Duke University Libraries
D04571984

Gebete

für den

Versöhnungstag

mit

deutscher Übersetzung.

Geordnet und übersetzt

von

W. Heidenheim.

Neue, durchaus verbesserte Auflage.

Rödelheim,
Druck u. Verlag von S. Lehrberger & Comp.
1905.

סדר עטיפת הטלית.

Bevor man sich mit dem טלית umhüllt, spricht man folgendes:

הִנְנִי מִתְעַטֵּף בְּטַלִּית שֶׁל־צִיצִת כְּדִי לְקַיֵּם מִצְוַת בּוֹרְאִי כַּכָּתוּב בַּתּוֹרָה וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם. וְכֹשֶׁם שֶׁאֲנִי מִתְכַּסֶּה בְּטַלִּית בָּעוֹלָם הַזֶּה כֵּן תְּזֻכֶּה נִשְׁמָתִי לְהִתְלַבֵּשׁ בְּטַלִּית נָאָה לָעוֹלָם הַבָּא בְּגַן עֵדֶן, אָמֵן:

Dann wird stehend diese ברכה gesprochen:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בַּצִּיצִת:

Hierauf umhüllt man sich mit dem טלית und spricht:

מַה־יָּקָר חַסְדְּךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יֶחֱסָיוּן:
יִרְוְיֻן מִדֶּשֶׁן בֵּיתֶךָ וְנַחַל עֲדָנֶיךָ תַשְׁקֵם:
כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים בְּאוֹרְךָ נִרְאֶה־אוֹר:
מְשֹׁךְ חַסְדְּךָ לְיֹדְעֶיךָ וְצִדְקָתְךָ לְיִשְׁרֵי־לֵב:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּהֵא חֲשׁוּבָה מִצְוַת צִיצִת זוֹ כְּאִלּוּ קִיַּמְתִּיהָ בְּכָל־פְּרָטֶיהָ וְדִקְדּוּקֶיהָ וְכַוָּנוֹתֶיהָ וּתְרי"ג מִצְוֹת הַתְּלוּיִם בָּהּ. אָמֵן:

Man legt das Talith wieder vom Gesichte zurück und umhüllt sich dergestalt damit, daß man auf jeder Seite eine Zizith vor sich und eine hinter sich hat.

בייַך מייטרייטט מין דיר זיכמַגמָגע טפריכט מען:

וַאֲנִי בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ:

מען גענהט מיט מְנשטמַכְּ היכיין חוכד טפריכט מען:

בְּבֵית אֱלֹהִים נִהְלֵךְ בְּרָגֶשׁ:

כַּך דעך מייטרייטט מין דיר זיכמַגמָגע טפריכט מען:

מַה־טֹּבוּ אָהָלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל: וַאֲנִי בְּרֹב
חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ בְּיִרְאָתֶךָ: יְיָ
אָהַבְתִּי מְעוֹן בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ: וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה
וְאֶכְרָעָה אֶבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשִׂי: וַאֲנִי תְפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת
רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

נקצה לר׳ שלמה בן גבירול. כ׳ תנועות ויתד וכ׳ תנועות.

שַׁחַר אֲבַקְשֶׁךָ · צוּרִי וּמְשַׂגַּבִּי · אֶעְרוֹךְ לְפָנֶיךָ · שַׁחֲרִי וְגַם־עַרְבִּי:
לְפָנַי גְּדָלָתֶךָ · אֶעֱמֹד וֶאֱבָהֵל · כִּי־עֵינְךָ תִּרְאֶה · כָּל־מַחְשָׁבוֹת לִבִּי:
מַה־זֶּה אֲשֶׁר יוּכַל · הַלֵּב וְהַלָּשׁוֹן לַעֲשׂוֹת, וּמַה־כֹּחִי · רוּחִי בְּתוֹךְ קִרְבִּי:
הֲנָה לְךָ תִּישַׁב · וְטָרַת אֱנוֹשׁ, עַל־כֵּן אוֹרְךָ בְּעוֹד תִּהְיֶה · נִשְׁמַת אֱלוֹהַּ בִּי:

· פֿאר דעך אחרגענגעבעט פפֿוֹנעגט מען פֿאלגענדעז וו טפריכען:

אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל הַטֵּ֫ה אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי:
אֲנִי בֶּצַדֶּק אֶחֱזֶה פָּנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ תְּמוּנָתֶךָ: וַאֲנִי
עָלֶיךָ בָּטַחְתִּי יְיָ אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה: שִׁמְעָה קוֹל תַּחֲנוּנַי
בְּשׁוּעָי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי אֶל־דְּבִיר קָדְשֶׁךָ: יְיָ אֱלֹהַי שִׁוַּעְתִּי
אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְצוּרִי אַל־תֶּחֱרַשׁ מִמֶּנִּי: הַאֲיָרֵה
פָנֶיךָ עַל־עַבְדְּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְחַסְדֶּךָ: כִּי־לְךָ יְיָ הוֹחָלְתִּי אַתָּה
תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי: שְׁמָעָה תְפִלָּתִי יְיָ וְשַׁוְּעָתִי הַאֲזִינָה אֶל־
דִּמְעָתִי אַל־תֶּחֱרַשׁ: שְׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה־עֹזֵר לִי:

Gebet.

Beim Eintritt in die Synagoge spricht man:

Im Vertrauen auf Deine große Güte betrete ich Dein Haus, bücke mich in Ehrfurcht vor Dir in dem Tempel Deiner Heiligkeit.

Man geht mit Anstand hinein und spricht:

Laßt uns in Gottes Haus voll Ehrfurcht treten!

Nach dem Eintritt in die Synagoge spricht man:

Wie lieblich sind Deine Zelte, Jakob, Deine Wohnungen, Israel! Im Vertrauen auf Deine große Güte betrete ich Dein Haus, bücke mich in Ehrfurcht vor Dir in dem Tempel Deiner Heiligkeit. Ewiger, ich liebe Deines Hauses Stätte, den Ort, wo Deine Herrlichkeit thronet. Hier bete ich an, beuge ich das Knie und verneige mich vor dem Ewigen, meinem Schöpfer. Hier richte ich mein Gebet zu Dir empor, o Ewiger, zur Gnadenzeit. Gott! in Deiner großen Güte erhöre mich und gewähre mir Deinen zuverlässigen Beistand!

שחר Des Morgens flehe ich Dich an, mein Fels und Schutz!
Ich ordne mein Gebet zu Dir des Morgens, wie des Abends.

לפני Erschrocken stehe ich vor Deiner Größe da,
Du, dessen Auge alle die Gedanken meines Herzens sieht.

מה Was kann darum das Herz, die Zunge vorbringen Dir?
Was meine Kraft? mein Geist in meinem Innern?

הנה Des Menschen Loblied doch, gefällt Dir wohl —
So will ich danken Dir, so lange die Seele weht in mir.

Vor dem Morgengebet pflegt man folgendes zu sprechen:

Ich rufe Dich an, denn Du erhörst mich, Gott; o neige Dein Ohr mir zu, höre mein Gebet. In Gerechtigkeit schaue ich Dein Antlitz, ergötze erwachend mich an Deiner Gottesgestalt. Ich vertraue auf Dich, Ewiger; ich spreche: mein Gott bist Du! Höre meines Flehens Stimme, da ich zu Dir bete, da ich meine Hände erhebe zu Deiner heiligen Verkündungsstätte. Ewiger, mein Gott, ich bete zu Dir, und Du heilst mich. Zu Dir, Ewiger, rufe ich, meinen Herrn flehe ich an. Laß über Deinen Knecht Dein Antlitz leuchten, hilf mir durch Deine Güte! Denn auf Dich, Ewiger, harre ich, Du antworteſt, mein Herr, mein Gott! Höre mein Gebet, o Ewiger, mein Flehen vernimm, zu meinen Tränen schweige nicht! Höre, Ewiger und sei mir gnädig! Ewiger, sei ein Helfer mir!

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שָׂמַחְתִּי בְּאֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ:
שָׁשׂ אָנֹכִי עַל־אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל רָב: הַקְשִׁיבָה לְקוֹל
שַׁוְעִי מַלְכִּי וֵאלֹהָי כִּי־אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל: יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי
בֹּקֶר אֶעֱרָךְ־לְךָ וַאֲצַפֶּה: אַתָּה קָרָאתִיךְ כִּי־תַעֲנֵנִי אֵל
הַט־אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: רַגְלִי עָמְדָה בְּמִישׁוֹר
בְּמַקְהֲלִים אֲבָרֵךְ יְיָ:

שלשה עשר עקרים, בחרוזים מסודרים.

יְגַדַּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח נִמְצָא וְאֵין עֵת לְמְצִיאוּתוֹ:
אֶחָד וְאֵין יָחִיד כְּיִחוּדוֹ נֶעְלָם וְגַם אֵין סוֹף לַאֲחִדּוּתוֹ:
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף וְאֵינוֹ גּוּף לֹא נַעֲרוֹךְ אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ:
קַדְמוֹן לְכָל דָּבָר אֲשֶׁר נִבְרָא רִאשׁוֹן וְאֵין רִאשִׁית לְרִאשִׁיתוֹ:
הִנּוֹ אָדוֹן עוֹלָם וְכָל־נוֹצָר יוֹרֶה גְּדֻלָּתוֹ וּמַלְכוּתוֹ:
שֶׁפַע נְבוּאָתוֹ נָתַן אֶל־אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ:
לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמשֶׁה עוֹד נָבִיא וּמַבִּיט אֶת־תְּמוּנָתוֹ:
תּוֹרַת אֱמֶת נָתַן לְעַמּוֹ אֵל עַל־יַד נְבִיאוֹ נֶאֱמַן בֵּיתוֹ:
לֹא יַחֲלִיף הָאֵל וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ:
צוֹפֶה וְיוֹדֵעַ סְתָרֵינוּ מַבִּיט לְסוֹף דָּבָר בְּקַדְמָתוֹ:
גּוֹמֵל לְאִישׁ חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ נוֹתֵן לְרָשָׁע רַע כִּרְשָׁעָתוֹ:
יִשְׁלַח לְקֵץ יָמִין מְשִׁיחֵנוּ לִפְדוֹת מְחַכֵּי קֵץ יְשׁוּעָתוֹ:
מֵתִים יְחַיֶּה אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ בָּרוּךְ עֲדֵי־עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:

Stufengesang von David. Ich freue mich, da man zu mir spricht: „Laßt in des Ewigen Haus uns gehen.“ Wie wer gefunden große Beute, so freue ich Deines Spruches mich. Horch auf meinen Hilferuf, mein König und mein Gott, denn zu Dir bete ich! Ewiger, am Morgen höre meine Stimme, am Morgen stelle ich mich Dir dar, und schau empor. Ich rufe Dich an, denn Du erhörst mich, Gott; o neige Dein Ohr mir zu, höre mein Gebet! Mein Fuß steht in Geradheit, in Versammlungen will ich den Ewigen preisen.

Die dreizehn Glaubenslehren.

1. Hochgelobt sei der lebendige Gott, und gepriesen; Er ist, und keine Zeit beschränkt sein Dasein.
2. Er ist einzig; keine Einheit ist seiner Einheit gleich, unbegreiflich und unendlich ist das Wesen seiner Einheit.
3. Er hat nicht die Form eines Körpers und ist kein Körper; nichts können wir mit ihm vergleichen in seiner Heiligkeit!
4. Er war vor allen Wesen, die geschaffen worden; Er ist der Erste und ohne Anfang ist sein Anfang.
5. Er ist der Herr der Welt, und jedes Geschöpf verehrt seine Größe und seine Herrschaft.
6. Den Strom prophetischen Lichtes gewährte er den Männern seiner Wahl und Zierde.
7. Nie erstand in Israel wieder ein Prophet, wie Mosche war, der die erscheinende Gottheit schaute.
8. Lehre der Wahrheit gab der Allmächtige seinem Volke, durch diesen seinen Propheten und Vertrauten seines Hauses.
9. Diese seine Lehre wird Er, der Allmächtige, nie umwandeln und sie in Ewigkeit mit einer andern nicht tauschen.
10. Er sieht und weiß unsere Geheimnisse, Er schaut den Ausgang jeder Sache, bevor sie noch beginnt.
11. Er vergilt dem Frommen nach seinem Tun, Er bestraft den Frevler mit Bösem, seinem Frevel gemäß.
12. Er wird am Ende der Tage unsern Gesalbten senden, um zu erlösen, die seiner Hilfe harren.
13. Einst wird Er, der Allmächtige, die Toten erwecken, in seiner großen Huld. Gelobt sei in Ewigkeit der Name seines Ruhmes.

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מָלַךְ. בְּטֶרֶם כָּל יְצִיר נִבְרָא:
לְעֵת נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹּל. אֲזַי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא:
וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל. לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא:
וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה. וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה:
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי. לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחְבִּירָה:
בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תַכְלִית. וְלוֹ הָעוֹ וְהַמִּשְׂרָה:
וְהוּא אֵלִי וְחַי גּוֹאֲלִי. וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת צָרָה:
וְהוּא נִסִּי וּמָנוֹס לִי. מְנָת כּוֹסִי בְּיוֹם אֶקְרָא:
בְּיָדוֹ אַפְקִיד רוּחִי. בְּעֵת אִישַׁן וַאֲעִירָה:
וְעִם־רוּחִי גְּוִיָּתִי. יְיָ לִי וְלֹא אִירָא:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדָיִם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת־
הָאָדָם בְּחָכְמָה וּבָרָא בוֹ נְקָבִים נְקָבִים חֲלוּלִים חֲלוּלִים
גָּלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ אֶחָד מֵהֶם
אוֹ יִסָּתֵם אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשָׁר לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת:

מיין דען מויינטען קהלות אשכנז ווירד היער גוייך אלהי נשמה מגיגעפֿמגען.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לַעֲשׂוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה:

וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ
וּבְפִי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ
וְצֶאֱצָאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּנוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי
תוֹרָתֶךָ לִשְׁמָהּ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

Der Herr der Welt, er hat regiert, ehe noch ein Wesen geschaffen war. Und als durch seinen Willen das All entstand, wurde sein Name Regent genannt. Und wenn das weite All vergeht, wird er allein, der Furchtbare, regieren. Er war, er ist und er wird sein in Herrlichkeit. Er ist einzig, kein Zweiter ist ihm gleich, ihm ähnlich. Ohne Anfang ist er und ohne Ende, sein ist die Macht und die Herrschaft. Er ist mein Gott! mein Erlöser lebt, mein Fels im Leiden zur Zeit der Not. Er ist mein Panier, meine Zuflucht, mein Kelch des Heils, wenn ich ihn anrufe. In seine Hand befehle ich meinen Geist, wenn ich schlafe und wenn ich wache; und mit meinem Geiste auch meinen Leib. „Gott ist mit mir, ich fürchte nichts!"

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns durch seine Gebote geheiligt und uns das Händewaschen befohlen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der den Menschen in Weisheit gebildet und ihn mit Öffnungen und Höhlungen geschaffen hat. Es ist offenbar und bekannt vor dem Throne Deiner Herrlichkeit, daß wenn eine von ihnen offen oder geschlossen bleibt, es nicht möglich ist, bestehen zu können und am Leben zu bleiben vor Deinem Angesichte. Gelobt seist Du, Ewiger, der alles Fleisch heilet und wundervoll erhält.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns durch seine Gebote geheiligt und uns befohlen hat, mit den Worten der Thora uns zu beschäftigen.

Laß doch, Ewiger, unser Gott, die Worte Deiner Thora angenehm sein unserem Munde und dem Munde Deines Volkes, des Hauses Israel, daß wir und unsere Sprößlinge und die Sprößlinge Deines Volkes, des Hauses Israel, allesamt Deinen Namen erkennen und Deine Thora erlernen. Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der seinem Volke Israel die Thora gelehrt.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־
הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת תּוֹרָתוֹ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו
אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם: אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם שִׁעוּר הַפֵּאָה
וְהַבִּכּוּרִים וְהָרָאָיוֹן וּגְמִילוּת חֲסָדִים וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֵלּוּ
דְבָרִים שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת
לָעוֹלָם הַבָּא: וְאֵלּוּ הֵן כִּבּוּד אָב וָאֵם וּגְמִילוּת חֲסָדִים
וְהַשְׁכָּמַת בֵּית הַמִּדְרָשׁ שַׁחֲרִית וְעַרְבִית וְהַכְנָסַת אוֹרְחִים
וּבִקּוּר חוֹלִים וְהַכְנָסַת כַּלָּה וְהַלְוָיַת הַמֵּת וְעִיּוּן תְּפִלָּה־
וַהֲבָאַת שָׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ וְתַלְמוּד תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

אֱלֹהַי נְשָׁמָה שָׁנָתַתָּ בִּי טְהוֹרָה הִיא אַתָּה בְרָאתָהּ
אַתָּה יְצַרְתָּהּ אַתָּה נְפַחְתָּהּ בִּי וְאַתָּה מְשַׁמְּרָהּ בְּקִרְבִּי
וְאַתָּה עָתִיד לִטְלָהּ מִמֶּנִּי וּלְהַחֲזִירָהּ בִּי לֶעָתִיד לָבֹא:
כָּל־זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי מוֹדֶה־ אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי רִבּוֹן כָּל־הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל־הַנְּשָׁמוֹת·
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים מֵתִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן
לַשָּׂכְוִי בִינָה־ לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה־:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי נָכְרִי:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עָבֶד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה:

ריש פרעין יתגען: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der aus allen Völkern uns erkoren und seine Thora uns gegeben. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Er segne dich, der Ewige, und behüte dich! Er lasse leuchten, der Ewige, sein Antlitz dir, und sei dir gnädig! Er erhebe, der Ewige, sein Antlitz dir und gebe dir Frieden! — וגו'[1]) Für die folgenden Dinge ist kein beschränkendes Maß festgesetzt; für die Enden des Ackerfeldes, die für die Armen bestimmt sind, für die darzubringenden Erstlingsfrüchte, für die Opfer beim Erscheinen im Tempel, für die Werke der Wohlthätigkeit und für das Erlernen der Thora. Von folgenden zehn Dingen genießt der Mensch die Früchte in dieser Welt, während die Hauptsumme ihm sicher gestellt ist für die künftige Welt. Dies sind sie: die Ehrerbietung gegen Vater und Mutter, die Werke der Wohltätigkeit, der Besuch des Lehrhauses früh und spät, die Gastlichkeit gegen Heimatlose, die Krankenpflege, die Ausstattung von Bräuten, das Geleit der Toten zum Grabe, die Andacht beim Gebete, das Friedenstiften zwischen einem und dem andern — das Erlernen des göttlichen Gesetzes aber hält allen diesen das Gleichgewicht.

Mein Gott! die Seele, die Du mir rein gegeben, Du hast sie geschaffen, Du hast sie gebildet, Du hast sie mir eingehaucht, Du bewahrst sie in mir. Du wirst sie einst zu Dir nehmen und sie einst mir wiedergeben in der Zukunft. So lange die Seele in mir ist, will ich Dich bekennen, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, Meister aller Werke, Herr aller Seelen! Gelobt seist Du, Ewiger, der den Toten die Seelen wiedergiebt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der dem Hahne den Naturtrieb gegeben, die Scheidung zwischen Tag und Nacht zu bemerken.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der mich nicht zum Heiden erschaffen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der mich nicht zum Sklaven erschaffen.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der mich nicht zum Weibe erschaffen.

(Die Frauen sagen: Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der mich nach seinem Wohlgefallen erschaffen.)

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Blinden sehend macht.

---

[1]) Mischna, Pea 1, 5. — Talmud Sabbat 127, 1.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה לִי כָּל־צָרְכִּי:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר הֵכִין מִצְעֲדֵי־גָבֶר:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינַי
וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי: וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאַל תְּבִיאֵנוּ
לֹא לִידֵי חֵטְא וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן וְלֹא לִידֵי
בִזָּיוֹן וְאַל תַּשְׁלֵט בָּנוּ יֵצֶר הָרָע וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר
רָע וְדַבְּקֵנוּ בְּיֵצֶר הַטּוֹב וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים וְכוֹף אֶת יִצְרֵנוּ
לְהִשְׁתַּעְבֵּד־לָךְ וּתְנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם לְחֵן וּלְחֶסֶד
וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים
טוֹבִים בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּצִּילֵנִי הַיּוֹם
וּבְכָל־יוֹם מֵעַזֵּי פָנִים וּמֵעַזּוּת פָּנִים מֵאָדָם רָע וּמֵחָבֵר רָע
וּמִשָּׁכֵן רָע וּמִפֶּגַע רָע וּמִשָּׂטָן הַמַּשְׁחִית מִדִּין קָשֶׁה וּמִבַּעַל
דִּין קָשֶׁה בֵּין שֶׁהוּא בֶן־בְּרִית וּבֵין שֶׁאֵינוֹ בֶן־בְּרִית:

לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם יָרֵא שָׁמַיִם בְּסֵתֶר וּמוֹדֶה עַל־
הָאֱמֶת וְדוֹבֵר אֱמֶת בְּלִבּוֹ וְיַשְׁכֵּם וְיֹאמַר:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Nackten kleidet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Gefesselten löset.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Gebeugten aufrichtet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Erde über den Wassern ausgedehnt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der für alle meine Bedürfnisse sorgt.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der die Schritte eines jeglichen lenket.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Israel mit Macht umgürtet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Israel mit Herrlichkeit krönet.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der dem Ermatteten Kraft verleiht.

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der den Schlaf nimmt von meinen Augen und den Schlummer von meinen Wimpern.

Möge es Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, uns in Deiner Lehre anzuleiten und uns Anhänglichkeit an Deinen Geboten zu verleihen! Laß uns nicht kommen in die Gewalt der Sünde, nicht in die Gewalt von Vergehung und Missetat, nicht in Versuchung und nicht in Schande! Laß die Lust zum Bösen uns nicht beherrschen; halte uns fern von bösen Menschen und böser Gesellschaft; laß uns fest anhangen dem Triebe zum Guten und den guten Werken; beuge unseren Sinn, daß er Dir sich unterwerfe. Laß uns heute und an jedem Tage Gunst, Gnade und Erbarmen finden in Deinen Augen und in den Augen aller, die uns sehen, und erzeige uns Gutes in Gnaden. Gelobt seist Du, Ewiger, der seinem Volke Israel Gutes erzeigt in Gnaden.

Möge es Dein Wille sein, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, mich heute und alle Tage zu bewahren vor Unverschämten und vor Unverschämtheit, vor bösen Menschen und böser Gesellschaft, vor bösem Nachbar, vor bösem Begegnisse und vor verderblicher Verführung, vor hartem Gerichte und einem harten Gegner, er sei Bundesgenosse oder nicht.

Vor Allem soll der Mensch gottesfürchtig sein im Innern, die Wahrheit bekennen und die Wahrheit reden, wie er sie im Herzen hat, und am frühen Morgen bete er folgendes:

רִבּוֹן כָּל־הָעוֹלָמִים לֹא עַל־צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים
תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. מָה אֲנַחְנוּ מָה
חַיֵּינוּ מָה חַסְדֵּנוּ מַה־צִּדְקוֹתֵינוּ מַה־יְּשׁוּעָתֵנוּ מַה־כֹּחֲנוּ
מַה־גְּבוּרָתֵנוּ מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ
וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם
תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה
אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי בְרִיתֶךָ. בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהַבְךָ
שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לוֹ בְּהַר הַמֹּרִיָּה. זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד עַל גַּב־
הַמִּזְבֵּחַ. עֲדַת יַעֲקֹב בִּנְךָ בְכוֹרֶךָ שֶׁמְּאַהַבְתָּךְ שֶׁאֲהַבְתָּ אוֹתוֹ
וּמִשְׁמְחָתְךָ שֶׁשָּׂמַחְתָּ־בּוֹ קָרָאתָ אֶת שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וְיֶשֻׁרוּן:

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבֵּחֲךָ וּלְפָאֲרְךָ
וּלְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ וְלָתֵת־שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לְשִׁמְךָ: אַשְׁרֵינוּ
מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה יְרֻשָּׁתֵנוּ
אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב וָבֹקֶר
וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם בְּכָל־יוֹם

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם אַתָּה הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא
הָעוֹלָם אַתָּה הוּא בָּעוֹלָם הַזֶּה וְאַתָּה הוּא לָעוֹלָם הַבָּא.
קַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ עַל מְקַדִּישֵׁי שְׁמֶךָ וְקַדֵּשׁ אֶת שִׁמְךָ
בְּעוֹלָמְךָ וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרִים וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ מְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּרַבִּים:

Herr aller Welten! Nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unsere Bitten vor Dir nieder, sondern im Vertrauen auf Deine große Barmherzigkeit. Was sind wir? was ist unser Leben? was ist unsere Frömmigkeit? was sind unsere Tugenden? was ist unsere Hilfe? was unsere Kraft? was unsere Stärke? Was können wir vorbringen vor Dir? Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter! Sind nicht alle Helden vor Dir wie ein Nichts und die Männer von Namen, als wären sie nie gewesen und die Weisen wie ohne Wissen, und die Einsichtigen wie ohne Kenntnis? Denn die Menge ihrer Taten ist nur Tand und die Tage ihres Lebens sind eitel und des Menschen Vorzug vor dem Tiere ist nichts, denn alles ist eitel!

Wir aber, Dein Volk, sind Genossen Deines Bundes, Kinder Abrahams, Deines Freundes, dem Du jene Verheißung getan auf dem Berge Morijah;*) wir sind Nachkommen Isaaks, seines einzig Geliebten, der sich Dir hingeben wollte auf dem Altare; wir sind die Gemeinde Jakobs, Deines erstgebornen Sohnes, den Du so sehr geliebt, an dem Du Dich so sehr erfreuet, daß Du ihn Israel und Jeschurun genannt.

Daher sind wir verpflichtet, Dir zu danken, Dich zu preisen und zu rühmen, Deinen Namen zu loben, zu heiligen und ihm Preis und Dank zu widmen. Heil uns! wie herrlich ist unser Anteil, wie lieblich unser Los und wie schön unser Erbe! — Heil uns, die wir zweimal an jedem Tage, des Morgens früh und des Abends spät, ausrufen:

Höre, Israel, der Ewige ist
unser Gott, der Ewige ist einzig!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du warst derselbe, bevor das Weltall geschaffen war, Du warst derselbe, nachdem die ganze Schöpfung stand, Du bist derselbe in dieser Welt, bist es in der zukünftigen. Heilige Deinen Namen durch die zu seiner Heiligung Berufenen, heilige ihn in Deiner Welt, und durch Dein Heil möge unser Glückshorn sich hoch erheben. Gelobt seist Du, Ewiger, der Du Deinen Namen heiligest vor aller Welt!

*) 1. B. M. 22, 16—19.

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּבִשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם
הָעֶלְיוֹנִים. אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן
וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין אֱלֹהִים. קַבֵּץ קְוֵיךָ מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ
יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־בָּאֵי עוֹלָם כִּי אַתָּה־הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ
לְכָל מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר בָּם. וּמִי בְכָל־מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ
בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ בַתַּחְתּוֹנִים שֶׁיֹּאמַר לְךָ מַה־תַּעֲשֶׂה. אֲבִינוּ
שֶׁבַּשָּׁמַיִם עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד בַּעֲבוּר שִׁמְךָ הַגָּדוֹל שֶׁנִּקְרָא
עָלֵינוּ וְקַיֵּם־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מַה־שֶּׁכָּתוּב בָּעֵת הַהִיא אָבִיא
אֶתְכֶם וּבְעֵת קַבְּצִי אֶתְכֶם כִּי־אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה
בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוּבִי אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם אָמַר יְיָ:

חין דען מיינטען קסלות אשכנז זירד היער כרכות התורה (וייטע 6) גענעטעט.

שמות ל׳. ויקרא ו׳.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכַנּוֹ
נְחֹשֶׁת לְרָחְצָה וְנָתַתָּ אֹתוֹ בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ
וְנָתַתָּ שָׁמָּה מָיִם: וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם
וְאֶת־רַגְלֵיהֶם: בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם וְלֹא
יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה לַיהוָה:
וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק־עוֹלָם
לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם: וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד
יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־
הָעֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו
וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ
לַמַּחֲנֶה אֶל־מָקוֹם טָהוֹר:

Du bist der Ewige, unser Gott, im Himmel, auf Erden und in den höchsten Himmelshöhen. Wahr ist es, Du bist der Erste und Du bist der Letzte, und außer Dir gibt es keinen Gott. O, sammle doch, die Deiner harren, von den vier Enden der Erde, damit alle Wesen dieser Welt einsehen und erkennen, daß Du allein nur Herr über alle Reiche der Erde bist. Du hast den Himmel geschaffen und die Erde, das Meer und alles, was in ihnen ist. Wer unter allen Deinen Geschöpfen höherer oder niederer Wesen, könnte zu Dir sagen: was tust Du da? — Unser Vater im Himmel, erzeige uns Gnade um Deines großen Namens willen, der über uns genannt wird, und erfülle an uns, Ewiger, unser Gott, was geschrieben steht: Um jene Zeit werde ich euch heimbringen, zur Zeit da ich euch sammeln werde; denn ich werde euch Namen und Ruhm unter allen Völkern der Erde geben, indem ich euere Gefangenen zurückführen werde vor euern Augen — spricht der Ewige.

In den meisten Gemeinden mit deutschem Ritus (Gebrauche) werden hier ברכות התורה (Seite 7) gebetet.

(II. Mos. 30.) Der Ewige redete zu Mosche, wie folgt: Du sollst ein kupfernes Becken machen und ein kupfernes Gestell dazu, zum Waschen; dieses sollst du zwischen das Stiftszelt und den Opferaltar setzen und Wasser hinein tun. Darin sollen Aharon und seine Söhne Hände und Füße waschen. Wenn sie in das Stiftszelt gehen, sollen sie sich waschen — auf daß sie nicht umkommen — oder wenn sie zum Opferaltar hintreten, um ihr Amt zu verrichten, dem Ewigen zu Ehren ein Brandopfer in Rauch aufgehen zu lassen, da sollen sie sich Hände und Füße waschen, auf daß sie nicht umkommen. Dieses sei ihnen ein ewiges Gesetz, ihm und seinen Nachkommen auf ihre künftigen Geschlechter. — Der Priester ziehe sein leinenes Gewand an und lege leinene Beinkleider an seinem bloßen Leibe an, nehme die Asche hinweg, zu welcher das Feuer auf dem Altar das Ganzopfer verzehrt hat, und lege sie neben den Altar; dann ziehe er diese Kleider aus und lege andere Kleider an und bringe die Asche aus dem Lager hinaus an einen reinen Ort.

במדבר כ"ח. וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ: וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאִשֶּׁה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ לַיהוָה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה תָּמִיד: אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם: וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כָּתִית רְבִיעִת הַהין: עֹלַת תָּמִיד הָעֲשִׂיָה בְּהַר סִינַי לְרֵיחַ נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה: וְנִסְכּוֹ רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר לַיהוָה: וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם כְּמִנְחַת הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:

ויקרא ח' ט"ו. וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ צָפֹנָה לִפְנֵי יְהוָה וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת דָּמוֹ עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב:

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת קְטֹרֶת הַסַּמִּים בִּזְמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם. כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאֶךָ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ:

שמות ל'. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ סַמִּים נָטָף וּשְׁחֵלֶת וְחֶלְבְּנָה סַמִּים וּלְבֹנָה זַכָּה בַּד בְּבַד יִהְיֶה: וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת רֹקַח מַעֲשֵׂה רוֹקֵחַ מְמֻלָּח טָהוֹר קֹדֶשׁ: וְשָׁחַקְתָּ מִמֶּנָּה הָדֵק וְנָתַתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר אִוָּעֵד לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם: וְנֶאֱמַר וְהַקְטֵר עָלָיו אַהֲרֹן קְטֹרֶת סַמִּים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת־הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה: וּבְהַעֲלֹת אַהֲרֹן אֶת־הַנֵּרֹת בֵּין הָעַרְבַּיִם יַקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם:

(IV. Mos. 28.) Der Ewige redete zu Mosche, wie folgt: Gebiete den Kindern Israels und sprich zu ihnen: Mein Opfer, meine Speise für mein Feuer, meinen angenehmen Geruch, sollt ihr mir sorgfältig zu seiner Zeit darbringen. Sage ihnen: Dieses ist das Feueropfer, das ihr dem Ewigen darzubringen habt: jeden Tag zwei einjährige Lämmer ohne Leibesfehler zum beständigen Ganzopfer; das eine Lamm sollst du des Morgens darbringen, und das andere Lamm sollst du zwischen beiden Abenden darbringen. Dazu ein Zehntel Epha feinen Mehls zum Mehlopfer, eingerührt mit einem viertel Hin gestoßenen Baumöls — das tägliche Opfer, das am Berge Sinai zum angenehmen Geruch, ein Feueropfer dem Ewigen zu Ehren, vollbracht worden. Sein Trankopfer sei ein viertel Hin für jedes Lamm, im Heiligen gieße man den Guß des Weines dem Ewigen zu Ehren. Das andere Lamm bereite zwischen beiden Abenden, mit dem Mehl- und Trankopfer wie des Morgens sollst du es bereiten, ein Feueropfer zum angenehmen Geruch, dem Ewigen zu Ehren.

(III. Mos. 1, 11.) Man schlachte es auf der mitternächtlichen Seite des Altars vor dem Ewigen, und die Söhne Aharons, die Priester, sollen das Blut um den Altar sprengen.

Du bist der Ewige, unser Gott, vor dem unsere Väter das Räucherwerk darbrachten damals, als der heilige Tempel noch stand; nach dem Gebote, das Du ihnen in Deiner Lehre durch Mosche, Deinen Propheten, vorgeschrieben hast:

(II. Mos. 30, 34.) Der Ewige sprach zu Mosche: Laß dir Gewürze bringen: Balsam, Seenagel (Onychmuscheln) und Galban, diese Gewürze nebst reinem Weihrauch — von jedem gleich viel. — Mache daraus Räucherwerk, eine Zubereitung nach Apothekerkunst, wohlvermischt, rein, ein Heiligtum; zerstoße davon zu feinem Pulver und bringe von diesem vor die Urkunde im Stiftszelte, wo ich mich bei dir einfinden werde; ein Heiligtum ersten Ranges sei es euch. Ferner heißt es: Auf demselben soll Aharon Räucherwerk von Spezereien räuchern; jeden Morgen, wenn er die Lampen reinigt, soll er es räuchern, und wenn Aharon gegen Abend die Lampen anzündet, soll er es abermals räuchern; es sei ein beständiges Räuchern vor dem Ewigen bei euern Nachkommen.

תנו רבנן פטם הקטורת, הצרי והצפורן החלבנה והלבונה משקל שבעים שבעים מנה. מור וקציעה שבולת נרד וכרכום, משקל ששה עשר ששה עשר מנה, הקושט שנים עשר, וקלופה שלשה, וקנמון השעה, בוריח כרשינה השעה קבין. יין קפריסין, מאין חלחא וקבין חלחא, ואם אין לו יין קפריסין, מביא חמר חורין עתיק, מלח סודומית רובע הקב, מעלה עשן כל שהוא. רבי נתן אומר אף כפת הירדן כל שהוא ואם נתן בה דבש פסלה. ואם חסר אחת מכל סמניה חייב מיתה:

רבן שמעון בן גמליאל אומר, הצרי אינו אלא שרף, הנוטף מעצי הקטף. בוריח כרשינה ששפין בה את הצפורן, כדי שתהא נאה. יין קפריסין ששורין בו את הצפורן, כדי שתהא עזה. והלא מי רגלים יפין לה, אלא שאין מכניסין מי רגלים בעזרה, מפני הכבוד:

תניא רבי נתן אומר כשהוא שוחק אומר הדק היטב היטב הדק מפני שהקול יפה לבשמים. פטמה לחצאין כשורה לשליש ולרביע לא שמענו. אמר רבי יהודה זה הכלל, אם כמדתה, כשורה לחצאין, ואם חסר אחת מכל סמניה חייב מיתה:

תני בר קפרא אחת לששים או לשבעים שנה היתה באה של שירים לחצאין. עוד תני בר קפרא, אלו היה נותן בה קורטוב של דבש אין אדם יכול לעמוד מפני ריחה. ולמה אין מערבין בה דבש, מפני שהתורה אמרה כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה ליי:

יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: אַתָּה סֵתֶר לִי מִצַּר תִּצְּרֵנִי רָנֵי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי סֶלָה: וְעָרְבָה לַייָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

תפלת רבי נחוניה בן הקנה.

אַנָּא בְּכֹחַ גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תַּתִּיר צְרוּרָה. אבגיית"ן

קַבֵּל רִנַּת עַמְּךָ שַׂגְּבֵנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא. קרעישטן

נָא גִבּוֹר דּוֹרְשֵׁי יִחוּדֶךָ כְּבָבַת שָׁמְרֵם. נגדייכש

בָּרְכֵם טַהֲרֵם רַחֲמֵם צִדְקָתְךָ תָּמִיד גָּמְלֵם. כמר"צתב

חָסִין קָדוֹשׁ בְּרֹב טוּבְךָ נַהֵל עֲדָתֶךָ. חקביטנע

יָחִיד גֵּאֶה לְעַמְּךָ פְּנֵה זוֹכְרֵי קְדֻשָּׁתֶךָ. יגל"פוק

שַׁוְּעָתֵנוּ קַבֵּל וּשְׁמַע צַעֲקָתֵנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלֻמוֹת. שקו"צית

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

Am Sabbat wird folgendes eingeschaltet:

(IV. Mos. 28, 9.) Am Sabbat zwei einjährige Lämmer ohne Fehler, und zum Mehlopfer zwei Zehntel feinen Mehls, mit Öl eingerührt, nebst dem Trankopfer dazu. Dieses ist das Ganzopfer für jeden Sabbat, außer dem täglichen Ganzopfer, nebst dem Trankopfer dazu.

נמדבר וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי כ"ח ט'.
כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם
וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת
שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת
הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

ובמים פ"ה

א אֵיזֶהוּ מְקוֹמָן שֶׁל זְבָחִים קָדָשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן
פָּר וְשָׂעִיר שֶׁל יוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן
בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל־בֵּין הַבַּדִּים וְעַל
הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת שְׁיָרֵי
הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם־
לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב: ב פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים
שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן
הַזָּיָה עַל־הַפָּרֹכֶת וְעַל־מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן
מְעַכֶּבֶת שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ
הַחִיצוֹן אִם־לֹא נָתַן לֹא־עִכֵּב אֵלּוּ וְאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית
הַדֶּשֶׁן: ג חַמְשָׁה הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד אֵלּוּ הֵן חַמְשָׁה הַצִּבּוּר
שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁלְּמֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל

Im Original folgen hier zwei Abhandlungen, eine aus der Mischna, den Opferdienst betreffend, und eine aus dem Talmud, die gesetzlichen Syllogismen betreffend. Beide sind nicht blos zum Hersagen, sondern zum Verstehen bestimmt, wozu ein im Talmud wohleingeweihter Gelehrte erfordert wird, für den Ungelehrten haben beide kein Interesse, daher haben wir sie unübersetzt gelassen.

דָּמָן בִּכְלִי שֵׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל אַרְבַּע קְרָנוֹת: בֵּיצַד עָלָה בַכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית. מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שְׁיָרֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִי. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים מִן־הַקְּלָעִים לִזְכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד־חֲצוֹת: ד הָעוֹלָה קָדֶשׁ קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָהּ בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָהּ בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָהּ טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וּמַעוּנָהּ הַפְשָׁטָ וְנִתּוּחַ וְכָלִיל לָאִשִּׁים: ה זִבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת. אֵלּוּ הֵן אֲשָׁמוֹת אֲשַׁם גְּזֵלוֹת אֲשַׁם מְעִילוֹת אֲשַׁם שִׁפְחָה חֲרוּפָה אֲשַׁם נָזִיר אֲשַׁם מְצוֹרָע אָשָׁם תָּלוּי. שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים מִן הַקְּלָעִים לִזְכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת: ו הַתּוֹדָה וְאֵיל נָזִיר קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין בְּכָל הָעִיר לְכָל אָדָם בְּכָל מַאֲכָל לְיוֹם וָלַיְלָה עַד חֲצוֹת: הַמּוּרָם מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לְנְשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: ז שְׁלָמִים קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַמּוּרָם מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים לְנְשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: ח הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר וְהַפֶּסַח קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן מַתָּנָה אַחַת. וּבִלְבָד שֶׁיִּתֵּן כְּנֶגֶד הַיְסוֹד:

שֶׁנָּֽה בַּאֲכִילָתָן הַבְּכוֹר נֶאֱכָל לַכֹּהֲנִים וְהַמַּעֲשֵׂר לְכָל־אָדָם
וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר בְּכָל־מַאֲכָל לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד.
הַפֶּֽסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא בַלַּיְלָה וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא עַד־חֲצוֹת
וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא לִמְנוּיָו וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא צָלִי:

רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר, בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה
נִדְרֶֽשֶׁת: מִקַּל וָחֹמֶר וּמִגְּזֵרָה שָׁוָה. מִבִּנְיַן אָב מִכָּתוּב
אֶחָד. וּמִבִּנְיַן אָב מִשְּׁנֵי כְתוּבִים. מִכְּלָל וּפְרָט וּמִפְּרָט
וּכְלָל. כְּלָל וּפְרָט וּכְלָל אִי אַתָּה דָן אֶלָּא כְּעִין הַפְּרָט. מִכְּלָל
שֶׁהוּא צָרִיךְ לִפְרָט. וּמִפְּרָט שֶׁהוּא צָרִיךְ לִכְלָל. כָּל־דָּבָר
שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא מִן־הַכְּלָל לְלַמֵּד לֹא לְלַמֵּד עַל־עַצְמוֹ
יָצָא אֶלָּא לְלַמֵּד עַל־הַכְּלָל כֻּלּוֹ יָצָא. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל
וְיָצָא לְטָעוֹן טַעַן אֶחָד שֶׁהוּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וְלֹא
לְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לְטָעוֹן טַעַן אַחֵר
שֶׁלֹּא כְעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וּלְהַחֲמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל
וְיָצָא לְדוֹן דָּבָר הֶחָדֵשׁ אִי אַתָּה יָכוֹל לְהַחֲזִירוֹ לִכְלָלוֹ עַד
שֶׁיַּחֲזִירֶנּוּ הַכָּתוּב לִכְלָלוֹ בְּפֵרוּשׁ. דָּבָר הַלָּמֵד מֵעִנְיָנוֹ.
וְדָבָר הַלָּמֵד מִסּוֹפוֹ: וְכֵן שְׁנֵי כְתוּבִים הַמַּכְחִישִׁים זֶה
אֶת־זֶה עַד שֶׁיָּבוֹא הַכָּתוּב הַשְּׁלִישִׁי וְיַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:
וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם. בָּרוּךְ הוּא. בָּרוּךְ
עוֹשֶׂה בְרֵאשִׁית. בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה. בָּרוּךְ
גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם. בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל הָאָרֶץ. בָּרוּךְ
מְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב
לִירֵאָיו. בָּרוּךְ חַי לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח. בָּרוּךְ פּוֹדֶה
וּמַצִּיל בָּרוּךְ שְׁמוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם. הָאֵל הָאָב הָרַחֲמָן הַמְהֻלָּל בְּפִי עַמּוֹ
מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר בִּלְשׁוֹן חֲסִידָיו וַעֲבָדָיו. וּבְשִׁירֵי
דָוִד עַבְדֶּךָ נְהַלֶּלְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בִּשְׁבָחוֹת וּבְזְמִירוֹת
נְגַדֶּלְךָ וּנְשַׁבֵּחֲךָ וּנְפָאֶרְךָ וְנַזְכִּיר שִׁמְךָ וְנַמְלִיכְךָ
מַלְכֵּנוּ אֱלֹהֵינוּ יָחִיד חֵי הָעוֹלָמִים. מֶלֶךְ מְשֻׁבָּח
וּמְפֹאָר עֲדֵי־עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

ל"ה ל' ל"ו
הוֹדוּ לַיְיָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילוֹתָיו:
שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ בְּכָל־נִפְלְאוֹתָיו:
הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְיָ:
דִּרְשׁוּ יְיָ וְעֻזּוֹ בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד: זִכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו
אֲשֶׁר עָשָׂה מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־פִיהוּ: זֶרַע יִשְׂרָאֵל
עַבְדּוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־
הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: זִכְרוּ לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה
לְאֶלֶף דּוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ

Gelobt sei er, auf dessen Wort das Weltall ward, gelobt sei er! Gelobt sei der Schöpfer von Anbeginn, gelobt, der spricht und vollführt, gelobt, der beschließt und vollzieht, gelobt, der sich der Erde erbarmet, gelobt, der sich der Geschöpfe erbarmet, gelobt, der seinen Verehrern heilvollen Lohn vergilt, gelobt, der ewig lebt und immerdar besteht, gelobt, der erlöset und errettet — gelobt sei sein Name! Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, Allmächtiger, erbarmungsvoller Vater, dessen Ruhm im Munde seines Volkes, dessen Lob und Preis auf der Zunge seiner Frommen und Diener schwebt! Und mit den Psalmen Davids, Deines Dieners, wollen auch wir Dich lobpreisen, Ewiger, unser Gott; mit Lobgesängen und Liedern wollen wir Dich erheben, preisen und rühmen, Deinen Namen verherrlichen und Dir huldigen als unserem Gott und König, Einziger! Allbelebender! — Herr, in alle Ewigkeit gepriesen und verherrlicht sei Dein großer Name! — Gelobt seist Du, Ewiger! König, gepriesen durch Lobgesänge!

(I. Chron. 16, 8.)

Danket dem Ewigen, rufet seinen Namen an, verkündet unter den Völkern seine Taten! Singet ihm, laßt ihm Saitenspiel ertönen, unterhaltet euch von seinen Wundertaten allen! Rühmet euch seines heiligen Namens, daß sich das Herz der Gottesverehrer freue. Suchet den Ewigen und seinen Schutz, verlanget nach ihm allezeit. Gedenket seiner Wunder, die er getan, seiner Wunderzeichen und der Aussprüche seines Mundes. Nachkommen Israels, seines Knechtes! Kinder Jakobs, seines Auserwählten! Er, der Ewige, ist unser Gott; über die ganze Erde ergehen seine Gerichte. Gedenket ewiglich seines Bundes, des Wortes, das er entboten bis ins tausendste Geschlecht, des Bundes, den er mit Abraham geschlossen, den er Isaak

לִיצְחָק: וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית
עוֹלָם: לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ כְּנַעַן חֶבֶל
נַחֲלַתְכֶם: בִּהְיוֹתְכֶם מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים
בָּהּ: וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי וּמַמְלָכָה אֶל־עַם
אַחֵר: לֹא־הִנִּיחַ לְאִישׁ לְעָשְׁקָם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם
מְלָכִים: אַל־תִּגְּעוּ בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי אַל־
תָּרֵעוּ: שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־אֶל־
יוֹם יְשׁוּעָתוֹ: סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־כְּבוֹדוֹ בְּכָל־
הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד
וְנוֹרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים
אֱלִילִים וַיְיָ שָׁמַיִם עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו עֹז
וְחֶדְוָה בִּמְקֹמוֹ: הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים הָבוּ
לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ שְׂאוּ מִנְחָה
וּבֹאוּ לְפָנָיו הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ: חִילוּ
מִלְּפָנָיו כָּל־הָאָרֶץ אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט:
יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ
מָלָךְ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ יַעֲלֹץ הַשָּׂדֶה וְכָל־
אֲשֶׁר־בּוֹ: אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי יְיָ כִּי־בָא
לִשְׁפּוֹט אֶת־הָאָרֶץ: הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ: וְאִמְרוּ הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְקַבְּצֵנוּ
וְהַצִּילֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ
לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ: בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל

zugeschworen, und den er für Jakob aufgestellt zum Gesetze, für Israel zum ewigen Bunde. Damals sprach er: „Dir gebe ich das Land Kanaan, euer sei es als erblich Besitztum.“ Da waret ihr noch von geringer Zahl, wenig noch und fremd im Lande. Und sie zogen von Volk zu Volk, aus diesem Reich hinaus zu jener Nation hin. Von Niemanden ließ er sie bedrücken, züchtigte Könige ihretwegen. Rühret meine Gesalbten nicht an! tuet meinem Propheten kein Leid! — Singet dem Ewigen alle Welt; verkündet von Tag zu Tag seine Hilfe! Erzählet unter den Völkern seine Herrlichkeit, unter allen Nationen seine Wunder! Denn groß ist der Ewige und hochgepriesen, und furchtbar ist er über alle Götter. Alle Götter der Völker sind nichtig; der Ewige hat den Himmel geschaffen. Majestät und Pracht ist vor ihm her, Triumph und Freude walten an seiner Stätte. Gebet dem Ewigen, Völkergeschlechter, gebet dem Ewigen Ehre und Sieg! Gebet dem Ewigen seines Namens Ehre, nehmet Geschenke und kommet vor ihn; werfet euch nieder vor dem Ewigen in heiligem Schmucke! Erbebe vor ihm alle Welt; fest steht die Welt und wanket nie. Es freue sich der Himmel und juble die Erde; unter den Völkern werde verkündet: der Ewige regieret! Es brause das Meer und was es erfüllt, es frohlocke die Flur und was sie enthält; drein jauchzen die Bäume des Waldes vor dem Ewigen; denn er kommt, zu richten die Erde! — Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich, ewig währet seine Güte. Sprechet: hilf uns, Gott unseres Heils, sammle und errette uns aus den Völkern, zu danken dem Namen Deiner Heiligkeit und uns zu rühmen Deines Lobes. Gelobt sei der Ewige, der Gott Israels, von

מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעָם אָמֵן
וְהַלֵּל לַיי׃ רוֹמְמוּ יי אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ
לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא׃ רוֹמְמוּ יי אֱלֹהֵינוּ
וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יי אֱלֹהֵינוּ׃ וְהוּא
רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב
אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ׃ אַתָּה יי לֹא־תִכְלָא
רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי׃
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יי וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃ תֵּן עֹז
לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים׃
נוֹרָא אֱלֹהִים מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא נוֹתֵן
עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם בָּרוּךְ אֱלֹהִים׃ אֵל־נְקָמוֹת
יי אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ׃ הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ
הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים׃ לַיי הַיְשׁוּעָה עַל־עַמְּךָ
בִרְכָתֶךָ סֶלָה׃ יי צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב סֶלָה׃ יי צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ׃
יי הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ׃ הוֹשִׁיעָה
אֶת־עַמֶּךָ וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ וּרְעֵם וְנַשְּׂאֵם
עַד־הָעוֹלָם׃ נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיי עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ
הוּא׃ כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ
בָטָחְנוּ׃ יְהִי־חַסְדְּךָ יי עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ׃
הַרְאֵנוּ יי חַסְדֶּךָ וְיֶשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ׃ קוּמָה
עֶזְרָתָה לָּנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ׃ אָנֹכִי יי אֱלֹהֶיךָ

Ewigkeit zu Ewigkeit! Und alles Volk spreche: „Amen!“ und „Lob dem Ewigen!“ — Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und werfet euch nieder vor seiner Füße Schemel, heilig ist er! Erhebet den Ewigen, unsern Gott, und werfet euch nieder an seinem heiligen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott! Er, der Allbarmherzige, vergibt die Missetat und vertilgt nicht; er wendet oft seinen Zorn ab, und nie läßt er seinen ganzen Grimm erwachen. Du, o Ewiger, wirst Deine Barmherzigkeit mir nicht entziehen; Deine Liebe und Deine Treue werden mich stets bewahren. Gedenke Deiner Barmherzigkeit, o Ewiger, und Deiner Liebe, denn sie sind von Ewigkeit her. — Gebet Gott Triumph! über Israel waltet seine Majestät, und seine Allmacht in Himmelshöhen. Furchtbar bist Du, o Gott, von Deinem Heiligtume aus; der Gott Israels, er gibt dem Volke Macht und Stärke; gelobt sei Gott! — Gott der Rache, Ewiger, Gott der Rache erscheine! Erhebe Dich, Richter der Erde! vergilt den Übermütigen nach Verdienst! Bei dem Ewigen ist die Hilfe; Dein Segen komme über dein Volk, Selah! Der Ewige Zebaoth ist mit uns, Jakobs Gott ist unsere Veste, Selah! — Ewiger Zebaoth! Heil dem Menschen, der Dir vertrauet. Ewiger, hilf! König, erhöre uns am Tage unseres Flehens! Hilf Deinem Volke, segne Dein Erbe, weide und trage sie bis in Ewigkeit. Unsere Seele harret auf den Ewigen; unsere Hilfe, unser Schild ist er. In ihm wird froh unser Herz, denn auf seinen heiligen Namen vertrauen wir. Laß Deine Liebe, Ewiger, walten über uns, wie wir auf Dich harren. Laß uns schauen Ewiger, Deine Huld, und schenke uns Deine Hilfe. Erhebe Dich, stehe uns bei, und erlöse uns, um Deiner Güte willen. „Ich bin

הַמַּעֲלֶךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃
וַאֲנִי בְּחַסְדְּךָ בָטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ
אָשִׁירָה לַייָ כִּי גָמַל עָלָי׃

ש לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד׃ הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וּמַעֲשֵׂה
יָדָיו מַגִּיד הָרָקִיעַ׃ יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ אֹמֶר וְלַיְלָה לְלַיְלָה יְחַוֶּה־
דָּעַת׃ אֵין אֹמֶר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם׃ בְּכָל־הָאָרֶץ
יָצָא קַוָּם וּבִקְצֵה תֵבֵל מִלֵּיהֶם לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם־אֹהֶל בָּהֶם׃ וְהוּא
כֶּחָתָן יֹצֵא מֵחֻפָּתוֹ יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ אֹרַח׃ מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם
מוֹצָאוֹ וּתְקוּפָתוֹ עַל־קְצוֹתָם וְאֵין נִסְתָּר מֵחַמָּתוֹ׃ תּוֹרַת
יְהוָה תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְהוָה נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת
פֶּתִי׃ פִּקּוּדֵי יְהוָה יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי־לֵב מִצְוַת יְהוָה בָּרָה
מְאִירַת עֵינָיִם׃ יִרְאַת יְהוָה טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת לָעַד מִשְׁפְּטֵי־
יְהוָה אֱמֶת צָדְקוּ יַחְדָּו׃ הַנֶּחֱמָדִים מִזָּהָב וּמִפַּז רָב וּמְתוּקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים׃ גַּם־עַבְדְּךָ נִזְהָר בָּהֶם בְּשָׁמְרָם עֵקֶב
רָב׃ שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי׃ גַּם מִזֵּדִים חֲשֹׂךְ
עַבְדֶּךָ אַל־יִמְשְׁלוּ־בִי אָז אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע רָב׃ יִהְיוּ
לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי׃
לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ אֶת־טַעְמוֹ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ וַיְגָרְשֵׁהוּ וַיֵּלַךְ׃
אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה בְּכָל־עֵת תָּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי׃
בַּיהוָה תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ׃
גַּדְּלוּ לַיהוָה אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו׃
דָּרַשְׁתִּי אֶת־יְהוָה וְעָנָנִי וּמִכָּל־מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי׃

der Ewige, dein Gott, der aus Ägypten dich geführt; öffne deinen Mund, ich fülle ihn." Heil dem Volke, dem es so ergeht; heil dem Volke, dessen Gott der Ewige! darum vertraue ich auf Deine Liebe, frohlocket mein Herz ob Deiner Hilfe. Singen will ich dem Ewigen, denn er hat mir wohlgetan!

(Psalm 19.) Dem Sangmeister ein Psalm von David. Die Himmel erzählen die Ehre Gottes, und seiner Hände Werk verkündet das Firmament. Ein Tag strömt die Rede dem andern zu, und Nacht flüstert die Kunde zu der Nacht. Keine Rede, keine Worte, nicht wird vernommen ihre Stimme — doch über die ganze Erde erstreckt sich ihre Saite, und bis ans Ende der Welt ihr Vortrag. Dem Sonnenball stiftete er ein Zelt unter ihnen; und dieser, wie ein Bräutigam geht er hervor aus seinem Trauhimmel, freut sich wie ein Held, zu durchlaufen die Bahn. Von jener Himmelsgrenze geht er aus, den Kreislauf durch, bis wieder zu ihr hin, und nichts bleibt seiner Glut verborgen. Die Lehre des Ewigen ist vollkommen, labt die Seele; das Zeugnis des Ewigen ist zuverlässig, macht Alberne weise; die Befehle des Ewigen sind gerade, erfreuen das Herz; das Gebot des Ewigen ist lauter, erleuchtet die Augen; die Furcht des Ewigen ist rein, bestehet ewiglich; die Aussprüche des Ewigen sind Wahrheit, alle gerecht. Sie sind angenehmer als Gold und viel köstlich Metall und süßer als Honig und Zuckersaft. Auch ist Dein Knecht gewarnt durch sie; großer Lohn erwartet den, der sie bewahrt. Unwissentliche Fehler, wer merket sie? Bewahre mich vor unbekannten Sünden! Entferne mich auch von übermütigen Gedanken, laß sie nicht herrschen über mich; so kann ich, von Verbrechen frei, mich der Vollendung nahen. Mögen doch wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser.

(Psalm 34.) Von David, als er seinen Verstand verleugnete vor Abimelech, dieser ihn von sich trieb und er entkam. Lobpreisen will ich den Ewigen alle Zeit, sein Lob sei beständig in meinem Munde. Meine Seele rühme sich des Ewigen, daß die Bedrängten es hören und sich freuen. Verherrlichet den Ewigen mit mir, laßt uns vereint erheben seinen Namen. Ich suchte den Ewigen, und er

חִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ וּפְנֵיהֶם אַל־יֶחְפָּרוּ׃
זֶה עָנִי קָרָא וַיהוָה שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָיו הוֹשִׁיעוֹ׃
חֹנֶה מַלְאַךְ־יְהוָה סָבִיב לִירֵאָיו וַיְחַלְּצֵם׃
טַעֲמוּ וּרְאוּ כִּי־טוֹב יְהוָה אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ׃
יְראוּ אֶת־יְהוָה קְדֹשָׁיו כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירֵאָיו׃
כְּפִירִים רָשׁוּ וְרָעֵבוּ וְדֹרְשֵׁי יְהוָה לֹא־יַחְסְרוּ כָל־טוֹב
לְכוּ־בָנִים שִׁמְעוּ־לִי יִרְאַת יְהוָה אֲלַמֶּדְכֶם׃
מִי־הָאִישׁ הֶחָפֵץ חַיִּים אֹהֵב יָמִים לִרְאוֹת טוֹב׃
נְצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרָע וּשְׂפָתֶיךָ מִדַּבֵּר מִרְמָה׃
סוּר מֵרָע וַעֲשֵׂה־טוֹב בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם וְרָדְפֵהוּ׃
עֵינֵי יְהוָה אֶל־צַדִּיקִים וְאָזְנָיו אֶל־שַׁוְעָתָם׃
פְּנֵי יְהוָה בְּעֹשֵׂי רָע לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ זִכְרָם׃
צָעֲקוּ וַיהוָה שָׁמֵעַ וּמִכָּל־צָרוֹתָם הִצִּילָם׃
קָרוֹב יְהוָה לְנִשְׁבְּרֵי־לֵב וְאֶת־דַּכְּאֵי־רוּחַ יוֹשִׁיעַ׃
רַבּוֹת רָעוֹת צַדִּיק וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ יְהוָה׃
שֹׁמֵר כָּל־עַצְמֹתָיו אַחַת מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה׃
תְּמוֹתֵת רָשָׁע רָעָה וְשֹׂנְאֵי צַדִּיק יֶאְשָׁמוּ׃
פֹּדֶה יְהוָה נֶפֶשׁ עֲבָדָיו וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־הַחֹסִים בּוֹ׃

תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ־הָאֱלֹהִים אֲדֹנָי מָעוֹן אַתָּה הָיִיתָ לָּנוּ
בְּדֹר וָדֹר׃ בְּטֶרֶם הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל אֶרֶץ וְתֵבֵל
וּמֵעוֹלָם עַד־עוֹלָם אַתָּה אֵל׃ תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־דַּכָּא
וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־אָדָם׃ כִּי אֶלֶף שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם
אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמוּרָה בַלָּיְלָה׃ זְרַמְתָּם שֵׁנָה יִהְיוּ
בַּבֹּקֶר כֶּחָצִיר יַחֲלֹף׃ בַּבֹּקֶר יָצִיץ וְחָלָף לָעֶרֶב יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ׃

antwortete mir, und aus allen meinen Nöten rettete er mich. Die aufschauen zu ihm, strahlen freudig, und ihr Angesicht wird nie zu Schanden. Da ist ein Armer, er rief, der Ewige vernahm es und half aus allen Nöten ihm. Des Ewigen Engel lagern rings um seine Verehrer und befreien sie. Fühlet und sehet, wie gütig er ist, der Ewige; heil dem Manne, der auf ihn vertraut! Fürchtet den Ewigen, ihr, seine Heiligen; denn keinen Mangel haben, die ihn fürchten. Junge Leuen darben und hungern, aber die nach Gott verlangen, ermangeln keines Gutes. Kommet her, ihr Kinder, höret mir zu, Furcht Gottes will ich euch lehren! Ist wo ein Mann, der Lust am Leben hat, Tage wünschet, um Glück zu schauen? Bewahre deine Zunge vor Bösem, und deine Lippen vor Betrüglichreden. Weiche vom Bösen und tue Gutes, suche den Frieden und strebe ihm nach! Auf Gerechte merken die Augen des Ewigen, auf ihr Flehen seine Ohren; sein Zornblick trifft die Übeltäter, zu tilgen von der Erde ihr Angedenken. Wenn jene schreien, so hört es der Ewige und rettet sie aus aller Not. Gebrochenen Herzen ist der Ewige nahe, und hilft zerschlagenen Gemütern. Viel sind die Leiden des Gerechten, aber aus allen errettet ihn der Ewige. Er behütet alle seine Gebeine, daß keines von ihnen gebrochen werde. Den Frevler tötet Unheil, die den Gerechten hassen, büßen es. Der Ewige erlöst die Seelen seiner Knechte; nicht büßen alle, die auf ihn vertrauen.

(Psalm 90.) Gebet von Mosche, dem Manne Gottes. Herr, Zuflucht warst Du uns von Geschlecht zu Geschlecht. Ehe die Berge geboren, Erde und Weltall kreisten, von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott. Du führst die Menschheit bis zur Zerknirschung und sprichst: Kehret um, ihr Erdenkinder! Denn tausend Jahre sind in Deinen Augen wie der gestrige Tag, der vorüber, wie eine Wache in der Nacht. Du strömst sie hinweg; in Schlummer entstehen sie — des Morgens wachsen sie wie das Gras; des Morgens grünt es und wächst, des Abends ist es welk und dürr;

כְּיַרְכָתֵי צָפוֹן: בְּאֵפֶךָ וּבְחֵמָתְךָ נִבְהָלְנוּ: שַׁתָּ עֲוֹנֹתֵינוּ לְנֶגְדֶּךָ
עֲלָמֵנוּ לְמְאוֹר פָּנֶיךָ: כִּי כָל יָמֵינוּ פָּנוּ בְעֶבְרָתֶךָ כִּלִּינוּ
שָׁנֵינוּ כְּמוֹ הֶגֶה: יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְאִם
בִּגְבוּרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָם עָמָל וָאָוֶן כִּי גָז חִישׁ
וַנָּעֻפָה: מִי יוֹדֵעַ עֹז אַפֶּךָ וּכְיִרְאָתְךָ עֶבְרָתֶךָ: לִמְנוֹת יָמֵינוּ
כֵּן הוֹדַע וְנָבֵא לְבַב חָכְמָה: שׁוּבָה יְהוָה עַד־מָתָי וְהִנָּחֵם עַל
עֲבָדֶיךָ: שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וּנְרַנְּנָה וְנִשְׂמְחָה בְּכָל יָמֵינוּ:
שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת עִנִּיתָנוּ שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה: יֵרָאֶה אֶל עֲבָדֶיךָ
פָּעֳלֶךָ וַהֲדָרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם: וִיהִי נֹעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ
וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ:
צא יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל שַׁדַּי יִתְלוֹנָן: אֹמַר לַיהוָה מַחְסִי
וּמְצוּדָתִי אֱלֹהַי אֶבְטַח־בּוֹ: כִּי הוּא יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ מִדֶּבֶר
הַוּוֹת: בְּאֶבְרָתוֹ יָסֶךְ לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה צִנָּה וְסֹחֵרָה
אֲמִתּוֹ: לֹא־תִירָא מִפַּחַד לָיְלָה מֵחֵץ יָעוּף יוֹמָם: מֶדֶבֶר
בָּאֹפֶל יַהֲלֹךְ מִקֶּטֶב יָשׁוּד צָהֳרָיִם: יִפֹּל מִצִּדְּךָ אֶלֶף
וּרְבָבָה מִימִינֶךָ אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תַבִּיט וְשִׁלְמַת
רְשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי־אַתָּה יְהוָה מַחְסִי עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ מְעוֹנֶךָ:
לֹא־תְאֻנֶּה אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע לֹא־יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ: כִּי מַלְאָכָיו
יְצַוֶּה־לָּךְ לִשְׁמָרְךָ בְּכָל־דְּרָכֶיךָ: עַל־כַּפַּיִם יִשָּׂאוּנְךָ פֶּן
תִּגֹּף בָּאֶבֶן רַגְלֶךָ: עַל־שַׁחַל וָפֶתֶן תִּדְרֹךְ תִּרְמֹס כְּפִיר
וְתַנִּין: כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע שְׁמִי:
יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ עִמּוֹ אָנֹכִי בְצָרָה אֲחַלְּצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ:
אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ וְאַרְאֵהוּ בִּישׁוּעָתִי: ארך ימים וכו׳.
קלה הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה: שֶׁעֹמְדִים

so vergehen wir in Deinem Zorne, so schleudert uns Dein Grimm dahin. Du stellest unsere Missetat vor Dich, unser heimlich Tun vor Deines Angesichtes Licht, da schwinden alle unsere Tage in Deinem Zorne; wir verbringen unsere Jahre wie einen eitlen Gedanken. Unsere Lebenszeit währt siebzig Jahre, achtzig ist ihr fernstes Ziel, und ihr Stolz ist Mühe und Kummer; schnell abgeschnitten, so fliegen wir hin! Doch wer erkennet Deines Grimmes Allgewalt, daß er ihn fürchte, so furchtbar Du bist? Ach, lehre uns unsere Tage zählen, damit wir weisen Herzens seien! Kehre wieder, Ewiger! — wie lange noch! — und erbarme Dich Deiner Knechte! Erquicke uns des Morgens mit Deiner Gnade, und wir jauchzen und freuen uns alle unsere Tage. Schenke uns so viel Freuden-, wie Du uns Leidenstage bereitet, so viel Jahre als wir Unglück geschauet. Erscheinen möge Deinen Knechten Dein Werk, und über ihren Kindern Deine Herrlichkeit! — Und es sei die Huld des Ewigen unseres Gottes über uns, und das Werk unserer Hände festige uns, und das Werk unserer Hände festige es!

(Psalm 91.) Wer im Schirm des Höchsten wohnet, der ist geborgen im Schatten des Allmächtigen. Ich rufe zum Ewigen: „mein Schutz und meine Burg, mein Gott, auf den ich vertraue!“ Ja, er befreiet dich aus des Verfolgers Schlinge, von der Pest, verderbensvoll. Mit seinem Fittige decket er dich, unter seinen Flügeln bist du geborgen. Schild und Harnisch ist seine Treue. Du hast nicht Furcht vor dem Schauer der Nacht, vor dem Pfeile, der des Tages schwirret, vor der Pest, die im Dunkeln schleicht, vor der Seuche, die am Mittag wütet. Fallen Tausende zu deiner Linken, Zehntausende zu deiner Rechten: dir nahet es nicht! Nur mit deinen Augen wirst du es schauen; der Frevler Strafe siehst du mit an — „denn Du, Ewiger, bist meine Zuversicht!“ Den Höchsten machst du zu deiner Zuflucht. Kein Übel wird dir widerfahren, kein Mißgeschick nahen deinem Zelte. Denn seine Engel entbietet er dir, dich zu behüten auf allen deinen Wegen. Auf den Händen werden sie dich tragen, daß an keinem Steine dein Fuß sich verletze. Über Leue und Nattern schreitest du weg, zertrittst Löwen- und Schlangenbrut. — „Denn mir hängt er an, darum errette ich ihn; ich will ihn erhöhen; bei ihm bin ich in der Not, ich befreie ihn und bringe ihn zu Ehren. Mit langem Leben will ich ihn sättigen und mein Heil ihn schauen lassen.“

(Psalm 135.) Hallelujah! Lobet den Namen des Ewigen, lobet ihr Knechte des Ewigen, die ihr stehet im Hause des

בְּבֵית יְהוָה בַּחֲצֵרוֹת בֵּית אֱלֹהֵינוּ: הַלְלוּיָהּ כִּי־טוֹב יְהוָה זַמְּרוּ
לִשְׁמוֹ כִּי נָעִים: כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי
אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי־גָדוֹל יְהוָה וַאֲדֹנֵינוּ מִכָּל־אֱלֹהִים: כֹּל אֲשֶׁר־
חָפֵץ יְהוָה עָשָׂה בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ בַּיַּמִּים וְכָל־תְּהֹמוֹת:
מַעֲלֶה נְשִׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ בְּרָקִים לַמָּטָר עָשָׂה מוֹצֵא רוּחַ
מֵאוֹצְרוֹתָיו: שֶׁהִכָּה בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה:
שָׁלַח־אוֹתֹת וּמוֹפְתִים בְּתוֹכֵכִי מִצְרַיִם בְּפַרְעֹה וּבְכָל־
עֲבָדָיו: שֶׁהִכָּה גּוֹיִם רַבִּים וְהָרַג מְלָכִים עֲצוּמִים: לְסִיחוֹן
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן וּלְכֹל מַמְלְכוֹת כְּנָעַן:
וְנָתַן אַרְצָם נַחֲלָה נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְהוָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם
יְהוָה זִכְרְךָ לְדֹר־וָדֹר: כִּי־יָדִין יְהוָה עַמּוֹ וְעַל־עֲבָדָיו יִתְנֶחָם:
עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: פֶּה־לָהֶם וְלֹא
יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יֶרְאוּ: אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יַאֲזִינוּ אַף
אֵין יֶשׁ־רוּחַ בְּפִיהֶם: כְּמוֹהֶם יִהְיוּ עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ
בָּהֶם: בֵּית יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ
אֶת־יְהוָה: בֵּית הַלֵּוִי בָּרְכוּ אֶת־יְהוָה יִרְאֵי יְהוָה בָּרְכוּ
אֶת־יְהוָה: בָּרוּךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן יְרוּשָׁלִַם הַלְלוּיָהּ:

קָלוֹ הוֹדוּ לַיהוָה כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְרֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

Ewigen, in den Vorhöfen unseres Gotteshauses. Lobet Gott, denn er ist gütig, lobsinget seinem Namen, denn er ist freundlich. Jakob hat der Herr sich erwählt, Israel zu seinem Eigentume. Das weiß ich: Größer ist der Ewige, unser Herr, denn alle Götterwesen. Alles, was der Ewige will, das vollbringet er, im Himmel und auf Erden, in den Meeren und allen Tiefen; er führt Wolken herauf vom Ende der Erde, schafft zum Regen Blitze, entläßt aus seinen Behältern den Wind. Er schlug Ägyptens Erstgeburt, vom Menschen bis zum Viehe, ließ über dich Zeichen und Wunder kommen, Ägyptenland, über Pharao und alle seine Diener. Er, der große Völker schlug, erlegte mächtige Könige, Sichon, den König Emoris, Og, den König von Basan, und alle Reiche Kanaans, und gab ihr Land zum Besitze seinem Volke Israel. Ewiger, Dein Name währet ewig, für und für Dein Ruhm. Der Ewige schafft seinem Volke Recht, nimmt sich wieder seiner Diener an. Der Heiden Götzen sind Silber und Gold, Werk von Menschenhänden. Einen Mund haben sie und reden nicht, Augen und sehen nicht, Ohren und hören nicht, auch ist kein Odem in ihrem Munde. Ihnen gleich sind ihre Bildner, alle, die auf sie vertrauen. Ihr, vom Hause Israels, preiset den Ewigen! Ihr, vom Hause Aharons, preiset den Ewigen! Ihr, vom Hause Levi, preiset den Ewigen! Die ihr den Ewigen ehrfürchtet, preiset den Ewigen! Gepriesen sei von Zion aus der Ewige, der in Jerusalem thronet. Hallelujah!
(Psalm 136.)

Danket dem Ewigen, denn er ist freundlich,
ewig währet seine Güte.
Danket ihm, dem Gott der Götter, ewig währet seine Güte.
Danket ihm, dem Herrn der Herren,
ewig währet seine Güte.
Der große Wunder tut allein, ewig währet seine Güte.
Der mit Vernunft die Himmel geschaffen,
ewig währet seine Güte.
Der die Erde über den Wassern ausgedehnt,
ewig währet seine Güte.
Der die großen Lichter gemacht,
ewig währet seine Güte.

אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתוֹכָם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְגֹזֵר יַם־סוּף לִגְזָרִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְּיַם־סוּף כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר־לָנוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

לג רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיהוָה לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃
הוֹדוּ לַיהוָה בְּכִנּוֹר בְּנֵבֶל עָשׂוֹר זַמְּרוּ־לוֹ׃
שִׁירוּ לוֹ שִׁיר חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן בִּתְרוּעָה׃ כִּי־יָשָׁר דְּבַר־
יְהוָה וְכָל־מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֱמוּנָה׃ אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד
יְהוָה מָלְאָה הָאָרֶץ׃ בִּדְבַר יְהוָה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־

Die Sonne vorzustehen dem Tage,
ewig währet seine Güte.
Mond und Sterne vorzustehen der Nacht,
ewig währet seine Güte.
Der Ägypten schlug in seinen Erstgebornen,
ewig währet seine Güte.
Und befreite Israel aus seiner Mitte,
ewig währet seine Güte.
Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme,
ewig währet seine Güte.
Der das Schilfmeer geteilt in Stücke,
ewig währet seine Güte.
Und Israel hindurchziehen ließ, ewig währet seine Güte.
Und stürzte Pharao mit seinem Heer hinein,
ewig währet seine Güte.
Der sein Volk durch die Wüste führte,
ewig währet seine Güte.
Der große Könige schlug, ewig währet seine Güte.
Und mächtige Herrscher erlegte, ewig währet seine Güte.
Sichon, den König Emoris, ewig währet seine Güte.
Und Og, den König von Basan,
ewig währet seine Güte.
Und gab ihr Land zum Besitze, ewig währet seine Güte.
Zum Besitze seinem Volke Israel,
ewig währet seine Güte.
Der in unserer Erniedrigung unser gedachte,
ewig währet seine Güte.
Und uns erlöste von unseren Feinden,
ewig währet seine Güte.
Der jedem Geschöpfe Speise gibt,
ewig währet seine Güte.
Danket ihm, dem Gott des Himmels,
ewig währet seine Güte.

(Psalm 33.) Jauchzet, ihr Gerechten in dem Ewigen; den Redlichen geziemet Lobgesang. Danket dem Ewigen mit der Cither, mit zehnsaitiger Harfe spielet ihm. Singet ihm ein neues Lied, laßt Jubellieder herrlich schallen! Denn redlich ist des Ewigen Verheißung, und all sein Tun ist treuerfüllt. Er liebet Billigkeit und Recht; die Erde ist voll des Ewigen Güte. Die Himmel entstanden auf des Ewigen Wort, auf seines Mundes Hauch ihr ganzes Heer. Er

צְבָאָם: כִּנָּם בַּגֹּד מֵי הַיָּם נֹתֵן בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת: יִירְאוּ
מֵיְיָ כָּל־הָאָרֶץ מִמֶּנּוּ יָגוּרוּ כָּל יֹשְׁבֵי תֵבֵל: כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: יְיָ הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם הֵנִיא
מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: עֲצַת יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת
לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי אֲשֶׁר־יְיָ אֱלֹהָיו הָעָם בָּחַר
לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט יְיָ רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם:
מִמְּכוֹן־שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר יַחַד
לִבָּם הַמֵּבִין אֶל־כָּל־מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין־הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע בְּרָב־חָיִל
גִּבּוֹר לֹא־יִנָּצֵל בְּרָב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס לִתְשׁוּעָה וּבְרָב חֵילוֹ
לֹא יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְיָ אֶל־יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: לְהַצִּיל
מִמָּוֶת נַפְשָׁם וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב: נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיְיָ עֶזְרֵנוּ
וּמָגִנֵּנוּ הוּא: כִּי־בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָּטָחְנוּ:
יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ:

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהֹדוֹת לַיְיָ וּלְזַמֵּר
לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת:
עֲלֵי עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי
יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ
מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא־
יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים ׀ כְּמוֹ־עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־
פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ:
כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל
פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן:
וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי:
צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית

türmet Meereswogen wie Mauern, verwahrt in Tiefen den Abgrund. Den Ewigen fürchte alle Welt, vor ihm scheue sich jeder Erdbewohner! denn er spricht und es geschieht; er gebietet und es steht da. Der Ewige zerstört den Ratschluß der Völker, vereitelt die Entwürfe der Nationen. Der Ratschluß des Ewigen besteht in Ewigkeit, die Entwürfe seines Herzens für und für. Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige, der Nation, die er sich zum Eigentum erwählt. Vom Himmel sieht der Ewige herab, blickt auf alle Menschenkinder, beschauet alle Erdbewohner von seinem festen Thronsitz. Er, der ihre Herzen allesamt gebildet, bemerkt auch all ihr Tun. Könige siegen nicht durch Heeresmacht, Helden entrinnen nicht durch große Kraft; trüglich ist das Roß zur Hilfe, durch seine Kraftfülle rettet es nicht. Siehe, des Ewigen Auge blickt auf seine Verehrer, die da harren auf seine Gnade, um zu retten vom Tode ihre Seele und sie zu erhalten in Hungersnot. Unsere Seele harret auf den Ewigen; unsere Hilfe, unser Schild ist er. In ihm wird froh unser Herz, denn wir vertrauen auf seinen heiligen Namen. Möge Deine Güte, Ewiger, walten über uns, wie wir auf Dich harren.

(Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbat. Schön ist es, dem Ewigen zu danken, und Deinem Namen, Höchster, zu lobsingen; des Morgens zu verkünden Deine Gnade und Deine Treue in den Nächten; mit Psalter und mit Harfe, mit Gesang zum Citherspiel. Denn Du erfreuest mich, Ewiger, durch Deine Taten, ob Deiner Hände Werk juble ich. Wie groß sind Deine Werke, Ewiger, wie so tief Deine Gedanken! O Unvernunft, die es nicht erkennen, o Torheit, die es nicht begreifen will. Wenn Frevler grünen wie frisches Gras und blühen die Übeltäter alle — ihr Sturz ist unausbleiblich. Denn Du bist ewiglich erhaben, Ewiger! Siehe, Deine Feinde, Ewiger, Deine Feinde kommen um, Übeltäter fahren hin; aber wie Reëms Horn steiget mein Glück, mein Alter glänzt von frischem Öle. Und mein Auge schauet, was meine Widersacher, mein Ohr vernimmt, was empörte Frevler trifft — Der Gerechte, wie die Palme blüht er, wie die Zeder am Libanon steigt er empor. Was im Hause des

יְהוָה בְּמַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְהוָה צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ: יְיָ
צְנָ יְהוָה מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְהוָה עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן
תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת יְיָ יְהוָה נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם:
מִקֹּלוֹת יְיָ מַיִם רַבִּים אַדִּירִים מִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם
יְהוָה: עֵדֹתֶיךָ יְיָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְהוָה
לְאֹרֶךְ יָמִים:

יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם
יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ
עַד־מְבוֹאוֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל־כָּל־גּוֹיִם יְיָ
עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: יְיָ שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְיָ זִכְרְךָ
לְדֹר וָדֹר: יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסְאוֹ וּמַלְכוּתוֹ בַכֹּל
מָשָׁלָה: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ
בַגּוֹיִם יְיָ מָלָךְ: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד: יְיָ מֶלֶךְ עוֹלָם וָעֶד אָבְדוּ גוֹיִם מֵאַרְצוֹ: יְיָ
הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: רַבּוֹת
מַחֲשָׁבוֹת בְּלֶב־אִישׁ וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם: עֲצַת
יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: כִּי
הוּא אָמַר וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: כִּי־בָחַר יְיָ
בְּצִיּוֹן אִוָּה לְמוֹשָׁב לוֹ: כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ
יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי לֹא־יִטֹּשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ

*) נאוה קדש הנ' נקטץ והא' נח"פ וסק' דגוזנכ"י מדויק וד"י ובן עיקר וכ"כ רד"ק.

Ewigen stehet, was in seinem Vorhof grünet, muß noch im höchsten Alter blühen, immer frisch und saftvoll bleiben, muß lehren, daß der Ewige gerecht, mein Hort ohne allen Tadel sei.

(Psalm 93.) Der Ewige regiert! Hoheit hat angetan, angetan der Ewige, mit Macht sich umgürtet — da stehet die Welt, sie wanket nicht! — Fest steht Dein Thron von jeher, von Ewigkeit bist Du. Ströme erheben, Ewiger, Ströme erheben ihr Getös, es erheben mächtig die Ströme ihr Brausen. Doch über den starken Fluten rauscht mächtig die Woge des Meeres; allmächtig ist der Ewige in der Höhe. Deine Zeugnisse sind treu bewährt, Deinen Tempel zieret Heiligkeit, o Ewiger, für und für!

Die Herrlichkeit des Ewigen dauert immerdar; der Ewige hat Freude an seinen Werken. Gepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit. Von Sonnenaufgang bis zum Niedergang wird der Name des Ewigen gerühmt. Erhaben über alle Völker ist der Ewige, über die Himmel seine Herrlichkeit. Ewiger, Dein Name währet ewig, für und für Dein Ruhm. Der Ewige hat im Himmel seinen Thron gegründet, und seine Herrschaft waltet über alles. Es freue sich der Himmel und juble die Erde, unter den Völkern werde verkündet: der Ewige regiert! Der Ewige regiert, der Ewige hat regiert, der Ewige wird regieren immer und ewig! Der Ewige ist König immer und ewig; geschwunden sind die Heiden von seiner Erde. Der Ewige zerstört den Ratschluß der Völker, vereitelt die Pläne der Nationen. Viel Pläne sind in des Menschen Herzen, der Ratschluß des Ewigen aber hat Bestand. Der Ratschluß des Ewigen besteht in Ewigkeit, die Entwürfe seines Herzens für und für; denn er spricht und es geschieht, er gebietet und es steht da. Zion hat der Ewige sich erwählt, es erkoren zu seiner Residenz; Jakob hat der Herr sich erwählt, Israel zu seinem Eigentume; denn der Ewige verstößt sein Volk nicht, und verläßt nicht sein Erbe. Er, der Allbarmherzige,

לְאֶ֫רֶךְ אַפַּ֥יִם וּגְדָל־חָ֑סֶד וְלֹ֖א יַעֲזֹֽב׃ וְהוּא֣ רַח֣וּם יְכַפֵּ֣ר עָ֭וֹן וְלֹ֣א יַשְׁחִ֑ית
וְהִרְבָּ֥ה לְהָשִׁ֗יב אַפּ֥וֹ וְלֹ֣א יָ֭עִיר כָּל־חֲמָתֽוֹ׃ יְיָ
הוֹשִׁ֥יעָה הַ֝מֶּ֗לֶךְ יַ֣עֲנֵ֔נוּ בְּיוֹם־קָרְאֵֽנוּ׃

אַשְׁרֵ֤י יוֹשְׁבֵ֖י בֵּיתֶ֑ךָ עֽוֹד֥ יְהַלְלֽוּךָ֖ סֶּ֣לָה׃
אַשְׁרֵ֤י הָעָ֨ם שֶׁכָּ֪כָה ל֡וֹ אַשְׁרֵ֤י הָעָ֨ם שֶׁיְיָ֬ אֱלֹהָ֗יו׃
קמח תְּהִלָּ֥ה לְדָוִ֑ד
אֲרוֹמִמְךָ֥ אֱ֝לוֹהַ֗י הַ֭מֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָ֣ה שִׁמְךָ֣ לְעוֹלָ֖ם וָעֶֽד׃
בְּכָל־י֭וֹם אֲבָרְכֶ֑ךָּ וַאֲהַֽלְלָ֖ה שִׁמְךָ֣ לְעוֹלָ֖ם וָעֶֽד׃
גָּד֣וֹל יְ֭הוָה וּמְהֻלָּ֣ל מְאֹ֑ד וְלִגְדֻלָּתוֹ֥ אֵ֝ין חֵֽקֶר׃
דּ֤וֹר לְ֭דוֹר יְשַׁבַּ֣ח מַעֲשֶׂ֑יךָ וּ֝גְבוּרֹתֶ֗יךָ יַגִּֽידוּ׃
הֲ֭דַר כְּב֣וֹד הוֹדֶ֑ךָ וְדִבְרֵ֖י נִפְלְאֹתֶ֣יךָ אָשִֽׂיחָה׃
וֶעֱזוּז֣ נוֹרְאֹתֶ֣יךָ יֹ֭אמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ֣ אֲסַפְּרֶ֑נָּה׃ וגדולתך ק׳.
זֵ֤כֶר רַב־טוּבְךָ֨ יַבִּ֥יעוּ וְצִדְקָתְךָ֗ יְרַנֵּֽנוּ׃
חַנּ֣וּן וְרַח֣וּם יְהוָ֑ה אֶ֥רֶךְ אַפַּ֝֗יִם וּגְדָל־חָֽסֶד׃ יתיר ו׳.
טוֹב־יְ֭הוָה לַכֹּ֑ל וְרַחֲמָ֥יו עַל־כָּל־מַעֲשָֽׂיו׃
יוֹד֣וּךָ יְ֭הוָה כָּל־מַעֲשֶׂ֑יךָ וַחֲסִידֶ֖יךָ יְבָרְכֽוּכָה׃
כְּב֣וֹד מַלְכוּתְךָ֣ יֹ֭אמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ֣ יְדַבֵּֽרוּ׃
לְהוֹדִ֣יעַ לִבְנֵ֣י הָאָדָ֣ם גְּבוּרֹתָ֑יו וּכְב֡וֹד הֲדַ֣ר מַלְכוּתֽוֹ׃
מַלְכוּתְךָ֥ מַלְכ֨וּת כָּל־עֹ֪לָמִ֡ים וּ֭מֶמְשַׁלְתְּךָ֣ בְּכָל־דֹּ֣ר וָדֹֽר׃
סוֹמֵ֣ךְ יְ֭הוָה לְכָל־הַנֹּפְלִ֑ים וְזוֹקֵ֥ף לְכָל־הַכְּפוּפִֽים׃
עֵינֵ֤י כֹ֨ל אֵ֪לֶיךָ יְשַׂבֵּ֡רוּ וְאַתָּ֣ה נוֹתֵ֣ן לָהֶ֣ם אֶת־אָכְלָ֖ם בְּעִתּֽוֹ׃
פּוֹתֵ֥חַ אֶת־יָדֶ֑ךָ וּמַשְׂבִּ֥יעַ לְכָל־חַ֝֗י רָצֽוֹן׃
צַדִּ֣יק יְ֭הוָה בְּכָל־דְּרָכָ֑יו וְחָסִ֥יד בְּכָל־מַעֲשָֽׂיו׃

vergibt die Missetat und vertilgt nicht; er wendet oft seinen Zorn ab, und nie läßt er seinen ganzen Grimm erwachen. Ewiger, hilf! König, erhöre uns am Tage unseres Flehens!

אשרי Heil den Bewohnern Deines Tempels! sie preisen Dich ohne Unterlaß.

Heil dem Volke, dem es so ergeht! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige!

Loblied Davids.

(Psalm 145.)

Mein Gott, o König, Dich will ich erheben, Deinen Namen ewig preisen. Täglich lobe ich Dich, rühme Deinen Namen für und für. Groß ist der Ewige und hochgerühmt, unerforschlich seine Größe. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und verkündet Deiner Allmacht Taten. Die Pracht und Herrlichkeit Deiner Majestät, und Deine Wunder will ich besingen. Alles spricht von Deiner Ehrfurcht gebietenden Allmacht, auch ich will Deine Herrlichkeit verkünden. Alles singt ein Denkmal Deiner großen Güte und rühmet Deine Allgerechtigkeit: Allgnädig, allbarmherzig ist der Ewige, langmütig und von großer Liebe. Gütig ist der Ewige gegen alle, und sein Erbarmen waltet über alle seine Werke. Ewiger, Dir danken alle Deine Werke, Dich lobpreisen Deine Frommen, besingen Deines Reiches Herrlichkeit, unterhalten sich von Deiner Allmacht, um kund zu tun den Menschenkindern Deine Taten, die Pracht und Herrlichkeit Deines Reiches. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft geht durch alle Geschlechter. Der Ewige stützet alle Fallenden, und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen harren auf Dich, und Du gibst ihnen ihre Speise zur rechten Zeit. Allmilde öffnest Du Deine Hand und sättigst was da lebt mit Wohlgefallen. In allen seinen Wegen ist der Ewige gerecht, in allen seinen

קָרוֹב יְהוָה לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת:
רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם:
שׁוֹמֵר יְהוָה אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד:
תְּהִלַּת יְהוָה יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
קט"ו ט"ז וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קמו הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה: אֲהַלְלָה יְהוָה בְּחַיָּי
אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי: אַל־תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים בְּבֶן־אָדָם שֶׁאֵין
לוֹ תְּשׁוּעָה: תֵּצֵא רוּחוֹ יָשֹׁב לְאַדְמָתוֹ בַּיּוֹם הַהוּא אָבְדוּ
עָשְׁתֹנֹתָיו: אַשְׁרֵי שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ שִׂבְרוֹ עַל־יְהוָה אֱלֹהָיו:
עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם הַשֹּׁמֵר
אֱמֶת לְעוֹלָם: עֹשֶׂה מִשְׁפָּט לָעֲשׁוּקִים נֹתֵן לֶחֶם לָרְעֵבִים
יְהוָה מַתִּיר אֲסוּרִים: יְהוָה פֹּקֵחַ עִוְרִים יְהוָה זֹקֵף כְּפוּפִים
יְהוָה אֹהֵב צַדִּיקִים: יְהוָה שֹׁמֵר אֶת־גֵּרִים יָתוֹם וְאַלְמָנָה
יְעוֹדֵד וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת: יִמְלֹךְ יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קמז הַלְלוּיָהּ כִּי־טוֹב זַמְּרָה אֱלֹהֵינוּ כִּי־נָעִים נָאוָה תְהִלָּה:
בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יְהוָה נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס: הָרֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב
וּמְחַבֵּשׁ לְעַצְּבוֹתָם: מוֹנֶה מִסְפָּר לַכּוֹכָבִים לְכֻלָּם שֵׁמוֹת
יִקְרָא: גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב־כֹּחַ לִתְבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר:
מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְהוָה מַשְׁפִּיל רְשָׁעִים עָדֵי־אָרֶץ: עֱנוּ לַיהוָה
בְּתוֹדָה זַמְּרוּ לֵאלֹהֵינוּ בְכִנּוֹר: הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם בְּעָבִים
הַמֵּכִין לָאָרֶץ מָטָר הַמַּצְמִיחַ הָרִים חָצִיר: נוֹתֵן לִבְהֵמָה
לַחְמָהּ לִבְנֵי עֹרֵב אֲשֶׁר יִקְרָאוּ: לֹא בִגְבוּרַת הַסּוּס יֶחְפָּץ
לֹא־בְשׁוֹקֵי הָאִישׁ יִרְצֶה: רוֹצֶה יְהוָה אֶת־יְרֵאָיו אֶת־

Taten gütig. Der Ewige ist nahe allen, die ihn anrufen, allen, die ihn anrufen in Wahrheit. Er tut, was Gottesfürchtigen behagt, erhört ihr Flehen und hilft ihnen. Er behütet alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Mein Mund soll Lob des Ewigen singen, alles Fleisch lobsinge seinem heiligen Namen immer und ewig. Wir preisen Jah — von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

(Psalm 146.) Hallelujah! Den Ewigen lobe meine Seele! Ich lobe meinen Gott, so lang ich lebe, mein Saitenspiel ertönt dem Ewigen, so lang ich da bin. Vertrauet nicht auf Fürsten, auf den Menschensohn, bei dem nicht Hilfe ist. So ihn der Geist verläßt, kehrt er zu seiner Erde zurück; an selbigem Tage sind seine weisesten Entwürfe dahin. Heil dem, der Jakobs Gott zur Hilfe hat, der auf den Ewigen vertraut, auf Gott, der Himmel und Erde geschaffen, das Meer und alles was darin ist, der Treue bewahret in Ewigkeit, der Recht verschafft den Bedrückten, der Speise gibt den Hungernden. Der Ewige löset die Gefesselten, der Ewige macht die Blinden sehend, der Ewige richtet die Gebeugten auf, der Ewige liebt die Gerechten, der Ewige beschützt die Fremdlinge, er hilft Witwen auf und Waisen und führt auf krummen Pfad die Frevler. Der Ewige regiert ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!

(Psalm 147.) Hallelujah! Denn köstlich ist es, unserem Gotte Lob anstimmen; solch ein Lobgesang ist schön und lieblich. Der Ewige erbaut Jerusalem, versammelt wieder Israels Verstoßene. Er heilt die gebrochenen Herzens sind und lindert ihre Schmerzen. Der Sterne Zahl hat er bestimmt und nennt sie alle mit Namen. Groß ist unser Herr und allgewaltig, unaussprechlich sein Verstand. Der Ewige hilft auf den Gebeugten und erniedrigt die Frevler bis zur Erde. Stimmt dem Ewigen Dankgesänge an, laßt unserem Gotte Harfenspiel ertönen, ihm, der den Himmel mit Wolken bedeckt, der der Erde Regen bereitet, der auf den Bergen das Gras sprossen läßt, ihm, der dem Tiere seine Nahrung gibt, den jungen Raben, die da rufen. Er hat nicht Lust an Rosses Stärke, an Manneskraft nicht Wohlgefallen. Dem Ewigen gefällt, wer

הַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלַם אֶת־יְהוָה הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ
צִיּוֹן: כִּי־חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ בֵּרַךְ בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ: הַשָּׂם
גְּבוּלֵךְ שָׁלוֹם חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ: הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ
עַד־מְהֵרָה יָרוּץ דְּבָרוֹ: הַנֹּתֵן שֶׁלֶג כַּצָּמֶר כְּפוֹר כָּאֵפֶר
יְפַזֵּר: מַשְׁלִיךְ קַרְחָו כְּפִתִּים לִפְנֵי קָרָתוֹ מִי יַעֲמֹד:
יִשְׁלַח־דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב רוּחוֹ יִזְּלוּ־מָיִם: מַגִּיד דְּבָרָו*
לְיַעֲקֹב חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל: לֹא עָשָׂה כֵן ׀ לְכָל־גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם הַלְלוּיָהּ: *) דבריו ק׳.

קמח הַלְלוּיָהּ ׀ הַלְלוּ אֶת־יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ
בַּמְּרוֹמִים: הַלְלוּהוּ כָּל־מַלְאָכָיו הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָו*:
הַלְלוּהוּ שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ הַלְלוּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי אוֹר: הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
הַשָּׁמָיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר ׀ מֵעַל הַשָּׁמָיִם: יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם
יְהוָה כִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוּ: וַיַּעֲמִידֵם לָעַד לְעוֹלָם חָק נָתַן
וְלֹא־יַעֲבוֹר: הַלְלוּ אֶת־יְהוָה מִן־הָאָרֶץ תַּנִּינִים וְכָל־
תְּהֹמוֹת: אֵשׁ וּבָרָד שֶׁלֶג וְקִיטוֹר רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה דְבָרוֹ:
הֶהָרִים וְכָל־גְּבָעוֹת עֵץ פְּרִי וְכָל־אֲרָזִים: הַחַיָּה וְכָל־
בְּהֵמָה רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר כָּנָף: מַלְכֵי־אֶרֶץ וְכָל־לְאֻמִּים שָׂרִים
וְכָל־שֹׁפְטֵי אָרֶץ: בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת זְקֵנִים עִם־
נְעָרִים: יְהַלְלוּ ׀ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ הוֹדוֹ
עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן ׀ לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו
לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ: *) צבאיו ק׳.

קמט הַלְלוּיָהּ ׀ שִׁירוּ לַיהוָה שִׁיר חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים: יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל בְּעֹשָׂיו בְּנֵי־צִיּוֹן יָגִילוּ בְּמַלְכָּם:
יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְמָחוֹל בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־לוֹ: כִּי־רוֹצֶה יְהוָה

ihn ehrfürchtet, wer nur auf seine Güte hoffet. Jerusalem, o preise den Ewigen, lobe Zion, deinen Gott! Er befestigt die Riegel deiner Tore, und segnet deine Kinder in deiner Mitte; er verleiht Frieden deinem Gebiete und sättigt dich mit des Waizens Mark. Er sendet sein Wort zur Erde; wie schnell läuft sein Befehl! Da gibt er Schnee, wie Wolle, streut Reif wie Asche hin, schleudert sein Eis in Stücken; wer kann vor seinem Frost bestehen? Er sendet wieder sein Wort und löset sie auf, läßt wehen seinen Wind — da rinnen die Wasser. Seinen Willen machte er Jakob kund, gab Israel Gesetz und Recht. So tat er keinem Volke, seine Rechte, sie kennen sie nicht Hallelujah!

(Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Ewigen vom Himmel her, lobet ihn in den Höhen! Lobet ihn, alle seine Engel, lobet ihn, alle seine Heere! — Lobet ihn, Sonne und Mond, lobet ihn, all ihr Sterne des Lichtes! Lobet ihn, Himmel der Himmel, und die Wasser, die über den Himmeln! — Loben sollen sie des Ewigen Namen, — denn er gebot, und sie wurden geschaffen. Und er stellte sie fest auf immer und ewig, gab ein Gesetz, das keiner überschreitet. — Lobet den Ewigen, von der Erde aus, Seetiere und alle Fluten, Feuer und Hagel, Schnee und Nebel, Sturmwind, der sein Wort vollführt; — Berg und alle Hügel, Fruchtbäume und alle Zedern! Gewild und alles Vieh, Gewürm und geflügelte Vögel; — Könige der Erde und alle Nationen, Fürsten und alle Richter der Erde; Jünglinge samt den Jungfrauen, Greise mit den Knaben! — Loben sollen sie des Ewigen Namen, denn erhaben ist sein Name allein, seine Majestät über Erde und Himmel. Und er erhöhet seines Volkes Glück; er ist der Ruhm aller seiner Frommen, der Kinder Israel, des Volkes, das ihm nahe. Hallelujah!

(Psalm 149.) Hallelujah! Singet dem Ewigen ein neues Lied, sein Lob in der frommen Gemeinde. Es freue sich Israel seines Stifters, es frohlocken Zions Kinder ihres Königs. Loben sollen sie seinen Namen mit Reigen, mit Pauken und Cither ihm lobsingen. Denn Gefallen hat der Ewige an seinem

בְּעַמּוֹ יְפָאֵר עֲנָוִים בִּישׁוּעָה: יַעֲלְזוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד יְרַנְּנוּ
עַל־מִשְׁכְּבוֹתָם: רוֹמְמוֹת אֵל בִּגְרוֹנָם וְחֶרֶב פִּפְיוֹת בְּיָדָם:
לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַגּוֹיִם תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים: לֶאְסֹר מַלְכֵיהֶם
בְּזִקִים וְנִכְבְּדֵיהֶם בְּכַבְלֵי בַרְזֶל: לַעֲשׂוֹת בָּהֶם י מִשְׁפָּט
כָּתוּב הָדָר הוּא לְכָל־חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ:
קַל הַלְלוּיָהּ י הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ:
הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע
שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ
בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי
תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ: כ״ה ת״י״ה:

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן
יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ: וּבָרוּךְ יְיָ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם
וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:

Das Folgende bis nach בָּרְכוּ ist stehend zu beten.

ד״ה א׳ כ״ט׳
וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: לְךָ יְיָ
הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם
וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל י לְרֹאשׁ: וְהָעֹשֶׁר
וְהַכָּבוֹד מִלְפָנֶיךָ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בַּכֹּל וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה
וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לַכֹּל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ
וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ: נחמי׳ ט׳ אַתָּה הוּא יְיָ לְבַדֶּךָ אַתָּ
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל־

Volke, schmückt Gebeugte mit Sieg. Jauchzen sollen Fromme in Ehren, jubeln auf ihren Lagern. Erhebungen Gottes in ihrem Munde, zweischneidig Schwert in ihren Händen: Rache zu üben an den Völkern, Züchtigung an Nationen; zu binden ihre Könige mit Fesseln, ihre Edlen mit eisernen Banden, zu vollziehen an ihnen das Urteil, das geschrieben steht. Ein Schmuck ist er für alle seine Frommen! Hallelujah!

(Psalm 150.) Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligtume, lobet ihn in seiner Himmelsveste! Lobet ihn nach seiner Allmacht Taten, lobet ihn nach seiner großen Hoheit! Lobet ihn beim Schmettern der Posaune, lobet ihn mit Harfen und mit Cither; lobet ihn mit Pauken und mit Reigen, lobet ihn mit Saitenspiel und Flöte; lobet ihn mit Zymbelklang, lobet ihn mit Zymbelschall — alles, was Odem hat, lobe den Herrn! Hallelujah!

Gelobt sei der Ewige in Ewigkeit! Amen! Amen! Gelobt sei von Zion aus der Ewige, der in Jerusalem thronet; Hallelujah! Gelobt sei der Ewige, Gott, der Gott Israels, der allein Wunder tut. Und gelobt sei der Name seiner Majestät ewiglich, und es erfülle seine Herrlichkeit die ganze Erde! Amen! Amen!

(1. Chron. 29.)

David pries den Ewigen vor den Augen der ganzen Versammlung und sprach: Gelobt seist Du, Ewiger, Gott Israels, unseres Vaters, von Ewigkeit zu Ewigkeit! Dein, Ewiger, ist die Größe und die Macht und die Herrlichkeit, der Sieg und die Majestät, ja alles im Himmel und auf Erden; Dein, Ewiger, ist das Reich, und Du bist das Haupt über alles. Reichtum und Ehre kommen von Dir, und Du herrschest über alles; in Deiner Hand ist Kraft und Macht, und in Deiner Hand steht es, alles groß und stark zu machen. Und so danken wir Dir, unser Gott, und lobpreisen den Namen Deiner Herrlichkeit.

(Nehem. 9.)

Du allein bist der Ewige: Du hast den Himmel gemacht, der Himmel Himmel und ihr ganzes Heer, die Erde und alles was darauf, die Meere und alles, was darin ist. Du

אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיַּמִּים וְכָל־אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־כֻּלָּם
וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ מִשְׁתַּחֲוִים: אַתָּה הוּא יְיָ הָאֱלֹהִים
אֲשֶׁר בָּחַרְתָּ בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים וְשַׂמְתָּ
שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ אֶת־לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ וְכָרוֹת עִמּוֹ
הַבְּרִית לָתֵת אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי
וְהַיְבוּסִי וְהַגִּרְגָּשִׁי לָתֵת לְזַרְעוֹ וַתָּקֶם אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק
אָתָּה: וַתֵּרֶא אֶת־עֳנִי אֲבֹתֵינוּ בְּמִצְרָיִם וְאֶת־זַעֲקָתָם שָׁמַעְתָּ
עַל־יַם־סוּף: וַתִּתֵּן אֹתֹת וּמֹפְתִים בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו
וּבְכָל־עַם אַרְצוֹ כִּי יָדַעְתָּ כִּי הֵזִידוּ עֲלֵיהֶם וַתַּעַשׂ־לְךָ שֵׁם
כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְהַיָּם בָּקַעְתָּ לִפְנֵיהֶם וַיַּעַבְרוּ בְתוֹךְ־הַיָּם בַּיַּבָּשָׁה
וְאֶת־רֹדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ בִּמְצוֹלֹת כְּמוֹ־אֶבֶן בְּמַיִם עַזִּים:
וַיּוֹשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרָיִם וַיַּרְא
יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם מֵת עַל־שְׂפַת הַיָּם: וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל
אֶת־הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירְאוּ הָעָם
אֶת־יְהוָה וַיַּאֲמִינוּ בַּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ:
אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ
לֵאמֹר אָשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס
וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם: עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי
לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי
אָבִי וַאֲרֹמְמֶנְהוּ: יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה יְהוָה
שְׁמוֹ: מַרְכְּבֹת פַּרְעֹה וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם וּמִבְחַר
שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ בְיַם־סוּף: תְּהֹמֹת יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ בִמְצוֹלֹת כְּמוֹ־
אָבֶן: יְמִינְךָ יְהוָה נֶאְדָּרִי בַּכֹּחַ יְמִינְךָ
יְהוָה תִּרְעַץ אוֹיֵב: וּבְרֹב גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס

belebest sie alle, und das Heer des Himmels beugt sich vor Dir. Du bist der Ewige, der wahre Gott, der Du Abram erwählt, ihn aus Ur-Kasdim herausgeführt und ihm den Namen Abraham gegeben hast. Du fandest sein Herz getreu vor Dir, und schlossest mit ihm den Bund, das Land des Kanaani, Chiti, Emori, Perisi, Jebusi und Girgaschi seinen Nachkommen zu geben, und Du hast Dein Wort gehalten, denn gerecht bist Du. Du sahest das Elend unserer Väter in Ägypten und hörtest ihr Klaggeschrei am Schilfmeere. Du tatest Zeichen und Wunder an Pharao, an all seinen Dienern und an allem Volke seines Landes, denn Du wußtest, wie sie gefrevelt an ihnen, und hast Dir einen Namen gemacht, der heute noch gefeiert wird. Du hast vor ihnen (unsern Vätern) das Meer geteilt, daß sie mitten durch dasselbe gingen auf dem Trockenen; ihre Verfolger hingegen schleudertest Du in die Tiefen, wie einen Stein in gewaltige Wasser.

So rettete der Ewige an jenem Tage Israel aus der Hand der Ägypter, und Israel sah die Ägypter tot am Ufer des Meeres. Da sah Israel die Macht, welche der Ewige an den Ägyptern ausgeübt, und es fürchtete das Volk den Ewigen, und glaubte an den Ewigen und an Mosche, seinen Diener.

Damals sangen Mosche und die Kinder Israels dieses Lied dem Ewigen, und also sprachen sie: Ich singe dem Herrn, denn er ist hocherhaben, er stürzte das Roß und den Reiter ins Meer. Mein Sieg und Sang ist Jah, er ward zur Hilfe mir. Der ist mein Gott, ihn will ich preisen, meines Vaters Gott, ihn erhebe ich! Der Ewige ist Herr des Krieges, Ewiger ist sein Name. Die Wagen Pharaos und sein Heer stürzte er ins Meer; und seiner Heeresführer Beste versanken ins Schilfmeer; Fluten deckten sie, sie sanken in die Tiefen wie Stein. Deine Rechte, o Ewiger herrlich an Kraft, Deine Rechte, o Ewiger, sie zerschmettert den Feind. In Deiner großen Hoheit zerstörst Du Deine Feinde; Du sendest Deinen

קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח חֲרֹנֶךָ יֹאכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ: וּבְרוּחַ
אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ מַיִם נִצְּבוּ כְמוֹ־נֵד
גַּלִּים קָפְאוּ תְהֹמֹת בְּלֵב־יָם: אָמַר
אוֹיֵב אֶרְדֹּף אַשִּׂיג אַחַלֵּק שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ
נַפְשִׁי אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ יָדִי: נָשַׁפְתָּ
בְרוּחֲךָ כִּסָּמוֹ יָם צָלְלוּ כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
אַדִּירִים: מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי
כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה
פֶלֶא: נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ אָרֶץ: נָחִיתָ
בְחַסְדְּךָ עַם־זוּ גָּאָלְתָּ נֵהַלְתָּ בְעָזְּךָ אֶל נְוֵה
קָדְשֶׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן חִיל
אָחַז יֹשְׁבֵי פְלֶשֶׁת: אָז נִבְהֲלוּ אַלּוּפֵי
אֱדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד נָמֹגוּ
כָּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ יִדְּמוּ כָאָבֶן עַד־
יַעֲבֹר עַמְּךָ יְהוָה עַד־יַעֲבֹר עַם־זוּ
קָנִיתָ: תְּבִאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר נַחֲלָתְךָ מָכוֹן
לְשִׁבְתְּךָ פָּעַלְתָּ יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ
יָדֶיךָ: יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ
יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב יי עלהם
את מי הים. ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים:

כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמֹשֵׁל בַּגּוֹיִם: וְעָלוּ מוֹשִׁעִים בְּהַר צִיּוֹן
לִשְׁפֹּט אֶת־הַר עֵשָׂו וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ
עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

Grimm, der sie verzehrt wie Stoppeln. Durch Deines Odems Hauch türmten sich Wasser, standen Fließende wie Dämme, erstarrten Fluten im Herzen des Meeres. Da sprach der Feind: Ich verfolge, erreiche, teile Beute aus! gesättigt sei an ihnen meine Wut! ich ziehe mein Schwert, und meine Hand verderbe sie! — Da bliesest Du mit Deinem Hauche; sie deckte das Meer, sie versanken wie Blei in gewaltige Wasser. Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, furchtbar im Ruhme, Wundertäter! Du neigtest Deine Rechte; die Erde verschlang sie. — Nun führst Du gnadenvoll dies Volk, das Du erlöst; Du leitest es mit Deiner Macht in Deine heilige Wohnung. Es hören es Völker, sie erbeben, ein Zittern faßt Pelischthäas Bewohner. Da erschrecken Edoms Fürsten; die Mächtigen Moabs sie ergreift ein Beben; es zagen Kanaans Bewohner alle. Es überfällt sie Angst und Bangigkeit; wenn sich Dein Arm erhebt, verstummen sie wie Stein — bis daß vorüber ist Dein Volk, o Ewiger, bis daß vorüber ist dies Volk, das Du erworben. Du führest sie hin, Du pflanzest sie ein auf Deines Eigentumes Berg, den Ort, Ewiger, den Du zu Deiner Wohnung geschaffen, das Heiligtum, das Deine Hände, o Herr, gegründet. Der Ewige wird herrschen immerdar!!! — Der Ewige wird herrschen immerdar!!!

Denn dem Ewigen ist das Reich, er herrschet über die Völker. Erretter werden hinaufziehen auf Zions Berg, Esaus Gebirge zu richten, dann wird das Reich dem Ewigen sein. Der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger. Und in Deiner Thora steht geschrieben: „Höre, Israel, der Ewige, ist unser Gott, der Ewige ist einzig!“

נִשְׁמַת כָּל־חַי תְּבָרֵךְ אֶת־שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ כָּל־
בָּשָׂר תְּפָאֵר וּתְרוֹמֵם זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד. מִן־הָעוֹלָם
וְעַד־הָעוֹלָם אַתָּה אֵל. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל
וּמוֹשִׁיעַ פּוֹדֶה וּמַצִּיל וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם בְּכָל־עֵת צָרָה
וְצוּקָה. אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי הָרִאשׁוֹנִים
וְהָאַחֲרוֹנִים. אֱלוֹהַּ כָּל־בְּרִיּוֹת. אֲדוֹן כָּל־תּוֹלָדוֹת. הַמְּהֻלָּל
בְּרֹב הַתִּשְׁבָּחוֹת. הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים.
וַיְיָ לֹא־יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן. הַמְעוֹרֵר יְשֵׁנִים וְהַמֵּקִיץ נִרְדָּמִים.
וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים. וְהַמַּתִּיר אֲסוּרִים וְהַסּוֹמֵךְ נוֹפְלִים
וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים. לְךָ לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים: אִלּוּ פִינוּ
מָלֵא שִׁירָה כַּיָּם וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה כַּהֲמוֹן גַּלָּיו וְשִׂפְתוֹתֵינוּ
שֶׁבַח כְּמֶרְחֲבֵי רָקִיעַ וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ
וְיָדֵינוּ פְרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי שָׁמַיִם וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת כָּאַיָּלוֹת.
אֵין אֲנַחְנוּ מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ וּלְבָרֵךְ אֶת־שְׁמֶךָ. עַל־אַחַת מֵאֶלֶף אֶלֶף אַלְפֵי
אֲלָפִים וְרִבֵּי רְבָבוֹת פְּעָמִים הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם־אֲבוֹתֵינוּ
וְעִמָּנוּ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ.
בְּרָעָב זַנְתָּנוּ וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ. מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ. וּמִדֶּבֶר
מִלַּטְתָּנוּ. וּמֵחֳלָיִם רָעִים וְנֶאֱמָנִים דִּלִּיתָנוּ: עַד־הֵנָּה עֲזָרוּנוּ
רַחֲמֶיךָ. וְלֹא־עֲזָבוּנוּ חֲסָדֶיךָ. וְאַל־תִּטְּשֵׁנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
לָנֶצַח: עַל־כֵּן אֵבָרִים שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ. וְרוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ
בְּאַפֵּינוּ וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר שַׂמְתָּ בְּפִינוּ: הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ

נשמת Die Seele alles Lebenden lobpreise Deinen Namen, Ewiger, unser Gott, und der Geist alles Fleisches verherrliche und erhebe stets Dein Andenken, unser König. Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du Gott, und außer Dir haben wir keinen König, der zu jeder Zeit der Not und Bedrängnis uns erlöse und helfe, befreie und errette, ernähre und sich unser erbarme — einen solchen König giebt es nicht außer Dir. — Gott der Vorwelt und der Nachwelt! Gott aller Geschöpfe! Urheber alles Werdenden! der gepriesen ist durch die Fülle der Loblieder, der seine Welt in Gnade und seine Geschöpfe in Barmherzigkeit lenket; Ewiger! der nicht schläft und nicht schlummert, der die Schlafenden erweckt, die Schlummernden ermuntert und die Stummen reden macht; der die Gefesselten löset, die Fallenden stützt und die Gebeugten aufrichtet — Dir allein danken wir! — Wäre unser Mund des Liedes voll, gleich der Fülle des Meeres, unsere Zunge des Lobgesangs, gleich dem Brausen seiner Wogen, unsere Lippe voll von Preis, gleich des Himmels Unermeßlichkeit; und leuchteten unsere Augen (von der Andacht Strahl), wie Sonne und Mond, und wären unsere Hände ausgebreitet, wie des Adlers Flug gen Himmel, und unsere Füße wie Rehe schnell (zu Deinem Dienste): nimmer vermöchten wir, Dir, Ewiger unser Gott und Gott unserer Väter, gebührend zu danken und Deinen Namen genug zu loben auch nur für Eine der Tausende und Myriaden von Wohltaten, welche Du unseren Vätern und uns erwiesen hast. — Aus Ägypten hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit; in Hungersnot hast Du uns gesättigt und in Fülle uns gespeist; vom Schwerte hast Du uns gerettet, vor Pest uns bewahret und aus bösen und andauernden Krankheiten uns erhoben. Bis hierher hat Deine Barmherzigkeit uns beigestanden, hat Deine Gnade uns nie verlassen, und nie wirst Du uns verstoßen, Ewiger, unser Gott, in Ewigkeit! Darum sollen die Glieder, die Du uns erteilet, Geist und Seele, die Du uns eingehaucht, und die Zunge, die Du uns in den Mund gelegt: ja sie alle sollen

וישבחו ויפארו וירוממו
ויעריצו ויקדישו וימליכו
את־שמך מלכנו: כי כל־
פה לך יודה. וכל לשון לך
תשבע. וכל־ברך לך
תכרע. וכל־קומה לפניך
תשתחוה. וכל־לבבות
ייראוך. וכל־קרב וכליות
יזמרו לשמך: כדבר
שכתוב כל עצמותי
תאמרנה יי מי כמוך.
מציל עני ממחזק ממנו
ועני ואביון משוללו: מי
ידמה־לך ומי ישוה־לך
ומי יערך־לך. האל הגדול
הגבור והנורא אל עליון
קנה שמים וארץ: נהללך
ונשבחך ונפארך ונברך
את־שם קדשך. כאמור
לדוד ברכי נפשי את־יי
וכל־קרבי את־שם קדשו:

danken und loben, preisen und rühmen, erheben und verehren, heiligen und verherrlichen Deinen Namen, unser König. Denn jeder Mund soll Dir danken, jede Zunge Dir schwören, jedes Knie Dir sich beugen, jede aufrechte Gestalt vor Dir sich bücken; alle Herzen sollen Dich fürchten, und alle Gemüter und Nieren*) Deinem Namen lobsingen, wie geschrieben steht: „Alle meine Glieder sprechen: Ewiger, wer ist wie Du! der den Bedrängten rettet aus des Stärkeren Gewalt, den Armen und Dürftigen aus der Hand seines Räubers!“ Wer ist Dir gleich, wer Dir ähnlich, wer Dir an die Seite zu stellen, großer, allgewaltiger und furchtbarer Gott! Herr in den Höhen! Beherrscher von Himmel und Erde! Dich wollen wir rühmen, preisen und feiern, und Deinen heiligen Namen loben wie es heißt: Von David: Lobpreise meine Seele den Ewigen, all mein Inneres seinen heiligen Namen!

*) Biblisches Bild für das Innerste.

Morgengebet für den Versöhnungstag.

הָאֵל בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ:
הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ: הַגִּבּוֹר
לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ:

Gott, allmächtig durch Deine Kraft — groß in der Herrlichkeit Deines Namens — allgewaltig in Ewigkeit und furchtbar in Deinen furchtbaren Taten —

הַמֶּלֶךְ

יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא:
שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם
וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכָתוּב
רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה:
בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְרוֹמָם:
וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ:
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְקַדָּשׁ:
וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְהַלָּל:

König,

der da thronet auf hohem und hochherrlichem Throne — שוכן Bewohner der Ewigkeit, Erhabener, Heiliger ist sein Name! — Und also steht geschrieben: „Frohlocket, ihr Gerechten, in dem Ewigen, den Redlichen geziemet Lobgesang!“

Durch den Mund der Redlichen wirst Du erhoben, und durch die Worte der Gerechten gesegnet!

Durch die Zunge der Frommen wirst Du geheiligt, und in der Mitte der Heiligen gepriesen.

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר
שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים
לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל
לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר
לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־
דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד
בֶּן־יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

Und in den Versammlungen der Myriaden Deines Volkes, des Hauses Israel, wird Dein Name, o König, im Jubel gepriesen, in jeglichem Geschlechte. Denn so ist es die Pflicht aller Erschaffenen, Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, zu danken, Dich zu loben und zu preisen, zu rühmen und zu erheben, zu verherrlichen und zu verehren, zu feiern und zu besingen nach allen den Lieder- und Sangesweisen Davids, des Sohnes Isai, Deines Knechtes und Gesalbten.

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה
וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל
בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי
זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יַגְדֵּל־נָא כֹּחַ אֲדָנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
וְכֹה רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם קִוִּיתָה:
יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִּרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ
בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ:
אָמֵן. יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן:

Während dessen betet die Gemeinde leise: Der Vorbeter ruft laut:

פ׳ יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים קוֹלוּ לָרֶכֶב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעָלְזוּ לְפָנָיו. וְשְׁמוֹ מְרוֹמָם הַמְּחֻבָּבִים לְסִלְיחָתוֹ. יוֹצֵר עַל כָּל בְּרָכָה וְתִהְלָה:

פ׳ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:
קו״ח
בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:
פונחיס סלרון בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם. הַפּוֹתֵחַ לָנוּ
שַׁעֲרֵי רַחֲמִים. וּמֵאִיר עֵינֵי
הַמְחַכִּים לְסִלְיחָתוֹ. יוֹצֵר
אוֹר וּבוֹרֵא חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
שָׁלוֹם וּבוֹרֵא אֶת הַכֹּל: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:
אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצַר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר וַיְהִי:

קורנים סלרון.

ישתבח Gepriesen in Ewigkeit sei Dein Name, unser König, allmächtiger, großer und heiliger Regent, im Himmel und auf Erden! Ja, Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, geziemet Lied und Preis, Lob und Sang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Stärke, Ruhm und Herrlichkeit, Heiligung und Huldigung, Lobeserhebungen und Danksagungen von nun an bis in alle Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger, allmächtiger König, groß im Ruhme, gewaltig im Lobe, Meister in Wunderwerken, waltend in Erhabenheit, der an Lobgesängen Wohlgefallen hat — Herr! Gott! Allbelebender!

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast. Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und beim Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Der Vorbeter ruft laut:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du uns die Pforten des Erbarmens öffnest und die Augen Aller, die auf Deine Verzeihung hoffen, erleuchtest; der Du das Licht gebildet und die Finsternis erschaffen hast, der Du Frieden stiftest und das All erhaltst.

Während dessen betet die Gemeinde leise:

Gepriesen und gerühmt, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen, gelobt sei er! Er ist der Erste und er ist der Letzte, und außer ihm gibt es keinen Gott. Macht ihm Bahn, ihm, der in den Wolken fährt, sein Name ist Jah! frohlocket vor ihm! Erhaben ist sein Name über alles Lob und allen Preis. Gepriesen sei der Name seiner verherrlichten Majestät in Ewigkeit! Hochgepriesen sei der Name des Ewigen von nun an bis in Ewigkeit!

אור Das ewige Licht — im Schatze des Lebens aufbewahrt — die Himmelsleuchten rief aus dem Dunkel Er hervor, und sie entstanden.

נקבלת קהלות אין מוסריס מרוז זה.

יו"ק סְלַח לָגוּי קָדוֹשׁ · בְּיוֹם קָדוֹשׁ · מָרוֹם וְקָדוֹשׁ:
יו"ק חָטָאנוּ צוּרֵנוּ · סְלַח לָנוּ יוֹצְרֵנוּ:

ע"פ א"ב כפול.

ק' אָז בְּיוֹם כִּפּוּר סְלִיחָה הוֹרֵיתָ · אוֹר וּמְחִילָה לָעָם זוּ קָנִיתָ: ק' בְּסָלְחֲךָ לַעֲוֹנוֹת וַחֲטָאֵי עֵדָה · בָּעָשׂוֹר סְמוּכִים בְּבֵירַ חַוַּעֲדָה: סלח: ק' גָּבְרוּ חֲטָאִים בַּאֲנִי יְשֵׁנָה · גָּשׁ יוֹם אֶחָד בִּימֵי שָׁנָה: ק' הוֹבְכוּ בְּתַחֲנוּן לְמוֹחֵל וְסַלֵּחַ · הוֹפְקֵי בִתְשׁוּבָה לְיוֹצֵר אֹר וְסַלָּח: חטאנו: ק' הַמְתֵּק הָאוֹר לְסָלִיחָתִי · הָעֵת תַּעֲנֶה וְתֹאמַר סָלָחְתִּי: ק' וְתָאִיר עֵינֵינוּ וְתַעֲבוֹר עַל פֶּשַׁע · וְחוֹטְאֵי בִשְׁגָגָה צַ נָאתָמִית בְּרֶשַׁע (נ"ת בְּרָשַׁע): סלח ק' זָרֵנוּ וְהָרְשַׁעְנוּ בְּרוֹעַ מַעֲלָלֵינוּ · זֶה צַדִּיק אַתָּה עַל כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ: ק' חָטָאנוּ לְךָ מֶלֶךְ עוֹלָמִים · חַנֵּנוּ בְּאוֹרְךָ וְלֹא נֵצֵא נִכְלָמִים: חטאנו: ק' טוֹב וְסַלָּח לְךָ הִיא הַצְּדָקָה · טַהֲרֵנוּ בְּמַעְיָנְךָ לוֹבֵשׁ צְדָקָה: ק' יוֹמָם וְלַיְלָה שָׁפַכְנוּ לֵב וָנֶפֶשׁ · יְרַח לָנוּ אוֹר בְּכִפּוּר עָנוּי נָפֶשׁ: סלח: ק' כְּחַנּוּן תְּחַפֵּשׂ מִתְרֵי מַעֲשִׂים · כְּרַחוּם תִּסְלַח עֲוֹנוֹם

סלח Verzeihe einem heiligen Volke am heiligen Tage, o du Allerhöchster und Heiliger!

חטאנו Wir haben gesündigt, unser Schutz! verzeihe uns, unser Schöpfer!

אז Am Versöhnungstage hast Du einst gelehrt, wie man Dich erflehen kann, und Licht und Verzeihung gewährt einem Volke, das Du Dir erworben. Du hast verziehen das Vergehen und die Sünde der Gemeinde, verhießest auch eine Stiftungshütte heute am Zehnten. Schwer hatte sich das Volk versündigt; dieser einzige Tag des Jahres trat heran, das Volk flehte den Allgnädigen an und näherte wieder durch Buße sich dem Schöpfer des Lichts, dem allgütigen Vergeber. Gewähre auch mir Verzeihung, o Urquelle des Lichts! Antworte auch jetzt und sprich: „Ich verzeihe!" Erleuchte unsere Augen, laß sie dahin sein unsere Missetaten, laß nicht lasterhaft sterben, die unbesonnen gesündigt. Ja, wir haben gefrevelt, haben Lastertaten verübt; allgerecht bist Du in allem, was uns betroffen! Dir, Herr aller Welten, haben wir gesündigt; o laß Dein göttliches Licht uns erbauen! laß nicht beschämt uns von Dir weichen! Allgütiger Vergeber, Dein Werk ist Wohltun — so reinige durch des Heiles Quelle*) uns! Huldreicher, täglich, auch des Nachts, schütten wir Herz und Seele vor Dir hin; möchte doch das Licht der Versöhnung strahlen über unsere gequälte Seele! — Allgnädig untersuche unsre geheimen Sünden, und nach Deiner Allbarmherzigkeit vergib die Vergehungen Deiner

*) Orientalisches Bild, vgl. Jes. 12, 3.

עַמּוּמִים: ק׳ לְמַעַן נָרוּץ בְּאוֹר פָּנֶיךָ. לֹא
נֵצֵא הַיּוֹם רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ: חטאנו ק׳ מַלְכֵּנוּ
כַּשֶּׁלֶג חַטָּאֵי עַמֶּךָ. מְקוֹר חַיִּים וָחֶסֶד עֲמֶךָ:
ק׳ נָבוֹאָה עֲדֶיךָ זוֹכֵר הַבְּרִית. נַחֲלֵנוּ בְּאוֹרְךָ
כְּמוֹ נִסְתָּר בְּנַחַל כְּרִית: סלח ק׳ שָׂר
הַמְכַפֵּר בְּעַד צֹאן מַרְעִית. סוֹבְבֵנוּ בְּאוֹרְךָ
כְּסוּכַּת מַרְאִית: ק׳ עֲנֵנוּ אָבִינוּ מִמַּעֲמַקִּים.
עוֹרֵר כְּאוֹר נִגַּהּ שׁוֹשַׁנַּת הָעֲמָקִים: חטאנו
ק׳ פְּתַח לָנוּ שַׁעַר וְתַעֲלֶה תְּפִלָּה. פָּנֶיךָ
נְחַלֶּה שׁוּבָן מֵעָלָה: ק׳ צְאֶצְאֵינוּ תְּנַקֵּה
וּבְחֵטְא לֹא נִתְחַנָּק (כ״ק נִתְנַזָּק). צָרְפֵנוּ כַּכֶּסֶף
שִׁבְעָתַיִם מְזֻקָּק: סלח ק׳ קָרְבֵנוּ לְיֶשְׁעֶךָ
בְּאוֹר שְׁנֵי עֲפָרִים. קוֹרְאֵי קְרֻשַׁת יוֹם
כִּפּוּרִים. ק׳ רֵעֵנוּ כְּקֶדֶם וְתָאֳרֵנוּ יָנַהַר.
רַחוּם הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר: חטאנו
ק׳ שָׁפַכְנוּ כַּמַּיִם אַבְנֵי לִבּוֹת. שַׁחַר אוֹר
יַגִּיהַּ בּוֹחֵן לְבָבוֹת: ק׳ תְּחַטְּאֵנוּ בְּאֵזוֹב
וְנִטְהַר בְּיוֹם סְלִיחָתִי. תַּקְשִׁיב סְלַח נָא
וְתֹאמַר סָלַחְתִּי:

בספר״מ מין מומרים:

(סְלַח לְגוֹי קָדוֹשׁ. בְּיוֹם קָדוֹשׁ. מָרוֹם וְקָדוֹשׁ:)

Getreuen! Laß uns im Lichte Deines Antlitzes wallen; laß heute uns nicht unerhört von Dir gehen. Entsündige Dein Volk, laß es rein werden wie Schnee! Bei Dir ist ja Lebensquelle und Milde! Dich beten wir an, der Du des Bundes denkst. O, leuchte uns mit Deinem Lichte, wie jenem Geborgenen im Tale Kerith*). Herr, der Du verzeihest die Schuld Deiner Herde (Israel), birg uns in Deinem Lichte, wie Den, der Deine göttliche Erscheinung geschauet (Mosche)! Anworte unserm Flehen aus der Tiefe, Vater! Laß wie Morgenlicht glänzen die Rose des Tales (Israel)! Öffne die Himmelspforte uns, laß unser Gebet Eingang finden! Dich beten wir an, der Du im Himmel thronest! Reinige vom Schmutz der Sünde uns, daß kein Sündenfleck an uns hafte! Läutere wie Silber uns, siebenfach gereinigt! Nähere Deinem Heile uns, mit dem Lichte der holden Zwillinge (Mosche und Aharon), die die Heiligung des Versöhnungstages verkündiget! Sei Du selbst unser Hirt wie vormals, daß sich unser Angesicht erheitere! Vernimm, Erbarmungsvoller, willfahre und zaudre nicht! wie Wasser ergießt sich Dir unser beklommenes Herz; laß Morgenlicht uns aufsteigen, Herzensprüfer! Entsündige mit Ysop uns, laß am Versöhnungstag uns rein erscheinen! Vernimm unser Flehen um Verzeihung, und antworte: „Ich verzeihe!"

סלח Verzeihe einem heiligen Volke am heiligen Tage, o Du Allerhöchster und Heiliger!

*) Eliahu (I. Könige Kap. 17.)

Am Sabbat wird das untenstehende יהוד הכל gebetet.

הַמְאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ. כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ. מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֻזֵּנוּ

Am Sabbat.

הַכֹּל יוֹדוּךָ וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךָ. וְהַכֹּל יֹאמְרוּ אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ: הַכֹּל יְרוֹמְמוּךָ סֶלָה יוֹצֵר הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל־יוֹם דַּלְתוֹת שַׁעֲרֵי מִזְרָח: וּבוֹקֵעַ חַלּוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ וּלְבָנָה מִמְּכוֹן שְׁבָתָהּ: וּמֵאִיר לָעוֹלָם כֻּלּוֹ וְיוֹשְׁבָיו. שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵין כְּעֶרְכְּךָ וְאֵין זוּלָתֶךָ. אֱמֶת בִּלְתֶּךָ וּמִי דּוֹמֶה־לָּךְ: אֵין כְּעֶרְכְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּעוֹלָם הַזֶּה. וְאֵין זוּלָתֶךָ מַלְכֵּנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: אֱמֶת בִּלְתֶּךָ גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ. וְאֵין דּוֹמֶה־לְּךָ מוֹשִׁיעֵנוּ לִתְחִיַּת הַמֵּתִים:

אֵל אָדוֹן עַל כָּל־הַמַּעֲשִׂים. בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ בְּפִי כָּל־נְשָׁמָה: גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלֵא עוֹלָם. דַּעַת וּתְבוּנָה סְבָבִים אוֹתוֹ: הַמִּתְנָאֶה עַל־חַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ. וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל־הַמֶּרְכָּבָה:

זכות

Am Sabbat wird das hieruntenstehende הכל יודוך gebetet.

המאיר Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjünget er täglich neu das Schöpfungswerk. Ewiger, wie viel sind Deine Werke! Alle hast Du sie mit Weisheit eingerichtet, voll ist die Erde Deiner Güter. Er, der König, unvergleichlich in seiner Hoheit von ewig her, gepriesen, gerühmt und hocherhaben ist er seit den Tagen der Urwelt. — Gott des Weltalls! in Deiner großen Barmherzigkeit erbarme Dich unser,

Herr

Am Sabbat.

הכל יודוך Alle preisen Dich, alle rühmen Dich, und alle verkünden: Niemand ist so heilig wie Gott. Alle erheben Dich — Selah! — Schöpfer des Weltalls; Allmächtiger, der jeden Tag des Ostens Pforten öffnet, und die Lichträume des Firmaments erschließt; der die Sonne hervorführt von ihrem Orte und den Mond von seiner bestimmten Stätte, und erleuchtet die Welt und ihre Bewohner, die er geschaffen mit Barmherzigkeit. Er spendet Licht der Erde und den auf ihr Wohnenden in Barmherzigkeit, und in seiner Güte verjünget er täglich neu das Schöpfungswerk; er, der König, unvergleichlich in seiner Hoheit von ewig her, gepriesen, gerühmt und hocherhaben, seit den Tagen des Weltanfangs. — Gott des Weltalls! in Deiner großen Barmherzigkeit erbarme Dich unser, Herr unserer Macht, Fels unserer Burg, Schild unseres Heiles, Schutzwehr um uns! Nichts ist Dir gleichzustellen, und nichts wäre alles ohne Dich, vergänglich alles außer Dir, und was ist Dir nur ähnlich? Nichts ist Dir gleichzustellen, Ewiger, unser Gott, in dieser Welt, und nichts ist alles ohne Dich, unser König, im Leben einer künftigen Welt, vergänglich alles außer Dir, unser Erlöser, in den Tagen des Messias, und nichts ist Dir ähnlich, unser Heil, beim einstigen Aufleben der Toten!

אל ארוך Der Allmächtige, der Schöpfer aller Werke, sei gelobt und gepriesen durch den Mund aller Beseelten; seine Größe, seine Güte füllen die Welt, Verstand und Vernunft umgeben ihn! Er prangt über den heiligen Chajoth und strahlt in Majestät über der Merkaba! — Vor seinem

Throne

עֻזֵּנוּ צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ · מָגֵן יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל
דֵּעָה · הֵכִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה · טוֹב יָצַר כָּבוֹד לְשִׁמוֹ · מְאוֹרוֹת
נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ · פִּנּוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי · תָּמִיד
מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וּקְדֻשָּׁתוֹ: תִּתְבָּרַךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל־שֶׁבַח
מעשה

Am Sabbat.

זְכוּת וּמִישׁוֹר לִפְנֵי כִסְאוֹ · חֶסֶד וְרַחֲמִים לִפְנֵי כְבוֹדוֹ: טֹבִים
מְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ · יְצָרָם בְּדַעַת בִּבִינָה וּבְהַשְׂכֵּל: כֹּחַ
וּגְבוּרָה נָתַן בָּהֶם · לְהִיוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל: מְלֵאִים זִיו
וּמְפִיקִים נְגַהּ · נָאֶה זִיוָם בְּכָל־הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם
וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם · עוֹשִׂים בְּאֵימָה רְצוֹן קוֹנָם: פְּאֵר וְכָבוֹד
נוֹתְנִים לְשִׁמוֹ · צָהֳלָה וְרִנָּה לְזֵכֶר מַלְכוּתוֹ: קָרָא לַשֶּׁמֶשׁ
וַיִּזְרַח אוֹר · רָאָה וְהִתְקִין צוּרַת הַלְּבָנָה: שֶׁבַּחְנוּתָנִים־לוֹ כָּל־
צְבָא מָרוֹם · תִּפְאֶרֶת וּגְדֻלָּה שְׂרָפִים וְאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ:

לָאֵל אֲשֶׁר שָׁבַת מִכָּל־הַמַּעֲשִׂים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הִתְעַלָּה
וְיָשַׁב עַל־כִּסְּא כְבוֹדוֹ · תִּפְאֶרֶת עָטָה לְיוֹם הַמְּנוּחָה עָנָג
קָרָא לְיוֹם הַשַּׁבָּת: וְה שֶׁבַח שֶׁלַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבּוֹ שָׁבַת אֵ
מִכָּל־מַלַאכְתּוֹ: וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשַׁבֵּחַ וְאוֹמֵר מִזְמוֹר שִׁיר
לְיוֹם הַשַּׁבָּת טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ: לְפִיכָךְ יְפָאֲרוּ וִיבָרְכוּ לָאֵ
כָּל־יְצוּרָיו · שֶׁבַח יָקָר וּגְדֻלָּה יִתְּנוּ לְאֵל מֶלֶךְ יוֹצֵר כֹּל
הַמַּנְחִיל מְנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּקֶרֶב קְדֻשָּׁתוֹ בְּיוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ:
שִׂמְחָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִתְקַדַּשׁ · וְזִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ יִתְפָּאַר · בַּשָּׁמַיִם
מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת: תִּתְבָּרַךְ מוֹשִׁיעֵנוּ עַל־שֶׁבַח
מעשה

Herr unserer Macht, Fels unserer Burg, Schild unseres Heiles, Schutzwehr um uns! Gott, der Hochgelobte, in großer Weisheit bereitete und machte er die Strahlen der Sonne; in Güte bildete er sie zur Ehre seines Namens; mit Leuchten rings umgab er seine Veste; die Häupter seiner Heere sind heilig, sie erheben den Allmächtigen und verkünden unaufhörlich die Herrlichkeit Gottes und seine Heiligkeit. Sei gelobt, Ewiger, unser Gott, durch den Ruhm Deiner

---

Am Sabbat.

Throne sind Verdienst und Redlichkeit, Gnade und Barmherzigkeit vor der Herrlichkeit seiner Majestät. Vollkommen sind die Leuchten, die unser Gott erschaffen; er hat sie gebildet mit Einsicht, Vernunft und Klugheit; er gab ihnen Kraft und Stärke, die Herrschaft zu führen über die ganze Erdkugel. Des Glanzes voll, strahlen sie hell umher, angenehm ist ihr Abglanz der ganzen Welt. Freudig gehen sie auf und fröhlich gehen sie unter; sie vollziehen in Ehrfurcht den Willen ihres Schöpfers; Ruhm und Ehre bringen sie seinem Namen, Jubel und Gesang zu seines Reiches Gedächtnis. Er berief die Sonne, da strahlte Licht; seine göttliche Einsicht bildete die Gestalt des Mondes. Lob bringt ihm das ganze himmlische Heer, Ruhm und Preis die Seraphim, Ophannim und heiligen Chajoth!

Dem Allmächtigen, der nach Vollendung seiner Schöpfung am siebten Tage geruht! Er erhob sich und ließ sich auf dem Throne seiner Herrlichkeit nieder. Er schmückte feierlich den Ruhetag, Seelenvergnügen nannte er den Sabbattag. Dies ist das Loblied des siebten Tages, an welchem der Allmächtige gefeiert von all seinem Werke; der siebte Tag stimmet es an und ruft: „singet das Lied des Sabbattages; schön ist es, dem Herrn zu danken!“ Darum rühmen und loben den Allmächtigen alle seine Geschöpfe; Ruhm, Ehre und Verherrlichung bringen sie dem Herrn, dem Könige, dem Schöpfer des Weltalls, der in seiner Heiligkeit seinem Volke Israel Ruhe beschieden am heiligen Sabbattage. Dein Name, Ewiger, unser Gott, werde geheiligt, und Dein Andenken, unser König, gepriesen im Himmel oben und auf der Erde unten. Sei gelobt Du, unser Heil, durch den Ruhm Deiner

מַעֲשֶׂה יָדֶיךָ וְעַל־מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶּלָה:
תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ
לָעַד מַלְכֵּנוּ יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים
בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים
וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים
וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבִירְאָה רְצוֹן קוֹנָם וְכֻלָּם פּוֹתְחִים
אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא:
וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה. וְנוֹתְנִים
רְשׁוּת זֶה לָזֶה. לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְּרוּרָה
וּבִנְעִימָה קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה.
קָדוֹשׁ. קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

פותחים הכרון. מו"ק **בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ:**

קו"ק
מַלְכוּתוֹ בְּקֶהָל עֲדָתִי. וּכְבוֹדוֹ הִיא אֱמוּנָתִי. אֵלָיו
בַּקְשָׁתִי. לְכַפֵּר עָוֹן חַטָּאתִי. וּבְיוֹם צוֹם כִּפּוּר סְלִיחָתִי.
יַעֲנֶה וְיֹאמַר סָלַחְתִּי:

מזן	ע"פ א"ב.	קהל
קָדוֹשׁ אַדִּיר בַּעֲלוּתוֹ.	בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ:	
קָדוֹשׁ בְּתֻשׁוּבָה שָׁת סְלִיחָתוֹ.		בָּשְׁכִּ"מַ:
קָדוֹשׁ גִּלָּה לְעַמּוֹ סוֹד דָּתוֹ.		בָּשְׁכִּ"מַ:
קָדוֹשׁ דָּץ עַל כַּפָּרַת צֹאן מַרְעִיתוֹ.		בָּשְׁכִּ"מַ: (מלכוחי.)
קָדוֹשׁ הַסּוֹלֵחַ לַאֲיוֹמָתוֹ.		בָּשְׁכִּ"מַ:
קָדוֹשׁ וְעַמּוֹ יְמַלְּלוּ גְּבוּרָתוֹ.		בָּשְׁכִּ"מַ:

Hände Werk und durch die strahlenden Leuchten, die Du gemacht, Dich zu verherrlichen. Selah!

תתברך Sei gelobt, Du, unser Hort, unser König, unser Erlöser und Schöpfer so vieler Heiligen! ewig sei Dein Name gepriesen, unser König und Schöpfer so vieler Diener, die alle in Weltenhöhen stehen und sämtlich in Ehrfurcht die Befehle des lebendigen Gottes und des Weltregenten laut verkünden. Sie sind alle lieblich, alle auserlesen, alle mächtig, alle vollstrecken sie in tiefer Ehrfurcht den Befehl ihres Schöpfers, und alle öffnen sie den Mund in Heiligkeit und Weihe zu Gesang und Lied, sie loben, preisen, rühmen und verehren, heiligen und verherrlichen den Namen des Allmächtigen, des großen, allvermögenden und furchtbaren Königs — heilig ist er! Alle unterziehen sie sich stufenweise den Obliegenheiten des Himmelreichs und erteilen wechselseitig die Erlaubnis, ihren Schöpfer zu heiligen mit seligem Vergnügen. In reiner Sprache und mit Anmut stimmen sie die Heiligung an, und rufen in Ehrfurcht, alle wie einer:

„Heilig heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth!
Voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!"

(Vorb. u. Gem.) ברוך Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

(Vorb. u. Gem.) מלכותו Seine Majestät erscheint unter der Versammlung meiner Gemeinde, seine Herrlichkeit ist mein Vertrauen, zu ihm flehe ich um Verzeihung meiner Sünden! Ja, am Versöhnungstag willfahrt Er mir und spricht: „Ich verzeihe!"

(Vorb.) Der Heilige, er ist allmächtig, in seiner Höhe.
(Gem.) Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige, er verzeiht dem Bußfertigen.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige hat seinem Volke das Geheimnis seiner Sitte offenbart.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige, mit Freuden hat er seine Herde entsündigt.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige, er verzeiht seiner Nation.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige, seine Allmacht rühmt sein Volk.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

קהל חזן

קָדוֹשׁ וְזוֹכֵר אֲיֻמָּה בְּאַהֲבָתוֹ׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃
קָדוֹשׁ חָפֵץ בְּעַנּוּי נֶפֶשׁ תַּמָּתוֹ (כ״י יוֹנָתוֹ)׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃ (מלכותו.)
קָדוֹשׁ טַהֵר טְמֵאִים בְּמֵי זְרִיקָתוֹ׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃
קָדוֹשׁ יָלְבִּין בַּשֶּׁלֶג חַטָּאֵי סְגֻלָּתוֹ׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃
קָדוֹשׁ כַּבֵּד לַעֲמֹק יִשְׂרָאֵל שִׁגְגָתוֹ׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃
קָדוֹשׁ לְיוֹם אֶחָד בַּשָּׁנָה שָׁת קְרִיאָתוֹ׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃ (מלכותו.)
קָדוֹשׁ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲדָתוֹ׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃
קָדוֹשׁ נִרְאָה בְּהַר מְרוֹם הָרִים עֲמִידָתוֹ׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃
קָדוֹשׁ סוֹלֵחַ וְטוֹב לְסוֹבְלֵי עֹל יִרְאָתוֹ׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃
קָדוֹשׁ עָוֹן יְכַפֵּר וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃ (מלכותו.)
קָדוֹשׁ פְּשָׁעִים מַעֲבִיר בְּצִדָקָתוֹ׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃
קָדוֹשׁ צוֹפֶה בְּעִנּוּי נֶפֶשׁ תַּמָּתוֹ׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃
קָדוֹשׁ קַבֵּץ קָהַל קְדוֹשִׁים בְּחֶמְלָתוֹ׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃
קָדוֹשׁ רַחוּם וְחַנּוּן וְאֵין זוּלָתוֹ׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃
קָדוֹשׁ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים בְּמָכוֹן שִׁבְתּוֹ׃ וי״י בָּשֵׁכְּ״מַ׃
קָדוֹשׁ תַּרְשִׁישִׁים יַגִּידוּ תִפְאַרְתּוֹ׃ בָּשֵׁכְּ״מַ׃

מַלְכוּתוֹ בִּקְהַל עֲדָתִי׃ וּכְבוֹדוֹ הָיָא אֱמוּנָתִי׃ אֵלָיו בַּקְשָׁתִי׃ לְכַפֵּר עָוֹן חַטָּאתִי׃ וּבְיוֹם צוֹם כִּפּוּר סְלִיחָתִי׃
יַעֲנֶה וְיֹאמַר סָלַחְתִּי׃ סוגרים המזון.

וְהָאוֹפַנִּים וְחַיּוֹת הַקֹּדֶשׁ בְּרַעַשׁ גָּדוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים׃

בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ׃

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ׃ לְמֶלֶךְ חַיִּ וְקַיָּם זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ׃ וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ׃ כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה

Der Heilige, er denkt seiner Nation mit Liebe.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige, er zeigt Wohlgefallen an dem Fasten seiner Frommen.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige, er entsündigt die Unreinen mit Sprengwasser.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige, er reinigt seine ihm eigene Nation von Sünden.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige, er vergibt die Vergehungen seines Volkes Israel.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige hat einen Tag im Jahr hiezu bestimmt.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige, er verzeiht und vergibt seiner Gemeinde.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige ließ seine Majestät erscheinen auf dem Gipfel jenes Gebirgs.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige, ist gnädig und gütig denen, die sich seinem Joche unterwerfen.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige vergibt die Missetat und läßt seinen Grimm nicht erwachen.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige, huldreich schafft er unsere Sünden hinweg.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige schaut auf das Fasten seiner Frommen.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige sammelt seine geheiligte Gemeinde mit Barmherzigkeit.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige, er ist allgnädig und allbarmherzig, er allein.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige, er bewohnt den Himmel, seinen festen Thronsitz.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

Der Heilige, Tarschischim verkünden seine Herrlichkeit.
Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät!

(Vorb. u. Gem.) מלכותו Seine Majestät erscheint unter der Versammlung meiner Gemeinde, seine Herrlichkeit ist mein Vertrauen, zu ihm flehe ich um Verzeihung meiner Sünden! Ja, am Versöhnungstag willfahrt Er mir und spricht: „Ich verzeihe!"

והאופנים Die Ophannim und heiligen Chajoth erheben sich mit mächtigem Getöse den Seraphim zugekehrt, und ihnen erwiedernd, lobpreisen sie:

„Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes an ihrer Stätte!"

לאל Gott, dem Hochgelobten, weihen sie liebliche Gesänge; Gott, dem Weltgebieter, dem lebendigen und unvergänglichen, stimmen sie Loblieder an und lassen Lobsprüche ertönen. Denn er allein wirkt Gewaltiges, stiftet Neues, bewältiget Kriege,

חֲדָשׁוֹת בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא רְפוּאוֹת נוֹרָא תְּהִלּוֹת אָדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כְּאָמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְּדוֹלָה וְיִתֵּרָה חָמַלְתָּ עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בָךְ וַתְּלַמְּדֵם חָקֵי חַיִּים כֵּן תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם רַחֵם עָלֵינוּ וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל לִשְׁמֹעַ לִלְמֹד וּלְלַמֵּד לִשְׁמֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שִׁמְךָ וְלֹא־נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה: יחיד לומר אל מלך נאמן.

דברים ו׳ ד׳.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד:

(leife) בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ

säet Wohltaten, pflanzet Rettungsmittel, schaffet Heilkräfte — ehrfurchtbar in Ruhmestaten, Meister in Wunderdingen, der in seiner Güte täglich neu das Schöpfungswerk verjüngt. Wie es heißt (Psalm 136, 7): „Danket dem Schöpfer der großen Lichter, ewig währet seine Güte." — Mögest Du auch über Zion ein neues Licht strahlen lassen und mögen wir alle bald genießen seinen Glanz! Gelobt seist Du, Ewiger, Schöpfer der Himmelsleuchten!

אהבה Reiche Liebe hast Du uns zugewendet, Ewiger, unser Gott, große und besondere Huld uns erwiesen. Unser Vater! unser König! Um unserer Väter willen, die auf Dich vertrauten, und die Du Gesetze des Lebens lehrtest, sei auch uns gnädig und belehre auch uns. Unser Vater, erbarmungsvoller Vater — allerbarmend, erbarme Dich unser, und rüste unser Herz aus, damit wir verstehen und begreifen, aufmerken, lernen und lehren, beobachten, ausüben und vollziehen mögen alle Worte der Lehre Deines Gesetzes in Liebe. Erleuchte unsere Augen in Deiner Lehre, laß festhalten unser Herz an Deinen Geboten und einige unser Gemüt, Deinen Namen zu lieben und zu ehrfürchten, damit wir nicht zu Schanden werden immer und ewig. Denn wir vertrauen Deinem heiligen, großen und ehrfurchtbaren Namen, frohlocken und freuen uns Deines Heils. O, bringe in Frieden uns aus den vier Enden der Erde und führe uns aufrecht in unser Land zurück. Denn ein Stifter des Heils bist Du, o Gott! und uns hast Du erwählt aus allen Völkern und Sprachen, und uns Deinem großen Namen genähert, für immer, in Wahrheit, um Dir zu huldigen und Deine Einheit in Liebe anzuerkennen. Gelobt seist Du, Ewiger, der sein Volk Israel erkoren in Liebe.

(V. Mos. 6, 4.)

Höre, Israel, der Ewige ist unser Gott, der Ewige ist einzig!

Gelobt sei der Name seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Du sollst den Ewigen, deinen Gott, lieben von ganzem Herzen, von ganzer Seele und von ganzem Vermögen! Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben; du sollst sie deinen Kindern einschärfen und davon reden, wenn du in deinem

וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

דברים יא יג וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה
אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־
לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב
בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה
מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל
הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי
אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־
יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־
בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וְבָשְׁכְּבְךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ
וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם
כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

במדבר טו לז וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם
וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם

Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Stirnband zwischen deinen Augen und schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Tore.

(V. Mos. 11, 13.) Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, den Ewigen, euren Gott, von eurem ganzen Herzen und von euerer ganzen Seele zu lieben und ihm zu dienen, so will ich eurem Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen, damit du dein Getreide, deinen Most und dein Öl einsammelst, und will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde, daß du zu essen habest im Überflusse. Hütet euch aber, daß euer Herz nicht betört werde, daß ihr etwa abfallet und andern Göttern dienet und sie anbetet! Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen sei, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen, und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, daß euch der Ewige geben will. Nehmet diese meine Worte euch zu Herzen und zu Gemüte, bindet sie zum Zeichen an euere Hand und traget sie als Stirnband zwischen euren Augen; lehret sie euere Söhne, davon zu reden, wenn du in deinem Hause sitzest und wenn du auf dem Wege gehest, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehst; schreibe sie auf die Pfosten deines Hauses und an deine Tore! damit ihr und euere Kinder auf dem Erdreiche, welches der Ewige euern Vätern zugeschworen ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, so lange der Himmel über der Erde sein wird.

(IV. Mos. 15, 37.) Der Ewige sprach zu Mosche wie folgt: Rede zu den Kindern Israels und sage ihnen, sie sollen bei allen ihren Nachkommen, an die Ecken ihrer Kleider Schaufäden machen und an diese Eckenschaufäden eine Schnur aus dunkelblauer Wolle befestigen. Diese sollen euch zu Schaufäden dienen, daß ihr sie sehet und euch aller Gebote des Ewigen erinnert und sie befolget, nicht aber eurem Herzen und euren Augen nachwandelt, die euch auf Abwege führen. Damit

זַיִם אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: יש לנקף אלהיכם לאמת, אבל יתן רוח מעט אחת יכולש הא'.

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד קַיֶּמֶת: וּדְבָרָיו חַיִּים וְקַיָּמִים נֶאֱמָנִים וְנֶחְמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים עַל־אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל־בָּנֵינוּ וְעַל־דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:

עַל־הָרִאשׁוֹנִים וְעַל־הָאַחֲרוֹנִים דָּבָר טוֹב וְקַיָּם לְעוֹלָם וָעֶד. אֱמֶת וֶאֱמוּנָה חֹק וְלֹא יַעֲבוֹר: אֱמֶת שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ גּוֹאֲלֵנוּ גּוֹאֵל אֲבוֹתֵינוּ יוֹצְרֵנוּ צוּר יְשׁוּעָתֵנוּ פּוֹדֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ. מֵעוֹלָם שְׁמֶךָ. אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ עַד־אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם־סוּף בָּקָעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים

ihr euch all meiner Gebote erinnert und sie befolget, und ihr heilig seiet eurem Gotte. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus dem Lande Ägypten herausgeführt, um euer Gott zu sein. Ich, der Ewige, euer Gott!

אמת Wahr und sicher, zuverlässig und unwandelbar, richtig und wahrhaft, lieblich und angenehm, schätzbar und ergötzend, achtbar und herrlich, bewährt und erprobt, nützlich und heilsam ist diese Verheißung für uns auf immer und ewig. Wahr ist es, der Weltengott ist unser König, Jakobs Fels der Schild unseres Heils! Von Geschlecht zu Geschlecht dauert er, dauert sein Name, sein Thron ist unwandelbar und sein Reich und seine Treue ewigdauernd; seine Verheißungen sind lebendig und ewigbestehend, wahrhaft und erquickend für immer und in alle Zeit und Ewigkeit — für unsere Voreltern und für uns, für unsere Kinder und für unsere Nachkommen, sowie für alle Nachkommen des Stammes Israel, Deine Knechte.

על Der Vor- und Nachwelt ist es eine wohltätige Verheißung, sie dauert ewig: Wahrheit und Wahrhaftigkeit, ein unwandelbares Gesetz. Wahr ist es, daß Du, Ewiger, unser Gott und unserer Väter Gott bist, unser König, König unserer Väter, unser Erlöser, Erlöser unserer Väter, unser Schöpfer, Fels unseres Heils; unser Befreier und Retter war von Ewigkeit her Dein Name — kein Gott ist außer Dir!

עזרת Der Beistand unserer Väter warst Du von jeher, Schild und Retter ihren nachfolgenden Söhnen in jedem Geschlecht. In Weltenhöhen ist Dein Thron, und Deine Gerichte und Deine Huld reichen bis zu der Erde Enden. Heil dem Manne, der auf Deine Gebote hört, Deine Lehre und Dein Wort sich zu Herzen nimmt! Es ist wahr, Du allein bist Herr Deines Volkes, ein mächtiger König, ihre Sache zu führen. Es ist wahr, Du bist der Erste, und Du bist der Letzte, und außer Dir haben wir keinen König, Erlöser und Erretter! Aus Ägypten hast Du uns erlöst, Ewiger, unser Gott, und aus dem Sklavenhause uns befreit; alle ihre Erstgeborenen hast Du erschlagen und Deine Erstgeborenen erlöst; das Schilfmeer hast Du gespalten, die Frevler versenkt,

הֶעֱבַרְתָּ וַיִּכְסוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל־זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם וְנִשָּׂא גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים מוֹצִיא אֲסִירִים וּפוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם אֵלָיו: תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ: מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְיָ מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא: שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל־שְׂפַת הַיָּם יַחַד כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ: יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה. זָכְרֵנוּ לַחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ

und die Lieblinge hast Du hindurchgeführt; und die Wasser deckten ihre Feinde, nicht einer von ihnen blieb übrig. Dafür lobsangen die Geliebten, erhoben den Allmächtigen und die Lieblinge weiheten Lieder, Gesänge und Psalmen, Lobsprüche und Danksagungen dem allmächtigen, lebendigen und unvergänglichen Weltenherrn, der hoch und erhaben, groß und ehrfurchtbar ist, der die Stolzen beuget und die Gebeugten aufrichtet, der die Gefesselten löset und die Bedrückten befreit, den Armen beisteht und sein Volk erhört, wenn es zu ihm ruft. Lob sei ihm, dem Allmächtigen, Allerhöchsten! gelobt sei er und hochgepriesen! Mosche und die Kinder Israels stimmten Dir ein Lied an mit großer Freude, und sie alle sprachen:

מי „Wer ist unter den Mächten, o Ewiger, wie Du? wer ist wie Du? verherrlicht in Heiligkeit, ehrfurchtbar im Ruhme, Wundertäter!" Ein neues Lied sangen die Erlösten Deinem Namen am Ufer des Meeres; einmütig dankten sie alle, und huldigend sprachen sie: „Der Ewige wird regieren immer und ewig!"

צור O Fels Israels, erhebe Dich zur Hilfe Israels und befreie nach Deiner Verheißung Jehuda und Israel! Unser Erlöser, Ewiger Zebaoth ist sein Name, Heiliger Israels! Gelobt seist Du, Ewiger, der Israel erlöst hat!

Herr, öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und ehrfurchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohltaten erzeiget in Güte, als Beherrscher des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! —

וברנו Gedenke unser zum Leben, o König, der Du Wohlgefallen hast am Leben; schreibe uns ein in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, lebendiger Gott, König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Toten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Toten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine

לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לַחַיִּים בְּרַחֲמִים.
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־
מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־
הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב
שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשָּׁלְטָן לְפָנֶיךָ עוֹ בְּיָדְךָ
וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ
וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ
וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלְזוּ וַחֲסִידִים
בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ
כָּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן הָאָרֶץ:

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן
כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בִּדְבְרֵי קָדְשֶׁךָ
יִמְלֹךְ יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב
וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

Zusage jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tötet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt.

מי Wer ist wie Du, o Vater des Erbarmens, der seiner Geschöpfe zum Leben gedenkt in Erbarmen! Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Toten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Toten belebt!

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeden Tag. Selah!

ובכן So verbreite denn, Ewiger, unser Gott, die Furcht vor Dir, über alle Deine Werke und die Ehrfurcht vor Dir über alles, was Du erschaffen, daß Dich alle Werke ehrfürchten und alle Geschöpfe vor Dir sich niederwerfen, daß sie alle in einen Bund zusammentreten, um gemeinschaftlich Deinen Willen mit aufrichtigem Herzen zu erfüllen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott, daß Dein die Herrschaft ist, in Deiner Hand Sieg, in Deiner Rechten Stärke, und daß Dein Name erhaben ist über alles, was Du erschaffen.

ובכן So gieb denn, o Ewiger, Deinem Volke Ehre, Deinen Verehrern Ruhm, und Hoffnung denen, die Dich suchen, und das freie Wort denen, die auf Dich harren, Freude Deinem Lande und Wonne Deiner Stadt; laß emporwachsen das Glückshorn Deines Dieners David und hell leuchten das Licht des Sohnes Isais, Deines Gesalbten, bald, in unseren Tagen.

ובכן Dann werden die Frommen es sehen und sich freuen, die Redlichen frohlocken, die Gerechten in Jubel ausbrechen, und das Laster wird verstummen und der Frevel gänzlich wie Rauch hinschwinden, wenn Du des Übermuts Gewalt von der Erde tilgen wirst.

ותמלוך Du, o Ewiger, wirst allein regieren über alle Deine Werke, auf dem Berge Zion, dem Throne Deiner Herrlichkeit, und in Jerusalem, der Residenz Deiner Heiligkeit, wie es in Deiner heiligen Schrift geschrieben steht: „Der Ewige regiert ewiglich, Dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

קדוש Heilig bist Du, ehrfurchtbar ist Dein Name, und außer Dir ist kein Gott! So lautet auch jener Spruch: „Groß wird sein der Ewige Zebaoth im Gericht, und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit!" Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת יוֹם השבת הזה לקדושה ולמנוחה ואת יום הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחַל־בּוֹ אֶת־כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵיטָה וְלִטּוֹבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ · כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ · כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · מְחַל · לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה · מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ (וְחַטֹּאתֵינוּ) מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ · כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְּשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ · שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ · וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, diesen (Sabbat und diesen) Tag der Versöhnung zur Vergebung, Verzeihung und Versöhnung, um an ihm alle unsere Sünden zu vergeben; einen Tag der Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Ägypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, es möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden das Andenken an uns und die Erinnerung an uns — das Andenken unserer Väter, das Andenken an Messias, den Sohn Davids, Deines Dieners, das Andenken an Jerusalem, Deine heilige Stadt, und das Andenken an Dein ganzes Volk, das Haus Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden, an diesem Versöhnungstage. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

אוֹ״א Unser Gott und Gott unserer Väter! Vergib unsere Sünden an diesem (Sabbat und) Versöhnungstage; tilge, laß verschwinden vor Deinen Augen unsere Missetaten und Vergehungen, nach jener Verheißung: „Ich, ja ich tilge deine Missetaten um meinetwillen, und deiner Vergehungen gedenke ich nicht.“ Ferner heißt es: „Ich lasse wie Wolke hinschwinden deine Missetaten und wie Dunst deine Vergehungen; kehre zurück zu mir, ich erlöse dich!“ Ferner: „Denn an diesem Tage wird er euch entsühnen, euch zu reinigen; von allen eueren Sünden vor dem Ewigen sollt ihr rein werden.“ (Am Sabbat: Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe!) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Anteil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch deine Hilfe; (Am Sabbat: laß uns o Ewiger, unser Gott, in Liebe und Wohlgefallen Deinen heiligen Sabbat

וְנָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחְלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה. מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ: וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וְיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד

genießen, daß an ihm ruhe Israel, das Deinen Namen heiligt:) läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen! Denn Du bist Israel vergebend und verzeihend den Stämmen Jeschurums in allen Geschlechtern; wir haben außer Dir keinen König, verzeihend und vergebend, wie Du. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der unsere Sünden und die Sünden seines Volkes, des Hauses Israel, verzeiht und vergibt, und so alljährlich unsere Verschuldungen hinwegnimmt — König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbat,) Israel und den Versöhnungstag!

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertraut sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohltaten, die Du uns zu jeder Zeit — des Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für all dies sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכתוב O, schreibe zum glücklichen Leben ein alle Deine Bundeskinder!

וכל Und alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe! Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

שים Verleihe Frieden, Glück, Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, alle wie einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum

וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב
לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עוֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ, וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ
עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דְפִי. הֶעֱוִינוּ.
וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר. יָעַצְנוּ
רַע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נָאַצְנוּ. סָרַרְנוּ.
עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף. רָשַׁעְנוּ.
שִׁחַתְנוּ. תָּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ: וְאַתָּה
צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם. וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן
שְׁחָקִים. הֲלֹא כָּל הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם. וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל־
חָי: אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל חַדְרֵי בֶטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב:
אֵין דָּבָר נָעְלָם מִמֶּךָּ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:
וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
שֶׁתִּסְלַח לָנוּ עַל כָּל חַטֹּאתֵינוּ. וְתִמְחַל־לָנוּ

Guten und dadurch Heil, Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen.

בספר O, laß im Buche des Lebens, des Segens, des Friedens und des ehrbaren Auskommens uns erwähnt und verzeichnet sein vor Dir, daß wir und Dein ganzes Volk Israel gelangen zu glückseligem Leben und zum Frieden. Gelobt seist Du, Ewiger, Stifter des Friedens!

אוא Unser Gott und Gott unserer Väter, o, laß doch vor Dich kommen unser Gebet, entziehe Dich unserem Flehen nicht! Wir sind nicht so unverschämt und verstockt, um Dir, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, zu sagen, wir seien rechtschaffen und sündenfrei; nein — wir haben wahrlich gesündigt!

אשמנו Wir haben vieles verschuldet. Wir waren treulos, haben unsren Nächsten beeinträchtigt und verleumdet, wir haben gefehlt und gefrevelt, wir waren mutwillig und haben Gewalttaten ausgeübt, wir haben Unwahrheit erdichtet, schädliche Ratschläge gegeben, getäuscht und gehöhnt, wir waren ungehorsam und haben geschmäht, wir waren ausgelassen und haben Sünden und Missetaten begangen, wir haben beleidigt, wir waren hartnäckig, wir waren boshaft, wir sind ausgeartet, wir übten Greueltaten, wir verirrten uns und leiteten andre irre.

סרנו Wir siad von Deinen Geboten und guten Verordnungen abgewichen, und es hat uns nicht gefrommt. Du, Allgerechter in allem, was uns betroffen, Du hast treulich gehandelt, wir aber — wir haben gefrevelt.

מה Was sollen wir Dir, Bewohner jener Höhen, sagen? was Dir erzählen, Himmelsthroner? weißt Du doch alle verborgene Dinge sowie die offenbaren! —

אתה Du kennst alle Geheimnisse der Welt, das tief Verborgene aller Lebenden! Du durchschaust alle Gemächer unsres Innern und prüfst Nieren und Herz; kein Ding ist vor Dir geheim, und nichts bleibt Deinem Blick verborgen! —

ובכן O, möge es doch Dein Wille sein, Ewiger unser Gott und Gott unsrer Väter, alle unsre

עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ. וּתְכַפֵּר־לָנוּ עַל כָּל פִּשָּׁעֵינוּ:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֶנֶס וּבְרָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָּעַת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְטוּי שְׂפָתַיִם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסָּתֶר:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדֵעָה וּבְמִרְמָה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוֹר הַלֵּב:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת רֵעַ:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוַעֲדַת זְנוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבְשִׁגָּגָה:
וְעַ֫ח שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחָזָק יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְשׁוּת פֶּה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתַיִם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע:
וְעַ֫ח שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיוֹדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים:
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ. מְחַל־לָנוּ. כַּפֶּר־לָנוּ:

Sünden zu vergeben, alle unsre Vergehungen zu verzeihen und uns alle unsre Missetaten zu erlassen!

על חטא Die Sünde, die wir begangen unwillkürlich oder willkürlich,

und die, welche wir begangen durch Herzensverstocktheit;

die Sünde, die wir begangen in Unwissenheit,

und die, welche wir begangen durch Worte, die unsren Lippen entfahren;

die Sünde, die wir begangen öffentlich oder heimlich,

und die, welche wir begangen durch Unsittlichkeit;

die Sünde, die wir begangen durch Rede des Mundes,

und die, welche wir begangen durch vorsätzlichen Betrug;

die Sünde, die wir begangen durch böse Gedanken,

und die, welche wir begangen durch Hintergehung des Nächsten;

die Sünde, die wir begangen durch Scheinbuße,

und die, welche wir begangen durch Verletzung der Keuschheit;

die Sünde, die wir begangen mit Absicht oder im Irrtum,

und die, welche wir begangen durch Geringschätzung der Eltern und Lehrer;

die Sünde, die wir begangen durch Gewalttätigkeit,

und die, welche wir begangen durch Entheiligung des göttlichen Namens;

die Sünde, die wir begangen durch törichte Reden,

und die, welche wir begangen durch unlautere Worte;

die Sünde, die wir begangen durch die Gewalt böser Leidenschaften,

und die, welche wir begangen, wissend oder unwissend —

Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַפַּת שְׁחַד׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַלְחַשׁ וּבְכָזָב׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָשׁוֹן הָרָע׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָצוֹן׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנֶשֶׁךְ וּבְמַרְבִּית׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׁקּוּר עַיִן׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂיחַ שִׂפְתוֹתֵינוּ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינַיִם רָמוֹת׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעַזּוּת מֵצַח׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְרִיקַת עֹל׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְלִילוּת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְרוּת עַיִן׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַלּוּת רֹאשׁ׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַשְׁיוּת עֹרֶף׃
עַ֫ח שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרִיצַת רַגְלַיִם לָהָרַע׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׂכְוַת שָׁוְא׃

Die Sünde, die wir begangen durch Bestechung,
und die, welche wir begangen durch Lügen und Betrügen;
die Sünde, die wir begangen durch Verleumdung,
und die, welche wir begangen durch Spötterei;
die Sünde, die wir begangen im Handel und Wandel,
und die, welche wir begangen durch Essen und Trinken;
die Sünde, die wir begangen durch Zinsen und Wucher,
und die, welche wir begangen durch hochmütiges Gebahren;
die Sünde, die wir begangen durch den Blick der Augen,
und die, welche wir begangen durch Plauderei;
die Sünde, die wir begangen durch stolzes Blicken,
und die, welche wir begangen mit frecher Stirne —
Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —
Die Sünde, die wir begangen durch Abwerfung des Joches*),
und die, welche wir begangen durch Urteilen;
die Sünde, die wir begangen durch Nachstellung unsres Nächsten,
und die, welche wir begangen durch Mißgunst;
die Sünde, die wir begangen durch Leichtfertigkeit,
und die, welche wir begangen durch Hartnäckigkeit;
die Sünde, die wir begangen durch Eilfertigkeit zum Bösen,
und die, welche wir begangen durch Verleumdung;
die Sünde, die wir begangen durch Meineid,

*) Das Joch abwerfen heißt, sich seinen Pflichten entziehen.

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁנָאַת חִנָּם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׁוּמֶת יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִמְהוֹן לֵבָב:
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלָה וְיוֹרֵד:

In Frankf. a. M. u. mehreren Gem. wird hier das Untenstehende gebetet.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּי וְתָלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי (י"ו ועירות):
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין
סְקִילָה· שְׂרֵפָה· הֶרֶג· וְחֶנֶק· עַל מִצְוַת עֲשֵׂה

In Frankf. a. M. u. mehreren Gem. wird nach dieser Ordnung gebetet.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם תָּלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת: ועל כלם וכו'.

und die, welche wir begangen durch grundlosen Haß;
die Sünde, die wir begangen durch Veruntreuung des Anvertrauten,
und die, welche wir begangen aus Herzenstaumel —
Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —
Auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Ganzopfer;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Sündenopfer;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem steigenden oder sinkenden Opfer;
*) auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Schuldopfer für gewisse oder unentschiedene Schuld;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu Schlägen der Züchtigung;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu vierzig Schlägen;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zum Tode durch Gottes Hand;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zur Ausrottung und Vereinsamung —
Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —
Auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu den vier gerichtlichen Todesstrafen:
Steinigen, Verbrennen, Enthaupten und Erwürgen —
es seien gebietende oder verbietende Gesetze, solche, zu

*) In Frankfurt a. M. und mehreren Gem. wird nach folg. Ordnung gebetet.
Auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Schuldopfer;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Schuldopfer für unentschiedene Schuld;
a. j. S., w. welcher wir verschuldet wären zur Ausrottung;
a. j. S., w. w. wir verschuldet wären zum Tode durch Gottes Hand;
a. j. S., w. welcher wir verschuldet wären zu vierzig Schlägen;
a. j. S., w. welcher wir verschuldet wären zu Schlägen der Züchtigung — — Für alle diese ꝛc. ꝛc. wie oben.

וְעַל מִצְוַת לֹא תַעֲשֶׂה · בֵּין שֶׁיֵּשׁ בָּהּ קוּם עֲשֵׂה · וּבֵין שֶׁאֵין בָּהּ קוּם עֲשֵׂה · אֶת־הַגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ · אֶת־הַגְּלוּיִם לָנוּ כְּבָר אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ · וְהוֹדִינוּ לְךָ עֲלֵיהֶם · וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים · כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר הַנִּסְתָּרֹת לַיי אֱלֹהֵינוּ · וְהַנִּגְלֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד־עוֹלָם · לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת: כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמְחֻלָּן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל דּוֹר וָדוֹר וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ (אלא אתה):

אֱלֹהַי · עַד שֶׁלֹּא נוֹצַרְתִּי אֵינִי כְדַאי · וְעַכְשָׁו שֶׁנּוֹצַרְתִּי כְּאִלּוּ לֹא נוֹצַרְתִּי · עָפָר אֲנִי בְּחַיָּי · קַל וָחֹמֶר בְּמִיתָתִי · הֲרֵי אֲנִי לְפָנֶיךָ כִּכְלִי מָלֵא בּוּשָׁה וּכְלִמָּה · יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁלֹּא אֶחֱטָא עוֹד · וּמַה־שֶּׁחָטָאתִי לְפָנֶיךָ מָרֵק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים · אֲבָל לֹא עַל־יְדֵי יִסּוּרִים וַחֲלָיִים רָעִים:

אֱלֹהַי · נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה · וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי · וְכָל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה · מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם · עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ · לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיי מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

deren Ausübung wir angehalten sind, oder solche, zu deren Ausübung wir nicht angehalten sind, die uns bekannt und die uns unbekannt sind! Die wir wissen, haben wir hergerechnet und vor Dir bekannt, und die uns unbekannt geblieben, sind doch Dir offenbar und bewußt — sowie geschrieben steht: „Verborgene Dinge sind dem Ewigen, unserem Gotte, vorbehalten; was aber offenbar wird, geht uns und unsere Kinder an, daß wir tun alle Worte dieser Lehre." Du bist Israel vergebend, und verzeihend den Stämmen Jeschuruns in allen Geschlechtern; wir haben außer Dir keinen König, verzeihend und vergebend wie Du!

אלהי Mein Gott, ein Nichts war ich vor meinem Entstehen, und jetzt nach meinem Entstehen bin ich noch ebendasselbe; Staub nur bin ich lebend, um wie viel mehr nach meinem Hinschwinden! Siehe, hier stehe ich vor Dir, ein Wesen voller Schmach und Scham! O, möge es Dein Wille sein, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, mich nie mehr sündigen zu lassen und meine schon begangenen Sünden zu tilgen, durch Dein grenzenloses Erbarmen — nicht aber durch Schmerzen oder bösartige Krankheiten!

אלהי Mein Gott! bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Trugreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen jeden geduldig sein, wie Staub der Erde. Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken. Tue es um Deines Namens willen, tue es um Deiner Rechten, tue es um Deiner Heiligkeit, tue es um Deiner Lehre willen. Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Er, der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf sprechet: Amen!

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, den heiligen Tempel bald, in unseren Tagen, wieder zu erbauen, daß jeder seinen Anteil an Deinem Gesetze nehme.

פותחים הארון.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

מְסוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים׃ וּמִלֶּמֶד דַּעַת מְבִינִים׃ אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה וּבְתַחֲנוּנִים׃ לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן פְּנֵי מֶלֶךְ (מָלֵא רַחֲמִים) מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנִים׃ סוגרים הארון.

החזן לומר אימיך כולו בנגון.

ע"פ א"ב והוא מיוחס לרבנו משולם.

אֵימֶיךָ נָשָׂאתִי חִין בְּעָרְכִי׃ בְּמַלְאֲכוּת עַמְּךָ בֵּרַךְ בְּבָרְכִי׃ גּוֹחִי מִבֶּטֶן הַגִּיחַ חָשְׁכִי׃ דַּבֵּר צָחוֹת וּבַאֲמִתְּךָ הַדְרִיכִי׃ הוֹרֵנִי שְׁפוֹךְ שִׂיחַ עָרֵב׃ וּלוֹנְנִי בְּצִלְּךָ אוֹתִי לְקָרֵב׃ זַעֲקִי וּפַקִּי בְּכִיּוֹן קָרֵב׃ חַלּוֹתִי פָּנֶיךָ וְצִדָּקָתְךָ תְּקָרֵב׃ טְהוֹר עֵינַיִם מֵאד בַּעֲלָה׃ יְדֵעֲנִי בֵּין עֶרֶךְ תְּפִלָּה׃ כַּדָּת לְחַנֵּן בְּלִית תְּפִלָּה׃ לְהַמְצִיא לְשׁוֹלְחַי אֶרֶךְ וּתְעָלָה׃ מְפַתֵּחַ שְׁפָתַי תְּבָרֵר וְתַיְשֵׁר׃ נִרְכוֹת פִּי רְצֵה וְהַכְשֵׁר׃ סֵדֶר הַגִּיגִי כְּשַׁי יְתָשֵׁר׃ עֵתֶר פְּצִחִי בְּוֹלַת חָשֵׁר׃ פְּעָמַי הָכֵן פְּצוֹתַי מְכֻשָּׁל׃ צוּר, תְּמוֹךְ אֲשׁוּרַי מֵהִנָּשֵׁל׃ קוֹמֲמֵנִי וְחַזְּקֵנִי מֵרְפְיוֹן וְחֻשָּׁל׃ רְצוֹת אֲמָרַי וְלֹא אֶכָּשֵׁל׃ שָׁמְרֵנִי כְּאִישׁוֹן מִפֶּלֶץ וּבְעָתָה׃ שׁוּר בְּשִׁפְלוּתִי וּלְכָה לִישׁוּעָתָה׃ תָּחֹן דְּכְאוּתִי כִּלְחוֹךְ פַּצְתָּ׃ תְּרַחֵם עַל בֶּן אֲמָתֶךָ׃

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und ehrfurchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohltaten erzeiget in Güte, als Beherrscher des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! —

מסור Nach dem Rate der Weisen und Verständigen, nach dem Unterrichte und der Meinung der Gelehrten, öffne ich den Mund mit Beten und Flehen, und nähere mich dem Angesichte des Weltenkönigs, der erbarmungsvoll Sünden vergibt und verzeiht.

אימיך Indem ich hinknie und im Namen Deines Volkes mein Gebet Dir weihe, überfällt ein Schauer mich. O Du, mein Erlöser seit meinem Dasein! beleuchte Du meine düsternen Sinne, verleihe reinen Vortrag mir, lenke mit Deiner Treue mich, lehre, wie ich in Deiner Andacht mich erschöpfe, nimm mich in Deinen Schutz, nähere mich Dir! Nur stumme Seufzer vermag mein inneres Gefühl hervorzubringen; Dich flehe ich an, nimm mich durch Deine Milde auf, Allsehender, Allerhabenster! Lehre jenen hohen Grad der Gebete mich, wie Du ohne Fehl zu erbitten bist, um Linderung und Hilfe zu erhalten für die, die mich gesandt! Richte und ordne Du das Öffnen meiner Lippen, daß mein Gebet willig sei wie Opfer, mein Vortrag fließend wie Wasser. Befestige meine Tritte, daß ich nicht wanke, unterstütze sie, o Schöpfer, daß ich nicht gleite! Halte mich aufrecht, verleihe mir Kraft, daß ich nicht ermatte und stürze! verleihe Worte mir, daß ich nicht stammle! Bewahre, wie den Apfel des Auges, vor Angst und Schrecken mich! Schaue meine Erniederung und eile zur Hilfe, sei dem Verstoßenen gnädig, wie Du Deinem Propheten verheißen! Erbarme der Sprosse Dich, die Du eingesetzt!

ע"ם א'ב.

יז אֲמַצְתָּ עָשׁוֹר לְכִפּוּר תַּמָּה. בּוֹ לְצַחְצַח צָאוּי כְּתָמָה: גְּהוֹן צַחֲנָתָהּ עִוְּתָה לְהָתַמָּה. דִּינָהּ לְהָאִיר לְתָחִי לְהָתַמָּה: הָחֳרָדָה מְחַקַּע יוֹם תְּרוּעָה. וּדְבָרִים קָהָה מַרְעָף לְקַרְעָה: וָזֶה אֵלִי לְצָדֵק הַכְּרִיעָה. חִי חַי יוֹדֶךָּ בַּהַרִיעָה: טַפְּיָהּ וִישִׁישָׁהּ בְּעִנּוּי עֻיְּפִים. יְצִינָתָם שׁוּר בְּיָחֵף יְחֻפִּים: כָּלַם צָנִים וְלִבָּן מְצֻעָפִים. לְאַדֶּרֶךָ בַּקֹּדֶשׁ כִּשְׁרָפִים עָפִים: מָגֵן עִקְּרוּ בְּךָ חוֹסִים. נִשְׂעָנִים בְּתֻמָּם וּבְצִלְּךָ חוֹסִים: סְמוּכִים בִּכְרִית שְׁלֹשֶׁת יְחוֹסִים. עוֹדָדֵם חֲיוֹת שׁוֹטְנֵימוֹ חוֹסִים: פְּגֵה בְּצִדְקַת אָת מֵעָבָר. צָאנְךָ תַּחַת שֵׁבֶט כְּהַעֲבִר: קַדְּמֵם רַחֲמֶיךָ בְּלִי הִתְעַבֵּר. רַחוּם, עַל פֶּשַׁע עוֹבֵר: שֶׁמֶץ זְדוֹנָם תְּכַבֵּם וּתְטַהֵר. שַׁוְעָם קְשׁוֹב וְאַל תְּאַחֵר: תְּמוּכֵי יְמִינְךָ פְּנֵיהֶם נַהֵר. תַּעֲתּוּעַ חֶטְאָם תְּכַפֵּר לְטַהֵר:

קְ כְּצַהֲרַיִם מִשְׁפָּטֵנוּ הָאֵר. חוֹכֶיךָ לְטוֹב תַּשְׁאֵר.

קְ צְדָקֵנוּ תְּחַפֵּשׂ וּתְבָאֵר. כְּמָגִנְּךָ נִתְגּוֹנֵן לְהִתְפָּאֵר:

פותחים הארון.

זָכְרֵנוּ לַחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אמצת (Gem.) Festgesetzt hast Du den Zehnten (Tischri)
für Israel zur Versöhnung,
Um zu reinigen an ihm den Sündenschmutz und die Flecken,
Was sie (die Nation) besudelt, zu waschen, und was sie
gekrümmt zu ebnen,
Strahlen zu machen ihr Recht und sie zu siegeln zum Leben.
Schon, schon ward sie erschüttert vom Schall an dem Tage
der Posaune,
Mit zerrissenem Herzen ergriff sie flehende Worte —
Du, mein Gott, sprichst sie frei, auf daß Dir Lebendige
danken!
Ihre Kinder und Greise, da stehen sie ermattet vom Fasten;
Schau, mit entblößtem Fuße, gehüllt in weiße Gewänder,
Stehen sie da, Dich heilig zu preisen, gleich flammenden
Engeln!
Dir, als dem Schutz ihres Stammes, vertrauen voll kind-
licher Einfalt!
Suchen den Schirm Deines Schattens, gestützt auf den Bund
der drei Edeln;
O, so sei ihre Stütze, daß ihre Verleumder verstummen!
Gedenke der Tugend des Angekommenen aus Osten*),
Wenn Du unter der Rute vorüberziehen läßt die Lämmer;
Zürne nicht, komme ihnen entgegen mit Deinem Erbarmen,
Allbarmherziger Du, der stets vergibt die Verbrechen!
Wasche und reinige sie vom Schmutz ihrer Frevel, nimm
ungesäumt ihr Gebet an!
Spende, o Ewiger, Dein Licht, den auf Deine Rechte Ge-
stützten;
Reinige sie, indem Du ihre Verirrung verzeihest!
Laß unser Recht hell erstrahlen wie das Mittagslicht,
Laß sie bleiben zum Heil, die sich auf Dich verlassen;
Suche Du selber die Gründe, die unsere Unschuld beweisen,
Daß wir uns rühmen mögen, Herr, Deines schirmenden
Schutzes!

זכרנו Gedenke unser zum Leben, o König, der Du Wohlge-
fallen hast am Leben; schreibe uns ein in das Buch des
Lebens, um Deinetwillen, lebendiger Gott, König, Helfer,
Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

*) Abraham.

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

סוגרים הארון.

ע"פ תשר"ק.

תַּאֲוַת נֶפֶשׁ לִשְׁמֶךָ וּלְזִכְרְךָ. שְׁקוֹד לְרַחֵם
מְבָרְכֶיךָ זִכְרֶךָ. רְצוֹנִי אַהֲבֹ כְּנַעַר וָרָךְ. קְרוּאִים
וּנְקוּבִים בְּנֵךְ בְּכוֹרֶךָ: צְבָאוֹת קָדֵשׁ הוֹצֵאתָ
מִכּוּר אוֹנִים. פְּרוֹתָם מִפֶּרֶךְ הָלְכוּ שְׁנָאנִים.
עֲמוּמִים מִבֶּטֶן פְּצֵם מִשְׁאוֹנִים. סְעָדֵם בַּל
לָמוּד בְּסָאוֹנִים: נְתוּנָה בְּרִיתְךָ חֹק בְּשָׂאֲרָם.
מִמַּחֲצֶבֶת צוּרָם מוֹלֶדֶת שֵׁאוֹרָם. לַבְּרִית הַכֵּט
וְתָדִיחַ כְּאוֹרָם. כַּכְּתֹם הֶרֶב וַהֲכָהִיק אוֹרָם:
יֵרָאֶה לְפָנֶיךָ עֵקֶד מְיֻחָד. טוֹבֵחַ וְטָבוּחַ מִבָּרָךְ
פָּחַד. חֲנִיטָיו חַלֵּץ מֵאֵימָתָה וַפַּחַד. זְבוּחוֹ
וְדִשּׁוּנוֹ לְפָנֶיךָ יְתֻיַּחַד: וְאִם הֶעָוּ אֵרַח לְסַלֵּף.
הָזֵכֶר רַחֲמֶיךָ חֹק מִלְּחַלֵּף. דְּרִישַׁת צֶדֶק מֵלִיץ
יְאַלֵּף. גְּנוֹנֶיךָ לְחַזֵּק בְּמָגֵנַת אָלֶף: בַּדֵּי יְדִידֶיךָ
הַגִּינָם בִּין. בְּצוּרָם תְּשַׁע וְחֵטְא תַּלְבִּין. ס אָזֵן
מִתְחַנֶּנֶיךָ בְּלִי תָבִין. אֱנָק שְׁמַע וְלַחַשׁ הָבִין:

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Toten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Toten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage jenen, die im Staube schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tötet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt.

תאות (Gem.) Du, dessen Name, dessen Andenken
Die Seelenlust des Gläubigen ist, erbarme
Dich bald derer, die Deinen Ruhm verherrlichen,
Die, einst gehegt gleich einem zarten Knaben,
Dein Erstgeborener genannt wurden!
Aus der Oniten (Ägypter) Kerker führtest Du
Die heiligen Scharen einst — es kamen Engel,
Sie von der harten Fronde zu erlösen;
Befreie sie, die Du seit ihrem Dasein
Für Dich erkoren, auch vom Verderben jetzt;
Sei ihre Stütze und laß ihnen nicht
Geschehen nach dem Maße ihrer Taten!
An ihrem Fleisch ist Deines Bundes Zeichen,
Von jenem Felsen (Abraham) ihres Restes Ursprung;
O, schaue den Bund und wasche ihre Flecken,
Mache sie ganz rein, daß sie dem Licht gleich glänzen!
Es sei Dir gegenwärtig jene Opfrung
Des Einzigen (Isaak), da der Opfrer wie das Opfer
Sich beugten ehrfurchtsvoll vor Deinem Worte!
Laß frei von Angst und Schrecken seine Sprossen!
Sein Opfer, seine Asche, beide mögen
Zugleich vor Deinem Angesicht erscheinen!
Und haben sie auch schiefe Bahn betreten,
So denke an Dein Erbarmen, Gott, und hemme
Nicht der Natur gewohnten Lauf! Laß uns
Des Frommen Beten zum Fürsprecher werden
Und waffne die, die Du zu schützen pflegst,
Mit mächtigem Schilde! Merke auf die Andacht
Der Sprossen Deiner Lieblinge, vernimm
Ihr Beten, und wasche ihre Sünde weiß!
O, achte nicht auf deren Freveltat,
Die vor Dir beten, höre ihren Ruf
Und merke auf ihrer Lippen leise Andacht! —

ק, ז׳ נֶפֶשׁ בַּעֲנָה תְּבַשֵּׂר סְלִיחָה. פַּלְּטֵם מֵעֹמֶק שׁוּחָה.
מִתְקוֹמֲמִינוּ יְהוּ כַּסּוּחָה. מַחֲיֵינוּ בְּמַל אֱמוּנָתְךָ לְשׁוֹחֲחָה:
מוּ״ק עַד יוֹם מוֹתוֹ תְּחַכֶּה לוֹ לְתְשׁוּבָה. לְהַנְטוֹתוֹ לְתְחִיָּה:

ע״פ א״כ.

אֱנוֹשׁ מַה יִּזָּכֶה. וְצֶבָא דֹק לֹא זַכּוּ בְעֵינֶיךָ:
בַּלַּחִים אֵם תִּבְעַר הָאֵשׁ. מַה בְּחָצִיר יִבֵּשׁ: גָּלוּי
לְךָ חֶשְׁכָּךְ כְּמוֹ אוֹר. מְשׁוֹטֵט כֹּל בְּעֵין: דִּירָתְךָ
בַּסֵּתֶר. וּגְלוּיוֹת לְךָ כָּל נִסְתָּרוֹת: הַדָּן יְחִידִי.
וְהוּא בְּאֶחָד וּמִי יְשִׁיבֶנּוּ: וַעֲל גּוֹי וַעֲל אָדָם יַחַד
יִנְטֶה קַו. וְאֵין מִי יַרְשִׁיעַ: זֹאת יָבִין כָּל יְצִיר.
וְלֹא יִתְעוֹ יֵצֶר. לַחֲטוֹא לְיוֹצֵר: חֲתֻלַּת בְּאֵרוֹ.
חֲפִירַת בּוֹרוֹ. חֶשְׁבּוֹן בּוֹרְאוֹ: טָמֵא מִשְּׁאֵרוֹ.
וּמְטַמֵּא בְּעוֹדוֹ. וּמְטַמֵּא בְּמוֹתוֹ: יְמֵי חַיָּיו תְּהוֹ.
וְלֵילוֹתָיו בֹּהוּ. וְעִנְיָנָיו הָבֶל: כַּחֲלוֹם מֵהָקִיץ
גִּדְמָה. בַּלָּהוֹת יְבַעֲתוּהוּ תָּמִיד: לַיְלָה לֹא
יִשְׁכַּב. יוֹמָם לֹא יָנוּחַ. עַד יֵרֵדַת בַּקֶּבֶר: מַה
יִּתְאוֹנֵן אָדָם חַי. דַּיּוֹ אֲשֶׁר הוּא חָי: נוֹלָד לָעָמָל
וְיַגִּיעָה. אַשְׁרָיו אִם יְהִי יָגִיעַ בְּרֵת אֱמֶת: סוֹפוֹ
עַל רֹאשׁוֹ מוֹכִיחַ. וְלָמָּה יַחֲנִיף: עוֹד חוֹתָמוֹ
מְעִידוֹ עַל פָּעָלוֹ. וּמַה יְּגֻנּוֹבְדַּעַת: פּוֹעֵל צְדָקוֹת
אִם יְהִי. יְלַוּוּהוּ לְבֵית עוֹלָמוֹ: צוֹפֶה בְּחָכְמָה
אִם יְהִי. עִמּוֹ תְּהַלּוֹנֵן בְּכֶלְחוֹ: קָצוּף בְּרָמִים

(Gem.) Verkünde Verzeihung der gequälten Seele,
Befreie aus der tiefen Grube sie!

(Vorb.) Laß unsre Feinde unbeachtet bleiben!
Belebe uns mit Deinem Lebenstaue,
Daß wir verkünden mögen Deine Treue!

(Vorb. u. Gem.) Bis zum Tage seines Todes
Harrest Du auf seine Besserung, um zum Leben ihn zu führen!

אנוש Ein Sterblicher — wie könnte dieser rein sein, da selbst des Himmels Heere nicht rein sind in Deinen Augen? — Entzündet die Flamme*) saftreiche Stämme, wie muß sie wüten unter dürrem Geniste! Dir ist Finsternis hell wie Licht, Dein Blick durchforscht alles, Deine Wohnung ist in Dunkel gehüllt; doch sind Dir offen alle Verborgenheiten. Er, der allein Richter, ist eines Sinnes, wer ändert ihn um? Er zieht die Richtschnur über Nation und Mann zugleich, und Niemand vermag sich zu widersetzen. O, möchte doch jedes Geschöpf dies beherzigen, damit es nicht durch Leidenschaft hingerissen werde, sich gegen den Schöpfer zu vergehen; möchte es doch gedenken der Hülle, der es entkeimt, der Gruft, die seiner wartet, und des Allwissenden, dem es einst Rechenschaft abzulegen hat! — Im Menschen selbst liegt schon ein Keim zur Unreinheit; beim Leben schon ist er für Unreinlichkeit empfänglich und wird eine ansteckende Unreinheit nach seinem Tode. Eitel sind die Tage seines Lebens, leer seine Nächte und sein Tun Tand, sein Wachen ist ein Traum, von unaufhörlichen Schreckbildern gequält, die Nacht gewährt ihm keine Ruhe und keine Erholung der Tag; so taumelt er hinab in das Grab. — Wie? er murrt noch, der lebende Erdensohn? Ist es ihm nicht genug, daß er lebt? Zur Mühe und zum Fleiß ist er bestimmt, Heil ihm, wenn er seinen Fleiß der wahren Lehre gewidmet! Sein Ende wird es entscheiden, Heuchelei kann ihm nichts frommen, seine eigene Unterschrift ist Zeugin seiner Taten; Täuschung kann ihm nichts nützen. Hat er Wohltaten ausgeübt, so hat er auch treue Begleiter nach seiner ewigen Behausung. War er ein Weisheitsforscher, so hat er noch eine Beschützerin im spätesten Alter. Tücke und Arglist verkürzen des Menschen

*) Figürlich die Leidenschaft.

וּבְמַרְמָה אִם יִחְיוּ · חֲרוּצִים יָמָיו: רְצוֹנוֹ וְחֶפְצוֹ
בְּחַיּוֹת בְּמוֹסָר · יָנוּב בְּשִׂיבָה טוֹבָה: חזן נקול שֵׁם
טוֹב אִם יִקְנֶה · מִשְּׁמוֹת נְעִימִים אֲשֶׁר יִקָּרֵא:
תַּחַת בֵּן לָבֶן יוֹם הַמִּיתָה מִיּוֹם לֵידָה חוֹטֵב:

פותחים הארון.

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים · זוֹכֵר יְצוּרָיו לַחַיִּים בְּרַחֲמִים ·
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

קוברים הארון

ע"פ א"ח ב"ש.

אַחַרְתָּ יוֹם זֶה בַּשָּׁנָה · תְּרוּפָה וְצֶרִי שַׂמְתּוֹ
לַשּׁוֹשַׁנָּה · בְּשָׁלֵם בְּהִיוֹת סֻכָּךְ בָּרַאשׁוֹנָה ·
שֵׁרוּתוֹ כִּפֶּר לְפִשְׁעֵי יְשָׁנָה: גּוֹלִים מִנְוֵךְ זְרוּיִם
מֵהֲלָאָה · רֵן מְפִיקִים לְהַתֵּל תְּלָאָה · דְּכָאוֹת
רוּחַ וְשֶׁבֶר נַהֲלָאָה · קָדוֹשׁ, חֲשׁוֹב כְּזִבְחֵי
הָעֲלָאָה: הֶתְמֵם מְרֻחָם יְשֵׁב אֲהָלִים · צוּרָתוֹ
בְּכִסְאֲךָ חֻקָּתָה כְּהִלִּים · וְלָדָיו חֹן בְּעֵצֶר
נְקֻהָלִים · פְּאֵרְךָ מַבִּיעִים וְשִׁמְךָ מְהַלְלִים: זֶבֶד
שִׁמְךָ שְׁתַפְתָּ בִּשְׂמָם: עֲמוּתִים לְךָ בַּחוֹתָם
לְשׂוֹמָם · חָשְׁבֵם מֵאֲנָף בְּלִי לְהַאֲשִׁימָם · סֵפֶר
חַיִּים יְהִי רִשּׁוּמָם: טֶרֶם עָוֹן וְכֶבֶד מַשָּׂא · נַעַר
בְּצוּל מְחוֹר בַּהֲמָמָה · יֶעֱרַב שִׂיחַ עֲנִיָּה
וְרִמּוּמָה · מְנִיחֲנִי כָלִיל בְּאֶבֶן מַעֲמָסָה:
כְּלוּלַת אֲהָבִים אָנָא זְכוֹר · כְּלִמַּת נְעוּרִים

Leben, Bestreben nach Tugend aber bringt ein glückliches Alter; ein selbsterworbener, guter Ruf frommt mehr, als alle beigelegten Ehrentitel. Wahrlich, unter solchen Verhältnissen ist der Sterbetag dem Tage der Geburt vorzuziehen!

מי Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der seiner Geschöpfe zum Leben gedenket in Erbarmen! Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Toten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Toten belebt!

אחרת Du hast den Tag im Jahre ausgezeichnet, für Israel bestimmt zum Heilungsbalsam. Einst, als noch Dein Gezelt in S'alem*) war, da sühnten seine Opfer unsere Sünden! doch jetzt — aus Deiner Wohnung weggewiesen, zerstreuet in weiter Ferne vermögen wir bloß Gebete vorzubringen, unsere Wunden zu verbinden. So laß, o Heiliger, das zerknirschte und gebrochene Gemüt der Ermatteten statt der Brandopfer gelten! Fromm war von Jugend auf der Zeltbewohner (Jakob), es strahlt sein Bild, den Sternen gleich vor Dir; erzeige Gnade seinen Kindern, die sich feierlich vereinen, zu verkünden Dein Lob, zu preisen Deinen Namen! Verbandest Du mit ihrem Namen doch von Deinem Namen einen Teil, trägst sie gleich einem Siegelringe stets an Dir! Verschone mit der Strenge sie, sprich sie nicht schuldig, schreibe sie in das Buch des Lebens! Senke in den Abgrund der Verbrechen Last, laß völlig schwinden deren schwere Bürde! Laß das Gebet der Armen und Zerstreuten Dir teuerer sein als die verbrannten Opfer, die in Jerusalem Dir einst geduftet! Gedenke doch der bräutlichen zarten

*) Jerusalem.

עוֹד כִּלְּבוֹר · ס לְבֶן יַקִּירְךָ זָכוֹר תִּזְכּוֹר ·
לְמַעַן חֶלֶךְ לַעֲבָדֶיךָ זְכוֹר ׃
יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ ׃
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא ׃

In Frankfurt a. M. und in den meisten Gemeinden Deutschlands wird hier sogleich mit אנא סלח נא begonnen.

פותחים סלחון. ע"פ א"ב.

אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ ׃
גִּבּוֹר וָנַעֲרָץ. דָּגוּל מֻרְבֶּבָה ׃
הוּא שָׁח וַיֶּחִי. וְצִוָּה וְנִבְרָאוּ ׃
זְכָרוֹ לָנֶצַח. חַי עוֹלָמִים ׃
טָהוֹר עֵינַיִם. יוֹשֵׁב סֵתֶר ׃
כְּתָרוֹ יְשׁוּעָה. לְבוּשׁוֹ צְדָקָה ׃
מַעֲטֵהוּ קְנָאָה. נֶאְפָּד נְקָמָה ׃
סְתָרוֹ יָשָׁר. עָצְתוֹ אֱמוּנָה ׃
פְּעָלָתוֹ אֱמֶת. צַדִּיק וְיָשָׁר ׃
קָרוֹב לְקוֹרָאָיו בֶּאֱמֶת. רָם וּמְתְנַשֵּׂא ׃
שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. תְּוֹלֶה אֶרֶץ עַל בְּלִימָה ׃
חַי וְקַיָּם נוֹרָא וְמָרוֹם וְקָדוֹשׁ ׃

קוגרים סלחון.

מו"ק אָנָּא סְלַח נָא · פֶּשַׁע וָעָוֹן שָׂא
נָא · וְכֹחֲךָ יִגְדַּל נָא · קָדוֹשׁ ׃

מו"ק אָנָּא רַחוּם כַּפֶּר · עָוֹן צָגִים
תְּהִלָּתֶךָ לְסַפֵּר · וְיוּחָקוּ
לְחַיִּים טוֹבִים בְּסֵפֶר · קָדוֹשׁ ׃

Liebe, gedenke nicht des jugendlichen Leichtsinns! Erinnere Deines teuern Sohnes Dich, um Den, der zu Dir gebetet: „Gedenke Deiner Diener!“

ימלך Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!

ואתה So throne doch, Du Allheiliger, Allmächtiger, unter den Lobgesängen Israels!

אתה Du bist unser Gott
Im Himmel und auf Erden!
Mächtig und verherrlicht;
Von Myriaden umgeben.
Er sprach und es ward;
Er gebot, und die Geschöpfe entstanden.
Sein Andenken — ewig dauernd;
Der lebt — in alle Ewigkeiten.
Sein Blick — rein;
Der im Verborgenen thronet.
Seine Krone — Heil;
Sein Gewand — Gerechtigkeit.
Seine Hülle — Eifer;
Seine Schärpe — Genugtuung.
Sein Geheimnis — Redlichkeit;
Sein Rat — Treue.
Sein Werk — Wahrheit;
Gerecht und rechtschaffen Er.
Nahe Denen, die ihn anrufen in Wahrheit:
Hoch und erhaben.
Im Himmel thronend!
Stützend die Erde auf — Nichts.

חי Lebendiger! Unvergänglicher! Furchtbarer! Erhabener! Heiliger!

אנא O verzeihe! vergib Missetat und Abfall und zeige die Größe Deiner Macht, Allerheiliger!

אנא Vergib, Allbarmherziger, den Verkündern Deines Ruhmes! zeichne sie in das Buch des glücklichen Lebens ein, Allheiliger!

זס המנהג משלם בירבי קלונימוס חזק מחום כפול כרלזבי המרוזים, וכופי המרוזים ע"ם עוטור קט"ה.

מ׳ מוֹרֶה חַטָּאִים סְלוֹל לְהִתְהַלֵּךְ · מְלַמֵּד לְהַדְרִיכֵי בְּדַרְכְּךָ אֵלֶךְ: ק׳ אֲרוֹמִמְךָ אֱלֹהַי הַמֶּלֶךְ:

מ׳ שַׁחַר וָנֶשֶׁף אֲחַיֵּד לְהַמְלִיכֶךָ · שׁוֹכֵן עַד וְאֵין כְּעֶרְכֶּךָ: ק׳ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָ:

מ׳ לִבִּי חָרַד עֲבוֹדָתְךָ לְתָמֵד · לְהַעֲרִיץ קְדֻשָּׁתְךָ בְּמִשְׁמָר אֶעֱמוֹד: ק׳ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד: (אנא סלח.)

מ׳ מְיַחֲלִים לְחַסְדְּךָ זָרַע עַמּוּסֶיךָ · מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתָם וְיִשְׂמְחוּ חוֹסֶיךָ: ק׳ דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ:

מ׳ בְּחִלּוּי וְצוֹם גָּשִׁים לְעָבְדֶךָ · בְּרוּאִים כִּי הֵם לְכְבוֹדֶךָ: ק׳ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ:

מ׳ יָקָר מַלְכוּתְךָ בְּרַעַד יַאֲמִירוּ · יְחוּדְךָ בְּזָךְ לֹא יָמִירוּ: ק׳ וְעֻזּוּז נוֹרָאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ: (אנא רחום.)

מ׳ רֹן פְּגִיעוֹת לְפָנֶיךָ יְרַגֵּעוּ · רַחֵשׁ חֲלוּלְךָ בַּיּוֹם יְשַׁגֵּעוּ: ק׳ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ:

מ׳ בְּקֶרֶב אֱנוֹשׁ־לְךָ חִנּוּנִי · בְּפִנּוֹת עֶרֶב תְּמָחֶה זְדוֹנִי: ק׳ חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ:

מ׳ יָהּ צוּר כָּפֶר אֶשְׁכּוֹל · יְכַבּוֹשׁ עֲוֹוֹנֵינוּ וְיֹאמְרוּ הַכֹּל: ק׳ טוֹב יְיָ לַכֹּל: (אנא סלח.)

מ׳ קוֹמֵם אַוּוֵי קִרְיַת מְשׁוֹשֶׁךָ · קְדֻשַּׁת אַבְנֵי נֵזֶר בְּנוֹסְסֶךָ: ק׳ יוֹדְךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ:

מ׳ לְוָיֶךָ וַחֲסִידֶיךָ בְּנָעַם יְזַמֵּרוּ · לְבוּשֵׁי שְׂרָד רֶקַח יְתַמֵּרוּ: ק׳ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ:

Vorb. Ihn, der Irrenden zeigt die Bahn, die sie zu wandeln haben, der mir den Weg bezeichnet, den ich betreten soll —

Gem. Dich, mein Gott, o König will ich erheben.

Früh und spät huldige ich Deiner Einheit, Bewohner der Ewigkeit, Unvergleichbarer!

Täglich lobe ich Dich.

Beständig ist mein Herz Deines Dienstes beflissen; die Verherrlichung Deiner Heiligkeit bleibt meine immerwährende Beschäftigung.

Groß ist der Ewige, und Hochgerühmt!

Auf Deine Güte hoffen die Nachkommen Deiner Getreuen; erfülle ihre Wünsche! laß sich erfreuen, die Dir vertrauen!

Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke!

Mit Beten und Fasten verehren Dich, die zu Deinem Ruhm erschaffen.

Zur Verherrlichung Deiner Majestät Pracht!

Ehrfurchtsvoll huldigen sie Deines Reiches Herrlichkeit; keine fremde Gottheit, Dich allein beten sie an —

Und preisen Deiner Allmacht furchtbare Taten.

In vier Gebetsformeln bringen sie Dir ihre Angelegenheiten vor, loben Dich des Tages siebenmal.

Und singen ein Denkmal Deiner großen Güte.

Morgens ordne ich meine Gebete Dir und Abends verzeihest Du mir!

Allgnädig, allbarmherzig ist der Ewige!

Gott, der allmächtige Vergeber, der Allvermögende, unterdrücke unsere Sünden, und alles ruft:

„Gütig ist der Ewige gegen alle!“

Einst wirst Du sie wieder aufbauen, die Prachtstadt Deiner Wonne, emporheben die mit Heiligkeit geschmückten Steine;

Dann werden Dir danken Deine Werke alle.

Deine Leviten, die Frommen, werden liebliche Lieder anstimmen, die Priester im Gewande des heiligen Dienstes Spezereien räuchern —

Und besingen Deines Reiches Herrlichkeit.

פ׳ וּשְׁתוֹלִים בָּנֶיךָ בְּחַצְרוֹתָיו׳ וְינוּבוּן בְּשִׂיבָה דְּשֵׁנִים בְּטִירוֹתָיו׃

ק׳ לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרָתָיו׃ (אנא רחום.)

פ׳ נִצְחֲךָ יְנַגְּנוּ תְּמִימִים וּשְׁלֵמִים׳ נָשְׂאֲךָ כִּסְאֲךָ בְּבֵית עוֹלָמִים׃ ק׳ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים׃

פ׳ יָחַד בְּכַנֶּסְךָ לְשׁכְנְךָ גְּאוּלִים׳ יַלְבִּישׁוּךָ עוֹ כְּעוֹבְרֵי גַלִּים׃ ק׳ סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים׃

פ׳ מַבִּיעֵי טוּבְךָ בְּוַעַד יִתְחַבָּרוּ׳ מֵחִים חֲשׂוֹב תַּחַן יְדַבֵּרוּ׃ ק׳ עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ׃ (אנא סלח.)

פ׳ וּדְוָם יְנַחַשׁ שַׁי עָדֶיךָ׳ וְיִשְׁלַם פָּרִים אֶרֶשׁ עֲרָיְךָ׃ ק׳ פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶיךָ׃

פ׳ סֶלֶד בְּרַחֲמָיו יָצִיץ מֵחֲבָיו׳ סְלוֹחַ יָרֶבֶד לְעַם מְבָרָיו׃ ק׳ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו׃

פ׳ חִין יֵשַׁע מִגּוֹ מְקָרָאָיו׳ חֹן יָחֹן קוֹרְאֵי מִקְרָאָיו׃ ק׳ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו׃ (אנא רחום.)

פ׳ וֶה אֵלִי פֶּלֶא עוֹשֶׂה׳ וַעֲקֹתֵינוּ יֵרֶץ וְשׂוֹטְנֵינוּ יַעֲפֶה׃ ק׳ רָצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה׃

פ׳ קְוִוי יִתֶּן לְלוֹ מַשְׁלִיךְ יְהָבָיו׳ קָדוֹשׁ פְּשָׁעֵינוּ יְכַפֶּה בְּאַהֲבָיו׃ ק׳ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו׃

פ׳ קַבֵּל צְקוּנִי בִּבְמִכְלַל יָפִי׳ קוֹלִי תַּאֲזִין וְתַצְלִיל דְּוָפִי׃ ק׳ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי׃

ס״ק אָנָּא סְלַח נָא׳ פֶּשַׁע וָעָוֹן שָׂא נָא׳ וְכֹחֲךָ יִגְדַּל נָא׳ קָדוֹשׁ׃

Um Deinen Tempel gepflanzt, werden sie aufsteigen in den Vorhöfen, saftvoll in dessen Paläste Früchte tragen, im höchsten Alter noch.

Zu verkünden den Menschenkindern Deine Taten.

Sie werden Deine Ewigkeit besingen, die Frommen und Getreuen, wenn Du Deinen Thron aufschlagen wirst in jenem Tempel auf ewige Zeiten.

Dein Reich ist das Reich der Ewigkeiten!

Dort wirst Du sie sammeln, Deine Erlösten, sie werden Dich im Gewande des Sieges schauen, wie damals, bei ihrer Reise über Meereswellen.

Der Ewige stützet alle Fallenden.

Da stehen sie versammelt und besingen Deine Güte; o, achte ihr Gebet gemästeten Opfern gleich!

Aller Augen schauen nach Dir hin.

Nimm ihr Sündengeständnis zum gefälligen Geschenke und ihr Flehen statt angenehmer Opfer an,

Öffne allmilde Deine Hand!

Ja, er wird gnädig herabschauen aus seinen Himmeln und verzeihen einem Volke, das er gesegnet!

Der Herr ist gerecht in allen seinen Wegen!

Er wird das Gebet eines Volkes vernehmen, das ihn anruft, er wird die begnadigen, die seine Feste feiern.

Gott ist nahe allen, die ihn anrufen.

Er, der Wundertäter, ist mein Schutz, er vernimmt unser Flehen und hört keine Verleumdung an.

Er tut, was seine Verehrer Wünschen.

Er erfüllt den Wunsch derer, die sich ihm ganz überlassen; der Heilige, er schafft in Liebe unsere Sünden hinweg.

Gott beschützet alle, die ihn lieben.

Vernimm mein Gebet, als käme es aus Zion, der Schönheit Krone; erhöre meine Stimme, und versenke unsre Sünden!

Mein Mund soll Lob des Ewigen singen.

אנא סלח O verzeihe! vergib Missetat und Abfall und zeige die Größe Deiner Macht, Allheiliger!

חזן ויקהל מֶלֶךְ שׁוֹכֵן עַד ·
לְבַדְּךָ מְלוֹךְ עֲדֵי עַד · הָאֵל קָדוֹשׁ :

חזן ויקהל מֶלֶךְ מַאֲזִין שַׁוְעָה ·
לְעַמּוֹ מֵחִישׁ יְשׁוּעָה · נוֹרָא וְקָדוֹשׁ :

ע"פ א"ב כפול. זה לומר החזן כולו בנגון אאפיר.

אֶדֶר יְקָר אֵלִי · אֲחַוֶּה בְּאֶרֶשׁ מְלוּלִי: בְּחֵיךְ אַנְעִים וָמֶר · בְּנִיב אַבְיַע אֹמֶר : גְּבוּרֹתָיו מִי יְמַלֵּל · גָּדְלוֹ מִי יְפַלֵּל : דַּק מְרוֹפֵף בִּגְעָרָה · דַּרְכּוֹ סוּפָה וְסַעֲרָה : הַנֶּאְדָּר מִקּוֹלוֹת מַיִם · הוֹדוֹ כִּסָּה שָׁמָיִם: וְסְבִיבָיו שַׁרְפֵי אֵלִים · וּמַפָּחֵדוֹ זָעִים וְחָלִים : זָךְ בִּשְׁמֵי מְעוֹנִים · זַעַק קָשׁוֹב מִמִּתְעַנִּים: חַשְׁרַת סָבִיב סְכּוֹ · חַשְׁמַל בְּלִי לְסוֹכוֹ : טוֹב יוֹדֵעַ חוֹסָיו: טָהוֹר מַצְדִּיק עֲמוּסָיו · יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן · יָקָר עֹז חֶבְיוֹן: כּוֹגֵן שַׁחַק בְּתָבוּנָה · כָּל־מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֱמוּנָה: לוֹבֵשׁ עֹז וּגְדֻלָּה · לוֹ נָאוָה תְּהִלָּה: מוֹשֵׁל עוֹלָם בְּגִבוּרָה · מוֹחֶה פִּשְׁעֵי בָרָה: נָאוֹר וְאַדִּיר בַּהֲדָרוֹ · נוֹשֵׂא עָוֹן עֶדְרוֹ: סוֹכֵת שְׁיחוֹת עֲרֵבוֹת · סְלוּ לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת: עָף עַל כְּרוּבוֹ · עוֹנֶה לְעַם קְרוֹבוֹ: פּוֹקֵד צְבָאוֹת גְּדוּדָיו: פּוֹרֶה נֶפֶשׁ עֲבָדָיו : צָדְקוֹ עֶלְיוֹנִים מַגִּידִים · צָבָא תַּחְתּוֹנִים מוֹדִים : קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · קָנְנָיו מַשִּׂיג מָחִילוֹת: רָם וְנִשָּׂא וְגֵאֶה · רוֹאֶה שָׁפָל וְנִכְאֶה: שׁוֹכֵן בְּרוּם עֶלְיוֹת · שַׁלִּיט בְּדִרְכֵי תַּחְתִּיוֹת : קו"ף תּוֹמֵךְ זְרוֹעוֹת עוֹלָם · תַּקִּיף וּמְכֹל נֶעְלָם :

מלך König, Bewohner der Ewigkeit, nur Du regierest in alle Zeit, Allmächtiger, Heiliger!

מלך König, Erhörer des Gebets, Du der seiner Nation zu Hilfe eilt, bist furchtbar und heilig!

ארר Die Herrlichkeit von meines Gottes Majestät soll der Inhalt meiner Worte sein; meine Kehle soll ihm lieblich tönen, meine Lippen rühmen seine Größe. Wer vermag die Allmacht Gottes auszusprechen, seine Hoheit? Wer kann sie begreifen? Er ruft und erschüttert die Veste, seine Spur — Sturm und Ungewitter und tobende Fluten brausen von seiner Allmacht Ruhm! — Seine Majestät überstrahlt die Himmel; dort, unter heiliger Seraphim Chor, die zitternd und bebend ihn umgeben, dort thront der reinste Himmelsbewohner und hört Gebete der Bußfertigen. In jener Wohnung, mit Dunkel umhüllt, dem Blick des Chaschmal*) undurchdringlich, dort thront der Allgütige, begünstigt seine Vertrauten und begnadigt seine Getreuen; in jener Verborgenheit dort wohnt der Allerhöchste, unschaubar ist seiner Majestät Glanz. Das Firmament befestigt sein göttlicher Verstand, und all sein Tun ist Treue, sein Gewand ist Majestät und Hoheit! nur ihm geziemt Ruhm. Seine Allgewalt regiert die Welt, seine Güte verzeiht die Missetaten der Unschuldigen; er, der Allwissende, Allmächtige, hat Nachsicht mit den Sünden seiner Heerde, er vernimmt annehmliche Gebete. Lobpreiset ihn, der thronet über der Ätherwüste! Er eilt auf einem Cherub herbei und antwortet seinem verwandten Volke. Er rügt seine himmlischen Scharen und erlöst die Seele seiner Diener; Chöre der Oberwelt verkünden seine Gerechtigkeit, der Unterwelt Heere bringen ihm Dank. Der Heilige, er thront unter Lobgesängen seiner Geschöpfe und begnadigt sie, er ist das allerhöchste, allerhabenste, majestätische Wesen, doch schaut er herab auf Niedrige und Demütige. Dort in jener unermeßlichen Höhe hat er seinen Sitz und schaltet bis in des Abgrundes Tiefe; er ist der Erhalter des Weltalls, allmächtig und unbegreiflich!

*) Name eines Engels.

ע"פ א"ח ב"ש. ק' וּבְכֵן וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ:

ק' אָנָּא אֱלֹהִים חַיִּים. תְּכִתּוֹב דְּבֵקִיךָ לְחַיִּים. ק' כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים: וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ: ק' בְּעֵת רָצוֹן תַּעֲנֶה תְּחִנָּתִי. שִׁמְעָה יְיָ צֶדֶק הַקְשִׁיבָה רִנָּתִי. ק' אַל תַּעְלֵם אָזְנְךָ לְרַוְחָתִי לְשַׁוְעָתִי: ואתה כרחום סלח לנו: ק' גַּעֲרַת קְרָאֶיךָ בְּתִפְלַּת שַׁחַר. רְצֵה וְהַלְבֵּן אֹדֶם כְּצַחַר. ק' אֲדָנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר: ואתה כרחום סלח לנו: ק' הַלּוֹתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ. קוֹלְךָ בַּל תַּרְשִׁיעַ. ק' מְרַבֵּר בְּצָדָקָה רַב לְהוֹשִׁיעַ: ואתה כרחום סלח לנו: ק' הַצְּפוּפִים יַחַד לְעָבְדֶךָ. צָבְאוֹת צְאֹן יָדֶךָ. ק' הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ: ואתה כרחום סלח לנו: ק' וּמַרְבִּים תַּחַן וַעֲתָר. פֶּלֶל לַחֲשֵׁנוּ הֶעָתֵר. ק' אַתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר: ואתה כרחום סלח לנו: ק' וַעֲקֵנוּ שְׁעֵה אוֹתָנוּ לְצַדָּקָה. עֶרֶךְ שׁוּעָנוּ כְּתְמוּר דַּקָּה מִן הַדַּקָּה. ק' לְךָ יְיָ הַצְּדָקָה: ואתה כרחום סלח לנו: ק' חַטֵּאנוּ בְּאָזוֹב וְטַהֲרֵנוּ. סָמְכֵנוּ סְתְרֵנוּ וְסַבְּרֵנוּ. ק' אֲנַחְנוּ הַחֹמֶר וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ: ואתה כרחום סלח לנו: ק' טָהוֹר, קְשׁוֹב חִנּוּנַי. נַקֵּנִי מִכֶּתֶם עֲוֹנַי. ק' מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל יְיָ: ואתה כרחום סלח לנו: ק' יֶהֱמוּ מֵעֶיךָ עָלֵינוּ. מַהֵר רַחֲמֶיךָ יְקַדְּמוּנוּ. ק' וְעַתָּה יְיָ אָבִינוּ: ואתה כרחום סלח לנו: קו"ף כְּרַחוּם תְּכַפֵּר עָוֹן. לַכֹּל תְּשָׂא עָוֹן. וְאַל לָעַד תִּזְכֹּר עָוֹן: וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ:

ק' (וּבְכֵן) אַךְ חָנוּן אַתָּה וְרַחוּם לְכָל פְּעַל:

מזון ע"פ א"כ. קהל

אַךְ אָתִים בְּחִין לְפָנֶיךָ. כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פְּעַל:
אַךְ בּוֹטְחִים בְּחַסְדְּךָ אֱמוּנֶיךָ. כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פְּעַל:

Verzeihe, o Gott, nach Deiner Allbarmherzigkeit!

אנא O Herr des Lebens, bestimme Deine Getreuen zum Leben! Bei Dir ist Lebensquelle!

Verzeihe, o Gott, nach Deiner Allbarmherzigkeit!

Zur Gnadenzeit beantworte mein Flehen! Erhöre, Gott, die Gerechtigkeit, merke auf mein Schreien, entziehe nicht Dein Ohr meinen Bitten, meinem Jammern!

Verzeihe, o Gott, nach Deiner Allbarmherzigkeit!

Das Flehen Deiner Anrufer im Morgenbete, vernimm und reinige sie weiß wie Wolle; horch o Herr! Willfahre, zögre nicht!

Verzeihe, o Gott, nach Deiner Allbarmherzigkeit!

Elend bin ich, o, hilf mir aus! Laß Deine Vertrauten nicht als Frevler sterben, Verkünder der Gerechtigkeit! mächtiger Retter!

Verzeihe, o Gott, nach Deiner Allbarmherzigkeit!

Gedrängt stehen sie hier, die Schafe Deiner Heerde, Dich zu verehren! erzeige uns, o Herr, Deine Gnade!

Verzeihe, o Gott, nach Deiner Allbarmherzigkeit!

Vieles bitten wir und flehen; o laß Dich erflehen, Allmächtiger, Unbegreiflicher!

Verzeihe, o Gott, nach Deiner Allbarmherzigkeit!

Vernimm unser Rufen und sprich uns selig, achte unsere Gebete wie angenehmen Duft des reinsten Räucherzeugs. Dein, o Gott, ist die Gerechtigkeit!

Verzeihe, o Gott, nach Deiner Allbarmherzigkeit!

Entsündige mit Ysop und reinige uns, Du unsere Stütze, unser Schutz und Zuflucht! wir sind ja der Ton und Du unser Bildner!

Verzeihe, o Gott, nach Deiner Allbarmherzigkeit!

Höre mein Flehen, o Allerreinster! reinige vom Schmutz der Sünden mich; Du bist ja Israels Reiniger, Gott!

Verzeihe, o Gott, nach Deiner Allbarmherzigkeit!

O, laß Dein Inneres rege werden für uns! eile, komm uns mit Deiner Barmherzigkeit zuvor, Du bist ja unser Vater, Gott!

Verzeihe, o Gott, nach Deiner Allbarmherzigkeit!

Du bist allbarmherzig, so verzeihe unsre Sünden. Verzeihe die Sünden eines jeden, und laß sie ewig vergessen sein, die Sünden! Verzeihe o Gott! nach Deiner Allbarmherzigkeit!

כוכן Wahrlich! Du bist gnädig und allbarmherzig!
Wahrlich! Dich flehen sie inbrünstig an;
Denn Du bist allbarmherzig!
Wahrlich! Deiner Huld vertrauen Deine Getreuen;
Denn Du bist allbarmherzig!

מנן קהל

אַךְ גּוֹעִים וּמְרֻגָּשִׁים שַׁכְנֶךָּ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ דַּלּוּ עֵינֵיהֶם לִמְעוֹנֶךָ · חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ הוֹגִים לַעֲנוֹת עֲנִיֶּיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ וְעוּדִים בְּנִצּוּחַ לְנַגְּנֶךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ זְעֵקִים יַחַד הֲמוֹנֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ חוֹכִים יְשׁוּעוֹת חוֹסֶיךָ · חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ טְבוּלִים בְּטֹהַר לְהָנֶךָּ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ יוֹדוּ לְשִׁמְךָ בָּנֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ כַּפֶּר לְעַמְּךָ מַאֲמִינֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ לֹא לָנוּ כִּי אִם לְמַעַנְךָ · חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ מַגֵּר מִתְקוֹמְמֵי צְפוּנֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ נַשֵּׂא זֶרַע בְּחוֹנֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ סְלִיחָה תַּרְבֶּה לְמִתְעַנֶּיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ עָנֵם מִשְׁמֵי מְעוֹנֶיךָ · חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ פְּצֵם מֶהֱמִית שְׁאוֹנֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ צַדֵּק גּוֹי גְּבוֹנֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ קוֹמֵם קֶדֶם קִנְיָנֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ רוֹמֵם תֵּל אַרְמוֹנֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ שְׁעֵה לַחַשׁ מִתְחַנֶּנֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:

קו"ף אַךְ תָּמֵם וְחָשְׂכֵם מֵהַרְוֹתֶיךָ · חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל פֹּעַל: אַךְ וכו'.

ט וּבְכֵן אִמְרוּ לֵאלֹהִים מַה־נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ:

פותחים החזן. ע"פ א"ב נרפז' המלוזים.

ט אִמְרוּ לֵאלֹהִים · אֱמֶת אַפֶּיךָ וּגְדֻל־כֹּחַ · מְכַחֲשֶׁיךָ יְכַחֲשׁוּ לְךָ · וְכָל הָאָרֶץ יְשׁתַּחֲוֶה לְךָ · יְזַמְּרוּ לְשִׁמְךָ סֶלָה:
ט לְכוּ חֲזוּ מִפְעֲלוֹת אֱלֹהִים · נוֹרָא עֲלִילָה עַל בְּנֵי אָדָם:

Wahrlich! seufzend stürzen sie in Deinen Tempel hier!
Den Du bist allbarmherzig!
Wahrlich! sie heften ihre Augen auf Deine Wohnung,
Gnädiger und Allbarmherziger!
Wahrlich! mit Andacht beten sie Deine Gebetsformeln!
Denn Du bist allbarmherzig!
Wahrlich! in ihren Chören besingen sie Deine Ewigkeit!
Denn Du bist allbarmherzig!
Wahrlich! zu Dir rufen sie einmütig! Denn Du bist ꝛc.
Wahrlich! auf Deiner Allmacht Hilfe harren sie,
Gnädiger und Allbarmherziger!
Wahrlich! sie haben sich gereinigt, Dich rein anzubeten!
Denn Du bist allbarmherzig!
Wahrlich! Deinem Namen huldigen Deine Söhne!
Denn Du bist allbarmherzig!
Wahrlich! es sind deine Getreuen, verzeihe! Denn Du ꝛc.
Wahrlich! nicht unserthalben, Deinethalben,
Gnädiger und Allbarmherziger!
Wahrlich! Deiner Schutzgenossen Feinde stürzen! Den Du ꝛc.
Wahrlich! sie sind Söhne Deiner Erprobten, erhebe sie!
Denn Du bist allbarmherzig!
Wahrlich! Du bist den Bußfertigen nachsichtsvoll!
Denn Du bist allbarmherzig!
Wahrlich! Du antwortest ihnen aus Deiner himmlischen
Wohnung, Gnädiger und Allbarmherziger!
Wahrlich! Du rettest sie aus brausenden Fluten;
Denn Du bist allbarmherzig!
Wahrlich! Du sprichst selig Dein vernünftiges Volk!
Denn Du bist allbarmherzig!
Wahrlich! Du hebst wieder Deine vormals Erworbenen!
Denn Du bist allbarmherzig!
Wahrlich! Du stellst den verfallenen Tempel wieder her!
Denn Du bist allbarmherzig!
Wahrlich! Du merkst auf das brünstige Flehen Deiner Beter!
Denn Du bist allbarmherzig!
Wahrlich! Du bist ihre Stütze, o, überlaß sie nicht Deinem
Zorne, Gnädiger und Allbarmherziger!

וככן So sprechet zu Gott, wie erhaben sind Deine Werke! Lobpreiset Gott! er ist langmütig und groß an Kraft! seine Allmacht hat die Berge gegründet! er ist weisen Sinnes und voll überlegner Macht, und verleihet dem Ermatteten Kraft. Darum ziemt Hochsinn ihm. Groß ist unser Herr und allgewaltig!

פ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. בּוֹנֶה בַּשָּׁמַיִם מַעֲלוֹתָיו. מַשְׁקֶה הָרִים
מֵעֲלִיּוֹתָיו. וֵיֵרֶא עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו. וְלוֹ נִתְכְּנוּ עֲלִילוֹתָיו.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה הַמְקָרֶה בַּמַּיִם עֲלִיּוֹתָיו:
פ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. גֵּאֶה וְגַבְהַּ בִּשְׁמֵי מַעְלָה. עָטֶה
אוֹר כַּשִּׂמְלָה. לוֹ הַגְּבוּרָה וְהַגְּדֻלָּה. וְהָעֹז וְהַמֶּמְשָׁלָה.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה וּמַלְכוּתוֹ בַּכֹּל מָשָׁלָה:
פ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. דָּגוּל מֵרְבָבוֹת קְדֻשׁ. וְנֶאְדָּר
בַּקֹּדֶשׁ. דַּרְכּוֹ בַקֹּדֶשׁ. וּמִשְׁתַּחֲוִים לוֹ בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה הֲלִיכוֹת אֵלִי מַלְכִּי בַקֹּדֶשׁ:
פ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. הוֹדוֹ כְּסָה שָׁמַיִם. רוֹקַע הָאָרֶץ עַל
הַמָּיִם. יַרְעֵם מִשָּׁמַיִם. לְקוֹל תִּתּוֹ הֲמוֹן מַיִם בַּשָּׁמָיִם.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה הַנּוֹטֶה כַּדֹּק שָׁמָיִם:
פ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. וְכָל בַּשָּׁלִישׁ עֲפַר הָאָרֶץ. יָדוֹ יָסְדָה
אֶרֶץ. וִימִינוֹ טִפְּחָה שְׁמֵי עֶרֶץ. וְהֶעֱמִידָם בְּלִי פֶּרֶץ.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה הַיֹּשֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ:
פ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. זַהַר כִּסְאוֹ שְׁבִיבֵי אֵשׁ. מְשָׁרְתָיו לוֹהֲטֵי
אֵשׁ. נַגַּהּ לָאֵשׁ וּמַבְרִיק הָאֵשׁ. לְפָנָיו נִמְשָׁכִים נַהֲרֵי אֵשׁ.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה אֵשׁ אֹכְלָה אֵשׁ:
פ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. חַי עוֹלָמִים. צָר בְּיָהּ עוֹלָמִים.
אָוֶה בֵּית עוֹלָמִים. מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ עוֹלָמִים.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה עַתִּיק יוֹמִין:
פ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. טְהוֹר עֵינַיִם. סְבִיבָתָיו חַשְׁרַת מַיִם.
עָבֵי שַׁחַק חֶשְׁבַּת מַיִם. טַעֲנֵי מֶרְכָּבָתוֹ גַּבְתָּם מְלֵאֹת
עֵינַיִם. ק לָכֵן יִתְגָּאֶה מְצֻוַּת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינַיִם.

Lobpreiset Gott! im Himmel hat er seinen hohen Wohnsitz aufgebauet! Berge wässert er aus seinen Söllern! Denkmale stiftet er seinen Wundern! ihm ist aller Taten Inhalt bekannt!

Darum ziemt Hochsinn ihm, der seine Söller wölbt mit Wasser!

Lobpreiset Gott! er ist hocherhaben in jenen Himmelshöhen! er umhüllt Licht wie ein Gewand! sein ist Allgewalt und Größe, Sieg und Herrlichkeit!

Darum ziemt Hochsinn ihm, dessen Herrschaft waltet über alles!

Lobpreiset Gott! ihn umgeben Myriaden Heilige, er ist verherrlicht in Heiligkeit, wandelt in Heiligen, alles betet ihn an, heilig geschmückt!

Darum ziemt Hochsinn ihm, meinem Gott, meinem König im Heiligtum!

Lobpreiset Gott! seiner Majestät Glanz überstrahlt die Himmel, über den Wassern hat er die Erde ausgedehnt, er donnert vom Himmel herab, wenn brüllend andringen rauschende Fluten im Himmel!

Darum ziemt Hochsinn ihm, der wie Teppich ausgebreitet die Himmel!

Lobpreiset Gott! in einem Dreieck*) hat er der Erde Staub gemessen, seine Hand hat den Erdball gegründet, seine Rechte die Himmelsveste ausgespannt; so stehen sie da und wanken nicht!

Darum ziemt Hochsinn ihm, der über dem Erdkreis thronet.

Lobpreiset Gott! seines Thrones Abglanz ist strahlend Feuer, seine Diener Feuerflammen, des Feuers Strahl, des Feuers Blitz, Feuerfluten strömen vor ihm her!

Darum ziemt Hochsinn ihm, dem feuerverzehrenden Feuer!

Lobpreiset Gott! er ist der Allbelebende, der Erhalter aller Welten! er hat den Tempel der Ewigkeit erkoren zu seinem festen Sitze in Ewigkeit!

Darum ziemt Hochsinn ihm, dem Ewigdauernden!

Lobpreiset Gott! Er ist allsehend, sein reines Auge durchdringt kreiselnde Wasserhosen, undurchdringliche Wolken mitternächtlicher Fluten! die Träger seines Triumphwagens sind Wesen voller Augen!

Darum ziemt Hochsinn ihm; das Gebot des Ewigen ist lauter — Augen erleuchtend.

*) Jesajas 40, 22.

ק׳ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. יוֹדֵעַ מַה בְּסִתְרֵי חֶשְׁכָּךְ. לֹא יַחֲשִׁיךְ
מֶנּוּ כָּל חֶשְׁכָּךְ. קֹץ שָׂם לַחְשֶׁכָּךְ. הַפֵּךְ לַבֹּקֶר צַלְמָוֶת וְחַשְׁכָּךְ.
ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא חֶשְׁכָּךְ:
ק׳ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. כּוֹנֵן כִּסְאוֹ לַמִּשְׁפָּט. מָכוֹן כִּסְאוֹ
צֶדֶק וּמִשְׁפָּט. אֱלֹהֵי הַמִּשְׁפָּט. תֹּאחֲזוּ יָדוֹ בְּמִשְׁפָּט.
ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט:
ק׳ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. לוֹ יָאֱתָה מְלוּכָה. שׁוֹכֵן עַד וְאֶת
דַּבָּא. מֵשִׁיב אֱנוֹשׁ עַד דַּכָּא. וְאוֹמֵר שׁוּבוּ בְּרוּחַ גְּמוּכָה.
ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה:
ק׳ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. מוֹשֵׁל בִּגְבוּרָתוֹ עוֹלָם. הַכֹּל צָפוּי וְלֹא
נֶעְלָם. זֶה שְׁמוֹ לְעֹלָם. חַסְדּוֹ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם.
ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֵהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם:
ק׳ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. נוֹצֵר חֶסֶד לְאֶלֶף דּוֹר. לוֹהֵם קָמְיוּ מִדּוֹר
דּוֹר. מֵקִים סֻכַּת מְשִׁיחוֹ לְגַדּוֹר. הָאוֹר הוֹנָה עִמּוֹ בְּמָדוֹר.
ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה זֶה זִכְרוֹ לְדַר דּר:
ק׳ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. סוֹבֵל עֶלְיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. שׁוֹמֵעַ
אֶל אֲבְיוֹנִים. מַאֲזִין שִׂיחַ חֲנוּנִים. מַקְשִׁיב שֶׁוַע רָנָנִים.
ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים:
ק׳ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. עֹזּוּ וְגִבּוֹר אִישׁ מִלְחָמָה. נוֹקֵם לְצָרָיו
וּבַעַל חֵמָה. מַכְרִית קָמָיו בְּמִהוּמָה. נֹהֵם עֲלֵיהֶם בְּנָהֵימָה.
ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה יְיָ אִישׁ מִלְחָמָה:
ק׳ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. פָּעַל וְעָשָׂה הַכֹּל. בְּיָדוֹ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק
לַכֹּל. אֵלָיו יְשַׁבְּרוּ עֵינֵי כֹל. וְעֵינָיו מְשׁוֹטְטוֹת בַּכֹּל.
ק׳ לָכֵן יִתְגָּאֶה עֶלְיוֹן עַל כֹּל:

Lobpreiset Gott! Er kennet, was im Finstern verborgen, Finsternis kann ihm nichts verdunkeln; er hat ein Ziel gesetzt der Finsternis, er verwandelt in Morgenlicht Todesschatten und Finsternis!

Darum ziemt Hochsinn ihm, dem Bildner des Lichts, dem Schöpfer der Finsternis!

Lobpreiset Gott! Fest steht zum Gericht sein Thron, seines Thrones Veste ist Recht und Gerechtigkeit! er ist Herr des Rechts, Handhaber der Gerechtigkeit!

Darum ziemt Hochsinn ihm, dem Ewigen Zebaoth, der erhaben im Gericht!

Lobpreiset Gott! Ihm allein gebührt das Reich; der Bewohner der Ewigkeit verschmäht Gebeugte nicht! Er führt die Menschheit bis zur Zermalmung, dann spricht er: „Kehret um mit gebeugtem Sinn."

Darum zeigt Hochsinn ihm, dem Ewigen! sein ist das Reich!

Lobpreiset Gott! Er beherrscht die Welt in seiner Kraft! Allsehender und Allwissender ist sein Name in alle Zeit! seine Güte währet von Ewigkeit zu Ewigkeit!

Darum ziemt Hochsinn ihm; gelobt sei der Ewige, Gott Israels, von Ewigkeit bis in Ewigkeit!

Lobpreiset Gott! Seinen Freunden bewahret er die Huld bis in das tausendste Geschlecht, seine Feinde bekämpft er von Geschlecht zu Geschlecht, er richtet die Hütte seines Gesalbten wieder auf und umzäunet sie — in seinem Palaste wohnt ewiges Licht!

Darum ziemt Hochsinn ihm, dessen Andenken dauert in ewige Zeit!

Lobpreiset Gott! Er ist der Erhalter der höhern und niedern Wesen, er erhört die Gebeugten, er vernimmt das Klagen der Betenden, er merkt auf das Geschrei der Flehenden.

Darum ziemt Hochsinn ihm, der Götter Gott, dem Herrn der Herren!

Lobpreiset Gott! er ist mächtig und siegreich, ein Held im Streite, rachevoll gegen seine Feinde und grimmig! Er tilgt seine Widersacher, sie verwirrend, tobt wider sie mit brausenden Fluten.

Darum ziemt Hochsinn ihm, dem Ewigen, dem Herrn des Krieges!

Lobpreiset Gott! Er wirkt und tut Alles; in seiner Hand ist die Größe und Stärke von Allem; zu ihm schauen die Augen Aller und sein Blick durchspäht Alles.

Darum ziemt Hochsinn ihm, dem Höchsten über Alles!

פ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. צַדִּיק בְּכָל־דְּרָכָיו. וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו.
מֵחֲרָכָיו. חָפֵץ בְּעַם מַמְלִיכָיו. וְיִרְשׁוּ אֶרֶץ מִבְרָכָיו.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה בָּרֵכוּ יְיָ כָּל־מַלְאָכָיו:
פ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. קוֹרֵא הַדּוֹרוֹת מֵרֹאשׁ. מַגִּיד אַחֲרִית
מֵרֹאשׁ. בָּחַר בְּאָם בַּלַּת רֹאשׁ. עָוֹז יוֹם יוֹם לְדָרוֹשׁ.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה הַמִּתְנַשֵּׂא לְכָל לְרֹאשׁ:
פ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. רָם וְנִשָּׂא שׁוֹכֵן עַד. בְּמַחוּ בוֹ עֲדֵי
עַד. כְּבוֹדוֹ בְּסוֹד קְדוֹשִׁים וְעַד. וּלְעַם קְרוֹשׁוֹ נוֹעַד.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה הַמַּבִּיט לָאָרֶץ וַתִּרְעָד:
פ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. שְׁבִילוֹ בְּמַיִם רַבִּים. שָׁמָיו מַרְעִיף
רְבִיבִים. שְׁמוֹ מְיַחֲדִים שַׂחֲרַעֲרָבִים. בְּשַׁעַר בַּת רַבִּים.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה יְיָ צְבָאוֹת יוֹשֵׁב הַכְּרֻבִים:
פ אִמְרוּ לֵאלֹהִים. קו״פ תְּהִלָּתוֹ מָלְאָה הָאָרֶץ. מַעֲבִיר
כְּלָיוֹן וָחֶרֶץ. מֵשִׁיב אַף וְחָרוֹן וָקֶרֶץ. שֶׁוַע מְחַנְּנָיו יָרֶץ.
לָכֵן יִתְגָּאֶה יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

ק וּבְכֵן מַה־נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ:

(ק״פ וּבְכֵן גְּדוֹלִים מַעֲשֵׂי אֱלֹהֵינוּ:) ע״פ א״ב.

פ מַעֲשֶׂה אֱלֹהֵינוּ. אֵין מִי יַשְׁחִיק יַעֲרֹךְ־לוֹ. בִּבְנֵי אֵלִים
יִדְמֶה לוֹ. גְּבוֹהִים עִלָּה לְמוֹשָׁב לוֹ. דָּרֵי גִיא כַּחֲגָבִים
לְמוּלוֹ. ק לָכֵן יִתְגָּאֶה הַצּוּר תָּמִים פָּעֳלוֹ:
פ מַעֲשֶׂה אֱלֹהֵינוּ. הַמְשֻׁל וָפַחַד עִמּוֹ. וְהַרְבֵּה פְּרוּת
עִמּוֹ. זַעַק וְלַחַשׁ עִמּוֹ. חָשׁ וּמַאֲזִין מִמְּרוֹמוֹ.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ:

Lobpreiset Gott! Er ist gerecht in allen seinen Wegen, auf den Gerechten ist sein Blick gerichtet! er ist einem Volke geneigt, das ihm huldigt; seine Gesegneten erben das Land.

Darum ziemt Hochsinn ihm, dem Allgerechten! ihr, seine Engel preiset ihn!

Lobpreiset Gott! Er beruft die Geschlechter vom Anbeginn, er verkündet das Ende im Anfang, er erkor sich ein Volk, gering an Zahl, seine Allmacht täglich zu preisen.

Darum ziemt Hochsinn ihm, dem erhabenen Oberhaupt über Alles!

Lobpreiset Gott! Hoch und erhaben bewohnt er die Ewigkeit! seine Vertrauten finden Schutz bei ihm in Ewigkeit! Er hat seiner Majestät Residenz im Chore jener Heiligen (Engel)— doch wohnt er unter einem Volke, das er geheiligt.

Darum ziemt Hochsinn ihm! Er blickt zur Erde, sie bebt!

Lobpreiset Gott! Sein Pfad geht durch gewaltige Wasser, seinen Himmeln entströmen Regengüsse! früh und spät wird dem Namen seiner Einheit gehuldigt in den Pforten großer Versammlungen.

Darum ziemt Hochsinn ihm, dem Ewigen Zebaoth, der über Cherubim thronet!

Lobpreiset Gott! Voll ist die Erde seines Ruhmes! er wendet ab Verderben und Unheil, er besänftiget seinen Unwillen und verderbenden Zorn und hört das Flehen seiner Anbeter mit Wohlgefallen an.

Darum ziemt Hochsinn ihm, dem Ewigen, unserem Herrn! Wie ruhmvoll ist Dein Name auf der ganzen Erde!

וּבכן Wahrlich, wie erhaben sind Deine Werke!

מעשה Die Werke unseres Gottes! Keiner in den Höhen gleicht ihm, unter himmlischen Mächten ist ihm Keiner ähnlich! Jene Höhen hat er zu seinem Sitze erkoren, die Bewohner der Unterwelt sind wie Heuschrecken ihm!

Darum ziemt Hochsinn ihm, dem Schöpfer; sein Tun ist ohne Fehl!

Die Werke unseres Gottes! Er ist der Besitzer der höchsten und schreckbaren Gewalt; doch ist der Erlösung viel bei ihm, das Schreien und Klagen seines Volkes hört er so schnell aus seinen Höhen!

Darum ziemt Hochsinn ihm! sein Name ist Ewiger Zebaoth!

מ מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ. מֻרָּךְ נָכוֹן לִירֵאָיו. יוֹבִילוּ שַׁי
לְמוֹרָאָיו. כִּתְּי גְדוּדֵי צְבָאָיו. לֹא יָשׁוּרוּ כְּבוֹד מַרְאָיו.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה הֵגֶה עֵין יֵ֫י אֶל־יִרְאָיו:
מ מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ. מַלְאָכָיו עֹשֵׂה רוּחוֹת. נִקְדָּשׁ בְּשִׁירוֹת
וְתִשְׁבָּחוֹת. סוֹכֵךְ שְׁפִיכַת שִׂיחוֹת. עוֹנֶה וּמַעֲמִיד רָוָחוֹת.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת:
מ מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ. פְּוֹרֶה מִשַּׁחַת עֲמוּסָיו. צוּר יוֹרֵעַ
חוֹסָיו. קָדוֹשׁ מַפְלִיא נִסָּיו. רַחוּם לְמַרְצָיו וּמַכְעִיסָיו.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו:
מ מַעֲשֵׂה אֱלֹהֵינוּ. קו״ף שׁוֹמֵעַ שַׁוְעוֹת. שׁוֹעֶה עֶרֶךְ
שִׁוְעוֹת. תּוֹרוֹתָיו מְשַׁעְשְׁעוֹת. תַּכְסִיסוֹ כּוֹבֵעַ יְשׁוּעוֹת.
ק לָכֵן יִתְגָּאֶה הָאֵל לָנוּ אֵל לְמוֹשָׁעוֹת:

ס״ם א״ב מ וּבְכֵן לְנוֹרָא עֲלֵיהֶם בְּאֵימָה יַעֲרִיצוּ:

מ אֲשֶׁר אִמֶּץ תְּהִלָּתֶךָ. בְּאֵילֵי שַׁחַק. בְּבִרְקֵי נָגַהּ.
בְּגִדוּדֵי גִבָּהּ. בְּרֹמוּמֵי דָקָר. ק וְקָדָשְׁתְּךָ בְּפִיהֶם:
מ וָרָצִיתָ שֶׁבַח. מֵהוֹמֵי בְרָגֶשׁ. וְעוֹרְכֵי שֶׁוַע. וְזוֹעֲקֵי
תְחִנָּה. חוֹכֵי חֲנִינָה. ק וְהִיא כְּבוֹדֶךָ:
מ אֲשֶׁר אִמֶּץ תְּהִלָּתֶךָ. בְּמַפְסְרֵי מְהַר. בְּיִדְּדוֹן יְדִדוֹן.
בְּכִנּוֹרֵי כָבוֹד. בְּלִגְיוֹנֵי לַהַב. ק וְקָדָשְׁתְּךָ בְּפִיהֶם:
מ וָרָצִיתָ שֶׁבַח. מִמְעוּטֵי יָמִים (כ״ף עמים). נְשׁוּיֵי טוֹבָה.
שִׂבְעֵי רָגֶז. עֲגוּמֵי נָפֶשׁ. ק וְהִיא כְּבוֹדֶךָ:
מ אֲשֶׁר אִמֶּץ תְּהִלָּתֶךָ. בְּפַלְיֵאי שְׁמוֹת. בְּצַבָּאוֹת עִירִין.
בְּקָדוֹשֵׁי קֶדֶם. בְּרֻכָּב רִבְבָתַיִם. ק וְקָדָשְׁתְּךָ בְּפִיהֶם:

Die Werke unseres Gottes! Seinen Verehrern gibt er Unterhalt; sie bringen Geschenke seinem furchtbaren Tempel. Versammelte Chöre himmlischer Scharen vermögen nicht, seiner Majestät Gestalt zu schauen.

Darum ziemt Hochsinn ihm, dessen Auge schaut auf seine Verehrer.

Die Werke unseres Gottes! Geister nimmt er zu seinen Boten; ihm singen sie heilige Lieder und Lobgesänge! Er vernimmt wehklagende Gebete, antwortet und verschafft Raum.

Darum ziemt Hochsinn ihm, dem Gott der Geister.

Die Werke unseres Gottes! Er erlöst aus der Gruft, die sich ihm überlassen, er kennt, die ihm vertrauen. Unbegreifliche Wunder tut er, der Heilige! er ist gnädig den Gottesfürchtigen und den Lästerern.

Darum ziemt Hochsinn ihm, dessen Erbarmen waltet über alle seine Werke.

Die Werke unseres Gottes! Er erhört das Flehen, vernimmt die an ihn gerichteten Gebete; seine Lehren sind ergötzend, seine Verordnungen ein Helm des Triumphs!

Darum ziemt Hochsinn ihm, dem Gotte, der uns ein Gott des Heils.

ובכן Wahrlich, Ihn, den Erhabenen, verherrlichen sie in Ehrfurcht!

אשר Mächtig wird Dein Ruhm gepriesen unter himmlischen Mächten, unter blitzstrahlenden Wesen, unter Herren von unermeßlicher Höhe!

Immer führen sie Deine Heiligkeit im Munde.

Doch gefällt Dir wohl ein Lob aus dem Munde großer Versammlungen hienieden, die Gebete vortragen, um Erbarmung flehen und deiner Gunst vertrauen —

Und dies gereicht Dir zur Ehre.

Mächtig wird Dein Ruhm gepriesen unter ätherischen Fürsten, unter stets wandelnden Engeln, unter herrlichen Cherubim, unter Legionen von Feuerflammen —

Und immer führen sie Deine Heiligkeit im Munde. —

Doch gefällt Dir wohl ein Lob aus dem Mund der Kurzlebenden, Armseligen, Kummervollen und Mißvergnügten —

Und dies gereicht Dir zur Ehre.

Mächtig wird Dein Ruhm gepriesen unter Unnennbaren*), unter Scharen von Wächtern, unter uralten Heiligen, unter Myriaden Himmelsscharen,

Und immer führen sie Deine Heiligkeit im Munde.

*) Den Engeln, deren Namen von ihrer jedesmaligen Bestimmung abhängt.

פ וְרָצִיתָ שַׁבָּת: קו״פ מְשׁוֹקְדֵי דְלָתוֹת. שׁוֹפְכֵי שִׂיחַ.
תּוֹבְעֵי סְלִיחָה. תְּאֵבֵי כַפָּרָה. וְהֵיא כְּבוֹדֶךָ:

פ וּבְכֵן תְּנוּ עֹז לֵאלֹהִים עַל יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ:

ע״פ א״ב. מון — קהל

עַל יִשְׂרָאֵל אֱמוּנָתוֹ. — עַל יִשְׂרָאֵל בְּרָכָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ. — עַל יִשְׂרָאֵל דְּבָרָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל הַדָּרָתוֹ. — עַל יִשְׂרָאֵל וְעִידָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל זְכִירָתוֹ. — עַל יִשְׂרָאֵל חֶמְלָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל טָהֳרָתוֹ. — עַל יִשְׂרָאֵל יְשָׁרָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל כַּנָּתוֹ. — עַל יִשְׂרָאֵל לְאֻמָּתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל מַלְכוּתוֹ. — עַל יִשְׂרָאֵל נְעִימָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל סְגֻלָּתוֹ. — עַל יִשְׂרָאֵל עֶדְרָתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל פְּעֻלָּתוֹ. — עַל יִשְׂרָאֵל צִדְקָתוֹ:
פ עַל יִשְׂרָאֵל קְדֻשָּׁתוֹ. — קו״פ עַל יִשְׂרָאֵל רוֹמְמוּתוֹ:
עַל יִשְׂרָאֵל שְׁכִינָתוֹ. — עַל יִשְׂרָאֵל תִּפְאַרְתּוֹ:

פ וּבְכֵן וְעָוּ בַּשְּׁחָקִים:

ע״פ א״ב. מון — קהל

אַפְּסֵי אֶרֶץ בִּדְבָרוֹ חֻקִּים. בְּיִרְאָה לְעָבְדוֹ מִתְחַלְּחָקִים:
גּוֹלֶה מְנִי חָשֵׁךְ עֲמוּקִים. דְּבַר עַבְדּוֹ מֻקִּים:
הַחוֹצֵב לָהָבוֹת וּבְרָקִים. וְתֵבֵל מְאִירִים וּמַבְהִיקִים:
זוֹכֵר בְּרִית מְצוּקִים. חַסְדּוֹ גָּדוֹל מֵעַל לָמוּצָקִים:
טוֹב וּמֵעוֹז לֵאֱלִיּוּדְבוּקִים. יְחִיו כֹּל בּוֹ דְּבֵקִים:
כִּימֵרוּחוֹ הָרִים מִתְפָּרְקִים. לְאֵיכָיִל וַעֲמוֹ צָרִים וְצוּקִים:
מַפְּחִידוֹ יִתְבַּקְעוּ עֲמָקִים. נְמוּגִים וְכַדֹּנֶג נִמָּקִים:

Doch gefällt Dir wohl ein Lob aus dem Munde der fleißigen Besucher Deiner Pforten, die sich im Gebet ergießen, um Vergebung bitten und sich nach Verzeihung sehnen —

Und dies gereicht Dir zur Ehre.

ובכן Und nun gebet dem Herrn den Preis, dessen Herrlichkeit über Israel!

על In Israel ist sein Glaube,
In Israel prangt seine Hoheit,
Über Israel strahlt sein Glanz,
Auf Israel ist Er bedacht,
Israel reinigt Er,
Israel ist seine Pflanzung,
In Israel wird sein Reich anerkannt,
Israel ist sein Eigentum,
Israel ist sein Werk,
Auf Israel ruhet seine Heiligkeit,
In Israel wohnet Er!

Israel segnet Er;
Israel ist seine Unterhaltung;
Israel ist seine Residenz;
Israel schonet Er;
In Israel übt Er Redlichkeit;
Israel ist seine Nation;
Israel ist Er lieblich;
Israel ist seine Gemeinde;
Israel tut Er wohl;
In Israel ist Er erhaben;
In Israel ist seine Majestät!

ובכן Wahrlich, Seine Allmacht thronet in den Wolken!

אפסי An allen Enden der Erde, die sein Geheiß erhält, wird Er in Chören mit Ehrfurcht angebetet. Er entreißt der Finsternis tiefe Verborgenheiten, Er bestätigt den Ausspruch seines Dieners, Er wirft Flammen und Blitze — sie erleuchten die Welt und erhellen sie. Er ist des Bundes mit den Stammvätern eingedenk; seine Güte übersteigt die hohe Veste. Er ist gütig und seinen Anhängern ein Schutz; in Ihm leben alle, die zu Ihm halten. Sein Hauch zersplittert Berge; Klippen und Felsen vermögen nicht, seinen Zorn auszuhalten. Sein Anschrecken zerteilt die Täler, sie schmelzen und zerfließen wie Wachs.

קטל חזן
סוּפָה וּשְׂעָרָה דַּרְכּוֹ נְאֶבָקִים. עֲנַן מִדְרָךְ רַגְלָיו כַּאֲבָקִים:
פְּדוּת שָׁלַח לְעַם לוֹ וְחָשׁוּקִים. צִוָּה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ לִנְשׁוּקִים:
קְנוּיִים לוֹ וּבִימִינוֹ נֶחֱבָקִים. קו"ף רָצִים וְאָחֳרָיו נִדְבָּקִים.
שַׁוְעָם שָׁמַע מַעֲמַקִּים. תְּפִלָּתָם עוֹלָה לְשׁוֹשַׁנַּת הָעֲמָקִים:

מ' וּבְכֵן יְיָ מִי כָמוֹךָ: (כ"ף וּבְכֵן מִי כָמְכָה בָּאֵלִם יְיָ:)

ע"ס א"ב. חזן קטל
מִי כָמוֹךָ אַדִּיר בַּמְּרוֹמִים. מִי כָמוֹךָ בּוֹרֵא כֹּס וַהֲרוֹמִים:
מִי כָמוֹךָ גִּבּוֹר וּמוֹשִׁיעַ. מִי כָמוֹךָ דַּבֵּר בִּצְדָקָה וַרַב לְהוֹשִׁיעַ:
מִי כָמוֹךָ הוֹד וְהָדָר לוֹבֵשׁ. מִי כָמוֹךָ וְחֹטֶא וָעָוֹן כּוֹבֵשׁ:
מִי כָמוֹךָ זַךְ בָּעֲלִילוֹנִים. מִי כָמוֹךָ חָסִין בְּאַלְפֵי שִׁנְאַנִּים:
מִי כָמוֹךָ טוֹב וּמֵטִיב. מִי כָמוֹךָ יָשָׁרִים לְהֵטִיב:
מִי כָמוֹךָ כֹּנֵס כַּנֵּד מֵי הַיָּם. מִי כָמוֹךָ לְהָשִׁיב מִמְּצָלוֹת יָם:
מִי כָמוֹךָ מָרַד בְּשָׁעֲלוֹ מָיִם. מִי כָמוֹךָ נֶאְדָּר מִקְלוֹת מָיִם:
מִי כָמוֹךָ שָׂם עֲבִים רְכוּבוֹ. מִי כָמוֹךָ עוֹזֵר וְיַדְעַ חוֹסְיבוֹ:
מִי כָמוֹךָ פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת. מִי כָמוֹךָ צוֹעֲקִיו לְהַשְׁעוֹת:
מִי כָמוֹךָ קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ. קו"ף מִי כָמוֹךָ רוֹצֶה בְּעַמּוֹ:
מִי כָמוֹךָ שׁוֹמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד. מִי כָמוֹךָ תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב וּלְאַבְרָהָם חֶסֶד:

מ' וּבְכֵן אֵין כָּמוֹךָ בָּאֱלֹהִים יְאַדְנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ:
קטל חזן
אֵין כָּמוֹךָ בְּאַדִּירֵי מַעְלָה. וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בִּבְרוּרֵי מָטָּה
אֵין כָּמוֹךָ בְּגִבּוֹרֵי מַעְלָה. וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בְּדָרֵי מָטָּה:
אֵין כָּמוֹךָ בַּהֲמוֹנֵי מַעְלָה. וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בִּוְעוּדֵי מָטָּה:
אֵין כָּמוֹךָ בְּזִבֵּי מַעְלָה. וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בַּחֲלֵי מָטָּה:
אֵין כָּמוֹךָ בְּטַהֲרֵי מַעְלָה. וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בְּיִקְרֵי מָטָּה:

Sturm- und Wirbelwinde bezeichnen seinen Pfad und düsteres Gewölk den Tritt seines Fußes. Rettung sendet Er einem Volke, das Ihm anhangt, stiftet auf ewig seinen Bund mit seinen Geliebten. Sie sind seine Erworbenen, seine Rechte umarmt sie, Ihm folgen sie nach und hangen Ihm an. Er hört sie (Israel) aus Tiefen schreien und schafft ihr glänzenden Sieg, der Rose des Tales.

ובכן Wahrlich, Ewiger, wer ist wie Du?

מי Wer ist wie Du, mächtig in jenen Himmelshöhen?
Wer ist wie Du, Schöpfer des Himmels und der Erde?
Wer ist wie Du, Sieger und Retter?
Wer ist wie Du, Verkünder der Gerechtigkeit, triumphirender Retter?
Wer ist wie Du, in Majestät und Pracht gekleidet?
Wer ist wie Du, Sündenvergeber?
Wer ist wie Du, rein unter den höheren Wesen?
Wer ist wie Du, gewaltig unter Tausenden von Schinanim?
Wer ist wie Du, gütig und wohltätig?
Wer ist wie Du, gerecht im Wohltun?
Wer ist wie Du, Türmer der Meereswogen?
Wer ist wie Du, Retter aus Meerestiefen?
Wer ist wie Du, der Gewässer mißt mit hohler Hand?
Wer ist wie Du, herrlich im Getöse der Fluten?
Wer ist wie Du, der Wolken macht zu seinem Wagen?
Wer ist wie Du, Helfer und Kenner seiner Vertrauten?
Wer ist wie Du, Stifter des Heils?
Wer ist wie Du, den Anbetern geneigt?
Wer ist wie Du, heilig und furchtbar im Rufe?
Wer ist wie Du, seinem Volke gefällig?
Wer, wie Du, bewahret das Bündnis und die Gnade?
Wer, wie Du, erzeiget dem Jakob Treue, dem Abraham Huld?

ובכן Wahrlich, Niemand ist Dir gleich unter Götterwesen, Herr, und nichts gleicht Deinen Taten.

אין Niemand gleicht Dir unter den Mächten droben,
Nichts Deinen Taten unter den Erkornen hienieden;
Niemand gleicht Dir unter den Heeren droben,
Nichts Deinen Taten unter den Bewohnern hienieden;
Niemand gleicht Dir unter den Chören droben,
Nichts Deinen Taten unter den Versammlungen hienieden;
Niemand gleicht Dir unter den Reinen droben,
Nichts Deinen Taten unter den Scharen hienieden;

קהל חזן

אֵין כָּמוֹךָ בְּרוֹבֵי מַעְלָה. וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בִּלְגְוֹנֵי מָטָּה:
אֵין כָּמוֹךָ בְּמַלְאָבֵי מַעְלָה. וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בִּנְגִידֵי מָטָּה:
אֵין כָּמוֹךָ בְּשַׂרְפֵי מַעְלָה. וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בְּעַרְיֵי מָטָּה:
אֵין כָּמוֹךָ בְּפַלְיֵי מַעְלָה. וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בְּצִבְאוֹת מָטָּה:
אֵין כָּמוֹךָ בְּקָדוֹשֵׁי מַעְלָה: זוּ"יְוְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בְּרוֹזְנֵי מָטָּה:
אֵין כָּמוֹךָ בְּשִׁנְאַנֵי מַעְלָה. וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ בְּתַקִּיפֵי מָטָּה:

פותחים הארון. מ' וּבְכֵן נְאַדֶּרְךָ חֵי עוֹלָמִים:

ע"פ א"ב. ויז לומרו בנגון ובנעימה ובכוונה.

מ' הָאַדֶּרֶת וְהָאֱמוּנָה לְחֵי עוֹלָמִים: הַבִּינָה וְהַבְּרָכָה לְחֵי עוֹלָמִים: הַגַּאֲוָה וְהַגְּדֻלָּה לְחֵי עוֹלָמִים: הַדֵּעָה וְהַדִּבּוּר לְחֵי עוֹלָמִים: הַהוֹד וְהֶהָדָר לְחֵי עוֹלָמִים: הַוַּעַד וְהַוָּתִיקוּת לְחֵי עוֹלָמִים: הַזִּוּ וְהַזֹּהַר לְחֵי עוֹלָמִים: הַחַיִל וְהַחֶסֶן לְחֵי עוֹלָמִים: הַטֶּכֶס וְהַטַּהֲרָה לְחֵי עוֹלָמִים: הַיִּחוּד וְהַיִּרְאָה לְחֵי עוֹלָמִים: הַכֶּתֶר וְהַכָּבוֹד לְחֵי עוֹלָמִים: הַלֶּקַח וְהַלִּבּוּב לְחֵי עוֹלָמִים: הַמְלוּכָה וְהַמֶּמְשָׁלָה לְחֵי עוֹלָמִים: הַנּוֹי וְהַנֶּצַח לְחֵי עוֹלָמִים: הַשִּׁגְעוֹן וְהַשֶּׂגֶב לְחֵי עוֹלָמִים: הָעֹז וְהָעֲנָוָה לְחֵי עוֹלָמִים: הַפְּדוּת וְהַפְּאֵר לְחֵי עוֹלָמִים: הַצְּבִי וְהַצֶּדֶק לְחֵי עוֹלָמִים: הַקְּרִיאָה וְהַקְּדֻשָּׁה לְחֵי עוֹלָמִים: הָרֶן וְהָרוֹמְמוּת לְחֵי

Niemand gleicht Dir unter den Lautern droben,
Nichts Deinen Taten unter den Würdigen hienieden;
Niemand gleicht Dir unter den Cherubim droben,
Nichts Deinen Taten unter den Legionen hienieden;
Niemand gleicht Dir unter den Engeln droben,
Nichts Deinen Taten unter den Edlen hienieden;
Niemand gleicht Dir unter den Seraphim droben,
Nichts Deinen Taten unter den Mächtigen hienieden;
Niemand gleicht Dir unter den Unnennbaren droben,
Nichts Deinen Taten unter den Heeren hienieden;
Niemand gleicht Dir unter den Heiligen droben,
Nichts Deinen Taten unter den Gelehrten hienieden;
Niemand gleicht Dir unter den Schinanim droben;
Nichts Deinen Taten unter den Gewaltigen hienieden.

ובכן So wollen wir Dich verherrlichen, Ewiglebender!

האדרת Macht und Treue sind beim Ewiglebenden [1]).
Einsicht und Segen sind beim Ewiglebenden.
Majestät und Würde sind beim Ewiglebenden.
Idee und Sprache sind beim Ewiglebenden.
Pracht und Herrlichkeit sind beim Ewiglebenden.
Zeit und Dauer [2]) sind beim Ewiglebenden.
Klarheit und Glanz sind beim Ewiglebenden.
Mut und Stärke sind beim Ewiglebenden.
Zierde und Reinheit sind beim Ewiglebenden.
Einheit und Ehrfurchtbarkeit sind beim Ewiglebenden.
Krone und Ehre sind beim Ewiglebenden.
Belehrung und Kenntnis sind beim Ewiglebenden.
Regierung und Herrschaft sind beim Ewiglebenden.
Anmut und Ewigkeit sind beim Ewiglebenden.
Kraft und Erhabenheit sind beim Ewiglebenden.
Sieg und Sanftmut sind beim Ewiglebenden.
Rettung und Ruhm sind beim Ewiglebenden.
Hoheit und Gerechtigkeit sind beim Ewiglebenden.
Vortrag und Heiligung sind dem Ewiglebenden zu Ehren [3]).
Gesang und Erhebung sind dem Ewiglebenden zu Ehren.

---

1) Die in diesem Lobliede paarweis vorkommenden Attribute haben größtenteils Bezug aufeinander, was der forschende Leser leicht finden wird.

2) D. h. wann etwas entstehen und wie lange es dauern soll.

3) In diesem Verse so wie in den drei folgenden kommen keine Attribute mehr vor, sondern es heißt immer: es geschieht Dir zu Ehren.

עוֹלָמִים: הַשִּׁיר וְהַשֶּׁבַח לְחַי עוֹלָמִים:
הַתְּהִלָּה וְהַתִּפְאֶרֶת לְחַי עוֹלָמִים:

קוגרים המרון.

ע"פ א"ב כפול. פ וּבְכֵן נַאֲמִירְךָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵימָה:

פ נַאֲמִירְךָ בְּאֵימָה. ק נְבָרֶכְךָ בְּבִינָה: פ נְגַדֶּלְךָ בְּגַרְלָה. ק נְדָרֶשְׁךָ בְּרֵעָה: פ נְהַדֶּרְךָ בְּהוֹדָיָה. ק נוֹדֶךָ בְּוַעִידָה: פ נְזַכִּירְךָ בְּזִמְרָה. ק נַחֲסֶנְךָ בְּחַלָּה: פ נַטְעִימְךָ בְּטָהֳרָה. ק נְיַחֶדְךָ בְּיִרְאָה: פ נְכַבֶּדְךָ בְּכִרְיָעָה. ק נְלַבֶּבְךָ בִּלְמִידָה: פ נַמְלִיכְךָ בְּמִלּוּכָה. ק נְנַצֶּחֲךָ בְּנְעִימָה: פ נְשַׁגְּבְךָ בְּשִׂרָרָה. ק נַעֲרִיצְךָ בָּעֲנָוָה (ע"פ בְּשִׁנְיָה): פ נְפָאֶרְךָ בְּפִצִּיחָה. ק נְצַלְצֶלְךָ בְּצָהֳלָה: פ נַקְדִּישְׁךָ בִּקְרִיאָה. ק"פ נְרוֹמְמְךָ בְּרִנָּנָה. נְשׁוֹרֶרְךָ בְּשִׁבָחָה. נַתְמִידְךָ בִּתְהִלָּה:

ע"פ א"ב. פ וּבְכֵן רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ
לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:

פ רוֹמְמוּ אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן. ק קָדוֹשׁ הוּא בָּרוּךְ בְּכָל זְמָן:
פ רוֹמְמוּ גּוֹמֵל חֲסָדִים. ק קָדוֹשׁ הוּא דַּת נָתַן לִיהוּדִים:
פ רוֹמְמוּ הַנִּקְדָּשׁ בִּצְדָקָה. ק קָדוֹשׁ הוּא וּמַאֲזִין צְעָקָה:
פ רוֹמְמוּ זֵרַת שְׁחָקִים. ק קָדוֹשׁ הוּא חִבּוֹ מַמְתַּקִּים:
פ רוֹמְמוּ טוֹב לַכֹּל. ק קָדוֹשׁ הוּא יוֹרֵעַ הַכֹּל: פ רוֹמְמוּ
כָּבוֹד אוֹמֵר כֻּלּוֹ בְּהֵיכָלוֹ. ק קָדוֹשׁ הוּא לְהַקְדִּישׁוֹ וּלְעָלוֹ:
פ רוֹמְמוּ מוֹנֶה מִסְפָּר לַכּוֹכָבִים. ק קָדוֹשׁ הוּא נָצָב
בַּעֲרַת בְּרוּבִים: פ רוֹמְמוּ סוֹבֵל בְּזָרוֹעוֹ עוֹלָם.
ק קָדוֹשׁ הוּא עָוֹז וּמֹכֵל נָעֲלָם: פ רוֹמְמוּ פּוֹדֶה וְחוֹנֵן

Lied und Lob sind dem Ewiglebenden zu Ehren.
Ruhm und Verherrlichung sind dem Ewiglebenden zu Ehren.

ובכן So wollen wir Dich, o Gott, in Ehrfurcht preisen!

נאמירך Wir preisen Dich in Ehrfurcht, loben Dich mit Einsicht, achten Dich mit Würde, ergründen Dich mit Verstand[1]), verherrlichen Dich im Lobe, danken Dir in Versammlungen, denken Deiner im Liede, bekennen Deine Macht mit Zittern, loben anmutig Dich in Reinheit, bezeugen Deine Einheit in Furcht, verehren Dich knieend, lieben Dich mit Lernen[2]), bestätigen Dich in der Regierung, spielen Dir zu Ehren mit Anmut, erheben Dich in Deiner Herrschaft, lobpreisen Dich in Demut, rühmen Dich mit lauter Stimme, posaunen Dir zu Ehren frohlockend, heiligen Dich im Vortrage. Wir erheben Dich durch Gesang, besingen Dich mit Lob, erkennen Deine Treue mit Ruhm!

ובכן So erhebet den Ewigen, unsern Gott, und werfet euch nieder vor seiner Füße Schemel! Heilig ist Er!

רוממו Erhebet Gott, den treuen König!
Heilig ist Er, gepriesen in alle Zeiten.
Erhebet den Erzeuger aller Wohltaten!
Heilig ist Er, seine Gesetze sind anmutsvoll.
Erhebet den durch Gerechtigkeit Geheiligten!
Heilig ist Er und vernimmt Gebete.
Erhebet den Wölber der Himmel!
Heilig ist Er, seine Worte sind süß.
Erhebet den Allgütigen!
Heilig ist Er und allwissend.
Erhebet Ihn, in dessen Palast alles Majestät spricht!
Heilig ist Er, über Heiligkeit erhaben, über Hoheit erhaben!
Erhebet Ihn, der der Sterne Zahl bestimmt!
Heilig ist Er, Er weilet in Chören von Cherubim.
Erhebet den Erhalter des Weltalls!
Heilig ist Er, mächtig und unbegreiflich!
Erhebet den Erlöser und Begnadiger der Frommen!

---

1) D. h. wir versteigen uns nicht im Forschen nach dem Übersinnlichen.
2) D. h. wir lernen Deine Gesetze aus Liebe zu Dir.

יְדִידִים · ק׳ קָדוֹשׁ הוּא צִדְקָתוֹ שָׁמַיִם מַגִּידִים: רוֹמְמוּ קָרוֹב לְקוֹרְאָיו · קו״ף קָדוֹשׁ הוּא רוֹצֶה יְרֵאָיו: רוֹמְמוּ שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת · קָדוֹשׁ הוּא תִּפְאַרְתּוֹ בְּמַקְהֲלוֹת:

ק׳ וּבְכֵן רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

ע״ק א״ב.

ק׳ רוֹמְמוּ אַדִּיר וְנוֹרָא · ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא בְּרוּחוֹ שָׁמַיִם שִׁפְרָה: ק׳ רוֹמְמוּ גְּדֻלָּתוֹ בְּקָהָל יְשָׁרִים · ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא דּוֹבֵר צְדָקוֹת מַגִּיד מֵישָׁרִים: ק׳ רוֹמְמוּ הַנַּעֲרָץ בְּקֶרֶב קְדֻשָּׁה · ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא וְהִלּוּכוֹ בְּקֶרֶב קְדֻשָּׁה: ק׳ רוֹמְמוּ זוֹכֵר בְּרִית אָבוֹת · ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא חוֹצֵב לֶהָבוֹת: ק׳ רוֹמְמוּ טָהוֹר שׁוֹלֵחַ בְּרָקִים · ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא יוֹסֵד אֲרָקִים: ק׳ רוֹמְמוּ כִּסְאוֹ הֵכִין בַּשָּׁמַיִם רוֹמָה · ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא לוֹכֵד חֲכָמִים בְּעָרְמָה: ק׳ רוֹמְמוּ מוֹחֵה כָּעָב פְּשָׁעִים · ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא נוֹתֵן לָפוּשְׁעִים: ק׳ רוֹמְמוּ שַׂגִּיא שָׁנָיו לְאֵין חֵקֶר · ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא עֹשֶׂת נוֹרָאוֹת חוֹקֵר: ק׳ רוֹמְמוּ פּוֹדֶה נֶפֶשׁ עֲבָדָיו · ק׳ כִּי קָדוֹשׁ הוּא צַדִּיק קְשׁוֹט מַעֲבָדָיו: ק׳ רוֹמְמוּ קוֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ · קו״ף כִּי קָדוֹשׁ הוּא רָם הַמַּבִּיט לְקָצוֹת הָאָרֶץ · רוֹמְמוּ שׁוֹכֵן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ · כִּי קָדוֹשׁ הוּא תְּהִלָּתוֹ כְּשִׁמוֹ:

ק׳ וּבְכֵן כִּי אַתָּה אֵל אֱמוּנָה:

ע״ק א״ב

ק׳ אֱמוּנָתְךָ בָּעֲלְיוֹנִים · ק׳ בְּרִיתְךָ בַּתַּחְתּוֹנִים: ק׳ גְּדֻלָּתְךָ בָּעֲלְיוֹנִים · ק׳ דָּתְךָ בַּתַּחְתּוֹנִים: ק׳ הוֹדְךָ בָּעֲלְיוֹנִים · ק׳ וְעוּדְךָ בַּתַּחְתּוֹנִים: ק׳ זְבוּלְךָ בָּעֲלְיוֹנִים · ק׳ חֲנָיָתְךָ

Heilig ist Er, seine Gerechtigkeit verkünden die Himmel.
Erhebet Ihn, Er ist seinen Anrufern nahe!
Heilig ist Er, gnädig denen, die Ihn ehrfürchten.
Erhebet Ihn, Er erhört Gebete! heilig ist Er, in versammelten Chören ertönt sein Ruhm!

ובכן So erhebet den Ewigen, unseren Gott, und werfet euch nieder an seinem heiligen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott!

רוממו Erhebet den Mächtigen und Furchtbaren!
Denn heilig ist Er! sein Hauch erheitert die Himmel.
Erhebet seine Größe im Chor der Frommen!
Denn heilig ist Er, dessen Mund Wahrheit und Recht verkündet.
Erhebet den furchtbar Heiligen!
Denn heilig ist Er, heilig sein Wandel.
Erhebet Ihn, der gedenket seines Bundes mit den Vätern!
Denn heilig ist Er; Ihm entstrahlen Feuerflammen!
Erhebet den Lautern, der die Blitze aussendet;
Denn heilig ist Er, der die Erde gegründet.
Erhebet Ihn, der in des Himmels Höhen thronet!
Denn heilig ist Er, der die Listigen fängt in ihrer List.
Erhebet Ihn, der unsere Missetaten wie Wolke hinschwinden läßt;
Denn heilig ist Er, reicht den Missetätern seine Hand.
Erhebet Ihn, dessen Jahrmenge unendlich ist!
Denn heilig ist Er, der durchforschet alle Gedanken,
Erhebet Ihn, der erlöset die Seele seiner Diener!
Denn heilig ist Er, gerecht und wahrhaft in seinem Tun.
Erhebet Ihn, den Eigentümer von Himmel und Erde!
Denn heilig ist Er, der Allerhabene! Er überschaut der Erde Enden!
Erhebet Ihn, den Bewohner der Ewigkeit! Sein Name ist Heiliger,
Denn heilig ist Er, dessen Ruhm ist ewig wie sein Name!

ובכן Du bist ein Gott der Treue!

אמונתך Deine Treue ist unter den Obern (Engeln); Dein Bündnis bei den Untern (Menschen). Deine Größe ist unter den Obern; Dein Gesetz bei den Untern. Deine Majestät ist unter den Obern; Deine Verfügung bei den Untern. Deine Residenz ist unter den Obern; Deine Wohnung bei

בַּתַּחְתּוֹנִים: ס טָהֳרָתְךָ בָּעֶלְיוֹנִים. ס יִרְאָתְךָ בַּתַּחְתּוֹנִים:
ס כְּבוֹדְךָ בָּעֶלְיוֹנִים. ס לְמוּדְךָ בַּתַּחְתּוֹנִים: ס מְעוֹנְךָ
בָּעֶלְיוֹנִים. ס נָוְךָ בַּתַּחְתּוֹנִים: ס סְכָּתְךָ בָּעֶלְיוֹנִים.
ס עֲדָתְךָ בַּתַּחְתּוֹנִים: ס פְּאֵרְךָ בָּעֶלְיוֹנִים. ס צִדְקָתְךָ
בַּתַּחְתּוֹנִים: ס קְדֻשָּׁתְךָ בָּעֶלְיוֹנִים. קו"ס רוֹמֲמוּתְךָ
בַּתַּחְתּוֹנִים. שְׁכִינָתְךָ בָּעֶלְיוֹנִים. תְּהִלָּתְךָ בַּתַּחְתּוֹנִים:

ס וּבְכֵן תָּעֳרֵץ וְתִתְקַדַּשׁ: (כ"ף וכן אל נערץ בסוד קדושים רבה:)

ע"ס א"ב. חזן קהל

הַנִּקְדָּשׁ בְּאַלְפֵי אֲלָפִים. הַנַּעֲרָץ בִּבְרָקִים קַלִּים:
הַנִּקְדָּשׁ בְּנַעַשׂ גַּלְגַּלִּים. הַנַּעֲרָץ בְּרַהֲרֵת אוֹפַנִּים:
הַנִּקְדָּשׁ בַּחֲמוּנֵי עִירִין. הַנַּעֲרָץ בְּוַעַד קְדִישִׁין:
הַנִּקְדָּשׁ בְּזִקִּים וְזֹרְחִים. הַנַּעֲרָץ בַּחֲצוּבֵי לָהָבִים:
הַנִּקְדָּשׁ בְּמֻכָּם טְהוֹרִים. הַנַּעֲרָץ בִּיקָדִים יוֹקְדִים:
הַנִּקְדָּשׁ בְּכִתֵּי רְרוּבִים. הַנַּעֲרָץ בְּלַהֲטַת לוֹהֲטִים:
הַנִּקְדָּשׁ בְּמַחֲנוֹת מַלְאָכִים. הַנַּעֲרָץ בְּנֶעֱם נוֹגְנִים:
הַנִּקְדָּשׁ בְּשָׂרָפִים עוֹמְדִים. הַנַּעֲרָץ בְּעוֹ אֶרְאֶלִּים:
הַנִּקְדָּשׁ בִּפְרוּדֵי אֲנַפִּים. הַנַּעֲרָץ בְּצִלְצוּל מַשִּׁיקוֹת כְּנָפַיִם:
הַנִּקְדָּשׁ בְּקוֹלָם בֶּהָמוֹן. קו"ס הַנַּעֲרָץ בְּרִבּוֹ רְבָבָן:
הַנִּקְדָּשׁ בְּשֶׁקֶט שְׁנָאנִים. הַנַּעֲרָץ בְּתִכֶּן תַּלְתַּלִּים:

ס לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

ע"ס א"כ כפול. חזן קהל

אֵלֵי שַׁחַק חֲצוּבֵי לָהָבִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
אַדִּירֵי כָּל חֵפֶץ הַנֶּאֱהָבִים. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:

den Untern. Deine Reinheit ist unter den Obern; Deine Furcht bei den Untern. Deine Herrlichkeit ist unter den Obern; Deine Lehre bei den Untern. Dein Aufenthalt ist unter den Obern; Dein Wohnort bei den Untern. Deine Hütte ist unter den Obern; Deine Gemeinde bei den Untern[1]). Dein Ruhm ist unter den Obern; Deine Gerechtigkeit bei den Untern. Deine Heiligkeit ist unter den Obern; Deine Erhabenheit bei den Untern. Deine Residenz ist unter den Obern; Dein Lob bei den Untern!

ובכן Du wirst gefürchtet und geheiliget!

Er wird von Millionen geheiliget, beim Blitze gefürchtet.
Er wird vom Toben der Galgallim geheiliget, beim Rennen der Ophannim gefürchtet.
Er wird von Engelchören geheiliget, von der heiligen Versammlung gefürchtet.
Er wird von den strahlenden Kometen geheiliget, von den aus Flammen Gebildeten (Engeln) gefürchtet.
Er wird von der Pracht der Reinen (Engel) geheiliget, von brennenden Wesen (Engeln) gefürchtet.
Er wird von der Schar der Cherubim[2]) geheiliget vom Chor, der Lodernden (Engel) gefürchtet.
Er wird von der Engel Heere geheiliget, von den lieblichen Sängern gefürchtet.
Er wird von stehenden Seraphim[2]) geheiliget, mit Macht der Erëlim[2]) gefürchtet.
Er wird von den mit ausgestreckten Fittigen (Engeln) geheiliget, mit dem Ton der aneinanderstoßenden Flügel gefürchtet.
Er wird von ihrer lärmenden Stimme geheiliget, von Myriaden Engel gefürchtet.
Er ist durch die Schnelligkeit der Schinanim[2]) geheiliget, von der unendlichen Zahl (der Engel) gefürchtet!

Gem. ליושב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig und gelobt ist Er!

אלי שחק Die von Feuerflammen gebildeten Engel, sprechen: Gem. Heilig!

Die von allen geliebten Mächtigen sprechen: Gelobt sei Er!

1) Indem Israel seine Gemeinde genannt wird; 4. B. M. 27, 17.
2) Name einer Engelgattung.

חזן קהל

בְּלוּלֵי קֶרַח וְשֶׁלֶג וְשַׁלְהֲבִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
בַּדֵּי עֲדֶךְ גְּזֵי רְהָבִים · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
גִּבֹּהַּ לָהֶם וְיִרְאָה לָהֶם · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
גִּבּוֹרֵי כֹחַ בְּמִשְׁבְּנוֹת אָהֳלֵיהֶם · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
דָּאֵי בָכָנָף מְכַסִּים פְּנֵיהֶם · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
הוֹרְשֵׁי דָּתוֹת דְּבֵקִים בֵּאלֹהֵיהֶם · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
חֲמוּגֵי עִירִין וְסוֹד קַדִּישִׁין · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
חוֹגֵי שַׁעֲשׁוּעַ מַטַּע קְדוֹשִׁים · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
וְעוּדֵי מַעַל גְּוִיָּתָם כְּתַרְשִׁישִׁים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
וְחוֹלֵי אַהֲבָה סְמוּכֵי בָאֲשִׁישִׁים · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
זְבוּדֵי וַהַר כְּעֵין חַשְׁמַלִּים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
זוֹקְקֵי שִׁבְעָתַיִם בְּרוּר מִלִּים · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
חָסֶן חֲיָלִים רַבְּבוֹת אֵלִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
חֲנִיטֵי כְשֶׁר בְּנֵי אֵלִים · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
טְכוּסֵי טָהֳר חֲדָשֵׁי בְקָרִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
טָעוּנֵי מוֹרָאֲךָ בְּצִוּוּי עֲקָרִים · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
יְהֹדוֹן יְהֹדוֹן בְּחֵיל נְזָקָרִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
יוֹדְעֵי בִין מַפְגִּינִים יְקָרִים · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

Die aus Eis, Schnee und Flammen Gebildeten sprechen: Heilig!
Die Tugendhaften (Israel), die das Meer überschritten, sprechen: Gelobt sei Er!
ליושב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!
Bei denen Größe und Ehrfurcht ist, sprechen: Heilig!
Die Gestärkten in ihren Hütten[1]) sprechen: Gelobt sei Er!
Die Schwebenden, die ihr Angesicht mit den Fittigen bedecken, sprechen: Heilig!
Die das Gesetz forschen, ihrem Gott anhänglich sind (Israel) sprechen: Gelobt sei Er!
ליושב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!
Die Chöre der Wächter, der Rat der Heiligen, sprechen: Heilig!
Die das Ergötzende (Gesetz) forschen, die Abkömmlinge der Heiligen sprechen: Gelobt sei Er!
Die obern Gemeinden, deren Körper dem Tarschisch gleicht, sprechen: Heilig!
Die Liebeskranken, die an Trauben sich erquicken[2]), sprechen: Gelobt sei Er!
ליושב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!
Die wie die Chaschmalim mit Glanz Beteiligten sprechen: Heilig!
Die welche die erläuterte Thora siebenfach reinigen, sprechen: Gelobt sei Er!
Die mächtigen Heere, die Myriaden Elim, sprechen: Heilig!
Die treuen Sprößlinge, Kinder der Mächtigen, sprechen: Gelobt sei Er!
ליושב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!
Die mit Reinheit geschmückt und jeden Morgen gewechselt werden, sprechen: Heilig!
Die mit Deinen Grundlehren auch Deine Ehrfurcht sich aufladen, sprechen: Gelobt sei Er!
Die mit Angst Hüpfenden (Engel) sprechen: Heilig!
Die das Köstlichste aller Kleinodien (Thora) verstehen, sprechen: Gelobt sei Er!
ליושב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!

1) Israel; vgl. Psalm 103, 20.
2) Entlehnt aus Hohelied 2, 5.

מזן	קהל
כְּסוּיֵי אַרְבַּע מֵרִבְעֵי פָּנִים ·	אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
כְּרוּתֵי בְרִית פָּנִים בְּפָנִים ·	אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
לוֹבְשֵׁי בַדִּים זַכִּים וְחָפִים ·	אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
לוֹבְשֵׁי לְבָנִים נְעִימִים וְיָפִים ·	קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:	
מְשֻׁרָתָיו נָעִים (כ"ף נָאִים) רָמִים וּגְבוֹהִים ·	אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
מַלְמְדֵי חֻקִּים מְשִׁיבֵי נְכוֹחִים ·	אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
נוֹגְנֵי נָעַם סְפִים מְרוֹמָמִים ·	אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
נָאוֶה לָחַיִּים כְּעָגוּר מְצַפְצְפִים ·	קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:	
סְכוּבֵי אֶבְרָה כְּקָלָל נוֹצָצִים ·	אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
סְגוּלֵי מַעֲמִים בְּיִרְאָה מַעֲרִיצִים ·	אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
עוֹמְדִים מִמַּעַל בִּדְבָרוֹ נְחוּצִים ·	אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
עוֹרְכֵי עוֹ בְּרַעַד שְׁבוּצִים ·	קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:	
פָּנִים וְלֹא עֹרֶף נִתְאָמִים ·	אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
פְּרוּשִׁים לְךָ אֲחוּזִים וּמִתְאָמִים ·	אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
צְבָאוֹת עֶלְיוֹנִים גֵּאִים וְרָמִים ·	אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
צְבָאוֹת תַּחְתּוֹנִים לְרַצּוֹתְךָ מַעֲרִימִים ·	קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:	
קוֹרְאֵי בְשִׁלּוּשׁ זֵר תִּפְאָרָה ·	אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
קוֹרְאֵי פַּעֲמַיִם חֲטֻבַּת אֲמִירָה ·	אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
רַגְלֵיהֶם עֲמִידַת רֶגֶל יְשָׁרָה ·	אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:

Die mit vier Flügeln bedeckten Viergesichter sprechen: Heilig!
Die von Angesicht zu Angesicht das Bündnis gemacht haben, sprechen: Gelobt sei Er!
Die mit reinen Leinen Bekleideten[1]), sprechen: Heilig!
Die zierlich weiße Kleider anlegen, sprechen: Gelobt sei Er!
ליושב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!
Seine lieblichen und erhabenen Diener sprechen: Heilig!
Die das Gesetz kennen und gerecht urteilen, sprechen: Gelobt sei Er!
Die anmutigen Sänger, welche die Schwellen erheben, sprechen: Heilig!
Die mit schönem Kinn[2]) und wie der Agur[3]) Girrenden sprechen: Gelobt sei Er!
ליושב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!
Die mit Flügeln Bedeckten, wie polirtes Erz Funkelnden, sprechen: Heilig!
Die aus den Völkern Erwählten (Israel) sprechen ehrfürchtig: Gelobt sei Er!
Die oben Seinen Befehl schnell vollführen, sprechen: Heilig!
Die das (göttliche) Gesetz in Angst und Zittern anordnen, sprechen: Gelobt sei Er!
ליושב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!
Die nackenlos mit den Gesichtern Vereinbarten, sprechen: Heilig!
Die Abgesonderten und die Verbundenen (Israel) sprechen: Gelobt sei Er!
Die obern hocherhabenen Scharen sprechen: Heilig!
Die untern Scharen denken, Dich zu besänftigen (wenn sie sagen): Heilig und gelobt ist Er!
ליושב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!
Die eine herrliche Krone mit der dreifachen Keduscha verfertigen, sprechen: Heilig!
Die zweimal täglich den gefälligen Spruch[4]) ausrufen, sprechen: Gelobt sei Er!
Die aufrecht vor Dir stehen, sprechen: Heilig!

---

1) So schildert Jecheskel (9, 2; 10, 2) eine gewisse Engelgattung.
2) Hohelied 1, 10, welche Stelle auf die Israeliten gedeutet wird.
3) Name eines Zugvogels (Jeremias 8, 7), dem in Jes. (38, 14) ein starkes Girren zugeschrieben wird.
4) Das שמע ישראל, welches bekanntlich beim Morgen- und Abendgebet gebetet wird.

מון קהל

רְצוּיִי שַׁדַּי מְשׁוֹרְרֵי שִׂיחָה · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

שְׁגִגָתִי שֶׁקֶט שָׁלוֹם בְּמַחֲנָם · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:

שׁוֹקְדֵי דָלָתוֹת בְּשִׂיחַ מַעֲנָם · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:

תְּלוּלֵי תַעֲף בְּשֶׁפֶר הֲגִיוֹנָם · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:

קו"פ תְּמִימֵי דֶרֶךְ לְרִבּוֹנָם וְקוֹנָם · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

פ' וּבְכֵן שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ:

מו"ק זֶה אֵל שׁוֹאֲלִים · אַיֵּה אֵל אֵלִים · אֲנָה שׁוֹכֵן מְעֻלִּים · וְכֻלָּם מַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמְהַלְלִים:

ע"ם א"ב.

פ' אֵין מִסְפָּר לִגְדוּדֵי צְבָא חֵילוֹ · אֲזוּרִים אֵימָה אֲחוּזִים בַּחַד חֵילוֹ · בְּרַעַד וָרֶתֶת וָמֶטֶת צְגִים לְעָלוֹ:

פ' שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ:

פ' גְּוָיָתָם בַּתַּרְשִׁישׁ תְּהִלָּה יַשְׁמִיעוּ יָחַד · גְּבָהּ וָגָאוֹן עֶדְיוֹ יְחוּדוֹ לַיַּחַד · דּוֹהֲרִים גּוֹהֲרִים לְאֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

פ' שֵׁשׁ כְּנָפַיִם שֵׁשׁ כְּנָפַיִם לְאֶחָד:

פ' הַנֶּאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ רַב טוּב מַצְפּוּנָיו · הוֹד וְהָדָר עָז בְּחָבְיוֹנֵי פְנִינָיו · וּמְמֻגָּנֵי גְוִירוֹ (בְּנֵי) אֱלִים וְיִתְחַבְּאוּ מִפָּנָיו:

פ' בִּשְׁתַּיִם יְכַסֶּה פָּנָיו:

פ' זְרוּתֵי זָהַר מַרְעִיף נִטְפֵי אֲגָלָיו · וַהֲבִי שְׁמֵי מָרוֹם תָּכוּ לְרַגְלָיו · חָלִים חֲתִים חֲפוּיִים אֵימִים נִדְגָּלָיו:

פ' וּבִשְׁתַּיִם יְכַסֶּה רַגְלָיו:

Des Allmächtigen Lieblinge singen laut: Gelobt sei Er!
לישב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!
Die ruhigen Schinanim, in deren Lager Friede ist, sprechen: Heilig!
Die mit ihren Gebeten bei den Türen (der Bethäuser) Harrenden sprechen: Gelobt sei Er!
Die mit ihrer anmutigen Sprache Hochschwebenden (Engel) sprechen: Heilig!
Die nach Willen ihres Herrn redlich Wandelnden sprechen: Heilig und gelobt sei Er!
לישב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!

ובכן Die Seraphim umgeben Ihn!

Gem. Einer fragt den andern: Wo ist der mächtige Gott? wo thront der Erhabene! und alle heiligen und loben Ihn ehrfurchtsvoll!

Zahllos ist seine Heeresmacht, die mit Furcht Gegürteten werden von Angst ergriffen, zitternd und bebend erscheinen sie, Ihn zu loben.

Gem. Die Seraphim umgeben Ihn!

Ihr Körper ist dem Tarschisch[1]) gleich, sie verkünden gemeinschaftlich Sein Lob, Seine Hoheit und Seiner Einheit Zierde zu vereinen, sie treten her und stürzen nieder vor dem Ewigen, dessen Name ist: Einiger.

Gem. Jeder von ihnen hat sechs Flügel!

Der verherrlicht ist in Heiligkeit, Allgüte ist in Seinem Schatz; Majestät, Ruhm und Macht sind in Seinen verborgenen Schätzen; Ihn fürchten die Mächtigen und verbergen sich vor Ihm.

Gem. Mit zweien bedeckt er sein Antlitz!

Der glänzende Ausgebreitete (Himmel) träufelt seine Tropfen. Die Reinen (Engel) des lautern Himmels sind zu Seinen Füßen hingestreckt, ängstlich bebend und eilfertig sind seine furchtbar Panierten.

Gem. Und mit zweien bedeckt er seine Füße!

---

1) Ein Edelstein.

פ טָסִים וְדוֹאִים בִּרְמִיוֹן נָשָׁר מְעוֹפֵף. טִיסָתָם כַּבָּזָק
סָבִיב בֵּם לְעוֹפֵף. יַשְׁמִיעוּ הֶגְיָנוּ בְּמִשְׁלַחַת קוֹנָם
לְהִתְעַפֵּף: פ וּבִשְׁתַּיִם יְעוֹפֵף:

פ כְּסוּיֵי שֵׁשׁ שֵׁשׁ יַעֲרִיצוּ בְּלַאַט מַחֲזֶה. כַּבִּיר וְרַב
כֹּחַ וְשָׁפָל יֶחֱזֶה. לְהַעֲרִיצוֹ בְּפַחַד גְּרִשִׁים זֶה מְזֻוָּה:
פ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה:

פ מוֹשֵׁל עוֹלָם בִּגְבוּרָה עָשׂ כֹּל בְּמַאֲמָר. מְנִיעִים אַמּוֹת
הַסְּפִים קְדֻשָּׁתוֹ לוֹמַר. נוֹצְצִים נוֹגְהִים לְפָנָיו יַנְעִימוּ
מַאֲמָר: פ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר:

פ שַׂרְפֵי הוֹד יַכְתִּירוּ נָזֶר לְקָדוֹשׁ. סְלוּ לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת
מָרוֹם וְקָדוֹשׁ. עוֹנִים כֻּלָּם כְּאֶחָד שְׁלוֹשׁ קָדוֹשׁ:
פ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ:

פ פְּלִיאֵי אַלְפֵי אֲלָפִים וְרִבֵּי רִבּוֹאוֹת. פּוֹצְחִים הַלֵּל
וְזִמְרָה לֵאלֹהֵי הַצְּבָאוֹת. צוּר עוֹלָמִים בְּתוֹךְ צְבָאוֹת:
פ יְיָ צְבָאוֹת:

פ קוֹרֵא הַדּוֹרוֹת דָּר בְּשָׁמֵי עֶרֶץ. קַלּוּת סְעָרָה
תַּעַשׂ דְּבָרוֹ בְּמֶרֶץ. רָם וְנִשָּׂא דִּבֵּר וַיִּקָּרֵא אֶרֶץ:
פ מְלֹא כָל־הָאָרֶץ:

פ שׁוֹכֵן עַד וְקָדוֹשׁ וְנִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ. שָׁמַיִם וּשְׁמֵי
שָׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּ הוֹדוֹ. תְּקֻף תַּרְשִׁישִׁים וְאֵלִים צָר
לִכְבוֹדוֹ: פ״י מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

זֶה אֶל זֶה שׁוֹאֲלִים. אַיֵּה אֶל אֵלִים. אָנָה שׁוֹכֵן
מְעֻלִּים. וְכֻלָּם מַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמְהַלְלִים:

Schnell wie der fliegende Adler schweben sie, wie ein Blitz umschweben sie den Thron, indem sie rufen: Wir sind bereit mit göttlicher Botschaft zu schweben.

Gem. Und mit zweien schwebt er!

Die mit sechs Flügeln Bedeckten fürchten die verborgene Erscheinung, den Allmächtigen, der auch auf Gebeugte siehet; zu preisen, erlauben sie sich ängstlich gegenseitig.

Gem. Dieser ruft jenem zu!

Der mit Macht die Welt regiert, erschuf alles mit dem Worte, die Grundfesten der Schwellen erbeben, Seine Herrlichkeit zu verkünden, die funkelnd Leuchtenden sprechen anmutig.

Gem. Und es ruft einer dem andern zu und spricht!

Die majestätischen Seraphim winden dem Heiligen eine Krone, preisen hoch den Himmelthroner, den Erhabenen und Heiligen, einstimmig rufen sie alle das dreifache: Heilig.

Gem. Heilig, heilig, heilig!

Die Millionen und Myriaden Unbekannten (Engel) singen das Lob und Lied dem Gott Zebaoth; der Weltschöpfer ist Seines Heeres Wunder*).

Gem. Der Ewige Zebaoth!

Der die Geschlechter bestimmte, bewohnt die mächtigen Himmel, schnell vollziehet Seinen Befehl der flüchtige Sturm, der Hocherhabene sprach: die Erde werde!

Gem. Er füllt die ganze Erde!

Bewohner der Ewigkeit, Heiliger, Erhabener ist sein Name, die Himmel und der Himmel Himmel umfassen nicht seine Majestät, die mächtigen Tarschischim und Elim schuf Er zu seiner Verherrlichung.

Gem. u. Vorb. Voll ist die ganze Erde Seiner Herrlichkeit!

Einer fragt den andern: Wo ist der mächtige Gott? wo thront der Erhabene? und alle Heiligen loben (Ihn) ehrfurchtsvoll.

*) Im Texte צְבָאוֹת woraus, nach Talmud Tr. Chagiga 17, der Gottesname צְבָאוֹת gebildet ist.

In Frankfurt a. M. und in den meisten Gemeinden Deutschlands wird hier sogleich mit ובכן לך תעלה קדשה begonnen.

ס׳ וּבְכֵן לְךָ הַכֹּל יַכְתִּירוּ׃

פותחים המזון.	מזון.	ע״פ א״ב.	קהל.
לְאֵל עוֹרֵךְ דִּין׃		לְבוֹחֵן לְבָבוֹת בְּיוֹם דִּין׃	
לְגוֹלֶה עֲמוּקוֹת בַּדִּין׃		לְדוֹבֵר מֵישָׁרִים בְּיוֹם דִּין׃	
לְהוֹגֶה דֵּעוֹת בַּדִּין׃		לְוָתִיק וְעוֹשֶׂה חֶסֶד בְּיוֹם דִּין׃	
לְזוֹכֵר בְּרִיתוֹ בַּדִּין׃		לְחוֹמֵל מַעֲשָׂיו בְּיוֹם דִּין׃	
לְטַהֵר חוֹסָיו בַּדִּין׃		לְיוֹדֵעַ מַחֲשָׁבוֹת בְּיוֹם דִּין׃	
לְכוֹבֵשׁ כַּעְסוֹ בַּדִּין׃		לְלוֹבֵשׁ צְדָקוֹת בְּיוֹם דִּין׃	
לְמוֹחֵל עֲוֹנוֹת בַּדִּין׃		לְנוֹרָא תְּהִלּוֹת בְּיוֹם דִּין׃	
לְסוֹלֵחַ לַעֲמוּסָיו בַּדִּין׃		לְעוֹנֵה לְקוֹרְאָיו בְּיוֹם דִּין׃	
לְפוֹעֵל רַחֲמָיו בַּדִּין׃		לְצוּפָּה נִסְתָּרוֹת בְּיוֹם דִּין׃	
לְקוֹנֵה עֲבָדָיו בַּדִּין׃		קו״ף לְרַחֵם עַמּוֹ בְּיוֹם דִּין׃	
לְשׁוֹמֵר אֹהֲבָיו בַּדִּין׃		לְתוֹמֵךְ תְּמִימָיו בְּיוֹם דִּין׃	

קונדרס המזון.

וּבְכֵן, לְךָ תַּעֲלֶה קְדֻשָּׁה כִּי אַתָּה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ׃

ע״ס חשר״ק מזוג לחרי מלת מי וי׳ הפיי״ן.

מִי יַתָּנֶּה תֵּקֶף תְּהִלָּתֶךָ׃ מִי יְשַׁנֶּן שִׁעוּר שִׁבְחֶךָ׃
מִי יְרַנֵּן רֵב רוֹמַמוֹתֶיךָ׃ מִי יְקַצּוֹב קְרִיאַת קְדֻשָּׁתֶךָ׃
מִי יְצַפֶּצֶף צְבִי צִדְקוֹתֶךָ׃ מִי יְפָרֵשׁ פְּלָאֵי פְלָאוֹתֶיךָ׃
מִי יַעֲרָךְ עֵצֶם עֲוִוּיֶךָ׃ מִי יָשִׂיחַ שֶׂגֶב סִלְסוּלֶךָ׃ מִי
יְנוֹבֵב נוֹי נִצְחֶךָ׃ מִי יְמַלֵּל מַעַשׂ מוֹרָאֶךָ׃ מִי יְלַהֵג לָמֶד
לִקְחֶךָ׃ מִי יָכִיל כְּמֵא כְבוֹדֶךָ׃ מִי יֵיעַד יָפִי יְקָרֶךָ׃ מִי
יַטִּיף טוּב טַעְמֶךָ׃ מִי יְחַוֶּה חֵקֶר חִדּוֹתֶיךָ׃ מִי יָזִין
(כ״ף יָזִיז) זִיו זָהֳרֶךָ׃ מִי יוֹרֶה וַעַד יָתִיקוּתֶךָ׃ מִי יֶהְגֶּה
הוֹד הֲדָרֶתֶךָ׃ מִי יְדַלֶּה דֵּעַ דָּתוֹתֶיךָ׃ מִי יַגִּיד גֹּדֶל

ובכן Fürwahr, Dich verherrlicht alles!

Vorb. לאל Dem Allmächtigen, der anordnet das Gericht,
Gem. der alle Herzen prüft am Tage des Gerichts.
Der die Geheimnisse aufdeckt im Gericht,
der das Recht spricht am Tage des Gerichts.
Der die Gedanken durchforschet im Gericht,
der Tugend und Milde übt am Tage des Gerichts.
Der seines Bundes gedenkt im Gericht,
der sich seiner Geschöpfe erbarmt am Tage des Gerichts.
Der seine Vertrauten entsündigt im Gericht,
der verborgenes Sinnen erkennt am Tage des Gerichts.
Der sich seines Zornes enthält im Gericht,
der mit Gnade sich umhüllet am Tage des Gerichts.
Der die Sünden vergibt im Gericht,
der furchtbar ist in Ruhmestat am Tage des Gerichts.
Der seinen Schutzbefohlenen verzeiht im Gericht,
der die ihn Anrufenden erhöret am Tage des Gerichts.
Der seine Barmherzigkeit walten läßt im Gericht,
der das Geheimste durchschauet am Tage des Gerichts.
Der sich seiner Diener annimmt im Gericht,
der sich seines Volkes erbarmt am Tage des Gerichts.
Der die ihn Liebenden schützet im Gericht,
der seine Frommen stützet am Tage des Gerichts!

ובכן So möge denn zu Dir aufsteigen die Heiligung, denn Du unser Gott und König, vergibst und verzeihest!

מי Wer kann Deines Ruhmes Macht erzählen? Wer verkündet Deines Lobes Gehalt? Wer kann Deine Erhabenheit besingen? Wer die Benennung Deiner Heiligkeit bestimmen? Wer schildert nur schwach Deinen Gerechtigkeitseifer? Wer legt das Unbegreifliche Deiner Wunder aus? Wer gibt von Deiner Allmacht Kraft ein Verhältnis an? Wer offenbart die Höhe Deiner Hoheit? Wer kann die Schöne Deiner Ewigkeit schauen? Wer erforscht Deine furchtbaren Taten? Wer erlernt Deiner Lehre Unterricht? Wer umfaßt den Thron Deiner Majestät? Wer begreift Deiner Würde Schönheit? Wer erklärt die Allgüte in Deinen Ratschlüssen? Wer enträtselt Deine Geheimnisse? Wer kann sein Auge ergötzen an Deines Glanzes Strahl? Wer kann Bericht erteilen von Deiner Gerechtigkeitspflege? Wer hat Vorstellung von Deiner Herrlichkeit Pracht? Wer erschöpft die Kenntnis Deiner Gesetze? Wer zeigt sie an, die Größe

גְּבוּרָתֶךָ. מִי יַבָּאֵר בֵּאוּר בִּינָתֶךָ. מִי יֹאמַר אִמֵּץ
אֵילוּתֶךָ ❊ כִּי כְשִׁמְךָ כֵּן תְּהִלָּתֶךָ. כִּתְהִלָּתְךָ כֵּן
אִמְרָתֶךָ. א"כ כְּאִמְרָתְךָ כֵּן בְּרִיָּתֶךָ. כִּבְרִיָּתְךָ כֵּן גְּדֻלָּתֶךָ.
כִּגְדֻלָּתְךָ כֵּן דַּעֲתֶךָ. כְּדַעְתְּךָ כֵּן הֲלִיכָתֶךָ. כַּהֲלִיכָתְךָ
כֵּן וְעִידָתֶךָ. כְּוִעִידָתְךָ כֵּן זְהָרָתֶךָ. כְּזְהָרָתְךָ כֵּן חֻפָּתֶךָ.
כְּחֻפָּתְךָ כֵּן טָהֳרָתֶךָ. כְּטָהֳרָתְךָ כֵּן יִשְׁרָתֶךָ. כְּיִשְׁרָתְךָ
כֵּן כְּמִירָתֶךָ. כִּכְמִירָתְךָ כֵּן לְבִישָׁתֶךָ. כִּלְבִישָׁתְךָ כֵּן
מְדָתֶךָ. כְּמִדָּתְךָ כֵּן נְעִימָתֶךָ. כִּנְעִימָתְךָ כֵּן שְׂרֵרוּתֶךָ.
כְּשָׂרֵרוּתְךָ כֵּן עֲנֻוָּתָנוּתֶךָ. כְּעַנְוָתָנוּתְךָ כֵּן פְּרִישׁוּתֶךָ.
כִּפְרִישׁוּתְךָ כֵּן צְנִיעוּתֶךָ. כִּצְנִיעוּתְךָ כֵּן קְדֻשָּׁתֶךָ.
כִּקְדֻשָּׁתְךָ כֵּן רוֹמְמוּתֶךָ. כִּרוֹמְמוּתְךָ כֵּן שִׁבְחֶךָ. כְּשִׁבְחֲךָ
כֵּן תִּפְאַרְתֶּךָ ❊ וְשִׁמְךָ מְרוֹמָם עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה.
(חשר"ק נפול.) עַל כָּל תֻּקַּף וְתִפְאָרָה. עַל כָּל שֶׁבַח וְשִׁירָה.
עַל כָּל רֶנֶן וְרִחִישָׁה. עַל כָּל קְדוּשׁ וְקִרְיָאָה. עַל כָּל
צַפְצוּף וְצָהֳלָה. עַל כָּל פְּאֵר וּפְצִיחָה. עַל כָּל עוֹ וַעֲנָיָה.
עַל כָּל סִפּוּר וְשִׂיחָה. עַל כָּל נְצוּחַ וּנְגִינָה. עַל כָּל מַעַן
וּמִלָּה. עַל כָּל לְבוּב וְלֵהִינָה. עַל כָּל כָּבוֹד וּכְרִיעָה. עַל
כָּל יְחוּד וְיִרְאָה. עַל כָּל טַעַם וְטָהֳרָה. עַל כָּל חֶסֶן
וְחִידָה. עַל כָּל זֶמֶר וְזִמְרָה. עַל כָּל וִדּוּי וְתוֹדָה. עַל כָּל
הַלֵּל וְהוֹדָיָה. עַל כָּל דִּבּוּב וְרֵעָה. עַל כָּל גְּדֻלָּה וְנַאֲוָה.
עַל כָּל בְּטוּי וּבְרָכָה. עַל כָּל אֹמֶר וַאֲמִירָה ❊ אֱלֹהֵי
הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים. מֶלֶךְ עַל כָּל מְלָכִים. מוֹשֵׁל
עַל כָּל מוֹשְׁלִים. אָיוֹם עַל כָּל אֲיֻמִּים. נוֹרָא עַל כָּל
נוֹרָאִים. רָם עַל כָּל רָמִים. גֵּאֶה עַל כָּל גֵּאִים. נִשָּׂא

Deiner Kraft? Wer gibt Bescheid von Deinem alldurchdringenden Verstand? Wer kann das Vermögen Deiner Allgewalt aussprechen? Denn wie Dein Name (unbegreiflich und heilig), so Dein Ruhm, wie Dein Ruhm, so Dein Ausspruch, wie Dein Ausspruch, so Dein Vermögen, wie Dein Vermögen, so Deine Größe, wie Deine Größe, so Dein Wissen, wie Dein Wissen, so Dein Wandel, wie Dein Wandel, so Deine Stiftung, wie Deine Stiftung, so Deine Klarheit, wie Deine Klarheit, so Deine Pracht, wie Deine Pracht, so Deine Reinheit, wie Deine Reinheit, so Deine Redlichkeit, wie Deine Redlichkeit, so Deine Barmherzigkeit, wie Deine Barmherzigkeit, so Dein Gewand, wie Dein Gewand, so Deine Sitte, wie Deine Sitte, so Deine Anmut, wie Deine Anmut, so Deine Herrschaft, wie Deine Herrschaft, so Deine Herablassung, wie Deine Herablassung, so Deine Bescheidenheit, wie Deine Bescheidenheit, so Deine Sanftmut, wie Deine Sanftmut, so Deine Heiligkeit! wie Deine Heiligkeit, so Deine Herrlichkeit, wie Deine Herrlichkeit, so Dein Lob, wie Dein Lob, so Deine Würde! — — Hocherhaben über alles Lob und allen Preis ist Dein Name, erhaben über alle Macht und Pracht, über allen Ruhm und Gesang, über alles Getön und Gedicht, über alle Heiligung und Weihung, über allen Ruf und Jubel, über alle Glorie und Würde, über allen Ruhm und Wettgesang, über alle Erzählung und Rede, über alle Melodie und Sangweise, über alle Schilderung und Bezeichnung, über jedes Gefühl und jede Rede, über alle Ehre und Ehrerbietung, über alle Einheit und Ehrfurcht, üller alle Lauterkeit und Reinheit, über alle Reden und Gleichnisse, über alles Lob und Lobeserhebung, über allen Dank und alle Dankbarkeit, über alle Psalmen und Danksagungen, über allen Vortrag und alle Vorstellung; erhaben über alle Erhabenheit und Höhe, erhaben über allen Ausdruck und alle Benedeiung, über alle Worte und alle Begriffe! — Du, der Götter Gott und der Herren Herr, Du, der Könige König und der Regenten Regent, Du bist der Schrecken der Schrecklichen und die Furcht der Furchtbaren! Du, Erhabenster aller Erhabenen, der Edlen Edelster,

עַל כָּל נְשָׂאִים. גָּבַהּ עַל כָּל גְּבוֹהִים. וּמַבִּיט אֶל עֲנָיִים וּנְכֵאִים. וְאֶת שְׂחִים וְרַכָּאִים. לְהַחֲיוֹת לֵב נְרָכָּאִים. רוֹחֵץ שְׂפָלִים וְחֶלְכָּאִים. עַל כֵּן גָּדַלְתָּ יְיָ אֱלֹהִים. וְנַעֲלֵיתָ עַל כָּל אֱלֹהִים. כִּי אֵין כָּמוֹךָ בָּאֱלֹהִים ׃ וְאֵין זוּלָתֶךָ בַּתַּחְתּוֹנִים. וְאֵין בִּלְתֶּךָ אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים. שָׁמַיִם וּשְׁמֵי שָׁמַיִם כְּבוֹדֶךָ מְסַפְּרִים. בַּנְּפוֹת הָאָרֶץ וְמִירוֹת לְךָ מַשְׁמִיעִים. שַׂרְפֵי הַקֹּדֶשׁ קְרֻשָּׁתְךָ מַקְדִּישִׁים. אוֹפַנֵּי הַמֶּרְכָּבָה כְּבוֹדְךָ מְבָרְכִים. כִּכְבֵי בֹקֶר יַחַד מְרַנְּנִים. וְיָרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. מִשְׁבְּרֵי יָם שִׁמְךָ מְאַדְּרִים. הַרְרֵי גַבֵּהּ וַעֲצֵי יַעַר מְרַנְּנִים. נְהָרוֹת כַּף מְמַחֲאִים. חַיְתוֹ אֶרֶץ וְזִיו שָׂדַי שָׂרִים כְּחוֹלָלִים. תַּנִּינִים וְכָל תְּהוֹמוֹת מְהַלְלִים כְּבַחֲלִילִים. וְכָל יְצוּרֵי בְרֵאשִׁית פּוֹצְחִים הִלּוּלִים. לְשֵׁם קָדְשְׁךָ אֵל אִלִּים. וְכֻלָּם אֵלֶיךָ מְשַׁבְּרִים וּמְיַחֲלִים. לָתֵת לָהֶם עֵיד מַאֲכָלִים. תַּתַּחְתּוֹנִים מִפְּתִיחַת יָדֶךָ נִזּוֹנִים וּמִתְכַּלְכָּלִים. וְהָעֶלְיוֹנִים מִזִּיו הוֹדֶךָ שְׂבֵעִים וּמִתְמַלְאִים. כִּי כְבוֹדְךָ שָׁמַיִם וָאָרֶץ מְלֵאִים: וּמִי כְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בָּאָרֶץ. הַמַּאֲמִירִים אַדְנוּתֶךָ. הַמְיַחֲדִים אֱלָהוּתֶךָ. הַמְבָרְכִים שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתֶךָ. הַמְסַפְּרִים תְּהִלָּתֶךָ. הָעֲרֻכִים תַּחַן לְחַלּוֹתֶךָ. הַמַּנְעִימִים זֶמֶר לְעַלּוֹתֶךָ. הַמַּאֲרִיכִים רוֹן לְרַצּוֹתֶךָ. הַשּׁוֹפְכִים שִׂיחַ לְפַּתּוֹתֶךָ. וְהֵם עַמְּךָ וְנַחֲלָתֶךָ. צֹאנְךָ וְצֹאן מַרְעִיתֶךָ. קְדֻשׁ רֵאשִׁית תְּבוּאָתֶךָ. נֶדֶם קִנְיָנְךָ וּסְגֻלָּתֶךָ. חֶלְקְךָ וְחֶבֶל שִׁבְרָתֶךָ. יִשְׂרָאֵל תִּפְאַרְתֶּךָ. יְשֻׁרוּן מִכְתַּר מָנָתֶךָ.

der Großen Größter und der Hohen Höchster, schauest herab auf Arme und Niedrige, auf zerknirschte und gebeugte Gemüter, zu beleben die gebrochenen Herzens, die gebeugten und niedergeschlagenen Geistes sind. Dadurch zeigst Du Dich, Herr, Gott, groß und hocherhaben über alle Götterwesen! — keine Gottheit gleicht Dir, und außer Dir, der Götter Gott, ist alles Nichts. Die Himmel und der Himmel Himmel erzählen Deine Ehre, und alle Erd-Enden tönen Dir Lieder, heilige Seraphim heiligen Deine Heiligkeit, und Ophanne Hamerkabah segnen Deine Herrlichkeit, Dir singen Morgensterne, und Göttersöhne jubeln Dir, Meereswogen brausen Deines Namens Ruhm, hoher Berge Rücken — des Waldes Gehölz jauchzet Dir, und Ströme rauschen Beifall, des Landes Gewild, und was im Felde sich regt und was im Meere lebt und alle Fluten singen Dir Wettgesänge, und alle Geschöpfe des Anbeginns stimmen Lobgesänge Deinem heiligen Namen, Allmächtiger! Alles sehnt sich nach Dir und harret auf Nahrungsmittel! den niedern Wesen öffnest Du mild Deine Hand, und reichst ihnen Nahrung, und die Himmlischen genießen satt und vergnügt, was Deinem Glanze entstrahlt; denn Himmel und Erde sind voll von Deiner Majestät! — und wo ist ein einzig Volk auf Erden, das, so wie die Kinder Israel, Dein Volk, Deine Herrlichkeit anerkennt, Deiner Gottheit allein gehuldigt, den Namen Deiner glorreichen Majestät gesegnet und Deinen Ruhm allenthalben verkündigt? Dich allein beten sie an und besingen Deine Hoheit; durch beharrliche Lobgesänge suchen sie Deine Gunst zu erwerben und durch anhaltendes Flehen Dich zu gewinnen. Sie sind es, die Du Dein Volk und Dein Erbe genannt; Deine Herde und die Schafe Deiner Weide, heilige Erstlingsfrucht, das Erste Deines Erwerbs und Eigentums, Dein Anteil, Deine schönste Habe. Israels Söhne sind Dein Schmuck. Jeschurun Dein bestes Gut;

הַדְּבֵקִים בֶּאֱמוּנָתֶךָ · הַהוֹגִים בְּדָרְכֶךָ · הַחֲפֵצִים בְּתוֹרָתֶךָ ·
הָעוֹסְקִים בְּיִרְאָתֶךָ · הַתְּמִימִים בַּעֲבוֹדָתֶךָ · הַנִּכְסָפִים
לְחַצְרוֹת בֵּיתֶךָ · הַכְּמֻהִים בְּקֹדֶשׁ חֲוֹתֶךָ · הַתְּאֵבִים
לִקְרָבָתֶךָ · הַנֶּחֱרָגִים עַל תּוֹרָתֶךָ · הַנִּסָּקָלִים עַל אַהֲבָתֶךָ ·
הַנִּשְׂרָפִים עַל עֲדוֹתֶךָ · הַנֶּחֱנָקִים וְנִטְבָּחִים וְנִטְבָּעִים
וְנִתְלִים וְנִקְבָּרִים חַיִּים עַל יִחוּד קְרֻשָּׁתֶךָ · הַקְּרוּאִים
עֲדָתֶךָ · יְסוֹד אֲגַדָּתֶךָ · וְאַתָּה אֵל גָּדוֹל בְּגֶדֶלְתֶּךָ · וְהֵם
עֲרֵיךְ כִּי אֵין בִּלְתֶּךָ ׃· וּמַה יַּעֲצֹר כֹּחַ יְלוּד אִשָּׁה · נוֹצַר
מִטִּפָּה בְּאוּשָׁה · וּמַה יָּעוּ עֻזּוֹ לְדָרְשָׁה · שְׁבָחֵךְ בְּפִיהָ
לְפָרְשָׁה · נְצָחֵךְ בְּנִיב לְאָרְשָׁה · לְהַטִּיף צָקוֹן וּלְחִישָׁה ·
לְהַפִּיל תְּחִנָּה וּבַקָּשָׁה · וּמְחִיתוֹ עָלָיו קָשָׁה · וְדַרְכּוֹ
מָעֳקָשָׁה · וּנְתִיבָתוֹ נְתוּמָה וּנְטוּשָׁה · וַחֲטָאתוֹ עַל לוּחַ
חֲרוּשָׁה · חֲקוּקָה וּמְפֹרָשָׁה · וְגוֹ וָעֳךְ בְּחִישָׁה · וְגוֹוֵעַ וּמֵת
בַּחֲלוּשָׁה · וּגְוִיָּתוֹ בְּגִיא נְטוּשָׁה · בְּתַחְתִּית אֶרֶץ רְטוּשָׁה ·
בֶּאֱשׁוּן חֹשֶׁךְ כְּפוּשָׁה · בָּאַשְׁמַנִּים רְפוּשָׁה · בַּטָּמוּן
חֲבוּשָׁה · כְּמוּשָׁה וּבְלֻשָׁה · נִמַּקָה וַעֲבֻשָׁה · בְּיַבָּשֶׁת
מְיֻבָּשָׁה · וְכֻלּוֹ מָלֵא בוּשָׁה · וּמַה יַּעֲצֹם עֶתֶר וְגִישָׁה ·
וְיָשִׁיחַ וְיֵהֹמֶה בְּרֵגִישָׁה : וּמֵאָז הַכֹּל צָפוּי לְפָנֶיךָ · וְאֵין
לְהַסְתִּיר מֵעֵינֶיךָ : וְאֵין לְהֶחְבִּיא מִפָּנֶיךָ · כִּי בַכֹּל
מְשׁוּטָטוֹת עֵינֶיךָ · וְגָלוּי לְךָ כִּי יְצִיר חֹמֶר הוּא · הֶבֶל
הֲבָלִים הוּא · עֶלֶה נִדָּף הוּא · קַשׁ יָבֵשׁ הוּא · חֶרֶשׁ
אֶת חַרְשֵׁי אֲדָמָה הוּא · וּבַמֶּה נֶחְשָׁב הוּא · אֱנוֹשׁ
אֱנוֹשׁ הוּא · כִּי בְשִׁמּוֹ בֵּן הוּא · אָדָם, אֵפֶר דָּם מָרָה
הוּא : בָּשָׂר בּוּשָׁה רְמוּחָה רָמָה הוּא · מְיֻחָם בְּחִטְאָ

sie hangen fest an Deinem Glauben, üben Deine Rechte aus und folgen Deiner Lehre; ihre Beschäftigung ist Gottesfurcht, und Gottesverehrung ihr immerwährendes Tun. Sie sehnen sich nach den Vorhöfen Deines Hauses, haben Lust, Dein Angesicht im Heiligtum zu schauen und wünschen, sich Dir zu nahen. Deiner Lehre opfern sie ihr Leben auf, sie lassen sich steinigen wegen Deiner Liebe und verbrennen Deines Gesetzes halben, sie lassen sich erdrosseln, schlachten, ersäufen, hängen und lebendig begraben, Deiner heiligen Einheit wegen — sie heißen Deine Gemeinde, sind der Zweck Deiner Schöpfung. Du, Allgütiger, bist groß in Deiner Selbstgröße, und sie sind Deine Zeugen, daß außer Dir Nichts ist.

Allein was vermag der Mensch, vom Weib geboren, der einem faulichten Keim sein Dasein zu verdanken hat; wie kann er sich erdreisten, Deiner Allmacht nachzuspüren? ist sein Mund vermögend, Deinen Ruhm auszusprechen? sind seine schwachen Lippen fähig, Deine Ewigkeit auszudrücken? ist es ihm möglich, Dich gehörig anzubeten und sein Anliegen gebührend vorzubringen? — mit harter Mühe kann er sich ernähren; sein Weg ist ungebahnt, sein Pfad schlüpferig und gleitend — vergeht er sich, sogleich wird seine Sünde aufgezeichnet und deutlich in eine Tafel gegraben — dann schwindet er schnell dahin, vergeht und stirbt ermattet, sein Körper kehrt zur Erde hinab, verweset dort in tiefen Grüften und dicker Finsternis! eingekerkert im Grabe, verschlossen in enger Behausung, verwelkt er und verdorret, vermodert und verfault, und sein ausgedorrtes Gerippe wird ein schmähliches Scheusal. — Was vermag ein solch Geschöpf zu beten? was kann es Dir vorstellen?

Dies alles hast Du schon vorausgesehen — Deinen Augen bleibt nichts verborgen, Deinem Angesichte nichts verholen, Dein Blick durchschauet alles! Dir ist es wohl bekannt, daß dieses irdische Geschöpf ein eitles Wesen ist, ein welkes Blatt, ein ausgedorrter Strohhalm, eine irdene Scherbe, ein Etwas ohne Wert. Er heißt Enosch (אנוש Schwächling) seiner Schwachheit halben; sein Name ist Adam (אדם) seiner Bestandteile: Staub, Blut und Galle halben, er heißt auch Basar (בשר), zur Bezeichnung seiner Eigenschaften: schmächtig, verweslich und wurmig. Schon seine Empfängnis geschah in Sünde und

הוּא. מְחוֹלָל בְּעָוֹן הוּא: וְיֵצֶר לִבּוֹ רַע מִנְּעוּרָיו. חוֹרֵשׁ רַע בְּמִגְזָרָיו. אוֹרֵב לוֹ בְּמִסְתָּרָיו. מְקַנֵּן בְּנָחָשׁ בְּסִתָרָיו. כְּזוֹבֵב בְּמִפְתְּחֵי חֲדָרָיו. מַבְאִישׁ הָעִסָּה בְּוָהֲמוּת שְׁאוֹרָיו. מְסִיתוֹ לְהַטּוֹת אֲשׁוּרָיו. וְהוֹוֶה לוֹ בְּעוֹכְרָיו. חָשׁוּב לוֹ בְּצָרָיו. וְהוּא רֹאשׁ לְכָל צוֹרְרָיו. מֵצַר לוֹ בְּכָל מְצָרָיו. צוֹדֶה לוֹ בְּכָל עֲבָרָיו. מַרְגִּיז כָּל אֲבָרָיו. מַעֲצִיבוֹ בִּרְבָרָיו. מַחֲטִיאוֹ בְּרוֹעַ הַרְהוֹרָיו. מִתְנַקֵּשׁ לְהַפִּילוֹ בְּמִכְמוֹרָיו. מִתְנַכֵּל לְדַחוֹתוֹ בְּמַהֲמוֹרָיו. וְצַר עָלָיו בְּמָצוֹרָיו. לוּלֵי אַתָּה עוֹזֵר לוֹ מִצָּרָיו: וּבְכָל יוֹם וְיוֹם מִתְחַדֵּשׁ עָלָיו. חוֹשֵׁב מַחֲשָׁבוֹת עָלָיו. לְהִתְגּוֹלֵל וּלְהִתְנַפֵּל עָלָיו. לְעַקְּשׁוֹ בְּאָרְחוֹת עִקּוֹלָיו. לְהַאֲשִׁימוֹ בְּאַשְׁמַת גְּעוּלָיו. לְהַלְעִינוֹ בְּמֶסֶךְ תַּרְעָלָיו. וְאֵינֶנּוּ דוֹרֵשׁ לְשָׁלוֹם אֵלָיו. פַּחִים טוֹמֵן לְרַגְלָיו. רֶשֶׁת פּוֹרֵשׂ לְיַד מַעְגָּלָיו. מוֹקְשִׁים שָׁת בְּמַסְלוֹלָיו. כּוֹרֶה שַׁחַת בִּשְׁבִילָיו. לָמוֹג לֵב וּלְהַרְפּוֹת מִכְשׁוֹלָיו. וּכְהֵלֶם פַּעַם הוֹלְמוֹ בְּכַלְפּוֹת וְכַשִּׁילָיו. עַל בֵּן אִמְרוּ מוֹשְׁלֵי מָשָׁלָיו. אִי לַבַּיִת שֶׁמְּהָרָסָיו וּמַחֲרִיבָיו מְשָׁלָיו. וּמַה יְצַדֵּק בְּמִפָּעָלָיו. וּמַה יְוֻכַּח בְּמַעֲלָלָיו. כִּי שׁוֹדֵד בָּא בְּגִבּוּלָיו. לְשָׁדְדוֹ לְלָחֲמוֹ בְּרוֹב תַּחְבּוּלָיו: לָכֵן הַקְדֵּמְתָּ רְפוּאָה וּתְעָלָה. וְהֶעֱלֵיתָ אֲרוּכָה לְנַחֲלָאָה וְנַחְלָה. וְהֶכֵנְתָּ צָרִי וְחִתּוּל לְלֹא חִתָּלָה. וְהִגַּהְתָּ מָזוֹר לְחַרְטוֹת מַחֲלָה. וְקָבַעְתָּ יוֹם זֶה לִסְלִיחָה וְלִמְחִילָה. לָבוֹא שְׁעָרֶיךָ בִּתּוֹדָה וּבִתְהִלָּה. לְקַדֵּם פָּנֶיךָ בְּחִלָּה. לְהַזְכִּיר בּוֹ רִבּוּיֵי מַכְאֹבָיו. בְּעֵת רָצוֹן לִשְׁמוֹעַ תְּפִלָּה. לְהַעֲבִיר כָּל שֵׁמֶץ וְתִפְלָה. לְהָנִיא כָּל אָוֶן וְתַהֲלָה.

seine Erzeugung in Missetaten. Das Dichten seines Herzens ist böse von Jugend auf; in den Gemächern seines Innern nistet der böse Trieb, sein Nachsteller wohnt in seiner Brust, und sein Busen ist der Schlange Nest. Wie eine Schmeißfliege, versteckt in des Zimmers Spalten, heimlich den Teig beschmeißt, so beschmeißt dieser böse Trieb des Menschen Geist; er sucht durch Heuchelei vom rechten Pfad ihn abzulenken und ins Unglück zu stürzen. Zwar stellt er sich, als wollte er in der Not ihm Beistand leisten, aber er ist der erste seiner Feinde, er quält ihn auf allen Wegen und stellt ihm rasch nach auf allen Stegen. Er gießt Verdruß in alle seine Glieder, betrübt durch Einflüsterung ihn und reizt ihn zur Sünde durch böse Eingebungen. Er stellt ihm Fallen auf, sucht listig ihn in Netzen zu fangen, und der Mensch unterliegt, wenn ihm nicht Dein göttlicher Beistand zur Hilfe kommt. Tagtäglich wird der Angriff erneuert; er bedient sich neuer Ränke, ihn anzufallen, zu überwinden, in Irrwege zu ziehen, zu Sünden zu verleiten und ins Verderben zu stürzen durch bittern Trank des Taumels. Niemals grüßt er ihn herzlich, er sucht nur seine Füße zu verstricken, er breitet seine Netze aus auf allen Gängen, legt Fallstricke in alle Straßen und gräbt ihm geheime Gruben, sein Herz verzagt zu machen und seinen Fall zu vervielfältigen. Dann schlägt er ihn, wie der Amboßschläger, mit Hämmern und Kolben nieder. Darauf sagten die Gleichnissprecher: „Wehe dem Hause, das seine Zerstörer und Verwüster in seiner Mitte hat!“ — Kann wohl ein Mann die Tugend ausüben, kann er tadellos handeln, da er mit einem gewaltigen und ränkevollen Räuber im Hause beständig zu kämpfen hat? — Darum hast Du lange schon ein Heilmittel zubereitet und gesorgt für die Genesung der Schwachen und Kranken; Du hast Arzneien für die Siechen und Heilungsmittel zur Hebung der Krankheit vorbereitet. Den heutigen Tag hast Du zur Verzeihung und Vergebung bestimmt, daß man Deine Pforten mit Dank- und Lobgesänge besuche, Dich ehrfurchtsvoll anbete und die Tugend jener in der Höhle Machpelah Schlafenden (der Urväter und -Mütter) in Erinnerung bringe. Zur Gnadenzeit erhörst Du Gebete, vernichtest alle Schimpf- und Schandtaten und vertilgst alles Laster

לְהַצְמִיחַ צְדָקָה וּתְהִלָּה. לְהָפֵר בַּעַס וּלְהַרְבּוֹת חֶמְלָה.
לְהָרִים מִכְשׁוֹל וּלְהָסִיר תַּקָּלָה. לְפַנּוֹת דֶּרֶךְ וּלְיַשֵּׁר
מְסִלָּה. לָתֵת לַשּׁוֹבָבִים טָהֳרָה וּטְבִילָה. לְהַעֲמִיד רָזֹן
וַהֲצָלָה. לְהַשְׁלִיךְ עָוֹן בִּעְמֻקֵּי מְצוּלָה. לָשֵׂאת זָדוֹן
וּמְעִילָה ׃. וּמִכָּל יָמִים יוֹם זֶה קִדַּשְׁתָּ. וְעַל כָּל יָמִים אוֹתוֹ
עִלִּיתָ. וּבוֹ מִכָּל יוֹם בָּחַרְתָּ. וּמִיָּצְרוֹ אוֹתוֹ לְךָ אִמַּרְתָּ.
וּלְדוֹר דֵּעַ כֹּחוֹ יִדַּעְתָּ. וְאָדָם דִּי זָהָב בּוֹ וְתַרְתָּ. וּמִכָּתֵב
חָרוּת לָעָנָו נָתַתָּ. וְסָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ בִּשַּׂרְתָּ. וְעַל הָרָעָה
נִחַמְתָּ. וְעַל בָּנֶיךָ רִחַמְתָּ. וְכִגְבֹהַּ שָׁמַיִם חַסְדֶּךָ לָמוֹ
הִגְבַּרְתָּ. וְרִחוּק מִזְרָח מִמַּעֲרָב פִּשְׁעָם הִרְחַקְתָּ. וּזְכוּת
הָרִבִּי קֶדֶם זָכַרְתָּ. וּכְאָב אֶת בֵּן אוֹתָם רָצִיתָ. וְעַל כָּל
אֹם רֹאשָׁם נִשֵּׂאתָ. וְקִרְבָּם בְּכָבוֹד רוֹמַמְתָּ. וּמִשֶּׁפֶל
הֲגַבַּהְתָּמוֹ וְהִתְלַלְתָּ. וְאוֹת לְטוֹבָה עִמָּהֶם עָשִׂיתָ. וְחִבַּתָּם
לַכֹּל הֶרְאֵיתָ. וְאַהֲבָתָם לְעֵין כֹּל גִּלִּיתָ. וְלִשְׁכֹּן בְּתוֹכָם
תָּאַבְתָּ. וְלַחֲנוֹת בֵּיניֵהֶם חָמַדְתָּ. וְלָשֶׁבֶת בְּוַעֲדָם אִוִּיתָ.
וְעַיִן בְּעַיִן לָמוֹ נִרְאֵתָ. וּבֵין כְּרוּבִים כְּבוֹדְךָ צִמְצַמְתָּ. וַעֲנַן
יָקָרְךָ עַל כַּפֹּרֶת הִצַּעְתָּ. וַעֲנַן הַקְּטֹרֶת לְכַסּוֹתוֹ הַיּוֹם
פָּקַדְתָּ. וּמֵאָז לְסָלִיחָה אוֹתוֹ שִׁמְתָּ. וּלְכַפָּרָה אוֹתוֹ יִסַּדְתָּ.
וּמִצְוֹתֶיךָ בְּדָתְךָ צִוִּיתָ. וְכָתַבְתָּ וְשָׁנִיתָ וְשִׁלַּשְׁתָּ. וַאֲזָהָרוֹתָיו
פֵּרַשְׁתָּ. וְעוֹנָשָׁיו פִּלַּשְׁתָּ. וְקָרְבְּנוֹתָיו קָצַבְתָּ. וְעֵרֶךְ
עֲבוֹדוֹתָיו סָדַרְתָּ. וְרִצּוּי חַוָּיוֹתָיו סָפַרְתָּ. וְרִקּוּחַ תְּמָרוֹתָיו
הֶעְדַּפְתָּ. וְסֵדֶר מַעֲרָכוֹתָיו הוֹסַפְתָּ. וְטַהַר טְבִילוֹתָיו
מָנִיתָ. וְקִדּוּשׁ רָחִיצוֹתָיו חִשַּׁבְתָּ. וַאֲזָכָרוֹתָיו בְּשֶׁכֶל
סִיַּמְתָּ. וְתוֹדוֹתָיו וּוִדּוּיָיו סָמַכְתָּ. וְעִנּוּיָיו בְּפֶקֶד רִשַּׁמְתָּ.

und alle Untugend. Nur Tugenden und löbliche Handlungen lässest Du zum Vorschein kommen, auf daß Dein Zorn unterdrückt und Dein Erbarmen rege werde, auf daß alle Hindernisse beseitigt, aller Anstoß hinweggeschafft, der Weg geräumt und der Steg gebahnt werde für die zur Reinigung zurückkehrenden Sünder, um ihnen Raum und Rettung zu schaffen. — Ihre Sünden sinken in des Meeres Tiefe und alle Frevel- und Lastertaten verschwinden. — Der heutige Tag ists, den Du vorzüglich geheiligt, über alle Tage des Jahres erhoben und aus allen erkoren; ihn hast Du für Dich geeignet und seine Kraft einem vernünftigen Geschlecht bekannt gemacht. An ihm verziehest Du das Verbrechen mit dem goldenen Kalbe; an ihm übergabst Du dem Demütigen (Mosche) die Gesetztafeln; an ihm verkündetest Du dem Volke Verzeihung und zogst das über sie beschlossene Übel zurück. Du erbarmest Dich Deiner Kinder, und so hoch der Himmel ist über der Erde, so hoch waltet Deine Güte über sie, und so fern der Morgen ist vom Abend, entferntest Du ihre Missetaten. Du dachtest ihnen die Frömmigkeit der Häupter der Vorwelt (unserer Voreltern) und warst ihnen gefällig, wie der Vater dem Sohne, erhobst ihr Haupt über alle Nationen und ließest ihr Horn rühmlich steigen, hobst aus der Tiefe sie zur höchsten Höhe und tatest ihnen zum Heil Wunderzeichen, zeigtest allen Deine Freundschaft zu ihnen, und aller Augen sahen, wie sehr Du sie liebtest. In ihrer Mitte zu wohnen, war Dein Verlangen; Du zeigtest Lust, zu ruhen unter ihnen, und in ihrer Versammlung zu weilen, war Dein Wunsch. Sichtbarlich zeigtest Du Dich ihnen und schränktest Deine Majestät zwischen den Cherubim ein; eine Wolke Deiner Herrlichkeit deckte das Kappores und eine Wolke von Räucherwerk verhüllte es heute auf Dein Geheiß. Seitdem hast Du diesen Tag zur Versöhnung bestimmt und der Vergebung geweiht; Du hast den Tag betreffende Gebote empfohlen, ins Gesetzbuch eingeschrieben und zum zweiten und drittenmal wiederholt; auch dessen Verbote hast Du deutlich vorgetragen und die Strafe im Übertretungsfall öffentlich bekannt gemacht; Du hast die Anzahl von dessen Opfern genau bestimmt, sowie die Ordnung der Dienstverrichtungen, die Anzahl der Sprengungen, der Rauchwerke, die Ordnung der Maarechoth, die Reinigung durch Baden, die Heiligung durch Hände- und Füßewaschen, die Art, wie Dein heiliger Name auszusprechen sei und wie oft das Bekenntnis und Sündengeständnis ab-

וְלִבֶּן עֲטִיפוֹתָיו חִוִּיתָ, וּפְוּוי שְׂרָדָיו הוֹרִיתָ. וְעִלּוּי מַחְלְצוֹתָיו
בֵּאַרְתָּ. וְשִׁנּוּי מַחְלְפוֹתָיו לִמַּדְתָּ. וְלִקְדוֹשֶׁיךָ אוֹתָם
מָסַרְתָּ. וְכָל תּוֹרוֹתָיו הוֹדַעְתָּ. וְכָל דָּתוֹתָיו חָקַקְתָּ. וְכָל
מִשְׁפָּטָיו חָרַצְתָּ. וְכָל חֻקּוֹתָיו חָקַקְתָּ. וְכָל גְּזֵרוֹתָיו
גָּזַרְתָּ. וְכָל עִנְיָנָיו חָרַטְתָּ. וְחֻבְלוֹ מִכֹּל הִנַּעְמְתָּ. וְחֻלְּשׁוֹ
מִכֹּל הִשְׁפַּרְתָּ. חִפֵּשׂ לְרָצוּיִם אוֹתוֹ שִׁוִּיתָ. דְּרוֹר
לִשְׁבוּיִם אוֹתוֹ הִתְוִיתָ. פְּקַח־קוֹחַ לַאֲסִירִים אוֹתוֹ תִּכַּנְתָּ.
יוֹם עָשׂוֹר לַעֲשִׂירִיָּה חָקַקְתָּ. שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן לְשׁוֹבְתֵי עֶגֶל
שַׁתָּה. יוֹם כִּפּוּר לְנוֹתְנֵי כֹפֶר תַּתָּה. לְכַפֵּר עֲוֹנוֹת.
לִמְחוֹת זְדוֹנוֹת. לְכַלֵּה פְּשָׁעִים. לְהָתֵם חֲטָאִים. לְטַהֵר
טְמֵאִים. לְהָדִיחַ דָּמִים. לְצַחְצֵחַ כְּתָמִים. לְהַרְחִיץ
צוֹאִים. לְהַלְבִּין כַּשֶּׁלֶג שָׁנִים. לְצַחֵר כַּצֶּמֶר אוֹדָמִים.
לְמָרֵק חוֹבִים. לְנַקּוֹת חָבִים. לְזַכּוֹת אֲשֻׁמִּים. לְזַכֵּךְ
אֲשָׁמִים. לְהַתֵּר לִנְתָאָמִים. לִסְלוֹחַ לְכָל עֲדַת תְּמִימִים:
וַעֲמָךְ בְּיוֹם זֶה יַחַד נֶאֱגָדִים. וּבְחִין לְפָנֶיךָ נוֹעָדִים.
וּשְׁכִינָתְךָ אִתָּם מְוֻעָדִים. וְנֶעֱצָרִים וּמְתֻוָּעָדִים. וּבִירָאָה
אוֹתְךָ עוֹבְדִים. וּבְאֵימָה עוֹמְדִים. וּבְגִילָה רוֹעֲדִים.
וּבְחִילָה מְסַלְּדִים. וּפְשָׁעֵיהֶם מְתַוַּדִּים. וּמִשְׁתַּחֲוִים
וּמוֹדִים. וְכוֹרְעִים וּבוֹרְכִים וְסוֹגְדִים. וְאַרְצָה לְךָ קוֹדִים.
וַדַּלְתוֹתֶיךָ שׁוֹקְדִים. וּכְאֶחָד נֶאֱחָדִים. וְיִחוּדְךָ מְיַחֲדִים.
וְקִדֻּשָּׁתְךָ מְעִידִים. וֶאֱמוּנָתְךָ מְסַהֲדִים. וְצִדָּקָתְךָ
מַגִּידִים. וְחַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ לֹא מְכַחֲדִים. וְעוֹרְכִים שֶׁוַע
בְּמַעֲמָדִים. וּמְוִירָה וְעַד שְׁקִיעָה שִׁבְחֲךָ מַתְמִידִים.
וּפְגִיעוֹת חָמֵשׁ מֵאָמֵשׁ מְעַתְּדִים. מוּל עֲבוֹדוֹת חָמֵשׁ

gelegt werden solle. Du hast die Art der Kasteiung angedeutet, Du hast den Anzug der Priester in weiß Leinen oder Goldgewand bestimmt; selbst den Wert der Gewänder hast Du angegeben, und unterrichtet, wie die Kleider zu wechseln seien. Dies alles hast Du Deinen Heiligen überliefert und sämtlich bekannt gemacht; alle Verordnungen, Rechte und Gesetze hast Du festgesetzt und genau bestimmt und über alles Regeln vorgeschrieben. Dieses Tages Anteil ist der Lieblichste, sein Los das Schönste; ihn hast Du bestimmt zur Verkündigung der Freiheit der Sklaven, Gefangenen und Gefesselten. Diesen zehnten Tag des Monats hast Du Israel anberaumt, machtest ihn zur höchsten Feier für ein Volk, das den Sabbat feiert, und gabst ihn zur Versöhnung für eine Nation, die Lösegeld für ihre Person gibt, um sie zu sühnen, zu entsündigen, von Missetaten loszusprechen und von Sünden zu befreien, die Verunreinigten zu reinigen, den Sündenschmutz abzuschwenken, die Besudelten zu säubern und die Befleckten zu waschen, daß sie rein werden wie Schnee und weiß wie Wolle. Die Sünden werden ausgemerzt, und die Sünder sind gereinigt, die Schulden vergehen, und die Schuldigen erscheinen rein; auf solche Art erfolgt Erlaß für die verbrüderte Nation und Verzeihung für die fromme Gemeinde. Heute ist der Sammeltag aller Glieder Deiner Gemeinde; sie sind zusammengetreten, Dich anzubeten, Deine Schechinah befindet sich in ihrer Mitte, Einhelligkeit und Eintracht herrschen unter ihnen, von Furcht durchdrungen verrichten sie ihren Gottesdienst. Da stehen sie schreckenvoll und in banger Erwartung, Dich flehen sie ängstlich an und bekennen ihre Sünden, sie bücken und beugen sich, knieend, fußfällig und hingestreckt zur Erde, pochen sie an Deine Pforten, huldigen einmütig Deiner Einheit und zeugen Deine Heiligkeit, bewähren Deinen Glauben, verkünden Deine Gerechtigkeit, verhehlen nicht Deine Güte und Treue und preisen ununterbrochen Dich von Tagesanbruch bis in die Nacht. Fünf Gebetsformeln, nach Anzahl der sonst gewöhnlichen fünf Opferdienste, haben sie angeordnet zwischen gestern

בְּעִתּוֹרִים. וּלְשִׁמְךָ מְהוֹרָרִים. בְּכָל עֹז וּמְאֹדִים: וְכֻלָּם צָמִים וּמִתְעַנִּים. יַחַד אֲבוֹת וּבָנִים. גְּדוֹלִים וְקַטַּנִּים. בַּחוּרִים וּזְקֵנִים. וּמַרְבִּים חִנּוּנִים. וּמְרַבְּרִים תַּחֲנוּנִים. וְעוֹרְכִים רָנָנִים. וּמְרַנְּנִים וּמִתְחַנְּנִים. לְפָנֶיךָ אֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים. לְפָרוֹתָם מִכֹּבֶד עֲוֹנִים. וְלִמְחוֹת פְּשָׁעֵימוֹ בַּעֲנָנִים. לִשְׁעוֹת שַׁוְעָם מַמְעוֹנִים. לְהַאֲזִין מֵהֶם שִׂיחַ מְעַנִּים. כִּי הֵם דַּלִּים וְאֶבְיוֹנִים. וּבְצִלְּךָ מִתְלוֹנָנִים. וּבְאָבְרָתְךָ מִתְגּוֹנָנִים. וּבְסִתְרְךָ נִצְפָּנִים. וּבְךָ נִשְׁעָנִים. וּכְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנִים. וּכְעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל יַד גְּבִירָתָהּ לְךָ פּוֹנִים. לְהַרְבּוֹת לָמוֹ פְּדִיוֹנִים. לְבַבְּסָם מִצַּחַן דְּפְיוֹנִים. לְהַצְלִיל בְּצוּל זְיוֹנִים. לְשַׁתֵּק בַּעֲלֵי דִינִים. לְאַלֵּם מְלָשְׁנִים. לוֹטְשֵׁי חִצִּים וְכִדוֹנִים. לְהָשִׁיב חֵרֶב לְנִדָנִים. לְהַגְבִּיר מְלִיצֵי יֹשֶׁר וְזִכְיוֹנִים. וּלְהַחֲסִים קַטֵּגוֹרִים עִמָּהֶם מְרַיְּנִים. וְסֵדֶר סְלִיחָה מְכִינִים. וְדִבְרֵי רְצוּי מְכֻוָּנִים. וּבְרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת אוֹפָנִים. אֲשֶׁר אִלַּפְתָּ לְנֶאֱמָן בְּחֶזְיוֹנִים. בְּעָבוֹר כְּבוֹדְךָ עַל פָּנִים. בְּרַבֶּרְךָ עִם צִיר פָּנִים אֶל פָּנִים. וְכָל הַיּוֹם בָּם מִתְגַּלְגְּלִים וְנֶאֱפָנִים. וְעֶרֶךְ וְדוּי מְשַׁנְּנִים. וְצִדְקוֹתֶיךָ מְתַנִּים. לְזָכְרָ לָמוֹ שְׁלֹשֶׁת אֶתְנִים. וְיוֹם קְדוּשׁ חִתּוּנִים. לְחַלְּצָם מֵרֹאשׁ פְּתָנִים. לְהַדְרִיכֵם מִפֶּרֶךְ מְעַנִּים. לְרָלוֹתָם מִדִּכּוּי תַּנִּים. לְהַעֲלוֹתָם מִבּוֹר שְׁאוֹנִים. לְנַתֵּק מֵהֶם מוֹסְרוֹת שׁוֹטְנִים. לִפְצוֹתָם מִלַּעַג שַׁאֲנַנִּים. לְהַצִּילָם מִגְאֵיוֹנִים. לְהָשִׁיב שִׁבוּתָם כְּיוֹנִים. לְמַלְּטָם מִתְּפֹת דְּרָאוֹנִים. מִלַּהַט מִתְהַפֶּכֶת בְּרַמְיוֹנִים. רִשְׁפֵּי

und heute zu beten, und Deinen Namen zu preisen mit aller Kraft und allem Vermögen. Alle sind bußfertig, alle fasten, Väter und Söhne, Groß und Klein, Jung und Alt; alles bittet und klagt zu Dir, alles liegt Dir an und fleht und betet vor Dir, Herr aller Herren, daß Du sie befreien mögest von ihrer Sünden Last, daß ihre Missetaten wie Wolken dahinschwinden möchten, daß Du ihr Jammergeschrei in Deinen Himmeln vernehmen und ihr Wehklagen erhören mögest. Denn sie sind arm und notleidend, sie suchen Deines Schattens Schutz und Deiner Flügel Schirm — nur Deine Decke kann sie schützen, nur Deine Stütze kann sie erhalten. Wie Knechte schauen auf des Herrn Hand, wie eine Magd auf ihrer Gebieterin Hand, so schauen sie zu Dir, erwarten Erlösung, erwarten Reinigung und Vernichtung ihrer Sünden. O, heiße sie schweigen ihre Gegner! laß sie verstummen, ihre Verleumder! laß alle gegen sie gezogenen Pfeile und Lanzen zurückziehen, und das Schwert werde in die Scheide gesteckt! nur jenen redlichen Rednern, die günstig von ihnen sprechen, verleihe Kraft, den Verleumdern aber, die nur rechten wollen, verschließe den Mund. Zu diesem Endzweck haben sie Gebetsformeln angeordnet, wodurch Du zu erflehen bist. — Sie sprechen Deine dreizehn unwandelbaren Eigenschaften aus, die Du Deinem Treuen (Mosche) in jener Erscheinung offenbartest, als Deine Herrlichkeit an seinem Angesicht vorrüberzog, wobei Du Dich mit ihm unterredet hast. Diese Deine göttlichen Eigenschaften sind der Hauptpunkt, um den sie sich heute drehen und wenden. Sie gestehen ihre Sünden und rufen Deine Milde an, daß Du ihnen die Tugend ihrer Stammväter und den Tag der Gesetzgebung gedenken mögest, um sie zu erretten von der Otterngalle (der bösen Begierde) und des Quälers Plage, sie zu erlösen aus der Drachenwohnung und heraufzuziehen aus Mördergruben[1]), sie von den Fesseln des Verführers zu befreien, vom Spotte der Übermütigen und der Verachtung der Trotzigen[2]); sie nach ihrer Heimat zurückzuführen und loszusprechen von der Höllenstrafe, von der flammenden Klinge

1) Darunter die Hölle verstanden wird; vgl. Jerem. 46, 18.
2) Nach Psalm 123, 4.

לַהַב וְעֹשׂוֹנִים · מְדוֹרַת אֵשׁ וְאוּדִים עֲשֵׂנִים · לְנַצֵּחַךְ
בְּשִׁיר כְּעַל שׁוֹשַׁנִּים · וְרִבּוֹתַי קֹדֶשׁ צָבָא עֶלְיוֹנִים ·
בְּשׁוּרָם כִּי תַצְדִּיק דָּנִים · אֲשֶׁר לַעֲבָדִים לְךָ נִקְנִים ·
יִתְמְהוּ וֶהֱלָלֶוךָ בְּתִמְהוֹנִים · וְכִתֵּי כִתִּים הֲמוֹנִים הֲמוֹנִים ·
יַשְׁמִיעוּ וְיֹאמְרוּ בְּאֶרֶשׁ שְׁנוּנִים · מִי אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא
עָוֹן וֶעֱבֹר עַל פֶּשַׁע נִמְעֵי נַעֲמָנִים · אַשְׁרֵי
הָעָם שֶׁכָּכָה לוֹ עוֹנִים · וְאַשְׁרֵי הַגּוֹי שֵׁיָי אֱלֹהָיו רוֹנָנִים ·
וְיַקְדִּישׁוּךָ עֶלְיוֹנִים · וְיַעֲרִיצוּךָ תַּחְתּוֹנִים: ע״פ א״ב כפול. וְאָז
אֵלִים יַאְדִּירוּךָ · בְּרָקִים יְבָרְכוּךָ · גְּדוּדִים יְגַדְּלוּךָ ·
דּוֹלְקִים יְדָרְשׁוּךָ · הֲמֻלָּה יְהַדְּרוּךָ · וָתִיקִים יוֹדוּךָ · זַכִּים
יְזַכְּירוּךָ · חֲיָלִים יְחַסְּנוּךָ · טְהוֹרִים יַטְעִימוּךָ · יְקָרִים
יְיַחֲדוּךָ · כַּבִּירִים יַכְתִּירוּךָ · לוֹהֲטִים יְלַבְּבוּךָ · מַלְאָכִים
יַמְלִיכוּךָ · נוֹגְנִים יְנַצְּחוּךָ · שְׂרָפִים יְסַלְּדוּךָ · עִירִין
יְעַלּוּךָ · פְּלָאִים יְפָאֲרוּךָ · צְבָאוֹת יְצַלְצְלוּךָ · קְלִים
יְקַדְּישׁוּךָ · רְבָבוֹת יְרוֹמְמוּךָ · שִׁנְאַנִּים יְשַׁבְּחוּךָ ·
תַּרְשִׁישִׁים יַתְמִידוּךָ · קְדֻשָּׁה מְשֻׁלֶּשֶׁת:

פ׳ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ · וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר ·
קו״פ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

פ׳ כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה
אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

ק׳ אֵל בָּרֵב עֲצוֹת תֹּכֶן אֶת רוּחַ · טֶרֶם בְּכָרוּב טָס
וַיֵּרָא עַל כַּנְפֵי רוּחַ · גַּם פֶּלֶס וּמִשְׁקָל שָׂם לָרוּחַ · טֶרֶם
דִּבַּרְתָּ בְּזָרִיזוּת תַּעֲשׂ הָרוּחַ · הֲלֹא עַל סְעָרָה הֶעֱמִיד

des umwälzenden Schwertes, vor dampfender und flammender Glut, vom Feuerherde und Scheiterhaufen. — Dann singen sie Dir, wie jener Sänger (David) auf Schoschannim,[1]) — Auch die heiligen Myriaden himmlischer Heere, so sie schauen, daß Du Deine Söhne, Deine Eigenen, hast frei gesprochen, werden darob erstaunen, und jubelnd werden alle Scharen und Chöre der Engel ausrufen: „Wer ist, o Gott, Dir gleich, der Du vergibst dem Samen Deiner Getreuen und verzeihest die Missetaten der Sprossen Deiner Lieben (Urväter)?! Heil dem Volke, dem es so ergehet! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist!" Hierauf stimmen alle Chöre des Himmels, von verschiedener Gestalt und mannigfaltigen Namen[2]) ihre göttlichen Lieder an und preisen Dich dreimal heilig! Wie es heißt: Und einer rief dem andern zu und sprach:

G. u. B. Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth,
voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!

Gem. Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt! — Seine Diener fragen einer den andern: „Wo ist seiner Herrlichkeit Wohnung?" Ihnen gegenüber tönt die Erwiderung: „G e l o b t!"

כא Gott stellte den prophetischen Geist fest, bevor Er noch auf dem Cherub, auf des Windes Flügeln einher fuhr[3]). Wage und Gewicht bestimmte Er dem Winde, bevor dieser Seinen Befehl schnell vollzog; bestimmte den Wind nach dem

---

1) Name eines Musikinstrumentes (Psalm 45, 1.)

3) Hier kommen im Original verschiedene Beinamen der Engel und ihrer Lobpreisungen vor, die in der Übersetzung unter eine Hauptbenennung zusammengefaßt wurden.

2) D. h. noch vor der Schöpfung, bei der nach der bildlichen Darstellung des Psalmisten (18, 11) Gottes Aufenthalt im Winde war, bestimmte er schon, sich zu offenbaren.

הָרוּחַ. טֶרֶם וּמֵאַצַּר יוֹצִיא אֶת הָרוּחַ. זֶה יָם הַגָּדוֹל יַטִּיל בּוֹ אֶת הָרוּחַ. ט׳ טֶרֶם חֵל נוֹוְלִים יַעֲרִים הָרוּחַ. טַעַם יְפוֹצֵץ אֵל וְיַעֲמִיד הָרוּחַ. טֶרֶם יְזֻלוּ מַיִם יַשִּׁיב הָרוּחַ:

י׳ לָבֵן כָּל לַיִל בְּיָדוֹ תָּפָקֵד כָּל רוּחַ. טֶרֶם לְאֶצְלוֹ תָּשׁוּב הָרוּחַ. מְרָקָם בְּצַלְמוֹ נָפַח בּוֹ נִשְׁמַת רוּחַ. טֶרֶם נְשָׁמָה אֵלָיו תָּאֲסַף עִם רוּחַ. סְלוּל גַּן נָטַע מִתְהַלֵּךְ לָרוּחַ. טֶרֶם עַל פְּנֵי גֵיא הֶעֱבִיר הָרוּחַ. פֶּתַע עֲבוּר מוֹרְדִים לֹא יָרֹן רוּחַ. טֶרֶם צָרְחוּ סוּר וַיִּכְלוּ מֵרוּחַ. קֶדֶם כֹּל נִקְרָא אֱלֹהֵי הָרוּחַ. ט׳ טֶרֶם רִחֵף עַל פְּנֵי מַיִם רוּחַ. שִׁלְטוֹן לֹא שָׂם לַיּוֹצֵר לִכְלֹא אֶת הָרוּחַ. טֶרֶם תִּנָּה מְנַגֵּן אֲנָה אֵלֵךְ מֵרוּחַ:

קו״ף לָכֵן כֹּל אֲשֶׁר בְּאַפָּיו נִשְׁמַת רוּחַ. אָכֵן בֶּאֱנוֹשׁ הִיא הָרוּחַ. יְסַלְּדוּ יְסַלְּסְלוּ לָאֵל בְּוֹרֵא רוּחַ. כְּחַיָּה וְאוֹפַן יֵעוֹת יָבוֹא בָּם הָרוּחַ:

ט׳ כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה
אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעָשְׂתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קו״ף בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ק׳
מִמְּקוֹמוֹ הוּא יָפֵן בְּרַחֲמִים וְיָחוֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

ע״פ חשר״ק.

ק׳ תָּמִיד תִּתְלוֹנֵן בְּיִרְךָ כָּל נֶפֶשׁ. שְׁגָגוֹת וּזְדוֹנוֹת לְךָ תּוֹדֶה הַנֶּפֶשׁ. רָצִיתָ לְהַמְצִיא כֹּפֶר לָנֶפֶשׁ. קָדוֹשׁ לְבַעֲבוּר תְּבָרֶכְךָ כָּל נֶפֶשׁ. צוֹם אֶבְחֲרֵהוּ קָרָאתָ עִנּוּי נֶפֶשׁ. פֶּשַׁע בְּלֹא דַעַת לֹא טוֹב לָנֶפֶשׁ. עָמָל וְכָל פַּעַל לֹא יְמַלְאוּ נֶפֶשׁ.

Sturm, der früher als der Wind gewesen. In das Weltmeer stieß Er den Wind; bevor die Rieselnden wie eine Mauer standen, türmte sie der Wind. Sanftmütig spricht Gott und es wird Windstille; vor dem Regen aber läßt Er den Wind wehen.

Nächtlich wird der menschliche Geist bei ihm aufbewahrt, bevor er zu Ihm zurückkehrt. In seinem Ebenbilde geformt, hauchte er ihm geistigen Odem ein, bevor auf ihn beschlossen war, seinen Geist einst aufzugeben. Der nach dem Winde Wandelnde[1]) pflanzte einen ebnen Garten (das Paradies), bevor ein Wind das Erdental durchströmte. Der Abtrünnigen wegen, sprach Er, soll mein Geist nicht walten[2]), ehe sie noch schrieen: gewichen ist Er, vergingen sie durch Seinen Geist. Vor Allem wurde er schon Gott der Geister genannt, ehe noch der Hauch (Gottes) auf dem Gewässer webte. Keinem Wesen gab er die Macht, den Geist zu fesseln, ehe der Sänger (David) preisend sprach: Wohin soll ich vor dem Geiste fliehen[3]).

Gem. Darum alles, was des Geistes Odem hat, vornehmlich der geistige Mensch lobe und preise Gott, des Geistes Schöpfer, so wie Chajah und Ophan, wenn sie begeistert sind.

G. u. V. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Gem. Von seiner Stätte aus wende er sich erbarmungsvoll und begnadige das Volk, das seiner Einheit Namen täglich zweimal, abends und morgens, voll Liebe huldigt, rufend: „Höre Israel!"

תמיד Die bei Dir weilende Seele bekennt die Vergehungen und Sünden Dir. Du gewährtest eine Sühne der Seele, damit Dich, o Heiliger, jeder lobe. Ich wählte das Fasten zur Demütigung, riefst Du. Vergehen aus Unwissenheit, ist der Seele nachteilig[4]). Alle mühseligen Beschäftigungen befriedigen den Geist nicht[5]). Die sämtlichen Glieder werden durch

1) Nämlich: Gott, nach dem biblischen Ausdruck Genes. 3, 8.
2) Genes. 6, 3.
3) Wodurch David erhört worden und der böse Geist von Saul gewichen ist; vgl. I. Sam. 18, 10.
4) Da man weder um Vergebung derselben bitten, noch dieselben vermeiden kann.
5) D. h. des Menschen Wünsche werden nie alle erfüllt.

פ סְכוּךְ אֲבָרִים תְּמַלֵּא חַיִת נֶפֶשׁ. נֶעְלָם מִכֹּל נַהֲם יְצִיאַת הַנֶּפֶשׁ. מִיתָה מְמֻרָקֶת עָוֹן חַטָּאת נֶפֶשׁ:

ק לָכֵן בְּכָל צָרָה אֲשַׁפּוּךְ לְךָ אֶת הַנֶּפֶשׁ. כְּצִפּוֹר מִפַּח לְמַלֵּט בָּנוּ נֶפֶשׁ. יַחַד כָּל הַנְּפָשׁוֹת לְךָ כְּאַחַת נֶפֶשׁ. טָהוֹרֵיךְ הֶחֱדַלְתָּ מִכָּל טֻמְאַ נֶפֶשׁ. חֶשְׁבּוֹן וָדִין בְּעֵת תֵּת כָּל נֶפֶשׁ. זַכֵּה וּטְהוֹרָה בְּהָיוֹת הַנֶּפֶשׁ. וְשׁוּבִי לְמְנוּחָיְכִי תֹאמַר לָנֶפֶשׁ. הֲלֹא בְּצֹרוֹר הַחַיִּים תִּצְרֹר הַנֶּפֶשׁ. וּרְשֵׁי הֶגְיוֹן דָּת מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ. פ גַּם זֵדִים בַּהַעֲיִקָם נֶפֶשׁ. בְּכַף הַקֶּלַע תְּקַלַּע מֵהֶם הַנֶּפֶשׁ. אֵלֶיךָ אֵל בְּאֶמֶן אֶשָּׂא אֶת הַנֶּפֶשׁ:

קו פ לָכֵן בְּכָל־לֵב וּבְכָל־מְאוֹד וּבְכָל־נֶפֶשׁ. אַיֶּכָּה זִכְרֶךָ תָּמִיד נֶשֶׁף וָשַׁחַר עַד אַשְׁלִים לְךָ אֶת־הַנֶּפֶשׁ:

פ מְשֻׁקוֹמוֹ הוּא יָקֵן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ
עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

קו פ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

ק אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

ק אֵלֶיךָ וְעָרֶיךָ יָבֹא כָּל־בָּשָׂר. תַּחַת כִּי מַעֲשֶׂיךָ לֹא כְּמַעֲשֵׂה בָשָׂר. בְּיָדְךָ תֶּאֱסוֹף רוּחַ כָּל־בָּשָׂר. שָׁאַתָּה הוּא אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל־בָּשָׂר. גַּם לָרָמָה הוּא רִבּוּי בָשָׂר. רוֹעַ פֶּה הוּא הַמַּחֲטִיא בָשָׂר. דּוֹר שֶׁטַח כְּהַשְׁחִית וְעָשׂ זְמַת בָּשָׂר. פ קְצַצְתָּ וְנָמַתָּ בְּשַׁגָּם הוּא בָשָׂר. הֲלֹא בְּקָצְפְּךָ עַל חַטֹּאת בָּשָׂר: צוּר זָכוֹר תְּזוּכוֹר כִּי הֵמָּה בָשָׂר:

die Seele belebt, und dennoch ist ihr Wehlaut jedem unvernehmbar in der Sterbestunde, die jede Sünde sühnt.

Darum schütte ich in jeder Not die Seele vor Dir aus, daß sie wie ein Vogel aus der Schlinge entkomme. Einige alle Seelen, daß sie einstimmig Dich anerkennen. Deinen Reinen (Israel) versagtest Du alles Unreine. Wird der Geist zur Zeit, wenn er Rechnung geben soll, rein gefunden, so sagst Du ihm: Kehre in deine Ruhe zurück, in das Lebensbündnis wirst du aufgenommen, wo die Forscher des belebenden Gesetzes (Thora) sind. Wenn Lasterhafte entseelt werden, so fährt zur Hölle ihre Seele, daher erhebe ich treu meine Seele Dir.

Gem. Darum werde ich von ganzem Herzen, aus allen Kräften und aus ganzer Seele jeden Abend wie jeden Morgen Deiner gedenken, bis ich meine Seele Dir ausliefern werde.

Gem. u. Vorb. „Höre Israel, der Ewige, unser Gott, der Ewige ist einzig!"

Gem. Einzig ist er, unser Gott, er ist unser Vater, er ist unser König, er ist unser Befreier, und er wird uns zum zweiten Male in seiner Allbarmherzigkeit vor aller Lebenden Augen vernehmen lassen: Ich will euer Gott sein!

אליך Zu Dir kommt alles Fleischliche, Du, dessen Taten nicht denen der Menschen gleichen. Den Geist aller Fleischlichen nimmst Du auf, denn Du bist jedem Gott der Geister. Verwesung ist das Los alles Fleisches, ein lasterhafter Mund versündiget das Fleisch (den Körper). So wurde das ausgeartete unzüchtige Geschlecht überschwemmt, Du zürntest, dennoch sprachst Du: Er ist ja nur Fleisch! Wenn Du also über die Laster der Menschen erzürnst, so gedenke, o Schöpfer, daß nur Fleisch sie sind!

ק וְלָכֵן בְּיָדְךָ אֶפּוֹל וְלֹא בִּידֵי בָּשָׂר. פְּקֻדַּת רוּחֲךָ לֹא
בָּרוּנִי בָּשָׂר. זֶה אֲתָּה הוּא אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל בָּשָׂר.
עוֹרֵךְ וְנוֹתֵן לֶחֶם לְכָל בָּשָׂר. חַי לְכָל חַי קָרָאתָ בָּשָׂר.
סַכַּבְתָּ גִּיד וְעֶצֶם וְאָרַגְתָּ עוֹר וּבָשָׂר. טָהֳרָה תִּטַּמֵּא כְּזַיִת
בָּשָׂר. נָא לָכֵן אוֹי לְבָשָׂר מִפְּנֵי בָשָׂר. יְלֵל צָרִים שָׁמַעְנוּ
וְסָמַר בָּנוּ בָּשָׂר. ס מֵעֶיךָ יֶהֱמוּ עַל כָּל בָּשָׂר. כְּבוֹד שֵׁם
קָדְשְׁךָ יְבָרֵךְ כָּל בָּשָׂר. לְמוּד דָּתְךָ מַרְפֵּא לְכָל בָּשָׂר:

קי״ס לָכֵן לְעֵת תִּשְׁפּוֹךְ רוּחֲךָ עַל כָּל בָּשָׂר. גִּלּוּי כְּבוֹדְךָ
יִרְאֶה כָל בָּשָׂר. וּבְהַשְׁמִיעֲךָ שִׁנִּית יַחַם כָּל בָּשָׂר:

ס אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא
יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

קי״ס אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

נפפ״ס מין מומרין כמן אדיר ארירנו.

ק אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה
יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ע״ס א״ב.

ק אֱלֶיךָ תְּלוּיוֹת עֵינֵינוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. בָּרוּךְ בְּמַקְהֲלוֹת
עַמֶּךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: גְּאָלָנוּ שֵׁנִית מִמְּעֲנֵינוּ. יְיָ
אֲדֹנֵינוּ. דָּר בְּשָׁמֵי מְרוֹמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: הֵן לְךָ
הֶאֱמַרְנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. וּמִי כָעָם מְרוֹמְמֵי שִׁמְךָ. מָה
אַדִּיר שִׁמְךָ: זְכוֹר בְּרִית אֲתָנֵינוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. חַי כִּי אֵין
זָר עִמָּךְ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: טָהוֹר לְשִׁמְךָ קַנֵּנוּ. יְיָ
אֲדֹנֵינוּ. יְחִידִי הַדָּן בְּעוֹלָמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: כְּחַךְ
יְגַדֵּל מַלְכֵּנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. לְבֵנוּ רָחַשׁ לְרוֹמְמֶךָ. מָה
אַדִּיר שִׁמְךָ: מְנוֹף בְּזִרּוֹעַ גְּאָלָתָנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. נֶהְלָלְךָ

Daher will ich nur in Deine, nicht in des Menschen Hand fallen, Dein Richterspruch gleicht nicht dem der Menschen. Du bist es ja, der Gott aller Menschen Geister, der jedem Wesen Nahrung gibt. Alles Lebende nanntest Du Fleisch[1]), bedecktest die Adern und Knochen mit Haut und Fleisch. Das Reine wird durch ein Stück (Leichen-) Fleisch unrein; darum wehe dem lebendigen Fleisch durch das Tote! Der Leiden Jammer hören wir, und es erstarrt das Fleisch. Du bemitleidest alles Fleischliche, daher auch alles Fleisch die Herrlichkeit Deines heiligen Namens loben wird. Dein Gesetz lernen, ist allem Fleischlichen heilsam.

Gem. Darum wird zur Zeit, wo Du Deinen Geist über alles Fleischliche ausschütten wirst, jedem Deine Herrlichkeit sichtbar werden[2]) und alles Fleischliche wird verstummen bei Deiner zweiten Verkündigung[3]).

Gem. u. Vorb. „Ich bin der Ewige, euer Gott!"

אליך Zu Dir schauen harrend unsere Augen, Ewiger, unser Herr! der Du gepriesen wirst in den Versammlungen Deines Volkes; wie mächtig ist Dein Name! Erlöse uns abermals aus unsern Qualen, Ewiger, unser Herr! Bewohner jener Himmelshöhen, wie mächtig ist Dein Name! Dich allein preisen wir, Ewiger, unser Herr! wo gibt es ein Volk, das so Deinen Namen erhöht? wie mächtig ist Dein Name! denke an den Bund mit unsern Urvätern, Ewiger, unser Herr! Du allein bist ewiglebend, kein Fremder mit Dir; wie mächtig ist Dein Name! Reiner, erwirb uns Deinem Ruhme! Ewiger, unser Herr! Alleinrichter des Weltalls! wie mächtig ist Dein Name! Zeige die Größe Deiner Kraft, o König, Ewiger, unser Herr! unser Herz dichtet Deiner Erhabenheit! wie mächtig ist Dein Name! Dein Arm hat uns aus Noph (Ägypten) befreit, Ewiger, unser Herr! Dich loben wir wie

1) Genesis 7, 15.
2) Joel 3, 1.
3) Secharjah 2, 17.

כְּאֵילִי מִרוֹמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: סָעֲדֵנוּ וְסָמְכֵנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. עֲנֵנוּ וְנוֹדֶה לְשִׁמְךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: פְּדֵנוּ וְחָנֵּנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. צוּר עוֹלָמִים שִׁמְךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: קוֹמֲמֵנוּ וַהֲקִימֵנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. ס רַחֲמֶיךָ יְקַדְּמוּ וַעֲמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנֵנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. תִּתְרוֹמַם מְנַשּׂוֹאֵי רַחֲמֶיךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ:

קו״ס שִׁמְךָ אֵל לְבַבֵנוּ. יְחוּדְךָ יַחַד הִנְעֲמֵנוּ:

ס אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ס וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

קו״ס יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

ס לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לָעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

כִּי מַקְדִּישֶׁיךָ בִּקְדֻשָּׁתְךָ (נ״ק כעיכו) קְדֻשָּׁתָ. בָּאָה לְקָדוֹשׁ פְּאֵר מִקְדּוֹשִׁים. בְּאֵין מֵלִיץ יְשָׁר. מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע. תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דָּבָר חֹק וּמִשְׁפָּט. וַצִּוִּיתָנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט: עוֹד יְזֻכַּר־לָנוּ אַהֲבַת אֵיתָן, אֲדֹנֵינוּ. וּבֵּבֵן הַנֶּעָקָד יַשְׁבִּית מְרַיְנֵנוּ. וּבְזֹאת הַתָּם יוֹצִיא אָיוֹם (נ״ק היום) לְצֶדֶק דִּינֵנוּ. כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאֲדֹנֵינוּ: וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירֶךָ. וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. וְעַל מְכוֹנְךָ וְהֵיכָלֶךָ:

die Engel Deiner Himmel: wie mächtig ist Dein Name! sei unser Schirm, unsere Stütze, Ewiger, unser Herr! antworte uns, dann danken Deinem Namen wir: wie mächtig ist Dein Name! Erlöse uns, sei uns gnädig, Ewiger, unser Herr! Schöpfer aller Welten ist Dein Name, wie mächtig ist Dein Name! Richte uns auf und erhalte uns, Ewiger, unser Herr! laß Deine Barmherzigkeit Deinem Zorn zuvorkommen! wie mächtig ist Dein Name. Vernimm die Stimme unseres Flehens, Ewiger, unser Herr! hoch preist Dich eine Nation, die Du liebevoll erhoben; wie mächtig ist Dein Name!

Deinen Namen, Allmächtiger, herzen wir;
huldigen in Wonne Deiner Einheit!

Gem. Allmächtiger, unsere Macht! Ewiger, unser Herr! wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde! Einst wird der Ewige König sein über die ganze Erde, an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger.

Vorb. Und in Deinen heiligen Worten heißt es:

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit heiligen wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du.

כי Die Dich heiligen, hattest Du mit Deiner Heiligkeit geheiliget, darum ziemt der Heiligen Ruhm dem Allheiligen. Verteidiget keiner das Recht gegen den Sündenankläger, so spreche Du dem Hause Jakob das Recht, rechtfertige Du uns im Gerichte, o König des Rechtes! Auch gedenke uns, Herr, der Liebe des Mächtigen (Abraham), und durch den gebundenen Sohn beseitige, die uns verdammen, und durch das Verdienst des Frommen fälle, o Furchtbarer! unser Urteil zum Guten, da dieser Tag unserm Herrn geheiliget ist. Und so werde Deines Namens Heiligkeit, Ewiger, unser Gott, verbreitet über Dein Volk Israel, über Deine Stadt Jerusalem, über Deine herrliche Residenz Zion, über das Reich der Nachkommen Deines Gesalbten David und über Deinen Wohnsitz und Deinen Palast.

ע"פ א"ב.

יי הָאַדִּיר בִּשְׁמֵי עַלְיוֹת. יי הַבּוֹחֵן סַרְעַפַּי וּכְלָיוֹת: יי הַגֶּבֶר
מֵרֵאשִׁית אוֹתִיּוֹת. יי הַדָּן בְּצֶדֶק בְּרִיּוֹת: יי הֶהָיָם קֶדֶם
לְכָל חֲיוֹת. יי הוֹה וְעָתִיד לִהְיוֹת: יי הַנָּן וּמֵכִין לַכֹּל
מִחְיוֹת. יי הַחוֹנֶה עַל אַרְבַּע חַיּוֹת: יי הַטִּפַּח גַּבְהֵי
תְלוּלִיּוֹת. יי הַיְחִיד רְקוּעָה עַל מֵיוֹת: יי הַכּוֹנֵן מְיֻשָּׁרִים
וְזַכִּיּוֹת. יי הַלַּחַשׁ עַמּוֹ מַאֲזִין בִּשְׁעִיּוֹת: יי הַמְכַנֵּס נִדְחֵי
גָלְיוֹת. יי הַנִּפּוּצִים מִקַּבֵּץ מֵאַרְבַּע זְוִיּוֹת: יי הַסּוֹכֵת פֶּלֶל
פְּיוֹת. יי הָעוֹנֶה לְקוֹרְאָיו מִתַּחְתִּיּוֹת: יי הַפּוֹדֶה נֶפֶשׁ
עֲבָדָיו מִשְּׁאִיּוֹת. יי הַצּוּר צַדִּיק וְרַב עֲלִילִיּוֹת:
יי נִקּוּל הַקּוֹרֵא לְמֵי הַיָּם וּשְׁפָכָם בְּדָכְיוֹת. קי"ף הָרָם
וְנִשָּׂא בְּכֹם שְׁכִיבְיוֹת. הַשּׁוֹכֵן בְּשֶׁקֶט חֲצוּבֵי שַׁלְהֲבִיּוֹת.
הַתּוֹמֵךְ מְיַחֲלָיו וְעֵינֵיהֶם לוֹ תְלוּיוֹת:

ע"פ חשר"ק.

יי הַתְּכֵן מְתַחַת זְרוֹעוֹת עוֹלָם. יי הַשָּׂר כֹּל וּמְנוּ לֹא
נֶעְלָם: יי הָרוֹפֵא לִשְׁבוּרֵי לֵב וּמְחַתֵּל מַחֲלָם. יי הַקּוֹרֵא
הַדּוֹרוֹת מֵרֹאשׁ וּמְכַלְכְּלָם: יי הַצָּר בְּיָהּ עוֹלָמִים וְסוֹבְלָם.
יי הַפּוֹשֵׁט יָד לַשָּׁבִים וּמְקַבְּלָם: יי הָעוֹזֵר לַשָּׂמִים בּוֹ
כִּסְלָם. יי הַסּוֹלֶה שׁוֹגִים נוֹשְׂאֵי עֵץ פִּסְלָם: יי הַנּוֹתֵן
בָּעִוִּים נְתִיבָה לְהַכְלִילָם. יי הַמֵּכִין מָאוֹר וָשֶׁמֶשׁ
בְּמַכְלוֹלָם: יי הַלְבוּשׁוֹ כַּשֶּׂלֶג לְבָנָיו לְהַלְבִּין מַעֲלָם.
יי הַבְּצֶמֶר נָקִי שְׁעָרוֹ לְנַקּוֹת גְּעוֹלָם: יי הַיָּשָׁר וּמְלַמֵּד
פּוֹשְׁעִים לְהוֹעִילָם. יי הַטּוֹב וּמוֹרֶה חַטָּאִים דַּרְכּוֹ
לְהַשְׂכִּילָם: יי הַחוֹבֵשׁ אֶרֶךְ עֲמוּסָיו לְהַתְעִילָם. יי הַזּוֹכֵר
בְּרִית רִאשׁוֹנִים מִלְּגַעֲלָם: יי הַנֶּחְמָד עוּזִּים מַצְלִיל מִשְׁאוֹן

האדיר Der Mächtige in den erhabenen Himmeln prüft Gedanken und Nieren! verkündet Wunder im voraus; richtet die Wesen, nach Gerechtigkeit! war, bevor etwas war, ist und wird sein, speist und versorgt jeden! thront über den vier Chajoth; spannte die hohen Himmel aus, gründete die Erde auf Wasser; hält die Tugendhaften und Redlichen aufrecht; erhört das Gebet seines Volkes; versammelt die Verjagten; vereiniget die in den vier Weltgegenden Zerstreuten; vernimmt die Gebete; erhört die aus der Tiefe Ihn anrufen; rettet seine Diener vom Untergang. Gerecht und tatenreich ist der Schöpfer; er ruft dem Meere zu, und ergießt es durch brausende Wogen. Der auf dem flammenden Thron hoch Erhabene, residiert unter den ruhigen aus Flammen gebildeten Engeln; Er stützt die auf Ihn harren und ihre Blicke zu ihm richten.

החכן Unten walten Seine ewigen Arme, Er sieht alles, nichts ist ihm verhohlen; heilt die zerknirschten Gemüter und lindert ihre Schmerzen; bestimmte die Geschlechter von Anbeginn und verpflegte sie. Er schuf mit Jah die Welten, die er nun hält; bietet die Hand den Bußfertigen und nimmt sie auf. Er hilft denen, die ihr Vertrauen auf Ihn setzen, tretet aber nieder, die zu den Planeten hoffen[1]). Er bahnt die mächtigen Gewässer, daß sie betreten werden können; bestimmt für Sonne und Mond eine Bahn; kleidet weiß wie Schnee seine Kinder; daß ihr Vergehen weiß werde. Wie reine Wolle ist sein Haar, um ihren Schmutz zu reinigen. Der Redliche unterweist die Sünder zu ihrem Vorteil; der Gütige zeigt dem Lasterhaften den Weg ihrer Besserung. Er bereitet Heilmittel für Israel, daß es genese, gedenkt des Bundes der Vorfahren und wird ihrer (der Israeliten) nicht überdrüssig. Er versenkt die (sprechenden) Beweise ihrer Laster, um sie (die Sünder) vom Verderben zu retten. Er

1) D. h. die sie göttlich verehren.

לָהֶעָלֵם. ק׳ הַחְצֵיב גְּבוּלוֹת עַמִּים לְמִסְפָּרָם לָעֲלֵם:
פין נקוד הַדּוֹדָם וְחוֹשְׁקָם בְּאַהֲבָתוֹ וּבְחֶמְלָתוֹ הוּא נֶאֱלָם.
קו״ף הַגּוֹנְנָם וּמַצִּילָם לְנַטְּלָם וְלַנְשְׂאָם כִּימֵי עוֹלָם.
הַבְּרָאָם בְּרִיָּה חֲדָשָׁה עוֹשָׂם וּבוֹעֲלָם. הָאוֹמֵר חַי
אָנֹכִי לְעֹלָם:

ע״פ א״ת ב״ש.

ק׳ הָאֹמֵן כְּפִי שְׁחָקִים וְהִקְצִיבָם. ק׳ הַתִּכְּנָם בַּיֶּרֶת וְעִם
רֶגֶב הִשְׁלִיכָם: ק׳ הַבּוֹרֵא קְצוֹת הָאָרֶץ וְהִרְחִיבָם. ק׳ הַשָּׁת
מְמַדָּם וַעֲמוּדֵי מַחֲצָבָם: ק׳ הַגּוֹלֵל אוֹר וְחשֶׁךְ בְּנִתִיבוֹת
קָדָם. ק׳ הָרוֹגַע יַמִּים וּמַחֲץ רָהָבָם: ק׳ הַדִּכְּאָם לְמָקוֹם
יָסַד וְחוֹל הִסְבִּיבָם. ק׳ הַקְּדָם וְכִנְסָם כַּנֵּד וְהֶעֱמִיק מְקָנָם:
ק׳ הַהַשְׁרִיצָם תַּנִּינִים וַעֲיט וְרָגָה הִרְבָּם. ק׳ הַצָּו וּמֵכִין
לָמוֹ צֵיד אִבָּם: ק׳ הַוּתֵק הָרִים וּגְבָעוֹת וְהַצְמִיחַ תְּנוּבָם.
ק׳ הַפּוֹעֵל יְצוּרִים וְחַיּוֹת לִרְעוֹת טוּבָם: ק׳ הַזְמַן כָּל
גְּבוּלוֹת אֶרֶץ וְהִצִּיבָם. ק׳ הַעִתּוֹתִי קַיִץ וָחֹרֶף הַקִּיפָם
וְהִסְבִּיבָם: ק׳ הַחוֹלֶיו מְאַשֵּׁר מַשְׁלִיכֵי עָלָיו יָהֲבָם.
ק׳ הַסּוֹמְכָם לְשַׂבְּעָם בְּצַחֲצָחוֹת בְּלִי לְהַרְעִיבָם: ק׳ הַטֶּרֶף
נָתַן לִירֵאָיו מֵעוֹנִי לְשַׂגְּבָם. ק׳ הַנּוֹתֵן יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ
בְּעִתָּם לְהַרְבִּיבָם: ק׳ הַיְמַן סָלִיחָה לַשּׁוֹבְבִים לַהֲשִׁיבָם.
קו״ף הַמְטַהֲרָם בְּזֹרֵיקַת טְהוֹרִים בְּצָלּוֹ לְהוֹשִׁיבָם.
הַכּוֹנֵן כִּסְאוֹ לַמִּשְׁפָּט לְאֻמִּים לְיַשְּׁבָם. לָכֵן בְּמָלְכוֹ
יִשָּׂמְחוּ אִיִּים רַבִּים בְּהִתְיַשְּׁבָם:

ק׳ וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאָתָה כִּי
בְכָל חַכְמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל מַלְכוּתָם מֵאַיִן כָּמוֹךָ:

stellte fest die Grenze jener Völker für Israels Zahl[1]), zu ihrem (Israels) Ruhme. Mit Freundschaft liebt Er und hat Wohlgefallen an ihnen (den Israeliten), erlöst sie durch Sein Erbarmen. Er schützt und rettet sie, damit sie einst wie früher erhöhet werden; ihr Schöpfer und Herr bildet sie in neue Geschöpfe um[2]), Er spricht: ewig lebe ich!

האמן Meisterhaft machte Er die Himmelswölbung, begrenzte sie, befestigte sie mit der Spanne[3]) und verband sie mit der Erde. Er schuf den Erdenkoloß und dehnte ihn aus; bestimmte ihr Maß und ihre Stützen. Er rollt Licht und Finsternis in ihre bestimmten Linien (Meridiane). Er regt die Meere auf und zerschellt ihre tobenden Wogen, drückte sie (die Gewässer) auf den Boden und umgab sie mit Sand. Er zog sie zusammen wie eine Mauer und senkte ihre Wassermenge; ließ in ihnen Seeungeheuer entstehen, bereicherte sie mit Raubtieren und Fischen, denen auf Sein Geheiß Nahrung verschafft wird. Er befestigte Berge und Hügel und ließ sie Früchte tragen, damit allerhand Geschöpfe dort weiden. Er stellte fest die Erdengrenzen, daß sie immer von Sommer und Winter umgeben werden. Er stärkt die zu Ihm hoffen und ihr Anliegen Ihm anheim stellen, sättiget sie in der Dürre, daß sie nicht verhungern. Verschafft Nahrung, denen, die ihn fürchten, um vom Elend sie zu retten. Gibt Früh- und Spätregen, daß sie zur Zeit befeuchten. Er hält Vergebung den Bußfertigen bereit, damit sie sich bessern. Er reiniget sie durch das Besprengen mit dem reinen Wasser, damit sie in Seinem Schutz bleiben. Fest stehet Sein Thron beim Gerichte, um alle Nationen zu beruhigen. Darum werden die Bewohner vieler Inseln der Ruhe (des Friedens) sich erfreuen.

ובכן Wer sollte Dich, o König aller Völker, nicht fürchten? Dir kommt es zu; denn unter den Weisen aller Nationen und aller Reiche ist Keiner Dir gleich!

---

1) Siehe 5. B. Mos. 32, 8.

2) Indem er ihnen ihre Sünden vergibt; vgl. Jecheskel 36, 26 und Jalkot p. Pinchos.

3) Jesaias 40, 12.

ע"פ א"ב כפול. ו׳ וּבְכֵן מִי:

ו׳ מִי אַדִּיר אַפְסֶךָ. ז׳ מִי בָרוּךְ בְּלֹתֶךָ: ו׳ מִי גִבּוֹר
בְּגִילֶךָ. ז׳ מִי דָגוּל כְּרֻמוּתֶךָ: ו׳ מִי הָדוּר כְּהַלּוּלֶיךָ.
ז׳ מִי וַתִּי כְּוִעוּדֶךָ: ו׳ מִי זַבַּי זוּלָתֶךָ. ז׳ מִי חָסִין חִלּוּפֶךָ:
ו׳ מִי טָהוֹר כְּמַכְסִיסֶיךָ. ז׳ מִי יָרוּא כְּיִחוּדֶךָ: ו׳ מִי כּוֹבֵשׁ
כְּבִמִירָתֶךָ. ז׳ מִי לוֹבֵשׁ כִּלְבָנֶךָ: ו׳ מִי מָרוֹם מִלְּבַדֶּךָ.
ז׳ מִי נָכוֹן נָכְחֶךָ: ו׳ מִי סוֹאֵן כִּסְאָתֶךָ. ז׳ מִי עָץ
בַּעֲלִילוֹתֶיךָ: ו׳ מִי פּוֹעֵל כְּפִלְאֶךָ. ז׳ מִי צוֹאֵל כְּצִנָּתֶךָ:
ו׳ נקוד מִי קָנְיָן קְדֻשָּׁתֶךָ. ז״ו מִי רָוָה רְנָנוֹתֶיךָ. מִי
שָׁמַע שִׁירוֹתֶיךָ. מִי תֻמָּם תִּפְאַרְתֶּךָ:

ע"פ א"ח ב"ש. ו׳ וּבְכֵן מִי לֹא:

ו׳ לֹא אָמֵר אָמַרְתָּ וְנָפַל דָּבָר. ז׳ תָּמִיד תְּהִלָּתְךָ
בְּפִי כָּל תְּדַבָּר: ו׳ לֹא בַקְּשׁוּנִי תֹּהוּ הָיִיתָ נָאֶמֶךָ.
ז׳ שִׁמְךָ מִגְדַּל עוֹ לָרָצִים לָעֶמֶךָ: ו׳ לֹא גְבוּל שַׁמְתָּ
וּפָרְצוּ אַדִּירִים. ז׳ רַבִּים וְגוֹעֲשִׁים וְלִשְׁבִירַת חֻקֶּיךָ
נִגְרָרִים: ו׳ לֹא דָבָר רֵק עֲשׂוֹת מִשְׁמַרְתֶּךָ. ז׳ קַיָּם
סֶלָה וָעֶד קוֹשְׁטְ אִמְרָתֶךָ: ו׳ לֹא הָגִיתָ לְמָחוֹת שֵׁם
דַּבֶּקֶיךָ. ז׳ צָמְאָה נַפְשָׁם לִנְעִימַת יְמִין חִבּוּקֶיךָ: ו׳ לֹא
וַתַּרְתָּ לִשְׁפִיכַת דַּם חֲסִידֶיךָ. ז׳ פְּקֻדַּת שָׁלוֹם הִבְטַחְתָּ
לִיוֹרְעֵי סוֹדֶךָ: ו׳ לֹא וְלַוַלְתָּ מַאֲמָרֶיךָ כֶּאֱנוֹשׁ לְכַזֵּב.
ז׳ עֲדוּת דְּבָרְךָ בַּשָּׁמַיִם נִצָּב מֵהֶכָזֵב: ו׳ לֹא חָפֵץ
רֶשַׁע אַתָּה מֵעוֹלָם. ז׳ סִתְרְךָ מָנוֹס לָלוּן עִם עוֹלָם:
ו׳ לֹא טוֹב פַּצְתָּ הֱיוֹת לְבַד. ז׳ נָאוֹר כִּי לְךָ הַשָּׁגֵב
וְלָבָד: ו׳ נקוד לֹא יָשֵׁר מִשְׁפָּטֶיךָ לְכָל־גּוֹי דַּוַּעְתָּ.

מי Wer ist mächtig außer Dir? wer gepriesen außer Dir? wer ist ein Held wie Du? wer ist so erhaben wie Du? wer ist gerühmt nach Deinem Ruhme? wer ist so zuverlässig wie Du? wer ist schuldlos außer Dir? wer ist stark außer Dir? wer ist so rein wie Dein Schmuck? wer ist gefürchtet wie Deine Einheit? wer ist so nachsichtsvoll wie Deine Barmherzigkeit? wer erscheint so weiß (rein) wie Du? wer ist erhaben außer Dir? wer kann neben Dir bestehen? wer mißt nach Deinem Maße? wer ratet wie Deine Handlungen[1])? wer wirkt wie Deine Wunder? wer schützt wie Dein Schild? wer begrenzt Deine Heiligkeit? wer spricht (sättiget) all Deinen Ruhm? wer beendigt Deine Herrlichkeit?

לא Von Deiner Verheißung blieb nichts aus, stets wird von jedermann Dein Lob gesprochen. Sie haben mich nicht vergebens angefleht, sprachst Du, Dein Name ist eine feste Burg denen, die zu Dir hineilen. Die von Dir bestimmte Grenze haben die Mächtigen (Meere) nicht durchbrochen; sie schwellen an, sie toben und zerschellen (die Wogen) da, wohin Du sie gewiesen. Es ist nichts Geringes, Deine Vorschrift beobachten: immer und ewig bestehet Deine Verheißung. Nie sprachst Du, den Namen Deiner Verbündeten (Israel) zu vertilgen, sie dürften ja nach Deiner ewigen Seligkeit. Du verziehest nicht das vergossene Blut Deiner Frommen; ein friedliches Andenken hattest Du zugesichert denen, die Dein Geheimnis (Thora) kennen. Nicht wie der Mensch achtest Du gering Dein Versprechen, es nicht zu halten; untrüglich bleibt im Himmel das Zeugnis Deiner Verheißung. Von Ewigkeit her magst Du das Laster nicht; Deine Verborgenheit ist ein Schutz dem ewig bleibenden Volke (Israel). Es ist nicht gut, daß er allein sei, sprachst Du; hingegen Dir, o Leuchte, gebührt nur allein der Ruhm. Nicht allein Nationen verkündetest Du Deine Rechte,

[1]) Indem Gottes Handlungen der beste Maßstab zu unserer moralischen Bildung sind.

קו״ח מְחִיַּת פֶּשַׁע לְעַם זוּ יִרְעָתָךְ. לֹא כַחֲטָאֵינוּ תַּעֲשׂ לוֹבֵשׁ צְדָקָה. לַחֲשֻׁשֵׁנוּ הַיּוֹם תְּשַׁע כְּתִמּוּר דַּקָּה (מִן הַדַּקָּה):

ט׳ וּבְכֵן מִי לֹא יְרָאֲךָ:

ע״פ א״ב.

י׳ יְרָאֲךָ אֲדוֹן פֹּעַל לְמַעַנְךָ פָּעַלְתָּ. יא׳ בְּכֹחַ מַעֲשֶׂיךָ גָּדַלְתָּ וּמְאֹד נִתְעַלִּיתָ: י״ב׳ יְרָאֲךָ גְּבוֹהַּ כָּל אֲשֶׁר תַּחְתֶּךָ. יג׳ דָּגוּל בְּמִרְוָמִי רָמִים הוֹד תַּחֲנוּתֶךָ: י״ד׳ יְרָאֲךָ הֲמוֹן עִירִין הַצָּגִים סְבִיבֶיךָ. טו׳ וְיַנְעִימוּ שִׁיר בְּהִתְחַדְּשָׁם בְּנַהַר שְׁבִיבֶךָ: ט״ז׳ יְרָאֲךָ זֹהַר זִקִּים וְגַלְגַּלֵּי רַעְמֶךָ. יז׳ חֵי הַצּוּרִים נִתְּצוּ מִפְּנֵי זַעֲמֶךָ: י״ח׳ יְרָאֲךָ טִיחַ (י״ח טיח) בָּרָקִים הַמַּבְרִיקִים לְרַעֲתֶךָ. יט׳ יֹאמְרוּ הֻגְּנוּ בְּהִשְׁתַּלְחָם עֲשׂוֹת מִשְׁמַעְתֶּךָ: כ׳ יְרָאֲךָ כְּרוּב וְאוֹפָן וְאַלְפֵי שִׁנְאַנֶּיךָ. כא׳ לַהַב חֲנִית וְאוֹר חִצֵּי שְׁנוּנֶיךָ: כ״ב׳ יְרָאֲךָ מְלוֹן כְּפָה וּדְבוּקַת רְגָבֶיךָ. כג׳ נָסִים מִגַּעֲרָתְךָ זִיב מַשַּׁק גִּבְיֶךָ: כ״ד׳ יְרָאֲךָ סֶגֶל חֶבְלֶךָ וְנַחֲלַת שִׁפְרָתֶךָ. כה׳ עַמְּךָ בְּבַר לֵבָב יְכוֹן לְקָרָאתֶךָ: כ״ו׳ יְרָאֲךָ פָּקִיד וְשָׂר וְכָל שׁוֹפֵט. כז׳ צֹאן יָדְךָ הַיּוֹם בְּהִשָּׁפֵט: כ״ח׳ יין נסוך יְרָאֲךָ קָנוּי וְקוֹנוֹ עוֹצֵר וְלֹגְיוֹנוֹ. כט׳ רוֹבֶה וַעֲלָמָה חַלָּשׁ וְתוֹפֵשׁ פְּגִיוֹנוֹ: ל׳ יְרָאֲךָ שְׂכַן נָפוֹת וְכָל פְּלָכִים. תִּתְרוֹמַם לָעַד מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים:

ט׳ וּבְכֵן מִי לֹא יְרָאֲךָ מֶלֶךְ:

ע״פ חשר״ק.

י׳ מֶלֶךְ תָּר כָּל סִתְרֵי גְנָזִים. יא׳ שִׁמְךָ יִתְפָּאַר נָצַח חֻכַּם הֲרָזִים: י״ב׳ מֶלֶךְ רִבּוֹתֵי רְכָבֶךָ מַחֲנוֹת קְדוֹשֶׁיךָ. יג׳ קְרוֹבֶיךָ יֹאמְרוּ נוֹרָא אֱלֹהִים מִמִּקְדָּשֶׁיךָ: י״ד׳ מֶלֶךְ צָר לְכָבוֹדוֹ כָּל יְצוּרִים. טו׳ פְּלִיאַת מַעֲשֶׂיךָ יוֹדְעִים בְּאִישׁוֹן נְצוּרִים:

diesem Volke, (dem er sich offenbarte) verhießest Du Sündenvergebung. Verfahre nicht nach unseren Sünden, der Du in Gerechtigkeit gehüllt, wende Dich heute unserer Bitte zu, wie einst dem Dampf des Räucherpulvers!

יראך Dich, o Herr, fürchtet alles, was Du Dir zur Ehre erschaffen; durch Deine Taten bist Du überaus hoch gerühmt. Dich, o Erhabener, fürchtet alles, was unter Dir ist; ausgezeichnet in den erhabenen Höhen ist Deine herrliche Wohnung. Dich fürchten die Dich umgebenden zahlreichen Irin (Engel), und singen anmutig, wenn sie in Deinem Feuerstrom neu belebt werden. Dich fürchten die Blitzstrahlenden (Engel) und die rollenden Donner, Felsen zertrümmern bei Deinem Grimm. Dich fürchten die mit Deinem Wissen hinabfahrenden Blitze und sprechen: Wir sind zur Sendung bereit, um Deinen Befehl zu vollziehen. Dich fürchten Cherub, Ophan und die tausenden Schinanim, die flammende Lanze und die geschärften feuersprühenden Pfeile. Dich fürchten die Wölbung (der Himmel) und Deine verbundenen Schollen (die Erde), es fliehen vor Deinem Drohen die Deine Tiefen bewässern (Meere). Dich fürchten Dein erwähltes Eigentum und Dein herrliches Erbe; mit reinem Herzen schickt sich Dein Volk Dir an. Dich fürchten Befehlshaber, Vorsteher und Richter; heute, wo Du Deine Schafe richtest. Dich fürchten Eigentum und Besitzer, der Feldherr und seine Legion, Jüngling und Jungfrau, der Schwächling wie der Lanzenträger. Dich fürchten die Bewohner der Kreise und der Provinzen; unendlich erhaben bist Du, o aller Könige König!

מלך Der König durchforscht alles Verborgene; Dein Name, Kenner des Verborgenen, wird ewig gerühmt. König, aus Myriaden Engelwagen besteht Dein heiliges Gefolge; die Dir nahe sind, sagen: Furchtbar bist Du, o Gott, von Deinem Heiligtume aus. Der König schuf zu seiner Verherrlichung die Geschöpfe alle; die wie die Pupille des Auges Bewahrten erkennen Deine Wunderwerke. Der all-

פ מֶלֶךְ עִוֵּז וְגִבּוֹר לָעַד יִתְהַלָּל. ק סֶלָה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד
גָּדוֹל וּמְהֻלָּל: פ מֶלֶךְ נוֹרָא תְּהִלָּתוֹ מָלְאָה הָאָרֶץ.
ק מָרוֹם וְקָדוֹשׁ נוֹרָא לְמַלְכֵי אָרֶץ: פ מֶלֶךְ לִגְדֻלָּתוֹ
אֵין חֵקֶר וְקָצְבָה. ק כְּבוֹד בְּהֵיכָלוֹ תְּבַשֵּׂר צָבָא נִצְבָא:
פ מֶלֶךְ יְמִינוֹ תָּרוּם יָדוֹ תָּעוֹ. ק טְהוֹרִים יַאְדִּירוּ טוֹב
יֵי לְמָעוֹ: פ מֶלֶךְ חַסִין יָהּ נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ. ק זַבִּים
יִשְׁתַּחֲווּ לַיָי בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ: פ מֶלֶךְ וֶאֱמֶת יָי לְעוֹלָם
הַלְלוּיָהּ. ק הִלּוּל עָשׂוֹר כָּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ:
מיון נקוֹל מֶלֶךְ הוֹבֵר צֶדֶק מַגִּיד מֵישָׁרִים. קו״ף גְּוֹרָתָיו
תּוֹרוֹת אֱמֶת וּמִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים: מֶלֶךְ בָּרוּךְ בְּפִי כָּל־
גְּוִיָּה. אַדֶּרֶת תִּפְאַרְתּוֹ בְּרוֹם וּבְתַחַת חֲוִיָּה:

In Frankfurt a. M. wird Folgendes bis בועדם ינאמון nicht gebetet.

פ וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם:
הַגּוֹיִם. אָפֶס וָתֹהוּ נֶגְדֶּךָ חֲשׁוּבִים:
בְּחוּנֶיךָ בְּרוּדִים וְעִמָּם לֹא נֶחְשָׁבִים:
דִּבֶּקְךָ דְּבוּקִים בֵּאלֹהִים חַיִּים:
וְתִיקֶיךָ בְּהַשְׁכֵּם וְהַעֲרֵב יְחוּדְךָ פּוֹרְשִׁים:
חֲרָדֵי דְּבָרֶיךָ בְּיִרְאָה לְעָבְדְךָ מוּכָנִים:
יְדוּעִים כּוֹרְעִים לְךָ בְּפִקּוּק חֲלָיוֹתָם:
לְקוּחֶיךָ בְּחָבְיוֹן עֻזְּךָ יָשִׂימוּ כִסְלָם:
נְשׁוּאֶיךָ מְשֻׁקָּצִים יְחוּם עֶרְוָה וְזִמָּה:
עַמְּךָ מְעִידִים אַדְנוּתְךָ אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים:
צִבְאֶיךָ קָדוֹשׁ אַתָּה יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹתָם:
רָעֶיךָ נִשְׁעָנִים בְּךָ מְלַמֵּד לְהוֹעִיל:
תְּמִימֶיךָ אֹמֶן אֱמוּנָתְךָ בְּוַעֲדָם יְנָאמוּן:

mächtige König wird immer gelobt; stets bleibt der König der Herrlichkeit erhaben und gelobt. Der furchtbare König, Sein Ruhm füllt die Erde; der Hohe und Heilige ist den Erdenregenten furchtbar. Des Königs Größe ist unerforschlich und grenzenlos; Seine Herrlichkeit verkündet die Versammlung (Israel) in Seinem Tempel. Der König erhebt Seine rechte Hand und sie siegt; die Reinen rühmen: Der Ewige ist der beste Schutz. Der König wird als mächtiger Gott verherrlicht im Heiligtume; die Frommen werfen sich nieder vor Gott in heiligem Schmuck. Des Königs Treue währt ewig; lobt den Herrn mit Zehnsaitenpsalter: Alles, was Odem hat, lobe Gott! Der König spricht Gerechtigkeit, verkündet Rechtlichkeit, Seine Vorschriften sind Wahrheitslehren und rechtliche Gesetze. Der König wird von jedem Geschöpfe gelobt, Sein verherrlichter Ruhm wird oben und unten (im Himmel und auf Erden) verkündet!

הגוים Alle Heiden sind Dir als ein vergängliches Nichts geachtet; die Dir Erprobten sind von ihnen abgesondert, haben mit ihnen nichts gemein. Die Dir anhangen, sind es dem lebendigen Gott.

Deine Frommen bekennen jeden Morgen und Abend Deine Einheit.

Die Deine Worte sorgfältig beobachten, sind stets bereit, Dir ehrfürchtig zu dienen; die Unterrichteten knieen vor Dir mit tiefgebeugtem Körper.

Deine Erworbenen vertrauen auf Deine unsichtbare Macht, Deine Erhobenen verabscheuen die Anregung zur Unzucht, Dein Volk bezeugt Deine Herrschaft, o Gott der Götter!

Deine Versammelten (Israel), in deren Lobe Du wohnst (sprechen): Heilig bist Du.

Deine Freunde sind durch Dich gestützt, Du unterweisest sie, nützlich zu wirken.

Deine wahrhaft Frommen erzählen Deine Treue in ihrer Versammlung.

In Frankfurt a. M. fängt man hier an.

ס׳ וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי׃

ע״פ חשר״ק.

ס׳ כִּי תוֹדָה יִתְּנוּ לְךָ שָׂבְעִים. ק׳ שׁוֹפְכִים לֵב נָכְחֶךָ מַיִם נְקֻשָּׁבִים: ס׳ כִּי רָם אַתָּה לְבָל לְרֹאשׁ מִתְנַשֵּׂא. ק׳ קָדוֹשׁ תְּהִלּוֹת שִׁמְךָ עָוֹן נוֹשֵׂא: ס׳ כִּי צַדְקוֹתֶיךָ כְּהַרְרֵי אֵל מוּפָרָעִים. ק׳ פְּרִי נוֹשְׂאִים מְחֻיַּת תְּנוּב וְזָרָעִים: ס׳ כִּי עִמְּךָ הַחֶסֶד וְהַסְּלִיחָה לְהַוָּרֵא. ק׳ סְלוֹל חַיֵּי עַד לְחַטָּאִים תּוֹרָה: ס׳ כִּי נִכֵּה לֵבָב וְשָׂפָל תִּרְאֶה. ק׳ מִדָּתְךָ לֹא כְבָשָׂר לָעֵינַיִם יִרְאֶה: ס׳ כִּי לְמַבָּטְךָ כָּל פַּעַל סָקוּר. ק׳ כָּמוּם וְגַם סָתוּם אַתְּךָ חָקוּר: ס׳ כִּי יָדְךָ פְּשׁוּטָה תּוֹהִים לְקַבֵּל. ק׳ טֶרֶם יִקְרָא נַעֲנֶה לְךָ קוֹבֵל: ס׳ כִּי חַסְדְּךָ גָּדוֹל מֵעַל חֲזָקִים. ק׳ זוֹרְעֵי לִצְדָקָה לְפִי קְצוֹר זָקוּקִים: ס׳ כִּי וְעוֹ מַלְכוּתְךָ אָהֵב מִשְׁפָּט. ק׳ הַעַל כֵּן נִקְרֵאתָ אֱלֹהֵי הַמִּשְׁפָּט: מוסף קול כִּי דַרְכְּךָ לְשַׁתֵּף רַחֲמִים בְּדִינֶךָ. קהל ויזן גָּדוֹל בְּשָׁתֵי הַמִּדּוֹת הַטְבַּעְתָּ אֲדָנֶיךָ: כִּי בְהַכָּנַע עַל הָרָעָה תְּנַחֵם. אַפְּךָ תָּשׁוּב אֲנוּפֵי קְצָפְךָ לְנַחֵם:

ס׳ וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ׃

ע״פ א״ת ב״ש.

ס׳ לְךָ אֵדֶר נָאֶה מִכָּל פֵּה. ק׳ כִּי תְהִלָּתְךָ רַחוּם אַף כּוֹפֶה: ס׳ לְךָ בְּגִרוֹן חֲסִידִים רוֹן יִתְאַמָּר. ק׳ כִּי שׁוֹעַ לֹא נִבַּר בְּךָ נֶאֱמָר: ס׳ לְךָ גְּאוּת יִתְלַבָּשׁ וָעוֹ יִתְאַזָּר. ק׳ כִּי רָמִים תִּשְׁפּוֹט בִּגְבוּרָה נֶאְזָר: ס׳ לְךָ הוּמְדָה תְּהִלָּה בְּיוֹפִי מִכְלָל. ק׳ כִּי קְדֻשָּׁתְךָ מְשֻׁלָּשִׁים נוֹצְצֵי (בְּעִין) קָלָל: ס׳ לְךָ הֲמִירַת נִצִּים עֹז מַאְדִּירִים. ק׳ כִּי

כי Wenn die Büßenden Dir bekennen und ihr Herz vor Dir ausschütten, werden sie sogleich erhört. Denn Du bist über alles erhaben; o Heiliger, Deines Namens Ruhm ist, daß Du Sünden vergibst. Deine Gerechtigkeiten sind wie mächtiges Gebirge sichtbar, sind fruchtbringend wie nahrhafte Samenfrüchte. Bei Dir ist Gnade und Vergebung, damit Du gefürchtet wirst. Die Lebensbahn zeigst Du selbst den Sündern. Denn Du siehest das gebeugte und zerknirschte Gemüt, siehest aber nicht wie der Mensch nach dem Äußern. Denn Dein Blick überschaut alles, das Heimliche und Verborgene ist Dir kund. Deine Hand ist ausgestreckt, die Reuevollen aufzunehmen; kaum ruft der Betende, wird er schon von Dir erhört. Deine Gnade erstreckt sich über die mächtigen Himmel; wer sie ernten will, muß tugendhaft sein. Deine mächtige Regierung liebt das Recht, deshalb Du auch Gott des Rechtes genannt wirst. Deine Art ist, Recht mit Barmherzigkeit zu vereinen, mit welchen beiden Du die Welt gegründet hast. Demütigt er (der Sünder) sich, widerrufst Du das über ihn verhängte Übel; Dein Zorn legt sich, um die durch ihn Erbitterten zu beruhigen.

לך Dir gilt das herrliche Lob aus jedem Munde, da Dein Erbarmen den Zorn unterdrückt. Dir ertönt der Gesang der Frommen, da es von Dir heißt, Du schonst des Reichen nicht. Du wirst mit Majestät bekleidet, mit Allmacht gegürtet, denn Du richtest die Hohen, bist mit Macht gerüstet. Dir, o herrlich Gekrönter, ist Schweigen ein Lob; dreimal wird Deine Heiligkeit von den wie glänzendes Erz funkelnden (Engeln) verkündet. Dir verherrlichen Deine Macht die brausenden Gewässer; denn sie verfehlen die von

צַוִּיתָם חֹק וְלֹא נֶעְדָּרִים: פ לְךָ וֵוי דק מִגַּעֲרָתֶךָ
מָתְרוֹפָפִים. ק כִּי כָּנִים מְכַסִּים מֵאֵימָתֶךָ שָׂרָפִים:
פ לְךָ זְמִירוֹת מִכְּנַף הָאָרֶץ פּוֹשְׁטִים. ק כִּי עֵינֶיךָ בְּכָל
פִּנּוֹתֶיהָ מְשׁוֹטְטִים: פ לְךָ חֲדָשִׁי בְקָרִים אֱמוּנָה מַרְבִּים.
ק כִּי סוּר לְמִשְׁמַעְתֶּךָ חָשִׁים כְּרוּבִים: פ לְךָ טָפוּחַ
חֲזָקִים וְצֶקֶת מוּצָקִים. ק כִּי נַעֲמְךָ פּוֹצְחִים אֲרֶאֱלִים
וּמְצוּקִים: מין נקוד לְךָ יֶחֱלַק עֲצֶם וְאִישׁוֹן יַנְשִׁיף.
קו"פ כִּי מֵאָז גְּבוּלָם רוֹחֲךָ הִנְשִׁיף: לְךָ כָּחַ וּגְבוּרָה
לְחַזֵּק וּלְגַדֵּל. כִּי לְשִׁמְךָ כָּל־לָשׁוֹן תְּגַדֵּל:

פ וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאָתָה:

ע"כ השר"ק.

פ יָאָתָה תְּהִלָּה וָעוֹ לְבַקְּדֶשׁ נָאְדָּר. ק וּמִי שָׁקוֹל גֶּשֶׁת
(אֵלָיו) גָּדְלוֹ לְאַדָּר: פ יָאָתָה רוֹמְמוֹת לָרָם בְּכֹחוֹ יַשְׁגִּיב.
ק וּמִי קָשׁוּט שִׁנּוּן שְׁבָחוֹ לְהַשְׁגִּיב: פ יָאָתָה צְפִירָה
וְתִפְאֶרֶת לְמֶלֶךְ הַכָּבוֹד. ק וּמִי פִּתְחִיו בָּא בְּיִרְאָה
לַעֲבוֹד: פ יָאָתָה יֶענוּת תּוֹדָה לָאֵל הַנֶּאֱמָן. ק וּמִי סָפוּן
הֲדַר הוֹדוֹ לְהִתְאַמָּן: פ יָאָתָה נָצַח וּמֶמְשָׁלָה לְחַי
עוֹלָמִים. ק וּמִי מִלֵּל וְלֹא הָחֱסַם בְּבִלּוּמִים (ג"פ בְּכִלּוּמִים):
פ יָאָתָה לְסַפֵּר מַלְאֲכוֹת נוֹרָא תְּהִלּוֹת. ק וּמִי כְּעֶרְכְּךָ
בְּאוֹדֶם בִּשֵּׁר בְּמַקְהֲלוֹת: פ יָאָתָה יְחוּד שֵׁם הַנִּכְבָּד
לְהַעִידָה. ק וּמִי טָכוּס טְעוֹן עִלּוֹ בְּרֵעָדָה: פ יָאָתָה
חַסְדֵי צוּר סֶלָה לְהַזְכִּיר. ק וּמִי יַדְּ דֶּבֶק דְּרָכָיו לְהַכְּזִיר:
פ יָאָתָה יַדֵּי וָתִיק לְסַלֵּד בְּרִנָּנָה. ק וּמִי הָגוּן הֶלֶם
הִלּוּלוֹ לְגָרְנָה: מין נקוד יָאָתָה דְּרוֹשׁ צַדִּיק בְּכָל עוֹנָה.

Dir gegebene Ordnung nicht. Die Himmelspfeiler beben vor Deinem Drohen: selbst die Seraphim bedecken aus Furcht ihr Antlitz. Dir werden Loblieder gesungen vom Ende der Erde, denn Deine Blicke durchschauen alle Ecken. Dir bezeugen Treue, die mit dem Morgen neu Belebten, indem selbst die Cherubim Dir ungesäumt gehorchen, Dir gehören Himmel und Erde, Deine Anmut verkünden die Erelim (Engel) und Frommen. Du trennteſt Tag, Nacht und Dämmerung, deren Grenze Dein wehender Geiſt beſtimmt hat. Bei Dir iſt Macht und Stärke, zu befeſtigen wie zu erheben; daher jede Zunge Deinen Namen preiſen ſoll!

יאהה Es gebührt Lob dem in Heiligkeit Verherrlichten, wer vermag aber Seine Größe zu rühmen? Es gebührt Hochpreiſung dem hoch Erhabenen, wer aber iſt tüchtig, jenes erhabene Lob zu ſprechen? Es gebührt Diadem und Herrlichkeit dem König der Ehre, wer aber kommt in Seinen Eingang (Tempel), Ihm ehrfürchtig zu dienen? Es gebührt der Dank dem beſtändigen Gott, wer iſt aber ſo vornehm, die Herrlichkeit Seiner Majeſtät auszuſprechen? Es gebührt Dauer und Herrſchaft dem Ewiglebenden, wer ſprichts aber aus, ohne beſchämt zu unterbrechen? Es gebührt des im Lobe Furchtbaren Werke zu erzählen, wer kann aber wie Du, es dem Volke erläutern? Es gebührt, die Einheit Gottes zu bezeugen, wer iſt aber geſchickt, Sein Joch in Ehrfurcht zu tragen? Es gebührt, des Schöpfers Wohltaten zu gedenken, wer iſt aber ſo rein, Seine nachzuahmenden Wege zu erkennen? Es gebührt, den Zuverläſſigen und Mächtigen mit Geſang zu loben, wer iſt aber würdig, Sein mächtiges Lob zu beſingen? Es gebührt, den Allgerechten ſtets zu forſchen

קו״ף וּמִי נָהוֹן שִׁירוֹת שִׁבְּחוֹ לְהַמְעִינָה: יָאֲתָה בְּרָכוֹת הֻעָטוֹת צַדִּיק לְעֵילוֹם · וּמִי אָנַכְי בָּא עַד הֲלוֹם:

מ׳ וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאֲתָה כִּי:

ע״פ א״ב מרובע.

מ׳ כִּי אֲדוֹנִי אִישׁ בְּאִימָה יְאַפְּדוּךָ · ק׳ כִּי בְּרִיתִי בָּשָׂר בְּבָרְכָה יְבַלְעֲדוּךָ: מ׳ כִּי גְדוּדֵי גִבֹּה בְּנַהַר יַגִּידוּךָ · ק׳ כִּי דִּבְּקִי דִּבְּרָתְךָ בְּרִיצָה יְדוֹדוּךָ: מ׳ כִּי הוֹמֵי הֲמוּלָה בְּהֶגֶה יְהוֹדוּךָ · ק׳ כִּי וְהוֹגֵי וָתִיקֶיךָ בְּוַעֲדָם יְוַעֲדוּךָ: מ׳ כִּי זַכֵּי זְבוּל בְּזִמְרָתָם יַזְבִּידוּךָ · ק׳ כִּי חָפֵי חֶלֶד בְּחִכָּם יְחַדּוּךָ: מ׳ כִּי טַפְסְרֵי טֹהַר בְּטַעֲמָם יַטִּירוּךָ · ק׳ כִּי יוֹדְעֵי יִרְאָתְךָ בְּיִחוּלָם יְיַחֲדוּךָ: מ׳ כִּי כִּתֵּי כְרוּבִים בְּכַנְפֵיהֶם יְכַבְּדוּךָ · ק׳ כִּי לוֹמְדֵי לְקֻחֲךָ בְּלַהֲקָם יְלַבְּדוּךָ: מ׳ כִּי מַחֲנוֹת מְעוֹפְפִים בְּמַהֲלָלָם יְמַאִירוּךָ · ק׳ כִּי נְשׂוּאֵי נְשָׂרִים בְּנָאֳמָם יְנַגִּידוּךָ: מ׳ כִּי סְכוּבֵי סָךְ בְּסִלּוּדָם יְסַגְּדוּךָ · ק׳ כִּי עוֹמְסֵי עֶלְךָ בְּעוֹיְעִידוּךָ: מ׳ כִּי פְּלִיאֵי פֶלֶא בְּפֶלֶל יְפַחֲדוּךָ · ק׳ כִּי צוֹעֲקֵי צָקוֹן בְּצַוָּתָם יַצְעִידוּךָ: מ״ן נקוד כִּי קְדוּחֵי קֶדַח בְּקָרְאָם יְקַדְּשׁוּךָ · ק״ף כִּי רוֹגְשֵׁי רְצָפָתְךָ בְּרֶמֶט יְרַעֲדוּךָ · כִּי שְׁבִיבֵי שַׁלְהֶבוֹת בְּשֶׁכֶל יְסַהֲדוּךָ · כִּי תּוֹמְכֵי תֹם בְּתָהֳלָה יַתְמִידוּךָ:

מ׳ וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאֲתָה כִּי בְכָל:

ע״פ א״ב.

מ׳ בְּכָל אוֹן אוֹסִיף אֹמֶץ לְגַבְּרֶךָ · ק׳ בָּרוּךְ בְּרוּר שֵׁם כְּבוֹד גְּדֶרֶךָ: מ׳ בְּכָל גּוּף וּנְשָׁמָה יְשַׁגֵּב הִלּוּלֶךָ · ק׳ בָּרוּךְ דּוֹבְבִים לְךָ נִטְעֵי אֲהָלֶךָ: מ׳ בְּכָל הוֹן מִתְאַהֵב מַלְכוּת עָלֶךָ · ק׳ בָּרוּךְ וָקָדוֹשׁ פּוֹצְחִים יְרֵאֶיךָ לְעַלֶּךָ: מ׳ בְּכָל לְוָיוֹת מְקֻטָּר

(anzubeten), wer ist aber so rein, daß sein Gebet (Gesang) in Gottes Wohnung bleibe? Es gebührt, den ewig Gerechten mit Lob zu umgeben, allein wer bin ich, daß ich dahin gelange?

כי Die mit Feuer Verbundenen (Engel) schmücken Dich in Furcht; Deine Bundesgenossen benedeien, es ist keiner außer Dir. Die oberen Scharen loben Dich gebückt; die Deinen Befehl fest halten, hüpfen fröhlich Dir zu Ehren. Die tobenden Engel huldigen Dir lärmernd; die Deine Lehre forschen, vereinen Dich in ihrer Versammlung. Die Reinen von Sebul[1]) weihen Dir ihren Gesang, die Schuldlosen der Erde erfreuen Dich mit ihrem Gaumen. Die reinen Diener singen Dir mit Anmut: die Deine Furcht kennen, erheben Dich als Einziger in ihrer Hoffnung. Die Cherubim-Abteilungen ehren Dich mit ihren Fittigen; die Deine Lehre erforschen, loben Dich in ihrer Versammlung. Die fliegenden Heere rühmen Dich überaus; die von den Adlern Getragenen[2]) besingen Deine Herrschaft. Die (mit ihren Fittigen) Bedeckten bringen ihr Lob Dir; die Dein Joch tragen, bezeugen durch die heilige Lehre Deine Allmacht Dir. Die Wunderbaren ehrfürchten Dich im Gebete; die Jammernden treten in ihrer Not vor Dich. Die Feuersprühenden bücken sich vor Dir, wenn sie beten; die tobend Dein Pflaster (des Tempels) betreten, zittern angstvoll vor Dir. Die Feuerflammenden bezeugen Dich mit Verstand; die auf Frömmigkeit sich stützen, lobpreisen Dich immer!

בכל Mit ganzer Kraft will ich Mut sammeln, Dich mit dem Wahlspruch zu preisen: „gelobt sei der Name Deiner Heiligkeit." Mit Körper und Seele wirst Du hoch gepriesen; „gelobt sei" sprechen die Sprößlinge Deines Zeltes. Mit ganzem Vermögen wird die Bürde Deiner Regierung geliebt; „gelobt und heilig" sprechen die Ehrfürchtigen zu Deinem Ruhme. Überall wird Dir geräuchert und geopfert,

1) Name des Himmels.
2) Israel, II. M. 19, 3. V. M. 32, 11.

וּמְנַשֵּׁ לָךְ. ק׳ בָּרוּךְ חֲרֻדִים לְהַמְאוֹת יְדוּעֶיךָ בְּשִׂלָּךְ:
פ׳ בְּכָל טוּחַ יוּעַץ חֶסְיוֹן צִלָּךְ. ק׳ בָּרוּךְ יֹאמְרוּ מְשַׁעְשְׁעֵי
אָמוֹן אֶצְלָךְ: פ׳ בְּכָל כֻּסָּל יְיַחֲדוּ אֱלָהוּתָךְ קְהָלָךְ. ק׳ בָּרוּךְ
לַעֲנוֹת אַחַר חַטַּבַּת חֵילָךְ: פ׳ בְּכָל מְדַת חֶסֶד וָקוּ
מִשְׁקוֹלָךְ. ק׳ בָּרוּךְ נוֹאָמִים תְּאֵבֵי אֱוֹן לְקוֹלָךְ: פ׳ בְּכָל
שִׂיחַ וְסַעַר שְׁמִי שִׂכְלָךְ. ק׳ בָּרוּךְ עֲנִיָּתָם בְּאָמֶר יָפֶה כְּלָךְ:
פ׳ בְּכָל פְּתִיחַת מִפְרָשׂ צָגִי מִגְדָּלָךְ. ק׳ בָּרוּךְ צַהַל חַלָּם
עוֹ לְהַגְדִּילָךְ. מיון נקוד בְּכָל קֶץ הִפְלֵאתָ נִפִּים לְגָדְלָךְ.
קו״פ בָּרוּךְ רַחֲשָׁם עַל הַצֵּת חָרָלָךְ: בְּכָל שֶׁכֶן בְּהִתְעַדְּנָם
מִמְּגָדֵי אִשְׁלָךְ. בָּרוּךְ תְּמִימֶיךָ יִתְּנוּ לְךָ מִשֶּׁלָּךְ:

פ׳ וּבֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ נָאֲתָה כִּי בְכָל חַכְמֵי:

ע״פ חשר״ק.

פ׳ חַכְמֵי תֹם דֶּרֶךְ הַמְאַחֲלִים לְכֹוֹן. ק׳ שַׁחַר מְעוֹרְרִים
לְקָרָאתְךָ הִכּוֹן: פ׳ חַכְמֵי רֻבֵּי תוֹרוֹת הַיְשָׁרִים בְּלִבּוֹתָם.
ק׳ קוֹדִים וּמְשׂחֲחִים רְצוֹת נִדְבָתָם: פ׳ חַכְמֵי צָרוּף
אוֹתִיוֹת שֵׁם עָלוּמֶךָ. ק׳ פּוֹקְדִים שְׁקוֹד סֻפָּךְ אוּלָמֶךָ:
פ׳ חַכְמֵי עֵדוּת קוֹשְׁטֹ אִמְרֵי אֲמִתֶּךָ. ק׳ סוֹקְדִים שַׁוּוֹת
לְנֶגְדָּם אֵימָתֶךָ: פ׳ חַכְמֵי נְאֻם צוֹפִים וּפְיוֹךְ מְדַבְּרֶךָ.
ק׳ מְלֻחָמָה מְשִׁיבִים בְּשַׁעֲרֵי דְבִירֶךָ: פ׳ חַכְמֵי לֶמֶד
לְהוֹעִיל מִפִּיךָ חָנוּן. ק׳ כָּבוֹד שָׁמַיִם לְשִׁמְךָ בְּחָנוּן:
פ׳ חַכְמֵי יִרְאַת אֱלֹהִים מוֹשֵׁל וְצַדִּיק. ק׳ טוֹבְךָ קוֹיִם
קָרוֹב וּמַצְדִּיק: פ׳ חַכְמֵי חִפּוּשׂ מַטְמוֹנֵי חָכְמָה וָדַעַת.
ק׳ זַקֵּקִים וַמַּר, גְּאוּת מוֹדַעַת: פ׳ חַכְמֵי וַדּוּי בַּעֲבוֹדַת
יוֹם הַפְּלִיחָה: ק׳ הוֹמִים בְּרַחֲנוּן שְׁמָעָה וּסְלָחָה:

mit hundert Lobsprüchen loben Dich die Frommen. In jedem Herzen wird Dein Schutz angeraten; sie sprechen das Lob, die mit Deiner Lehre sich ergötzen. Mit ganzem Innern erkennt die Versammlung Deine Einheit, darauf „gebenedeiet" von Deinem Volk erwidert wird. Wenn Du mit Gnade oder nach Verdienst richtest, loben Dich, die willig Dir gehorchen. Bei Gewächsen und Stürmen loben sie Deine treffliche Einrichtung. Beim Aussprechen Deines Namens lobpreisten Dich frohlockend, die in Deiner Burg (Tempel) waren. Überall, wo Du zu Deinem Ruhme Wunder tatest, sprechen sie: „gebenedeiet", wegen Vernichtung des Götzendienstes. Jeden Orts, wo sie sich an Deinen Früchten laben, loben Dich Deine Frommen auf verschiedene Art.

חכמי Die weisen Frommen beten, daß sie den rechten Weg wandeln, des Morgens schon schicken sie sich Dir an. Die weisen Schriftgelehrten, die redlichen Herzens sind, verrichten knieend und hingestreckt ihre Gebete. Die Weisen, welche die verschiedene Zusammenstellung der Buchstaben Deines verborgenen Namens verstehen, harren bei der Schwelle Deiner Halle. Die Weisen in Deiner Wahrheitslehre setzen Gottesfurcht sich zum Ziele. Die Weisen in den Prophezeiungen Deiner herrlichen Worte schlichten den Streit in den Toren Deines Tempels. Die Weisen, die von Dir, o Allgnädiger, zum Nutzen lernen, erkennen die Herrlichkeit Deines Namens im Beten. Die Weisen in Gottesfurcht, die sich beherrschen und fromm sind, erwarten Deine Allgüte, die (jedem) nahe ist und rechtfertigt. Die Weisen, die der Weisheit und der Kenntnis Schätze suchen, vereinen sich, Deine Hoheit zu besingen. Die Weisen in der Buße beim Gebete am Versöhnungstage seufzen und flehen: O erhöre und verzeihe!

יון נקוד חַכְמֵי דְבָרִים קַחַת שׁוּב עָדֶיךָ: קו"ף גּוֹעֲרִים אָנָּא
זְכוֹר לַעֲבָדֶיךָ: חַכְמֵי בְטוּחֵי בְּבְרִית כְּרוּתָה לְמַהוֹתֶיךָ·
אָנָקָתָם אֱזוֹן רוֹפְקֵי דַלְתוֹתֶיךָ:

מ' וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ
ע"פ חשר"ק. יָאֲתָה כִּי בְכָל חַכְמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל:

מ' וּבְכָל תֹּקֶף יֵאָמֵן עוֹ הִלּוּלֶךָ· ק' שַׁלְוַת שׁוֹדְדִים
וְשַׁאֲנַנּוּתָם בְּהַיְלִילֶךָ: מ' וּבְכָל רֶגֶשׁ יְמַתֵּק סוֹד אֱמוּנֶיךָ·
ק' קַרְנוֹת צַדִּיקִים בְּרוֹמְמֶךָ בְּאַרְמוֹנֶיךָ: מ' וּבְכָל צַעַד יְפַזּוּ
וְיִכְרְעוּ לִכְבוֹדֶךָ· ק' פַּאֲתֵי בוֹגְדִים מֵאֶרֶץ בְּאַבְּדֶךָ:
מ' וּבְכָל עָצֶם יוּשַׁר שִׁיר לְעָלְךָ· ק' סְגוֹלֶיךָ מִמַּחַץ מַכָּתָם
בְּהַתְעִילֶךָ: מ' וּבְכָל נְפוּת יְנָעֵם זֶמֶר לְגַדְּלֶךָ· ק' מַלְכֵי
אֶרֶץ מְכַבּוֹדָם בְּהַדְּלִילֶךָ: מ' וּבְכָל לָשׁוֹן יְשֻׁגַּב שִׁמְךָ לְבַדֶּךָ·
ק' בַּנַּת נִמְעָךְ בְּטַח בִּבְרָדֶךָ: מ' וּבְכָל יָד יְהֻדַּד שֵׁמַע
צַלְעוֹלֶךָ· ק' טִירַת טְמֵאִים מֻחֶסֶן בְּנַצְּלֶךָ: מ' וּבְכָל הֶגֶה
וָסִיעַ קוֹמָךְ וְשׁוּבָךְ· ק' זְרוּיֶיךָ לְרַבּוֹת אַלְפֵיהֶם בַּחֲשִׁיבָתֶךָ:
מ' וּבְכָל וֶכֶל יַמְלִיכוּ אַדְנוּת יְחוּדֶךָ· ק' הֲמוֹן עָרִיצִים
לַאֲבַדּוֹן בְּהַכָּחִידָךְ: יון נקוד וּבְכָל־דֶּרֶךְ יוּשַׁח עָצֶם
חֵילֶךָ· קו"ף גְּוֹךְ בְּשַׁמֶּחֶךָ בְּיַחֵל לָךְ: וּבְכָל־בְּרָכוֹת
יִתְרוֹמַם שֵׁם קָדְשֶׁךָ· אֱמוּנֶיךָ נְעוּרֵימוֹ כַּנֶּשֶׁר בְּחַדְּשֶׁךָ:

In Frankfurt a. M. wird Folgendes bis יתגל הארץ nicht gebetet.

מ' וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאֲתָה
ע"פ תשר"ק. כִּי בְכָל חַכְמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל מַלְכוּתָם:

מַלְכוּתָם תְּכוּן מַלְכוּתְךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים: שָׁמַיִם וָאָרֶץ שִׂבְחֲךָ יְהוּ
מַבִּיעִים: רוֹמְמוּתְךָ יִקְרְאוּ בְּגָרוֹן הֲמוֹנִים הַמּוֹנִים: קְדֻשָּׁה וָעוֹ
תְּיַסֵּד כְּמִפִּי עוֹלְלִים: צִדְקוֹתֶיךָ נַגִּידוּ בָאִיִּים אֵל אֵלִים: פְּאֵר

Die Weisen, die andächtig zu Dir zurückkehren, schreien: O gedenke Deiner Knechte! Die Weisen, die auf die mit Deinen Eigenschaften gegebene Versicherung vertrauen, deren Flehen erhöre, wenn sie an Deine Türen pochen.

ובכל Kräftig wird Dein mächtiges Lob sich bewähren, wenn Barbaren über Friede und Ruhe (zu denen Du sie genötigt hast) klagen werden. Bei jeder Versammlung wird Deine Treue verkündet, der Du die Herrschaft der Gerechten in Deinem Palaste erheben wirst. Bei jedem Schritt wird Dir zu Ehren gehüpft und getanzt werden, wenn Du der Rebellen Häuptlinge aus dem Lande räumen wirst. Mit aller Macht wird Dein Ruhm besungen werden, wenn Du Dein Eigentum (Israel) von seinen Wunden heilen wirst. In allen Ländern wird zu Deiner Verherrlichung anmutig gesungen werden, wenn Du das Ansehen barbarischer Regenten schwächen wirst. Jede Zunge wird nur Dich hochpreisen, wenn Du Deiner lieblichen Pflanze (Israel) Sicherheit verschaffen wirst. In jeder Hand wird Zimbel- (Kastagnetten) Schall Dir ertönen, wenn Du die Schätze der heidnischen Burgen räumen wirst. Im Lagern wie im Zuge werden die in Tausenden Zerstreuten (Israeliten) sagen: Auf, o Herr, und kehre wieder. Allenthalben werden sie Deine alleinige Herrschaft anerkennen, wenn Du die Übermütigen beugen wirst. Auf allen Wegen wird Deine Heeresmacht besprochen werden, wenn Du Dein Volk seiner Erwartung gemäß erfreuen wirst. Mit allem Lob wird Dein heiliger Name verherrlicht werden, wenn Du Deine Treuen wie den Adler verjüngen wirst.

מלכותם Ihr Reich befestiget Dein Reich, o König aller Könige, Himmel und Erde verkünden Dein Lob. Eine zahllose Menge wird Deine Hoheit laut preisen. Befestige die Heiligkeit und Macht wie (einst) durch die Jugend, daß Deine Wohltaten, o Allmächtiger in den entferntesten Gegenden verkündet werden. Ein königliches Diadem werden Deine

מְלוּכָה וְגִבְחָלוּ נִטְעֵי כַּנַּת קְדוֹשִׁים: עִלּוּי כְּבוֹד שִׁמְךָ יְתַנּוּ כֹּל
בַּאֲהֻבִים: סְפוֹר מַעֲשֶׂיךָ בְּרִנָּה וְיִפְצְחוּ מְאֻרְרִשִׁים: נַעַם דַּע
וְרָאֻתְךָ יִתְמַלְּאוּ אַרְקִים: מִשְׁתַּחֲוִים כָּל בָּשָׂר לְפָנֶיךָ עוֹשֶׂה
שַׁחַר וְעֵיפָה: מַלְכוּתְךָ בְּכִלּוּתְךָ לְנֵעֶר רָשָׁעִים מִן הָאָרֶץ:
לָכֵן בְּמָלְכוֹ יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ:

In Frankfurt a. M. fängt man hier an.

פ׳ וּבְכֵן מִי לֹא יִרָאֲךָ מֶלֶךְ הַגּוֹיִם כִּי לְךָ יָאֱתָה כִּי
בְכָל חַכְמֵי הַגּוֹיִם וּבְכָל מַלְכוּתָם מֵאֵין כָּמוֹךָ:

ע״פ א״ב.

פ׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּאַמְּצָךְ שָׁמַיִם וּשְׁמֵי שָׁמַיִם. ק׳ מֵאֵין
כָּמוֹךָ בְּבָלָלְךָ אֵשׁ וּמָיִם: פ׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּגָלָלֶךָ אִישׁוֹן
חֹשֶׁךְ וָאֹפֶל. ק׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּרַדְלָקֶךָ אוֹר מִמַּאֲפֵל: פ׳ מֵאֵין
כָּמוֹךָ בְּהַבְדִּילֶךָ רָקִיעַ בְּמַחֲץ. ק׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּוַעֲדֶךָ
לְהַקְוֹוֹת וְדוֹנֵי שְׁחָץ: פ׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּזַכֶּךָ צְבָאוֹת זַכִּים
וְנוֹרָאִים. ק׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּחַסְנֶךָ חֵילֵי פְלִיאִים: פ׳ מֵאֵין
כָּמוֹךָ בְּטַכְּסֶךָ מוֹצָא דֶּשֶׁא וְזָרְדִים. ק׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ
בְּיִצְּבֶךָ גַּן לְהַצְמִיחַ מְגָדִים: פ׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּכַלֶּכֶךָ
גּוֹלֶל שְׁנֵי הַמְּאוֹרוֹת. ק׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּלַהֲבֶךָ עָשׁ כְּסִיל
וְכִימָה וּמַזָּרוֹת: פ׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּמַלְלֶךָ יִשָּׁרְצוּ אַדִּירִים.
ק׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּנָאֶמְךָ לְעוֹפֵף טָסֵי אֲוִירִים: פ׳ מֵאֵין
כָּמוֹךָ בְּשַׁגְּבֶךָ רֶמֶשׁ מִמְּעֵי צְדֶה. ק׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ
בְּעַצְמְךָ נֶפֶשׁ בְּהֵמָה וְחַיָּה: פ׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּפָקְדֶךָ
אֲבוּם בְּהַרְרֵי אֵלֶף מִסְבּוֹ. ק׳ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּצַוְּתְךָ
לְוִיָתָן זֶה יָצַרְתָּ לְשַׂחֶק בּוֹ: ס״ן נקו״ל מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּקַבְּצֶךָ
עָפָר מֵרִגְבֵי אֲדָמָה. ק״פ מֵאֵין כָּמוֹךָ בְּרָקְמְךָ חוֹתָם

heiligen Pflanzen erben, und alle werden Deines Namens Ruhm lieblich preisen. Deine Taten werden Redner jubelnd erzählen, wahre Begriffe Deiner Ehrfurcht werden verbreitet sein. Alles Fleischliche wird Dich, o Urheber des Morgens und Abends anbeten, wenn Deine Herrschaft die Barbaren von der Erde verschwinden läßt. Darum werden die Himmel sich Seiner Regierung freuen, und frohlocken wird die Erde!

מאין Niemand war Dir gleich, als Du die Himmel befestiget. Niemand war Dir gleich, als Du Feuer mit Wasser gemengt. Niemand war Dir gleich, als Du Dunkelheit und Finsternis verschoben. Niemand war Dir gleich, als Du das Licht aus der Finsternis entwickelt. Niemand war Dir gleich, als Du den Himmel in der Mitte geteilt. Niemand war Dir gleich, als Du die hoch Brausenden versammelt. Niemand war Dir gleich, als Du die Reinen und Furchtbaren geläutert. Niemand war Dir gleich, als Du die verborgenen Heere gestärkt. Niemand war Dir gleich, als Du die Kräuter hervorkommen ließest. Niemand war Dir gleich, als Du den Garten (Eden) zur Hervorbringung köstlicher Früchte bestimmt. Niemand war Dir gleich, als Du die zwei großen Leuchten vollendet. Niemand war Dir gleich, als Du die Sterne entzündet. Niemand war Dir gleich, als Du sprachst: Es wimmle in den mächtigen Gewässern. Niemand war Dir gleich, als Du dem Geflügel zu fliegen befahlst. Niemand war Dir gleich, als Du das Gewürm aus dem dürren Schoß hervorgebracht. Niemand war Dir gleich, als Du das Vieh und Gewild belebt. Niemand war Dir gleich, als Du befahlst, daß es auf tausend Bergen sich mäste. Niemand war Dir gleich, als Du den Livjathan zum Scherz erschaffen. Niemand war Dir gleich, als Du Staub von Erdschollen gesammelt. Niemand war Dir gleich, als Du das Siegel der Weisheit (auf des Menschen Gesicht) ausgeprägt.

תְּכִנִּית מָלֵא חָכְמָה: מֵאַיִן כָּמוֹךָ בְּשָׂבְתָךְ יוֹם מָיִמִים. מֵאַיִן כָּמוֹךָ בְּתַקָּנָךְ שִׁכְלוּל שְׁנֵי עוֹלָמִים

פ וּבְכֵן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

ע"פ א"כ כפול.

פ׳ הָאֲוּוְרִים בְּאַהֲב אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַבָּאִים בִּבְרִית עוֹנִים יְיָ אֶחָד: פ׳ הַגְּאוּלִים בְּגִיל אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַדְּרוּשִׁים בְּרֵעַ עוֹנִים יְיָ אֶחָד: פ׳ הַהוֹמִים בְּהָגֶד אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַוָּתִיקִים בְּוַעַד עוֹנִים יְיָ אֶחָד: פ׳ הַזְּבוּדִים בְּוֶבֶד אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַחֲנוּנִים בְּחִיל עוֹנִים יְיָ אֶחָד: פ׳ הַטְּכוּסִים בְּטַעַם אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַיְחוּסִים בְּיַחַס עוֹנִים יְיָ אֶחָד: פ׳ הַכְּלוּלִים בְּכֶתֶר אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַלְּקוּחִים לוֹ לְעָם עוֹנִים יְיָ אֶחָד: פ׳ הַמּוּלִים בְּמָתָק אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַנְּשׁוּאִים בְּנֵעַם עוֹנִים יְיָ אֶחָד: פ׳ הַסְּגוּלִים בְּסֶגֶל אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הָעֲמוּסִים בְּעוֹ עוֹנִים יְיָ אֶחָד: פ׳ הַפְּדוּיִם בְּפְאֵר אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. ק׳ הַצְּנוּעִים בְּצֶדֶק עוֹנִים יְיָ אֶחָד: מין נקוד הַקְּרוּאִים בְּקֶשֶׁב אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. קו״פ הָרוֹגְשִׁים בְּרֹן עוֹנִים יְיָ אֶחָד: הַשּׁוֹאֲגִים בְּשֶׁקֶד אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ. הַתְּמוּכִים בְּתַאֲב עוֹנִים יְיָ אֶחָד:

נספ״מ מין מומרים חשנב ולא ככחוב.

(קו״פ תְּשַׁגֵּב לְבַבֵּךְ וְתִמְלוֹךְ עַל כָּל בִּיחוּד:)

(בְּכָתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:)

Niemand war Dir gleich, als Du den (letzten) Tag geruhet. Niemand war Dir gleich, als Du den Grund zu zwei Welten gelegt hast.

ובכן So höre Israel, der Ewige unser Gott, der Ewige ist einzig!

האורים Die mit Liebe Gegürteten, sagen: der Ewige ist unser Gott. Die in Bund getreten sind, erwidern: Gott ist einzig. Die mit Freuden Erlösten, sagen: Der Ewige ist unser Gott. Die mit Verstand forschen, erwidern: Gott ist einzig. Die im Gebet jammern, sagen: Der Ewige ist unser Gott. Die Frommen der Gemeinde, erwidern: Gott ist einzig. Die in Stämme Verteilten, sagen: Der Ewige ist unser Gott. Die zitternd flehen, erwidern: Gott ist einzig. Die mit Anmut (Thora) Geschmückten, sagen: Der Ewige ist unser Gott. Die ihrer Abstammung sich rühmen, erwidern: Gott ist einzig. Die mit der Krone (Thora) Gezierten, sagen: Der Ewige ist unser Gott. Die Er (Gott) sich zum Volk genommen, erwidern: Gott ist einzig. Die mit Sanftmut beten, sagen: Der Ewige ist unser Gott. Die anmutig ihre Hände erheben, erwidern: Gott ist einzig. Die mit Liebe Erwählten, sagen: Der Ewige ist unser Gott. Die mit Macht Überhäuften, erwidern: Gott ist einzig. Die mit Ruhm Erlösten, sagen: Der Ewige ist unser Gott. Die in ihrer Woltätigkeit Bescheidenen, erwidern: Gott ist einzig. Die im Gebete erhört werden, sagen: Der Ewige ist unser Gott. Die sich zum Gesang versammeln, erwidern: Gott ist einzig. Die anhaltend beten, sagen: Der Ewige ist unser Gott. Die mit Zuneigung Geschützten, erwidern: Gott ist einzig.

תשגב Sei erhaben, Du allein, und herrsche über alles in Deiner Einheit.

Wie es heißt durch Deinen Propheten: „Der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger."

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ וְיִרָאוּךָ כָּל־
הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים
וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ
בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן
לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדֶךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ
נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה
לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתָּחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה
לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ
וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן־יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלְזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ·
וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר
מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ:

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ

כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם השבת הזה לקדושה ולמנוחה ואת יום הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחֹל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנֹתֵינוּ באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵיטָה וְלִטוֹבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה · וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה · וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

(Hier fängt man סליחות an.)

פ סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ. כִּי חָטָאנוּ. מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ. כִּי פָשָׁעְנוּ:
ק מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ. כִּי רַבּוּ עֲוֹנֵינוּ:

פ אֵל אֶרֶךְ אַפַּיִם אָתָּה וּבַעַל הָרַחֲמִים נִקְרֵאתָ. ק וְרַךְ תְּשׁוּבָה הוֹרֵיתָ: פ גְּדַל רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ. ק תְּזָכֹר הַיּוֹם וּבְכָל־יוֹם לְעֻבַּד יְדֵיךָ: פ תֵּפֶן אֵלֵינוּ בְּרַחֲמִים. ק כִּי אַתָּה הוּא בַּעַל הָרַחֲמִים: פ בְּתַחֲנוּן וּבִתְפִלָּה פָּנֶיךָ נְקַדֵּם. ק כְּהוֹרַעְתָּ לָעָנִי מִקֶּדֶם: פ מֵחָרוֹן אַפֶּךָ שׁוּב. ק כְּמוֹ בְתוֹרָתְךָ כָּתוּב: פ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ נֶחְסֶה וְנִתְלוֹנָן. ק כִּי יוֹם וַיֵּרֶד יְיָ בֶּעָנָן: פ תַּעֲבֹר עַל פֶּשַׁע וְתִמְחֶה אָשָׁם. ק כִּי יוֹם וַיִּתְיַצַּב עִמּוֹ שָׁם: פ תַּאֲזִין שַׁוְעָתֵנוּ וְתַקְשִׁיב מִמֶּנּוּ מַאֲמָר. ק כִּי יוֹם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְיָ. וְשָׁם נֶאֱמַר

וַיַּעֲבֹר יְיָ ׀ עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת:
נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה.
וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:
סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ. מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ.
כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

In vielen Gemeinden werden nur folgende סליחות gebetet, אנא השם, אנא הואל, אדון דין, אמונים בני מאמינים usw.

אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמָר־יָהּ אֲדֹנָי מִי יַעֲמֹד: שְׁמָעָה תְפִלָּתֵנוּ יְיָ וְשַׁוְעָתֵנוּ
הַאֲזִינָה אֶל דִּמְעָתֵנוּ אַל תֶּחֱרַשׁ: לְמַעַן שִׁמְךָ יְיָ וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ כִּי
רַב הוּא: לְמַעַן שִׁמְךָ יְיָ תְּחַיֵּינוּ בְּצִדְקָתְךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁנוּ:
לְמַעַן יַחֲלִיצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנוּ: אָנָּא יְיָ אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם
הָאֵל הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא שׁוֹמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לְאֹהֲבָיו וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתָיו:

zum Morgengebet für den Versöhnungstag.

סלח לנו Verzeihe uns, Vater! denn in unserer großen Torheit haben wir gefehlt; vergib uns, König! denn viel sind unsere Missetaten. —

אל ארך Allmächtiger! Du bist langmütig, Herr des Erbarmens wirst Du genannt! Du selbst hast den Weg zur Bekehrung angewiesen. O, so gedenke heute und alle Tage den Nachkommen Deines Lieblings Deine große Barmherzigkeit und Gnade! Wende Dich mit Erbarmen zu uns; Du bist ja der Herr des Erbarmens! Wir kommen vor Dich mit Bitte und Gebet, wie Du es einst dem Demütigen (Mosche) bekannt gemacht — o, so laß ab von Deinem Zorne, wie es dort in Deiner Lehre geschrieben steht! Laß uns unter Deiner Flügel Schatten Schutz und Schirm finden, wie an jenem Tage, wo Du, Herr, Dich in einer Wolke herabgelassen! Nimm weg die Frevel, tilge die Schuld, wie an jenem Tage, wo Du Dich zu ihm (Mosche) hingestellt! Merk auf unser Flehen, vernimm unsere Rede, wie an jenem Tage, wo Du, Herr, Deinen Namen riefst; wie es dort heißt:

Es zog der Ewige ihm vorüber und rief:

" „Der Ewige, der Ewige, allmächtig, allbarmherzig und allgnädig, langmütig und groß an Gnade und Wahrheit, der die Gnade dem tausendsten Geschlechte aufbewahrt, der da vergibt Missetat, Frevel und Sünde und der rein macht!" — Vergib unsere Missetat und unsere Sünde und laß uns Dein Eigentum bleiben! Verzeihe uns, unser Vater, denn wir haben gesündigt; vergib uns, unser König, denn wir haben gefrevelt! Denn Du, Herr! bist gütig und verzeihend und groß an Gnade allen, die Dich anrufen. —

אם עונות So Du Vergehungen bewahren wolltest, Gott, wer könnte bestehen? Höre, unser Gebet, o Gott! unser Flehen vernimm; zu unseren Tränen schweige nicht! Um Deines Namens willen, Herr, verzeihe unsere Missetat, denn groß ist sie. Um Deines Namens willen, Herr, laß uns leben; führe uns aus der Not, um Deiner Gerechtigkeit willen. Auf daß errettet werden Deine Lieben, laß uns Deine Rechte beistehen und erhöre uns! Ach, Ewiger, Herr des Himmels! Du bist der Allmächtige, der Große und Furchtbare, der da bewahret den Bund und die Gnade denen, die ihn lieben und seine Gebote halten.

לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:
יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה
הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: כִּי לֹא עַל צִדְקֹתֵינוּ
אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ · כִּי עַל
רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה
אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר · לְמַעַנְךָ
אֱלֹהַי, כִּי־שִׁמְךָ נִקְרָא עַל־עִירְךָ וְעַל־עַמֶּךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ ·

ע"פ א"כ.

י"א אָנָּא הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא · י"ג סְלַח נָא לַעֲוֹן עַם
זוּ כְּגֹדֶל תְּהִלָּתֶךָ לְסַפֵּרָה: י"ד בְּעָבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַטֵּה
אָזְנֶךָ · י"ה אֶל הַתְּפִלָּה וְאֶל הַתְּחִנָּה אֲשֶׁר עַבְדֶּךָ
מִתְפַּלְלִים לְפָנֶיךָ: נַשְּׁתִּי בְיוֹם וֶה לְהוֹדוֹת לִשְׁמֶךָ ·
וּלְהִתְוַדּוֹת חַטָּאתִי וְחַטֹּאת עַמֶּךָ: דִּבְרֵי תְחִנָּתִי בְּהַפִּילִי
מוּל אֲרוֹן בְּרִיתֶךָ · וְאַתָּה תִּשְׁמַע הַשָּׁמַיִם מְכוֹן שִׁבְתֶּךָ:
הֵן עָמַדְתִּי מַרְעִיד מִפְּנֵי כְבֹד אַשְׁמוֹתַי · כִּי רַבּוּ פְּשָׁעַי
וְעָצְמוּ חַטֹּאתַי: וְלָקַחְתִּי עִמִּי דְּבָרִים שֶׁהוֹרִיתָ לָעָנִו
מִקֶּדֶם · בָּם לְרַצּוֹתְךָ מְעֻנָּה אֱלֹהֵי קֶדֶם: וַעֲתַּת תְּחִנָּתִי
תָּבֹא נָא עָדֶיךָ · וְלֹא תָּשִׁיב פְּנֵי קָטָן מִשְׁלוּחֵי עַבְדֶּךָ:
חָנוּן עַמְּךָ מְבַקְּשֵׁי רַחֲמִים מִלְּפָנֶיךָ · תָּכִין לִבָּם תַּקְשִׁיב
אָזְנֶךָ: טוֹב, דַּרְכֵי רַחֲמֶיךָ לֹא תִמְנַע מִמֶּנּוּ · כְּגֹדֶל
חַסְדְּךָ הִתְנַהֵג עִמָּנוּ: יֶחְשַׁב לְפָנֶיךָ כְּקִרְבָּן צוֹם
תַּעֲנִיתֵנוּ · וְהַצְּלִילֵנוּ וְכַפֵּר עַל חַטֹּאתֵינוּ: כַּפֶּר־נָא

לי הישועה Beim Ewigen ist die Hilfe; Deinen Segen über Dein Volk! Sela! Der Ewige Zebaoth sei mit uns unsere Zuflucht der Gott Jakobs! Sela! Ewiger Zebaoth, Heil dem Manne, der Dir vertraut! Ewiger, hilf! o König, antworte uns am Tage unseres Flehens! denn nicht um unserer Tugenden willen legen wir unsere Bitten Dir vor, sondern im Vertrauen auf Deine große Barmherzigkeit. Herr, erhöre! Herr, verzeihe! Herr, vernimm und willfahre, säume nicht! um Deinetwillen, mein Gott! denn nach Deinem Namen wird Deine Stadt und Dein Volk genannt.

אנא השם Erhabener und ehrfurchtbarer Gott! verzeihe doch die Missetat dieses Volkes, das Du erschufst, um Deinen Ruhm zu verkünden; Deines herrlichen Namens willen neige Dein Ohr zu dem Gebete und der Bitte, welche Deine Diener zu Dir beten. Ich trete vor[1]) an diesem Tage, um Deinem Namen zu huldigen und um meine Sünde und die Sünde Deines Volkes zu bekennen; ich trage die Worte meines Flehens vor, vor Deiner heiligen Lade — o höre Du sie im Himmel, Deines Sitzes Veste! Siehe, wegen meiner schweren Schuld stehe ich zitternd da, denn viel sind meine Frevel und mächtig meine Sünden; ich nehme darum die Worte mit, die Du einst dem Demütigen (Mosche) gelehrt, um mit ihnen Dich zu besänftigen, Du, unsere Zuflucht, Gott der Vorwelt! Mein lautes Flehen komme doch vor Dich, weise doch den Geringen unter den Abgesandten Deiner Diener nicht zurück; Allgnädiger, Dein Volk bittet Dich um Erbarmen — ermutige sein Herz, neige Dein Ohr! Allgütiger, entziehe uns nicht Deine Barmherzigkeit, leite uns nach Deiner großen Gnade! Laß unser Fasten Dir wie Opfer gelten und rette uns und verzeihe unsere Sünden; verzeihe die Sünden derer, die sie vor Dir bekennen und

1) Worte des Vorbeters.

לְמִתְוַדִּים לְפָנֶיךָ חַטָּאתָם. נַקֵּם וְטַהֲרֵם מִכָּל־
מְאוֹתָם: לֹא יֵבוּשׁוּ הַמַּפִּילִים לְפָנֶיךָ תְּחִנָּתָם. וְאַתָּה
תִּשְׁמַע הַשָּׁמַיִם אֶת תְּפִלָּתָם: מְחַל נָא לְמִבַּקְשִׁים
לְפָנֶיךָ מְחִילָה. וְתַשְׁלִיךְ כָּל חַטֹּאתָם בְּעִמְקֵי מְצוּלָה:
נָא כְּאָז לְאִישׁ חֲמֻדוֹת הִקְשַׁבְתָּ שַׁוְעָה. כֵּן תְּפִלַּת
עֲבָדֶיךָ אַדְנִי שְׁמָעָה: סְלַח נָא וְשָׂא נָא לְפֶשַׁע עַמֶּךָ.
וְשׁוּב מֵחֲרוֹן אַפֶּךָ וְנַעֲמֶךָ: עֲבוּר יֵדְעוּ כָּל בָּאֵי עוֹלָם
כִּי עִמְּךָ הַסְּלִיחָה. חַטֹּאת מְחַלֵּי פָּנֶיךָ יְיָ סָלָחָה: פְּקֹד
נָא בְּרַחֲמִים עַם סְגֻלָּתֶךָ. לֹא תִבְזֶה וְלֹא תְשַׁקֵּץ עֲנוּת
עֲנֵיֵי עֲדָתֶךָ: צִיּוֹן תְּרַחֵם וּבִירוּשָׁלַיִם עוֹד תִּבְחַר. אֲדָנַי
הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר: קַבֵּץ־נָא נְפוּצֵי צֹאנֶךָ.
וּפְקֹד גֶּפֶן זֹאת וְכַנָּה אֲשֶׁר נָטְעָה יְמִינֶךָ: רוּמָה קֶרֶן
וְהָנָשֵׂא לָאֲסוֹף נִדָּחַי. לֹא לְמַעֲנֵינוּ כִּי אִם לְמַעַנְךָ אֱלָהַי:
מזנקול שְׁמַע נָא וְהַאֲזִינָה לְקוֹל שַׁוְעָתֵנוּ. קו״ף וְהָעֶתֶר לָנוּ
בִּתְפִלָּתֵנוּ: תָּשִׁיב שְׁכִינָתְךָ לְעִירֶךָ וְעַל עַמְּךָ יֶהֱמוּ
רַחֲמֶיךָ. כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירֶךָ וְעַל עַמֶּךָ:

אֵל מֶלֶךְ. יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים. מִתְנַהֵג
בַּחֲסִידוּת מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ. מַעֲבִיר רִאשׁוֹן
רִאשׁוֹן. מַרְבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וְסִלְיחָה
לְפוֹשְׁעִים. עוֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל בָּשָׂר וְרוּחַ.
לֹא כְרָעָתָם תִּגְמוֹל לָהֶם: אֵל שֶׁהוֹרֵיתָנוּ
לוֹמַר (מִדּוֹת) שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. זְכָר־לָנוּ הַיּוֹם
בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לָעָנָו

läutere und reinige sie von aller Unreinheit; laß sie nicht beschämt werden, die ihre Bitten Dir vorlegen, erhöre sie vom Himmel herab! vergib doch den Dich um Vergebung Bittenden und wirf alle ihre Sünden in die tiefe Flut: wie Du einst das Flehen jenes beliebten Mannes (Daniel) beobachtet hast, so erhöre, Herr, das Gebet Deiner Diener! Verzeihe doch und vergib die Frevel Deines Volkes, laß ab von Deinem entbrannten Zorn, auf daß alle Weltbewohner erkennen, daß bei Dir die Verzeihung ist; verzeihe Herr, die Sünden der vor Dir Flehenden! Bedenke doch erbarmungsvoll Dein erkorenes Volk, verachte und verwirf nicht die Klage Deiner armen Gemeinde, erbarme Dich Zions und erwähle Jerusalem wieder; Herr, vernimm und willfahre, säume nicht! Sammle doch Deine zerstreuten Schafe wieder, nimm Dich Deines Weinstockes wieder an und erhalte, was Deine rechte Hand gepflanzt; erhebe unser Glückshorn wieder, erhebe Dich, meine Verstoßenen zu sammeln, nicht unseretwegen, sondern Deinetwegen, Gott! Erhöre doch und vernimm unseres Flehens Stimme, laß Dich von unserem Gebet erbitten. Laß Deine Majestät wieder in Deiner Stadt thronen und Deine Liebe rege sein über Dein Volk; denn nach Deinem Namen wird Deine Stadt und Dein Volk genannt.

אל מלך Allmächtiger! König! der Du auf dem Throne der Barmherzigkeit sitzest und Gnade übest, der Du die Missetaten Deines Volkes vergibst und nach und nach hinwegnimmst, der Du Sündern viel Vergebung und Frevlern Verzeihung gewährst und allem Fleisch und Geist Wohltat erzeigst — o vergilt ihnen nicht nach ihrer Bosheit! Allmächtiger! der Du uns gelehrt hast, Dich nach Deinen dreizehn Gnadentiteln anzuflehen*), gedenk uns heute den Bund dieser dreizehn, wie Du es einst dem Demütigen (Mosche)

*) Die im II. M. 34, 6. 7. vorkommenden Worte, mit welchen Gott dem Mosche seine allwaltende Gnade in 13 verschiedenen Benennungen (מדות) bekannt machte, und (nach der Tradition) ihm dabei zugleich die Versicherung gab, daß jeder Bußfertige, der diese 13 Gnadentitel in seinem Gebete erwähnt, Verzeihung erlangen soll. (Talmud Rosch hasch. 17, b.)

מִקֶּדֶם· וְבֵן בָּתוּב, וַיֵּרֶד יְהוָה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָה· (וְשָׁם נֶאֱמַר)

וַיַּעֲבֹר יְהוָה ׀ עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא

יְהוָה ׀ יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה ׀ וְנַקֵּה ׀: וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ: סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ: כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: וַעֲתָה הוֹאֵל וּבָרֵךְ אֶת בֵּית עַבְדְּךָ לִהְיוֹת לְעוֹלָם לְפָנֶיךָ כִּי אַתָּה אֲדֹנָי אֱלֹהִים דִּבַּרְתָּ וּמִבִּרְכָתְךָ יְבֹרַךְ בֵּית עַבְדְּךָ לְעוֹלָם: לְמַעַן דַּעַת כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד: לְמַעַנְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עֲשֵׂה וְלֹא לָנוּ רְאֵה עַמִּידָתֵנוּ דַּלִּים וְרַקִּים: וַעֲתָה שְׁמַע אֱלֹהֵינוּ אֶל תְּפִלַּת עַבְדְּךָ וְאֶל תַּחֲנוּנָיו וְהָאֵר פָּנֶיךָ עַל מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמֵם לְמַעַן אֲדֹנָי: ליי הישועה וכו׳

ע״פ א״כ.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ·

פ׳ אָנָּא הוֹאֵל סְלוֹחַ לַעֲבָדֶיךָ· ק׳ בָּאִים בְּכָפִיפַת רֹאשׁ עָרֶיךָ: פ׳ גְּאֵה, חַלְּצֵם מִתְגָּרַת יָדֶךָ· ק׳ דִּבּוּבָם שְׁעֵה כְּעוֹלוֹת מִזְבְּחֶךָ: הֵנָּם אָבוֹת וּבָנִים כְּנִטּוּעֵי גָּרוֹן· וּמַרְבִּים תַּחַן וָפֶלֶל לְשַׁבֵּךְ חָרוֹן: זָכְרָה לָמוֹ חֶסֶד אֲטוּמֵי חֶבְרוֹן· חַיִּים לְמָצוֹא בַּעֲדָם מְחִילָה וְיִתָּרוֹן: טָעֲנֵי שִׁמְעָתֵנוּ בַּמֶּה יִתְכַּפֵּר· יַחַד מַגִּישׁ וְנִגָּשׁ פַּסּוּ מִלְכַּפֵּר: כַּבִּיר כֹּחַ פְּנוֹתֶךָ לַחֲתוֹם סֵפֶר· לַבְּרִית הַבֵּט וְאַל תָּפֵר: מַרְאִית פָּנִים בּוֹשְׁנוּ לָהָרִים· נָטַשְׁנוּ אֹרַח יֹשֶׁר וְנַעֲשִׂינוּ סָרָרִים:

kund getan; denn so steht geschrieben (II. M. 34, 5): „Der Ewige ließ sich in der Wolke herab, stellte sich zu ihm hin und rief den Namen: Ewiger!"

Es zog der Ewige ihm vorüber und rief:

„„Der Ewige, der Ewige, allmächtig, allbarmherzig und allgnädig, langmütig und groß an Gnade und Wahrheit, der die Gnade dem tausendsten Geschlechte aufbewahrt, der da vergibt Missetat, Frevel und Sünde und der rein macht!" — Vergib unsere Missetat und unsere Sünde und laß uns Dein Eigentum bleiben! Verzeihe uns, unser Vater, denn wir haben gesündigt; vergib uns, unser König, denn wir haben gefrevelt! Denn Du, Herr! bist gütig und verzeihend und groß an Gnade Allen, die Dich anrufen. —

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. So laß es Dir gefallen und segne das Haus Deines Knechtes, daß es ewig vor Dir bleibe; denn Du, Herr, Gott, hast es verheißen, und durch Deinen Segen werde gesegnet das Haus Deines Knechtes ewiglich. Auf daß alle Völker der Erde erkennen, daß Gott der Herr ist, keiner sonst. Deinetwegen, Ewiger, unser Gott, willfahre uns, nicht unseretwegen! siehe unseren Stand — arm und leer! Erhöre nun, unser Gott, Deines Knechtes Gebet und Flehen, und laß Dein Antlitz über Dein zerstörtes Heiligtum leuchten; Deinethalben, Herr!

אנא הואל O laß es Dir gefallen, Deinen Dienern zu verzeihen, die gebeugten Hauptes vor Dich kommen. Erhabenster, rette sie von der Strenge Deiner Hand, wende Dich zu ihren Worten wie zu Brandopfern. Siehe, Väter und Kinder bücken den Nacken und häufen Bitten auf Gebete, um den Grimm zu beschwichtigen; gedenke ihnen die Treue der in Chebron Begrabenen (Stammvätern) und spende ihretwillen Leben, Vergebung und Nachsicht. Womit sollen wir unseren Sündenschmutz sühnen? Opferer und Opfer sind nicht mehr, um Versöhnung zu verschaffen. Darum, Allmächtiger, wenn Du Dich zum Besiegeln des Buches wendest, schaue auf Deinen Bund und hebe ihn nicht auf! — Wir schämen uns, unser Angesicht emporzuheben; wir haben abtrünnigerweise den

שַׁמְנוּ כָזָב מַחֲסֵנוּ וּבַשֶּׁקֶר נִסְתָּרִים. עֲוֹנֵינוּ גָּבְרוּ עַד שְׁמֵי אֲוִירִים: פְּגִיעָה בְּבֶן חַקְנוּ לְהָשִׁיב חֲרוֹנֶךָ. צָפוּנוֹת וּגְלוּיוֹת לְהִתְוַדּוֹת לְפָנֶיךָ: קוֹלֵנוּ שְׁמָעָה מִשְׁמֵי מְעוֹנֶךָ. רָם בַּקְשָׁבוֹת תְּהֵיֶינָה אָזְנֶיךָ: ר' נקוֹל שְׁמָר לָנוּ הַבְּרִית וְהַחֶסֶד. קו"ף שַׁדַּי הַנִּקְרָא רַב חֶסֶד. תְּגֻמּוֹל לְמַעַנְךָ עִמָּנוּ חֶסֶד. תַּחַת כִּי עִמְּךָ הָרַחֲמִים וְהַחֶסֶד: אל מלך וכו׳.

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: אַל תַּעְזְבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אַל תִּרְחַק מִמֶּנּוּ: אַל תִּרְחַק מִמֶּנּוּ כִּי צָרָה קְרוֹבָה כִּי אֵין עוֹזֵר: אַל תִּשְׁבַּח קוֹל צְוָרֶיךָ שְׁאוֹן קָמֶיךָ עוֹלֶה תָּמִיד: אַל יָשׁוּב דַּךְ נִכְלָם עָנִי וְאֶבְיוֹן יְהַלְלוּ שִׁמְךָ: עָזְרֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמֶךָ וְהַצִּילֵנוּ וְכַפֵּר עַל חַטֹּאתֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ: ליי הישועה וכו׳.

ע"פ א"ב. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

ר' אָמְנָם אֱלֹהֵי עוֹלָם. ק' בָּגַדְנוּ בְמִצְוֹתֶיךָ בְּגָלוּי וְנֶעְלָם: גַּשְׁנוּ לְפָנֶיךָ בְּרֶשׁ בְּפִתְחֵי אוּלָם. דָּגוּל עָנֵנוּ וְאַל יָשֹׁב דַּךְ נִכְלָם: הֶעָתֵר נָא לִמְחֳנֵנֶיךָ אֵל. וְיֵדְעוּ הַכֹּל כִּי אֵין כָּאֵל: זוֹלָתְךָ אֵין רַב מוֹשִׁיעַ וְגוֹאֵל. חוֹמֵל וְסוֹלֵחַ וְרַב טוּב לְבֵית יִשְׂרָאֵל: טַעֲנָה אֵין בְּפִינוּ בַּדִּין לְהִתְוַכֵּחָה. יָדוּעַ כִּי לָנוּ חַבּשֶׁת וּלְךָ הַנְּכוֹחָה: כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ עֲשֵׂה וּכְפַעַם בְּפַעַם לְעַמְּךָ סְלָחָה. לֹא לְמַעֲנֵינוּ כִּי אִם לְמַעַנְךָ מַרְבֶּה סְלִיחָה: מָטוּת יָד רָאָה וַדַּלּוּת הַדּוֹר. נִפְרַצְנוּ בְּכָל פֶּרֶץ וְאֵין אִישׁ לַגָּדוֹר: שׁוֹרָדְנוּ כִּכְלִי רִיק וְהָשְׁפַּלְנוּ מִכָּל דּוֹר. עַל כְּבוֹד שִׁמְךָ עֲשֵׂה וְאַל תֵּרֶף זֶה הַדּוֹר: פְּשַׁעְנוּ לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ וְהִקְשִׁינוּ עֹרֶף כְּמַמְרִים. צַעֲדֵי יֶשַׁע עִקְּלָנוּ וְנַעֲשִׂינוּ סוֹרְרִים: קָרְאֲנוּךָ עַתָּה בְּעֵת צָרָתֵנוּ אֵיךְ פָּנֵינוּ נָרִים. רֵיקִים מִכָּל מַעַשׂ וּמִכָּל

geraden Pfad verlassen, haben unser Vertrauen auf Trug und unseren Schutz auf Lug gesetzt, unsere Vergehen sind bis zur Himmelshöhe angewachsen. Nun bringen wir unsere Gebete vor Dich, um Deinen Zorn abzuwenden, und wir bekennen unsere verborgenen und bekannten Sünden; o erhöre unsere Stimme in Deiner himmlischen Wohnung, Erhabener! laß Dein Ohr auf sie merken. Bewahre uns Deinen Bund und Deine Gnade; Allmächtiger! der Du groß an Gnade bist, um Deinetwillen erzeige uns Gnade, denn bei Dir ist das Erbarmen und die Gnade.

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Verlaß uns nicht, Ewiger, unser Gott; entferne Dich nicht von uns! Entferne Dich nicht von uns, denn die Not ist nahe und niemand hilft. Vergiß nicht das Lärmen Deiner Dränger, das Toben Deiner Gegner, wie es beständig steigt. Laß den Gedrückten nicht beschämt zurück von Dir kehren, auf daß Arme und Dürftige Deinen Namen preisen! Stehe uns bei, Gott unseres Heils, die Verherrlichung Deines Namens willen; rette uns und verzeihe uns unsere Sünden, Deines Namens willen!

אכנם Führwahr, Herr der Welt! wir waren treulos Deinen Geboten sowohl öffentlich als geheim, und kommen nun wie Bettler vor Deine heiligen Pforten; o erhöre uns, Erhabener, und laß uns nicht gebeugt und beschämt zurückkehren! Sei erbittlich gegen Deine Flehenden, Gott! damit alles erkenne, daß keiner ist wie der Allmächtige, daß es außer Dir keinen Helfer und Erlöser gibt, Du Schonender, Verzeihender und Allgütiger dem Hause Israel. Unser Mund hat keine Verteidigung, mit der wir uns im Gerichte rechtfertigen könnten; wir wissen es, daß unser ist die Scham und bei Dir das Recht; o so verfahre nach Deiner großen Gnade und verzeihe Deinem Volke, wie Du schon so oft getan, nicht unseretwegen, sondern um Deinetwillen, Verzeihungsvoller! Schaue die Ohnmacht und Erniedrigung des Zeitalters, wie wir so zerrissen sind und niemand sich unser annimmt, wie unbrauchbares Gerät sind wir geblieben, sind tiefer als alle Geschlechter gesunken; tue es um Deines herrlichen Namens willen und verlaß nicht dieses Geschlecht! Wir haben an Deinem heiligen Namen gefrevelt, waren hartnäckig und widerspenstig, sind von dem geraden Wege auf krumme getreten und abtrünnig geworden. Jetzt in der Not rufen wir Dich an, ohne unser Gesicht emporzuheben, da wir aller

זְכוּת חֲסָרִים: חזן בקול שְׁעֵה שַׁוְעַת עַם עָנִי וְנִבְזֶה.
קו"ח שְׁמוּטִים מֵחָרֵשׁ זֶה וְנִסְכָּבִים בְּחָרֵשׁ זֶה. תְּלָאָתָם
שׁוּר וֶעֱנוּתָם לֹא תִבְזֶה. תְּפִלָּה תִּקַּח סְלִיחָה תַּרְבֶּה
כְּאָז עַל יְדֵי צִיר נָם סָלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה: אל מלך וכו׳.

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ. כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: מִלְּפָנֶיךָ
מִשְׁפָּטֵנוּ יֵצֵא עֵינֶיךָ תֶּחֱזֶינָה מֵישָׁרִים: כִּי עָשִׂית מִשְׁפָּטֵנוּ וְדִינֵנוּ.
רָשְׁבָתָ לְכֹפֶא שֹׁפֵט צֶדֶק: כִּי דֹרֵשׁ דָּמִים אוֹתָם זָכָר. לֹא שָׁכַח צַעֲקַת
עֲנָוִים: דָּן בְּגוֹיִם מָלֵא גְוִיוֹת מָחַץ רֹאשׁ עַל אֶרֶץ רַבָּה:
לייי הישועה וכו׳.

שלישית. ע"ס א"ב, ונסוף חמוס זבריה חוק.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

ק׳ אָרוֹן, דִּין אִם יִדְקַדֵּק. בְּחֶקֶר פֹּעַל אִם יְבַדֵּק.
ק׳ גֶּבֶר לְפָנֶיךָ לֹא יִצְדָּק: ק׳ דִּפְי תִּתֵּן בְּצָבָא מַעֲלָה. הֵן
בְּמַלְאָכֶיךָ תָּשִׂים תְּהִלָּה. ק׳ וְאַף שׁוֹתֶה כַּמַּיִם עַוְלָה:
זְכוּת וְצִדָּקָה אֵין בָּנוּ. חֵטְא וָרֶשַׁע כָּלָנוּ. טוֹב, אַל
תָּבֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ: יֶהֱמוּ מֵעֶיךָ עָלֵינוּ. כְּרֹב רַחֲמֶיךָ
פְּנֵה אֵלֵינוּ. לְכִלְתִּי כְּרוֹעַ מַעֲלָלֵינוּ: מְשׁוּבוֹתֵינוּ רַבּוּ
מִלְּמָנוֹת. נִיחוֹחִים אֵין וְקָרְבָּנוֹת. סְלִיחָה מְצוֹא
לַעֲוֹנוֹת: עַל צִדְקוֹתֵינוּ אֵין אָנוּ סְמוּכִים. פֶּשַׁע וָעָוֹן
מִלְּכָלְכִים. צְדָקָה מְצוֹא לְתַחַן עוֹרְכִים: קוֹ אַל תִּמְהַח
בְּאָרְחוֹתֵינוּ. רַמָּה וְתוֹלֵעָה אַחֲרִיתֵנוּ. שָׁוְא וָהֶבֶל שְׁנוֹתֵינוּ:
תָּשׁוּב עַל הָרָעָה תְּנַחֵם. זֶה דַּרְכְּךָ חָנָּם מְרַחֵם.
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים עָלֵינוּ רַחֵם: ק׳ בקול דְּרָכֶיךָ הוֹדַעְתָּ לָעָנִי
לְהוֹרוֹת. יַדְעָתוֹ שֶׁלֹּשׁ עֶשְׂרֵה סְדוּרוֹת. קו"ח הֲבָטַחְתּוֹ
שֶׁאֵין רֵיקָם חוֹזְרוֹת: חָנּוֹן בָּם סַדְּרֵנוּ לְפָנֶיךָ. זַעַק
קְשׁוֹב מִמְּחֹנֶיךָ. וְאַל תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ: אל מלך וכו׳.

Taten leer und arm, entblößt von jeder Tugend sind. O wende Dich zu dem Flehen des armen, verachteten Volkes, das, kaum aus einem Gebüsche herausgerissen, wieder in ein anderes verwickelt ist! Schaue ihr Mühsal und verschmähe ihre Klage nicht! nimm ihr Gebet an und gewähre ihnen vollständige Vergebung, wie Du es einst dem treuen Boten (Mosche) verheißen hast, als er bat: „Verzeihe die Sünde dieses Volkes!"

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Von Dir geht unser Urteil aus, wie Deine Augen es für recht erachten. Du führst unser Recht und Gericht, sitzend auf dem Throne als gerechter Richter. Der die Blutschuld einfordert, denket ihrer, vergißt der Armen Notruf nicht. Er richtet Nationen, häuft Leichen auf, zerschmettert Schädel auf weitem Felde.

אדון דין Herr! wenn Du es genau nimmst im Gerichte, die Handlungen streng untersuchest, so ist kein Mensch gerecht vor Dir. Du findest Flecken selbst an der höhern Schar, zeihest Deine Engel der Mängel, um wie viel mehr den, der das Unrecht wie Wasser trinkt! Verdienst und Tugend besitzen wir nicht, sind alle Sünde und Frevel; Allgütiger, komme nicht ins Gericht mit uns! Laß Dein Mitleid rege über uns sein, wende Dich zu uns, nach Deinem großen Erbarmen, daß uns nicht nach unseren bösen Taten geschehe. Unzählbar sind unsere Verirrungen und wir haben keine Wohlgerüche und Opfer mehr, um dadurch Vergebung unserer Sünden zu finden. Auf unsere Tugenden können wir uns nicht stützen, da wir befleckt mit Lastern sind; wir suchen darum durch Gebete Gnade zu erlangen. Ziehe nicht ins strenge Gericht unseren Wandel, da wir nur Wurm und Made, unsere Jahre nichtig und eitel sind. Kehre Dich zu uns und nimm das Unheil zurück, — es ist ja Deine Weise, Dich unverdient zu erbarmen — erbarme Dich unser mit Deiner grenzenlosen Barmherzigkeit! Deine Gnadenwege machtest Du einst dem Demütigen (Mosche) bekannt, lehrtest sie ihn nach ihrer dreizehnfachen Folge und gabst ihm die Versicherung, daß deren Erwähnung nie erfolglos bleibt. Wir haben ihre Ordnung in unserem Gebet erwähnt; so erhöre die Stimme der zu Dir Flehenden und laß uns nicht leer von Dir zurückkehren!

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יֶחֱטָא: הֵן בַּעֲבָדָיו לֹא יַאֲמִין וּבְמַלְאָכָיו יָשִׂים תְּהִלָּה: אַף כִּי אֱנוֹשׁ רִמָּה וּבֶן אָדָם תּוֹלַעָה: אָדָם יְלוּד אִשָּׁה קְצַר יָמִים וּשְׂבַע רֹגֶז: כִּי הוּא יָדַע יִצְרֵנוּ זָכוֹר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ: כִּי בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָּטָחְנוּ: כִּי לֹא יִזָּנַח לְעוֹלָם אֲדֹנָי: כִּי אִם הוֹגָה וְרִחַם כְּרֹב חֲסָדָיו: לֵיי הישועה וכו׳

שנייה׳ ע״פ א״ח ב״ש, וכסוף מתוס אליה בר שמעיה חזק.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׳

יְ׳אָדוֹן בְּשָׁפְטְךָ אֱנוֹשׁ רַחֲמָה׳ יִ׳תְּזְכּוֹר בְּרֹגֶז חֲנוֹת רַחֵם׳
בְּעָרְבְּךָ דִּין אַשְׁמִים לְוַכֵּחַ׳ שׁוֹגֶה וָפֶתִי זַכֵּה וְהַצְדֵּק׳
גְּמוֹל חֶסֶד וְטוֹבָה לְחַיָּבִים׳ רִיב אַל תְּמַתֵּחַ לְמִצּוּי׳
דַּלֵּי מַעַשׂ וֶרֶיקִי כִשָּׁרוֹן׳ קוֹרְאִים אֵלֶיךָ לָמוֹ הִמָּצֵא׳
הֵנֵנוּ לְפָנֶיךָ בְּאַשְׁמָה רַבָּה׳ צְפִיצוּף מַעַן בִּשְׁנוּ לְפוֹצֵץ׳
וְאִם מֵאֱלוֹהַּ אֱנוֹשׁ הֵיצָדֵק׳ פְּנֵי עוֹשֵׂהוּ גֶּבֶר הֵיטָהֵר׳
זָדוֹן בְּחִבּוֹ אָוֶן בְּקִרְבּוֹ׳ עָוֹן מָלֵא וָפֶשַׁע רָב׳ חֶשְׁבּוֹן
וָדִין לְמֶלֶךְ הַמְּלָכִים׳ סוֹפוֹ לְתֵת בְּבֹא חֲלִיפָה׳ טֶבַע
חוֹתָם בְּכַפּוֹ נֶחֱרָת׳ נֶגֶד פָּנָיו רִשְׁעוֹ יַעֲנֶה׳ יוֹרֶה כָּפִים
מֵעַץ וַגִּיד׳ מִקִּיר אֶבֶן תִּקְרָא וְתִוָּעֵק׳ כּוֹבֶשׁ פָּנָיו נָדוֹן
וְנִכְלָם׳ לְאַיִן נֶחְשָׁב בְּעָמְדוֹ לְפָנֶיךָ׳ מ׳ אָנָּא, לְמַעֲשֵׂה
יָדֶיךָ הֶרָצָה׳ קו״ף בְּשִׁבְרוֹן רְאֵה שְׁמוֹר מְחֵחִי׳ עֲבָדֶיךָ
יִמְצְאוּ הַיּוֹם חֲנִינָה׳ צַבֵּם קְרָבָתְךָ חֲפוֹץ כְּבָרְאשׁוֹנָה׳
וְכַשֶּׂלֶג תַּלְבֵּן חֲטָאַי שׁוֹשַׁנָּה׃ אל מלך יושב וכו׳

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: תָּשׁוּב תְּחַיֵּינוּ וּמִתְהוֹמוֹת הָאָרֶץ תָּשׁוּב תַּעֲלֵנוּ: זָכְרוּ מֶרְחוֹק אֶת יְיָ וִירוּשָׁלַם תַּעֲלֶה עַל לְבַבְכֶם: תָּשׁוּב תְּרַחֲמֵנוּ תִּכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל חַטֹּאתֵינוּ: אַל תִּנְאַץ לְמַעַן שִׁמְךָ אַל תְּנַבֵּל כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ זְכֹר אַל תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ: לֵיי הישועה וכו׳

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Denn kein Mensch ist auf Erden so gerecht, daß er nur das Gute tue und nie sündige. Trauet der Herr doch seinen Knechten nicht und zeihet seine Engel der Mängel, um wie vielmehr den Menschen, der nur Made ist, und den Erdensohn, den Wurm. Der Mensch, vom Weib geboren, ist kurz an Tagen, satt an Unruhe. Ja, Gott kennt unsere Triebe, ist eingedenk, daß nur Staub wir sind. Sein erfreut sich unser Herz, seinem heiligen Namen trauen wir. Denn nicht auf ewig verläßt der Herr, sondern er betrübet nur und erbarmt sich gnadenvoll wieder. —

אדון Herr! wenn Du den schwachen Menschen richtest, so denke doch im Zorne an die Begnadigung und das Erbarmen! wenn Du das Urteil über Schuldige fällest, so sprich die Irrenden und Törichten frei! Übe Gnade und Milde mit den Sündern, verfahre nicht nach strengem Rechte! Arme an Taten, von Tugend Entblößte rufen zu Dir, o laß Dich von ihnen finden! — Schuldbeladen stehen wir vor Dir und schämen uns, ein Wort Dir vorzutragen. Kann der Mensch vor Gott gerecht sein? kann rein sein ein Mann vor seinem Schöpfer? Der Frevel sitzt in seinem Schoße, das Unrecht in seinem Innern, voll ist er von Lastern, sündenreich! Und soll er Rechenschaft ablegen vor dem König der Könige einst, wenn er von hier scheidet, so liegt das Verzeichnis mit seiner eignen Hand besiegelt vor*) und zeugt von seiner Schuld ihm ins Angesicht, der Sparren aus dem Holze bezeugts und der Stein aus der Mauer gibt es an; beschämt schlägt dann der Angeklagte sein Angesicht nieder und steht wie nichts geachtet vor Dir. O zeige Dich gnädig Deiner Hände Werk, siehe dessen Zerknirschtheit und bewahre es vor dem Falle! Laß Deine Diener heute Schonung finden; bringe sie Dir näher, sie wieder wie früher begünstigend, und lasse schneeweiß ihre Sünden werden!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Mögest Du uns wieder beleben und aus der Tiefe der Erde uns wieder in die Höhe bringen! Gedenket Gottes aus der Ferne und habet Jerusalem im Herzen! Mögest Du Dich unser wieder erbarmen, unsere Vergehungen unterdrücken und alle unsere Sünden in die Tiefe des Meeres versenken! Verstoß uns nicht um Deines Namens willen, gib den Thron Deiner Herrlichkeit nicht der Verachtung preis; gedenke, und zerstöre nicht Deinen Bund mit uns!

*) Nach einer allegorischen Auffassung der Schriftstelle Job 37, 7.

ע"פ חשר"ק ונקוף חתום משה בר שמואל.
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃

יי תַּעֲלֶה תְפִלָּתֵנוּ לְמָעוֹן שָׁמֶיךָ · יי שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת בָּאִים לְרוֹמֶמֶךָ׃ יי רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ אֲשֶׁר מֵעוֹלָם הֵמָּה זְכוֹר · יי קָרְאֵנוּ אֵלֶיךָ בְּרִגְּוֵ רַחֵם תְּזוֹכּוֹר׃ צְדָקָה עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ · פְּדֵנוּ מִכָּל־צָרָה כִּי אֵין לָנוּ אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ׃ עֲנֵנוּ יְיָ עֲנֵנוּ בַּיּוֹם הַזֶּה · סְלִיחָתֵנוּ תַּרְבֶּה וֵעֲוֹנוֹתֵנוּ לֹא תִכְבֶּה׃ נִדְבוֹת פִּינוּ רְצֵה נָא כְּעֹלָה וּמִנְחָה · מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ וְהָגֵם יָגוֹן וַאֲנָחָה׃ לְךָ אֲנוּ דוֹשְׁעֵינוּ מִמִּרְקוֹמֵמֵינוּ · כִּי פְקוּדֶיךָ דָּרַשְׁנוּ וְאֶל תַּבְלִימֵנוּ׃ יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ עַל עֲנִיֵּי הַצֹּאן · טָהוֹר עֲנֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִלַּחֲצוֹן׃ חָנֵּנוּ יְיָ כְּחַסְדֶּךָ וּכְרֹב רַחֲמֶיךָ · זָכְרֵנוּ וּפָקְדֵנוּ עַל יִחוּד שְׁמֶךָ׃ וְהַשְׁקִיפָה אָדוֹן מִמְּעוֹן קָדְשֶׁךָ · הֻמְלָא רַחֲמִים עַל גּוֹי מְקַדִּישֶׁךָ׃ דְּרוֹשׁ לְחַנֵּן וּלְרַחֵם עַל שְׁאֵרִיתָם · גַּלֵּה לָהֶם מַלְכוּתְךָ כִּי אַתָּה תְקוָתָם׃ יי בְּעִנּוּיִם שׁוּר וּבַעֲמָלָם הַבִּיטָה · קויי אַל תֶּרֶף יָדְךָ מֵעֲבָדֶיךָ כִּי זְרוֹעַ מְאֹד מָטָה׃ מִשְׁאֲלוֹת הֲמוֹנֶיךָ בְּרַחֲמִים מַלֵּא · שְׁמוֹעַ אֶל תְּפִלַּת עַם פָּנֶיךָ מְחַלֵּה׃

אל מלך יושב וכו׳

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי׃ תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ · וְאַל תִּתְעַלֵּם מִתְּחִנָּתֵנוּ׃ תָּבֹא לְפָנֶיךָ אֲנָקַת אָסִיר · כְּגֹדֶל זְרוֹעֲךָ הוֹתֵר בְּנֵי תְמוּתָה׃ לִשְׁמֹעַ אֲנָקַת אָסִיר · לְפַתֵּחַ בְּנֵי תְמוּתָה׃ תְּפִלָּה לָעָנִי כִּי יַעְטֹף · וְלִפְנֵי יְיָ יִשְׁפֹּךְ שִׂיחוֹ׃ נַשְּׂאֵךְ לְפָנָיו שִׂיחֵנוּ · וְצָרוֹתֵינוּ לְפָנָיו נַגִּיד׃ זֶה עָנִי קָרָא וַיְיָ שָׁמֵעַ · וּמִכָּל צָרוֹתָיו הוֹשִׁיעוֹ׃ ליי הישועה וכו׳

העלה Möge unser Gebet zu Deiner himmlischen Wohnung aufsteigen, Erhörer des Gebets derer, die Dir zu huldigen kommen! Deine ewige Barmherzigkeit und Gnade gedenke uns, die wir zu Dir rufen; im Zorne gedenke Deiner Huld! Erzeige uns Milde, Deiner Barmherzigkeit und Gnade willen, befreie uns aus aller Not, denn wir haben keinen Gott außer Dir. Antworte uns, Ewiger! antworte uns an diesem Tage, gewähre uns viel Verzeihung, verschmähe unsere Klage nicht! Habe doch Wohlgefallen an den Gaben unseres Mundes, wie an Ganz- und Speiseopfern; erfülle unsere Wünsche, verscheuche Kummer und Seufzen! Dein sind wir, stehe uns bei gegen unsere Gegner; Deine Verordnungen befolgen wir, beschäme uns nicht! Laß Dein Erbarmen rege sein über die armen Schafe; erhöre uns, Reinster, rette uns aus der Bedrängnis! Sei uns gnädig, Ewiger, nach Deiner Güte und großen Huld, gedenke unser und nimm Dich unser an, Deines einzigen Namens willen! Schaue erbarmungsvoll herab, Herr, aus Deiner heiligen Wohnung auf das Volk, das Deine Heiligkeit anerkennt, suche gnaden- und huldvoll seinen Überrest und offenbare ihm Dein Reich, denn Du bist seine Hoffnung. Schaue das Elend und blicke auf das Leid Deiner Diener, und ziehe Deine Hand nicht ab von ihnen, denn ihr Arm ist sehr geschwächt; erfülle huldvoll die Wünsche Deiner Gemeinden, erhöre das Gebet des Volkes, das vor Deinem Antlitz flehet!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Möge vor Dich kommen unser Gebet, entziehe Dich unserem Flehen nicht! Möge vor Dich kommen das Seufzen der Gefesselten; nach Deines Armes Größe befreie die dem Tode Geweiheten! Höre das Seufzen der Gebundenen, um zu entfesseln die dem Tode Geweiheten! Es betet der Arme, der verschmachtet, vor Gott schüttet er seine Klage aus. Wir schütten unsere Klagen vor Ihm aus, erzählen Ihm unsere Nöten. Der Bedrängte ruft, der Herr vernimmt es und hilft aus allen Nöten ihm.

שלישיה. ע"פ מכ"ג, נג"ד, גד"ה, וכן כולם, ונסוף מתוס גרשם בן יהודה.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

פ׳ אֶשְׁפְּךָ שִׂיחִי לְפָנֶיךָ צוּרִי. בְּלֵב נִשְׁבָּר וְלֹא כְאוּלָם בָּרִיא. ק׳ גַּם צָרָתִי אַגִּיד וְאֶצְעָרִי: ס׳ בְּעַד פְּשָׁעַי לְפָנֶיךָ אוֹדֶה. גַּם חַטֹּאת עַמִּי אֶתְוַדֶּה. ק׳ דָּגוּל רַחֲמֵנוּ כְּעוֹזֵב וּמוֹדֶה: גּוּפֵנוּ מַרְעִיד וְנַפְשֵׁנוּ נִבְהֲלָה. דּוֹאֲגִים עָלַי חַטָּאָה כִּי גָדְלָה. הִנֵּנוּ לְפָנֶיךָ בְּאַשְׁמָה גְּדוֹלָה: דִּבַּרְנוּ עֹשֶׁק וְסָרָה. הִלַּכְנוּ דֶּרֶךְ לֹא יְשָׁרָה. וְקִלְקַלְנוּ אֹרַח כְּקַלָּה כִּכְרָה: הֵן עֲוֹנֵינוּ מֵנוּ גָּבְרוּ. וְכָבְדוּ כְּמַשָּׂא וְרֹאשֵׁנוּ עָבְרוּ. זָנַחְנוּ מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר נָבְרוּ: וּבַמֶּה נְקַדֵּמְךָ אֵל כַּבִּיר. זְדוֹנוֹת לְכַפֵּר וּשְׁגָגוֹת לְהַעֲבִיר. חֲטֹא לְהַרְחִיק וְחֶסֶד לְהַגְבִּיר: זָרְחִים וּמְנָחוֹת מְסֻלָּקִים. חַטֹּאת וַאֲשָׁמוֹת נִפְסָקִים. טִפֵּי דָמִים גַּם הֵם לֹא נִזְרָקִים: חָרֵב בֵּית קָדְשֶׁךָ. טָבְעוּ שַׁעֲרֵי מִקְדָּשֶׁךָ. יָשְׁבָה בָדָד עִיר קָדְשֶׁךָ: כָּטַחְתָּ שָׂלַחְתָּ מֵעַל פָּנֶיךָ. יָצְאוּ דְחוּפִים מִלְּפָנֶיךָ. כֹּהֲנִים מַקְרִיבִים קָרְבָּנֶיךָ: יָזְמוּ לִבֵּנוּ וְרוּחֵנוּ לְשַׁבְּרָה. כִּי זָרָחְךָ רוּחַ נִשְׁבָּרָה. לֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכֶּה לֹא תִבְזֶה נוֹרָא: כַּוְּנוּ לִבֵּנוּ לְצַד הַתְּשׁוּבָה. לָקַחְנוּ דְבָרִים וְעָרֵךְ נָשׁוּבָה. מִבְטָא שְׂפָתֵינוּ יְשַׁלֵּם פָּרֵי נְדָבָה: לְפָנֶיךָ עָמַדְנוּ צְמֵאִים וּרְעֵבִים. מְמַעֲטִים בְּצוֹם דָּמִים וַחֲלָבִים. נָא רְצֵם כְּעֵל מִזְבַּחֲךָ קְרֵבִים: מְמַעֲמַקִּים קְרָאנוּךָ אֵלִי וֶה. נָא תְּפִלָּתֵנוּ לֹא תִבְזֶה. סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה: נוֹאָצֵינוּ אִם מְקַטְרְגִים וְנֶאֱמִים. סַנְגּוֹרֵינוּ אִם שׁוֹתְקִים וְדוֹמְמִים. עֲמוֹד מַכְפֵּא הַדִּין וְשֹׁב עַל

אשפוך Vor Dir, mein Schöpfer, schütte ich meine Klage aus mit gebrochenem, krankem Herzen, erzähle Dir meine Not und Bedrängnis, bekenne meine Sünden und die Sünden meines Volkes Dir! Erhabener! o erbarme Dich unser, die wir reuig umkehren! Unser Körper zittert, unsere Seele verzagt, wir sind bestürzt, ob unserer vielen Sünden, in großer Schuld stehen wir vor Dir. Wir redeten Unrecht und Falsches, wandelten auf ungeradem Wege, irrten von dem Pfade wie ein junges Kameel. Siehe, unsere Missetaten haben uns überwältigt, sind zur schweren Last geworden und übersteigen unser Haupt; verlassen haben wir Deine so lautern Gebote. Womit können wir vor Dich treten? mächtiger Gott! daß Du die Frevel vergebest, die Irrtümer wegschaffest, die Sünden entfernest und Gnade walten lassest. Schlacht- und Speiseopfer sind ja weg, Sünd- und Schuldopfer aufgehoben und kein Blut wird mehr gesprengt. Zerstört ist Dein heiliges Haus, versenkt die Tore Deines Heiligtums und vereinsamt liegt Deine heilige Stadt. Du tötetest, verwarfest und verstießest die Priester, die einst die Opfer Dir brachten. — Unser Vorsatz ist, unser Herz und Gemüt vor Dir zu beugen, denn solche Opfer begehrst Du; ein zerknirschtes Gemüt und gebrochenes, gebeugtes Herz verschmähest Du nicht, Ehrfurchtbarer! Zur Buße richten wir unser Herz, nehmen Worte mit uns und kehren zu Dir; der Ausdruck unserer Lippen möge die freiwilligen Opferstiere ersetzen. So stehen wir vor Dir durstig und hungernd und vermindern durch Fasten unser eigenes Blut und Fett! o laß es Dir wohlgefällig sein wie dargebrachte Opfer auf Deinem Altare! Aus der Tiefe rufen wir zu Dir, Allmächtiger! o verschmähe nicht unser Gebet und verzeihe die Missetat Deines Volkes! Wenn unsere Gegner Beschuldigungen gegen uns vorbringen und unsere Fürsprecher schweigen und verstummen, so erhebe Du Dich vom Throne der Gerichtesstrenge und setze Dich auf den

כְּסֵא רַחֲמִים: סְלִיחוֹתֶיךָ הַרְבֵּם וְהַפְרֵם. עֲוֹנוֹתֵינוּ מְחֵה וּפַזְּרֵם. פְּשָׁעֵינוּ אַתָּה תְכַפְּרֵם: עַמְּךָ אָנוּ מָתַי חֶלְקֶךָ. פְּנֵה נָא מִכָּל עֲשָׂקֶיךָ. צֵא כְּגִבּוֹר לְיֵשַׁע חֲשׁוּקֶיךָ: פְּזוּרִים לְאַרְבַּע רוּחוֹת. צוֹעֲקִים וּמִתְאַנְּחִים אֲנָחוֹת. קוֹבְלִים עַל צָרוֹת הַמִּתְוֹחוֹת: צָרוֹת רַבּוֹת וּמְצוּקוֹת. קָרְבוֹת וּבָאוֹת וְדוֹחֲקוֹת. רִאשׁוֹנוֹת פְּקוּדוֹת וּשְׁנִיּוֹת דּוֹבְקוֹת: קוֹלֵנוּ שְׁמָעָה כְּחַסְדֶּךָ. רַחֲמֶיךָ וְכוֹר חֲסָדֶיךָ. שִׁמֹר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לַעֲבָדֶיךָ: רִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ. שׁוּבֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ. תָּקוּם תְּרַחֵם צִיּוֹן הַר קָדְשֵׁנוּ: שְׁנַת שְׁלוֹמִים לְרִיב צִיּוֹן. תִּקְרָא אֶל אֱלֹהִים עֶלְיוֹן. גֵּאִים תַּכְנִיעַ כְּחֶרֶב בְּצִיּוֹן: תּוֹשִׁיעַ צִיּוֹן וְתַיְסְּדָהּ. גַּם תִּבְנֶה עָרֵי יְהוּדָה. רַחֵם יוֹשֶׁבֶת שְׁכוּלָה וְגַלְמוּדָה: שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב הָשֵׁב. מִשְׁכְּנוֹתָיו תְּרַחֵם וְתָשֵׁב. בְּנֵוֵה שָׁלוֹם עַמְּךָ יָשֵׁב: ח' נקוד יָהּ אֵלֶיךָ גִּלִּיתִי רִיבִי. וְדִבַּרְתִּי עַד הֵנָּה שִׂיחִי וְכְאֵבִי. קו"ח אֲמָרַי הַאֲזִינָה יְיָ בִּינָה גִּיבִי: הוֹדַעְתָּ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת לְנֶאֱמָנֶךָ. חוֹדַעְתּוֹ שֶׁאֵינָן חוֹזְרוֹת רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ. דְּבָרְךָ הַטּוֹב יֵאָמֵן נָא לְבָנֶיךָ: אל מלך יושב וכו׳

אַל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: אַל תְּנַאֵץ לְמַעַן שִׁמְךָ אַל תְּנַבֵּל כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ זְכֹר אַל תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ: אַל בְּאַפְּךָ תוֹכִיחֵנוּ וְאַל בַּחֲמָתְךָ תְיַסְּרֵנוּ: אַל תְּבוֹאֵנוּ רֶגֶל גַּאֲוָה וְיַד רְשָׁעִים אַל תְּנַדְּנוּ: אַל תִּזְכֹּר לָנוּ עֲוֹנוֹת רִאשׁוֹנִים מַהֵר יְקַדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ כִּי דַלּוֹנוּ מְאֹד: אַל תִּתֵּן נַחֲלָתְךָ לְחָרְפָּה לִמְשָׁל בָּם גּוֹיִם לָמָּה יֹאמְרוּ בָעַמִּים אַיֵּה אֱלֹהֵיהֶם: ליי הישועה וכו׳

Thron des Erbarmens. Laß Deine Verzeihung viel und groß sein, vertilge und verwehe unsere Schulden, versöhne unsere Frevel. Wir sind Dein Volk, Dein Anteil; so wende Dich vor allem uns zu, ziehe aus wie ein Held, um Deinen Erkorenen zu helfen, die, in den vier Winden zerstreut, jammern und seufzen und klagen über die anhaltende Not, die vielen Leiden und Drangsale, von denen eine die andere drängt, so daß kaum nach dem Eintreffen der einen Heimsuchung schon die zweite darauf folget. Höre unsere Stimme nach Deiner Gnade, gedenke Deiner Barmherzigkeit und Huld, der Du Deinen Gnadenbund Deinen Dienern bewahrest. Führe Du unsere Streitsache und erlöse uns, stelle uns wieder her, Gott unseres Heils! erhebe Dich, um über Zion unseren heiligen Berg Dich zu erbarmen! Rufe für Zion das Vergeltungsjahr herbei, Allmächtiger, Allerhöchster! Beuge die Stolzen wie Glut in der Dürre! Hilf Zion und gründe es, erbaue wieder Judas Städte, erbarme Dich der Kinderlosen, Einsamsitzenden. Bringe wieder zurück die Verbannten aus Jakobs Zelten, bevölkere wieder ihre Wohnungen, laß Dein Volk wieder friedlich wohnen! Gott! Dir habe ich meine Streitsache offenbart, habe Dir meinen Kummer und Schmerz geklagt; o Ewiger, höre und vernimm mein Wort! Deine dreizehn Gnadentitel lehrtest Du Deinem Getreuen (Mosche) und machtest ihm bekannt, daß deren Erwähnung nicht erfolglos bleibe; so bestätige nun Deinen Kindern Deine gütige Verheißung: —

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Verstoß uns nicht, um Deines Namens willen, gib den Thron Deiner Herrlichkeit nicht der Verachtung preis; gedenke, und zerstöre nicht Deinen Bund mit uns! Strafe uns nicht in Deinem Zorne, züchtige uns nicht in Deinem Grimme. Es treffe uns nicht des Übermutes Fuß, der Frevler Hand mache uns nicht wanken. Gedenke uns nicht vergangene Sünden, komme uns mit Deinem Erbarmen bald zuvor, denn wir sind sehr verarmt! Gib Dein Erbteil nicht der Schande preis, daß Völker über es herrschen! warum soll es unter den Völkern heißen; Wo ist ihr Gott?

ע"פ חשר"ק נקוד. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

פ׳ תִּגְרַת יָד אֱסוֹף וְכַעַס הָפֵר. צ׳ תַּאֲוַת הוֹרִים זְכוֹר בְּרִית אַל תָּפֵר. פ׳ שְׁטַר חוֹב תִּמְחַק וְתַעֲבִיר מִסְפָּר. צ׳ שׁוֹבֵר פְּרָעוֹן כְּתוֹב וְהָעֵד עֲדִים בַּסֵּפֶר: רִיב אִם תַּחֲקוֹר אֵין לְעַמְּךָ בַּמֶּה יִתְלוֹ. רִגְעוֹ בַּל תָּעִיר פֶּן יִבְרַע יִכְלוֹ. קְצָפְךָ הַרְחֵק מֵעַם פָּנֶיךָ יַחֲלוֹ. קוֹרְאֶיךָ בְּעֵת צָרָה וְעֵינֵיהֶם לְךָ יִתְלוֹ: צֹאן אוֹבְדוֹת הָיוּ עֲבָדֶיךָ. צָרֵיהֶם אֲבָלוּם וְלֹא שָׁמוּ לְנֶגְדָּם פַּחֲדֶךָ. פְּעֵרוּ פִיהֶם לִבְלוֹעַ זֶרַע יְדִידֶיךָ. פְּלֶאִי שִׁמְךָ קַדֵּשׁ וּבַקֵּשׁ עֶלְבּוֹן חֲסִידֶיךָ: עוֹלְלוֹת נִשְׁאַרְנוּ כְּעוֹלָלוֹת בָּצִיר. עוֹד יוֹם יוֹם קוֹצֵר בְּמַגַּל קָצִיר. סַבַּרְנוּ יֶשַׁע וְנָבְרָה יָד הַמְּצִיר. סוֹף קֵץ לָרַעַת אֵין כֹּהֵן וְנָבִיא וְלֹא צָיר: נָעוּ מַיִם וְעַד יָם בַּקֵּשׁ אֲרוּכָה. נָדְדוּ כְּצִפּוֹר נוֹדֵד וְאֵין אֲרִי לְמַכָּה. מָנִינוּ שְׁמִטִּין וְיוֹבְלוֹת חָשַׁבְנוּ וּמַעֲנִית אָרָכָה. מוֹעֵד אָרַךְ וְעִדָּן רָחַק וְחֶמָה לֹא שָׁכָכָה: לָכֶל וְאֹת אַתָּה צַדִּיק וַאֲנַחְנוּ אֲשֵׁמִים. לְבַעְבּוּר חָשַׁכְתָּ לְמַטָּה מֵאֲשָׁמִים. בָּעֵת אָבוֹת הִתְרֵיתָ בְּשִׁיחַ רְשׁוּמִים. כַּלּוֹת רוֹעַ מַעַשׂ וְלֹא אָבוּ שְׁמוֹעַ לְמַשְׁכִּימִים. יוֹדֵעַ יֵצֶר אַתָּה לָקָרוֹץ מֵחֹמֶר. יַעַן כִּי נִבְנַסְתָּ לָנוּ לִפְנִים מִמֶּחֱמָר. טֶבַע דִּין אִם תִּמְתַּח לְגַמֵּר. טָבַעְנוּ בְּטִיט יָוֵן וָחֹמֶר: חֶבֶל מְנָתֵנוּ אַתָּה וַאֲנוּ חֶבְלֶךָ. חֲבִים וְזַכִּים אָנוּ שֶׁלָּךְ. זֶרַע אַבְרָהָם אוֹהַבְךָ וְיִצְחָק כְּלוּלֶךָ. זְמוֹרוֹת יַעֲקֹב מַטֵּה מִשְׁלֶמֶת לָךְ: וְהַכֹּל גָּלוּי וְצָפוּי לְךָ מִקֶּדֶם. וְיִצּוּרֵי חֹמֶר נִמְתָּ אִי אֶפְשָׁר בְּלֹא אָדָם. הַעַל כֵּן הִכְנַסְתָּ צָרֵי לְקַדֵּם. הָשֵׁב

הגרת Ziehe die strafende Hand zurück, vernichte den Zorn, gedenke der Liebe der Stammväter und hebe den Bund nicht auf; tilge den Schuldschein, streiche ihn aus dem Buche, schreibe einen Empfangschein von Zeugen unterzeichnet*). — Wolltest Du das Recht genau untersuchen, so weiß Dein Volk nicht, an was es sich halten könne! rege darum den Zorn nicht auf, sonst sind wir augenblicklich dahin. Beseitige Deinen Unwillen von dem Volke, das vor Dir flehet, das zur Zeit der Not Dich anruft und seine Augen zu Dir erhebt. Verlorene Schafe sind Deine Diener geworden, ihre Feinde verzehrten sie, ohne sich vor Dir zu fürchten, rissen ihren Rachen auf, um die Nachkommenschaft Deiner Geliebten zu verschlingen; heilige Deinen unerforschlichen Namen und ahnde die Schmach Deiner Frommen. Als Nachlese nur sind wir geblieben, dennoch mäht man uns noch täglich mit des Schnitters Sichel; wir hofften auf Hilfe, doch des Drängers Hand ward mächtiger und das Ende der Leidenszeit ist uns verborgen, da wir keinen Priester, Propheten und Gottgesandten mehr haben. Von Meer zu Meer irren wir umher, wie ein wandernder Zugvogel, um Heilmittel zu suchen, und finden keinen Balsam für unsere Wunde. Erlaß- und Freiheitsjahre haben wir schon viele gezählt und die Gefangenschaft dauert noch fort, lange dauert die Zeit und das Ziel ist fern und der Zorn legt sich nicht. Bei all diesem bist Du gerecht und wir sind die Schuldigen, Du schontest uns weit mehr als wir es nach unseren Vergehungen verdienten. Du hast zu jeder Zeit unsere Väter mit eindringlicher Rede gewarnt, ihre Übeltaten zu unterlassen, aber sie wollten die fleißigen Ermahner nicht hören. — Du kennst den bösen Sinn des aus Ton Geformten, darum verfährst Du schonender mit ihm, als es seinem Ungehorsam zukommt; wolltest Du aber nach des Gesetzes Strenge das Urteil fällen, so würden wir im tiefsten Schlamm versinken. — Du bist der Anteil unseres Besitzes und wir sind Dein Anteil; schuldig oder unschuldig gehören wir Dir, sind die Nachkommen Deines Freundes Abraham, Deines Geweiheten Isaak, sind die Sprößlinge aus Jakobs makellosem Ehebette. — Dir ist von jeher alles offenbar und bekannt, Du weißt, daß Tongebilde unmöglich ohne Flecken bleiben können, darum bereitetest Du schon ihm im voraus das Heilmittel, nämlich, von dem Unrecht abzulassen und

*) Bildlicher Ausdruck für die gänzliche Tilgung der Sünden.

יָד מֵעָוֹל וְשׁוּב בְּחִין לְפָנֶיךָ מְעָנָה אֱלֹהֵי קֶדֶם: דֶּרֶךְ תְּשׁוּבָה הוֹרֵיתָ לַשּׁוֹבָבִים. דֶּלֶת פְּתוּחָה הֵבַנְתָּ לַשָּׁבִים. גְּבִירַת רַחֲמֶיךָ תּוֹרֵעַ לְנִצָּבִים. גָּשִׁים בְּצוֹם לְפָנֶיךָ וְתַחַן לְךָ מַרְבִּים: ס׳ נקוד בְּרַחֲמִים תִּפְקוֹד יְחוּסֵי עַמֶּךָ. קו״ס בָּנוּ לְהִתְנַהֵג כְּמִדַּת נֶעֱמֶךָ. אִם עֲוֹנֵינוּ עָנוּ בָנוּ לְעַמֶּךָ. אַמֵּץ רַחֲמֶיךָ וְכוֹר וְסַלְיָחָה שֵׁעַמֶּךָ: אל מלך יושב וכו׳

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: אַל תִּתֵּן יֵי מַאֲוֵי רָשָׁע זְמָמוֹ אַל תָּפֵק יָרוּמוּ סֶלָה: אַל תִּשְׁטְפֵנוּ שִׁבֹלֶת מַיִם וְאַל תִּבְלָעֵנוּ מְצוּלָה וְאַל תֶּאְטַר עָלֵינוּ בְּאֵר פִּיהָ: אַל תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מֵעַבְדֶּיךָ כִּי צַר לָנוּ מַהֵר עֲנֵנוּ: אַל תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנּוּ בְּיוֹם צַר לָנוּ הַטֵּה אֵלֵינוּ אָזְנֶךָ בְּיוֹם נִקְרָא מַהֵר עֲנֵנוּ: בְּךָ בָטְחוּ אֲבוֹתֵינוּ בָּטְחוּ וַתְּפַלְּטֵמוֹ: ליי הישועה וכו׳

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

שנייה • ע״ם א״ב.

ס׳ אַךְ בְּמֻתָּח דִּין וּמְרוּץ חֶבֶל. ק׳ בְּנֵי אֱמוּנֶיךָ אַל נָא תְחַבֵּל: גִּלּוּי הָרִיב לָהֶם נְטוֹשׁ. דְּרוֹשׁ וּבַקֵּשׁ צֹאנְךָ וְאַל תְּטוֹשׁ: הוֹאַלְתָּ לַעֲשׂוֹתָם לְךָ לְעָם. וְאַל תְּשַׁלְּחֵם בְּיַד פְּשָׁעָם: זְרוֹנוֹת חָשַׁבְנָא כִּשְׁגָגוֹת. חָשׁוֹךְ מְזֻדִים נְפָשׁוֹת לְךָ עוֹרְגוֹת: טֶנֶף טַהֵר וְתָדִיחַ כְּתָמִים. יְצַלַּל בְּצוּל כְּבֵד אֲשָׁמִים: כָּלָה אַל תַּעַשׂ וְנֶחֱרָצָה. לְקוֹחֶיךָ לְקַח מִקַּו הַנְּטוּיָה וְעֵצָה הַיְעוּצָה: מוֹעֵד כְּתִקַּח לְשִׁפּוֹט מֵישָׁרִים. נָזוֹף בְּמַשְׁטִין מִלְּלַמֵּד קַטֵּגוֹרִים: סֵפֶר זְכרוֹנוֹת לְפָנֶיךָ בְּהִתְגּוֹלֵל. עָוֹן עֲקֹבִים לֹא יְסוֹבֵב לְבָעֲמִים מִתְבּוֹלֵל: פַּשֵּׁר הַדִּין וּתְבַצַּע הַשּׁוּרָה. צָרוֹף כַּבּוֹר סִיגִים וּמַהֵר בְּדִיל לְהַסִּירָה: קָפוּי וּמֻתָּךְ וְכַהוֹנֵג נִמְסָה. רֲנַע יִגַּעַשׁ אִם כְּמִשְׁפָּט עָלָיו תְּנַשֵּׂא. ס׳ נקוד שָׁלֵם

bittend zurückzukehren zu Dir, unsere Zuflucht, Gott der Vorwelt! Du lehrtest die Abtrünnigen den Weg der Buße, hälst die Türe offen für die Rückkehrenden! — so lasse Dein mächtiges Erbarmen die hier Stehenden erfahren, die mit Fasten und vielen Gebeten vor Dich treten! Nimm Dich erbarmungsvoll Deines erkorenen Volkes an, leite uns nach Deiner sanften Weise; zeugen auch vor Dir unsere Sünden gegen uns, so gedenke Deiner mächtigen und verzeihenden Liebe!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Erfülle nicht, o Ewiger, des Frevlers Wünsche, laß seine Ränke nicht gelingen, nicht aufkommen! Sela! Laß den Strudel der Fluten uns nicht wegspülen, die Tiefe uns nicht verschlingen und die Gruft nicht über uns ihren Rachen schließen! Verbirg Dein Antlitz nicht vor Deinen Dienern, denn wir sind bedrängt; eile, erhöre uns! Verbirg Dein Antlitz nicht vor uns am Tage unserer Not! neige uns Dein Ohr, eile, erhöre uns am Tage unseres Rufens! Dir vertrauten unsere Väter, vertrauten, und Du errettetest sie.

אך Ach, laß die Nachkommen Deiner Getreuen nicht durch strenges Gericht und verderbliche Strafe zu Grunde gehen, erlasse ihnen die gerichtliche Untersuchung; nimm Dich Deiner Herde an, verlaß sie nicht! Du hattest Wohlgefallen, sie zu Deinem Volke zu machen; so verwirf sie nicht in ihrem Frevel. Rechne ihnen die vorsätzlichen Sünden für unwissentliche an, und halte die nach Dir schmachtenden Seelen von mutwilligen Sünden ab. Reinige sie vom Schmutz, entferne die Flecken und versenke in die Tiefe die schweren Schulden. Laß uns nicht völlig enden; sondern schütze Deine Erwählten vor dem über sie schwebenden Strafurteil des Gerichts. Zur Zeit, wo Du nach Gerechtigkeit richtest, verscheuche den Hinderer, daß er keine Anklage vorbringen kann; rollst Du das Erinnerungsbuch vor Dir auf, so rechne die Gewohnheitssünden der unter den Völkern zerstreuten Nation nicht an! Verfahre milde im Gericht, lindere das Urteil, läutere uns wie mit Lauge von den Schlacken, scheide das Unedle aus! Der wie Milch zusammengeronnene und wie Wachs zerfließende Erdensohn, er schwankt, sobald Du Dich zum Gerichte über ihn

לוֹ בְּמַעֲשֵׂה הַחֶסֶד וְלֹא בִּגְמוּלוֹ. קו״ף תַּבְרִיעַ הַכֹּף לְזַכּוֹתוֹ וְלֹא לְחַבְּלוֹ. תְּפַשּׁוֹט יָד וְתַקְבְּלוֹ. תְּחָנֵּנוּ מֻרֶּדֶת שַׁחַת, וּבוֹר מִלְּהַטְבִּילוֹ: אל מלך יושב וכו׳.

אַל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: לָמָּה לָנֶצַח תִּשְׁכָּחֵנוּ תַּעַזְבֵנוּ לְאֹרֶךְ יָמִים: יֵרָא אַל בְּאַפְּךָ תּוֹכִיחֵנוּ וְאַל בַּחֲמָתְךָ תְיַסְּרֵנוּ: אֵלֶיךָ יְיָ שִׁוַּעְנוּ וּבַבֹּקֶר תְּפִלָּתֵנוּ תְקַדְּמֶךָּ: חָנֵּנוּ אֱלֹהִים כְּחַסְדֶּךָ כְּרֹב רַחֲמֶיךָ מְחֵה פְשָׁעֵינוּ: פְּנֵה אֵלֵינוּ וְחָנֵּנוּ. כִּי יְחִידִים וַעֲנִיִּים אֲנָחְנוּ: ליי הישועה וכו׳.

שנייה. ע״פ א״ב וכסוף מתוס בנימן.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

פ׳ אַל נָא תְיַסֵּר בְּאַפְּךָ עָדֶיךָ. ק׳ כִּי מְאֹד מְיֻסָּרִים בְּמוֹסַר רַע וְקָשֶׁה: בָּאֵשׁ וּבַמַּיִם בָּשְׁבִי וּבַבְּזָה נִדּוֹנִים. בְּכָל יוֹם בְּאַכְזָרִיוּת וְשֵׁטֶף אַף: גָּלוּ וְנָעוּ מֵעַל שֻׁלְחָנֶךָ. וּפָזְרוּ בְּאַרְבַּע פִּנּוֹת הַדְּרוֹמֶךָ: דָּשׁוּם רְמָסוּם רַגְלֵי כָל מְצִיק: וַיְשִׁיתוּם לְמִרְמָס כְּחֹמֶר וְטִיט חוּצוֹת: הַשְׁקִיפָה בְּעֶלְבּוֹן עֲלוּבֶיךָ. כִּי בָאוּ וְגָעוּ עַד שַׁעֲרֵי מָוֶת: וְאִם גָּדַל עָוֹן עַד שְׁמֵי שָׁמֶיךָ. רַחֲמֶיךָ יְקַדְּמוּנוּ אֲשֶׁר מֵעוֹלָם: זְכֹר שְׁלֹשֶׁת אֵיתָנֵי קֶדֶם. הֲהָיוּ דְּבֵקִים בְּיִרְאַת יְחוּדֶךָ: חֶשֶׁק חָבָתָם אַל תִּשְׁבַּח לָנֶצַח. כִּי בֵן הִבְטַחְתָּם בְּיַד רוֹעֶה נֶאֱמָן: טֶרֶם תִּכְלֶה שְׁאֵרִית יַעֲקֹב. יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ וְיִכְמְרוּ נִחוּמֶיךָ: יוֹקֵשׁ עָוֹנָם כַּבֶּסֶם נָא בְּעַצְמֶךָ. כִּי אֵין לְחַטֹּא בְּמֵי נִדָּה: כְּהֵנֵי עֲבוֹדָה וּלְוֵיֵי דוּכָן. וּבְנֵי מַעֲמָדוֹת סָלְקוּ וְאֵינָם: לָבַשְׁנוּ חֶרְפָּה וַעֲטִינוּ כְלִמָּה. כִּי חָסַרְנוּ כָל וְנוֹתַרְנוּ בִּכְלִי רִיק: מֵאָז נִטְמִינוּ בְּכָל מַגֵּע טוּמְאָה. וְאֵין לָנוּ

erhebst. Darum bezahle ihm nach Deiner Gnadenweise, nicht nach seinem Verdienste: laß die Wagschale des Gerichtes zu seinen Gunsten, nicht zu seinem Verderben sich neigen, reiche ihm die Hand und nimm ihn auf und begnadige ihn, daß er nicht ins Verderben stürzt, nicht in die Gruft versinke!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Warum wolltest Du auf immer uns vergessen, auf ewig uns verlassen? Ewiger, strafe uns nicht in Deinem Zorne, züchtige uns nicht in Deinem Grimme! Zu Dir, Herr! flehen wir, jeden Morgen tritt unser Gebet vor Dich. Sei uns gnädig, Gott, in Deiner Huld; nach Deinem großen Erbarmen tilge unsere Frevel! Wende Dich zu uns und sei uns gnädig; denn vereinsamt und elend sind wir!

אל נא O züchtige nicht die zu Dir Kommenden! sie sind schon gezüchtigt genug mit harter und strenger Zucht, sind gestraft mit Feuer und Wasser, mit Gefangenschaft und Plünderung, sind tagtäglich der Grausamkeit und Zorneswut überliefert. Vertrieben von Deinem Tisch, irren sie zerstreut in den vier Enden der Erde umher, gestoßen und getreten von den Füßen ihrer Dränger, die wie über Straßenkot über sie einherschreiten. — O schaue die Schmach Deiner Geschmähten, die bis zur Todespforte hingesunken sind! Ist auch ihre Sünde groß bis an den Himmel, so komme ihnen doch mit Deiner grenzenlosen Barmherzigkeit zuvor; gedenke ihrer drei Stammväter der Vorzeit, die fest anhingen dem Glauben Deiner Einheit; Deine huldvolle Liebe für sie vergiß nie, wie Du es ihnen durch Deinen treuen Hirten (Mosche) zugesichert hast; damit Jakobs Überrest nicht untergehe, laß Dein Erbarmen rege sein und Dein Trost sich über sie ergießen. Reinige Du selbst sie von den sie umstrickenden Sünden, da das reinigende Sprengwasser nicht mehr vorhanden ist und dahin sind die dienenden Priester, singenden Leviten und andächtige Beistände. In Schande sind wir gekleidet, mit Schmach umhüllt, seitdem wir, alles entbehrend, wie ein leeres Gefäß übrig geblieben sind, seitdem wir durch Ergreifen des Unreinen uns verunreinigt haben und die Mittel zur Reinigung

מַהֲרָה בַּמָּה לְהִטָּהֵר: נָא מְמָרוֹמְךָ זְרוֹק מַיִם טְהוֹרִים·
וְהַשְׁרֵה שְׁכִינָתְךָ עַל עֲרַע מַקְדִּישֶׁיךָ: שִׁמְאֶלְךָ דָּחִיתָ
יְמִינְךָ תְּקָרֵב· כִּי קְרָבָתְךָ חַיִּים הִיא לָנוּ: עַל מִי נָגוּם
מְצוֹא מָנוֹס וְעֵזְרָה· כִּי אִם עָלֶיךָ עֹנֶה בְּעֵת צָרָה:
פְּסִילִים וְגִלּוּלִים אֲשֵׁרִים וַחֲמָנִים· חֳרָשִׁים וְסוּמִים הֶבֶל
תַּעֲתּוּעִים: צוּר עוֹלָמִים חַי וְקַיָּם לָעַד· בְּךָ לְבַד
מִבְטָחֵנוּ וְאַתָּה תּוֹחַלָּתֵנוּ: קוֹלְךָ אֵל חַי וּבוֹטְחֶיךָ אֵל
אֱמֶת· אַל נָא תְבַיְּשֵׁם מִכֶּבֶר קְוֵיהֶם: רְאֵה רַפְיוֹנָם וַתַּבֵּט
כִּשְׁלוֹנָם· וְתָקֵל וְהַעֲבֵר כֹּבֶד מַשָּׂאָם: שְׁפוֹךְ מֵי מִדַּר
דָּמִים לָהֲרֵיחַ· תְּחַטְּאֵנוּ בְּאֵזוֹב תְּכַבְּסֵם וְתָרִיחַ:
פ נִקּוֹל תָּשֵׁב גְּמוֹל לְמָכַחֲשֶׁיךָ וְשַׁלֵּם כְּמִפְעָלָם· קי״ס עַל
רוֹם קָרְקָדָם חֲמָסָם יֵרֵד: בְּיִן יָבִינוּ כֹּל מַאֲמַצֵּי כֹחֶךָ·
נָסִים בְּהַפְלִיאֶךָ לְמִלְּמְדֵי נִסֶּיךָ: אל מלך יושב וכו׳

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: אֱלֹהֵי
פִּלְטֵנוּ מִיַּד רָשָׁע מִכַּף מְעַוֵּל וְחוֹמֵץ: הַאֲזִינָה יְיָ תְּפִלָּתֵנוּ
הַקְשִׁיבָה בְּקוֹל תַּחֲנוּנֵינוּ: הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעָתֵנוּ מַלְכֵּנוּ
וֵאלֹהֵינוּ כִּי אֵלֶיךָ נִתְפַּלָּל: יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלֵנוּ בֹּקֶר נַעֲרֹךְ לְךָ
וְנִצְפֶּה: אֵלֶיךָ יְיָ שִׁוַּעְנוּ וּבַבֹּקֶר תְּקַדְּמֶךָ: ליי הישועה וכו׳
עקידה· מתוס מרדכי הארוך לימי מלת בקר מרמז כל מחז.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ·

פ מְפַלְּטִי אֵלִי צוּרִי סִתְרִי וּמָגִנִּי· ק׳ וְקָרֶן יִשְׁעִי
מִשְׂגַּבִּי בְּיוֹם צַר לִי וְאוֹנִי· פ׳ הִשְׁבַּמְתִּי לְחַלּוֹתְךָ מָלֵךְ
רַב, וַאֲנִי· ק׳ אֵלֶיךָ יְיָ שִׁוַּעְתִּי וּבַבֹּקֶר: בֹּקֶר רַחֵם תְּזַכּוֹר
חֶסֶד לְאַבְרָהָם אָב אֵיתָנִי· אֲשֶׁר בָּחַרְתּוֹ וְהֶאֱמִין בְּךָ
רֹאשׁ לְמַאֲמִינָי· זְכֹר בְּרִיתוֹ וְהוֹשִׁיעֵנִי מִטּוּמְאָתִי, יְיָ·

nicht mehr besitzen. O besprenge uns von Deiner Höhe herab mit dem Reinigungswasser, laß Deine Majestät wieder auf den Nachkommen Deiner Verehrer ruhen; hast Du mit Deiner Linken uns verstoßen, so nähere uns Dir wieder mit Deiner Rechten, denn in Deiner Nähe nur ist unser Leben. Zu wem anders könnten wir uns flüchten, um Schutz und Beistand zu finden, als zu Dir, der Du antwortest zur Zeit der Not?! Schnitzbilder, Götzen, Haine und Sonnenbilder sind taube, blinde Sachen und nichtiges Blendwerk nur. — Fels der Welten! Lebendiger und ewiglich Beständiger! auf Dich allein geht unser Vertrauen, Du bist unsere Hoffnung. Deine Hoffenden, lebendiger Gott! die Dir Vertrauenden, Gott der Wahrheit! laß sie doch nicht in ihrer Erwartung zu Schanden werden! Siehe ihre Schwäche, schaue ihre Hinfälligkeit und mache ihnen leichter, nimm die schwere Last hinweg. Gieße Reinigungswasser über uns, um die Vergehungen wegzuspülen, entsündige uns mit Ysop, wasche uns rein! Die Dich verleugnen aber, ihnen vergilt nach ihren Taten und laß ihre Gewalttätigkeit auf ihre eigene Scheitel zurückfallen, auf daß alle Deine allgewaltige Kraft erkennen und die ausgezeichneten Wunder, die Du denen erzeigest, die Deiner Wunder gewöhnt sind.

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Unser Gott! rette uns aus des Frevlers Hand, aus des Frevlers räuberischer Faust! Höre, Ewiger, unser Gebet, vernimm unseres Flehens Stimme! Vernimm die Stimme unserer Klagen, unser König und Herr! denn zu Dir beten wir. Erhöre, Herr, jeden Morgen unser Rufen, jeden Morgen, wo wir uns zu Dir schicken und harren! Zu Dir! Herr! flehen wir, jeden Morgen tritt unser Gebet vor Dich.

מפלטי Mein Erretter, mein Gott, mein Hort, mein Schutz und Schirm, meines Heiles Horn, meine Zuflucht und Macht am Tage der Not! siehe, zeitlich früh machte ich mich auf, Dich anzuflehen, Du großer König! zu Dir, Herr! flehe ich des Morgens. Am frühen Morgen gedenke erbarmungsvoll der Huld Abrahams, des frommen Erzvaters, den Du erkoren hast und der Dir vertrauend der Erste aller Gläubigen war; gedenke des Bundes mit ihm und befreie mich von meiner

בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר: בֹּקֶר דַּבַּרְתָּ עִמּוֹ וְנִפְיתוֹ
לְשַׁלֵּם לוֹ מַשְׂכֹּרֶת. וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לִהְיוֹת לוֹ
לְמִשְׁמֶרֶת. אֲהַבְתּוֹ וְרָצִיתוֹ וְקִבַּלְתּוֹ כְּקִטֹּרֶת. סַמִּים
בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר: בֹּקֶר כּוֹכְבוֹ הֵאִיר כְּחָפַצְתָּ לְהַרְאוֹת
צַדָּקָתוֹ הַגְדּוֹלָה. וְנִסִּיתוֹ בְּעֲשִׂירִי וַתֹּאמֶר לוֹ קַח אֶת
בִּנְךָ וְלֹא תִכְלָא. עַל אַחַר הָהָרִים וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה.
אֶת הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר: בֹּקֶר יְחַד שִׁמְךָ
וְשָׁמַע לְקוֹלְךָ וְהֶרְאֶה אַהֲבָתוֹ. וְשָׂשׂ בְּכָל לֵב עַל
דָּבָרְךָ לַעֲשׂוֹתוֹ. הָאַהֲבָה קִלְקְלָה הַשּׁוֹרָה וַיָּקָם
בִּשְׁמָחָתוֹ. וַיַּשְׁכֵּם אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר: בֹּקֶר הֵכִינוּ לָבָם
שְׁנֵיהֶם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ אָיוֹם. הַבֵּן לָקַח עֵצִים וְהָאָב
לָקַח מַאֲכֶלֶת לִשְׁחוֹט בְּלִי פְּדִיוֹם. קְרוּאִים וְהוֹלְכִים
לְתֻמָּם וְרָאוּ כְבוֹדְךָ, בַּיּוֹם. הַשְּׁלִישִׁי בְּהִית הַבֹּקֶר:
בֹּקֶר אָוַר בְּגֶבֶר חָלָצָיו וְלַעֲקֹד בְּנוֹ קִדֵּם. וַיִּקַּח מַאֲכֶלֶת
לִשְׁחֹטוֹ וְלֹא חָשַׂךְ הַדָּם. וַיֹּאמֶר הַיּוֹם אַקְרִיב עוֹלָתִי
וְהַיּוֹם אֶזְרוֹק דָּם. וְבִחֵי לֹא יָלִין לַבֹּקֶר: בֹּקֶר רַחֲמֶיךָ
נִכְמְרוּ עַל בֶּן יָחִיד וְעָלָיו זָרְחוּ. וַיִּקְרָא אֵלָיו מַלְאַךְ
יְיָ, אֶל הַנַּעַר יָדַיִם אַל יִשְׁלָחוּ. כִּי בְיִצְחָק יִקָּרֵא לְךָ
זֶרַע וְזָכְרוּ לְדוֹרוֹת הַנִּיחוּ. לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַר הַבֹּקֶר:
בֹּקֶר כָּשְׁרוּ וְיָשְׁרוּ וְצָדְקוּ יָלִין בְּעַד עַם אֵלֶיךָ קָרֵב.
וְאָפְרוּ תָּמִיד יֵרָאֶה לְפָנֶיךָ לְכַבְּסָם הָרֵב. תִּתֵּן נַפְשָׁם
בִּשְׁאֵלָתָם כִּי לְךָ נִכְסָפָה, בָּעֶרֶב. הִיא בָאָה וּבַבֹּקֶר:
בֹּקֶר קוֹלָם שִׁמְעָה וּתְכַפֵּר עֲוֹנוֹתֵיהֶם. וְעֶרֶךְ תְּפִלָּתָם
יֵחָשֵׁב כְּעֶרֶךְ קָרְבְּנוֹתֵיהֶם. לָקְחוּ וּבָאוּ בְּזִכְרוֹן צְדָקַת

Unreinheit, o Ewiger! erhöre meine Stimme des Morgens! Des Morgens sprachst Du zu ihm und versuchtest ihn, um seinen Lohn zu vermehren, Du errichtetest ein ewiges Bündnis mit ihm, liebtest ihn, nahmst ihn gefällig und gnädig auf, wie das Räucheropfer des Morgens. Des Morgens leuchtete auf sein Stern; da wolltest Du der Welt seine große Tugend zeigen, indem Du ihn zum zehntenmal versuchtest und zu ihm sprachst: „Nimm, enthalte mir nicht Deinen Sohn, um mir ihn auf einem jener Berge zu opfern; dieses einzige Lamm opfere mir des Morgens!" Des Morgens verherrlichte er Deinen einzigen Namen, zeigte seine Liebe zu Dir, indem er mit ungeteiltem Herzen Dein Wort zu erfüllen sich beeilte; die Liebe ließ Abraham die Gewohnheit übertreten und frohgemut stand er schon früh auf des Morgens. Des Morgens weiheten beide sich — Vater und Sohn — der Vollziehung Deines Willens, Ehrfurchtbarer! der Sohn nahm das Holz, der Vater das Messer zum Schlachten, keine Rettung ahnend, und gingen wie eingeladene Gäste fromm dahin und schauten endlich Deine Glorie am dritten Tage des Morgens. Des Morgens gürtete Abraham wie ein Held seine Lenden, band eilends seinen Sohn, ergriff das Schlachtmesser, scheute nicht das Blut und sprach: „Heute noch will ich das Ganzopfer bringen und das Blut sprengen und nicht mit meinem Opfer warten bis zum Morgen." An jenem Morgen wurde Dein Erbarmen rege und erstrahlte über den einzigen Sohn; ein Engel Gottes rief: „Lege keine Hand an den Knaben, denn nach Isaak soll Dein Same genannt werden und sein Andenken fortdauern in allen Geschlechtern; darum lasset ab! Diese Tat sei euch aufbewahrt bis zu dem spätesten Morgen! — So möge am heutigen Morgen seine Reinheit, Geradheit und Tugend eine Fürsprache sein dem Volke, das sich Dir nähert; jene heilige Asche sei Dir gegenwärtig, um uns rein zu waschen und uns Leben zu gewähren nach unserer Bitte, denn nach Dir ist unser Sehnen, zu Dir beten wir des Abends und des Morgens. Am Morgen erhöre unsere Stimme und sühne die Schuld; laß unsere Gebetordnung den Opferordnungen gleichgeachtet sein. Siehe, wir kommen im Vertrauen auf die Tugend unserer Ahnen und bringen unsere

אֲבוֹתֵיהֶם. וְהֵם הֵבִיאוּ אֵלָיו עוֹד נְדָבָה בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר:
פ׳ נקול בֹּקֶר תַּפְקִין אֲלֵינוּ וְרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ יְכַמְּרוּ. קו״פ וַתַּשְׁלִיךְ
בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְלֹא יִזָּכְרוּ. צוּר הַעֲבֵר עֲוֹנֵנוּ
מִלְּפָנֶיךָ, וְלֹא יַשְׁאִירוּ מִמֶּנּוּ עַד בֹּקֶר: אל מלך יושב וכו׳.
אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: רַבַּת צָרְרוּנִי
מִנְּעוּרָי. רִאמַר נָא יִשְׂרָאֵל: רַבַּת צָרְרוּנִי מִנְּעוּרָי. גַּם לֹא יָכְלוּ לִי:
עַל גִּבְעִי חָרְשׁוּ חֹרְשִׁים הֶאֱרִיכוּ לְמַעֲנִיתָם: יְיָ צַדִּיק קִצֵּץ עֲבוֹת
רְשָׁעִים: יֵבשׁוּ וְיִסֹּגוּ אָחוֹר. כֹּל שֹׂנְאֵי צִיּוֹן: לוּלֵי יְיָ שֶׁהָיָה לָנוּ.
בָּקוּם עָלֵינוּ אָדָם: אֲזַי חַיִּים בְּלָעוּנוּ. בַּחֲרוֹת אַפָּם בָּנוּ: אֲזַי הַמַּיִם
שְׁטָפוּנוּ. נַחְלָה עָבַר עַל נַפְשֵׁנוּ: אֲזַי עָבַר עַל נַפְשֵׁנוּ. הַמַּיִם
הַזֵּידוֹנִים: בָּרוּךְ יְיָ שֶׁלֹּא נְתָנָנוּ טֶרֶף לְשִׁנֵּיהֶם: ליי הישועה וכו׳.

ע״פ א״ב ונסוף מתוס דויד בר שמואל הלוי חזק ואמץ.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

פ׳ יְיָ אֱלֹהַי רַבַּת עָרְרוּנִי מִנְּעוּרָי. ק׳ בַּקַּשְׁתִּיךָ אִמַּצְתָּ
לִבִּי בְּהִיוֹתְךָ בְּעֹזְרִי. גָּבְרוּ עָתָּה וְגַם עָתָּקוּ שׁוֹבְרִי.
הוֹבְרִים כִּי רָעֲדוּ כָּל אֲבָרִי: הָיִיתִי חֶרְפָּה בֵּינֵיהֶם מָשָׁל
וְשִׁנְינָה, וַיַּדּוּ אֶבֶן כִּי וְהֶאֱרִיכוּ עָלַי מַעֲנָה, וֵדִים הֵלִיצוּנִי
בְּפִיהֶם וּלְשׁוֹנָם שַׁתּוּ כְּחֶרֶב שְׁנוּנָה. חוֹשְׁבִים עָלַי
מַחְשָׁבוֹת רָשַׁע בְּלִי חֲנִינָה: טוּבְךָ וּמִדַּת רַחֲמֶיךָ יָגִלּוּ
עָלֵינוּ. יְשׁוּעָתְךָ אֱלֹהִים תְּשַׂגְּבֵנוּ. כָּלְתָה נַפְשֵׁנוּ
לִישׁוּעָתְךָ לֵאמֹר מָתַי תְּנַחֲמֵנוּ. לְמַעַן שִׁם קָדְשְׁךָ עֲשֵׂה,
לֹא לָנוּ יְיָ לֹא לָנוּ: מִדַּת טוּבְךָ וַחֲסָדֶיךָ הַגְּבֶר עַל צַאן
מַרְעִיתֶךָ. נַעֲנוּ לְךָ מְחַל רַבָּה סְלִיחוֹתֶיךָ וּמְחִילָתֶךָ.
סְעָדֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה וְהַט לְבֵנוּ לְנָתִיבוֹתֶיךָ. עֲנֵנוּ יְיָ עֲנֵנוּ כִּי
טוֹב חַסְדְּךָ וֶאֱמוּנָתֶךָ: פְּדֵה וְהַצֵּל עַמְּךָ וְרַעְיָתְךָ מִכַּף
מִתְקוֹמְמֵיהֶם. צוּר צַדִּיק גָּדוֹל גִּבּוֹר וְנוֹרָא אֵל

freiwilligen Gaben (das Gebet) Dir jeden Morgen dar. Am Morgen wende Dich zu uns in Deiner unendlichen Barmherzigkeit und versenke all unsere Sünden in des Meeres Tiefen, daß ihrer nie mehr gedacht werde; o Schöpfer! schaffe unsere Vergehen weg von Deinem Angesichte, daß nichts von ihnen übrig bleibe bis zum nächsten Morgen!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Sehr haben sie mich gedrängt von meiner Jugend an, spricht Israel, sehr haben sie mich gedrängt von meiner Jugend an; doch vermochten sie nichts über mich. Auf meinem Rücken pflügten die Pflüger und zogen lang ihre Furchen, Gott aber, der Gerechte, zerschnitt der Frevler Seil. Es werden beschämt und weichen zurück alle Feinde Zions. Wäre Gott nicht mit uns gewesen, als sich Menschen gegen uns erhoben, dann hätten sie lebendig uns verschlungen, da ihr Zorn gegen uns entbrannte, dann hätten die Wasser uns überflutet, Ströme wären über unser Leben gegangen, dann wären die wilden Wasser über unser Leben gegangen. Gelobt sei der Ewige, der uns ihren Zähnen nicht zum Raube gegeben!

יי אלהי Ewiger, mein Gott! Sehr oft ward ich bedrängt von meiner Jugend an; ich suchte Dich, Du stärktest mein Herz und warst mir zum Beistand. Jetzt sind meine Zerstörer übermächtig; so daß, wenn sie gegen mich reden, schon alle meine Glieder zittern. Zur Schande ward ich unter ihnen, zum Sprichwort und zum Spott, sie werfen mich mit Steinen, ziehen auf mir lange Furchen; mit messerscharfer Zunge höhnen Freche mich und brüten unbarmherzig böse Gedanken wider mich. — O daß Deine Güte und barmherzige Weise über uns walte, daß Deine Hilfe, Gott, uns erhebe! Unsere Seele schmachtet nach Deiner Hilfe, sprechend: wann wirst Du uns trösten? Deines heiligen Namens willen tue es, nicht unseretwegen, Gott! nicht unseretwegen, laß Deine Güte und Gnade groß sein über die Schafe Deiner Weide! Wir haben gefehlt gegen Dich! o verzeihe, zeige Dich groß in Deiner Vergebung! Unterstütze Du uns, dann ist uns geholfen, lenke Du unser Herz zu Deinen Pfaden! Erhöre uns, Ewiger, erhöre uns; denn schön ist Deine Gnade, Deine Treue! Befreie, rette Dein trautes Volk aus der Hand seiner Gegner,

מוֹשִׁיעָם. קַדִּישׁ קְדֻשַּׁת שִׁמְךָ עֶלְיוֹן קָרֵב מַצְדִּיקֵם.
רַחֲמֶיךָ יִכְמְרוּ עֲלֵיהֶם וְעַל בְּנֵיהֶם: שִׂחֲרֵנוּךָ בְּתַחֲנָה
הַקְשִׁיבָה אֱלֹהֵינוּ מַלְכֵּנוּ וְקַדּוֹשֵׁנוּ. שָׁלוֹם רָב תַּרְבֶּה
לְסֻגַּלָּתֶךָ כְּבוֹדֵנוּ וּמֹרִים רֹאשֵׁנוּ. תַּבַּעְנָה שְׁפָתֵינוּ
תְּהִלָּתֶךָ כִּי תַצִּילֵנוּ מֵרוֹשְׁשֵׁינוּ. תּוֹרָתְךָ וְעֵדוּתֶיךָ
שַׁעֲשׁוּעֵנוּ וּבָם תְּחִי נַפְשֵׁנוּ. דֶּבֶב שְׂפָתַי וְקוֹל תַּחֲנוּנַי
שְׁמָעָה וַהֲאָזִינָה. וְשִׂיחוֹת דְּבָרַי לְפָנֶיךָ יִנְעָמוּ וְכִקְטֹרֶת
רְצֵה נָא. יְרִידֶיךָ יַעֲלוּ וְיַעֲלוּ לְצִיּוֹן בְּרִנָּה. דְּבִיר
קָדְשְׁךָ וְאַרְמוֹנְךָ עַל מִשְׁפָּטוֹ לְכוֹנְנָה: בְּךָ תּוֹחַלְתִּי וְשָׂבְרִי
רָם וְנִשָּׂא גֵּאֶה גָּדוֹל וְנוֹרָא. רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ אֲבַקֵּשׁ
וְלִישׁוּעָתְךָ תָּמִיד אֲשַׂבֵּרָה. שָׁפְטָה מִשְׁפָּטִי וּנְקוֹם נִקְמַת
דַּם עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ בְּעִבְרָה. מַגֵּר מִתְקוֹמְמֶיךָ וְשַׁלַּח בָּם
חֲרוֹן אַף וָזַעַם וְצָרָה: וְאַתָּה קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל גּוֹאֲלָם מַלְכָּם
וּגְאוֹנָם. אֲשׁוּרָם אִם הָטוּ וְלִבָּם הָלַךְ אַחַר עֵינָם.
לַעֲמַל יָגוֹנָם וּלְכֶבֶד עַל גָּלוּתָם הַכֵּט מָגִנָּם. הַכֵּט
לַבְּרִית וְהַמַּלְאַרְחָמִים עַל פְּלֵיטַת שְׁאוֹנָם: ז׳ינקוֹל לְעֶזְרָתִי
חוּשָׁה וְהַחֲזֵק נֶשֶׁק לְקַרַאת צָרַי וְאוֹיְבַי. קו״ף וְיִשְׂמְחוּ
וְיָרֹנּוּ חוֹסֵי בָךְ כִּי תַחֲבוֹשׁ מַכְאוֹבֵי. יֵבוֹשׁוּ וְיַחְפְּרוּ
וְיִסֹּגוּ אָחוֹר חֲפֵצֵי קָרְבִי. חֵזֶק וְאַמֵּץ מַאֲמִינֶיךָ גּוֹאֲלִי
וְצוּר יְשׁוּעָתִי אֵל אֱלֹהֵי אָבִי: אל מלך יושב וכו׳

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: בְּקָרְאֵנוּ עֲנֵנוּ
אֱלֹהֵי צִדְקֵנוּ בַּצַּר הִרְחַבְתָּ לָּנוּ חָנֵּנוּ וּשְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ: שִׁמְעָה
תְּפִלָּתֵנוּ יְיָ וְשַׁוְּעָתֵנוּ הַאֲזִינָה אֶל דִּמְעָתֵנוּ אַל תֶּחֱרַשׁ: אֲדֹנָי שִׁמְעָה
בְּקוֹלֵנוּ תְּהִלָּינָה אָזְנֶיךָ קַשְׁבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנֵינוּ: שִׁמְעָה יְיָ צֶדֶק
הַקְשִׁיבָה רִנָּתֵנוּ הַאֲזִינָה תְּפִלָּתֵנוּ בְּלֹא שִׂפְתֵי מִרְמָה:
ליי הישועה וכו׳

Du, unser gerechter und großmächtiger Fels! Du, ehrfurchtbarer Gott und Beistand! Heilige Deinen heiligen Namen, Höchster! sei als Rechtfertiger Deinem Volke nahe, laß über sie und ihre Kinder Dein Erbarmen rege sein. Wir ersuchen Dich mit unserer Bitte, vernimm sie, unser Gott, unser König und Heiligster! und schenke vollkommenen Frieden Deinen Auserkorenen, setze uns zu Ehren und hebe unser Haupt empor! Unsere Lippen werden von Deinem Ruhme überströmen, wenn Du uns von unseren Plünderern errettest; Deine Lehre und Deine Zeugnisse werden unser Labsal, die Erquickung unserer Seelen sein. Das Wort meiner Lippen, die Stimme meines Bittens höre und vernimm, meine Reden seien Dir angenehm und wohlgefällig wie Weihrauchduft! Mögen Deine Geliebten frohlocken und in Jubel nach Zion ziehen, um Deinen heiligen Tempelpalast nach seinem Rechte wieder herzustellen. — Du bleibst meine Hoffnung und Zuversicht, Du Hocherhabener, Großer und Furchtbarer! Deine Barmherzigkeit und Gnade erbitte ich, warte immer auf Deine Hilfe. Richte Du mein Recht, rächend das grausam vergossene Blut Deiner Diener, stürze Deine Widersacher und schütte über sie aus grimmige, wütende Strafe! — Du, Heiliger Israels, ihr Erlöser, König und Stolz! sind auch vom geraden Wege sie abgewichen und ist ihr Herz gefolgt den Augen, so erwäge ihren schmerzlichen Zustand und das drückende Joch ihrer Dienstbarkeit, und sei ihr Schild; schaue auf den Bund und sei erbarmungsvoll über den Überrest ihrer Menge! Eile, mir beizustehen, ergreife die Waffe gegen meine Dränger und Feinde, daß sie sich freuen und jauchzen die Dir vertrauen, wenn meine Wunde Du verbindest. Die mein Unglück wollen, lasse beschämt und in Schanden zurückweichen; die Dir glauben, stärke und kräftige Du, mein Erlöser und Fels meines Heils! Allmächtiger! Gott meiner Väter!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. So wir rufen, erhöre uns, Gott unseres Heils! schaffe uns Raum in der Bedrängnis. Sei uns gnädig und höre unser Gebet! Höre unser Gebet, o Gott! und unser Flehen vernimm; zu unseren Tränen schweige nicht! Herr, höre unsere Stimme, Dein Ohr merke auf unser lautes Flehen! Erhöre, Gott, die Unschuld, merke auf unseren Hilferuf, vernimm unser Beten mit Lippen ohne Falsch! —

עקידה. ע"פ א"ב ובסוף ממוס בנימן בר ורח חזק.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

י' אֱמוּנִים בְּנֵי מַאֲמִינִים הַנֶּאֱמָנִים בִּבְרִיתֶךָ. ז' בָּאִים לִקּוֹד וְלִכְרוֹעַ בְּסִפֵּי חֲצֵרוֹתֶיךָ: י' גּוֹעִים בִּתְפִלָּה וּמִתְפַּקְּקִים בִּכְרִיעָה. ז' דּוֹפְקִים דַּלְתֶיךָ וְאוֹמְרִים אַהֲנֵי שָׁמָעָה: הַמַּקְרִיבִים תְּקֻרֶבֶת מִנְחָה רוּחַ נִשְׁבָּרָה. וְדַכְּאוּת לֵב תַּחַת עֹלָה תְּמוּרָה: זֶבַח כָּלִיל מַזְכִּירִים עֲקֵדַת מַרְיָה. חֶלְבֵי אִשִּׁים וְעוֹלַת רְאִיָּה: טְעִינַת עֲצִים אֲשֶׁר עַל הַמִּזְבֵּחַ גֶּעֱמָה. יְקוֹד אֵשׁ וּמַאֲכֶלֶת אֲשֶׁר אָב נָשָׂא: כְּפִיפַת יָדִים וְרַגְלַיִם אֲשֶׁר עַל הַמַּעֲרָכָה גֶּעֱקָדָה. לַהַב בַּרְזֶל וְקוֹפִין מְרוּטָה וְחַדָּה: מַאֲכֶלֶת לְקוּחָה וְצַוָּאר לִשְׁחִיטָה פָּשׁוּט. נִתְכַּפֶּה סְמִיכָה וּלְקֶרֶן אָב קָשׁוּט: שָׁמֵחַ הָאָב בִּזְבִיחָה כְּעַל מִשְׁתֶּה בְּנוֹ. עָלַץ הַבֵּן בִּקְרְבָּנוֹ כִּבְחַתְנוּת אַפְרְיוֹנוֹ: פְּעֻלַּת צִדְקָתָם בְּנֵיהֶם בְּהַזְכִּירָם לְפָנֶיךָ. צָפוֹן לָהֶם תּוֹשִׁיָּתָם וּבְמָגִנְךָ תָּגֵן חֲנוּנֶיךָ: קָרְנֵי סְבִיכַת אַיִל הַנֶּאֱחַז בֶּחָרָשִׁים. רְצֵה לְהַנְתֵּן כִּפֶּר לְעַם קְדוֹשִׁים: שַׁעֲתָּ נִיחוֹחוֹ וְנִשְׁבַּעְתָּ לוֹ. תּוֹלְדוֹתָיו לְהַרְבּוֹת שַׁעַר אוֹיְבָיו לְהַנְחִילוֹ: בְּהַר יְיָ יֵרָאֶה וְלָבָנָיו יְהִי מַחֲסֶה. נִקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם יְיָ יִרְאֶה עַל שֵׁם הַמַּעֲשֶׂה: יָלָדָיו הַיּוֹם בְּצַר וּבְמָצוֹק לְפָנֶיךָ בְּעָמְדָם. מְעוּדֵי מָתְנַיִם כּוֹשְׁלוֹת בִּרְכַּיִם וְרָפוֹת יָדָם: נוֹשְׂאִים לְךָ עֵינַיִם בָּרֵה נִיב מַעֲנָם. וְכוֹר רֵיחַ הַנֶּעֱרָב וְחֻזַּק רְפִיוֹנָם: פּוּן נִקּוּל וְנִפּוּצוֹתֵיהֶם תְּקַבֵּץ וְנִדָּחֵיהֶם תֶּאֱסוֹף.

אמונים Die Gläubigen, Kinder der Gläubigen, Deine Bundestreuen, sie bücken sich und knieen an der Schwelle Deines Vorhofs; mit flehentlichem Gebete und tiefer Verbeugung klopfen sie an Deine Pforten und sprechen: „Herr, erhöre!" Als Gabe weihen sie Dir ein gebrochenes Gemüt, statt der Ganzopfer ein zerknirschtes Herz, statt der Schlacht-, Feuer- und Brandopfer erwähnen sie jene Opferung auf dem Moriah, wo die Holzstücke zum Altare gebracht wurden und der Vater Feuer und Schlachtmesser in Händen trug. Gebunden an Händen und Füßen lag dort der Sohn auf dem Holzstoß und das blanke, scharfe Eisen war über ihm gezückt. Das Messer war gezogen, der Hals zum Schlachten hingestreckt, die eine Hand des Vaters lag auf des Sohnes Haupt und mit der andern war er bereit zum Schnitte. Freudig bewegt, als wäre es ein Gastmahl seines Sohnes, unternahm der Vater jene Tat, und ebenso fröhlich, als wäre er unter dem Brauthimmel, gab sich der Sohn als Opfer hin. — Diese fromme Tat erwähnen ihre Nachkommen von Dir, damit Du den Lohn dafür ihnen bewahren mögest und mit Deinem Schilde sie schützest und begünstigest. Möge der damals geopferte Widder, der sich mit den Hörnern im Dickicht des Waldes verwickelt hatte, als ein Sühnopfer für das heilige Volk gelten! Jenem Opfer Dich wohlgefällig zuwendend, hast Du dem Stammvater zugeschworen, seine Nachkommen zu vermehren und ihnen die Tore ihrer Feinde zum Erbe zu geben. Auf dem Berge des Ewigen werde es gesehen, den Söhnen sei es eine Zuflucht! denn so wurde der Name des Ortes „der Ewige wird es sehen" genannt, als jene Tat geschah. Seine (Abrahams) Kinder stehen heute vor Dir, beengt und bedrängt, mit wankenden Lenden, schlotternden Knieen und erschlafften Händen, und erheben zu Dir ihre Augen; o nimm den Erguß ihrer Rede an! Gedenke jenes angenehmen Opfers und erhebe sie aus ihrer Schwäche, sammle ihre Zerstreuten, bringe die

קו״ז וְאוֹבְדֵיהֶם תְּבַקֵּשׁ וְנָוֵיהֶם תְּיַשֵּׁב · וְתוֹשִׁיבֵם לָבֶטַח וְתִשְׂבְּנֵם שַׁאֲנַן בְּהַר מְרוֹם יִשְׂרָאֵל וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם לָעוֹלָם לְבַדֶּךָ · הֲמָה יִהְיוּ לְךָ לָעָם וְאַתָּה תִּהְיֶה לָהֶם לֵאלֹהִים:

אל מלך יושב וכו׳

טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו: טוֹב יְיָ לְקַוֵּו לֶנֶפֶשׁ תִּדְרְשֶׁנּוּ: טוֹב וְיָחִיל וְדוֹמָם לִתְשׁוּעַת יְיָ: אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְיָ מָלְאָה הָאָרֶץ: וַיַּגְבֵּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט · וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה · צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאֶךָ · חֶסֶד וֶאֱמֶת יְקַדְּמוּ פָנֶיךָ: לְמִשְׁפָּטֶיךָ עָמְדוּ הַיּוֹם כִּי הַכֹּל עֲבָדֶיךָ: מִלְּפָנֶיךָ מִשְׁפָּטֵנוּ יֵצֵא עֵינֶיךָ תֶּחֱזֶינָה מֵישָׁרִים: וַיְיָ לָעוֹלָם יֵשֵׁב כּוֹנֵן לַמִּשְׁפָּט כִּסְאוֹ: וְהוּא יִשְׁפֹּט תֵּבֵל בְּצֶדֶק יָדִין לְאֻמִּים בְּמֵישָׁרִים: כִּי יְיָ שָׁפְטֵנוּ יְיָ מְחֹקְקֵנוּ יְיָ מַלְכֵּנוּ הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט · חֶסֶד יְיָ מָלְאָה הָאָרֶץ: בְּקוּם לַמִּשְׁפָּט אֱלֹהִים לְהוֹשִׁיעַ כָּל עַנְוֵי אֶרֶץ סֶלָה: הָעִירָה וְהַקִּיצָה לְמִשְׁפָּטֵנוּ · אֱלֹהֵינוּ וַאדֹנֵינוּ לְרִיבֵנוּ: וְהוֹצִיא כָאוֹר צִדְקֵנוּ וּמִשְׁפָּטֵנוּ כַּצָּהֳרָיִם: כִּי עָשִׂיתָ מִשְׁפָּטִי וְדִינִי יָשַׁבְתָּ לְכִסֵּא שׁוֹפֵט צֶדֶק:

לנגן הִנֵּה מַה טּוֹב וּמַה נָּעִים שֶׁבֶת אַחִים גַּם יָחַד:

אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְיָ מָלְאָה הָאָרֶץ:

לְיַי הַיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: כִּי לֹא עַל צִדְקֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ · כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ:

Verstoßenen zurück, suche die Verlorenen! Richte ihre Wohnungen wieder her und setze sie in Sicherheit hinein; laß sie sorglos wohnen auf dem hohen Berge Israels und regiere über sie, Du allein, daß sie Dir zum Volke sind und Du ihr Schutzgott bist! —

טוב ה' לכל Allen ist der Ewige wohltätig, erbarmt sich seiner Werke aller. Gütig ist Gott den auf ihn Hoffenden, der Seele, die ihn sucht. Gut ists, zu hoffen und zu warten auf die Hilfe des Ewigen. Er liebet Gerechtigkeit und Recht, die Erde ist voll des Ewigen Gnade. Groß ist der Ewige Zebaoth im Gerichte, der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit. Gerechtigkeit und Recht sind Deines Thrones Stütze, Gnade und Wahrheit weilen vor Deinem Antlitz. Vor Deinem Gerichte stehen wir heute, denn alle sind Deine Diener. Von dir gehe unser Urteil aus, denn untrüglich schauen Deine Augen. Ewiglich herrscht der Ewige, fest steht zum Gericht sein Thron, und er richtet die Welt nach Gerechtigkeit, entscheidet über Nationen nach Billigkeit. Ja, Gott ist unser Richter, Gott unser Gesetzgeber, Gott unser König, Er wird uns helfen. Fest steht Dein Thron von jeher, von Ewigkeit her bist Du! Du liebest Gerechtigkeit und Recht, die Erde ist voll des Ewigen Gnade. Du erhebst Dich zum Gerichte, Gott, zu helfen allen Duldern auf Erden, Sela. Ermuntere Dich und erwache für unser Recht, unser Gott und Herr! für unseren Streit, und lasse gleich dem Lichte unsere Unschuld leuchten und unser Recht wie Mittagshelle! Denn Du führest mein Recht und mein Gericht, setzest Dich auf den Thron, gerechter Richter!

Am Sabbat.

Siehe, wie schön und lieblich ist es, wenn Brüder vereint zusammenwohnen! Er liebet Gerechtigkeit und Recht, die Erde ist voll des Ewigen Gnade.

ליי הישועה Beim Ewigen ist die Hilfe; Deinen Segen über Dein Volk! Sela! Der Ewige Zebaoth sei mit uns, unsere Zuflucht der Gott Jakobs! Sela! Ewiger Zebaoth, Heil dem Manne, der Dir vertraut! Ewiger, hilf! o König, antworte uns am Tage unseres Flehens! Denn nicht um unserer Tugenden willen legen wir unsere Bitten Dir vor, sondern im Vertrauen auf Deine große Barmherzigkeit. Herr, erhöre! Herr, verzeihe! Herr, vernimm und willfahre, säume nicht! um Deinetwillen, mein Gott! denn nach Deinem Namen wird Deine Stadt und Dein Volk genannt.

פותחים הארון.

פזמון. במזקל ו' ו' תנועות לכל בית וסס המסגר שמואל מתוס בסופו.

לזכת שָׂרֵי קֹדֶשׁ הַיּוֹם, אִישׁ בְּרֵעֵהוּ נִתְאַחַד. שַׁבָּת שַׁר הַמְּנוּחָה, וְיוֹם כִּפּוּר הַמְיֻחָד. אַל כִּי תִשְׁפּוֹט הַיּוֹם, עַל גָּלוּי וְעַל נִכְחָד. הוֹצֵא כְאוֹר צִדְקָנוּ, וּכְיִנוּ יָרֹן וְיָחַד. הִנֵּה מַה טּוֹב וּמַה נָּעִים שֶׁבֶת אַחִים גַּם יָחַד: שרי קדש.

פזמון. מתוס שלמה (בן גבירול) כרחזי החרוזים והמזקל ו' תנועות לכל בית.

שַׁפֵּט כָּל הָאָרֶץ, וְאוֹתָהּ בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד. נָא חַיִּים וָחֶסֶד, עַל עַם עָנִי תַּצְמִיד. וְאֶת תְּפִלַּת הַשַּׁחַר, בְּמִקּוֹם עֹלָה תַּעֲמִיד. עֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת הַתָּמִיד: שפט.

לזכת בְּשַׁבָּת יוֹם מַרְגּוֹעַי, וְשׁוֹד תַּעֲנוּגַי וְנַפְשִׁי. בְּשָׂרַי רָז מְשָׁמֶן, וְעָנָה בְּפָנַי כַּחֲשִׁי. וְכָשַׁל מִצּוֹם בִּרְכַּי, וְרוּחִי צָקוֹן לַחֲשִׁי. מְוֹעַר דָּמִי וְחֶלְבִּי, קְחֵה כָּקְרְבָּן אֵל קְדוֹשִׁי. וְאִם עֲוֹנַי יִתְאַסְפוּן, עֲבוֹר יַחַד עַל רֹאשִׁי. בְּסֹדָם אַל תָּבֹא נַפְשִׁי, וּבְקָהָלָם אַל תֵּחַד. הִנֵּה מַה טּוֹב וּמַה נָּעִים שֶׁבֶת אַחִים גַּם יָחַד: שרי קדש.

לוֹבֶשׁ צְדָקָה מַעֲטֶה, לְךָ לְבַדְּךָ הַיִּתְרוֹן. וְאִם אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים, זָכְרֵה יְשֵׁנֵי חֶבְרוֹן. וְהֵם יַעֲלוּ לְזִכָּרוֹן, לִפְנֵי יְיָ תָּמִיד. עֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת הַתָּמִיד: שפט.

לזכת בְּמִקְרָא שַׁבָּת עֹנֶג, בְּשִׂפְלוּת נַפְשׁוֹת נַעֲנִים. שׁוּבוּ הַיּוֹם בָּנִים, בְּנֵי נִטְעֵי נַעֲמָנִים. לְהַלְבִּין אֶת חַטָּאֵיכֶם, אִם יִהְיוּ כַשָּׁנִים. וְקִרְאוּ לָאֵל בְּחָזְקָה, וְהַרְבּוּ לוֹ

Am Sabbat.

שרי Zwei heilige Fürsten sind heute gesellig vereint, der Sabbath-Tag, dieser Fürst der Ruhe, und der ausgezeichnete Versöhnungstag. Allmächtiger! wenn Du heute das Bekannte und Geheime richtest, so lasse unsere Unschuld gleich dem Lichte leuchten, daß unser Mund freudig jauchze: Siehe, wie schön und wie lieblich ist es, wenn Sabbath- und Versöhnungstag geeinigt sind!

שופט Richter der ganzen Erde, der Du sie durch Gerechtigkeit erhältst, o verleihe Leben und Gnade dem armen Volke! sein Morgengebet sei Dir wert wie einst das Brandopfer, wie jene Opfergabe, Dir an jedem Morgen dargebracht!

Am Sabbat.

Am heutigen Sabbathe, sonst ein Tag der Erholung, Ergötzung und Ruhe, ist mein Leib abgezehrt, mein Gesicht abgehärmt, wankend mein Fuß von der Kasteiung, und in stiller Wehmut fleht mein Geist. Die Verminderung meines Blutes und Fettes nimm als Opfer an, mein heiliger Gott! Haben meine Vergehen sich angesammelt und sind mir über das Haupt gewachsen, o so strafe mich nicht wegen ihrer am Leben, nimm es nicht weg wegen ihrer Menge! Siehe, wie schön und lieblich ist es, wenn Leib und Seele vereinigt sind!

Der Du Gerechtigkeit wie ein Kleid umhüllst, Dir allein gebührt die Erhebung! O sei eingedenk, Herr! — da wir keine Taten aufzuweisen haben — der in Chebron Schlummernden[1]): ihr Gedächtnis sei Dir immer gegenwärtig, wie jene Opfergabe, Dir an jedem Morgen dargebracht.

Am Sabbat.

במקרא An dem zum Vergnügen geweihten Sabbathe sind heute die Seelen tief gebeugt. Kehret heute zurück, ihr Söhne der lieblichen Pflanzung, daß euere Sünden, wenn sie wie Scharlach sind, weiß werden; rufet andächtig zum Herrn und

1) Die Erzväter und Mütter.

תַּחֲנוּנִים. כִּי הוּא אֱלֹהֵי אֱלֹהִים, וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים.
אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא פָּנִים וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד: שרי קדש.

מַטֵּה כְלַפֵּי חֶסֶד, לְהַטּוֹת אִישׁ לַתְּחִלָּה.
עִמְּךָ לְחֶסֶד הַטֵּה, גְּמֹל־נָא עָלָיו וְחָיָה.
כְּתוֹב תְּיוּ חַיִּים וְהָיָה עַל מְצָחוֹ תָּמִיד. עֹלַת
הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת הַתָּמִיד: שפט.

לזנח בָּנְבְרֵי עִיר הַקֹּדֶשׁ, עֲצוֹר בְּבִכְיִי אֵיךְ אוּכַל.
בְּהִיוֹתָם מְוֻבְּחוֹתַי, תּוֹךְ מוֹסַד הַהֵיכָל. אֲשֶׁר יַסַּד
בֶּן אוּרִי, וּבֶן אַדְמוֹן אִישׁ מִיכַל. לְכַפֵּר עֲוֹן בֵּית
יַעֲקֹב. לְצָר נִתַּן בְּצֹאן מַאֲכָל. וּבָא שׁוֹמְנִי אֲשֶׁר
חֲיֵרִים. לְשׁוֹמָם חָרְבָּה וְנִבַּל. מִשָּׁם לָמָּה אֶשְׁכַּל
גַּם שְׁנֵיכֶם יוֹם אֶחָד: שרי קדש.

הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ, אֶת צִיּוֹן עִיר קָדְשֵׁי.
וְנָתַתָּ יָד וְשֵׁם, בְּבֵיתְךָ לְמִקְדָּשֵׁי. עֲרִיכַת
נֵר לְבֶן יִשַׁי. לְהַעֲלוֹת נֵר תָּמִיד. עֹלַת
הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת הַתָּמִיד: שפט.

לזנח שְׁעֵה קָדוֹשׁ חִין עֲרָכַי, וְהַט אֹזֶן לְשַׁוְעָתִי. שִׁמְעָה
אֶת תְּפִלָּתִי. וְאַל תֶּחֱרַשׁ לְרַמְעָתִי. וְשׁוּר מְמֹרָמִים
רֵישִׁי. וַעֲנִי עֲמַל יְגִיעָתִי. וְשׁוּב וּבְנֵה מְעוֹן בֵּיתֶךָ.
מְקוֹם מִשְׁכַּן יְרִיעָתִי. וְאָשִׁיר אָז לִשְׁמֶךָ. וְאָרִים קוֹל
תְּרוּעָתִי. הַבָּה אֵל יְשׁוּעָתִי. אֲבָטַח וְלֹא אֶפְחָד. הִנֵּה
מַה טּוֹב וּמַה נָּעִים שֶׁבֶת אַחִים גַּם יָחַד: שרי קדש וכו׳.

אל מלך יושב וכו׳.

bringet der Bitten viele vor ihn, denn er ist Gott der Götter und Herr der Herren, der kein Ansehen achtet und keine Bestechung nimmt.

Der Du der Gnade Dich zuneigest, um den Menschen am Leben zu erhalten, neige Dich in Gnade Deinem Volke zu, verfahre huldreich mit ihm, daß es lebe, bezeichne es mit dem Lebenszeichen, daß solches an seiner Stirne glänze immerdar, wie jene Opfergabe, Dir an jedem Morgen dargebracht.

Am Sabbat.

בוכרי Gedenke ich der heiligen Stadt, wie kann ich mich da des Weinens enthalten? Dort standen einst meine Altäre in der Halle des Heiligtums, das Uris Sohn (Bezalel[1]) und dann Salomo der Sohn des rotwangigen Mannes der Michal[2]) gegründet hatten, um die Sünden des Hauses Jakobs zu versöhnen. Ach, jetzt sind die dem Feinde zum Raube geworden; arglistig kamen meine Gegner und machten sie zur Öde. Ach, warum muß ich beider Tempel an einem Tage beraubt werden?

Tue wieder wohl in Deiner Huld, Zion, meiner heiligen Stadt verschaffe wieder einen Ehrenstand meinen Geweihten in Deinem Hause; ordne wieder die Lampe des Sohnes Jisais (des Messias), daß dessen Licht erstrahle immerdar, wie jene Opfergabe, Dir an jedem Morgen dargebracht.

Am Sabbat.

שעה Wende Dich, Heiligster, zu meinem geordneten Vortrage, neige Dein Ohr meinem Flehen, erhöre mein Gebet, schweige nicht zu meinen Tränen! Schaue von Deiner Höhe meine Armut, mein Elend und Mühsal, und führe mich zurück zur Stätte Deiner Wohnung, zum Orte Deiner mit Teppichen verzierten Residenz! Dann werde ich Deinem Namen singen und meine Jubelstimme erheben: Siehe, der Allmächtige ist mein Heil; ihm vertraue ich und fürchte nichts! Siehe, wie schön und lieblich ist es, brüderlich zusammen vereinigt zu sein!

1) II. M. 35, 30.
2) Nämlich David. I. Sam. 16, 42. 18, 27.

וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: וְאַתָּה הוּא
וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ: אַתָּה תָּקוּם תְּרַחֵם צִיּוֹן כִּי עֵת
לְחָנְנָהּ כִּי בָא מוֹעֵד: וְבִחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה לֵב
נִשְׁבָּר וְנִדְכֶּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה: הֱיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ
אֶת צִיּוֹן · תִּבָּנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם: אָז תַּחְפֹּץ זִבְחֵי
צֶדֶק עוֹלָה וְכָלִיל · אָז יַעֲלוּ עַל מִזְבַּחֲךָ פָּרִים:
וְעַתָּה יְיָ אָבִינוּ אָתָּה · אֲנַחְנוּ הַחֹמֶר וְאַתָּה יְצָרֵנוּ וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כֻּלָּנוּ:
אַתָּה יְיָ לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנּוּ · חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנוּ:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה: זָכְרֵנוּ יְיָ בִּרְצוֹן
עַמֶּךָ · פָּקְדֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ: זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם גָּאַלְתָּ
שֵׁבֶט נַחֲלָתֶךָ הַר צִיּוֹן זֶה שָׁכַנְתָּ בּוֹ: זְכֹר יְיָ חִבַּת יְרוּשָׁלַיִם
אַהֲבַת צִיּוֹן אַל תִּשְׁכַּח לָנֶצַח: זְכֹר יְיָ לִבְנֵי אֱדוֹם אֵת יוֹם
יְרוּשָׁלַיִם הָאוֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוֹד בָּהּ: זְכֹר לְאַבְרָהָם
לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בָּךְ וַתְּדַבֵּר
אֲלֵהֶם אַרְבֶּה אֶת זַרְעֲכֶם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם: וְכָל הָאָרֶץ
הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֶתֵּן לְזַרְעֲכֶם וְנָחֲלוּ לְעֹלָם: זְכֹר
לַעֲבָדֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב · אַל תֵּפֶן אֶל קְשִׁי
הָעָם הַזֶּה וְאֶל רִשְׁעוֹ וְאֶל חַטָּאתוֹ:
אַל נָא תָּשֵׁת עָלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר נוֹאַלְנוּ וַאֲשֶׁר חָטָאנוּ:

חָטָאנוּ צוּרֵנוּ · סְלַח לָנוּ יוֹצְרֵנוּ:

ע"ק א"ב בלחצי המרווחים וכל הנתיים נעלי ד' מנכים חוץ מן השוגר שהוא
על לפ"כ, וכפוף מתוס קלונימוס חוק.

מ' אֲרַבְּרָה תַּחֲנוּנִים כְּרֹשׁ וְאֶבְכֶּה · בְּעַנְוֵי נֶפֶשׁ קָהָלִי
אֲבַכֶּה · כִּי נַקְפָה כַּבַּדְתָּל סִבְכִי · בָּכוּ הָעָם הָרַבֵּה בָּכֶה:
בָּכֶה הִשְׁבִּיעֵנִי בְּנַעֲנַקְרֵנִי · לַעֲנָה וְרֹאשׁ וּמְרוֹרִים הֲרָוָנִי ·

ואתה קדוש Du, Allheiliger, thronst unter Lobgesängen Israels! Du bist, und Deine Jahre enden nie! Du erhebst Dich, erbarmst Dich Zions, wenn gekommen ist die Zeit, daß Du ihr gnädig bist. Ein göttlich Opfer ist ein zerknirschtes Gemüt; ein zerknirschtes und demütiges Herz, o Gott, verschmähest Du nicht! Tue Zion wohl in Deiner Huld, erbaue die Mauern Jerusalems! dann werden Opfer der Gerechtigkeit, Brand- und Ganzopfer Dir gefallen, dann wird man Stiere darbringen auf Deinem Altar.

Aber jetzt, o Ewiger — doch Du bist unser Vater! wir sind der Ton und Du unser Bildner, Deiner Hände Werk sind wir alle. Du, o Ewiger, wirst Deine Barmherzigkeit uns nicht entziehen; Deine Liebe und Treue werden uns stets bewahren.

Gedenke Deiner Barmherzigkeit, o Ewiger, und Deiner Gnade; denn sie sind von Ewigkeit her. Gedenke, Herr, auch unser, wenn Du Dein Volk begnadigst, suche uns heim mit Deiner Hilfe! Gedenke Deiner Gemeinde, die Du vormals Dir erworben, Deines Erbstammes, den Du befreiet, Zions Berg, den Du bewohnt! Gedenke, Herr, Deiner Lust an Jerusalem, vergiß nicht Deine Liebe zu Zion! Gedenke auch, Herr, den Söhnen Edoms den Tag Jerusalems, als sie da schrieen: „Verheeret! verheeret bis auf den Grund!“ Gedenke Deiner Diener, Abrahams, Isaaks und Israels, was Du ihnen bei Dir zugeschworen und ihnen zugesagt hast: Ich will eure Nachkommen so viel lassen werden wie die Sterne des Himmels, und dieses ganze Land, wovon ich gesprochen, will ich eueren Nachkommen geben und sie sollen es ewig als Erbgut besitzen. Gedenke Deiner Diener, Abrahams, Isaaks und Jakobs, kehre Dich nicht an die Hartnäckigkeit, den Frevel und die Sünde dieses Volkes! Rechne es uns doch nicht zum Verbrechen, daß wir töricht gewesen und gesündigt haben!

חטאנו Wir haben gesündigt, unser Schutz! verzeihe uns, unser Schöpfer!

ארברה Wie ein Armer flehe ich weinend und fastend und meine Gemeinde weinet mit, denn abgemähet wie mit der Sense sind meine Frommen; bitterlich weinet das Volk. Mit Jammer sättigte mich der Herr, hieb meine Hoheit nieder, tränkte mich mit Wehrmut und Galle, daß ich verstummte; da

קו״י חֲדַמְתִּי וָנָם קוּמִי רִנִּי. יַנַּעְתִּי בְקָרְאִי נִחַר גְּרוֹנִי:
י׳ גְּרוֹנִי הָנְשַׁת קְרוֹא אֲרוּכָה. קַוֵּה נַחַת וְהִנֵּה פְּרוּכָה.
נָדַדְתִּי כְּצִפּוֹר וְרַרְכִּי נִסְרָכָה. מִפְּנֵי קֶשֶׁת דָּרוּכָה:
דְּרוּכָה לְשׁוֹן מַקְנִיאַי וְרָחָבָה. מְצָרֶכֶת פָּנִים כַּחֲשַׁשׁ
לָהָבָה. קו״י נַתְקֵם מִמַּצָּבָם בְּהַשְׁלֵךְ וְסָחִיבָה. וְלַהַט
אוֹתָם הַיּוֹם הַבָּא: י׳ הַבָּא כְּאַרְיֵה בְּמַאֲרָב לְדָגוֹר.
וַהֲיוֹצֵא צוֹדֶה תְּתִי לְמָגוֹר. כָּל רָעָתָם לְפָנֶיךָ תֵּאָגוֹר.
וְהָרַךְ חֲנִית וְסָגוֹר: וְסָגוֹר מוֹצָאָם וּמוֹבָאָם וְיַהֲמָמוּ. בַּלַּע
פַּלַּג לְשׁוֹנָם וְיַוְמָמוּ. קו״י הֲרוֹס שִׁנֵּימוֹ בְּפִימוֹ וְיַדְמָמוּ.
לָקַחַת נַפְשִׁי וָמָמוּ: י׳ וָמָמוּ לָרוּץ בְּצַוָּאר אֵלֶיךָ. נוֹעֲצוּ
לִכְרוֹת בְּרִית עָלֶיךָ. הַדִּיחוּ מִמְּעוֹנֶיךָ צִבְאוֹת חֵילֶיךָ.
עָלֶיךָ יַעוֹב חֵלֶכָה: חֵילֶךָ מִתְחַבֵּא מִפַּחַד קָטָבְךָ. בְּךָ
יָרוּץ לְהִשְׁתַּגֵּב בְּהַחֲטִיבְךָ. קו״י בְּשַׁעַן וַאֲהֵבְךָ וְהִרְבָּךְ
וְהֵטִיבְךָ. מָה רַב טוּבְךָ: י׳ טוּבְךָ יֹאבֶה שְׁאָר יָשׁוּב.
מִתְנַפֵּל בְּהִמָּצְאֲךָ אֵלֶיךָ לָשׁוּב. קוֹחַ דִּבְרֵי כְּבוּשִׁים
וָשׁוּב. מִי יוֹדֵעַ יָשׁוּב: יָשׁוּב חֲרוֹנְךָ וְאַל תְּכַלֵּנוּ. כִּי שָׁגִינוּ
כְּחֶגֶה כְּלֵינוּ. קו״י בְּרֶרֶךְ וּ גְּלֵךְ הַשְׁכִּילֵנוּ. הֵן הַבֵּט נָא
עַמְּךָ כֻּלָּנוּ: י׳ כְּלָנוּ יַחַד נְחַלָּה פָּנָיו. נַזְכִּיר בְּרִית יִקְבַּת
פְּנֵינָיו. בְּצֶדֶק לַחֲוֹתֵנוּ אוֹר פָּנָיו. יְקִימֵנוּ וְנִחְיֶה לְפָנָיו:
לְפָנָיו מְצַפְצֵף מֵעָפָר לַחֲקִימוֹ. עַם מְיַחֲדוֹ בְּשָׁכְבּוֹ
וּבְקוּמוֹ. קו״י נָצַח מְהַכִּים לְיוֹם קוּמוֹ. בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ
מִמְּקוֹמוֹ: י׳ מִמְּקוֹמוֹ יָצֵף בַּחַשׁ רַטְפּוּשִׁי. לְפָאֵר נָמִיר
אֵפֶר כְּפוּשִׁי. מֵעָצֵב עֲבוֹדָה קָשָׁה לְהַנְפִּישִׁי. כִּי שָׂבְעָה
בָרָעוֹת נַפְשִׁי: נַפְשִׁי תְּשׁוּחָה לְשִׁמּוּם מְסִלָּה. דְּדוּי סָךְ

sprach der Prophet[1]): „Auf, klage laut!" und ich schrie mich müde, schrie meine Kehle heiser. Ja, meine Kehle vertrocknet vom vielen Rufen nach Hilfe. Ich hoffte auf Linderung, und wurde noch strenger verfolgt und wie ein verscheuchter Vogel fliehe ich auf verschlungenen Wegen vor dem gespannten Bogen. Gespannt wider mich ist die Stimme meiner Verleumder, verbrannt ist mein Gesicht wie Spreu von der Flamme. O reiße sie weg, schleudere sie von ihrer Stelle, daß der einstige Gerichtstag sie verzehre; die da wie der Löwe sich auf die Lauer legen, die als nachstellende Jäger mich stets ängstigen, laß all ihre Bosheit vor Dich zusammenkommen, und zücke gegen sie Lanze und Speer! Versperre ihren Aus- und Eingang, daß sie verwirrt werden, vereitle und vernichte ihr Lügengewebe, brich ihnen die Zähne aus dem Munde, daß sie verstummen, die mir das Leben zu nehmen trachten. Wider Dich rannten sie an mit stolzem Halse, beschlossen, sich gegen Dich zu verbinden und stießen die Scharen Deines Heeres aus Deiner Wohnung. Auf Dich verläßt sich nun Dein Heer, birgt unter Deine Allmacht sich vor der Schreckenswut; zu Dir wendet es sich, um in Deiner Liebe sich wieder aufzurichten, gestützt auf Dein Wort[2]): „Ich liebe dich, vermehre dich und tue dir wohl!" Ja, groß ist Deine Güte! — Nach Deiner Güte sehnt sich der reuige Rest Israels, wirft sich vor Dir nieder am Tage, da Du zu finden bist; wer Einsicht hat, kehrt mit inbrünstigem Gebete zu Dir zurück, daß Dein Zorn sich lege und Du uns nicht verdirbst, da unsere Jahre ja ohnehin wie ein Laut verschwinden. Lehre uns den Weg, den wir zu wandeln haben; siehe! Dein Volk sind wir alle. — Allesamt flehen wir vor seinem Angesichte und erwähnen des Bundes der mehr als Perlen geschätzten Lehre, daß er huldvoll das Licht seines Antlitzes uns leuchten lasse und uns aufrichte und erhalte; vor ihm bittet das Volk, das beim Niederlegen und Aufstehen ihn als einzig preist, es doch vom Staube aufzurichten, und hoffet fort und fort auf den Tag, da er sich erheben wird. Gelobt sei die Herrlichkeit des Ewigen an allen Orten! Von seinem erhabenen Orte herab schaue er meine abgezehrte Kraft und verwandle meine Staubhülle in Schmuck; er schaffe mir Erholung von der mühseligen, harten Dienstbarkeit, denn ich bin gesättigt mit Leiden. Meine Seele ist gebeugt ob des verheerten Pfades, der einst

1) Jirmia in Klagelied 2, 19.
2) V. M. 7, 13.

לָנֶ֫וְךָ סְלוּלָה׃ קו״פ מַשְׁמִיעַ שָׁלוֹם מְשׁוּב לְבִסְלָה׃
יָכוֹנֵנָה עַד עוֹלָם סֶלָה׃ פ׳ סֶלָה דְּרַשְׁתִּיךָ וְלֹא נְמַשְׁתָּנִי׃
בְּחִתְפַּשְׁטִי בְּצֵל יָדְךָ כִּסִּיתָנִי׃ מֵאֵשׁ וּמַיִם לָרְוָיָה׃
הוֹצֵאתָנִי׃ וּמַקְרֵנִי רָמִים עֲנִיתָנִי׃ עֲנִיתָנִי בְּכָל עֵת
בְּחִתְעַטְּפִי׃ הוֹשַׁטְתָּ יְמִינְךָ בְּאַהֲב לְגַפְּפִי׃ קו״פ וְעַתָּה
מוֹשִׁיעִי לֹא תַרְפִּי׃ תְּחִלַּת יֵיָ יְדַבֵּר פִּי׃ פ׳ פִּי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ
תִּקְוָתֵנוּ׃ אַל יִמְעֲטוּ לְפָנֶיךָ תְּלָאוֹתֵינוּ׃ כְּגֹדֶל חַסְדְּךָ
מַלֵּט מִשְׁחִיתוֹתֵינוּ׃ כִּי לֹא עַל צְדָקֹתֵינוּ׃ צְדָקֹתֵינוּ דַּלּוּ
לְמֵאַד וְקָצְרוּ׃ עֲוֹנֵינוּ רַבּוּ וְהַטּוֹב עָצָרוּ׃ קו״פ חַטָּאֵי
אָבוֹת לַבָּנִים נֶאֱצָרוּ׃ זָרְעוּ חֲטִים וְקוֹצִים קָצָרוּ׃ פ׳ קָצְרוּ
יְרִיבֵי קָמוֹת אָבִי׃ דְּמוּ לְהַכְרִית יְשִׁישֵׁי וְרוֹבִי׃ קָרָאתִיךָ
מֵעֹשֶׁק זֵדִים לְעָרְבִי׃ שָׁפְטֵנִי אֱלֹהִים וְרִיבָה רִיבִי׃ רִיבִי
בְּחַפְּשֵׁךְ יָשְׁרִי תִּבְחָר׃ צְדָקַת הוֹרִים לְפָנֶיךָ תִּתְחָקֵר׃
קו״פ מַצְדִּיקִי תְּקָרֵב וּמַרְשִׁיעִי יֵעָקֵר׃ יִסָּבֵר פִּי דוֹבְרֵי
שָׁקֶר׃ פ׳ שֶׁקֶר הוֹבֵר לֹא יָבוֹא׃ לְנֶגֶד עֵינֶיךָ כִּי תְתַעֲבוֹ׃
שָׁמְרֵנִי רֶגֶל גַּאֲוָה מִבּוֹא׃ וּמְשׁוֹאַת רְשָׁעִים כִּי תָבוֹא׃
תָּבוֹא לְפָנֶיךָ אֱלֹהֵי קֶדֶם׃ תַּאֲוַת מִתְעַנִּים לְפָנֶיךָ לְקֶדֶם׃
קו״פ תֶּעֱרַב מִנְחָתָם כַּשָּׁנִים מִקֶּדֶם׃ וְזֹכֵר עֲדָתְךָ קָנִיתָ
קֶדֶם׃ פ׳ קֶדֶם מִפְּעָלֶיךָ יֵיָ אֲדוֹנִי׃ עֲצָתְךָ לְכָתוֹב כְּתַבַת
נָדָנִי׃ בַּנְתָּ מֵרָחוֹק חֻקֶּיךָ לְהַעִידֵנִי׃ בָּרוּךְ אַתָּה יֵיָ
לַמְּדֵנִי׃ לַמְּדֵנִי לְהוֹעִיל מֵמִית וּמְחַיֶּה׃ צַוִּיתָ וַיֵּעָמוֹד
אָמַרְתָּ וַיִּהְיֶה׃ קו״פ הוֹרֵנִי דְרָכֶיךָ וְתָמִים אֶהְיֶה׃ עֲדוּתֶיךָ
לְעוֹלָם הֲבִינֵנִי וְאֶחְיֶה׃ פ׳ וְאֶחְיֶה וַרְעִי לְפָנֶיךָ יִכּוֹן׃
וּתְפִלָּתִי כְּקִטֹּרֶת תָּמִיד תִּכּוֹן׃ בְּעֵד עֲנֵיֶּיךָ בְּבוֹאִי לְרָכּוֹן׃

für die nach dem Tempel wallende Schar geebnet war. Der Heil verkündet denen, die nicht in Torheit zurückfallen, er stelle sie wieder her auf immer! Von jeher verließest Du mich nicht, wenn ich Dich suchte, auch wenn ich entblößt von Tugend war, beschirmtest Du mich mit dem Schatten Deiner Hand, aus Feuer und Wasser befreitest Du mich, rettetest mich aus den Hörnern der wilden Stiere, erhörtest mich jederzeit, wenn sich mein Herz ergoß, streckteſt Deine Rechte aus, um mich in Liebe aufzunehmen. Auch jetzt, mein Helfer! verlaß mich nicht, und mein Mund wird Deinen Ruhm verkünden. Ja, mein Mund verkünde Deinen Ruhm, Du unsere Hoffnung! O laß Dir unsere Beschwerde nicht geringe sein, ziehe uns aus der Grube, nach Deiner großen Gnade, nicht um unserer Tugend willen! denn unsere Tugend ist gar gering und wenig, unsere Sünden sind so viel, daß sie das Gute aufhalten, der Väter Sünden sind den Kindern aufbehalten, so daß, wenn sie Weizen säen, sie Disteln ernten. Meine Feinde mähen meine stehende Frucht, trachten darnach, meine Greise und Jünglinge auszurotten. Zu Dir ruf ich, mich vor der Gottlosen Gewalt zu sichern; schaffe mir Recht, Gott, streite meinen Streit! Wenn Du meine Streitsache untersuchst, mein Recht erforschest, so lasse der Stammväter Tugend vor Dich treten, laß meinen Verteidiger sich nahen, meinen Ankläger weichen, den Mund der Lügenredner verstopft werden! Lügenredner dürfen nicht vor Deine Augen kommen, Du verabscheuest sie; bewahre mich vor den stolzen Tritten, vor dem Toben der Frevler, wenn es nahete. Mögen die Wünsche der Fastenden vor Dich kommen, Gott der Vorwelt! mögen ihre Gaben Dir angenehm sein, wie in den früheren Jahren, gedenke Deiner Gemeinde, die Du in der Vorzeit Dir erworben hast! Nach Deinem Ratschlusse, Gott, mein Herr, verschriebst Du das Erste Deiner Werke (die Thora) mir als Morgengabe, Deine Gesetze stelltest Du mir in aller Zeit als Zeugen auf; gelobt seist Du, Ewiger, der mich unterrichtet! Unterrichte mich auch ferner zu meinem Besten, der Du tötest und belebest, gebietest und entstehen lässest, lehre mich Deine Wege, daß ich vollkommen werde, unterweise mich immer in Deinen Zeugnissen, daß ich lebe. Lasse mich leben und meine Nachkommenschaft vor Dir bestehen, laß mein Gebet Dir immerdar wie Räucherwerk gelten, wenn ich mit fest vertrauendem Herzen auf Dich, o Gott, für Deine gedrückten Kinder flehe.

נָבוֹן לִבִּי אֱלֹהִים נָכוֹן: נָכוֹן וָקָם אֲבוֹתֵינוּ סָפְרוּ. עֵדֶךָ
סוֹבוֹתֶיךָ חֲטָאֵינוּ כָּפְרוּ. קו״ף לַבְּנִם גַּם עַתָּה נֶיְפָרוּ.
וּפָנֵיהֶם אַל יֶחְפָּרוּ: פ יֶחְפְּרוּ פָּנֵי מַכְבִּידֵי מוֹעֲקֵנוּ.
יְלַבְּשׁוּ בֹשֶׁת בְּהוֹצָאַת צְדָקֵנוּ. בָּבוֹא וְאַל יֶחֱרַשׁ לְצַדְּקֵנוּ.
יֵי שְׁפָטֵנוּ יֵי מְחַקְּקֵנוּ: מָחַקְקֵנוּ הַדֵּרֵשׁ לְאֵם נוֹשָׁעָה.
הַשָּׁאִיבָה מַיִם מְמַעֲנֵי הַיְשׁוּעָה. קו״ף שַׁמַּח נַפְשׁוֹתֵינוּ
בְּחָקוֹתֶיךָ לְהִשְׁתַּעְשָׁעָה. וְהָאֵר פָּנֶיךָ וְנִוָּשֵׁעָה: פ וְנִוָּשֵׁעָה
בְּשָׁפְכֵנוּ לְפָנֶיךָ שִׂיחָה. הֶעָתֵר לָנוּ עֲוֹנֵינוּ לְסָלְחָה. חַנּוּן
כִּי עִמְּךָ הַסְּלִיחָה. אֲדֹנָי שָׁמְעָה אֲדֹנָי סְלָחָה: סְלָחָה
וְלֹא נֵצֵא דְחוּיִים. פְּשָׁעֵינוּ יְהוּ כָּעָב מְחוּיִים. קו״ף נָחֵנוּ
לְאוֹר בְּאוֹר הַחַיִּים. כִּי עִמְּךָ מְקוֹר חַיִּים: פ חַיִּים וָחֶסֶד
אֵלִי וָה. תָּחֹן שְׁאֵרִית הָעָם הַזֶּה. גָּשִׁים לְהַקְדִּישׁ בְּקוֹל
וָה. וְקָרָא וָה אֶל וָה: וָה יְכִתּוֹב יָדוֹ לְקָדוֹשׁ. וְוָה חָדָשׁ
לַבֶּקֶר יְחַדֵּשׁ: קו״ף מְוָה וּמְוָה שְׁלוֹשׁ קָדוֹשׁ. וְאָמַר קָדוֹשׁ
קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ: פ קָדוֹשׁ בְּבוֹא אֵלָיו הַקּוֹל. כַּף שִׁבְלֶת
יַכְרִיעַ לְשֶׁקוֹל. נַקּוֹת קוֹרְאָיו כְּמַרְעִישֵׁי קוֹל. וָאֶשְׁמַע
אַחֲרֵי קוֹל: קוֹל גָּדוֹל כְּהַשְׁמִיעַ לְרַחוּמִים. קִבְּלוּ מַלְכוּתִי
מִמְּקוֹרֵי רַחֲמִים. קו״ף יְזַכּוֹר הַיּוֹם לָסָבִיב מְתֻחָמִים: אֵל
מֶלֶךְ, יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים:

זְכֹר־לָנוּ בְּרִית אָבוֹת כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. וְזָכַרְתִּי
אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף
אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר:

Wenn eine ברית מילה ist, wird dieser Vers eingeschaltet:
זְכֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק וְהָשֵׁב
שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

Fest und zuverlässig ist, was unsere Väter erzählten, daß Deine unendliche Güte unsere Sünden versöhnet; so versöhne sie auch jetzt, daß sie schwinden und unser Angesicht nicht erröte. Erröten mögen jene, die meine Fesseln erschweren, in Schanden müssen sie sich kleiden, wenn unsere Gerechtigkeit an den Tag kömmt. Erscheine, schweige nicht, rechtfertige uns, Herr, unser Richter! Herr, unser Gesetzgeber! Unser Gesetzgeber! lasse Dich finden dem Volke, das bei Dir Hilfe sucht, lasse uns schöpfen aus der Quelle des Heils, erfreue unsere Seele, die sich an Deinen Gesetzen ergötzt, laß uns Dein Antlitz leuchten — und wir sind gerettet. Hilf Du uns, wenn wir uns im Gebete vor Dir ergießen, laß Dich von uns erflehen und verzeihe unsere Schulden, Allgnädiger, bei dem die Vergebung ist. Herr, erhöre! Herr, verzeihe! Verzeihe, daß wir nicht als Verstoßene ausgehen; laß unsere Frevel wie Nebel verschwinden und leite uns im Lichte des Lebens, denn bei Dir ist des Lebens Quelle. Du mein Gott, schenke Leben und Gnade dem Reste des Volkes, das herantritt um mit lauter Stimme Deine Heiligkeit zu preisen. Gegenseitig sich ermunternd und dem Allheiligen sich weihend, erneuern sie mit jedem neuen Morgen das Dreimalheilig, indem sie sprechen: „Er ist heilig, heilig, heilig!" Allheiliger! wenn dieser Ruf vor Dich kommt, neige die Wagschale, daß sie zu unseren Gunsten den Ausschlag gebe; mache rein Deine Anbeter wie die rauschend rufenden Engelschöre. Jene mächtige Stimme: „Erkennet in voller Liebe meine Herrschaft an!" die Du einst Deine Erkorenen hören ließest[1]), gedenke sie heute den von allen Seiten Umlagerten, o Gott und König! der Du auf dem Throne der Barmherzigkeit sitzest! —

זכר לנו ברית Gedenke uns den Bund der Stammväter, wie Du versprochen hast: „Ich werde meines Bundes mit Jakob, meines Bundes mit Isaak und meines Bundes mit Abraham gedenken und das Land bedenken."

(זכר Gedenke des Bundes mit Abraham und der Opferung Isaaks, bringe wieder zurück die Gefangenen der Zelte Jakobs, und stehe uns bei, Deines Namens willen!)

1) Bei der Gesetzgebung II. M. 19, 5.

זְכָר־לָנוּ בְּרִית רִאשׁוֹנִים כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רִאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ: עֲשֵׂה עִמָּנוּ כְּמוֹ שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ. וְאַף גַּם זֹאת בִּהְיוֹתָם בְּאֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים לְכַלּוֹתָם לְהָפֵר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיהֶם:

In Frankfurt a. M. und einigen Gemeinden wird ſtatt רחם dieſes gebetet.

רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. כִּי אֵל רַחוּם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא יַשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־בְּרִית אֲבוֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם: רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. כִּי אֵל רַחוּם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא יַשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־בְּרִית אֲבוֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם: קַבֵּץ נִדָּחֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. אִם יִהְיֶה נִדַּחֲךָ בִּקְצֵה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יְקַבֶּצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקָּחֶךָ: הָשֵׁב שְׁבוּתֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. וְשָׁב יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־שְׁבוּתְךָ וְרִחֲמֶךָ. וְשָׁב וְקִבֶּצְךָ מִכָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר הֱפִיצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה: רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. כִּי אֵל רַחוּם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא יַשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־בְּרִית אֲבוֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם: מְחֵה פִּשָּׁעֵינוּ לְמַעַנְךָ כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. אָנֹכִי אָנֹכִי

וכר לנו ברית Gedenke uns den Bund mit den Vorfahren, wie Du versprochen hast; „Ich werde ihnen des Bundes der Vorfahren gedenken, wie ich sie vor den Augen der Völker aus Ägypten geführt habe, um ihr Gott zu sein; ich, der Ewige!" Tue mit uns, wie Du verheißen: „Auch dann, wenn sie sich im Lande ihrer Feinde befinden, werde ich sie nicht verschmähen und nicht verwerfen, sie zu vernichten und meinen Bund mit ihnen zu brechen; denn ich bleibe der Ewige, ihr Gott."

Erbarme Dich unser und laß uns nicht zu Grunde gehen, so wie geschrieben steht: „Denn der Ewige, dein Gott, ist ein barmherziger Gott, er wird dich nicht lassen und wird dich nicht verderben und wird nicht vergessen den Bund, den er deinen Eltern zugeschworen hat." Führe uns zurück und erbarme Dich unser, so wie geschrieben steht: „Der Ewige, dein Gott, wird deine Gefangenen zurückführen und sich deiner erbarmen; aus allen Völkern, unter welche dich der Ewige, dein Gott, zerstreuet hat, wird er dich wieder sammeln." Sammle unsere Verstoßenen, so wie geschrieben steht: „So du auch verstoßen wärest bis an das Ende des Himmels, so wird der Ewige, dein Gott, dich von dorther sammeln und einholen." Laß unsere Sünden weiß wie Schnee und Wolle werden, wie geschrieben steht: „Kommt, laßt uns rechten, spricht der Ewige — so

In Frankfurt a. M. und einigen Gem. wird statt רחם dieses gebetet.

Sammle unsere Verstoßenen, so wie geschrieben steht: „So du auch verstoßen wärest bis an das Ende des Himmels, so wird der Ewige, dein Gott, dich von dorther sammeln und einholen." Führe uns zurück und erbarme Dich unser, so wie geschrieben steht: „Der Ewige, dein Gott, wird deine Gefangenen zurückführen und sich deiner erbarmen; aus allen Völkern, unter welche dich der Ewige, dein Gott, zerstreuet hat, wird er dich wieder sammeln." Erbarme dich unser und laß uns nicht zu Grunde gehen, so wie geschrieben steht: „Denn der Ewige, dein Gott, ist ein barmherziger Gott, er wird dich nicht lassen und wird dich nicht verderben und wird nicht vergessen den Bund, den er deinen Eltern zugeschworen hat." Tilge unsere Frevel um Deinetwillen, wie Du verheißen hast: „Ich, ja ich tilge deine

אִם יִהְיוּ חַטָּאֵיכֶם כַּשָּׁנִים
כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ. אִם יַאְדִּימוּ
כַתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ: זְרֹק
עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ
כְּמוֹ שֻׁבָּתוּב. וְזָרַקְתִּי
עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים
וּטְהַרְתֶּם. מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם
וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר
אֶתְכֶם: מְחֵה פְּשָׁעֵינוּ
לְמַעַנְךָ כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ.
אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה
פְּשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי. וְחַטֹּאתֶיךָ
לֹא אֶזְכֹּר: מְחֵה פְּשָׁעֵינוּ
כָּעָב וְכֶעָנָן כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ.
מָחֵיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן
חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי
גְאַלְתִּיךָ: כַּפֵּר חַטָּאֵינוּ בַּיּוֹם
הַזֶּה וְטַהֲרֵנוּ כְּמוֹ שֻׁבָּתוּב.
כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם
לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל
חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ:
הַלְבֵּן חַטָּאֵינוּ כַּשֶּׁלֶג וְכַצֶּמֶר
כְּמוֹ שֻׁכָּתוּב. לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה
יֹאמַר יְיָ אִם יִהְיוּ חַטָּאֵיכֶם
כַּשָּׁנִים כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ. אִם
יַאְדִּימוּ כַתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ:

הוּא מֹחֶה פְּשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי.
וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: מְחֵה
פְּשָׁעֵינוּ כָּעָב וְכֶעָנָן כַּאֲשֶׁר
אָמַרְתָּ. מָחֵיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ
וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי
כִּי גְאַלְתִּיךָ: זְרֹק עָלֵינוּ
מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ כְּמוֹ
שֻׁכָּתוּב. וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם
מַיִם טְהוֹרִים וְטִהַרְתֶּם.
מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל
גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם:
כַּפֵּר חַטָּאֵינוּ בַּיּוֹם הַזֶּה
וְטַהֲרֵנוּ כְּמוֹ שֻׁכָּתוּב. כִּי
בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם
לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל
חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ:
הַלְבֵּן חַטָּאֵינוּ כַּשֶּׁלֶג וְכַצֶּמֶר
כְּמוֹ שֻׁכָּתוּב. לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה
יֹאמַר יְיָ אִם יִהְיוּ חַטָּאֵיכֶם
כַּשָּׁנִים כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ. אִם
יַאְדִּימוּ כַתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ:

אֲמָרֵינוּ הַאֲזִינָה יְיָ. בִּינָה הַגִּיגֵנוּ: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי
פִינוּ וְהֶגְיוֹן לִבֵּנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרֵנוּ וְגֹאֲלֵנוּ: כִּי לְךָ יְיָ
הוֹחָלְנוּ. אַתָּה תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ:

euere Sünden wie Scharlach sind, sollen sie weiß werden, wie der Schnee; wenn sie rot sind wie Purpur, sollen sie gleich der Wolle werden!" Besprenge uns mit Reinigungswasser und reinige uns, wie geschrieben steht: „Ich werde reines Wasser über euch gießen, daß ihr rein werdet; von all euerer Unreinheit und all eueren Flecken werde ich euch reinigen!" Tilge unsere Frevel um Deinetwillen, wie Du verheißen hast: „Ich, ja ich tilge deine Frevel, um meinetwillen, und deiner Sünden gedenk ich nicht!" Tilge unsere Frevel wie Nebel und Wolken, wie Du verheißen hast: „Ich tilge wie Nebel deine Frevel und wie Gewölk deine Sünden; kehre nur zurück zu mir, denn ich erlöse dich!" Entsühne und reinige uns heute, wie geschrieben steht: „Denn an diesem Tage wird Er euch entsühnen, euch zu reinigen; von allen euern Sünden vor dem Ewigen sollt ihr rein werden!" Frevel, um meinetwillen, und deiner Sünden gedenk ich nicht!" Tilge unsere Frevel wie Nebel und Wolken, wie Du verheißen hast: „Ich tilge wie Nebel deine Frevel und wie Gewölk deine Sünden; kehre nur zurück zu mir, denn ich erlöse dich!" Besprenge uns mit Reinigungswasser und reinige uns, wie geschrieben steht: „Ich werde reines Wasser über euch gießen, daß ihr rein werdet; von all euerer Unreinheit und all eueren Flecken werde ich euch reinigen!" Entsühne und reinige uns heute, wie geschrieben steht: „Denn an diesem Tage wird Er euch entsühnen, euch zu reinigen; von allen euern Sünden vor dem Ewigen sollt ihr rein werden." Laß unsere Sünden weiß wie Schnee und Wolle werden, wie geschrieben steht: „Kommt, laßt uns rechten, spricht der Ewige — so euere Sünden wie Scharlach sind, sollen sie weiß werden, wie der Schnee; wenn sie rot sind wie Purpur, sollen sie gleich der Wolle werden!"

Unsere Worte vernimm, o Ewiger, merke auf unsere Gedanken! Wohl mögen Dir gefallen die Reden unseres Mundes, die Gedanken unseres Herzens, Dir, Ewiger, unser Hort und Erlöser! Denn auf Dich, Ewiger, harren wir, Du wirst uns erhören, Herr, unser Gott! —

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אַל תַּעַזְבֵנוּ וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ. וְאַל תַּכְלִימֵנוּ. וְאַל תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ. קָרְבֵנוּ לְתוֹרָתֶךָ. לַמְּדֵנוּ מִצְוֹתֶיךָ. הוֹרֵנוּ דְרָכֶיךָ. הַט לִבֵּנוּ לְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ. וּמוֹל אֶת לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָתֶךָ. וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ בֶּאֱמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם. וּלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל תְּמְחוֹל וְתִסְלַח (י"ח ותכפר) לַעֲוֹנֵינוּ כַּכָּתוּב בִּדְבְרֵי קָדְשֶׁךָ לְמַעַן שִׁמְךָ יְיָ וָסָלַחְתָּ לַעֲוֹנִי כִּי רַב הוּא:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְחַל וּסְלַח לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם השבת הזה וביום הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. וְהַעֲתֵר־לָנוּ בִּתְפִלָּתֵנוּ.

In Frankfurt a. M. wird hier das Folgende gebetet: שֶׁאָנוּ עַזֵּי פָנִים וְאַתָּה רַחוּם וְחַנּוּן. אָנוּ קְשֵׁי עֹרֶף וְאַתָּה אֶרֶךְ אַפַּיִם. אָנוּ מְלֵאֵי עָוֹן וְאַתָּה מָלֵא רַחֲמִים. אָנוּ יָמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ: מְחַה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. וְכוֹף אֶת יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֵּד לָךְ. וְהַכְנַע עָרְפֵּנוּ לָשׁוּב אֵלֶיךָ. וְחַדֵּשׁ כִּלְיוֹתֵינוּ לִשְׁמוֹר פִּקֻּדֶיךָ. וְתִתְלַבֵּשׁ בִּצְדָקוֹתֶיךָ. וְתִתְכַּסֵּה בְּרַחֲמֶיךָ. וְתִתְעַטֵּף בְּחַנִּינוֹתֶיךָ. וְתִתְאַזֵּר בְּחַסִידוּתֶךָ. וְתָבֹא לְפָנֶיךָ מִדַּת טוּבְךָ וְעַנְוְתָנוּתֶךָ. וְתַעֲשֶׂה עִמָּנוּ כְּמִדַּת רַחֲמָנוּתֶךָ וּכְרוֹב חֲסָדֶיךָ. וּמוֹל אֶת לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה (ולְיִרְאָה) אֶת שְׁמֶךָ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וּמָל יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת לְבָבְךָ וְאֶת לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ:

אלהינו Unser Gott und Gott unsrer Väter, verlaß uns nicht, verstoße uns nicht, laß uns nicht zu Schanden werden! Hebe Deinen Bund mit uns nicht auf! Nähere uns Deiner Lehre, lehre uns Deine Gebote, zeige uns Deine Wege, lenke unser Herz zur Ehrfurcht vor Deinem Namen, beschneide unser Herz*), damit es Dich liebe, und wir in Wahrheit und ungeteilten Sinnes zu Dir zurückkehren! Um Deines großen Namens willen verzeihe und vergib unsere Missetaten, wie in Deinen heiligen Worten geschrieben steht: „Um Deines Namens willen, Herr, verzeihe meine Missetat, denn groß ist sie!"

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! Verzeihe und vergib unsere Missetaten an diesem (Sabbat- und) Versöhnungstag! Laß Dich durch unser Gebet erflehen! Tilge und beseitige unsere Missetaten vor Deinen Augen! Lenke unseren Sinn, um sich Dir zu unterwerfen, beuge unsere Störrigkeit, um zu Dir zurückzukehren und erneuere unseren Entschluß zur Befolgung Deiner Gebote!

(In Frankfurt am Main wird hier Folgendes gebetet:)

Denn ach, wir sind ausgelassen, Du aber bist barmherzig und gnädig, wir sind hartnäckig, Du aber bist langmütig, wir sind voller Sünden, Du bist voll Erbarmen, unsere Tage sind einem schwindenden Schatten gleich, Du aber bleibst derselbe und Deine Jahre enden nie. Tilge und beseitige unsere Missetaten vor Deinen Augen! Lenke unseren Sinn, um sich Dir zu unterwerfen, beuge unsere Störrigkeit, um zu Dir zurückzukehren und erneuere unseren Entschluß zur Befolgung Deiner Gebote! Kleide Dich in Deine Milde, umgib Dich mit Deiner Barmherzigkeit, hülle Dich in Dein Wohlwollen, umgürte Dich mit Deiner Gnade, zeige Dich in Deiner allgütigen und herablassenden Weise und verfahre mit uns nach Deinem Erbarmen und Deiner großen Huld!

Beschneide unser Herz, daß es Deinen Namen liebe und ehrfürchte; wie geschrieben steht in Deiner Lehre: „Der Ewige, dein Gott, wird dein und deiner Nachkommen Herz beschneiden, auf daß du den Ewigen, deinen Gott, liebest mit ganzem Herzen und ganzer Seele, um deiner Erhaltung willen."

*) Das Herz beschneiden heißt: Die ausschweifenden Begierden und Neigungen wie einen wilden Auswuchs daraus ausrotten.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃

סְלַח לָנוּ׃ מְחַל לָנוּ׃ כַּפֶּר לָנוּ׃

חזן. קהל.

כִּי אֲנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה אֱלֹהֵינוּ׃ אֲנוּ בָנֶיךָ וְאַתָּה אָבִינוּ׃
אֲנוּ עֲבָדֶיךָ וְאַתָּה אֲדוֹנֵנוּ׃ אֲנוּ צֹאנֶךָ וְאַתָּה רוֹעֵנוּ׃
אֲנוּ כַרְמֶךָ וְאַתָּה שׁוֹמְרֵנוּ׃ אֲנוּ נַחֲלָתֶךָ וְאַתָּה חֶלְקֵנוּ׃
אֲנוּ קְוֶיךָ וְאַתָּה מוֹשִׁיעֵנוּ׃ אֲנוּ פְעֻלָּתֶךָ וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ׃
אֲנוּ סְגֻלָּתֶךָ וְאַתָּה קְרוֹבֵנוּ׃ אֲנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה מַלְכֵּנוּ׃
אֲנוּ רֵעֶיתֶךָ וְאַתָּה דּוֹדֵנוּ׃ אֲנוּ מַאֲמִינֶיךָ וְאַתָּה מַאֲמִינֵנוּ׃

In Frankfurt a. M. fängt man hier an לפניך אנא תבא u. s. w.

אֲנוּ עֲנִי פָנִים וְאַתָּה רַחוּם וְחַנּוּן׃ אֲנוּ קְשֵׁה עֹרֶף וְאַתָּה
אֶרֶךְ אַפַּיִם׃ אֲנוּ מְלֵאֵי עָוֹן וְאַתָּה מָלֵא רַחֲמִים׃ אֲנוּ
יָמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר, וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃ (נ״א אָנָּא)

תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ, וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ
עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ׃

אָשַׁמְנוּ׃ בָּגַדְנוּ׃ גָּזַלְנוּ׃ דִּבַּרְנוּ דְפִי׃ הֶעֱוִינוּ׃
וְהִרְשַׁעְנוּ׃ זַדְנוּ׃ חָמַסְנוּ׃ טָפַלְנוּ שֶׁקֶר׃ יָעַצְנוּ
רַע׃ כִּזַּבְנוּ׃ לַצְנוּ׃ מָרַדְנוּ׃ נָאַצְנוּ׃ סָרַרְנוּ׃
עָוִינוּ׃ פָּשַׁעְנוּ׃ צָרַרְנוּ׃ קִשִּׁינוּ עֹרֶף׃ רָשַׁעְנוּ׃
שִׁחַתְנוּ׃ תִּעַבְנוּ׃ תָּעִינוּ׃ תִּעְתָּעְנוּ׃

סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ׃ וְאַתָּה
צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ׃ כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ׃

אא״א Unser Gott und Gott unserer Väter, vergib uns, verzeihe und entsündige uns! Wir sind ja Deine Nation und Du bist unser Gott, wir Deine Söhne und Du unser Vater, wir Deine Knechte, Du unser Herr, wir deine Lämmer, Du unser Hirt, wir Dein Weingarten, Du unser Hüter, wir Dein Erbe, Du unser Anteil, wir vertrauen Dir, Du bist unser Retter, wir sind Dein Werk, Du unser Schöpfer, wir Deine Lieblinge, Du unser Verwandter, wir Dein Volk, Du unser König, wir Deine Geliebte, Du unser Geliebter, wir Deine Gepriesenen und Du unser Preis.

אנו Wir sind ausgelassen, Du aber bist barmherzig und gnädig; wir sind hartnäckig, Du bist langmütig; wir sind sündenvoll, Du bist erbarmungsvoll; wir vergehen, unsere Tage wie ein gleitender Schatten, Du aber bleibst derselbe, Deine Jahre enden nicht.

אא״א Unser Gott und Gott unsrer Väter, o, laß doch vor Dich kommen unser Gebet, entziehe Dich unsrem Flehen nicht! Wir sind nicht so dreist und verstockt, um Dir, o Ewiger, unser Gott und Gott unsrer Väter, zu sagen, wir seien rechtschaffen und sündenfrei; nein — wir haben wahrlich gesündigt!

אשמנו Wir haben vieles verschuldet. Wir waren treulos, haben unsren Nächsten beeinträchtigt und verleumdet, wir haben gefehlt und gefrevelt, wir waren mutwillig und haben Gewalttaten ausgeübt, wir haben Unwahrheit erdichtet, schädliche Ratschläge gegeben, getäuscht und gehöhnt, wir waren ungehorsam und haben geschmäht, wir waren ausgelassen und haben Sünden und Missetaten begangen, wir haben beleidigt, wir waren hartnäckig, wir waren boshaft, wir sind ausgeartet, wir übten Greueltaten, wir verirrten uns und leiteten andre irre.

סרנו Wir sind von Deinen Geboten und guten Verordnungen abgewichen, und es hat uns nicht gefrommt. Du, Allgerechter in allem, was uns betroffen, Du hast treulich gehandelt, wir aber — wir haben gefrevelt.

הַרְשַׁעְנוּ וּפָשַׁעְנוּ. לָכֵן לֹא נוֹשָׁעְנוּ. וְתֵן בְּלִבֵּנוּ
לַעֲזֹב דַּרְכְּךָ רֶשַׁע. וְחִישׁ לָנוּ יֶשַׁע: כַּכָּתוּב עַל יַד
נְבִיאֶךָ, יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבֹתָיו וְיָשׁוֹב
אֶל־יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל־אֱלֹהֵינוּ כִּי־יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ:
הַדְּרוֹנוֹת וְהַשַּׁגְגוֹת אַתָּה מַכִּיר. הָרָצוֹן, וְהָאָנֶס.
הַגְּלוּיִם, וְהַנִּסְתָּרִים, לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים. מָה
אָנוּ. מָה חַיֵּינוּ. מָה חַסְדֵּנוּ. מַה צִּדְקֵנוּ. מַה יְשׁוּעָתֵנוּ:
מַה כֹּחֵנוּ. מַה גְּבוּרָתֵנוּ. וּמַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי
הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי
הַשְׂכֵּל כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ.
וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם, וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן
שְׁחָקִים. הֲלֹא כָּל הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם. וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל־
חָי: אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל־חַדְרֵי בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב:
אֵין דָּבָר נַעֲלָם מִמֶּךָּ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

קי״ו שִׁמְךָ מֵעוֹלָם עוֹבֵר עַל פֶּשַׁע.
שַׁוְעָתֵנוּ תַּאֲזִין בְּעָמְדֵנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְפִלָּה:
תַּעֲבוֹר עַל פֶּשַׁע לְעַם שְׁבֵי פָּשַׁע.
תְּמְחֶה אַשְׁמָתֵנוּ (ק״ו פִּשְׁעֵינוּ) מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

הרשענו Wir haben gefehlt und gefrevelt; darum fanden wir keinen Beistand. O lenke doch unser Herz, daß es den bösen Weg verlasse, und beschleunige unser Heil! So hast Du durch Deinen Propheten (Jesaias 55, 7) niederschreiben lassen: „Es verlasse der Frevler seinen Weg, der Mann des Unrechts seine Gedanken, und kehre um zu dem Ewigen, daß er sich seiner erbarme, zu unserm Gotte, denn er verzeihet viel." Du kennst unsere Frevel und unsere Irrtümer, was wir vorsätzlich und was wir unvorsätzlich begangen; unsere öffentlichen und geheimen Sünden sind Dir offenbar und bekannt. Was sind wir, was ist unser Leben! Was ist unsere Frömmigkeit, was unsere Tugend! Was ist unsere Hilfe, was unsere Kraft, was unsere Stärke! Was können wir vorbringen vor Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter? Sind nicht alle Helden vor Dir wie ein Nichts, und die Männer von Namen, als wären sie nie gewesen, und die Weisen wie ohne Wissen, und die Einsichtigen wie ohne Kenntnis? Denn die Menge ihrer Taten ist nur Tand und die Tage ihres Lebens sind eitel, und des Menschen Vorzug vor dem Tiere ist nichts, denn alles ist eitel!

מה Was sollen wir Dir, Bewohner jener Höhen, sagen? was Dir erzählen, Himmelsthroner? weißt Du doch alle verborgenen Dinge sowie die offenbaren! —

אתה Du kennst alle Geheimnisse der Welt, das tief Verborgene aller Lebenden! Du durchschaust alle Gemächer unsres Innern und prüfst Nieren und Herz; kein Ding ist vor Dir geheim, und nichts bleibt Deinem Blick verborgen! —

שמך Dein Name ist von jeher „Vergeber der Missetaten," so höre unseren Ruf, da wir betend vor Dir erscheinen! O, verzeihe den Frevel dem Volk, das vom Frevel zurückkehrt, und laß unsere Schuld vor Deinen Augen verschwinden!

וּבְנֵי יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃
שֶׁתִּסְלַח לָנוּ עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ׃ וְתִמְחַל־לָנוּ
עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ׃ וּתְכַפֵּר־לָנוּ עַל כָּל־פְּשָׁעֵינוּ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאָנֶס וּבְרָצוֹן׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָּעַת׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְטוּי שְׂפָתַיִם׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּגְלוּי וּבַסֵּתֶר׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּגְלוּי עֲרָיוֹת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּדְבוּר פֶּה׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּדַּעַת וּבְמִרְמָה׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוּר הַלֵּב׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת רֵעַ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּוְעִידַת זְנוּת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבִשְׁגָגָה׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְשׁוּת פֶּה׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתַיִם׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע׃

וכבן O, möge es doch Dein Wille sein, Ewiger unser Gott und Gott unsrer Väter, alle unsre Sünden zu vergeben, alle unsre Vergehungen zu verzeihen und uns alle unsre Missetaten zu erlassen!

על חטא Die Sünde, die wir begangen unwillkürlich oder willkürlich,

und die, welche wir begangen durch Herzensverstocktheit;

die Sünde, die wir begangen in Unwissenheit,

und die, welche wir begangen durch Worte, die unsren Lippen entfahren;

die Sünde, die wir begangen öffentlich oder heimlich,

und die, welche wir begangen durch Unsittlichkeit;

die Sünde, die wir begangen durch Rede des Mundes,

und die, welche wir begangen durch vorsätzlichen Betrug;

die Sünde, die wir begangen durch böse Gedanken,

und die, welche wir begangen durch Hintergehung des Nächsten;

die Sünde, die wir begangen durch Scheinbuße,

und die, welche wir begangen durch Verletzung der Keuschheit;

die Sünde, die wir begangen mit Absicht oder im Irrtum,

und die, welche wir begangen durch Geringschätzung der Eltern und Lehrer;

die Sünde, die wir begangen durch Gewalttätigkeit,

und die, welche wir begangen durch Entheiligung des göttlichen Namens;

die Sünde, die wir begangen durch törichte Reden,

und die, welche wir begangen durch unlautere Worte;

die Sünde, die wir begangen durch die Gewalt böser Leidenschaften,

וְעַ֫ל שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בְּיוֹדְעִ֫ים וּבְלֹא יוֹדְעִ֫ים׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בְּבַפַּת־שָׂחַד׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בְּקַלְנוּת וּבְבָזָב׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בְּלָשׁוֹן הָרָע׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בְּלַצוֹן׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בְּנֶ֫שֶׁךְ וּבְמַרְבִּית׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בִּשְׁקוּר עָיִן׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בְּשִׂיחַ שִׂפְתוֹתֵ֫ינוּ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בְּעֵינַ֫יִם רָמוֹת׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בְּעַזּוּת מֵצַח׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בִּפְרִיקַת עֹל׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בִּפְלִילוּת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בִּצְרוּת עָיִן׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בִּקְלוּת רֹאשׁ׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בִּקְשִׁיוּת עֹרֶף׃
עַ֫ל שֶׁחָטָ֫אנוּ לְפָנֶ֫יךָ בִּרְיצַת רַגְלַ֫יִם לְהָרַע׃

und die, welche wir begangen, wissend oder unwissend —
Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —
Die Sünde, die wir begangen durch Bestechung,
und die, welche wir begangen durch Lügen und Betrügen;
die Sünde, die wir begangen durch Verleumdung,
und die, welche wir begangen durch Spötterei;
die Sünde, die wir begangen im Handel und Wandel,
und die, welche wir begangen durch Essen und Trinken;
die Sünde, die wir begangen durch Zinsen und Wucher,
und die, welche wir begangen durch hochmütiges Gebahren;
die Sünde, die wir begangen durch den Blick der Augen,
und die, welche wir begangen durch Plauderei;
die Sünde, die wir begangen durch stolzes Blicken,
und die, welche wir begangen mit frecher Stirne —
Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —
Die Sünde, die wir begangen durch Abwerfung des Joches*),
und die, welche wir begangen durch Urteilen;
die Sünde, die wir begangen durch Nachstellung unsres Nächsten,
und die, welche wir begangen durch Mißgunst;
die Sünde, die wir begangen durch Leichtfertigkeit,
und die, welche wir begangen durch Hartnäckigkeit;
die Sünde, die wir begangen durch Eilfertigkeit zum Bösen,

*) Das Joch abwerfen heißt, sich seinen Pflichten entziehen.

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת שָׁוְא׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁנָאַת חִנָּם׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׁוּמֶת יָד׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִמְהוֹן לֵבָב׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ. מְחַל־לָנוּ. כַּפֶּר־לָנוּ׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁ֫חַ עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלָה וְיוֹרֵד׃

In Frankf. a. M. u. mehreren Gem. wird hier das Untenstehende gebetet.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁ֫חַ עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּי וְתָלוּי׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁ֫חַ עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁ֫חַ עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁ֫חַ עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁ֫חַ עֲלֵיהֶם כָּרֵת וְעָרִירִי (כ״ף ועריריות)׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ. מְחַל־לָנוּ. כַּפֶּר־לָנוּ׃

In Frankf. a. M. u. mehreren Gem. wird nach dieser Ordnung gebetet.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם תָּלוּי׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמָיִם׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת׃ ועל כלם וכו׳.

und die, welche wir begangen durch Verleumdung;
die Sünde, die wir begangen durch Meineid,
und die, welche wir begangen durch grundlosen Haß;
die Sünde, die wir begangen durch Veruntreuung des Anvertrauten,
und die, welche wir begangen aus Herzenstaumel —
Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —
Auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Ganzopfer;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Sündenopfer;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem steigenden oder sinkenden Opfer;
*) auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Schuldopfer für gewisse oder unentschiedene Schuld;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu Schlägen der Züchtigung;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu vierzig Schlägen;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zum Tode durch Gottes Hand;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zur Ausrottung und Vereinsamung —
Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —

---

*) In Frankfurt a. M. und mehreren Gem. wird nach folg. Ordnung gebetet.
Auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Schuldopfer;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Schuldopfer für unentschiedene Schuld;
a. j. S., w. welcher wir verschuldet wären zur Ausrottung;
a. j. S., w. w. wir verschuldet wären zum Tode durch Gottes Hand;
a. j. S., w. welcher wir verschuldet wären zu vierzig Schlägen;
a. j. S., w. welcher wir verschuldet wären zu Schlägen der Züchtigung — — Für alle diese ꝛc. ꝛc. wie oben.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין סְקִילָה · שְׂרֵפָה · הֶרֶג · וְחֶנֶק · עַל מִצְוַת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוַת לֹא תַעֲשֶׂה · בֵּין שֶׁיֶּשׁ בָּהּ קוּם עֲשֵׂה · וּבֵין שֶׁאֵין בָּהּ קוּם עֲשֵׂה · אֶת־הַגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ · אֶת־הַגְּלוּיִם לָנוּ כְּבָר אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ · וְהוֹדִינוּ לְךָ עֲלֵיהֶם · וְאֶת־שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים · כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר הַנִּסְתָּרֹת לַיי אֱלֹהֵינוּ · וְהַנִּגְלֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד־עוֹלָם · לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת:

וְאַתָּה רַחוּם מְקַבֵּל שָׁבִים וְעַל הַתְּשׁוּבָה מֵרֹאשׁ הִבְטַחְתָּנוּ וְעַל הַתְּשׁוּבָה עֵינֵינוּ מְיַחֲלוֹת לָךְ:

וָדָוִד עַבְדְּךָ אָמַר לְפָנֶיךָ שְׁגִיאוֹת מִי יָבִין מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי: נַקֵּנוּ ייָ אֱלֹהֵינוּ מִכָּל־פְּשָׁעֵינוּ וְטַהֲרֵנוּ מִכָּל־טֻמְאוֹתֵינוּ וְזָרוֹק עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ · כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם, מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם:

Auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu den vier gerichtlichen Todesstrafen: Steinigen, Verbrennen, Enthaupten und Erwürgen — es seien gebietende oder verbietende Gesetze, solche, zu deren Ausübung wir angehalten sind, oder solche, zu deren Ausübung wir nicht angehalten sind, die uns bekannt und die uns unbekannt sind! Die wir wissen, haben wir hergerechnet und vor Dir bekannt, und die uns unbekannt geblieben, sind doch Dir offenbar und bewußt — sowie geschrieben steht: „Verborgene Dinge sind dem Ewigen, unserem Gotte, vorbehalten; was aber offenbar wird, geht uns und unsere Kinder an, daß wir tun alle Worte dieser Lehre."

ואתה Du, Erbarmungsvoller, nimmst die sich Bekehrenden auf! Du hast uns von Anbeginn Vergebung für Bekehrung zugesichert, und auf unsere Bekehrung gestützt, harren unsere Augen zu Dir!

ודוד Dein Knecht David sprach zu Dir: „Unwissentliche Fehler, wer bemerkt die? bewahre mich vor unbekannten Sünden!" So befreie auch uns, Ewiger, unser Gott, von all unseren Frevel, reinige uns von aller Unreinheit und besprenge uns reinigend mit Reinigungswasser; wie es durch Deinen Propheten (Jecheskel) niedergeschrieben wurde: „Ich werde reines Wasser über euch gießen, daß ihr rein werdet; von all euerer Unreinheit und all eueren Flecken werde ich euch reinigen!"

המנהג לברך לחן תומרים בפפ"מ.

מו"ק לְבָרְכְךָ נִקְרֵאתָ חַנּוּן וְרַחוּם מַרְבֶּה סְלִיחָה:

*) אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

ק' אַל תִּירָא יַעֲקֹב שׁוּבוּ שׁוֹבָבִים. ק' שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל:

ק' הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

ע"פ א"ב כפול.

ק' אָמַרְתִּי לַפּוֹשְׁעִים. אַכַּלָּה פְּשָׁעִים. ק' שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל:

ק' בָּשְׁתֵּנוּ יְדוּעִים. בְּמַעֲשֵׂינוּ הָרָעִים. ק' וְאֵיךְ נָשׁוּבָה:

ק' גַּרְתִּי לְנָאוֹלַי. גְּשׁוּ אֵלַי. ק' שׁוּבוּ שׁוֹבָבִים:

ק' דָּפְיוֹת מַעֲלָלַי. דְּחֵה מֵעָלַי. ק' וְאֶלֶיךָ נָשׁוּבָה:

ק' שֶׁמֵּץ אֶנְעוֹל. שֶׁלְּמַעֲנִי אֶפְעוֹל. ק' שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל:

ק' שְׁחַתְנוּ לָמְעוֹל. שִׁבַּרְנוּ עֹל. ק' וְאֵיךְ נָשׁוּבָה:

ק' תּוֹצָלוּ מֵחָפֶר. תֶּחֱקוּ בְּסֶפֶר. קו"ף שׁוּבוּ שׁוֹבָבִים:

תַּמְצִיאֵנוּ כְּפֶר. תִּסְלַח וּתְכַפֵּר. וְאֶלֶיךָ נָשׁוּבָה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הַשִּׁיבֵנוּ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם. שׁוּבֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְהָפֵר כַּעַסְךָ עִמָּנוּ. כִּי אַתָּה רוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה וְעַל הַתְּשׁוּבָה מֵרֹאשׁ הִבְטַחְתָּנוּ. כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְיָ אֱלֹהֶיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ בַּעֲוֹנֶךָ. וְנֶאֱמַר קְחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְיָ אִמְרוּ אֵלָיו כָּל תִּשָּׂא עָוֹן וְקַח טוֹב וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ:

וּמַאֲהַבָתְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁאָהַבְתָּ אֶת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וּמַחֲמָלָתְךָ מַלְכֵּנוּ שֶׁחָמַלְתָּ עַל בְּנֵי בְרִיתֶךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת (יום השבת הזה ואת) יוֹם (צום) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילַת חֵטְא וְלִסְלִיחַת עָוֹן וּלְכַפָּרַת פֶּשַׁע:

*) נק"ק מיץ תומרים או"א השיבנו וכו' עד ומאהבתך קודם כפיוט או"א אל תירא.

לבדך Dich allein nennt man allgnädig, allbarmherzig und verzeihungsvoll.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter!

Fürchte nichts, Jakob! Kehre nur von den Sünden zurück! kehre zurück, Israel!

הנה Siehe, Er schläft nicht und schlummert nicht, der Hüter Israels.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter!

Vorb. 1) Ich habe den Missetätern versprochen, die Missetat zu vernichten. Kehre zurück, Israel! — Gem. 2) Wir sind schändlich verrufen, der Übeltaten halben! wie sollen wir zurückkehren?

V. Ich habe ja meine Erlösten geheißen herbeikommen; kehret denn zurück von den Sünden! — G. Das Lasterhafte in meiner Aufführung, o, schaffe es hinweg! dann kehren wir um zu Dir!

V. Ich will es hinwegschaffen das Laster, will Dir verzeihen meinethalben. Kehre zurück, Israel! — G. Wir sind ausgeartet durch Untreue! wir haben das Joch des Gesetzes gebrochen; wie wollen wir nun zurückkehren?

V. Ihr sollt gerettet, nicht zu Schanden werden, ihr sollt wieder in das Buch eingetragen werden; kehrt zurück von eueren Sünden! — G. O, laß uns Erlösung finden! vergib und verzeihe, dann kehren wir um zu Dir!

Unser Gott und Gott unserer Väter! O, führe uns zu Dir zurück, laß uns heimkehren! erneuere unsere Tage wie in vorigen Zeiten! Tröste uns, Gott, unser Heil, laß ab von Deiner Ungnade gegen uns! Dir gefällt ja die Buße wohl, Du hast uns sie schon am Anbeginn verheißen. So wurde durch Deinen Propheten (Hosea 14, 2) niedergeschrieben: „O, kehre zurück, Israel, hinauf zum Ewigen, deinem Gott, denn du bist sehr gefallen durch deine Sünde.“ Ferner heißt es: „Bringt nur Gebete mit, und kehrt zum Ewigen zurück! sagt ihm: Du vergibst die Sünde gänzlich, wenn wir Besserung annehmen, und unserer Lippen Dank statt Farren Dir opfern!“

ומאהבתך Und um Deiner Liebe willen, die Du, Ewiger, unser Gott, Deinem Volke Israel zugewendet, und um Deine Huld, o König, die Du Deinen Bundeskindern erwiesen, hast Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott, diesen (Sabbat und diesen) Versöhnungstag zur Vergebung unserer Vergehungen, zur Verzeihung der Sünden und zur Versöhnung der Missetaten.

1) Der Vorbeter ermahnt die Gemeinde zur Buße im Namen Gottes.
2) Antwort der Gemeinde.

ע"פ א"ח ב"ש.

ק' יוֹם אֲשֶׁר אֲשָׁמְנוּ יְצַלַּל וְיִסְגַּר.

ק' הַיּוֹם תִּסְלַח לְכָל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר הַגָּר:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וְנִסְלַח לְכָל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָם כִּי לְכָל הָעָם בִּשְׁגָגָה:

ק' יוֹם בָּגְדָנוּ תִּשָּׂא וְתִסְלַח.

ק' הַיּוֹם שִׁמְךָ יֵאָמֵן אֵל טוֹב וְסַלָּח:

כַּכָּתוּב בִּדְבְרֵי קָדְשֶׁךָ כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ:

ק' יוֹם גָּעַלְנוּ שַׁבַּח וַעֲזוֹב.

ק' הַיּוֹם רַחֲמֵנוּ וְנָשׁוּב וְדַרְכְּךָ רָשַׁע נַעֲזוֹב:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבֹתָיו
וְיָשֹׁב אֶל יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

ק' יוֹם דָּפְיֵנוּ אָנָא שָׂא נָא.

ק' הַיּוֹם קְשׁוֹב תַּחֲנוּנֵינוּ וּבְתַחֲנוּן סְלַח נָא:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה
לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד הֵנָּה: וְשָׁם נֶאֱמַר: וַיֹּאמֶר יְיָ סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ:

קו"פ בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַמְּצֻיָּא לָנוּ
מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ סְלַח נָא לְמַעַן שִׁמֶךָ:

ק' יוֹם חֲזַרְנוּ בְּרִיתְךָ לְהָפֵר.

ק' הַיּוֹם צוּל עָוֹן וְיָבֵל וּכְרַחוּם כַּפֵּר:

כַּכָּתוּב בִּדְבְרֵי קָדְשֶׁךָ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל חֲמָתוֹ:

ק' יוֹם וַעוֹתֵנוּ יְשִׂכַּח וְיִתְעַב.

ק' הַיּוֹם פְּשָׁעֵינוּ מְחֵה כָעָב:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ
וְכָעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ:

Vorb. יום Ein Tag, an welchem unser Verschulden vergeht und verschwindet.

Gem. Heute vergibst Du der ganzen Gemeinde der Kinder Israels, auch dem Fremden unter ihnen. So steht in Deiner Lehre geschrieben: „Der ganzen Gemeinde der Kinder Israels sowohl, als dem Fremden, der sich unter ihnen aufhält, sei es vergeben; denn es geschah der ganzen Gemeinde aus Irrtum."

V. Ein Tag, an welchem Du unsere Untreue verzeihst und vergibst. G. Heute bewährst Du Deinen Namen: — gütiger und vergebender Gott. So steht in Deinen heiligen Worten geschrieben: „Du, Ewiger, bist allgütig, allvergebend, reich an Huld gegen alle, die Dich anrufen."

V. Ein Tag, an welchem Du unsern Widerwillen nicht in Erinnerung bringst. G. Heute bist Du uns gnädig, wenn wir umkehren und den Weg des Lasters verlassen. So wurde durch Deinen Propheten (Jes. 55, 7) geschrieben: „Es verlasse der Frevler seinen Weg, der Mann des Unrechts seine Gedanken, und kehre um zu dem Ewigen, daß Er sich seiner erbarme, zu unserm Gotte, denn Er verzeihet viel."

V. Ein Tag, an welchem Du unser Bitten um Verzeihung der Sünden erhörst.

G. Heute vernimm unser Bitten und Flehen und verzeihe! So steht in Deiner Lehre geschrieben: „So verzeihe doch die Missetat dieses Volkes, nach Deiner großen Gnade, und wie Du von Ägypten aus bis jetzt schon so oft Nachsicht mit dieser Nation gehabt." Dabei heißt es ferner: „Der Ewige sprach: ich verzeihe, wie du gesagt hast."

V. u. G. בעבור Um Deines glorreichen Namens willen, willfahre uns, der Du verzeihest und vergibst! O vergib doch um Deines Namens willen.

V. Ein Tag, an welchem Du unsere Bundbrüchigkeit verzeihest.

G. Heute wird die Sünde in des Meeres Tiefe versenkt, und Du vergibst nach Deiner Allbarmherzigkeit. So steht in Deinen heiligen Worten geschrieben: „Er, der Allbarmherzige, vergibt die Missetat und vertilgt nicht; er wendet oft seinen Zorn ab und nie läßt Er seinen ganzen Grimm erwachen."

V. Ein Tag, an welchem Du unsere Vergehungen der Vergessenheit übergibst.

G. Heute lässest Du unsere Missetaten wie Wolken dahin schwinden. So wurde durch Deinen Propheten (Jes. 44, 22) geschrieben: „Ich lasse sie wie Wolken hinschwinden, deine Missetaten, und wie Dunst Deine Vergehungen; kehre zurück zu mir, ich erlöse dich."

פ׳ יוֹם זְדוֹנֵנוּ הַעֲבֵר בָּעָנָן׃

ק׳ הַיּוֹם עֲנֵנוּ בְּיוֹם רְדָתְךָ בֶּעָנָן׃

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וְיָרַד יְיָ בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְיָ׃
וַיַּעֲבֹר יְיָ עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב
חֶסֶד וֶאֱמֶת׃ נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה׃

קו״פ בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַמֻּצָּא לָנוּ
רַחוּם וְחַנּוּן רַחֵם נָא לְמַעַן שִׁמֶךָ׃

פ׳ יוֹם חָנֵנְךָ עָנֵנוּ בַּעֲדֵנוּ, תְּזוֹכֵר׃

ק׳ הַיּוֹם סְלַח לַעֲוֹנֵינוּ וְחַטָּא אַל תְּזוֹכֵר׃

כַּכָּתוּב בִּדְבְרֵי קָדְשֶׁךָ אַל תִּזְכָּר לָנוּ עֲוֹנוֹת
רִאשׁוֹנִים מַהֵר יְקַדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ כִּי דַלּוֹנוּ מְאֹד׃

פ׳ יוֹם טָעוּתֵנוּ יְבַקֵּשׁ וָאָיִן׃

ק׳ הַיּוֹם נָאֶם הָקֵם יְבַקֵּשׁ עָוֹן וָאָיִן׃

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ בַּיָּמִים הָהֵם וּבָעֵת הַהִיא
נְאֻם יְיָ וְיְבֻקַּשׁ אֶת עֲוֹן יִשְׂרָאֵל וְאֵינֶנּוּ וְאֶת חַטֹּאת
יְהוּדָה וְלֹא תִמָּצֶאינָה כִּי אֶסְלַח לַאֲשֶׁר אַשְׁאִיר׃

פ׳ יוֹם יְדָרְשׁוּךָ, מְצָרֶיךָ וּמְטַהֵר׃

ק׳ הַיּוֹם מִכָּל חַטֹּאתֵינוּ אוֹתָנוּ תְטַהֵר׃

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם
לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ׃

פ׳ יוֹם כָּל תִּשָּׂא עָוֹן בְּתַחֲנוּן אֲבַטֵּחַ׃

ק׳ הַיּוֹם לְשַׁוְּעָתֵנוּ אָזֶן הַטֵּה

כַּכָּתוּב בִּדְבְרֵי קָדְשֶׁךָ הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ וּשְׁמָע פְּקַח עֵינֶיךָ
וּרְאֵה שִׁמְמֹתֵינוּ וְהָעִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שִׁמְךָ עָלֶיהָ׃ כִּי לֹא עַל
צִדְקֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים׃ אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה
אַל תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ׃

Vorb. Ein Tag, an welchem Du unsere Frevel verschwinden lässest wie Wolke. G. Heute antworte uns, wie an jenem Tage, wo Du Dich in einer Wolke herabgelassen. So steht in Deiner Lehre geschrieben: „Der Ewige ließ sich in der Wolke herab, stellte sich zu ihm hin, und rief den Namen Ewiger — nämlich die Erscheinung des Ewigen zog an Mosche vorüber und rief: „Ewiger, Ewiger, Gott, barmherzig und gnädig, „langmütig, reich an Huld und Treue, der bewahret Huld „bis in das tausendste Geschlecht, der vergibt Missetat, Frevel „und Sünde, und befreit von Strafe."

V. u. G. בעבור Um Deines glorreichen Namens willen willfahre uns, Gnädiger und Barmherziger! sei uns doch gnädig, um Deines Namens willen.

V. Ein Tag, an welchem Du Dich des Gebetes des Demütigen (Mosche) erinnerst.

G. Heute vergib unsere Sünden und erinnere Dich unserer Vergehen nicht mehr! So steht in Deinen heiligen Worten geschrieben: „Gedenke uns nicht vergangener Sünden! komme uns mit Erbarmen bald zuvor, denn wir sind ganz verarmt!"

V. Ein Tag, an welchem unser begangener Irrtum vergebens möge gesucht werden. G. Heute bestätige jene Verheißung, daß unsere Sünde wird gesucht, aber nicht gefunden werden. So wurde durch Deinen Propheten (Jerem. 50, 20) geschrieben: „In jenen Tagen und in jener Zeit — spricht der Ewige — wird man Israels Sünden suchen, aber nicht treffen, und Jehudahs Vergehungen werden nicht zu finden sein; denn ich werde dem Überreste (Israel) verzeihen."

V. Ein Tag, an welchem wir Dich anbeten, Du möchtest uns läutern und reinigen. G. Heute reinigst Du uns von allen unseren Sünden. So steht in Deiner Lehre geschrieben: „Denn an diesem Tage wird er euch entsühnen, euch zu reinigen; von allen euern Sünden vor dem Ewigen sollt ihr rein werden!"

V. Ein Tag, an welchem Du alle Sünden durch Gebete verzeihest. G. Heute neige Dein Ohr zu unserem Gebete! So steht in Deinen heiligen Worten geschrieben: „Neige Dein Ohr, o Herr, und höre, öffne Deine Augen und siehe unsere Zerrüttung und die Stadt, die nach Deinem Namen genannt ward. Denn nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unsere Bitten vor Dir nieder, sondern im Vertrauen auf Deine große Barmherzigkeit. Herr, erhöre! Herr, verzeihe! Herr, vernimm! willfahre, zögre nicht! um Deinetwillen, mein Gott! denn nach Deinem Namen wird Deine Stadt und Dein Volk genannt."

קו״פ בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַמֻּצָּא לָנוּ שׁוֹמֵעַ
תְּפִלָּה שְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ לְמַעַן שִׁמֶךָ:

ע״ם א״ב. חזן קהל

אֶהַלֶּלְךָ בְּקוֹל רָם. מָגֵן אַבְרָהָם. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
בְּיָדְךָ מֵמִתִּים. מְחַיֵּה הַמֵּתִים. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
גְּדֻלָּתְךָ אָדְרוֹשׁ. הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ. מִי אֵל כָּמוֹךָ:

Am Sabbat wird dieſes nicht gebetet, man fängt ſogleich an עלינו אמונות.

הוֹרֵשׁ אִמְרֵי דַעַת. חוֹנֵן הַדַּעַת. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
הָאוֹמֵר שׁוּבָה. הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
וּמוֹחֵל וְסוֹלֵחַ. הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
זֵךְ וּמִתְהַלֵּל. גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
חוֹבֵשׁ וּמְבַלֶּה. רוֹפֵא חוֹלֶה. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
טוֹב יָמִים וְשָׁנִים. מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
יְהִי לְיִשְׂרָאֵל. מִקַּבֵּץ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
כּוֹנֵן כֵּס מִשְׁפָּט. הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
לְךָ לְבַדְּךָ מְיַחֲדִים. מַכְנִיעַ זֵדִים. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
מְרַבֵּר וּמֵקִים. מְבָטֵחַ לַצַּדִּיקִים. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
נוֹתֵן אוֹר יוֹמָם. בּוֹנֶה יְרוּשָׁלַיִם. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
סְלַח לְנִדְנָלָה. שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. מִי אֵל כָּמוֹךָ:

לחזן.

עֶלְיוֹן אֱמוּנוֹת. סוֹלֵחַ עֲוֹנוֹת. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
פְּנֵה תְּפִלָּה וַמַלֵּל. לְמַקְדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
צְפֵה נָא בְּמַעֲבַד. שֵׁאתְךָ לְבַדְּךָ בְּיִרְאָה נַעֲבֹד. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
קוֹל רִנָּה וְתוֹדוֹת. הַטּוֹב לְךָ לְהוֹדוֹת. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
רָם בָּרוּךְ קְהַל הֲמוֹנָי. יְבָרֶכְךָ יְיָ. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
שְׁבִינָתְךָ שָׁלוֹם. עוֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
תָּבֹא בְרָכָה אֲלֵיכֶם. וְנֹאמַר תְּפִלָּה עֲלֵיכֶם. מִי אֵל כָּמוֹךָ:

V. u. G. בעבור Um Deines glorreichen Namens willen, willfahre uns, Erhörer des Gebets! O, erhöre unser Gebet, um Deines Namens willen.

1) אהללך Ich will Dich mit lauter Stimme loben, Schild Abrahams! wer ist, o Gott, wie Du!
Durch Dich wollen wir sterben, der Du die Toten belebst, wer ist, o Gott, wie Du!
Deine Größe will ich forschen, o heiliger König, wer ist ꝛc.
Er forscht der Wissenschaft Sprüche (Thora), begünstiget die Wissenschaft, wer ist, o Gott, wie Du!
Er spricht: kehre um, hat Wohlgefallen an Buße, wer ist ꝛc.
Er vergibt und verzeihet, vergibt häufig, wer ist ꝛc.
Der Reine und Gepriesene, Erlöser Israels, wer ist ꝛc.
Er heilt (verbindet) und läßt welken, heilt den Kranken, wer ist, o Gott, wie Du!
Der allezeit Gütige segnet die Jahre, wer ist, o Gott, wie Du!
Gott Israels, er vereiniget die Verstoßenen Israels, wer ist ꝛc.
Er gründet den Richterthron; König des Rechtes, wer ist, o Gott, wie Du!
Nur Dir wird Einheit zuerkannt, Dir, der Tyrannen stürzet, wer ist, o Gott, wie Du!
Er verspricht und hält es, ist der Frommen Stütze, wer ist, o Gott, wie Du!
Er gibt Licht den Tagen, erbauet Jerusalem, wer ist ꝛc.
Vergib den Panierten, Erhörer des Gebetes, wer ist ꝛc.
Erhabenster der Treuen, der Sünden vergibt, wer ist ꝛc.
Unser Mund soll nun das Gebet sprechen dem Heiliger Israels, wer ist, o Gott, wie Du!
Schaue doch auf das Verlorene[2], das Dir allein in Ehrfurcht dienet, wer ist, o Gott, wie Du!
Des Jubels und des Lobes Stimme ertöne zu Deinem Lobe, wer ist, o Gott, wie Du!
O Erhabener, segne die Versammlung: Der Ewige segne dich, wer ist, o Gott, wie Du!
Deine Residenz ist Friede, Stifter des Friedens, wer ist ꝛc.
Der Segen komme über euch, wir wollen für euch beten, wer ist, o Gott, wie Du!

---

1) In dieser Abteilung wird des Achtzehngebetes (שמונה עשרה) nach seiner Reihenfolge erwähnt.

2) Nach Jerem. 50, 6, wo die Israeliten verlorene Schafe genannt werden.

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ

מִי אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם: וְכָל־חַטֹּאת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר לֹא־יִזָּכְרוּ וְלֹא־יִפָּקְדוּ וְלֹא־יַעֲלוּ עַל־לֵב לְעוֹלָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְחַל ׀ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ (וְחַטֹּאתֵינוּ) מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחְלָן לִשְׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה. מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתִפְלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

מי Wer ist, o Gott, wie Du, der Sünden vergibt und Missetaten erläßt dem Überreste Seines Erbes! Er läßt Seinen Zorn nicht ewiglich dauern, denn Er ist gütig. Er wird sich abermals unser erbarmen und unsere Sünden unterdrücken. Ja, Du wirst all ihre Sünden versenken in die Tiefe des Meeres. Und all die Sünden Deines Volkes, des Hauses Israel, wirst Du versenken an einen Ort, wo ihrer nicht erwähnt und gedacht wird, und sie ewiglich nicht in den Sinn kommen. Erzeige Jakob Treue, Abraham Huld, wie Du ihnen — unseren Voreltern — in den Tagen der Vorwelt zugeschworen hast.

אא"א Unser Gott und Gott unserer Väter! Vergib unsere Sünden an diesem (Sabbat und) Versöhnungstage; tilge, laß verschwinden vor Deinen Augen unsere Missetaten und Vergehungen, nach jener Verheißung: „Ich, ja ich tilge deine Missetaten um meinetwillen, und deiner Vergehungen gedenke ich nicht." Ferner heißt es: „Ich lasse wie Wolke hinschwinden deine Missetaten und wie Dunst deine Vergehungen; kehre zurück zu mir, ich erlöse dich!" Ferner: „Denn an diesem Tage wird er euch entsühnen, euch zu reinigen; von allen eueren Sünden vor dem Ewigen sollt ihr rein werden." (Am Sabbat: Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe!) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Anteil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch deine Hilfe; (Am Sabbat: laß uns o Ewiger, unser Gott, in Liebe und Wohlgefallen Deinen heiligen Sabbat genießen, daß an ihm ruhe Israel, das Deinen Namen heiligt;) läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen! Denn Du bist Israel vergebend und verzeihend den Stämmen Jeschuruns in allen Geschlechtern; wir haben außer Dir keinen König, verzeihend und vergebend, wie Du. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der unsere Sünden und die Sünden seines Volkes, des Hauses Israel, verzeiht und vergibt, und so alljährlich unsere Verschuldungen hinwegnimmt — König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbat,) Israel und den Versöhnungstag!

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

*) וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר:

*) חין ספר"ם ספריכט דיא נעמייכדע וחערב, ווחרענד דיא כהנים נוח דוכן גחחנן.

וְתֶעֱרַב עָלֶיךָ שִׂיחָתֵנוּ בְּעוֹלָה וּבְקָרְבָּן. אָנָּא רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים חָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָם. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

סה"ץ מכניס מודים וגו'. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שְׁאוֹתְךָ לְבַדְךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

*) ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unsrer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertrauet sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unausſprechlichen Wohltaten, die Du uns zu jeder Zeit — des Abends, Morgens und Mittags — erweiſest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist, unser Schöpfer, Schöpfer von Anbeginn. Benedeiung und Dank Deinem großen und heiligen Namen, der Du uns am Leben und aufrecht erhalten! So laß uns ferner leben und erhalte uns, sammle unsere Vertriebenen zu den Vorhöfen Deines Heiligtums, Deine Gesetze zu befolgen, nach Deinem Willen zu handeln und Dir mit ganzem Herzen zu dienen, da wir Dir dankbar sind. Gelobt sei Gott, dem allein der Dank gebühret. —

ועל Für all dies sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכתוב O, schreibe zum glücklichen Leben ein alle Deine Bundeskinder!

וכל Und alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preiſen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe! Sela! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, segne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Mosche geschriebenen Lehre enthalten ist, und welcher gesprochen wurde durch Aharon und seine Söhne, die Priester, Dein heiliges Volk, wie es heißt:

*) In Frankfurt a. M. spricht die Gemeinde ותערב, während die כהנים zum דוכן gehen.

ותערב Nehme unser Flehen wohlgefällig auf, wie ehedem die Ganz- und Brandopfer! O Erbarmungsvoller, in Deiner großen Barmherzigkeit stelle Deine Wohnung in Zion, den Opferdienst in Jerusalem wieder her. Laß unsre Augen es schauen, wenn Du in Barmherzigkeit nach Zion zurückkehrst, und in Ehrfurcht werden wir dort Dir wieder dienen, wie in den Tagen der Vorzeit, wie in den früheren Jahren. Gelobt seist Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen!

והכהנים מברכים.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בִּקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל־אַהֲרֹן, וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

הש"ץ מקרא. הקהל עונה.

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

יְיָ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמַרְנִי אֵ כִּי חָסִיתִי בָךְ: כהכהנים מנגני וישמרך ומומרי וכו.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ חֲלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה הוּא יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיְּהוּ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלַי אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק · וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמַרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרֵחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע · וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת קִלְלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵּנִי וְתִרְצֵנִי: אָמֵן·

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵּנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת:

פָּנֵינוּ פְּנֵה־אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי־יָחִיד וָעָנִי אָנִי:

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

וִיחֻנֶּךָּ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ: ר"ש"ע.

יִשָּׂא יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ · וּמְצָא־חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:

יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים אַף־יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:

Die Priester sprechen:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du uns mit der Heiligkeit Aharons geheiligt und uns befohlen hast, Dein Volk Israel liebevoll zu segnen!

Die Priester:	Die Gemeinde:
Es segne dich	Es segne dich von Zion aus der Herr, der Himmel schuf und Erde!
Der Ewige	Ewiger, unser Herr, wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde!
Und behüte dich!	Behüte mich, Herr! denn Dir habe ich mich anvertraut!
Es lasse leuchten	Gott sei uns gnädig, gib uns seinen Segen und lasse uns sein Antlitz leuchten! Sela.
Der Ewige	Der Ewige, der Ewige, Gott, barmherzig und gnädig, langmütig und voller Huld und Treue.
Sein Antlitz	O wende Dich zu mir, sei mir gnädig, denn einsam und bedrängt bin ich.
Dir	Zu Dir, Ewiger, erheb' ich meine Seele!
Und sei dir gnädig!	Wie Knechte schauen auf die Hand ihres Herrn, wie eine Magd auf die Hand ihrer Gebieterin, so schauen unsere Augen hin zu unserm Gotte, bis er uns gnädig ist.
Es erhebe	Er empfange Segen vom Ewigen, gerechten Lohn vom Gotte seines Heils und finde Gunst und Wohlwollen in den Augen Gottes und der Menschen.
Der Ewige	Ewiger, sei uns gnädig! wir harren Dein; mit jedem Morgen leiste uns neuen Beistand, sei Hilfe uns, in Zeiten der Not!

פָּנָיו אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־
אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי:

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיּשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:

וְיָשִׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרְכֵם:

לְךָ לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח
וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה
וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:

שָׁלוֹם שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו:

כשערי ליון כתוב שלש יאמר אחר שלום הרבון רק יאמר זה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קְדֻשַּׁת חַסְדֶּיךָ
וְגָדֵל רַחֲמֶיךָ הַפְּשׁוּטִים וּלְמַעַן מָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
בֶּן־עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת הַיּוֹצֵא מִפְּסוּקִים שֶׁל־בִּרְכַּת כֹּהֲנִים
הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדֻשֶּׁךָ שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לְךָ
וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וַאֲנָקָתִי תָּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֲנָקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ
הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם. וְתָפֵר לִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנָתֵנוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בֶּרֶוח
וְלֹא בְּצָמְצוּם בְּהַתֵּר וְלֹא בְּאִפּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְּצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה
כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ פַּסַּת לֶחֶם לְאֵכֶל וּבֶגֶד לְלָבוּשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ הַנִּקְרָא אִישׁ
תָּם. וְתִתְּנֵנוּ לַאֲהֲבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְיִחְיוּ דְבָרַי
נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקֶךָ בְּשָׁעָה שֶׁהִלְבִּישׁוֹ
אָבִיו כְּתֹנֶת פַּסִּים לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו.
וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלָאוֹת וְנִסִּים וּלְטוֹבָה אוֹת. וְתַצְלִיחֵנִי בִּרְכָתִי וְתַן בְּלִבִּי
בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיךָ.
וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי
(וימי אשתי, ובני, ובנותי) (וימי אבי ואמי)
בְּטוֹב וּבִנְעִימוּת בְּרֹב עֹז וָשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

ויכוין למיים עם הכהנים כדי שיענו הקהל אָמֵן:

Dein Antlitz Verbirg nicht Dein Antlitz vor mir, am Tage meiner Angſt neige Dein Ohr mir zu, am Tage, da ich Dich rufe, eile, erhöre mich!

Dir Zu Dir erheb' ich meine Augen, der Du im Himmel throneſt!

Und gebe Sie ſollen meinen Namen über die Kinder Israels ausſprechen, und ich werde ſie ſegnen.

Dir Dir, Ewiger! gehört die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majeſtät, ja alles im Himmel und auf Erden! Dein, Ewiger, iſt das Reich, und Du biſt das Haupt über alles!

Frieden! Friede! Friede dem Fernen und dem Nahen, ſpricht der Ewige; ich habe ihm ausgeholfen!

Nachdem die Prieſter den Segen beendigt, ſpricht die Gemeinde:

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה.
אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם.
יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ
וְעַל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים
וּבְרָכָה לְמִשְׁפֶּחֶת שָׁלוֹם:

Adir Herr, der Du mit Allmacht im Himmel throneſt; bei Dir iſt Friede und mit Deinem Namen Friede. O möchte es Dein Wille ſein, uns und Deinem ganzen Volke Israel zu ſchenken Leben, Segen und immerdauernden Frieden! —

והכהנים מחזירים פניהם כלפי ההיכל ואומרים:

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, עָשִׂינוּ מַה שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

Vorb. שִׂים שָׁלוֹם וכו'.

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם.

הקהל מסיימים כאן ב"א" עושה השלום ואומרים אבינו מלכנו.

וְנֶאֱמַר כִּי בִי יִרְבּוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים: לְחַיִּים טוֹבִים תִּכְתְּבֵנוּ: אֱלֹהִים חַיִּים. כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים: כַּכָּתוּב וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פותחים הארון.

הַיּוֹם תְּאַמְּצֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּבָרְכֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּגַדְּלֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּדָרְשֵׁנוּ לְטוֹבָה: אמן
הַיּוֹם תִּשְׁמַע שַׁוְּעָתֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּמַחֵל וְתִסְלַח לְכָל עֲוֹנוֹתֵינוּ: אמן

קוראים הארון.

בְּהַיּוֹם הַזֶּה תְּבִיאֵנוּ שְׂשִׂים וּשְׂמֵחִים בְּבִנְיַן שָׁלֵם. כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וַהֲבִיאוֹתִים אֶל הַר קָדְשִׁי. וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי. עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחִי. כִּי בֵיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל הָעַמִּים: וְנֶאֱמַר וַיְצַוֵּנוּ יְיָ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַחֻקִּים הָאֵלֶּה

שים Verleihe Frieden, Glück, Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, alle wie einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil, Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen.

בספר O, laß im Buche des Lebens, des Segens, des Friedens und des ehrbaren Auskommens uns erwähnt und verzeichnet sein vor Dir, daß wir und Dein ganzes Volk Israel gelangen zu glückseligem Leben und zum Frieden.

ואמר Ferner heißt es: Denn durch mich häufen deine Tage sich; deine Lebensjahre werden dir verlängert. — O verzeichne uns zum glücklichen Leben, lebendiger Gott! o schreibe uns ein in das Buch des Lebens; wie geschrieben steht: Ihr aber, die ihr anhanget dem Ewigen, euerm Gotte, ihr lebet allesamt heute.

Heute möchtest Du uns Kraft verleihen. Amen.
Heute möchtest Du uns segnen. Amen.
Heute möchtest Du uns emporheben. Amen.
Heute möchtest Du nach uns schauen zum Heile. Amen.
Heute möchtest Du unser Flehen erhören. Amen.
Heute möchtest Du in Erbarmen und Wohlgefallen unser Gebet vernehmen. Amen.
Heute möchtest Du all unsere Sünden vergeben und verzeihen. Amen.

Am heutigen Tage wirst Du uns freudig und fröhlich hineinführen in den Tempel Schalem, wie es niedergeschrieben ist durch Deinen Propheten (Jesaias 56, 7): „Ich werde sie hinleiten nach meinem heiligen Berge, werde sie erfreuen in meinem Bethause; ihre Brandopfer und Speiseopfer werden angenehm sein auf meinem Altar! denn mein Haus wird ein Bethaus sein für alle Völker." Ferner heißt es (5. B. M. 6, 26): „Da gebot uns der Ewige, alle diese Satzungen auszuüben, Ihn, den Ewigen,

לִירְאָה אֶת יְיָ אֱלֹהֵינוּ. לְטוֹב לָנוּ כָּל הַיָּמִים לְחַיּוֹתֵנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְנֶאֱמַר וּצְדָקָה תִּהְיֶה לָּנוּ כִּי נִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ: וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם יִהְיֶה לָּנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל עַד הָעוֹלָם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עוֹשֶׂה הַשָּׁלוֹם:

סדר אבינו מלכנו.

פותחים הארון. Am Sabbat wird אבינו מלכנו nicht gebetet.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂוֹנְאֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָל־צָר וּמַשְׂטִין מֵעָלֵינוּ:
אָ֫מַּ כַּלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוֹלֵי עַמֶּךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קָרַע רוֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ:

unsern Gott, zu fürchten, auf daß es uns zu allen Zeiten wohlergehe, und wir leben mögen, wie heutigen Tages." Ferner heißt es daselbst: „Auch wird es uns dabei zur Gottseligkeit gerechnet, wenn wir vor dem Ewigen, unserm Gott, alle die Gebote befolgen, wie Er sie uns vorgeschrieben hat." Gerechtigkeit, Segen, Erbarmen, Leben und Frieden wird uns und ganz Israel beschieden werden in Ewigkeit. Gelobt seist Du, Ewiger Stifter des Friedens!

Am Sabbat wird אבינו מלכנו nicht gebetet.

Die heilige Lade wird geöffnet.

אבינו Unser Vater und König, wir haben vor dir gesündigt!
Unser Vater und König, wir haben keinen König außer dir!
U. V. u. K., willfahre uns um deines Namens willen!
U. V. u. K., erneuere uns ein glückliches Jahr!
U. V. u. K., vernichte alle bösen Verhängnisse, die uns drohen!
U. V. u. K., vernichte die Entwürfe unserer Hasser!
U. V. u. K., zerstöre den Anschlag unserer Feinde!
U. V. u. K., beseitige jeden unserer Widersacher und Verleumder!
U. V. u. K., wende ab Pest, Schwert, Hungersnot, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern deines Bundes!
U. V. u. K., halte jede Plage von deinem Erbe fern!
U. V. u. K., sende vollkommene Genesung den Kranken deines Volkes!
U. V. u. K., bringe uns durch vollkommene Buße zu dir zurück!
U. V. u. K., verzeihe und vergib alle unsere Sünden!
U. V. u. K., tilge und lasse schwinden unsere Missetaten vor deinen Augen!
U. V. u. K., zerreiße den über uns gefällten bösen Urteilsspruch!
U. V. u. K., lösche in deiner großen Barmherzigkeit alle Urkunden über unsere Verschuldungen aus!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכוֹר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר זְכִיּוֹת׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה וְכַלְכָּלָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר סְלִיחָה וּמְחִילָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל־שֵׁם קָדְשֶׁךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל־יִחוּדֶךָ׃
אָ֫מַ עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל־קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דַּם־עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם־לֹא־לְמַעֲנֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וָחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ׃

סוגרים הארון.

Unser Vater und König, sei dessen eingedenk, daß wir nur Staub sind!

U. V. u. K., halte uns in gutem Andenken vor dir!

U. V. u. K., schreibe uns ein in das Buch des glücklichen Lebens!

U. V. u. K., schreibe uns ein in das Buch verdienstlicher Taten!

U. V. u. K., schreibe uns ein in das Buch der Nahrung und der Erhaltung!

U. V. u. K., schreibe uns ein in das Buch der Erlösung und des Heils!

U. V. u. K., schreibe uns ein in das Buch der Verzeihung und Vergebung!

U. V. u. K., laß uns bald Heil erblühen!

U. V. u. K., erhebe das Glückshorn deines Volkes Israel!

U. V. u. K., erhebe das Glückshorn deines Gesalbten!

U. V. u. K., erhöre unsere Stimme, schone und erbarme dich unser!

U. V. u. K., nimm mit Erbarmen und Wohlgefallen unser Gebet auf!

U. V. u. K., laß uns doch nicht mit leeren Händen von dir zurückkehren!

U. V. u. K., willfahre uns um derer willen, die für deinen heiligen Namen in den Tod gegangen sind!

U. V. u. K., willfahre uns um derer willen, die für deine Einheit sich hinschlachten ließen!

U. V. u. K., willfahre uns um derer willen, die ins Feuer und durch Wasser gingen für die Heiligung deines Namens!

U. V. u. K., nimm vor unsern Augen Rache für das vergossene Blut deiner Diener!

U. V. u. K., willfahre uns um deinetwillen, wenn nicht um unsertwillen!

U. V. u. K., willfahre uns um deinetwillen und errette uns!

U. V. u. K., willfahre uns um deiner großen Barmherzigkeit willen!

U. V. u. K., willfahre uns um deines großen, mächtigen und furchtbaren Namens willen, der über uns genannt ist!

U. V. u. K., sei uns gnädig und erhöre uns, denn an uns ist kein Verdienst; erzeige uns Milde und Gnade und hilf uns!

Die heilige Lade wird geschlossen.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
וְכֹה רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק׳ עֹזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:

Vor dem Ausheben der Thora spricht man in einigen Gemeinden folgendes:

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל דּוֹר וָדֹר: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

אַב הָרַחֲמִים הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם: כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים:

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und beim Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Gem. O, nimm in Barmherzigkeit und Wohlgefallen unser Gebet an!

Möge das Gebet und Flehen von ganz Israel gnädig aufgenommen werden vor dem Vater im Himmel! — Darauf sprechet: Amen!

Gem. Gelobt sei der Name Gottes von nun an bis in Ewigkeit!

Des Friedens Fülle und Glückseligkeit komme vom Himmel über uns und ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

Mein Heil kommt vom Ewigen, dem Schöpfer des Himmels und der Erde!

Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

Vor dem Ausheben der Thora spricht man in einigen Gemeinden folgendes:

אין כמוך Unter den Göttern ist keiner Dir gleich, o Herr, und nichts ist gleich Deinen Werken. Dein ist das Reich aller Ewigkeiten, Deine Herrschaft währet für und für. Der Ewige regiert, der Ewige hat regiert, der Ewige wird regieren immer und ewig. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden.

אב הרחמים Vater des Erbarmens! In Deinem Wohlgefallen tue Zion Gutes, Jerusalems Mauern baue. Denn auf Dich allein vertrauen wir, allwaltender Gott, hoch und erhaben, Herr der Ewigkeiten!

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר יְיָ מִירוּשָׁלָם:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

תפלה מעצרי לשון לחמר בשעת הוצאת ס"ת.

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה: ג"פ.

רִבּוֹן הָעוֹלָם מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה וְהָפֵק רְצוֹנֵנוּ וְתֵן־לָנוּ שְׁאֵלָתֵנוּ וּמְחַל עַל־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ וְעַל־כָּל־עֲוֹנוֹת אַנְשֵׁי בֵּיתֵינוּ מְחִילָה בְּחֶסֶד מְחִילָה בְּרַחֲמִים וְסַהֲרֵנוּ מֵחַטָּאֵינוּ וּמֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וּמִפְּשָׁעֵינוּ. וְזָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ וּפָקְדֵנוּ בִּפְקֻדַּת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים וְזָכְרֵנוּ לְחַיִּים אֲרוּכִים וְטוֹבִים וּלְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה וְכַלְכָּלָה וְתֵן־לָנוּ לֶחֶם לֶאֱכוֹל וּבֶגֶד לְלְבּוֹשׁ וְעֹשֶׁר וְכָבוֹד וְאָרֶךְ יָמִים לַחֲגוֹת בְּתוֹרָתֶךָ וּלְקַיֵּם מִצְוֹתֶיהָ וְשֵׂכֶל וּבִינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל עִמְקֵי סוֹדוֹתֶיהָ. וּשְׁלַח רְפוּאָה לְכָל־מַכְאוֹבֵינוּ וּתְבָרֵךְ אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ וְתִגְזוֹר עָלֵינוּ גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנֶחָמוֹת וּתְבַטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת. וְתַטֶּה לֵב הַמַּלְכוּת וְיוֹעֲצֶיהָ וְשָׂרֶיהָ עָלֵינוּ לְטוֹבָה. אָמֵן וְכֵן יְהִי רָצוֹן:

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

וַאֲנִי תְּפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים
בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: ג"פ

Die heilige Lade wird geöffnet, und während der Vorbeter zwei Thorarollen aus derselben nimmt, spricht die Gemeinde:

ויהי Wenn die Lade zog, sprach Mosche: „Erhebe Dich, o Ewiger, laß Deine Feinde sich zerstreuen, und die Dich hassen, vor Dir flüchtig werden!" Denn von Zion geht aus die Lehre, und das Wort des Ewigen von Jerusalem.

Gelobt sei, der seinem Volke Israel die Thora gegeben, in seiner Heiligkeit!

יהוה Der Ewige, der Ewige, Gott, barmherzig und gnädig, langmütig und voller Huld und Treue, der bewahret Huld dem tausendsten Geschlechte, der vergibt Sünde, Missetat und Schuld, und befreit von Strafe. (Dreimal.)

רבון Herr des Weltalls, erfülle unsere Herzenswünsche zum Guten, willfahre uns und gewähre unsere Bitte; vergib unsere und unserer Hausgenossen Sünden in Gnade und Barmherzigkeit; reinige uns von unsern Verschuldungen, von unsern Sünden und Missetaten; sei unser eingedenk zum Guten, und besuche uns mit Heil und Trost; schenke uns ein langes und glückliches Leben, Frieden, Nahrung und Unterhalt; gib uns Brot zur Kost, Gewand zur Kleidung, Reichtum, Ehre und langes Leben, Deine Lehren zu erlernen und deren Gebote erfüllen zu können; gib uns Verstand und Einsicht, ihre tiefen Geheimnisse ergründen und erforschen zu können; sende Genesung für alle unsere Schmerzen, segne all unser Tun; beschließe Glück, Heil und Trost über uns und verscheuche jedes Mißgeschick. Neige das Herz des Regenten, seiner Räte und Beamten zu unserm Besten. Amen!

יהיו Mögen doch wohlgefallen die Worte meines Mundes, die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! Amen.

ואני Ich richte mein Gebet zu Dir empor, o Ewiger, zur Gnadenzeit. Gott! in Deiner großen Güte erhöre mich mit Deiner treuen Hilfe. (Dreimal.)

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird weder das בריך שמה noch שמע ישראל gebetet, sondern der Vorbeter beginnt mit גדלו.

בָּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כְּתָרָךְ וְאַתְרָךְ. יְהֵא
רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפוּרְקַן יְמִינָךְ אַחֲזִי
לְעַמָּךְ בְּבֵית מַקְדְּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵא לָנָא מְטוּב נְהוֹרָךְ
וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ
לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא
לְמִרְחַם עָלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ
יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵם לְכֹלָּא. אַנְתְּ הוּא
שַׁלִּיט עַל כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל־מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא
דִּי־לָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגְדְנָא
קַמֵּהּ וּמְקַמָּא דִּיקָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל
אֱנָשׁ רָחֵצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא
בֶּאֱלָהָא דְשָׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט.
וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא
רָחֵיץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אֵמַר תּוּשְׁבְּחָן. יְהֵא
רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלִים מִשְׁאֲלִין
דִּלְבִּי. וְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְטָב. וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

(הש"ץ לחוצר בקול רם) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵנוּ קָדוֹשׁ (ונורא) שְׁמוֹ:

Der Vorbeter, die Thorarolle vor sich haltend, spricht:

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי. וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

Die Gemeinde antwortet:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird hier sogleich mit „Verherrlicht den Ewigen" begonnen.

ברוך שמה Gelobt sei der Name des Herrn der Welt, gelobt sei Dein Reich und Deine Residenz! Möge Dein Wohlwollen Dein Volk Israel immerdar begleiten. Zeige Deinem Volke in Deinem Tempel die Erlösung durch Deine Rechte, laß uns angedeihen das Heil Deines Lichtes und vernimm mit Barmherzigkeit unser Gebet. Möge es Dein Wille sein, gnädig unser Leben zu verlängern, Dich meiner zu erbarmen, mich zu beschützen, nebst allem, was mein Land und was Deines Volkes Israel ist. Du erhältst alles, ernährst alles, Du beherrschest alles, herrschest über die Könige, und das Reich ist das Deine. Ich bin der Diener des Heiligen — gelobt sei er — der ich mich zu jeder Zeit vor ihm und vor der Herrlichkeit seiner Lehre beuge. Auf keinen Menschen verlasse ich mich, auf kein höheres Wesen vertraue ich, sondern bloß auf den Gott des Himmels; denn er ist ein wahrer Gott, seine Lehre ist wahr und seine Propheten sind wahr und viele Güte und Wahrheit erzeigt er; auf ihn vertraue ich und seinem heiligen Namen weihe ich Lob. — Möge es Dein Wille sein, mein Herz zu erschließen durch die Lehre, und zu erfüllen die Wünsche meines Herzens und der Herzen Deines ganzen Volkes Israel zum Heil, zum Leben und zum Frieden.

Höre, Israel, der Ewige ist
unser Gott, der Ewige ist einzig!

אחד Einzig ist unser Gott; groß ist unser Herr, Heiliger, Ehrfurchtgebietender ist sein Name!

Der Vorbeter, die Thorarolle vor sich haltend, spricht:

Verherrlicht den Ewigen mit mir! Laßt uns vereint erheben seinen Namen!

Die Gemeinde antwortet:

לך Dein, o Ewiger, ist die Größe, die Macht die Herrlichkeit der Sieg und die Majestät, ja, alles im Himmel und auf Erden; Dein, o Ewiger, ist das Reich, und Du bist über Alles das Haupt. Erhebet den Ewigen,

רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:
רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde:

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם
וְיִתְנַשֵּׂא: שְׁמוֹ שֶׁל־מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הוּא: בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא:
כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל: צוּר
הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת:
הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם:
קָדְשָׁתוֹ עַל־הַחַיּוֹת וְקָדְשָׁתוֹ עַל־כִּסֵּא הַכָּבוֹד: וְכֵן
יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי: וְנֹאמַר
לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ
לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְנִרְאֵהוּ עַיִן בְּעַיִן
בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב: כִּי עַיִן בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן:
וְנֶאֱמַר וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֵּר:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית
אֲתָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן־הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר
בְּצֶאֱר הָרַע מִן הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵיטַת עוֹלָמִים
וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung auffruft indem er spricht:

וְיַעֲזוֹר וְיָגֵן וְיוֹשִׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ וְנֹאמַר אָמֵן:
הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה כֹּהֵן קְרַב.
יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן): בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ

unsren Gott, und werfet euch nieder vor seiner Füße Schemel, heilig ist er! Erhebet den Ewigen, unsren Gott, und werfet euch nieder an seinem heiligen Berge, denn heilig ist der Ewige, unser Gott!

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde:

לע Über alles werde verherrlicht, geheiligt, gerühmt, gepriesen, erhöht und erhoben der Name des Königs aller Könige, des Allheiligen — gelobt sei er — in allen Welten, die er erschaffen — in dieser und in der künftigen Welt, nach seinem göttlichen Willen, nach dem Verlangen seiner Verehrer und dem Wunsche des ganzen Hauses Israel! Er ist der Ursprung aller Welten, Herr aller Geschöpfe, Gott aller Seelen; er läßt sich nieder in jener unermeßlichen Höhe, thront in den Himmeln der uralten Himmel; er ist heilig über die Chajoth, heilig über den Thron der Herrlichkeit. Und so werde durch uns geheiligt Dein Name, Ewiger, unser Gott, vor den Augen aller Lebenden! Wir werden ihm einst ein neues Lied singen — wie es in der Schrift heißt: „Singet dem Herrn, lobpreiset seinen Namen, erhöhet ihn — der durch die Äterwüste fährt, sein Name ist Jah — frohlocket vor ihm!“ Wir werden ihn augenscheinlich schauen, wenn er nach seiner Residenz zurückkehren wird — wie es in der Schrift heißt: „Denn augenscheinlich werden sie schauen, wenn der Ewige nach Zion zurückkehren wird.“ Ferner sagt die Schrift: „Und die Herrlichkeit des Ewigen wird sich offenbaren und alles Fleisch insgesamt wird dann einsehen, daß der Mund des Ewigen den Ausspruch getan!“

אב Der Vater des Erbarmens erbarme sich des Volkes, das er einst liebevoll getragen, gedenke des Bundes mit den Stammvätern und bewahre unsere Seelen vor bösen Stunden; er verscheuche den bösen Trieb von denen, die er einst so hoch gehoben; er begnadige uns durch ewige Befreiung und gewähre unsere Wünsche im vollen Maße des Heils und des Erbarmens.

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft, indem er spricht:

ויעזר Ja, er steht bei und schützt und hilft allen, die auf ihn vertrauen; darauf laßt uns sprechen: Amen! Erkennet alle an die Größe unseres Gottes und gebet der Thora die Ehre! (Es nahe sich ein Ahronide ....) — Gelobt sei, der

יִשְׂרָאֵל בִּקְרֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת
יְיָ נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי
לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ
יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ
צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכֹל הַחֹסִים בּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פָּתַח = ברכה מיבער דיא ספר תורה.

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

Gem. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר־
בָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים, וְנָתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

כַּמַּ = ברכה מיבער דיא ספר תורה.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר נָתַן־
לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ, נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

וקולמיס נסיית מ' כפ' אחרי מות, ומתפלק לו' גנרי וכזנת מתפלק לז'.
ובתוך מי זנרך לומרים ויכתבהו ויחתמהו בספר מחילה וסליחה.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְּנֵי אַהֲרֹן בְּקָרְבָתָם
לִפְנֵי־יְהוָה וַיָּמֻתוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן
אָחִיךָ וְאַל־יָבֹא בְכָל־עֵת אֶל־הַקֹּדֶשׁ מִבֵּית לַפָּרֹכֶת אֶל־
פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָאָרֹן וְלֹא יָמוּת כִּי בֶּעָנָן אֵרָאֶה

seinem Volke Israel die Thora gegeben, in seiner Heiligkeit! Die Lehre des Ewigen ist vollkommen, labt die Seele; das Zeugnis des Ewigen ist zuverlässig, macht Alberne weise; die Befehle des Ewigen sind gerade, erfreuen das Herz; das Gebot des Ewigen ist lauter, erleuchtet die Augen. Der Ewige gibt seinem Volke Sieg, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden! Der Allmächtige, sein Weg ist ohne Fehl, des Ewigen Verheißung rein geläutert, er ist ein Schild allen, die auf ihn vertrauen.

Die Gemeinde antwortet:

ואתם Ihr, die ihr anhanget dem Ewigen, eurem Gotte, ihr lebet allesamt heute!

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

ברכו Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Die Gemeinde antwortet:

Gepriesen sei der Ewige, der Hochgepriesene, in Ewigkeit!

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns aus allen Völkern erkoren, und uns seine Thora gegeben hat. Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Hierauf beginnt die Vorlesung.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der uns die wahre Lehre gegeben und das ewige Leben in uns gepflanzt hat! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Thora gegeben.

Vorlesung aus der ersten Thorarolle.

(3. B. M. K. 16.)

Der Ewige sprach zu Mosche — nach dem Tode der beiden Söhne Aharons, da sie sich dem Ewigen nahten und starben — da sagte der Ewige zu Mosche: Rede mit deinem Bruder Aharon, daß er nicht zu jeder Zeit in das Heiligtum innerhalb des Vorhanges komme, vor den Deckel, welcher auf der Lade liegt, auf daß er nicht umkomme; denn ich werde in

עַל־הַכַּפֹּרֶת: בְּוֹאת יָבֹא אַהֲרֹן אֶל־הַקֹּדֶשׁ בְּפַר בֶּן־בָּקָר
לְחַטָּאת וְאַיִל לְעֹלָה: (כתנת ב.) כְּתְנֶת־בַּד קֹדֶשׁ יִלְבָּשׁ
וּמִכְנְסֵי־בַד יִהְיוּ עַל־בְּשָׂרוֹ וּבְאַבְנֵט בַּד יַחְגֹּר וּבְמִצְנֶפֶת
בַּד יִצְנָף בִּגְדֵי־קֹדֶשׁ הֵם וְרָחַץ בַּמַּיִם אֶת־בְּשָׂרוֹ וּלְבֵשָׁם:
וּמֵאֵת עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי־שְׂעִירֵי עִזִּים לְחַטָּאת
וְאַיִל אֶחָד לְעֹלָה: וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת־פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר־
לוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ: לוי. (כתנת ג.) וְלָקַח אֶת־
שְׁנֵי הַשְּׂעִירִם וְהֶעֱמִיד אֹתָם לִפְנֵי יְהוָה פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
וְנָתַן אַהֲרֹן עַל־שְׁנֵי הַשְּׂעִירִם גֹּרָלוֹת גּוֹרָל אֶחָד לַיהוָה
וְגוֹרָל אֶחָד לַעֲזָאזֵל: וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת־הַשָּׂעִיר אֲשֶׁר
עָלָה עָלָיו הַגּוֹרָל לַיהוָה וְעָשָׂהוּ חַטָּאת: וְהַשָּׂעִיר אֲשֶׁר
עָלָה עָלָיו הַגּוֹרָל לַעֲזָאזֵל יָעֳמַד־חַי לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עָלָיו
לְשַׁלַּח אֹתוֹ לַעֲזָאזֵל הַמִּדְבָּרָה: וְהִקְרִיב אַהֲרֹן אֶת־פַּר
הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ וְשָׁחַט אֶת־פַּר
הַחַטָּאת אֲשֶׁר־לוֹ: ישראל. (כתנת ד.) וְלָקַח מְלֹא־
הַמַּחְתָּה גַּחֲלֵי־אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ מִלִּפְנֵי יְהוָה וּמְלֹא חָפְנָיו
קְטֹרֶת סַמִּים דַּקָּה וְהֵבִיא מִבֵּית לַפָּרֹכֶת: וְנָתַן אֶת־
הַקְּטֹרֶת עַל־הָאֵשׁ לִפְנֵי יְהוָה וְכִסָּה עֲנַן הַקְּטֹרֶת אֶת־
הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָעֵדוּת וְלֹא יָמוּת: וְלָקַח מִדַּם הַפָּר
וְהִזָּה בְאֶצְבָּעוֹ עַל־פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת קֵדְמָה וְלִפְנֵי הַכַּפֹּרֶת יַזֶּה
שֶׁבַע־פְּעָמִים מִן־הַדָּם בְּאֶצְבָּעוֹ: וְשָׁחַט אֶת־שְׂעִיר
הַחַטָּאת אֲשֶׁר לָעָם וְהֵבִיא אֶת־דָּמוֹ אֶל־מִבֵּית לַפָּרֹכֶת
וְעָשָׂה אֶת־דָּמוֹ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְדַם הַפָּר וְהִזָּה אֹתוֹ עַל־
הַכַּפֹּרֶת וְלִפְנֵי הַכַּפֹּרֶת: וְכִפֶּר עַל־הַקֹּדֶשׁ מִטֻּמְאֹת בְּנֵי

einer Wolke über dem Deckel erscheinen. Mit Folgendem soll Aharon in das Heiligtum kommen: mit einem jungen Stiere zum Sündenopfer und einem Widder zum Ganzopfer. Einen heiligen Leibrock aus Leinwand soll er anziehen, leinene Beinkleider an seinem Leibe tragen, mit einem leinenen Gürtel sich umbinden und einen leinenen Bund aufsetzen: es sind heilige Gewänder, er soll sich in Wasser baden und sie dann anlegen. Von der Gemeinde der Kinder Israels soll er zwei Ziegenböcke zum Sündenopfer und einen Widder zum Ganzopfer nehmen. Aharon bringe den Stier zum Sündenopfer, der für ihn ist, dar, und sühne für sich und sein Haus. Er nehme die beiden Böcke, stelle sie vor den Ewigen hin am Eingange des Stiftzeltes, lege auf die beiden Böcke Lose, ein Los für den Ewigen und ein Los für Asasel. Aharon bringe den Bock, auf welchen das Los für den Ewigen gefallen, dar und mache ihn zum Sündenopfer. Der Bock, auf welchen das Los für Asasel gefallen, soll lebendig vor den Ewigen gestellt werden, um durch ihn zu sühnen und ihn dann zum Asasel in die Wüste zu schicken. Hierauf bringe Aharon seinen Stier zum Sündenopfer dar und sühne für sich und sein Haus. Er schlachte seinen Stier zum Sündenopfer, nehme dann die Rauchpfanne voll glühender Kohlen von dem Altar, der vor dem Ewigen steht, und beide Hände voll kleingestoßenen Rauchwerks und bringe es innerhalb des Vorhanges. Daselbst vor dem Ewigen lege er das Rauchwerk auf das Feuer, so daß die Wolke des Rauchwerks den Deckel, der über der Urkunde liegt, ganz verhülle, damit er (Aharon) nicht umkomme. Hierauf nehme er von dem Blute des Stiers, sprenge davon mit seinem Finger oben an die Vorderseite des Deckels hin, und (unten) vor den Deckel sprenge er siebenmal mit seinem Finger von dem Blute. Alsdann schlachte er den Bock zum Sündenopfer für das Volk, bringe dessen Blut innerhalb des Vorhanges und verfahre mit diesem Blute, wie er mit dem Blute des Stiers verfahren, er sprenge davon oben gegen den Deckel und (unten) vor den Deckel. So sühne er für das Heiligtum,

יִשְׂרָאֵל וּמִפִּשְׁעֵיהֶם לְכָל־חַטֹּאתָם וְכֵן יַעֲשֶׂה לְאֹהֶל מוֹעֵד
הַשֹּׁכֵן אִתָּם בְּתוֹךְ טֻמְאֹתָם: וְכָל־אָדָם לֹא־יִהְיֶה בְּאֹהֶל
מוֹעֵד בְּבֹאוֹ לְכַפֵּר בַּקֹּדֶשׁ עַד־צֵאתוֹ וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד
בֵּיתוֹ וּבְעַד כָּל־קְהַל יִשְׂרָאֵל: רביעי. (כזנת ה.) וַיָּצָא אֶל־
הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה וְכִפֶּר עָלָיו וְלָקַח מִדַּם הַפָּר
וּמִדַּם הַשָּׂעִיר וְנָתַן עַל־קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְהִזָּה עָלָיו
מִן־הַדָּם בְּאֶצְבָּעוֹ שֶׁבַע פְּעָמִים וְטִהֲרוֹ וְקִדְּשׁוֹ מִטֻּמְאֹת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְכִלָּה מִכַּפֵּר אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד
וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְהִקְרִיב אֶת־הַשָּׂעִיר הֶחָי: וְסָמַךְ אַהֲרֹן אֶת־
שְׁתֵּי יָדָו* עַל־רֹאשׁ הַשָּׂעִיר הַחַי וְהִתְוַדָּה עָלָיו אֶת־כָּל־
עֲוֹנֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת־כָּל־פִּשְׁעֵיהֶם לְכָל־חַטֹּאתָם וְנָתַן
אֹתָם עַל־רֹאשׁ הַשָּׂעִיר וְשִׁלַּח בְּיַד־אִישׁ עִתִּי הַמִּדְבָּרָה:
וְנָשָׂא הַשָּׂעִיר עָלָיו אֶת־כָּל־עֲוֹנֹתָם אֶל־אֶרֶץ גְּזֵרָה וְשִׁלַּח
אֶת־הַשָּׂעִיר בַּמִּדְבָּר: וּבָא אַהֲרֹן אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וּפָשַׁט
אֶת־בִּגְדֵי הַבָּד אֲשֶׁר לָבַשׁ בְּבֹאוֹ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שָׁם:
וְרָחַץ אֶת־בְּשָׂרוֹ בַמַּיִם בְּמָקוֹם קָדוֹשׁ וְלָבַשׁ אֶת־בְּגָדָיו
וְיָצָא וְעָשָׂה אֶת־עֹלָתוֹ וְאֶת־עֹלַת הָעָם וְכִפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד
הָעָם: חמישי. (כזנת ו.) וְאֵת חֵלֶב הַחַטָּאת יַקְטִיר
הַמִּזְבֵּחָה: וְהַמְשַׁלֵּחַ אֶת־הַשָּׂעִיר לַעֲזָאזֵל יְכַבֵּס בְּגָדָיו
וְרָחַץ אֶת־בְּשָׂרוֹ בַּמָּיִם וְאַחֲרֵי־כֵן יָבוֹא אֶל־הַמַּחֲנֶה: וְאֶת
פַּר הַחַטָּאת וְאֶת־שְׂעִיר הַחַטָּאת אֲשֶׁר הוּבָא אֶת־דָּמָם
לְכַפֵּר בַּקֹּדֶשׁ יוֹצִיא אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְשָׂרְפוּ בָאֵשׁ אֶת־
עֹרֹתָם וְאֶת־בְּשָׂרָם וְאֶת־פִּרְשָׁם: וְהַשֹּׂרֵף אֹתָם יְכַבֵּס
בְּגָדָיו וְרָחַץ אֶת־בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחֲרֵי־כֵן יָבוֹא אֶל־הַמַּחֲנֶה:

*) יד׳ו ק׳.

ob der Unreinheiten der Kinder Israels und ihrer Übertretungen in allen ihren Sünden; ebenso mache er es für das Stiftszelt das in ihren Unreinheiten in ihrer Mitte dasteht. Niemand soll in dem Stiftszelte sein, wenn er hineingeht, um im Heiligtume zu sühnen, bis daß er wieder herauskommt. So sühne er für sich, für sein Haus und für die ganze Gesamtheit Israels. Hierauf gehe er hinaus an den Altar, der vor dem Ewigen steht, und sühne darauf; er nehme von dem Blute des Stiers und von dem des Bockes, bringe davon an die Ecken des Altars ringsumher, sprenge von dem Blute mit dem Finger siebenmal darauf und reinige und heilige es also wegen der Unreinheiten der Kinder Israels. Wenn er dann das Heiligtum, das Stiftszelt und den Altar gesühnt hat, so führe man den lebenden Bock herbei. Aharon lege seine beiden Hände auf den Kopf des lebenden Bockes und bekenne darauf alle Missetaten der Kinder Israels, alle ihre Frevel, alle ihre Sünden, übertrage sie so auf den Kopf des Bockes und schicke diesen durch einen dazu bestellten Mann in die Wüste. Der Bock trage alle ihre Missetaten in ein entlegenes Land; man sende den Bock in die Wüste. Aharon komme dann in das Stiftszelt, ziehe die leinenen Kleider aus, die er angezogen, da er in das Heiligtum ging, und verwahre sie daselbst. Er bade seinen Leib in Wasser an einem heiligen Orte, ziehe seine (gewöhnlichen) Gewänder an, gehe dann hinaus und bringe sein Ganzopfer und des Volkes Ganzopfer dar und sühne so für sich und das Volk. Das Unschlitt des Sündenopfers lasse er auf dem Altar in Rauch aufsteigen. Der den Ziegenbock zum Asasel gebracht hat, wasche seine Kleider und bade seinen Leib in Wasser, dann darf er wieder in das Lager kommen. Den Stier zum Sündenopfer und den Bock zum Sündenopfer, deren Blut zur Sühne in das Heiligtum gebracht worden, trage man zum Lager hinaus und verbrenne ihr Fell, ihr Fleisch und ihren Mist im Feuer. Der sie verbrennt, wasche seine Kleider, bade seinen Leib in Wasser, und alsdann mag er wieder in das Lager kommen.

וְהָיְתָה לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ תְּעַנּוּ אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם וְכָל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ הָאֶזְרָח וְהַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָכֶם: כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְהוָה תִּטְהָרוּ: ששי. (כזנת ז.)

שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן הִיא לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם: וְכִפֶּר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר־יִמְשַׁח אֹתוֹ וַאֲשֶׁר יְמַלֵּא אֶת־יָדוֹ לְכַהֵן תַּחַת אָבִיו וְלָבַשׁ אֶת־בִּגְדֵי הַבָּד בִּגְדֵי הַקֹּדֶשׁ: וְכִפֶּר אֶת־מִקְדַּשׁ הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ יְכַפֵּר וְעַל הַכֹּהֲנִים וְעַל־כָּל־עַם הַקָּהָל יְכַפֵּר: וְהָיְתָה־זֹּאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְכַפֵּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל־חַטֹּאתָם אַחַת בַּשָּׁנָה וַיַּעַשׂ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

מניחים ס"ח שני מגל הרחזון ומוחרים חצי קדיש על שניהם, ומניחים וגוללים ס"ת שקראו בו, ופותחים ס"ח ב' וקוראים בו למפטיר נפ' פינחס.

וּבֶעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם כָּל־מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה לַיהוָה רֵיחַ נִיחֹחַ פַּר בֶּן־בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל הָאֶחָד: עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לִשְׁבְעַת הַכְּבָשִׂים: שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד חַטָּאת מִלְּבַד חַטַּאת הַכִּפֻּרִים וְעֹלַת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵּיהֶם:

מי שברך. ומניחים וגוללין. כשמניחין ס"ת מניחין נגד הכתב של ס"ת וחוזרין:

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי נֹעַם וְכָל־נְתִיבֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

Dieses sei euch zum ewigen Gesetze: im siebenten Monate, am zehnten des Monats, da sollt ihr euch kasteien und keinerlei Arbeit verrichten, der Einheimische wie der Fremde, der sich bei euch aufhält. Denn an diesem Tage wird er euch entsühnen euch zu reinigen; von allen eueren Sünden vor dem Ewigen sollt ihr rein werden. Er sei für euch ein Ruhetag erster Klasse, ihr sollt euch an demselben kasteien; dieses sei ein ewiges Gesetz. Der Priester, den man salben und in das Amt einsetzen wird, um an der Stelle seines Vaters den Priesterdienst zu versehen, soll das Versöhnungswerk verrichten und die leinenen Kleider, die heiligen Kleider, anziehen. Er sühne für das Allerheiligste, sühne für das Stiftszelt und für den Altar und sühne für das ganze Volk der Gesamtheit. Dieses sei euch ein ewiges Gesetz, daß man für die Kinder Israels wegen aller ihrer Sünden einmal im Jahr sühne. Man tat, wie der Ewige dem Mosche befohlen.

Die zweite Thorarolle wird neben die erste auf den Vorlesepult gelegt und der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch über beide; die erste Thora wird hierauf aufgehoben und zugerollt. Es folgt dann das Aufrollen der zweiten Thora, worauf der Maftir aufgerufen und ihm folgendes aus dem Abschnitt Pinchas vorgelesen wird.

Am zehnten dieses siebenten Monats sollt ihr heilige Verkündigung halten und sollt euch kasteien, keinerlei Arbeit verrichten und dem Ewigen zu Ehren als Ganzopfer zum angenehmen Geruch einen jungen Stier, einen Widder, sieben einjährige Lämmer, die euch alle ohne Fehler sein sollen, darbringen; dazu ihr Mehlopfer, feines Mehl, mit Öl eingerührt, drei Zehntel zu jedem Stiere, zwei Zehntel zu dem einen Widder, ein Zehntel zu jedem Lamme, zu den sieben Lämmern. Ferner einen Ziegenbock als Sündenopfer — außer dem Sündenopfer der Versöhnung und dem täglichen Opfer, nebst seinem Mehlopfer und ihren Trankopfern.

Nach der Vorlesung wird die Thora vom Lesepulte aufgehoben und wieder zugerollt.

Beim Aufheben der Thora spricht man:

וזאת Dieses ist die Lehre, welche Mosche den Kindern Israels vorgelegt, auf des Ewigen Befehl durch Mosche. Sie ist ein Baum des Lebens denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne und alle ihre Pfade Frieden. Langes Leben ist in ihrer Rechten, und in ihrer Linken Reichtum und Ehre. Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich.

קודם קריאת ההפטרה ומתר שנמר הגולל, יברך המפטיר ברכה זו:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

הפטרה לשחרית של יום כפור בישעיה סמן נ"ז פסוק י"ד.

וְאָמַר סַלּוּ־סַלּוּ פַּנּוּ־דָרֶךְ הָרִימוּ מִכְשׁוֹל מִדֶּרֶךְ עַמִּי: כִּי כֹה אָמַר רָם וְנִשָּׂא שֹׁכֵן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ מָרוֹם וָקָדֹשׁ אֶשְׁכֹּון וְאֶת־דַּכָּא וּשְׁפַל־רוּחַ לְהַחֲיוֹת רוּחַ שְׁפָלִים וּלְהַחֲיוֹת לֵב נִדְכָּאִים: כִּי לֹא לְעוֹלָם אָרִיב וְלֹא לָנֶצַח אֶקְצוֹף כִּי־רוּחַ מִלְּפָנַי יַעֲטוֹף וּנְשָׁמוֹת אֲנִי עָשִׂיתִי: בַּעֲוֹן בִּצְעוֹ קָצַפְתִּי וָאַכֵּהוּ הַסְתֵּר וָאֶקְצֹף וַיֵּלֶךְ שׁוֹבָב בְּדֶרֶךְ לִבּוֹ: דְּרָכָיו רָאִיתִי וְאֶרְפָּאֵהוּ וְאַנְחֵהוּ וַאֲשַׁלֵּם נִחֻמִים לוֹ וְלַאֲבֵלָיו: בּוֹרֵא נוּב* שְׂפָתָיִם שָׁלוֹם שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְהוָה וּרְפָאתִיו: וְהָרְשָׁעִים כַּיָּם נִגָּרָשׁ כִּי הַשְׁקֵט לֹא יוּכָל וַיִּגְרְשׁוּ מֵימָיו רֶפֶשׁ וָטִיט: אֵין שָׁלוֹם אָמַר אֱלֹהַי לָרְשָׁעִים: קְרָא בִגְרוֹן אַל־תַּחְשֹׂךְ כַּשּׁוֹפָר הָרֵם קוֹלֶךָ וְהַגֵּד לְעַמִּי פִּשְׁעָם וּלְבֵית יַעֲקֹב חַטֹּאתָם: וְאוֹתִי יוֹם יוֹם יִדְרֹשׁוּן וְדַעַת דְּרָכַי יֶחָפָצוּן כְּגוֹי אֲשֶׁר־צְדָקָה עָשָׂה וּמִשְׁפַּט אֱלֹהָיו לֹא עָזָב יִשְׁאָלוּנִי מִשְׁפְּטֵי־צֶדֶק קִרְבַת אֱלֹהִים יֶחְפָּצוּן: לָמָּה צַמְנוּ וְלֹא רָאִיתָ עִנִּינוּ נַפְשֵׁנוּ וְלֹא תֵדָע הֵן בְּיוֹם צֹמְכֶם תִּמְצְאוּ־חֵפֶץ וְכָל־עַצְּבֵיכֶם תִּנְגֹּשׂוּ: הֵן לְרִיב וּמַצָּה תָּצוּמוּ וּלְהַכּוֹת בְּאֶגְרֹף רֶשַׁע לֹא־תָצוּמוּ כַיּוֹם לְהַשְׁמִיעַ בַּמָּרוֹם קוֹלְכֶם:

*) נוב ק'.

Segensspruch vor der Haftara:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du die herrlichen Propheten erwählt und Wohlgefallen fandest an ihren Worten, gesprochen in Wahrheit; gelobt seist Du, Ewiger, der Du erkoren die Thora und Mosche, Deinen Knecht, und Israel Dein Volk, und die Propheten der Wahrheit und Gerechtigkeit.

Haftara.

(Jes. 57, 14—21. 58, 1—14.)

Macht Bahn! macht Bahn! räumt die Straße! schafft jedes Hindernis aus dem Wege meines Volkes! Denn so hat Er gesprochen, der Hohe und Erhabene — Bewohner der Ewigkeit, Heiliger ist sein Name — hoch und heilig wohne ich — auch bei dem Zerschlagenen und dem, der gebeugten Gemütes; zu beleben die gebeugten Geistes, zu beleben die gebrochenen Herzens sind. Ich hadre nicht auf immer, zürne nicht auf ewige Zeiten; wenn nur in Gram sich hüllen Geist und Seele, die ich erschaffen. — Das Laster seines Eigennutzes hat zu schlagen ihn mich aufgebracht, ich zürnte heimlich; nun ging er in sich, im Wandel seines Herzens, sein Wandel gefällt mir, nun heile ich ihn, leite ihn, lohne seine Reue ihm und denen, die mit ihm trauerten. Des Schöpfers Lippen entfließt Friede! Friede dem Fernen und dem Nahen, spricht der Ewige — ich habe ihn geheilt! Frevler aber sind wie aufgewühltes Meer; es kann nicht ruhen, seine Wellen wühlen stets Schlamm und Moder auf. Keinen Frieden — sagt mein Gott — diesen Frevlern? Rufe aus vollem Halse unaufhörlich, erhebe wie Posaunenschall deine Stimme, mache kund meinem Volke seine Missetaten, dem Hause Jakobs seine Sünden; tagtäglich suchen sie mich und wollen meine Wege kennen, wie ein tugendübendes Volk, das nie die Rechte seines Gottes verlassen; sie fragen mich nach Rechtsgesetzen, wünschen Gottes Freundschaft sich. Was fasten wir? siehst Du es nicht? — wir peinigen uns, weißt Du es nicht? Wahrlich, ihr findet Vergnügen an eurem Fasten, ihr unterdrückt alle euere Gewissensbisse! Wahrlich, ihr fastet nur zu Streit und Hader, zu schlagen mit boshafter Faust; ihr fastet nicht, damit im Himmel euere Stimme vernommen werde?

הַכָּזֶה יִהְיֶה צוֹם אֶבְחָרֵהוּ יוֹם עַנּוֹת אָדָם נַפְשׁוֹ הֲלָכֹף
כְּאַגְמוֹן רֹאשׁוֹ וְשַׂק וָאֵפֶר יַצִּיעַ הֲלָזֶה תִּקְרָא־צוֹם וְיוֹם
רָצוֹן לַיהוָה: הֲלוֹא זֶה צוֹם אֶבְחָרֵהוּ פַּתֵּחַ חַרְצֻבּוֹת רֶשַׁע
הַתֵּר אֲגֻדּוֹת מוֹטָה וְשַׁלַּח רְצוּצִים חָפְשִׁים וְכָל־מוֹטָה
תְּנַתֵּקוּ: הֲלוֹא פָרֹס לָרָעֵב לַחְמֶךָ וַעֲנִיִּים מְרוּדִים תָּבִיא
בָּיִת כִּי־תִרְאֶה עָרֹם וְכִסִּיתוֹ וּמִבְּשָׂרְךָ לֹא תִתְעַלָּם: אָז
יִבָּקַע כַּשַּׁחַר אוֹרֶךָ וַאֲרֻכָתְךָ מְהֵרָה תִצְמָח וְהָלַךְ לְפָנֶיךָ
צִדְקֶךָ כְּבוֹד יְהוָה יַאַסְפֶךָ: אָז תִּקְרָא וַיהוָה יַעֲנֶה תְּשַׁוַּע
וְיֹאמַר הִנֵּנִי אִם־תָּסִיר מִתּו�ֹכְךָ מוֹטָה שִׁלַּח אֶצְבַּע
וְדֹבֶר־אָוֶן: וְתָפֵק לָרָעֵב נַפְשֶׁךָ וְנֶפֶשׁ נֶעְנָה תַּשְׂבִּיעַ וְזָרַח
בַּחֹשֶׁךְ אוֹרֶךָ וַאֲפֵלָתְךָ כַּצָּהֳרָיִם: וְנָחֲךָ יְהוָה תָּמִיד
וְהִשְׂבִּיעַ בְּצַחְצָחוֹת נַפְשֶׁךָ וְעַצְמֹתֶיךָ יַחֲלִיץ וְהָיִיתָ כְּגַן
רָוֶה וּכְמוֹצָא מַיִם אֲשֶׁר לֹא־יְכַזְּבוּ מֵימָיו: וּבָנוּ מִמְּךָ
חָרְבוֹת עוֹלָם מוֹסְדֵי דוֹר־וָדוֹר תְּקוֹמֵם וְקֹרָא לְךָ גֹּדֵר
פֶּרֶץ מְשׁוֹבֵב נְתִיבוֹת לָשָׁבֶת: אִם־תָּשִׁיב מִשַּׁבָּת רַגְלֶךָ
עֲשׂוֹת חֲפָצְךָ בְּיוֹם קָדְשִׁי וְקָרָאתָ לַשַּׁבָּת עֹנֶג לִקְדוֹשׁ
יְהוָה מְכֻבָּד וְכִבַּדְתּוֹ מֵעֲשׂוֹת דְּרָכֶיךָ מִמְצוֹא חֶפְצְךָ
וְדַבֵּר דָּבָר: אָז תִּתְעַנַּג עַל־יְהוָה וְהִרְכַּבְתִּיךָ עַל־בָּמֳתֵי
אָרֶץ וְהַאֲכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ כִּי פִי יְהוָה דִּבֵּר:

*) יתיר ו'. המפטיר יגיהו בנעימות מחרוזות.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים
צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה הַמְדַבֵּר
וּמְקַיֵּם שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק: נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא יָשׁוּב רֵיקָם
כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו:

Wie? das soll mir liebe Buße sein, ein Tag, wo der Mensch den Leib kasteiet, wo sein Haupt wie Schilfrohr wankt und Sack und Asche ihn verhüllen? dies wollt ihr Buße nennen, einen dem Ewigen wohlgefälligen Tag? Aber das heißt liebe Buße mir: der Bosheit Fesseln lösen, der Tücke Bande reißen, den Sklaven frei entlassen und aller Bürde entlasten! Fürwahr, dem Hungrigen dein Brot mitteilen, den Bedrängten in das Haus aufnehmen, beim Anblick eines Nackten ihn kleiden und dich dem nicht entziehen, der deines Fleisches ist! Dann wird wie Morgenrot dein Licht durchbrechen, Genesung deiner Seele schnell entsprießen; dann wallt die Tugend vor dir her, die Majestät Gottes nimmt dich auf; dann rufst du, und Gott antwortet, dann schreist du, und er spricht: „Hier bin ich!“ — wenn du aus deiner Mitte allen Drang entfernst, jeden drohenden Fingerzeig und jede schmähende Rede. Labt deine Seele den Dürftigen und erquickt schmachtende Gemüter, dann steigt im Dunkeln dein Licht, und deine Finsternis wird Mittagssonne. Der Ewige selbst wird dann dich leiten immerdar, wird mit Seligkeit deine Seele nähren und erfrischen deine Kräfte; dann gedeihst du wie ein Garten, reich an Nahrungssaft, wie ein Quellgrund, dessen Wasser nie versiegen. Durch dich werden dann aufgebaut der Vorwelt öde Trümmer, gesenkt aufs Neue der feste Grund für Folgezeit; dann nennt die Nachwelt dich: Dämmer des Einbruchs, Wiederhersteller fester Pfade! Wenn am Sabbat deine Tritte rasten, wenn Gewerbe ruhen an meinem heiligen Tage, wenn du den Sabbat Wonne nennst, Gottes Heiligung verehrst, verehrst durch Rasten vom Weltgetümmel, wenn die Seele von eitlem Wunsch, der Mund von leeren Reden schweigt, o dann findest du Wonne bei dem Ewigen, ich hebe über alle Erdenhöhen dich und lasse dich genießen deines Vaters Jakob ganzes Erbe! So spricht des Ewigen Mund.

Nach der Haftara spricht der Vortragende:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, Fels aller Ewigkeiten, Allgerechter in allen Zeitaltern, wahrhaftiger Gott, der Du redest und es hältst, sprichst und es erfüllst, dessen Worte alle wahr und gerecht sind.

נאמן Wahrhaftig bist Du, Ewiger, unser Gott, wahrhaftig sind Deine Worte, deren nie auch nur ein einziges unerfüllt bleibt; denn Du, o Gott, bist ein wahrhaftiger und allbarmherziger König. Gelobt seist Du, Ewiger, der in allen Deinen Worten wahrhaftige Gott!

רַחֵם עַל־צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:
שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית
דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֵׁב זָר
וְלֹא יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ
לוֹ שֶׁלֹּא יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:
עַל־הַתּוֹרָה וְעַל־הָעֲבוֹדָה וְעַל־הַנְּבִיאִים וְעַל־יוֹם השבת
הזה ויום הַכִּפּוּרִים הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִקְדֻשָּׁה
ולמנוחה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת.
עַל־הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ.
יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל־חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. וּדְבָרְךָ אֱמֶת
וְקַיָּם לָעַד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ
וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה.
מֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ השבת וְיִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפּוּרִים:

Am Sabbat werden vor אשרי (Seite 312) die folgenden Stücke eingeschaltet.

יְקוּם פּוּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי
וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִשְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מַעֲלָיָא:
זַרְעָא חַיָּא וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִי לָא יִפְסוֹק וְדִי לָא יִבְטוֹל מִפִּתְגָמֵי
אוֹרַיְתָא: לְמָרָן וְרַבָּנָן חֲבוּרְתָא קַדִּישְׁתָא. דִּי בְאַרְעָא
דְיִשְׂרָאֵל וְדִי בְבָבֶל. לְרֵישֵׁי כַלֵּי וּלְרֵישֵׁי גָלוָתָא וּלְרֵישֵׁי
מְתִיבָתָא וּלְרַבָּנֵי דְבָבָא. לְכָל־תַּלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל־תַּלְמִידֵי
תַלְמִידֵיהוֹן וּלְכָל מָרְדְּעַסְקִין בְּאוֹרַיְתָא. מַלְכָּא דְעָלְמָא
יְבָרֵךְ יָתְהוֹן וְיִפֵּישׁ חַיֵּיהוֹן וְיִסְגֵּי יוֹמֵיהוֹן וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיהוֹן.
וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין
מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְסַעְדְּהוֹן כָּל־זְמַן וְעִדָּן וְנאמַר אָמֵן:
יְקוּם פּוּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי
וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעָתָא דִשְׁמַיָּא וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא

רחם O erbarme Dich über Zion, denn das ist das Haus unseres Lebens! sie, die Seelengebeugte, mögest Du bald, in unseren Tagen, befreien! Gelobt seist Du, Ewiger, der Du Zion in ihren Kindern erfreust!

שמחנו Erfreue uns, o Ewiger, unser Gott, durch den Propheten Eliahu, Deinen Diener, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten, der recht bald kommen und unser Herz froh machen möge! Kein Fremder wird dann mehr auf seinem Throne ruhen, nicht wieder werden andere seine Herrlichkeit in Besitz nehmen; denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß sein Licht nimmermehr verlöschen soll. Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Davids!

על Für die Thora, für den Gottesdienst und für die Propheten, so wie für (diesen Sabbat und) diesen Versöhnungstag, welchen Du uns gegeben hast, Ewiger, unser Gott, (zur Heiligkeit und Ruhe), zur Verzeihung, Vergebung und Sühne, zur Ehre und Verherrlichung — für dies alles, Ewiger, unser Gott, danken wir Dir und preisen wir Dich; gepriesen werde Dein Name durch den Mund aller Lebenden unaufhörlich in Ewigkeit! Dein Wort ist ja wahr und für ewig bestehend. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der Du unsere Sünden und die Sünden Deines Volkes, des Hauses Israel, verzeihest und vergibst, und so alljährlich unsere Verschuldungen hinwegnimmst,) König über die ganze Erde, der Du heiligest (den Sabbat) Israel und den Versöhnungstag!

Am Sabbat werden vor אשרי (Seite 313) die folgenden Stücke eingeschaltet.

יקום פורקן Vom Himmel hernieder komme Freiheit, Gunst, Gnade, Erbarmen, langes Leben, sorgenfreie Nahrung, himmlischer Beistand, Gesundheit des Körpers und höhere Erleuchtung, gesunde und fortdauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, die nie abweicht von den Worten des Gesetzes und nie sie vernachlässigt — für unsere Lehrer und Meister, die heilige Synode im Lande Israel und in Babel, für die Häupter der Gemeinschaften, die Häupter der Ausgewanderten, die Häupter der Thoraschulen, und die Richter am Tore, für alle ihre Schüler und die Schüler ihrer Schüler und für alle, die sich des Gesetzes befleißigen. Der Herr der Welt segne sie, verlängere ihr Leben, vermehre ihre Tage und gebe ihren Lebensjahren Dauer; sie mögen befreit und errettet werden von jeder Not und allen schlimmen Zufällen; unser Herr im Himmel sei ihre Stütze zu jeder Zeit und Stunde! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

יקום פורקן Vom Himmel hernieder komme Freiheit, Gunst, Gnade, Erbarmen, langes Leben, sorgenfreie Nahrung,

מַעֲלְיָא וְרַעְיָא חַיָּא וְקַיְמָא זַרְעָא דִּי לָא יִפְסוֹק וְדִי לָא יִבְטוֹל
מִפִּתְגָמֵי אוֹרַיְתָא: לְכָל קְהָלָא קַדִּישָׁא הָדֵין · רַבְרְבָיָא עִם
זְעֵרָיָא טִפְלָא וּנְשֵׁיָא · מַלְבָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְכוֹן יַפִּישׁ
חַיֵּיכוֹן וְיַסְגֵּא יוֹמֵיכוֹן וְיִתֵּן אַרְכָה לִשְׁנֵיכוֹן · וְתִתְפָּרְקוּן
וְתִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל־עָקָא וּמִן כָּל־מַרְעִין בִּישִׁין · מָרָן דִּי
בִשְׁמַיָּא יְהֵא בְּסַעְדְכוֹן · כָּל־זְמַן וְעִדָּן · וְנֹאמַר אָמֵן:
מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב הוּא יְבָרֵךְ אֶת־כָּל־
הַקָּהָל הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה עִם כָּל־קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ, הֵם וּנְשֵׁיהֶם
וּבְנֵיהֶם וּבְנוֹתֵיהֶם וְכֹל אֲשֶׁר לָהֶם · וּמִי שֶׁמְיַחֲדִים בָּתֵּי
כְנֵסִיּוֹת לְתְפִלָּה · וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם לְהִתְפַּלֵּל · וּמִי
שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה וּפַת לְאוֹרְחִים
וּצְדָקָה לָעֲנִיִּים · וְכָל־מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר בֶּאֱמוּנָה ·
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם וְיָסִיר מֵהֶם כָּל־מַחֲלָה
וְיִרְפָּא לְכָל־גּוּפָם וְיִסְלַח לְכָל־עֲוֹנָם וְיִשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה
בְּכָל־מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם עִם כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם · וְנֹאמַר אָמֵן:

Gebet für das Wohl des Landesherrn.

הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים וּמֶמְשָׁלָה לַנְּסִיכִים · מַלְכוּתוֹ
מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים · הַפּוֹצֶה אֶת־דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה ·
הַנּוֹתֵן בַּיָּם דֶּרֶךְ וּבְמַיִם עַזִּים נְתִיבָה · הוּא יְבָרֵךְ וְיִשְׁמוֹר
וְיִנְצוֹר וְיַעְזוֹר וִירוֹמֵם וְיגַדֵּל וְיַנַּשֵּׂא לְמַעְלָה אֶת אֲדוֹנֵנוּ

הַמֶּלֶךְ הַקֵּיסָר וויל העלם הַשֵּׁנִי

יָרוּם הוֹדוֹ: מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יְחַיֵּהוּ וְיִשְׁמְרֵהוּ
וּמִכָּל צָרָה וְנָגוֹן וְנֶזֶק צִילֵהוּ · וְיַדְבֵּר עַמִּים תַּחַת רַגְלָיו וְיַפְיֵל
שׂוֹנְאָיו לְפָנָיו וּבְכֹל אֲשֶׁר יִפְנֶה יַצְלִיחַ · מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
בְּרַחֲמָיו יִתֵּן בְּלִבּוֹ וּבְלֵב כָּל־יוֹעֲצָיו וְשָׂרָיו רַחֲמָנוּת לַעֲשׂוֹת
טוֹבָה עִמָּנוּ וְעִם כָּל־יִשְׂרָאֵל · בְּיָמָיו וּבְיָמֵינוּ תִּוָּשַׁע יְהוּדָה
וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֹּן לָבֶטַח וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל · וְכֵן יְהִי רָצוֹן · וְנֹאמַר אָמֵן:

himmlischer Beistand, Gesundheit des Körpers und höhere Erleuchtung, gesunde und fortdauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, die nicht abweicht von den Worten des Gesetzes und nie sie vernachlässigt — für diese ganze heilige Gemeinde, groß und klein, Kinder und Frauen. Der Herr der Welt segne euch, verlängere euer Leben, vermehre eure Tage und gebe euren Lebensjahren Dauer. Ihr möget befreit und errettet werden von jeder Not und allen schlimmen Zufällen; unser Herr im Himmel sei eure Stütze zu jeder Zeit und Stunde! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

מי שברך Er, der unsere Väter, Abraham, Isaak und Jakob gesegnet, er segne diese gesamte heilige Gemeinde nebst allen heiligen Gemeinden, samt Frauen, Söhnen und Töchtern, sowie alle, welche Synagogen zum Gebet errichten, alle, die dieselben besuchen, um darin zu beten, welche darin Licht zur Beleuchtung und Wein zu Kiddusch und Habdala spenden, welche Labung für Wanderer und Almosen für die Armen geben, und alle, welche treulich Gemeindeangelegenheiten verwalten. Der Heilige — gelobt sei er — lohne sie, halte ab von ihnen jedes Leid, erhalte sie gesund an Körper und Seele, vergebe alle ihre Sünden, und verleihe Glück und Segen allen Werken ihrer Hände in Gemeinschaft mit allen ihren Brüdern vom Hause Israel. — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

Gebet für das Wohl des Landesherrn.

הנותן Er, der den Königen Sieg, und Herrschaft den Fürsten verleiht — sein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten — der David, seinen Diener, von dem Schwerte der Bosheit befreit, der einen Weg durchs Meer, durch gewaltige Wasser einen Pfad bahnt: — er segne, behüte, bewahre, unterstütze, erhöhe, mache groß und hebe hoch empor unseren Regenten, Kaiser

Wilhelm den Zweiten.

Es steige dessen Glorie! — Er, der König aller Könige, der Allbarmherzige erhalte und behüte ihn, bewahre ihn vor jedem Übel, Verdruß und Schaden, unterwerfe Nationen seiner Führung, stürze seine Feinde vor ihm und beglücke ihn in allem, dem er sich zuwendet. Er, der König aller Könige, der Allbarmherzige, möge seinem Herzen und den Herzen seiner Räte und Beamten Mitleid einflößen, um uns und ganz Israel wohlzutun. In seinen und in unsern Tagen wird Juda geholfen werden und Israel wird sicher ruhen; es wird ein Erlöser kommen für Zion! O, möge es der Wille Gottes sein! — Darauf lasset uns sprechen: Amen!

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

תְּהִלָּה לְדָוִד׃ אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

Heil den Bewohnern Deines Tempels! sie preisen Dich ohne Unterlaß.

Heil dem Volke, dem es so ergeht! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige!

Loblied Davids.

Mein Gott, o König, Dich will ich erheben, Deinen Namen ewig preisen. Täglich lobe ich Dich, rühme Deinen Namen für und für. Groß ist der Ewige und hochgerühmt, unerforschlich seine Größe. Ein Geschlecht rühmt dem andern Deine Werke, und verkündet Deiner Allmacht Taten. Die Pracht und Herrlichkeit Deiner Majestät und Deine Wunder will ich besingen. Alles spricht von Deiner Ehrfurcht gebietenden Allmacht, auch ich will Deine Herrlichkeit verkünden. Alles singt ein Denkmal Deiner großen Güte und rühmet Deine Allgerechtigkeit; Allgnädig, allbarmherzig ist der Ewige, langmütig und von großer Liebe. Gütig ist der Ewige gegen alle, und sein Erbarmen waltet über alle seine Werke. Ewiger, Dir danken alle Deine Werke, Dich lobpreisen Deine Frommen, sie besingen Deines Reiches Herrlichkeit, unterhalten sich von Deiner Allmacht, um kund zu tun den Menschenkindern Deine Taten, die Pracht und Herrlichkeit Deines Reiches. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeiten, und Deine Herrschaft gebt durch alle Geschlechter. Der Ewige stützet alle Fallenden, und richtet auf alle Gebeugten. Aller Augen harren auf Dich, und Du gibst ihnen ihre Speise zur rechten Zeit. Allmilde öffnest Du Deine Hand und sättigst alles was lebt mit Wohlgefallen. In allen seinen Wegen ist der Ewige gerecht, in allen seinen Taten gütig. Der Ewige ist nahe allen, die ihn anrufen, allen, die ihn anrufen in Wahrheit. Er tut, was Gottesfürchtigen behagt, erhört ihr Flehen und hilft ihnen. Der Ewige behütet alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Mein Mund soll Lob des Ewigen singen, alles Fleisch lobsinge seinem heiligen Namen immer und ewig. Wir preisen Jah — von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

Die Gemeinde antwortet:

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:

Am Sabbat. כ״ט.	An Wochentagen. כ״ד.
מִזְמוֹר לְדָוִד. הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֵלִים	לְדָוִד מִזְמוֹר. לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ
הָבוּ לַיהוָה כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיהוָה	תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי הוּא עַל־יַמִּים
כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה בְּהַדְרַת־	יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ: מִי־יַעֲלֶה
קֹדֶשׁ: קוֹל יְהוָה עַל־הַמָּיִם אֵל־	בְּהַר יְהוָה וּמִי־יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ:
הַכָּבוֹד הִרְעִים יְהוָה עַל־מַיִם רַבִּים:	נְקִי כַפַּיִם וּבַר־לֵבָב אֲשֶׁר לֹא־נָשָׂא
קוֹל־יְהוָה בַּכֹּחַ קוֹל יְהוָה בֶּהָדָר:	לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה:
קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְהוָה	יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה
אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־	מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה הוֹר דֹּרְשָׁו
עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים:	מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ
קוֹל־יְהוָה חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל	שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי־
יְהוָה יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְהוָה מִדְבַּר	עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה
קָדֵשׁ: קוֹל יְהוָה יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת	מֶלֶךְ הַכָּבוֹד. יְהוָה עִזּוּז וְגִבּוֹר יְהוָה
וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר	גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים
כָּבוֹד: יְהוָה לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב	רָאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא
יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ	מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד.
יִתֵּן יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:	יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

Beim Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יְיָ
לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ
יְרַנֵּנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ: כִּי לֶקַח
טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים
בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ
שָׁלוֹם: הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

Es lobe alles den Namen des Ewigen, denn sein Name allein ist hocherhaben!

Die Gemeinde antwortet:

Seine Herrlichkeit waltet über Erde und Himmel. Er erhöhet seines Volkes Glück; er ist der Ruhm aller seiner Frommen, der Kinder Israel, des ihm nahen Volkes. Hallelujah!

Am Sabbat.

(Psalm 29.) Psalm von David. Gebet dem Ewigen, Söhne der Mächtigen, gebet dem Ewigen Ehre und Sieg! Gebet dem Ewigen seines Namens Ehre, werfet euch nieder vor ihm in heiligem Schmuck! Die Stimme des Ewigen rollt über den Wassern, der Gott der Ehre fährt donnernd über gewaltigen Wassern. Die Stimme des Ewigen mit Kraft, die Stimme des Ewigen mit Pracht, die Stimme des Ewigen zersplittert Zedern, Libanons Zedern zersplittert der Ewige, läßt hüpfen sie wie mutig Kalb, Libanon und Sirion wie junges Reëm. Die Stimme des Ewigen wirft flammenden Blitz, die Stimme des Ewigen erschüttert die Wüste, die Wüste zu Kades erschüttert der Ewige. Die Stimme des Ewigen regt auf das scheue Gewild, entblättert die Wälder — aber in seinem Palaste spricht alles: Herrlichkeit! Der Ewige saß zur Sündflut auf dem Throne; der Ewige allein regiert immerdar die Welt. Der Ewige gibt seinem Volke Macht, der Ewige segnet sein Volk mit Frieden!

An Wochentagen.

(Psalm 24.) Ein Psalm von David. Des Ewigen ist die Erde und was sie füllet, Welt und Bewohner sind sein! er hat über Meeren sie festgestellt, über Strömen sie gebaut! Wer darf den Berg des Ewigen besteigen? wer seine heilige Stätte betreten! Wer reiner Hände, lautern Herzens ist, wer Meineid nie beteuert, zum Truge nie geschworen, er wird Segen empfangen vom Ewigen, und Huld vom Gotte seines Heils. Das ist das Geschlecht, das Gott verehrt, Dein Angesicht zu schauen sich sehnt, das ist Jakobs Geschlecht! Selah. Erhebet, ihr Tore, das Haupt, erschließet euch, ewige Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige, gewaltig und stark, der Ewige, ein Held im Streit. Erhebet, ihr Tore, das Haupt, erschließet die ewigen Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige Zebaoth, Er ist der König der Ehre! Selah.

Beim Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

ובנוחה Wenn die Lade niedergesetzt ward, sprach er: „Ruhe nunmehr, o Ewiger, unter der Menge der Tausende Israels!“ Ziehe ein, o Ewiger, in Deine Ruhestätte, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit. Laß Tugend Deine Priester kleiden, laß Deine Heiligen frohlocken! Um Davids, Deines Dieners willen, verweigere nicht, was Dein Gesalbter fleht! „Eine herrliche Lehre habe ich euch gegeben; meine Thora verlasset nicht! Sie ist ein Baum des Lebens denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne, und alle ihre Pfade Frieden.“ Führe uns zu Dir zurück, o Ewiger, und laß uns heimkehren; verjünge unsre Tage wie vormals!

תפלה לשליח צבור.

לאומרים בכוכים ובזמרת ובחזרת קודם סתפלה.

אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן שַׁדַּי מֶלֶךְ עֶלְיוֹן קַבֵּל שַׁוְעָתִי בְּרָצוֹן וּבְאַשְׁוּץ הַלֵּב· יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד אֵל חַי דַּיָּן אֱמֶת שׁוֹפֵט צֶדֶק רַחוּם וְחַנּוּן· רַחֵם עָלַי וּשְׁמַע תְּפִלָּתִי הַיּוֹם אֲשֶׁר אֶתְפַּלֵּל בְּעַרְיִ וּבְעֵד בֵּיתִי וּבְעֵד עֲדָתִי הַמְסֻכִּים עִמִּי בְּתִפְלָתִי וְתִכְלוֹל תְּפִלָּתִי עִם הַתְּפִלּוֹת הַיְשָׁרוֹת וְהַנְּקִיּוֹת אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ יִשְׂרָאֵל· וְתַחְתּוֹר תַּחַת כִּפֵּא כְבוֹדֶךָ כְּמוֹ שֶׁחָתַרְתָּ לִתְפִלַּת מֹשֶׁה (כ"פ מְנַשֶּׁה)· וְאַל יֵבוֹשׁוּ בִי שׂוֹלְחַי וְלֹא אֲנִי בָהֶם: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי· אָמֵן סֶלָה: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ אָיוֹם שֶׁתִּתֶּן לִי קוֹל נָעִים וְעָרֵב הַיּוֹם וְאֵל יִפְסֹק קוֹלִי וְאֵל יִחַר גְּרוֹנִי וְיִהְיֶה קוֹלִי נָעִים וְחָזָק כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיְהִי קוֹל הַשּׁוֹפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק: אמן סלה:

תפלה לחרש לט"ן.

הָנְנִי הֶעָנִי מִמַּעַשׂ וְנִרְעָשׁ וְנִפְחָד מִפַּחַד יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל בָּאתִי לַעֲמוֹד וּלְחַנֵּן לְפָנֶיךָ עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שִׁלַּחְנִי וְאַף עַל פִּי שֶׁאֵינִי כְּדַי וְהָגוּן לָךְ: עַל כֵּן אֲבַקֶּשְׁךָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב· יְיָ יְיָ· אֵל רַחוּם וְחַנּוּן· אֱלֹהִים· שַׁדַּי אָיוֹם וְנוֹרָא· הֱיֵה נָא מַצָּלִיחַ דַּרְכִּי אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ לַעֲמוֹד לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עָלַי וְעַל שׁוֹלְחַי· וְנָא אַל תַּפְשִׁיעֵם בְּחַשְׁאתַי וְאַל תְּחַיְּבֵם בַּעֲוֹנוֹתַי כִּי חוֹטֵא וּפוֹשֵׁעַ אָנִי וְאֵל יִכָּלְמוּ בִי בְּפִשָּׁעַי וְאַל יֵבוֹשׁוּ בִי וְאַל אֵבוֹשָׁה בָהֶם וְקַבֵּל תְּפִלָּתִי כִּתְפִלַּת זָקֵן וְרָגִיל וּפָרְקוֹ נָאֶה וּזְקָנוֹ מְגֻדָּל וְקוֹלוֹ נָעִים וּמְעֹרָב בִּדְעַת עִם הַבְּרִיּוֹת· וְתִגְעַר בְּשָׂטָן לְבַל יַשְׂטִינֵנוּ· וְיהִי נָא רָגְלֵנוּ עָלֶיךָ אַהֲבָה· לְכָל פְּשָׁעִים תְּכַסֶּה בְּאַהֲבָה· וְכָל צוֹמוֹתֵינוּ וְעִנּוּיֵינוּ הֲפָךְ לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם· הָאֱמֶת וְהַשָּׁלוֹם אֶהֱבוּ וְאַל יְהִי שׁוּם מִכְשׁוֹל בִּתְפִלָּתִי:

וְיהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן אֲשֶׁר אֲהֵיָה אֲשֶׁר שֶׁכָּל הַמַּלְאָכִים שֶׁהֵם בַּעֲלֵי תְּפִלּוֹת יָבִיאוּ תְּפִלָּתִי לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ וְיַפִּיצוּ אוֹתָהּ לְפָנֶיךָ בַּעֲבוּר כָּל הַצַּדִּיקִים וַהֲחַסִידִים הַתְּמִימִים וְהַיְשָׁרִים וּבַעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים בָּרוּךְ אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

קנלה מר"ת לומר ד' פסוקים אלו, קודם זמתחיל הש"ץ המלך וקודם הקדיש:

רָצִיתָ יְיָ כִּי צֶדֶק מִשְׁפָּטֶיךָ וֶאֱמוּנָה עִנִּיתָנִי:
הַחֲשִׁיבָה לִי וַעֲנֵנִי אָרִיד בְּשִׂיחִי וָאֶהֱמֶה:
וְנַפְשִׁי תָּגִיל בִּיְ תָּשִׂישׂ בִּישׁוּעָתוֹ:
הַנּוֹתֵן תְּשׁוּעָה לַמְּלָכִים הַפּוֹצֶה אֶת דָּוִד עַבְדּוֹ מֵחֶרֶב רָעָה:

אל Allmächtiger, wahrhafter König, Allvollkommner, erhabenster König! o vernimm mein Gebet, womit ich voll Ergebung und Zuversicht vor Dich trete, Ewiger, unser Gott, Ewigeinziger, ewiglebender Herr, wahrhafter und gerechter Richter, Allbarmherziger und Allgnädiger, o, erbarme Dich mein und höre mein Gebet, das ich verrichte für mich und für meine Familie und für meine Gemeinde, die sämtlich in meinem Gebete mit mir übereinstimmen! Nimm unter die frommen und reinen Gebete, welche Dein Volk Israel verrichtet, mein Gebet auf und mache ihm Raum unter dem Throne Deiner Herrlichkeit, wie Du getan dem Gebete Moses (Menassehs[1])! Laß die, die mich gesandt, nicht durch mich zu Schanden werden, und nicht mich durch sie! O, mögen meines Mundes Worte und die Gedanken meines Herzens Dir gefällig sein, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! Amen! Sela!

Möge es Dir, Allfurchtbarer, gefallen, mir heute eine gefällige, angenehme Stimme zu verleihen, daß meine Stimme mir nicht versage und meine Kehle nicht heiser werde — — wie dort, wovon es heißt: (Exod. 19, 19) „Und der Posaune Stimme ward stets mächtiger!" (Amen! Sela!)

הנני Hier stehe ich, Verdienstloser, erschüttert und geängstigt von dem Schrecken Dessen, der über den Lobsprüchen Israels thront! ich bin gekommen, um vor Dir zu flehen und zu beten für Dein Volk Israel, das mich abgesandt, obgleich ich dazu nicht würdig noch fähig bin. Darum bitte ich Dich, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs, Ewiger, Ewiger, allgnädiger und allbarmherziger Herr, Gott, Allmächtiger, Allfurchtbarer und Allgefürchteter, o, laß meine Sendung glücklich sein, indem ich gehe, Gnade zu erbitten für mich und die, die mich gesandt! O, sprich sie nicht schuldig um meiner Fehler willen, laß sie nicht büßen meiner Sünden wegen — denn ach, ich bin ein Sünder und Missetäter! — Laß sie nicht durch mich, durch meine Fehler zu Schanden werden! mögen sie sich meiner nicht, ich mich ihrer nicht zu schämen haben! Nimm mein Gebet auf, wie das Gebet eines Greisen, eines Geübten, von schönem Anstand, mit männlichem Barte, angenehmer Stimme, und welcher in gutem Vernehmen mit seinen Nebenmenschen steht![2]) Verweise den Ankläger, daß er uns nicht anklage! Möge Dein Symbol für uns Liebe sein, und alle Missetaten mögest Du zudecken mit Liebe! All unser Fasten und Kasteien mögest Du uns und ganz Israel verwandeln in Wonne und Freude, Wohlleben und Frieden, die Wahrheit und den Frieden, den sie lieben! Möge kein Unfall bei meinem Beten sich ereignen!

ויהי Es sei Dein Wille, Ewiger, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs, großer, allmächtiger und furchtbarer Gott, allerhöchster Herr, der Du ewig bist, daß alle Engel, deren Amt die Gebete betrifft, mein Gebet vor den Thron Deiner Herrlichkeit bringen und es Dir vorlegen mögen; um aller Frommen, Gottseligen, Unschuldigen und Gerechten willen, und um der Herrlichkeit Deines großen, allmächtigen und allfurchtbaren Namens willen! Denn Du pflegst das Gebet Deines Volkes Israel erbarmungsvoll aufzunehmen! Gelobt seist Du, der da erhöret das Gebet!

ידעתי[3]) Ich weiß, o Gott, gerecht sind Deine Sprüche,
Voll Treue züchtigest Du mich!
O, merk' auf mich, antworte mir,
Ich zage jammervoll und klage!
Doch meine Seele freut sich in dem Herrn,
Frohlocket ob seiner Hilfe —
Er, der den Sieg gibt Königen,
Der David, seinen Diener, gerrettet
Von mörderischem Schwert! —

1) Siehe 2. Buch der Chronik 33, 13. 2) Eigenschaften, welche, nach dem Talmud (Thaanith, Fol. 16, S. 1) für einen Vorbeter erforderlich sind. 3) Diese Verse sind aus vier verschiedenen Stellen in den Psalmen (119. 55. 35. 144.) zusammengetragen.

תפלת מוסף ליום כפור.

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְאַתָּה יְגַדַּל־נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
וְכֹחַ רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי
אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

זָכְרֵנוּ לַחַיִּים׃ מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים׃ וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים׃
לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָּךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast. Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und beim Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Herr, öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und ehrfurchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohltaten erzeiget in Güte, als Beherrscher des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! —

זכרנו Gedenke unser zum Leben, o König, der Du Wohlgefallen hast am Leben; schreibe uns ein in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, lebendiger Gott, König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Toten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Toten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tötet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt.

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לַחַיִּים בְּרַחֲמִים.
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:
אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה:
וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־
מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־
הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב
שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ
וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:
וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ
וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ
וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:
וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלְזוּ וַחֲסִידִים
בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ
כָּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן הָאָרֶץ:
וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן
כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ
יִמְלֹךְ יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב
וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:
אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

מי Wer ist wie Du, o Vater des Erbarmens, der seiner Geschöpfe zum Leben gedenkt in Erbarmen! Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Toten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Toten belebt!

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeden Tag. Sela!

ובכן So verbreite denn, Ewiger, unser Gott, die Furcht vor Dir, über alle Deine Werke und die Ehrfurcht vor Dir über alles, was Du erschaffen, daß Dich alle Werke ehrfürchten und alle Geschöpfe vor Dir sich niederwerfen, daß sie alle in einen Bund zusammentreten, um gemeinschaftlich Deinen Willen mit aufrichtigem Herzen zu erfüllen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott, daß Dein die Herrschaft ist, in Deiner Hand Sieg, in Deiner Rechten Stärke, und daß Dein Name erhaben ist über alles, was Du erschaffen.

ובכן So gieb denn, o Ewiger, Deinem Volke Ehre, Deinen Verehrern Ruhm, und Hoffnung denen, die Dich suchen, und das freie Wort denen, die auf Dich harren, Freude Deinem Lande und Wonne Deiner Stadt; laß emporwachsen das Glückshorn Deines Dieners David und hell leuchten das Licht des Sohnes Isais, Deines Gesalbten, bald, in unseren Tagen.

ובכן Dann werden die Frommen es sehen und sich freuen, die Redlichen frohlocken, die Gerechten in Jubel ausbrechen, und das Laster wird verstummen und der Frevel gänzlich wie Rauch hinschwinden, wenn Du des Übermuts Gewalt von der Erde tilgen wirst.

ותמלוך Du, o Ewiger, wirst allein regieren über alle Deine Werke, auf dem Berge Zion, dem Throne Deiner Herrlichkeit, und in Jerusalem, der Residenz Deiner Heiligkeit, wie es in Deiner heiligen Schrift geschrieben steht: „Der Ewige regiert ewiglich, Dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!“

קדוש Heilig bist Du, ehrfurchtbar ist Dein Name, und außer Dir ist kein Gott! So lautet auch jener Spruch: „Groß wird sein der Ewige Zebaoth im Gericht, und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit!“ Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת יוֹם השבת הזה
לקדושה ולמנוחה ואת יום הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה
וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחָל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ
באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ
וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ
בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד
שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וְתַגְדִּיל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ
גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי
כָּל חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי
אֶרֶץ וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית
מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם: וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת קָרְבְּנוֹת
חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם:
וְאֶת מוּסַף יוֹם השבת הזה ואת מוסף יום (צום) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה
נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ
כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ
מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:

Am Sabbat wird hier eingeschaltet:

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם
וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ:
עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, diesen (Sabbat und diesen) Tag der Versöhnung zur Vergebung, Verzeihung und Versöhnung, um an ihm alle unsere Sünden zu vergeben; einen Tag der Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Ägypten.

ומפני Aber um unserer Sünden willen sind wir aus unserem Lande vertrieben und weit entfernt von unserem eignen Boden; nun können wir nicht mehr erfüllen unsere Pflichten in jenem von Dir erkornen Tempel, in jenem großen und heiligen Hause, das Deinen Namen geführt — wegen der Gewalt, die an Deinem Heiligtume verübt worden. O möge es doch Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, erbarmungsvoller König, mit Deiner Allbarmherzigkeit zurückzukehren, Dich unser und Deines heiligen Tempels zu erbarmen, ihn bald wieder zu erbauen und zu erhöhen dessen Herrlichkeit. O Vater und König, laß uns kund werden die Herrlichkeit Deiner Regierung; erscheine, und erhebe Dich vor den Augen aller Lebendigen; führe unsere Zerstreuten aus den Völkern herbei und sammle unsere Verbannten aus allen Gegenden der Erde; bringe uns dann nach Deiner Stadt Zion in Wonne und nach Jerusalem, der Wohnung Deines Heiligtums, in ewiger Freude! Dort wollen wir Dir unsere pflichtgemäßen Opfer zubereiten, die täglichen nach ihrer Ordnung und die Mussafopfer nach ihrer Vorschrift; das Mussafopfer (dieses Sabbats und) dieses Versöhnungstages wollen wir in Liebe zubereiten und Dir darbringen nach dem Gebote Deines Willens, so wie Du es in Deiner Thora durch Deinen Diener Mosche aus dem Munde Deiner Herrlichkeit hast niederschreiben lassen, wie es heißt:

Am Sabbat wird hier eingeschaltet:

וביום „Am Sabbat zwei einjährige Lämmer ohne Fehler, und zum Mehlopfer zwei Zehntel feinen Mehls mit Öl eingerührt, nebst dem Trankopfer dazu. Dieses ist das Ganzopfer für jeden Sabbat, außer dem täglichen Ganzopfer, nebst dessen Weinopfer."

וּבָעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם כָּל מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ פַּר בֶּן בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם: וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר (ר"ח ושעיר לכפר מלבד חטאת הכפורים) וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

Am Sabbat wird hier יִשְׁמְחוּ eingeschaltet:

יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ וְהַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְחַל לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ (וְחַטֹּאתֵינוּ) מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְּשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת כִּי אַתָּה סַלָּחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמְחַלָּן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים:

ובעשור „Am zehnten Tage des ſiebenten Monats ſollt ihr heilige Verkündigung halten und euch kaſteien, auch keinerlei Kunſtverrichtung vornehmen, und dem Ewigen zu Ehren als Ganzopfer zum angenehmen Geruch darbringen: einen jungen Stier, einen Widder, ſieben einjährige Lämmer, die euch alle ohne Fehler ſein müſſen. Dazu ihr Mehl- und Trankopfer, wie vorgeſchrieben: drei Zehntel zu jedem Stiere, zwei Zehntel zu jedem Widder, ein Zehntel zu jedem Schafe; Wein zum Trankopfer; zwei Böcke zur Verſöhnung und die zwei täglichen Opfer, wie gewöhnlich."

Am Sabbat wird hier eingeſchaltet:

ישמחו Sie werden ſich Deines Reiches freuen, die den Sabbat feiern und ihn ein Seelenvergnügen nennen. Ein Volk, das den Siebenten heiligt, genießt den Wonnegenuß Deiner Güte. Der Siebente gefiel Dir wohl, Du haſt ihn geheiligt und nanntеſt ihn den anmutigſten der Tage, zum Andenken an das Schöpfungswerk.

אא"א Unſer Gott und Gott unſerer Väter! Vergib unſere Sünden an dieſem (Sabbat und) Verſöhnungstage; tilge, laß verſchwinden vor Deinen Augen unſere Miſſetaten und Vergehungen, nach jener Verheißung: „Ich, ja ich tilge deine Miſſetaten um meinetwillen, und deiner Vergehungen gedenke ich nicht." Ferner heißt es: „Ich laſſe wie Wolke hinſchwinden deine Miſſetaten und wie Dunſt deine Vergehungen; kehre zurück zu mir, ich erlöſe dich!" Ferner: „Denn an dieſem Tage wird er euch entſühnen, euch zu reinigen; von allen eueren Sünden vor dem Ewigen ſollt ihr rein werden." (Am Sabbat: Unſer Gott und Gott unſerer Väter, zeige Wohlgefallen an unſerer Ruhe!) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unſeren Anteil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch deine Hilfe; (Am Sabbat: laß uns o Ewiger, unſer Gott, in Liebe und Wohlgefallen Deinen heiligen Sabbat genießen, daß an ihm ruhe Iſrael, das Deinen Namen heiligt;) läutere unſer Herz, Dir in Wahrheit zu dienen! Denn Du biſt Iſrael vergebend und verzeihend den Stämmen Jeſchuruns in allen Geſchlechtern; wir haben außer Dir keinen König, verzeihend und vergebend, wie Du. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, König, der unſere Sünden und die Sünden ſeines Volkes, des Hauſes Iſrael, verzeiht und vergibt, und ſo alljährlich unſere Verſchuldungen hinwegnimmt — König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbat,) Iſrael und den Verſöhnungstag!

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עוֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertraut sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohltaten, die Du uns zu jeder Zeit — des Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für all dies sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכתוב O, schreibe zum glücklichen Leben ein alle Deine Bundeskinder!

וכל Und alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe! Sela! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

שים Verleihe Frieden, Glück, Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, alle wie einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil, Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen.

בספר O, laß im Buche des Lebens, des Segens, des Friedens und des ehrbaren Auskommens uns erwähnt und verzeichnet sein vor Dir, daß wir und Dein ganzes Volk Israel gelangen zu glückseligem Leben und zum Frieden. Gelobt seist Du, Ewiger, Stifter des Friedens!

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃

תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ׃

אָשַׁמְנוּ׃ בָּגַדְנוּ׃ גָּזַלְנוּ׃ דִּבַּרְנוּ דְפִי׃ הֶעֱוִינוּ׃ וְהִרְשַׁעְנוּ׃ זַדְנוּ׃ חָמַסְנוּ׃ טָפַלְנוּ שֶׁקֶר׃ יָעַצְנוּ רַע׃ כִּזַּבְנוּ׃ לַצְנוּ׃ מָרַדְנוּ׃ נָאַצְנוּ׃ סָרַרְנוּ׃ עָוִינוּ׃ פָּשַׁעְנוּ׃ צָרַרְנוּ׃ קִשִּׁינוּ עֹרֶף׃ רָשַׁעְנוּ׃ שִׁחַתְנוּ׃ תָּעַבְנוּ׃ תָּעִינוּ׃ תִּעְתָּעְנוּ׃

סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ׃ וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ׃ כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ׃

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם׃ וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים׃ הֲלֹא כָּל הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ׃

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם׃ וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חָי׃ אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל חַדְרֵי בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב׃ אֵין דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָּ׃ וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ׃

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃ שֶׁתִּסְלַח לָנוּ עַל כָּל חַטֹּאתֵינוּ׃ וְתִמְחַל לָנוּ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ׃ וּתְכַפֶּר לָנוּ עַל כָּל פְּשָׁעֵינוּ׃

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֹנֶס וּבְרָצוֹן׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָעַת׃

או"א Unser Gott und Gott unserer Väter, o, laß doch vor Dich kommen unser Gebet, entziehe Dich unsrem Flehen nicht! Wir sind nicht so dreist und verstockt, um Dir, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, zu sagen, wir seien rechtschaffen und sündenfrei; nein — wir haben wahrlich gesündigt!

אשמנו Wir haben vieles verschuldet. Wir waren treulos, haben unsren Nächsten beeinträchtigt und verleumdet, wir haben gefehlt und gefrevelt, wir waren mutwillig und haben Gewalttaten ausgeübt, wir haben Unwahrheit erdichtet, schädliche Ratschläge gegeben, getäuscht und gehöhnt, wir waren ungehorsam und haben geschmäht, wir waren ausgelassen und haben Sünden und Missetaten begangen, wir haben beleidigt, wir waren hartnäckig, wir waren boshaft, wir sind ausgeartet, wir übten Greueltaten, wir verirrten uns und leiteten andre irre.

סרנו Wir sind von Deinen Geboten und guten Verordnungen abgewichen, und es hat uns nicht gefrommt. Du, Allgerechter in allem, was uns betroffen, Du hast treulich gehandelt, wir aber — wir haben gefrevelt.

מה Was sollen wir Dir, Bewohner jener Höhen, sagen? was Dir erzählen, Himmelsthroner? weißt Du doch alle verborgenen Dinge sowie die offenbaren! —

אתה Du kennst alle Geheimnisse der Welt, das tief Verborgene aller Lebenden! Du durchschaust alle Gemächer unsres Innern und prüfst Nieren und Herz; kein Ding ist vor Dir geheim, und nichts bleibt Deinem Blick verborgen! —

וכן O, möge es doch Dein Wille sein, Ewiger unser Gott und Gott unsrer Väter, alle unsre Sünden zu vergeben, alle unsre Vergehungen zu verzeihen und uns alle unsre Missetaten zu erlassen!

על חטא Die Sünde, die wir begangen unwillkürlich oder willkürlich,

und die, welche wir begangen durch Herzensverstocktheit;
die Sünde, die wir begangen in Unwissenheit,

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּבִטּוּי שְׂפָתָיִם׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסָּתֶר׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדֵעָה וּבְמִרְמָה׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוּר הַלֵּב׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת רֵעַ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִעִדַּת זְנוּת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבְשִׁגָּגָה׃
וְעַ֫ח שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְשׁוּת פֶּה׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתָיִם׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע׃
וְעַ֫ח שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּיוֹדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַפַּת שֹׁחַד׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַחַשׁ וּבְכָזָב׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָשׁוֹן הָרָע׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלַצוֹן׃

und die, welche wir begangen durch Worte, die unsren Lippen entfahren;

die Sünde, die wir begangen öffentlich oder heimlich,

und die, welche wir begangen durch Unsittlichkeit;

die Sünde, die wir begangen durch Rede des Mundes,

und die, welche wir begangen durch vorsätzlichen Betrug;

die Sünde, die wir begangen durch böse Gedanken,

und die, welche wir begangen durch Hintergehung des Nächsten;

die Sünde, die wir begangen durch Scheinbuße,

und die, welche wir begangen durch Verletzung der Keuschheit;

die Sünde, die wir begangen mit Absicht oder im Irrtum,

und die, welche wir begangen durch Geringschätzung der Eltern und Lehrer;

die Sünde, die wir begangen durch Gewalttätigkeit,

und die, welche wir begangen durch Entheiligung des göttlichen Namens;

die Sünde, die wir begangen durch törichte Reden,

und die, welche wir begangen durch unlautere Worte;

die Sünde, die wir begangen durch die Gewalt böser Leidenschaften,

und die, welche wir begangen, wissend oder unwissend —

Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —

Die Sünde, die wir begangen durch Bestechung,

und die, welche wir begangen durch Lügen und Betrügen;

die Sünde, die wir begangen durch Verleumdung,

und die, welche wir begangen durch Spötterei;

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנֶשֶׁךְ וּבְמַרְבִּית׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׁקּוּר עַיִן׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂיחַ שִׂפְתוֹתֵינוּ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינַיִם רָמוֹת׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעַזּוּת מֵצַח׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְרִיקַת עֹל׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְלִילוּת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְרוּת עָיִן׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּקְלוּת רֹאשׁ׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַשְׁיוּת עֹרֶף׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְיצַת רַגְלַיִם לְהָרַע׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת שָׁוְא׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׂנְאַת חִנָּם׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׁוּמֶת יָד׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְמִהוֹן לֵבָב׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ׃

die Sünde, die wir begangen im Handel und Wandel,
und die, welche wir begangen durch Essen und Trinken;
die Sünde, die wir begangen durch Zinsen und Wucher,
und die, welche wir begangen durch hochmütiges Gebahren;
die Sünde, die wir begangen durch den Blick der Augen,
und die, welche wir begangen durch Plauderei;
die Sünde, die wir begangen durch stolzes Blicken,
und die, welche wir begangen mit frecher Stirne —
Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —
Die Sünde, die wir begangen durch Abwerfung des Joches*),
und die, welche wir begangen durch Urteilen;
die Sünde, die wir begangen durch Nachstellung unsres Nächsten,
und die, welche wir begangen durch Mißgunst;
die Sünde, die wir begangen durch Leichtfertigkeit,
und die, welche wir begangen durch Hartnäckigkeit;
die Sünde, die wir begangen durch Eilfertigkeit zum Bösen,
und die, welche wir begangen durch Verleumdung;
die Sünde, die wir begangen durch Meineid,
und die, welche wir begangen durch grundlosen Haß;
die Sünde, die wir begangen durch Veruntreuung des Anvertrauten,
und die, welche wir begangen aus Herzenstaumel —
Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —

*) Das Joch abwerfen heißt, sich seinen Pflichten entziehen.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלָה וְיוֹרֵד׃

In Frankf. a. M. u. mehreren Gem. wird hier das Untenstehende gebetet.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּי וְתָלוּי׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמַיִם׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי (כ"ו ערירות)׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ׃ מְחַל־לָנוּ׃ כַּפֶּר־לָנוּ׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין
סְקִילָה׃ שְׂרֵפָה׃ הֶרֶג׃ וְחֶנֶק׃ עַל מִצְוַת עֲשֵׂה
וְעַל מִצְוַת לֹא תַעֲשֶׂה׃ בֵּין שֶׁיֵּשׁ־בָּהּ קוּם עֲשֵׂה׃
וּבֵין שֶׁאֵין בָּהּ קוּם עֲשֵׂה׃ אֶת־הַגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־
שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ׃ אֶת־הַגְּלוּיִם לָנוּ כְּבָר

In Frankf. a. M. u. mehreren Gem. wird nach dieser Ordnung gebetet.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם תָּלוּי׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמַיִם׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת׃ ועל כלם וכו׳.

Auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Ganzopfer;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Sündenopfer;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem steigenden oder sinkenden Opfer;
*) auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Schuldopfer für gewisse oder unentschiedene Schuld;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu Schlägen der Züchtigung;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu vierzig Schlägen;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zum Tode durch Gottes Hand;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zur Ausrottung und Vereinsamung —
Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —
Auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu den vier gerichtlichen Todesstrafen:
Steinigen, Verbrennen, Enthaupten und Erwürgen —
es seien gebietende oder verbietende Gesetze, solche, zu deren Ausübung wir angehalten sind, oder solche, zu deren Ausübung wir nicht angehalten sind, die uns bekannt und die uns unbekannt sind! Die wir wissen,

---

*) In Frankfurt a. M. und mehreren Gem. wird nach folg. Ordnung gebetet.
Auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Schuldopfer;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Schuldopfer für unentschiedene Schuld;
a. j. S., w. welcher wir verschuldet wären zur Ausrottung;
a. j. S., w. w. wir verschuldet wären zum Tode durch Gottes Hand;
a. j. S., w. welcher wir verschuldet wären zu vierzig Schlägen;
a. j. S., w. welcher wir verschuldet wären zu Schlägen der Züchtigung — — Für alle diese ꝛc. ꝛc. wie oben.

אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ · וְהוֹדַעְנוּ לְךָ עֲלֵיהֶם · וְאֶת־
שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים ·
כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר הַנִּסְתָּרֹת לַיי אֱלֹהֵינוּ · וְהַנִּגְלֹת
לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד־עוֹלָם · לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
הַתּוֹרָה הַזֹּאת: כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל
וּמָחֳלָן לִשְׁבָטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל דּוֹר וָדוֹר וּמִבַּלְעָדֶיךָ
אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ (אלא אתה):

אֱלֹהַי · עַד שֶׁלֹּא נוֹצַרְתִּי אֵינִי כְדַאי · וְעַכְשָׁו שֶׁנּוֹצַרְתִּי כְּאִלּוּ
לֹא נוֹצַרְתִּי · עָפָר אֲנִי בְּחַיָּי · קַל וָחֹמֶר בְּמִיתָתִי · הֲרֵי אֲנִי
לְפָנֶיךָ כִּכְלִי מָלֵא בּוּשָׁה וּכְלִמָּה · יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ייָ אֱלֹהַי
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁלֹּא אֶחֱטָא עוֹד · וּמַה־שֶּׁחָטָאתִי לְפָנֶיךָ מָרֵק
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים · אֲבָל לֹא עַל־יְדֵי יִסּוּרִים וַחֲלָיִם רָעִים:

אֱלֹהַי · נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי
נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה
הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשַׁבְתָּם · עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ · עֲשֵׂה
לְמַעַן יְמִינֶךָ · עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ · עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ ·
לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן
אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ ייָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם
בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ ייָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיי מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

haben wir hergerechnet und vor Dir bekannt, und die uns unbekannt geblieben, sind doch Dir offenbar und bewußt — sowie geschrieben steht: „Verborgene Dinge sind dem Ewigen, unserem Gotte, vorbehalten; was aber offenbar wird, geht uns und unsere Kinder an, daß wir tun alle Worte dieser Lehre." Du bist Israel vergebend, und verzeihend den Stämmen Jeschuruns in allen Geschlechtern; wir haben außer Dir keinen König, verzeihend und vergebend wie Du!

אלהי Mein Gott, ein Nichts war ich vor meinem Entstehen, und jetzt nach meinem Entstehen bin ich noch ebendasselbe; Staub nur bin ich lebend, um wie viel mehr nach meinem Hinschwinden! Siehe, hier stehe ich vor Dir, ein Wesen voller Schmach und Scham! O, möge es Dein Wille sein, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, mich nie mehr sündigen zu lassen und meine schon begangenen Sünden zu tilgen, durch Dein grenzenloses Erbarmen — nicht aber durch Schmerzen oder bösartige Krankheiten!

אלהי Mein Gott bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen jeden geduldig sein, wie Staub der Erde! Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken! Tue es um Deines Namens willen, tue es um Deiner Rechten, tue es um Deiner Heiligkeit, tue es um Deiner Lehre willen! Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! Darauf sprechet Amen:

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, den heiligen Tempel bald, in unseren Tagen, wieder zu erbauen, daß jeder seinen Anteil an Deinem Gesetze nehme!

מוסיפים הש"ץ

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מֶסֶךְ חֲכָמִים וּנְבוֹנִים. וּמְלֻמָּד דַּעַת מְבִינִים. אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן פְּנֵי מֶלֶךְ (מָלֵא רַחֲמִים) מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנִים: סוגריס הש"ץ.

רמזי תבות שבח שבחון ד"פ, וכל החרוזים נעלי ג' תבות, וכן חבריו.

ק׳ שׁוֹשַׁן עֶמֶק אֲיָמָה. שַׁבָּת שַׁבָּתוֹן לְקַיָּמָה. שְׂרֵשׁ וְעָנָף כְּיָמָה. שָׁוִים יַחַד לְצַיָּמָה: בְּעֵת מָטוּ יְסוֹדוֹתֶיהָ. בָּטְחָה בְּחֵין מוֹסְדוֹתֶיהָ. בָּם תָּקְעָה יְתֵדוֹתֶיהָ. בְּכֶפֶל לְהַשְׁעִין יְדוֹתֶיהָ: תָּמְכָה בְּפַעַל צוּרִים. תְּמַת חֻמָּה הַיּוֹצְרִים. תְּרוּפָה תֵּת לַעֲצוּרִים. תֵּבֶל לְהַאֲפִיל לְצָרִים: שָׁתִילֵי גְבָעוֹת אַרְבַּע. שַׁאֲג סֵפֶר הַמְרַבַּע. שֵׁוַע פְּגִיעוֹת אַרְבַּע. שְׁעֵה צִדְקָם לְתִבַּע: בִּיטָה בְּמִתְהַלֵּךְ תָּמִים. בְּמוֹסַר לְחוּמוֹ חֲתוּמִים. בְּצִדְקוֹ תָּדִים כְּתָמִים. בְּאֶפֶס אוּרִים וְתֻמִּים: תְּמוּר תַּשְׁלוּמֵי פָר. תְּבֶן חֻגֵּג הַמְסֻפָּר. תּוֹקְעֵי בַחֹדֶשׁ שׁוֹפָר. תַּלְאוּבָם בְּכִפּוּר יְכֻפָּר: וְשַׁבֵּךְ חֲמַת זַעֲמֶךָ. וְתָחוֹן שְׁרִידֵי עַמֶּךָ. וְעָלֵינוּ יְהִי נַעֲמֶךָ. וְנִחְיֶה מַמְקוֹר עָמֶךָ: נָאוֹר עִמְּךָ הַסְּלִיחָה. נָכוֹן מַהֵר לְסָלְחָה.

ק׳ גִּיב שְׁפָתֵינוּ הַצְּלִיחָה. נַאֲק שְׁמָעָה וְסָלְחָה:

ק׳ שְׁפָתֵינוּ מְדוֹבְבוֹת יְשֵׁנִים. יַנְצִיחוּ כְּבַעַל שׁוֹשַׁנִּים.

ק׳ חֲדָשִׁים וְגַם יְשָׁנִים. כְּמִגְנַּת אָב נִשְׁעָנִים:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und ehrfurchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohltaten erzeiget in Güte, als Beherrscher des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe. —

מסור Nach dem Rate der Weisen und Verständigen, nach dem Unterrichte und der Meinung der Gelehrten, öffne ich den Mund mit Beten und Flehen, und nähere mich dem Angesichte des Weltenkönigs, der erbarmungsvoll Sünden vergibt und verzeiht.

ששון Die mit des Tales Rose vergleichbare Nation ist sehr bekümmert, diesen ersten der Ruhetage wohl zu feiern. Stamm und Ast (Vater und Söhne) stehen einmütig fastend da. Jetzt, da ihre Veste (der heilige Tempel) nicht mehr ist, verläßt sie sich auf das Ansehen ihrer Pfeiler (die Voreltern); an sie spreißt sie ihre Stützen, und schlägt in כפל[1]) ihre Klammern ein. Sie fußt auf der Urväter Taten, um deren Biederkeit Du eine Welt erschaffen — und harret auf Heil; nur Frevler mögen in Finsternis schmachten. Die Sprossen jener vier Häupter, die einst vier Abteilungen formten, ächzen Gebete in vier Abschnitten. O, nimm sie und rechtfertige sie, nimm Rücksicht auf jenen frommen Pilger, wie feierlich er den Irrenden Moral predigt; um seiner Frömmigkeit willen, reinige uns von Sünden, jetzt, da keine Urim und Thumim, mehr sind. Statt des ehemaligen Opferstiers, der heute zur Versöhnung geopfert wurde, merke auf den Vortrag der Gebete derer, die am Neumond das Schophar geblasen, und verzeihe ihre Sünden. Besänftige Deinen Grimm und begnadige den Überrest Deines Volkes! Laß nur Deine Milde abwalten, und belebe uns wieder durch Deine Lebensquellen. Glorreichster, bei Dir ist Vergebung! zur Vergebung bist Du stets geneigt. O, laß es doch dem Ausdruck unserer Lippen gelingen, daß unser Flehen Gehör finde und Vergebung erfolge!

שפחינו Unsere Lippen erwähnen jener Schlafenden, singen Dir wie jener Sänger auf Schoschanim. Die noch lebenden Geschlechter, sowie die Verstorbenen, stützen sich heute auf des Altvaters Schild.

1) Die Höhle von Machpelah, worin die Urväter und Mütter begraben sind.

בזמן הזה.

זָכְרֵנוּ לַחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים.
לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

סוגרים הזרון.

לאחר תנות יום כפורים ד'פ.

ק יוֹם מְיָמִים הוּחָם. יוֹם בְּפוּר הַמְיֻחָם. יוֹדָעָיו חֲמוֹל
וָחָם. יוֹקְשָׁיו לְפוֹעֶרֶת הָם: וּבוֹ בְּתַחְבּוּלוֹת יוּעָצוּ. וְדוּי
בְּתַחַן יָאִיצוּ. וְשׁוֹכְנֵי עָפָר יָקִיצוּ. וּמֵרֹאשׁ הָרִים יָלִיצוּ:
מִפְעָלוֹת עוֹקֵר וְעָקוּד. מֵאָז בְּיָדָם פָּקוּד. מוֹפֵת הַכָּמוּס
לְפָקוּד. מוֹקֵשׁ לְהַכְעִית בְּסִקּוּד. כְּהַכְטָחַת סְבִיבַת אַיִל.
כָּפְרוּ הַנָּצוּר לְחַיִל. בֵּן תַּעֲצִים חַיִל. כּוֹרְעֵיךְ בְּעֶצֶם וָלַיִל.
פַּחֲדוּ יָחִיל שׁוֹטְמִים. פִּיּוּתָם חֲיוֹת אֲטוּמִים. פְּרָחָיו
בְּמִשְׁעֲנוֹתָם חֲתוּמִים. פַּלְמֵם מֶרְכָּל פְּטוּמִים: וְאִם אֵין
מַעֲשִׂים. וְוֵבַח מִבְּלִי מֵשִׂים. וְזָכְרָה לְנִבְזִים וּמְאוּסִים.
וּמְגוּעָם הָפֵר כְּעָסִים: רָם קִשְׁטֵ מַעֲבָדֶיךָ. רָאֹה תִּרְאֶה
עוֹבְדֶיךָ. רֵעִים בָּאֵי עָדֶיךָ. רַחוּם, זְכוֹר לַעֲבָדֶיךָ: יְבַקֵּשׁ
עָוֹן וְאֵינֶנּוּ. יָמָה בִּמְצוּלוֹת תַּנֵּנוּ. יֶלֶד בְּשַׁעֲשׁוּעָיו תַּעֲנֵנוּ.
יִשֶׁר מֵלִיץ יַחֲנֵנוּ: מְבָרֵךְ חֶרֶב הַשָּׁנוּן. מַלְטֵ מַאֲרִיבֵי יְרִינוּן.
ת מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתָם בְּתַחֲנוּן. מֶלֶךְ רַחוּם וְחַנּוּן:

זכרנו Gedenke unser zum Leben, o König, der Du Wohlgefallen hast am Leben; schreibe uns ein in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, lebendiger Gott, König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Toten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Toten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage jenen, die im Staube schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tötet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt.

יום An diesem vorzüglichsten, zur Versöhnung erkornen Tage, schone und bemitleide, o Herr, die, welche ihn zu schätzen wissen, nur Ruchlose laß hinabfahren in den Schlund der Hölle! Weislich haben unsere Lehrer angeraten, das Sündenbekenntnis im Gebete zeitlich abzulegen, die in ihren Grüften Ruhenden (Voreltern) anzurufen, und die frommen Taten der großen Häupter vorzutragen. Sie haben uns empfolen, jene mächtigen Taten des Bindenden (Abraham) und des Gebundenen (Isaak) zu erwähnen; sie besitzen die geheime Kraft, daß ihre bloße Erwähnung Verleumder zurückschreckt. O, möge sie ein Schauer ergreifen, mögen sie verstummen, die Ankläger, daß sie verscheucht werden, die Doppelzüngler alle! Und sind auch keine Tugenden für uns aufzubringen, und können wir auch keine Opfer darbringen, so sei eingedenk der Schmach und der Verachtung, die wir um Deinetwillen dulden, und wende ab Deinen Grimm von den Abkömmlingen deiner Frommen. Höchster, schaue doch Deine getreuen Geschöpfe, schaue Deine Anbeter, wie sie in trauter Eintracht sich in Deinen Hallen einfinden. — Gedenke, o Allbarmherziger! Deiner Knechte, und senke ihre Missetaten in des Meeres Tiefe, daß man sie suche und nicht finde. Gewähre Deinem Kinde seinen Lieblingswunsch, daß ein redlicher Verteidiger sich seiner annehme. Entziehe die, so unter Psalmen bei Dir weilen, entziehe sie dem blanken scharfgewetzten Schwerte! willfahre gnädigst ihren Wünschen, o allgnädigster, allbarmherziger König!

ק׳ כְּפֶר פְּדִיוֹן נֶפֶשׁ · פְּדֵה מַטְבִּיעַת רֶפֶשׁ · ף׳ מְיַחֲלֶיךָ
בְּעִנּוּי וָכֶפֶשׁ · חַיִּים בְּטַלְלֵי נְפֶשׁ :

פותחים הארון.

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים · זוֹכֵר יְצוּרָיו לַחַיִּים בְּרַחֲמִים ·
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים :

סוגרים הארון.

לחזי תנות צום העשור ד״פ.

ק׳ צְפֵה בְּבַת תְּמוּתָה · צוֹם הֶעָשׂוֹר עֲמוּתָה · צֹאן
בְּהֶעְנְשָׁה מִיתָה · צַדָּקָה מִמֶּכֶר צְמִיתָה : וּבְבוֹא סוֹטֶן
לְנָקוֹב · וְלַחֲשׁוֹף סַרְעַף הֶעָקוֹב · וּבַל יֵרָשֶׂה לְקוֹב · וָכַח
תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב : מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ בְּשׁוֹמֶךָ · מֵאָז חֲקַקְתָּו
בְּרִשּׁוּמֶךָ · מוֹלְדוֹתָיו הַבְּלוּלִים בִּשְׁמֶךָ · מַלְטֵם לְמַעַן
שִׁמְךָ · הַזְּכֹר יְשִׁיבַת אַחַל · הַמַּאֲבֵק לְשַׂר גַּחַל · הַצִּילָה
שְׁאוֹנוֹ מִבַּחַל · הַצָּגִים לְהַרְטוֹת מַחַל : עִנּוּי נֶפֶשׁ שׁוּר ·
עָוֹן בְּלִי תָּשׁוּר · עֹרְכֵי שֶׁוַע בְּיִשּׁוּר · עֲנֵם בֶּאֱמֶת וְאֶשּׁוּר :
סְלַח לְשָׁבֵי פֶּשַׁע · סְלִיחָה תַּכְרִיעַ רֶשַׁע · סֵדֶר תְּפִלָּה
תִּשַׁע · סֵבֶר פְּרוּת לְיֵשַׁע : וְאִם הֵמָּה בָּאָדָם · וּמַעֲדָה
וּמָטָה יָדָם · וְאַתָּה נוֹצֵר הָאָדָם · וְתָרוֹן תְּנָה לְעוֹדָם :
רָעָבָם וְצָמְאָם חַיֵּה · רָעָתָם בְּלִי תָּחֵוֶה · ף׳ רֻגַּשׁ
רַחֲשָׁם מִלְּבָוֶה · רוֹנְנִים, סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה :

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ :
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא :

פו״ק גַּחֲשֵׁב בְּצַג בְּאֵיתָן · דְּחוֹת בְּפִלּוּלֵי עֲקַלָּתָן ·
וְנַקְדִּישְׁךָ בְּשַׁבַּת שַׁבָּתוֹן · קָדוֹשׁ :

כפר Die für sich Lösegeld gegeben[1]), bewahre vom Untergange; die in drückender Not Deiner harren, belebe mit dem allbelebenden Tau.

מי Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der seiner Geschöpfe zum Leben gedenket in Erbarmen! Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Toten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Toten belebt!

צפה Würdige eines Blickes die für dich ersterbende Tochter, die am Zehnten das Fasten zur Gefährtin hat. Hätte das arme Lamm auch den Tod verschuldet, so entschuldige es ob seiner Sklaverei. Träte der Natterzüngige auch zum Unheile auf, des Herzens Tücke zu enthüllen, so soll es ihm strengstens untersagt werden, das Rechten gegen Jakobs Samen, dessen (Jakob) Abbildung Du in Deinen Thron damals schon eingeprägt. O, enlasse doch dessen Sprossen — die Du mit Deinem Namen vervollkommnet hast — um Deines Namens willen! Gedenke ihnen, wie er in Zelten schmachtete, wie er einst mit dem Feuerengel rang, und bewahre doch seiner Nachkommen Menge vor Schrecken, die heute auf Heilungsmittel, auf Vergebung harren. Siehe auf das Peinigen ihrer Leiber und schaue nicht auf ihr Verbrechen. Ihnen, die heute ihr Anliegen mit Nachdruck vorbringen, erwiedere mit Treue und willfahre. Verzeihe den Büßenden und unterdrücke das Laster! wende Dich zu ihren wohlgeordneten Gebeten! schicke ihnen Heil! und haben sie als Menschen irdisch gehandelt, und sind sie ihren Begierden unterlegen, o, so habe Du, Schöpfer der Menschen, Nachsicht mit ihnen und richte sie wieder auf! Siehe, wie sie hungern und dursten, und schaue nicht auf ihre Freveltaten, verschmähe nicht den gutgesinnten Haufen, wenn er fleht und schreiet! o, verzeihe doch die Missetaten dieses Volkes!

ימלך Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!

ואתה So throne doch, Du Allheiliger, Allmächtiger, unter den Lobgesängen Israels!

נחשב Hätten wir doch das Ansehen des Oberpriesters, der ehemals in Ithon[2]) weilte, daß auch unser Gebet das Ungeheuer (Satan) zu scheuchen vermöchte, und wir würdig Dich heilig preisen am heutigen hehren Ruhetag, o Allheiliger!

---

1) 2. B. Mos. 30, 12.

2) Eingangstor, so hieß das östliche Tor des Tempels: durch dasselbe gingen die Betenten ein.

מ"ק הַיּוֹם בְּפָתְחֵךְ סְפָרִים. חֹן אִם שִׁמְךְ
מְפָאֲרִים. וְנַקְדִּישְׁךְ בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים. קָדוֹשׁ:
מו"ק מַסְטִין בְּכֻבָּל אֵסוֹר. וְתִקְוַת אֲסִירֵי
בְּשׁוֹר. וְנַקְדִּישְׁךְ בְּצוֹם הָעָשׂוֹר. קָדוֹשׁ:

נגון אדיר והוד. שבמ"ע אלעזר בירבי קליר בפול נלמ"ז סמרוזים.

מ' אֶשָּׂא דַעַי לְמֶרְחוֹק. שְׁעוֹן בְּאֶת מֶרְהוֹק.
ק' בְּפָעֳלוֹ צָרִי דְחוֹק:
מ' אֲסַפְּרָה אֶל חֹק. מְסָכוֹ בְּלִי לִרְחוֹק.
ק' חַיִּים לִי לָחוֹק:
מ' לְשׁוֹד בְּחֻקֵּי יְמָחוֹק. לוֹחֲמִי לְבַל יִשְׁחוֹק.
ק' וְיִמָּלֵא פִּי שְׂחוֹק: (נחשב כצג וכו'.)
מ' עוֹרְבֵי שֶׁוְא לָרוֹב. חִין עֲרָכָם לַעֲרוֹב.
ק' פְּנֵי אֱלֹהִים מְקָרוֹב:
מ' עֲתִירָתִי אָז תִּקְרוֹב. עֲבֻרָתִי לְבַל תֵּאָרוֹב.
ק' אֵלַי לְבַל קָרוֹב:
מ' וּמֵם אִם יְזֹרוֹב. עֲדַת אֵל לַחֲרוֹב.
ק' אֶשְׁעָן בְּמַצְדִּיק וְקָרוֹב: (היום בפתחך וכו'.)
מ' רֶשַׁע אִם תִּבְרִיעִי. וְכוֹר לִי רוֹעִי.
ק' בְּצִדְקוֹ עֲתָה לְרַוְּעִי:
מ' רְעֵה צֹאן מַרְעִי. בְּמִרְעֶה טוֹב לְהַרְעִי.
ק' וּבְאוֹר חַיִּים לְזוֹרְעִי:
מ' בָּעוֹן אָרַח רִבְעִי. וּבְקוֹ נִטַּת מָרְעִי.
ק' נָא אַל יְאַרְעִי: (מסטין בכבל וכו'.)

היום Heute, wenn Du Deine Bücher aufschlägst, sei gnädig der Nation, die Deinem Namen huldigt und Dich heilig preiset am Versöhnungstag, o Allheiliger!

מסטין O, schlage den Ankläger (Satan) in Fesseln und verkünde meinen Gefesselten eine hoffnungsvolle Botschaft, auf daß wir Dich heilig preisen am Fasttage des Zehnten, o Allheiliger!

אשא Ich lenke meine Sinne auf die Vorzeit. Der einst aus der Ferne herangezogen kam, ist Stütze mir; ob seiner Tugenden wird mein Erzfeind verdrängt. Ich bringe des Herrn Verheißung zur Sprache, daß Er sich nie Seinen Erkorenen entziehe und mir ewiges Leben gewähre, den Würge-Engel aber jählings tilge, damit mein Widersacher mir nicht hohnlache; dann werde ich hochauf triumphieren.

Sie ordnen Gebete die Fülle; o, möchte doch ihr Flehen Dir angenehm sein, möchte es doch Deiner Allmacht zu Gesichte kommen! Meine erste Bitte ist, daß meine Sünde mir nicht auflaure, mir nicht auf dem Fuße nachgehe; und creifert sich der Unheilbrüter (Satan) auch über die Gottesgemeinde, sie aufzureiben, so bist Du, Gerechter, ein naher Beistand mir.

Unterläge ich auch dem Laster, so sei Dir mein Hirte (Mosche) eingedenk; seine Frömmigkeit umgebe mich und leite die Schafe meiner Herde zur guten Weide hin, wo das Lebenslicht mich besonne. Fröhnte ich auch der Begierde, und neigt die Wagschale zum Laster sich, o laß es mich nicht entgelten!

כ יַסְכִּיתוּ שׁוּבוּ לְבִצָּרוֹן. נְּשִׂים פְּנֵי אָרוֹן.
כ לְחַעֲצִים אֲרֶשֶׁת רֹן:
כ יְחַלּוּ רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן. מַשְׁבִּית אַף וְחָרוֹן.
כ בְּוֹאת יָבֹא אַהֲרֹן:
כ רוֹגְשִׁים קְרוֹא בְגָרוֹן. פְּלוּשׁ אֲטוּמֵי חָבְרוֹן.
כ מְצוֹא מְחִילַת וְתָרוֹן: (נחשב בצנ זכו׳)
כ בְּשִׁבְתּוֹ בְּכֶם רִיב. יְרִיבַי לְעֵינַי יָרִיב.
כ יָהּ נִצָּב לָרִיב:
כ בְּוֵוֵי חָרוֹב יַחֲרִיב. כְּמוֹ קַדְמוֹנִים הֶחֱרִיב.
כ וְנַאֲקִי לְפָנָיו יַקְרִיב:
כ יְצַג אִתִּי בְּרִיב. מְלִיצַי שַׁי לְהַקְרִיב.
כ וְשִׂיחִי לְנוֹחִי יַעֲרִיב: (היום בפתחך וכו׳)
כ קוֹל אָרִים בַּשּׁוֹפָר. בְּמַתַּן אִמְרֵי שָׁפָר.
כ לִפְנֵי חֲזָקִים שִׁפָּר:
כ קֶצֶב שְׁעִירִים וּפָר. בְּגִיב שְׁפָתַיִם יָסָפָר.
כ וּבְכֵן שׁוֹטֵן יָחְפָּר:
כ לַפְלוּסִים כְּכוֹכְבֵי מִסְפָּר. וְשָׁחִים עַד עָפָר.
כ בְּצָעָם וְעִוּוָּם יְכֻפָּר: (מסטין בכבל וכו׳)
כ יִשְׁלְגוּ אַרְמֵי שָׁנִים. שֶׁל כָּל יְמוֹת הַשָּׁנִים.
כ חֲדָשִׁים גַּם יְשָׁנִים:
כ יַלְבְּנוּ כְּתָמֵי שׁוֹשַׁנִּים. וְיוּשְׁבוּ לַתַּעֲרֹם שְׁנוּנִים.
כ בְּפִלּוּל אֲשֶׁר מְשַׁנְּנִים:

„Ziehet wieder heim zu eurer Burg[1])!“ so wird er euch verkündet werden, ihr, die ihr euch der heiligen Lade nahet, anzustimmen laute Psalmen. Fleht es an, das unendliche Wesen, daß es verscheuche Grimm und Zorn, dann wird er einst wieder auftreten, euer Oberpriester Aharon. Ruft aus vollem Halse, meine Lieben! erwähnt die dort in Chebron schlummern, dann erfolgt Verzeihung und Sündenerlaß!

Möchte Er meine Widersacher richten, Er, der Allmächtige! Der Rechtsverwalter auf dem Throne des Gerichtes, möchte Er die Verleumdungen vernichten, wie Er deren schon viele vernichtet, und mein Flehen erhören! Nur meine Verteidiger sollen vor den Schranken des Gerichts Gehör finden, auf daß mein Gebet vom Schöpfer wohl aufgenommen werde.

Ich lasse meine Stimme aus, wie des Schophars Schall bei Überlieferung des Gesetzes, flehe Ihn an, Ihn der die mächtigen Himmel ausgeschmückt, und ersetze den Verlust der sonst geopferten Böcke und Farren durch Gebete, die meinen Lippen entströmen; und der Anbringer wird zu Schanden werden. Ja, Du verzeihst einer Nation, die sonst den Sternen am Himmel gleichgesetzt worden und nun bis zur Erde gebeugt ist!

Die Sünde des ganzen Jahres, die jüngstbegangenen sowohl als die längstbegangenen, werden vergehen wie Schnee; die befleckte Rose (Israel) wird weiß, und das über sie gezogene Schwert wird wieder in die Scheide gesteckt werden,

1) Nach Secharia 9, 12.

יח רַחֲצוּ וְהִזַּכּוּ מַעֲשׂוּנִים · לְאֻלַּת מְהֻלּוֹת שׁוֹנִים ·
יט וְעַל מִבְטָחֵמוֹ שְׁעוּנִים :

כ נַחֲשֹׁב כְּצָג בְּאֵיתוֹן · דְּחֹת בְּפִלּוּלִי עֲקַלָּתוֹן · וְנַקְדִּישְׁךָ בְּשַׁבַּת שַׁבָּתוֹן קָדוֹשׁ :

כא אֶת לַחֲשִׁי עֲנֵה נָא · וְעַקִּי רְצֵה נָא · הָאֵל קָדוֹשׁ :

כב אָדוֹן (נ״א אֱוֹן) לְקוֹל עַמֶּךָ · זְכוֹר רַחֲמֶיךָ · נוֹרָא וְקָדוֹשׁ :

ע״פ א״ב. זה סומר הז״ץ נגנון אאפיר.

אֵין עֲרוֹךְ אֵלֶיךָ · בֵּין עִצָּם מִפְעָלֶיךָ · גְּוִיַּת הֲמוֹן מְיַחֲלֶיךָ · דְּרוֹשׁ לְגֶבֶר חֲיָלֶיךָ : הוֹגֵי הֲמוּלַת קָדֵשׁ · וּמְהֻלָּלִים בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ · וֶרַע תְּבוּאַת קֹדֶשׁ · חָשׁוֹב כְּאֵילֵי קֹדֶשׁ : טַפְסְרֵי מֶרְכְּבֵי פָנִים · יְיַשִּׁירְךָ עִם אוֹפַנִּים · כְּבֵקֶרְךָ כָּל פָּנִים · לְבִלְתִּי נְשׂוֹא פָנִים : מְתֻנַּשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ · נוֹעֵץ אַחֲרִית מֵרֹאשׁ · סְלִיחָה לַשּׁוֹבָבִים דְּרוֹשׁ · עָוֹנָם לָשֵׂאת כְּמֵרֹאשׁ : פְּרוּדֵי כְּנַף רְנָנִים · צְדָקוֹתֶיךָ חֵי מְרַנְּנִים · קוֹל שַׁאֲגַ מְחַנְּנִים · רָצֵה בְּחִין וּבְתַחֲנוּנִים : שְׁנָאַן רִבְבוֹת אֲלָפִים · שׁוֹאֲגִים וְלַבְּקָרִים מְתַחַלְּפִים · תּוֹקֵף יַשְׁגִּיחוּ אַלּוּפִים · תּוֹדָה וְזִמְרָה מְאַלְּפִים :

ע״פ א״ב. יז וּבֵן וַאֲתָה רַחוּם סְלַח לָנוּ :

יח אָנָּא אֱוֹן שַׁוְעַת חָנוּן · בְּיוֹם זֶה הַסְכֵּרַת תַּחֲנוּן · יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן · וַאֲתָה כַּרְחוּם סְלַח לָנוּ : יט גַּשְּׁנוּ לְפָנֶיךָ שְׁפוֹךְ שִׂיחָה · דְּרוֹשׁ רַחֲמִים וּסְלִיחָה · כ אֲדָנָי שָׁמַעְתָּ

mittelſt mannigfaltiger Gebete. Waſchet, reinigt euch vom Unrat! begehet nie jene Albernheiten wieder, dann könnt ihr getroſt und ſicher ſein.

נחשב Hätten wir doch das Anſehen des Oberprieſters, der ehemals im Ithon weilte, daß auch unſer Gebet das Ungeheuer (Satan) zu ſcheuchen vermöchte, und wir würdig Dich heilig preiſen am heutigen hehren Ruhetage, o Allheiliger!

אח Erhöre mein Gebet, nimm mein Flehen wohlgefällig auf, o heiliger Gott!

אדון O Herr, gedenke Deine Barmherzigkeit Deinem Volke, Ehrfurchtsvoller und Heiliger!

אין Nichts kommt Dir gleich unter Deinen zahlreichen Werken. Vernimm das Gebet der zu Dir Harrenden, daß Dein Heer (Israel) verſtärkt werde. Das Sprechen der heiligen Verſammlung, die in heiligem Schmuck (Dich) lobet, und Abkömmling der heiligen Frucht[1]) iſt, achte wie die heiligen Engel. Die viergeſichtigen Diener (Engel) beſingen Dich mit den Ophannim, wenn Du alles unterſucheſt, ohne das Anſehen zu ſcheuen. Biſt über alles erhaben, beſchließeſt den Erfolg beim Beginn; vergib den Bußfertigen, daß ihre Sünden ihnen wie von je erträglich werden. Die Sänger mit ausgebreiteten Fittichen beſingen Deine Gerechtigkeit; erhöre auch die ſanften Gebete der jammernden Flehenden. Myriaden Engel, die mit Tagesanbruch umſchaffen werden, beten.

Gem. Die Würdigen (Israel) mögen Macht erlangen und (Dein) Lob verbreiten!

ובכן O vergib uns nach Deiner Barmherzigkeit.

אנא O höre das inbrünſtige Flehen, an dieſem Tage, wo Du Gebete erhörſt.

Gem. Der Ewige, der Ewige, Gott, barmherzig und gnädig! —

Wir treten vor Dich, das Gebet auszuſchütten, fordern Barmherzigkeit und Vergebung.

Gem. Herr, erhöre! Herr, verzeihe!

---

1) Der Patriarchen.

אַרְנִי סְלָחָה. ואתה כרחום סלח לנו: ס הֶעָתֵר־לָנוּ בַּיּוֹם
הַזֶּה. וְעָנִיתָנוּ אַל תְּבֻזָה. ק׳ סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה.
ואתה כרחום סלח לנו: ס׳ זַעַק קְשׁוֹב מַמַּעְיְמֶיךָ. חָנוּן
כְּגִדְלַ רַחֲמֶיךָ. ק׳ חוּסָה יְיָ עַל עַמֶּךָ. ואתה כרחום סלח לנו:
ס׳ טָעֲנוּ בְּהַר נַחֲלָתֶנוּ. יְיָ אֱלֹהֵי תּוֹחַלְתֵּנוּ. ק׳ וְסָלַחְתָּ
לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ (וּנְחַלְתָּנוּ). ואתה כרחום סלח לנו:
ס׳ כְּרַחֲמֶיךָ עֲשׂוֹת הוֹאֵל. לִנְכוֹנִים לְקָרְאתְךָ אֵל.
ק׳ כַּפֶּר לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. ואתה כרחום סלח לנו: ס׳ מְחִילָה הַרְבֵּה
לִבְנֵי חַסְיֶךָ. נַקֵּה מִפֶּשַׁע עִם יְדִידֶיךָ. ק׳ גַּם מְזֻדִים חָשׂוֹךְ
עֲבָדֶיךָ. ואתה כרחום סלח לנו: ס׳ סְלַח לָעָם כְּךָ נוֹשַׂע.
עָוֹן שָׂא נָא וְחִישׁ יֵשַׁע. ק׳ מִי אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר
עַל פֶּשַׁע. ואתה כרחום סלח לנו: ס׳ פְּדֵנוּ מֵחֲטָא נַקְּנוּ מֵעָוֹן.
צָלוּל בְּמַצְלוֹל כְּבֵד עָוֹן. ק׳ וְאַל לָעַד תִּזְכּוֹר עָוֹן.
ואתה כרחום סלח לנו: ס׳ קוֹלֵנוּ תִּשְׁמַע מְשִׁמֵּי שַׁחַק. רַשְׁעֵנוּ
לַיָּם תַּרְחֵק. ק׳ וְאַתָּה יְיָ אַל תִּרְחַק. ואתה כרחום סלח לנו:
ס׳ שִׁבְטֵי עַמְּךָ וְנַחֲלָתֶךָ. תְּפִלָּה עוֹרְכִים לְהַשְׁעוֹתֶךָ.
קו״ף וְאַתָּה תִּשְׁמַע הַשָּׁמַיִם מְכוֹן שִׁבְתֶּךָ.
וְאַתָּה כְּרַחוּם סְלַח לָנוּ:

ס׳ אַךְ חַנּוּן אַתָּה וְרַחוּם לְכָל־פֹּעַל:

ע״ס א״ב. מזן מכל
אַךְ אֵין לָנוּ אֱלֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ. כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ בָּאנוּ לְשִׁמְךָ וְאַתָּה אָנוּ עָלֶיךָ. כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:
אַךְ גְּשָׁשִׁים וַחֲרֵדִים נַחַר לְעָבְדֶךָ. כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פֹּעַל:

Erhöre uns am heutigen Tage, verachte nicht unser Geschrei.

Gem. O vergib die Sünde dieses Volkes!

Vernimm, o Allgnädiger, nach Deiner Allbarmherzigkeit das Gebet der Dich sanft Anrufenden.

Gem. Erbarme Dich, o Herr, Deines Volkes!

Verpflanze uns auf den Berg unseres Eigentums, Du, o Herr, bist unsere Zuversicht.

Gem. Vergib unsere Missetaten und Sünden!

Nach Deinem Erbarmen verwillige denen, die Dir, o Herr, entgegen eilen.

Gem. Versöhne Dein Volk Israel!

Häufe Versöhnung Deinen Frommen, entledige vom Vergehen Dein geliebtes Volk.

Gem. Auch dem Mutwillen entziehe Deine Diener!

Vergib dem durch Dich geretteten Volke, verzeihe die Sünde und befördere Hilfe.

Gem. Wer ist, o Gott, wie Du, der Sünden vergibt und Missetaten erläßt!

Rette uns vom Laster, befreie uns von Sünden, versenke tief die Sündenlast.

Gem. Gedenke der Sünde nicht immer!

Erhöre vom Himmel unsere Stimme, verdränge ins Meer unsere Laster.

Gem. Sei Du, o Ewiger, nicht ferne!

Die Stämme Deines Volkes und Deines Besitzes verrichten das Gebet, Dir sich zuwendend; erhöre uns im Himmel, der zu Deiner Residenz bestimmt ist und vergib uns nach Deiner Barmherzigkeit!

אך Wahrlich, Du bist gnädig und allbarmherzig!

Vorb. Wir erkennen keinen Gott außer Dir,

Gem. Denn Du bist allbarmherzig!

Wir erscheinen vor Deinem heiligen Namen, kommen vor Dich, Denn Du bist allbarmherzig!

Sie kommen eilends vereint, Dir zu dienen,

Denn Du bist allbarmherzig!

תיון קכל

אַךְ דְּרוֹשׁ לְצִדְקָךְ מוֹדֶיךָ וְעֶדְיֶךָ · חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל פְּעָל:

אַךְ חַנּוּן אַתָּה וְרַחוּם לְכָל פְּעָל:

אַךְ הָרֹם קֶרֶן עַם יְדִידֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פְּעָל:
אַךְ וּמַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת זֶרַע חֲסִידֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פְּעָל:
אַךְ זָכְרֵנוּ וּפָקְדֵנוּ כְּרֹב חֲסָדֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פְּעָל:
אַךְ חֹן וַחֲמוֹל פְּלֵטַת שְׁרִידֶיךָ · חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל פְּעָל:

אַךְ חַנּוּן אַתָּה וְרַחוּם לְכָל פְּעָל:

אַךְ טְלֵאֶיךָ נַהֵל הַכְּמֵהִים לַחֲסָדֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְיִפְעָל:
אַךְ יַדְיֵעֵם בִּינוֹת שֵׂכֶל סוֹדֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פְּעָל:
אַךְ כַּכְּסֵם מֵעֲוֹנָם וְיָכְשְׁרוּ עֲדֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פְּעָל:
אַךְ לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה בַּעֲבוּר כְּבוֹדֶךָ · חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל פְּעָל:

אַךְ חַנּוּן אַתָּה וְרַחוּם לְכָל פְּעָל:

אַךְ מוֹסְרוֹתֵיהֶם תְּנַתֵּק בְּחָזְקַת יָדֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְיִפְעָל:
אַךְ נַשְּׂאֵם וְהָרְבִּיצֵם בְּבֵית וְעוּדֶךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְיִפְעָל:
אַךְ סְפוֹר דִּמְעָתָם וְשִׁימָהּ בְּנֹאדֶךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְיִפְעָל:
אַךְ עֲרוֹב לְטוֹב וּלְרַחֲמִים עֲבָדֶיךָ · חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל פְּעָל:

אַךְ חַנּוּן אַתָּה וְרַחוּם לְכָל פְּעָל:

אַךְ פְּנֵינוּ יְסַפֵּר תְּהִלּוֹת הוֹדֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְכָל פְּעָל:
אַךְ צוּמֵנוּ תְּבָחַר וְקִרְיַאת מוֹעֲדֶיךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְיִפְעָל:
אַךְ קוֹמָה (ייָ) לְמְנוּחָתֶךָ וַאֲרוֹן כְּבוֹדֶךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְיִפְעָל:
אַךְ רְעֵה בְּשִׁבְטְךָ צֹאן חֲסִידֶיךָ (יייָ חֲמוּדֶיךָ) · כִּי אַתָּה רַחוּם לְיִפְעָל:
אַךְ שְׁפוֹךְ רִיחֲךָ לְלַמֵּד בְּלִמּוּדֶךָ · כִּי אַתָּה רַחוּם לְיִפְעָל:
יייָ אַךְ תִּרְאֶה כִּי אֵין לָנוּ אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ · חַנּוּן וְרַחוּם לְכָל פְּעָל:

אַךְ חַנּוּן אַתָּה וְרַחוּם לְכָל פְּעָל:

Suche Rechtfertigung für Deine Bekenner und Zeugen Deiner Einheit, Gnädiger und Allbarmherziger!
Erhebe das Horn (Haupt) Deines geliebten Volkes,
Denn Du bist allbarmherzig!
Willfahre dem Samen Deiner Frommen,
Denn Du bist allbarmherzig!
Gedenke unser und suche uns heim mit Deiner Allgüte,
Denn Du bist allbarmherzig!
Begünstige und schone Deinen kleinen Überrest,
Gnädiger und Allbarmherziger!
Leite die Lämmer, die nach Deiner Gnade lechzen,
Denn Du bist allbarmherzig!
Weihe sie ein in Deine weisheitsvollen Geheimnisse,
Denn Du bist allbarmherzig!
Wasche und reinige sie von Sünden,
Denn Du bist allbarmherzig!
Tue es um Deinetwillen, um Deines Ruhmes willen,
Gnädiger und Allbarmherziger!
O, zerreiße ihre Fesseln mit Deiner Allgewalt,
Denn Du bist allbarmherzig!
Trage sie hinauf, setze sie ein in Deinen erkornen Tempel,
Denn Du bist allbarmherzig!
Zähle ihre Tränen und bewahre sie in Deinem Behälter,
Denn Du bist allbarmherzig!
Laß Deine Güte obwalten, erbarme Dich Deiner Knechte,
Gnädiger und Allbarmherziger!
Unser Mund wird Deiner Majestät Ruhm erzählen,
Denn Du bist allbarmherzig!
Möge Dir unser Fasten, die Anordnung unserer Feier gefällig sein, Denn Du bist allbarmherzig!
O, mache Dich auf, Ewiger, nach Deiner heiligen Wohnstätte, nebst Deiner Herrlichkeit Lade,
Denn Du bist allbarmherzig!
Nur unter Deinem Hirtenstabe weide Deine frommen Schafe,
Denn Du bist allbarmherzig!
Gieße Deinen Geist über uns aus, damit wir Deine Lehre begreifen, Denn Du bist allbarmherzig!
Siehe, wir erkennen keinen Gott außer Dir! Gnädiger und Allbarmherziger! Wahrlich, Du bist gnädig und allbarmherzig!

ס׳ וּבְכֵן לְנוֹרָא עֲלֵיהֶם בְּאֵימָה יַעֲרִיצוּ׃

ע״פ א״ב כפול.

ס׳ אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ · בְּאֶרְאֶלֵּי אָמָן · בְּאַבִּירֵי אָמֶץ ·
בְּבָלְוּלֵי קֶרַח · בִּבְרוּדֵי קֶרַח · ק׳ וּמוֹרָאֲךָ עֲלֵיהֶם׃
ס׳ וְאָבְיְתָה תְּהִלָּה · מְגֻלּוּמֵי גוּשׁ · מְגֻרֵי גֵיא · מְדֻלְדָּלֵי
פָּעַל · מְדֻלֵּי מַעַשׂ · ק׳ וְהֵיא תְּהִלָּתֶךָ׃
ס׳ אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ · בַּהֲמוֹן מַלְאָכִים · בְּהִלּוּךְ מַחֲנוֹת · בְּוַעַד (כ״פ
ובאפי׳) אֲלָפִים · בְּוֶבַח (כ״פ ורבבו) רְבָבוֹת · ק׳ וּמוֹרָאֲךָ עֲלֵיהֶם׃
ס׳ וְאָבְיְתָה תְּהִלָּה · מְזִיו שׁוֹנֶה · מְזֻהָר כָּבֶה · מְחֻסְּרֵי
שֵׂכֶל · מֵחוֹרְשֵׁי רֶשַׁע (כ״פ רַע) · ק׳ וְהֵיא תְּהִלָּתֶךָ׃
ס׳ אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ · בְּטִפּוּחַ עֲרָבוֹת · בְּטַכּוּס שְׂחָקִים ·
בִּישְׁרַת עֲרָפֶל · בִּירִיעוֹת מָעוֹנָה · ק׳ וּמוֹרָאֲךָ עֲלֵיהֶם׃
ס׳ וְאָבְיְתָה תְּהִלָּה · מִכְּתוּמֵי שֶׁמֶץ · מִכְּמוּסֵי בֶתֶם ·
מְלֻכְלְכֵי פַּח · מְלֵעוּגֵי מַר · ק׳ וְהֵיא תְּהִלָּתֶךָ׃
ס׳ אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ · בְּמַסְלוּלֵי זְבוּל · בִּמְרוֹמֵי שְׂפַר ·
בִּנְטִיַּת דּוֹק · בִּנְחִיַּת עֲבִים · ק׳ וּמוֹרָאֲךָ עֲלֵיהֶם׃
ס׳ וְאָבְיְתָה תְּהִלָּה · מִסְּרוּחֵי מַעַשׂ (כ״פ מְשׁוּחֲחֵי מַעַן) · מְשֻׁבָּעֵי
רָגֶז · מֻעֲדוּרֵי אֱמֶת · מֻעֲמוּסֵי בֶטֶן · ק׳ וְהֵיא תְּהִלָּתֶךָ׃
ס׳ אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ · בְּפוֹתְחֵי קָדוֹשׁ · בְּפוֹצְחֵי בָרוּךְ ·
בִּצְדוּדֵי אַרְבַּע · בִּצְנוּפֵי שֵׁשׁ שֵׁשׁ · ק׳ וּמוֹרָאֲךָ עֲלֵיהֶם׃
ס׳ וְאָבְיְתָה תְּהִלָּה · מִקְּרוּאֵי אַיִן · מִקּוֹרְאֵי בָחָנָף ·
מֻרְחָקֵי אֱמֶת · מֻרְיָקֵי צֶדֶק · ק׳ וְהֵיא תְּהִלָּתֶךָ׃
ס׳ אֲשֶׁר אֵימָתֶךָ · בִּשְׁבִיבֵי אֵשׁ · בִּשְׁבִילֵי מַיִם · בְּתִלְוּלֵי
רוֹם · בְּתַלְתַּלֵי גַבָּהּ · ק׳ וּמוֹרָאֲךָ עֲלֵיהֶם׃

Vorb. אשר Du biſt furchtbar den getreuen Erelim, den überaus mächtigen Engeln, denen, die mit Eis vermengt, ſo wie jenen, die nur Feuerſtoffe ſind,

Gem. und Deine Furcht durchdringt ſie. —

Doch heiſcheſt Du Lob von irdiſchen Körpern, von Erdenbürgern, von Tugendloſen und Tatenleeren;

dies iſt Dir Ruhm.

Du biſt furchtbar im Getümmel der Engel, im Zuge der heiligen Scharen, im Rate der Tauſenden und in der Verſammlung der Myriaden Engel,

und Deine Furcht durchdringt ſie.

Doch heiſcheſt Du Lob von vergänglichem Schimmer, von Flitterſchein, Unverſtändigen und Übelwollenden;

dies iſt Dir Ruhm.

Du biſt furchtbar in den weiten Araboth[1]), in den ausgedehnten Schechakim[1]) in dem geebneten Aravel[1]), und in den Hallen des Menoah[1])

und Deine Furcht durchdringt ſie.

Doch heiſcheſt Du Lob von denen, die durch Laſter befleckt und tückevoll, die ins Sündennetz geraten und von Leiden gedrückt ſind; dies iſt Dir Ruhm.

Du biſt furchtbar in den Bahnen des Sebuls, in jenen glänzenden Höhen, im Gewölbe des Dock und im Zuge der Wolken, und Deine Furcht durchdringt ſie.

Doch heiſcheſt Du Lob von Geſchmackloſen, Jähzornigen, Unredlichen und Gebrechlichen; dies iſt Dir Ruhm.

Du biſt furchtbar den קדש-Beginnern, den ברוך-Benedeiern gevierten Geſichtern und Sechsbeflügelten,

und Deine Furcht durchdringt ſie.

Doch heiſcheſt Du Lob von Unwerten, von bekannten Heuchlern, von Untreuen und Tugendloſen;

dies iſt Dir Ruhm.

Du biſt furchtbar in Feuerkreiſen, in Waſſerwogen, in Himmelsveſten, in unermeßlichen Höhen,

und Deine Furcht durchdringt ſie.

---

1) Dieſe Namen ſind Benennungen der Himmelsräume.

יז וְאָבִיתָה תְּהִלָּה. יח מְבֻשָּׂר וָדָם. מֵהֶבֶל וְתֹהוּ. מֵחָצִיר
יָבֵשׁ. מִצֵּל עוֹבֵר. וּמִצִּיץ נוֹבֵל. מִמַּשִּׁלְמֵי נֶפֶשׁ. מִמַּפְרִיחֵי
רוּחַ. וּמִמְעוֹפְפֵי חַיָּה. וּמֵחַנִיטֵי נְשָׁמָה. וּמוֹצִיאֵי יְחִידָה.
וְנִשְׁמָעִים בַּדִּין. וּמֵתִים בַּמִּשְׁפָּט. וְחַיִּים בְּרַחֲמִים. וְנוֹתְנִים
לְךָ פְּאֵר חַי עוֹלָמִים. וְתִפְאַרְתְּךָ עֲלֵיהֶם:

מו״ק

ט לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

ע״ם א״ב כפול. מון קכל

אַמִּיצֵי שְׁחָקִים מִמַּעַל. וְכָל צָבָא מַעַל. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
אֱמוּנֵי אֲהָבָה. וְצִמְחֵי רְבָבָה. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
בְּכָתֵי מַלְאָכִים. שְׁמוֹ מַמְלִיכִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
בְּנֵי בְחוּנֵי בְרִית. לְוֹוֹכֵר הַבְּרִית. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

גִּבּוֹרֵי כֹחַ. לְאַמִּיץ וְשַׂגִּיא כֹּחַ. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
גְּדוֹלֵי צְדָקָה. לְנִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
דְּמוּת אַרְבָּעָה פָּנִים. לְכָל צַד פּוֹנִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
הֲגֻלֵי נְצוּרָה. לְעַמָּם בְּצָרָה. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

וַמּוֹן צָבָא מַעְלָה. לְשׁוֹכֵן מַעְלָה. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
חוֹלְכֵי דֶּרֶךְ תְּמִים. לְהַצְוִיר תְּמִים. אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
וָרָצִים וְשָׁבִים. מַעַם צוּר מַקְשִׁיבִים. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
וְקַוֵּי יְשׁוּעוֹת. וְחוֹכֵי סְלִיחוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

זְמִירוֹת רַבּוֹת. זַכֵּי שְׁמִי עֲרָבוֹת. אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:

Doch heischest Du Lob von Fleisch und Blut, von eiteln und leeren Wesen, von dürrem Gemoos, von vergänglichen Schatten, von welkender Blüte, die ihr Wesen beschließen, ihren Geist verblasen, ihr Leben veratmen, ihre Seele verkeuchen und ihr Gemüt verhauchen — sie werden vor Gericht gezogen, sind des Todes sträflich; doch Deine Barmherzigkeit fristet ihr Leben. Von solchen Geschöpfen wird Dir gehuldigt, Ewiglebender!

Und Deine Majestät waltet über ihnen.

לישב Der im Lobe wohnt, im Himmelthront, heilig u. gelobt ist Er!

Vorb. אמיצי Mächtige Himmelsbewohner und alle obern Heere,

Gem. sprechen: heilig!

Die ihn aufrichtig lieben (Israel), und der Geschöpfe Menge, sprechen: gelobt!

Engelchöre, die Seinem Namen huldigen, sprechen: heilig!

Die erprobten Bundessöhne (Israel) nennen den Gedenker des Bundes, heilig und gelobt!

לישב Der im Lobe wohnt, im Himmelthront, heilig u. gelobt ist Er!

Mächtig Kräftige — zum Allmächtigen und Allkräftigen, sprechen: heilig!

Berühmte durch Gerechtigkeit — zum Geheiligten durch Gerechtigkeit — sprechen: gelobt!

Gevierte Gesichter (Engel), die mit einem Blick nach allen Seiten schauen, sprechen: heilig!

Die Schutzgenossen Seiner Fahne nennen Ihn den Teilnehmer an ihren Leiden, heilig und gelobt!

לישב Der im Lobe wohnt, im Himmelthront, heilig u. gelobt ist Er!

Scharen der obern Heere — zum Bewohner jener Höhen — sprechen: heilig!

Die Wandler des rechten Weges (Israel) zum Schöpfer aller Vollkommenheiten, sprechen: gelobt!

Schnelle Läufer hin und wieder des Schöpfers Order zu vernehmen, sprechen: heilig!

Die auf Heil Harrenden nennen Ihn, in Zuversicht auf Verzeihung, heilig und gelobt!

לישב Der im Lobe wohnt, im Himmelthront, heilig u. gelobt ist Er!

Sängerchöre, rein in den Himmel Araboth, sprechen: heilig!

חזן קהל

זֶרַע מַטַּע אֱמֶת · לֵאלֹהִים אֱמֶת · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
חֲשֻׁמַלִּים עֲזִים · לְעוֹשֵׂה חֲזִיזִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
חוֹנִים וְנוֹסְעִים · לְמַעֲלֵה נְשׂאִים · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
טַפְסְרֵי מְרוֹמִים · לְרָם עַל רָמִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
טָהוֹר אֹהֲלָיו · יוֹנְקָיו וְעוֹלְלָיו · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
יְדִידוֹן הוֹלְכִים · כּוֹרְעִים וּבוֹרְכִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
יוֹשְׁבֵי אֹהֶל וּמִשְׁכָּן · לְבָתּוֹכָם שָׁכָן · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
כְּתֵי הֲמוֹנִים · עִם חַיּוֹת וְאוֹפַנִּים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
כֶּתֶר נוֹתְנִים · בְּנֵי אִיתָנִים · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
לַהֲקַת שְׁבִיבִים · וְאֵשׁ לֶהָבִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
לְמַעֲנוֹ גּוֹי אֶחָד · לְשֵׁם אֵל הַמְיֻחָד · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
מְסוֹבְבִים מְרוֹפְפִים · בְּכַנְפֵיהֶם מְעוֹפְפִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
מְנַצְּחִים לְהַתְמִיד · בְּכָל יוֹם תָּמִיד · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
נוֹרָאִים בְּנִפְלָאוֹת · לְצַדֵּק נוֹרָאוֹת · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
נְדִיבֵי עַמָּךְ · מְסַלְסְלִים לִשְׁמָךְ · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
שְׂרָפִים עוֹמְדִים · מִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
סוֹלְדֵי בְחִילָה · לְנוֹרָא עֲלִילָה · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
עֵינַיִם מְלֵאִים · כַּתַּרְשִׁישׁ מְמֻלָּאִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
עוֹנִים בְּמַקְהֲלוֹת · בְּלַחַשׁ וְקוֹלוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:

Die Sprossen eines treuen Stammes — zum Gott der Treue sprechen: gelobt!
Mächtige Chaschmallim (Feuergeschöpfe) zum Schleuderer der Blitze, sprechen: heilig!
Die einst unter Wolken lagerten und zogen, nennen den Schöpfer der Wolken: heilig und gelobt!
לישב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!
Fürsten des Himmels — zum Allerhabenen sprechen: heilig!
Die frommen Zeltenbewohner, ihre Knaben und Säuglinge sprechen: gelobt!
Wandelbare Wandler (Engel) bücken sich und knieen hin und sprechen: heilig!
Die in Zelte und Heiligtum weilen, nennen den Heiligen, der unter ihnen residiert, heilig und gelobt!
לישב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!
Himmlische Chöre, Chajoth und Ophannim, sprechen: heilig!
Die Huldiger der Gottheit, Söhne der Tapfern (Urväter) sprechen: gelobt!
Die feuersprühenden Wesen sprechen: heilig!
Die Einzigen auf Erden rufen zum einzigen Gott! heilig und gelobt!
לישב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!
Die mit Flügeln bedeckten Luftsegler sprechen: heilig!
Die ununterbrochen und täglich Seiner Einheit huldigen, sprechen: gelobt!
Ehrfurchtsvolle Wundertäter sprechen zum Gerechten, Allfurchtbaren: heilig!
Die Edeln Deines Volkes preisen Deinen Namen! heilig und gelobt!
לישב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!
Immer stehende Seraphim, gebückt und geneigt, sprechen: heilig!
Die Ihn ängstlich anflehen, den in Seinen Taten Furchtbaren sprechen: gelobt!
Augenvolle, wie Tarschischs volle See, sprechen: heilig!
Die Chöre der Wettgesänge rufen leise und laut: heilig und gelobt!

חזן קהל
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
פְּנֵיהֶם כִּבְרָקִים מְאִירִים · וּפָנֶיהָ גֶּרֶד פְּאוּרִים · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
פְּרוּיֵי בִּזְרוֹעַ חָזָק · לְגוֹאֲלָם חָזָק · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
צְבָאוֹת שָׁמַיִם · לְרוֹכֵב שָׁמַיִם · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
צֹאן קָדָשִׁים · מַטַּע קְדוֹשִׁים · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
קַלִּים לְצוּרָם · קוֹרְאִים לְיוֹצְרָם · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
קְהִלּוֹת יַעֲקֹב · כְּלִי לֵב עָקוֹב · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
רַגְלֵיהֶם כְּעֶגֶל · וְאוֹפַן מִתְגַּלְגֵּל · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
רְצוּיִם לְבוֹרְאָם · לְרָם אֲשֶׁר בְּרָאָם · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
שׁוֹכְנֵי בְּצֵל שַׁדַּי · שְׁנוֹתָם אֵין דַּי · אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
שׁוֹמְרֵי חֻקּוֹקִים · מִצּוֹת וְחֻקִּים · אוֹמְרִים בָּרוּךְ:
תֹּקֶף תַּרְשִׁישִׁים · בַּמָּרוֹם חָשִׁים · קו״ף אוֹמְרִים קָדוֹשׁ:
קו״ף תְּמִימִים בְּדַרְכֵיהֶם · וּבְמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
לְיוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת · לְרוֹכֵב עֲרָבוֹת · קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ:
פ׳ וּבְכֵן שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ:
מו״ק זֶה אֶל זֶה שׁוֹאֲלִים · אַיֵּה אֵל אֵלִים ·
וְכֻלָּם מַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמְהַלְלִים:

ע״פ א״ב.

פ׳ אֵילֵי מָרוֹם אוֹמְרִים הִלּוּלוֹ · אוֹפַן וְנַלְגַּל מַבִּיעִים סִלְסוּלוֹ · בְּאֵימָה וּבִירְאָה מַכְתִּירִים שֵׁם גְּדֻלּוֹ:
ק׳ שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ:

לישב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!

Mit blitzstrahlendem Antlitze und in schimmerndes Goldgewand Gehüllte, sprechen: heilig!

Die durch der Allmacht Hand Befreiten sprechen zu ihrem mächtigen Erlöser: gelobt!

Die himmlichen Chöre sprechen zum Lenker des Himmels: heilig!

Die heilige Herde (Israel) ruft zum Stifter der Heiligen: heilig und gelobt!

לישב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!

Behende Vollzieher der Aufträge ihres Schöpfers, sprechen: heilig!

Die Gemeinden Jakobs, mit einem Herzen ohne Falsch, sprechen: gelobt!

Kälberfüßige (Engel[1]) und der sich immer rollende Ophan sprechen: heilig!

Die Günstlinge des Schöpfers (Israel) rufen zum Allerhöchsten, ihrem Schöpfer: heilig und gelobt!

לישב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!

Die des Allmächtigen Schutz in Ewigkeit genießen, sprechen: heilig!

Die durch das Befolgen der göttlichen Anordnungen Geschützten, sprechen: gelobt!

Allgewaltige Tarschischim, die Eilfertigsten im Himmel, sprechen: heilig!

Die in ihrem Tun und Wandel Biedern, sprechen: heilig und gelobt!

לישב Der im Lobe wohnt, im Himmel thront, heilig u. gelobt ist Er!

ובכן Die Seraphim umgeben Ihn!

Gem. Sie fragen sich gegenseitig, rufen einer dem andern zu: Wo ist der mächtige Gott? Und alle verherrlichen, heiligen und loben Ihn!

Die Mächtigen des Himmels sprechen Sein Lob, Ophan und Galgal verkünden Seinen Ruhm, in Angst und Furcht schmücken sie Seinen heiligen Namen.

Gem. Die Seraphim umgeben Ihn!

---

[1]) Bezieht sich auf Ezechiel 1, 7.

פ גִּבּוֹרֵי כֹחַ בְּרַעַד וּבְפַחַד · גֵּאֶה וְנָבְהַּ לְיַחֵד
לְאֶחָד · דְּמָמָה דַקָּה הוֹאִים בְּלִי כַחַד:

ק שֵׁשׁ כְּנָפַיִם שֵׁשׁ כְּנָפַיִם לְאֶחָד:

פ הַיּוֹשֵׁב יְחִידִי עַל אוֹפַנָּיו · הַהוֹבֵר דָּבָר דָּבוּר עַל
אָפְנָיו · וְרָצוֹא וָשׁוֹב כַּבָּזָק לְפָנָיו:

ק בִּשְׁתַּיִם יְכַסֶּה פָּנָיו:

פ וְהַר הָרָקִיעַ בְּעֵין חַשְׁמַלָּיו · זוֹעֵף בַּיָּם וַיְהֻמוּ גַּלָּיו ·
חִיל שָׁרָף אֵימָה עָלָיו: ק וּבִשְׁתַּיִם יְכַסֶּה רַגְלָיו:

פ מַפְטְרֵי קָלָל כְּעֵין נְחֹשֶׁת יְצַפֶּצֶף · טָהוֹר עֵינַיִם
עֲלֵיהֶם יְחוֹפֵף · יְהוֹד יְכַסֶּה פָּנָיו כְּלִי מִתְרוֹפֵף:

ק וּבִשְׁתַּיִם יָעוֹפֵף:

פ כַּבִּיר כְּחַ הוּא אֵלִי זֶה · כִּי לֹא בָזָה עֱנוּת עַם עָנִי
וְנִבְזֶה · לְהַקְדִּישׁוֹ וּלְהַעֲרִיצוֹ יַחַד נִרְשִׁים זֶה מַזֶּה:

ק וְקָרָא זֶה אֶל זֶה:

פ מְלֵךְ מְהֻלָּל בְּפִיהֶם גָּמַר · מוֹרָאוֹ עֲלֵיהֶם תָּמִיד
לְהַשְׁמַר · נִשָּׂא וְנֶעְלָם הִלּוּלוֹ לוֹמַר:

ק וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר:

פ שָׂרָף מְכֻנֶּה אֶחָד קָדוֹשׁ · סַלּוּד אוֹמֵר לְבָרוּךְ
וְקָדוֹשׁ · עוֹנִים בְּקָרְשָׁה לְבָרוּךְ וְקָדוֹשׁ:

ק קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ:

פ פְּאֵר וָשֶׁבַח לַאֲדוֹן הַצְּבָאוֹת · פּוֹצְחִים בְּרִנָּה
מַלְאֲכֵי צְבָאוֹת · צָבָא (מָרוֹם) גְּדֻלָּתָם מַצְבִּיאוֹת:

ק יְיָ צְבָאוֹת:

Helden erscheinen in Zittern und Angst, Majestät und Einheit Ihm beizulegen, eine leise Stimme begleitet ihr unaufhörliches Schweben.

Gem. Jeder von ihnen hat sechs Flügel!

Er thront allein über den Ophannim, führt das Wort nach Ordnung, vor Ihm blitzt er (der Seraph) hin und her.

Gem. Mit zweien bedeckt er sein Antlitz!

Der Himmelsglanz ist dem Chasmal gleich, der das Meer bestürmt und dessen Wellen toben. Dieser furchtbare Seraph ist doch voll Furcht vor Gott.

Gem. Und mit zweien bedeckt er seine Füße!

Die wie Metall blitzenden Engel sprechen, der Hellsehende (Gott) beschützt sie, Einer bedeckt jedoch bebend ohne Unterlaß sein Antlitz.

Gem. Und mit zweien schwebt er!

Der Allmächtige, mein Gott, dem es nicht zu gering ist, einem armen und geringgeschätzten Volke zu antworten, Ihn zu heiligen und zu rühmen, erteilten sie (die Engel) sich gegenseitig Erlaubnis.

Gem. Dieser ruft Jenem zu!

Gepriesen sei der König, sprechen sie alle; aus Furcht vor Ihm sind sie stets auf ihrer Hut, da Er zu erhaben und unsichtbar ist, um Ihn gebührend loben zu können.

Gem. Und es ruft einer dem andern zu und spricht!

Ein Seraph, genannt: Einer der Heiligen[1]), preist den Gelobten und Heiligen! und alle stimmen die Heiligung an dem Gelobten und Heiligen:

Gem. Heilig, heilig, heilig!

Ruhm und Lob dem Herrn Zebaoth, sprechen jubelnd die Engelschöre, bieten dabei ihre Würde auf.

Gem. Der Ewige Zebaoth!

1) Daniel 8, 13.

יי קָדוֹשׁ וְנוֹרָא שׁוֹכֵן עֲלֵיהֶם בְּעֶרֶץ, קְלִים לָרוּץ
עַד קָצֵה הָאָרֶץ. רָם וְנִשָּׂא יוֹשֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ:

ז׳ מְלֹא כָל־הָאָרֶץ:

In einigen Gemeinden wird dieses gebetet:

יי שָׁמַיִם וּשְׁמֵי שָׁמַיִם כְּפֶה שִׁנְאַן רַבּוֹתַיִם אַלְפֵי וְעוֹדוֹ,
הוֹדוֹ. שְׁחָקִים מִמַּעַל כְּעַל שָׁבִים כַּבָּזָק לְפָאֵר הוֹדוֹ,
יָדוֹ. תּוֹלָה תֵּבֵל בְּזֹרֹעַ יָדוֹ: תַּקִּיף הוּא וְאֵין עוֹד מִלְבַדּוֹ:

יו״י מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

זֶה אֵל זֶה שׁוֹאֲלִים. אַיֵּה אֵל אֵלִים.
וְכֻלָּם מַעֲרִיצִים וּמַקְדִּישִׁים וּמְהַלְלִים:
וּבְכֵן, לְךָ תַּעֲלֶה קְרֻשָּׁה כִּי אַתָּה
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ:

ז׳ מִי יַעֲרוֹךְ אֵלֶיךָ מַעֲנֶה לְסַפֵּר, גְּבוּרוֹת רַחֲמֶיךָ לְהַגִּיד
וּלְסַפֵּר. אַגִּידָה וַאֲדַבְּרָה עָצְמוּ מִסַּפֵּר, וְעַד כַּמָּה וְכַמָּה
אֵיךְ אֲסַפֵּר. כִּי אַתָּה צָעָדִים סוֹפֵר. פֶּשַׁע וָעָוֹן מְכַסֵּר,
וּבְסוּר מִמְּךָ כָּל כֹּפֶר. תְּחַכֶּה לוֹ לָשׁוּב וּלְהִתְכַּפֵּר, לְבִלְתִּי
לֶבוֹשׁ וּלְהֻחָפֵּר. כִּי לֹא תַחְפּוֹץ בְּמוֹת אָשֵׁר יָפֵר. לָכֵן
שַׂמְתָּ עֲשָׂרֶת יְמֵי שֵׁפֶר. לַעֲשׂוֹת בָּהֶם תְּשׁוּבָה מְהֻיּוֹת
לְחֶפֶר. וְאִם שָׁב וְחָנַן בְּאִמְרֵי שֵׁפֶר. יַעֲמוֹד מֵלִיץ יָשָׁרוֹ
לְסַפֵּר. וְתַקְשִׁיב וְתֹאמַר מָצָאתִי כֹּפֶר. וּבְיוֹם הַכִּפּוּרִים
מִתְכַּפֵּר. כִּי כִשְׁמוֹ כֵּפוּר מְכַפֵּר. וְכָל מַעֲשָׂיו לוֹ תְכַפֵּר.
וְכָל חֲמָאָיו תָּרִים וְתָפֵר. וְיוֹחֵק לְחַיִּים בְּגִלָּיוֹן סֵפֶר. בְּכֵן
נַשְׁנוּ הַיּוֹם אֵלֶיךָ חֲטָאֵינוּ לְסַפֵּר. כְּמוֹדֶה וְעוֹזֵב לְהִתְכַּפֵּר.
וְאִם כְּאָדָם עָבַרְנוּ בְּרִיתֶךָ לְהָפֵר. אַתָּה אֵל וְלֹא אִישׁ פָּנֵינוּ
אַל תַּחְפֵּר. בְּזוֹכוּת נָם אָנֹכִי עָפָר וָאֵפֶר. וּכְאָז בַּעֲרוּפָה

Mächtig thront der Heilige und Furchtbare über jenen, die die Erdengrenze flüchtig durchlaufen. Hoch und erhaben residiert er über dem Erdkreis.

Gem. Er füllt die ganze Erde!

Die Himmel und ihre Regionen bedeckt Seine Herrlichkeit, das hohe Firmament ist Sein Händewerk, Er hält das Weltgebäude in Seinem Arm!

Gem. u. Vorb. Voll ist die ganze Erde Seiner Herrlichkeit!

Sie fragen sich gegenseitig, rufen einer dem andern zu: Wo ist der mächtige Gott? Und alle verherrlichen, heiligen und loben Ihn!

ובכן So möge denn zu Dir aufsteigen die Heiligung, denn Du unser Gott und König, vergibst und verzeihest!

מי Wer ist Dir gleich zu stellen, um Deine Allbarmherzigkeit verkünden zu wollen? mit allem Sprechen kann sie nicht erzählt werden, und wie lange kann ich denn erzählen? Du zählst die Schritte der Menschen, vergibst Vergehen und Sünde. Selbst dem von Dir gewichenen Leugner wartest Du, daß er sich bessere, damit Du ihm vergebest und er nicht zu Schanden werde. Du verlangst nicht den auflösenden Tod, deshalb bestimmtest Du zehn herrliche Bußtage, damit man bereue und nicht beschämt werde. Wenn er mit sanften Worten flehend bereut, erhält er einen Fürsprecher (die Reue), den Du erhörst und sprichst: Ich habe Ursache zur Vergebung gefunden. Am Versöhnungstage vergibst Du, weshalb er auch Versöhnung heißt, verzeihest die bösen Taten, verwischest die begangenen Laster, und verzeichnest ihn zum Leben. Darum kommen wir heute vor Dich, unsere Sünden zu bekennen, denn wer sie bekennt und verläßt, dem wird verziehen. Haben wir als Menschen Deinen Bund übertreten, so bist Du, o Herr, ja kein Mensch, und wirst uns also nicht zurückweisen. Des Verdienstes desjenigen

לָנוּ כַּכֹּפֶר: כַּפֶּר רַחוּם לְשׁוֹפְכֵי לְךָ שִׂיחָה. כְּטוֹב וְסַלָּח לָךְ
הִיא הַסְּלִיחָה. וּלְדַלֵּי מַעֲשׂ תִּתֵּן סְלִיחָה. וְאִם כְּפִי פְּעָלָם
אֵין לְהַסְלָחָה. וְאִם תִּשְׁמֹר עָוֹן יְהוּ כְסוּחָה. בְּבֵן נִשְׁנוּ
הַיּוֹם לְשׁוֹחָחָה. בְּחִנּוּן הַגָּיוֹן שְׁמָעָה וּסְלָחָה. בְּטוּחִים כִּי
עִמְּךָ הַסְּלִיחָה. מְקֻוִּים לְרַחֲמֶיךָ עִוְּתָם לְסָלְחָה: לְסָלְחָה
עֲוֹנָם גְּשִׁים לְחַלּוֹתֶךָ. לְהַרְבּוֹת לָמוֹ מְחִילָתֶךָ. כִּי הִיא
שִׁבְחֲךָ וְהִיא תְּהִלָּתֶךָ. כִּי הֵם עַמְּךָ וְנַחֲלָתֶךָ: רַעְיָתְךָ
וּסְגֻלָּתֶךָ. מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ וּפְעֻלָּתֶךָ. וְאֵין לָנוּ אֱלוֹהַּ זוּלָתֶךָ.
וּמוֹשִׁיעַ אַיִן בִּלְתֶּךָ. וּכְנֻמְתָּ לְצִיר סָלַחְתִּי כְּמִלָּתֶךָ. כֵּן
תְּבַשֵּׂר סָלַחְתִּי לְאוֹהֲבִית תּוֹרָתֶךָ. לְהוֹדִיעַ רַחֲמֵי גְּדֻלָּתֶךָ.
וַיַּעֲימוּ זֶמֶר לְעַלּוֹתֶךָ: לְעַלּוֹתְךָ בְּגַיְא וּבְשִׁחָקִים. וּלְסָלוֹחַ
עֲוֹנָם פֶּלֶל נוֹאָקִים. כִּי הֵם מְמַעֲשִׂים רֵקִים. לָכֵן כְּדַלִּים
שְׁעָרֶיךָ דּוֹפְקִים. סְלַח נָא לַעֲוֹנֵינוּ לְפָנֶיךָ צוֹעֲקִים. וְכוֹר
שֶׁלֹּשֶׁת אָבוֹת אֲשֶׁר לְךָ חֲשׂוּקִים. וְחֶבֶל נַחֲלָה לְשִׁמְךָ
חֲקוּקִים. וּשְׁבוּעָה אֲשֶׁר לָמוֹ בְּטִיתָ תָּקִים. לְקוֹרְאֶיךָ
מְמַעֲמַקִּים. לְהוֹשִׁיעָם מִהְיוֹת עוֹד דְּחוּקִים. אֲשֶׁר
לְהַצְדִּיקָם תַּחַן מְפִיקִים. לְהָשִׁיב שְׁבִיתָם כַּאֲפִיקִים. כִּי
הֵם עֲבָדֶיךָ וְעָלֶיךָ מִתְרַפְּקִים. וּלְחוֹנְנָם בְּעִנּוּי עֲסוּקִים.
לְהוֹצִיא דִּינָם כַּעֲשׂוּקִים. לְקָרְבָם אֵלֶיךָ מְקָרֵב רְחוּקִים.
הֱיוֹתָם כָּאֲזוֹר לַחֲלָץ בְּךָ דְּבֵקִים. לְנַצֶּחְךָ בְּשִׁיר כְּעַל
שׁוֹשַׁנַּת עֲמָקִים: עֲמָקִים בְּפַלְשֶׁךָ תְּחַפֵּשׂ צְדָקָה. כְּטוֹב
וְסַלָּח וּלְךָ הִיא הַצְדָּקָה. וְרַב לְהוֹשִׁיעַ מְדַבֵּר בְּצִדְקָה.
מְכוֹן כִּסְאֲךָ מְתֻקָּן בְּצִדְקָה. וּלְאֵין זְכוּת וּמַעֲשִׂים תַּעֲשֶׂה
צְדָקָה. כִּי לָנוּ הַבֹּשֶׁת וּלְךָ הַצְּדָקָה. לָכֵן לִמְרוֹמְמֶיךָ

(Abraham) wegen, der sprach: „Ich bin Staub und Asche," verzeihe uns, wie einst durch das Versöhnungskalb[1]). Verzeihe, o Barmherziger, denen, die zu Dir flehen, denn bei Dir ist Güte und Vergebung, die Du selbst den Tugendlosen verleihest, da nach ihrem Verdienste ihnen nicht vergeben werden kann; wolltest Du die Sünde bewahren, wären sie (die Sünder), wie Kot. Wir wollen nun heute flehentlich beten, erhöre und vergib denen, die das Vertrauen haben, daß bei Dir Vergebung ist, und auf Deine Barmherzigkeit harren, um ihre Vergehungen zu verzeihen. Der Sündenvergebung wegen kommen sie, Dich anzuflehen, Deine Vergebung ihnen zu häufen, denn dieses ist Dein Lob und Dein Ruhm, und sie sind Dein Volk und Dein Eigentum, Dein Liebling und Deine Erwählten, Dein Händewerk und Deine Schöpfung, und wir haben weder Gott noch Retter außer Dir. So wie Du zum Boten (Mosche) sprachst: „Ich verzeihe, wie du gesprochen," so verkünde auch jetzt: „Ich verzeihe den Freunden der Lehre, damit Deine Allbarmherzigkeit ihnen bekannt werde und sie zu Deinem Ruhme singen, daß Du im Himmel und auf Erden gerühmt werdest. Damit Du ihre Sünden verzeihest, beten sie jammernd, denn sie sind von guten Handlungen leer; daher klopfen sie an Deine Tore wie die Armen; vergib unsere Sünden, schreien sie. Gedenke der von Dir geliebten drei Ahnen, die Du als Deinen Anteil Dir bestimmt hast; halte den ihnen geleisteten Schwur denen, die Dich aus der Tiefe anrufen, damit sie vom Druck befreit werden; und die zu ihrer Rechtfertigung beten, damit ihre Gefangenen wie die Bäche (so leicht und schnell) zurückkehren; sie sind ja Deine Knechte und stützen sich auf Dich. Sie fasten, damit sie begnadigt werden und als Bedrückte ihr Urteil erhalten; sie nähern die Entfernten, um sich Dir zu nähern und wie eine angelegte Gurt Dir nahe zu sein, um Dich wie eine Rose im Tale zu besingen. Wenn Du Israel untersuchst, so laß Gerechtigkeit, Güte und Vergebung walten, bei Dir ist ja Gerechtigkeit! unendlich das Heil. Dein Verheißen ist Gerechtigkeit, Dein Thron ist durch Gerechtigkeit befestiget; selbst den Untugendhaften erzeigst Du Gerechtigkeit, denn bei uns ist Schmach, bei Dir aber Gerechtigkeit. Ergeize daher Gerechtigkeit denen, die

1) 5. B. Mos. 21, 6—7.

תַּעֲלֶה צְדָקָה. בְּמִדַּת טוּבְךָ אוֹתָם לְצַדְּקָה. כִּי קָדוֹשׁ אַתָּה
וְנִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה. בְּסָלְחֲךָ עֲוֹן שָׁבֶיךָ בִּצְדָקָה: בְּצִדְקָה
תְּשׁוֹבֵב עַם לְךָ חֲתוּמִים. כִּי רַחוּם אַתָּה וּמָלֵא רַחֲמִים.
וּלְךָ הַסְּלִיחוֹת וְהָרַחֲמִים. וּבְשִׁבְתְּךָ עַל כִּסֵּא דִּין תְּבַקֵּשׁ
רַחֲמִים. וְתַהֲפוֹךְ מִדַּת הַדִּין לְמִדַּת רַחֲמִים. לְהַצְדִּיק
בָּנִים לְךָ רְחוּמִים. לְנַקּוֹתָם מִטִּנּוּף כְּתָמִים. וּלְהַאֲזִין
שַׁוְּעָתָם מִמְּרוֹמִים. אֲשֶׁר הֵם מְמַצְּוֹתֶיךָ עֲרוּמִים. וְלָשׁוּב
אֵלֶיךָ מַעֲרִימִים. וְחָטָאנוּ לְךָ נוֹאָמִים. זְכֹר לָמוֹ זְכוּת
אָבוֹתָם תְּמִימִים. וּתְחַנָּתָם תִּשְׁמַע מִמְּרוֹמִים. לְמָצוֹא
לְפָנֶיךָ חֶסֶד וְרַחֲמִים. וְאִם תְּפַלֵּשׂ מַעֲשֵׂימוֹ יִהְיוּ נִכְלָמִים:

In einigen Gemeinden wird dieses gebetet.

וַיַּפְצִיחַ שִׁיר כִּסֵּא. פְּנֵי עָוֹן נוֹשֵׂא.
וַיִּתְרַעֵם הַכִּסֵּא. לְהוֹד מִתְנַשֵּׂא.
וּבְסֵפֶר הַמְכֻסֶּה. נָכוֹן מֵאָז לַכִּסֵּא. וְעַל
דְּמוּת הַכִּסֵּא. רָם יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא. הֲנָה
מָקוֹם לַכִּסֵּא. מְאַחֵז פְּנֵי כִסֵּא. לְכֹל
לְרֹאשׁ מִתְנַשֵּׂא. נֶעְלָם וְנִרְאָה
וּמִתְכַּסֶּה. וְתַבְנִית הַמֶּרְכָּבָה בַּכִּסֵּא.
מְחֻבָּנִים בְּעֵדֶן זוֹ מִתַּחַת לַכִּסֵּא. וְזֶר
נוֹתְנִים בְּהִתְנַשֵּׂא. בְּרֹאשׁ עָוֹן נוֹשֵׂא:
וּשְׁנֵים עָשָׂר שְׁבָטִים יוֹפִיעוּ בְּצִדְקָתָם.
וְיָלִיצוּ בְּעֵדֶן תּוֹלְדוֹתָם. לִמְחוֹת שִׁגְגוֹת
וְזִדּוֹנוֹתָם. לְנַקּוֹת פִּשְׁעֵיהֶם. וְאָלָף
וּשְׁמוֹנָה מֵאוֹת מִמְּחִיצָתָם. יֵרָשׁוּ
לָצֵאת בְּחֻלּוֹנוֹתָם. וְנִגְיְדוּ צֶדֶק
בְּמִרוּצָתָם. וְכָכָה נַעֲנוּ בְּמוֹצָאוֹתָם:
סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ.
מוֹשִׁיעַ חוֹסִים הַפְלֵא חֲסָדֶיךָ. זְכוֹר
רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ. אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ בְּרַחֲמֶיךָ

In Frankfurt a. M. und vielen Gem. wird Folgendes gebetet.

וְתִזְכֹּר־לָמוֹ שְׁבוּעַת
אָבוֹת הַתְּמִימִים.
וְתִתְנַהֵג עִם זַרְעָם
בְּמִדַּת רַחֲמִים וְשַׁוְּעָתָם
תַּעַל לְמָרוֹמִים. לְפָנֶיךָ
לְמָצוֹא חֵן וָחֶסֶד
וְרַחֲמִים. וּבְשׁוּבָם
מֵלְאֲכֵי מְרוֹמִים. כִּי
תַצְדִּיק בְּדִין נִכְתָּמִים.
אֲשֶׁר הֵם מִדִּינְךָ חֲתוּמִים
וְרוֹמָמִים. יַפְצִיחוּ
פֶּה וְיִהְיוּ מְרוֹמָמִים.

Dich hochpreisen, um sie mit Deiner Allgüte zu rechtfertigen, denn heilig bist Du, und wirst durch Gerechtigkeit geheiliget, indem Du die Sünden der Büßenden in Gerechtigkeit verzeihest. In Gerechtigkeit führe das Dir verpflichtete Volk zurück; denn Du bist ja allbarmherzig, bei Dir ist Vergebung und Barmherzigkeit. Und sitzest Du auf dem Richterstuhle, habe Erbarmen, verwandle das Recht in Erbarmen, um Deine geliebten Kinder zu begünstigen, sie von den Sündenflecken zu reinigen, ihr Flehen oben zu erhören. Die von Deinen Gesetzen Entblößten trachten, zu Dir zurückzukehren und gestehen, gegen Dich gesündigt zu haben; denke ihnen das Verdienst ihrer frommen Ahnen, und erhöre oben ihr Flehen, damit sie Gnade und Erbarmen bei Dir erlangen! Denn wolltest Du ihre Handlungen genau abwägen, so müßten sie beschämt werden.

In einigen Gemeinden wird dieses gebetet.

*) Darum stimme der Thron sein Lied an dem Sündenvergeber, es rausche der Thron dem über den Ruhm Erhabenen zu. Durch das verborgene Buch (die Thora) war schon von je der Thron befestiget. Auf dem Throne sitzt der Erhabene, und ist doch selbst Platz dem Throne. Der über alles Erhabene ist unsichtbar und verhüllt und auch wieder sichtbar. Im Throne ist das Bild der Urgebirge. Die Frommen unter dem Throne, beten für dieses Volk, und setzen eine Krone auf das Haupt des Sündenvergebers, sobald er sich erhebt. Die zwölf Stämme glänzen in ihrer Tugend, sprechen für ihre Nachkommen, um ihre Vergehungen und Missetaten zu verzeihen, ihre irdischen Fehltritte zu vergeben. Achtzehnhundert Engel treten aus ihren Gemächern, verkünden sogleich Gerechtigkeit, indem sie sagen: „Verzeihe die Sünden dieses Volkes nach Deiner Allgnade, Retter der durch Dich Geschützten, erzeige die Wunder Deiner Gnade, gedenke Deiner Huld, o Herr, und Deiner Gnade, die Du Deinen

In Frankfurt am Main betet man Folgendes.

Darum gedenke Deines Schwures, den Du den frommen Vätern zugesichert und verfahre mit ihrem Samen nach Deiner Erbarmungsweise, daß ihr Flehen zum Himmel gereiche und sie Gunst, Gnade und Erbarmen vor Dir finden mögen. Sehen dann die Engel der Höhe, wie Du schuldlos sprichst die vor Deinem Gerichte Zitternden und Bebenden, so werden sie lieb-

*) Von da bis zu Ende des Stückes wird Gottes Erhabenheit nach kabalistischer Weise geschildert.

לַחֲסִידֶיךָ. וּכְמוֹ נוֹדַעְתָּ לְשַׁתּוֹת סוֹדֶךָ.
וּמוֹסַדְתָּ עָלֵימוֹ בְּיִסְּדֶךָ. וְלָמוֹ מְאָז
גָּלִיתָ סוֹדֶךָ. וְהֵם מֵרֹאשׁ נוֹצְרוּ
לְסֵעֲדֶךָ. וְיָחֲדוּ הֱיוֹת עֲדֶיךָ וְסַהֲדֶיךָ:
וְאֶרְאֶלִים בָּם נוֹעָצִים. וְהֵם נִרְשִׁים
וּבְכֵן מַעֲרִיצִים. וְרָצוֹא וָשׁוֹב אֹשֶׁר
כֵּם מְרִיצִים. בָּם נִמְלָכִים וַעֲרִיצָתְךָ
פּוֹצִים. רוֹעֲשִׁים רוֹגְשִׁים מִקּוֹל
מְחַצְּצִים. קָדוֹשׁ וּבָרוּךְ בְּפִימוֹ
מְרֻצִּים. וְעוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ
זוֹ מִצְּחָצְחִים. וְצֶאֱם מְדִיחִים
וּמְרַחֲיצִים. וּבְשִׁבְיב נָהָר דִּינוּר
נָאוֹר מְנַצְּחִים. וּכְנוּר דָּלֶק עוֹרְכִים
נְצוּחִים. שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לְנֶצַח
נְצָחִים. בְּקָרְיָאתָם זֶה לָזֶה שׁוֹחֲחִים.
בַּעֲנָתָם זֶה לָזֶה פּוֹצְחִים. וְשָׁלוֹשׁ
קְדֻשּׁוֹת בַּקֹּדֶשׁ מַפְצִיחִים:

וַיִּשְׁמְיעוּ לְאֹרֶךְ שִׁיר
נְעִימִים. וּלְהַגְבִּיר
כּוֹחֵךְ קוֹל מַרְעִימִים.
מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל
הָרוֹמִים. וּגְדֻלָּ חַסְדְּךָ
מֵעַל מְרוֹמִים. כִּי לֹא
תוּנַח לְעוֹלָמִים. וְלֹא
תִקְצַף לְאֹרֶךְ יָמִים.
וְדָבְרֵי מַטָּה עִם־צְבָא
מְרוֹמִים. לְהַעֲרִיץ
וּלְהַקְדִּישׁ לָעַתִּיק
יוֹמִין. שָׁלוֹשׁ קְדֻשָּׁה
מַפְצִיחִים וּמְרוֹמְמִים:

פ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר.

קו״פ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

פ כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה
אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קו״פ בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

פ מִמְּקוֹמוֹ הוּא יָפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ
עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פְּעָמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אומְרִים:

קו״פ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

פ אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא
יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

קו״פ אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: נכפרם אין אומרין כאן אדיר אדירנו.

פ אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה
יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

Frommen in Erscheinung verheißen, und denen bekannt wurde Dein Geheimnis (die Thora), darauf Du Deine Stützen gestellt; ihm (Israel) hast Du von je Dein Geheimnis offenbart, sie sind gleich anfangs zu Deiner Stütze erschaffen, und zu Deinen Zeugen bestimmt worden." Mit diesen (Engeln) beraten sich die Erelim, erhalten von ihnen Erlaubnis, daß sie lobpreisen. Die vor dem Throne hin und her Eilenden beraten sich mit diesen, stimmen Dein Lob an und toben und rauschen mit durchdringender Stimme, heilig und gelobt! entfährt ihrem Munde. Sie stehen um ihren Herrn, um dies Volk (Israel) schuldlos, lauter und rein von Flecken zu sehen. — Im Feuerfluß besingen sie die Leuchte (Gott), und wie brennendes Licht stimmen sie die feurigen Siegeslieder an, Gesänge, und Lobeserhebungen dem Ewigen. Wenn sie einander zurufen, bücken sie sich; erwidern sie einander, so stimmen sie an und beginnen die dreifache Heiligung in Heiligkeit.

liche Lieder anstimmen zu Deinem Preise, mit schallender Stimme werden sie Deine Macht verherrlichend rufen: Wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde, wie groß Deine Gnade über alle Himmel! Denn Du verstoßest nicht auf ewig und zürnest nicht auf immer. — Die Bewohner der Erde unten wie die Scharen oben in der Höhe verherrlichen und heiligen den Ewiglebenden und erheben Ihn, indem sie das dreifache Heilig rufen.

Vorb. Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und einer rief dem andern zu und sprach:

G. u. V. Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth, voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!

Gem. Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt! — Seine Diener fragen einander: „Wo ist seiner Herrlichkeit Wohnung?" Ihnen gegenüber erwiderts dann: „Gelobt!"

G. u. V. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Gem. Von seiner Stätte aus wende er sich erbarmungsvoll und begnadige das Volk, das seiner Einheit Namen täglich zweimal, abends und morgens, voll Liebe huldigt, rufend: „Höre Israel!"

Gem. u. Vorb. „Höre, Israel, der Ewige, unser Gott, der Ewige ist einzig!"

Gem. Einzig ist er, unser Gott, er ist unser Vater, er ist unser König, er ist unser Befreier, und er wird uns zum zweiten Male in seiner Allbarmherzigkeit vor aller Lebenden Augen vernehmen lassen: Ich will euer Gott sein!

G. u. Vorb. „Ich bin der Ewige, euer Gott!"

ק אֵלֶיךָ תְּלוּיוֹת עֵינֵינוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. בָּרוּךְ בְּמַקְהֲלוֹת עַמֶּךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: גְּאָלָנוּ שְׁנִית מִמְּעַנֵּינוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. דָּר בְּשִׁמֵּי מְרוֹמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: הֵן לְךָ הֶאֱמַרְנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. וּמִי כָעָם מְרוֹמְמֵי שִׁמְךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: זְכוֹר בְּרִית אֶתְגֵּינוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. חַי כִּי אֵין זָר עִמָּךְ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: טָהוֹר לְשִׁמְךָ קְנֵנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. יְחִידִי הַדָּן בְּעוֹלָמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: כְּחֶסֶד יְגַדֵּל מַלְכֵּנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. לְבֵנוּ רָחַשׁ לְרוֹמְמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: מְנוֹף בְּזִרְעַ גְּאַלָּתֵנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. נֶהְלָלְךָ כְּאֵילֵי מְרוֹמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: סְעָדֵנוּ וְסָמְכֵנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. עֲנֵנוּ וְנוֹדֶה לְשִׁמְךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: פְּדֵנוּ וְחָנֵּנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. צוּר עוֹלָמִים שִׁמְךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: קוֹמֲמֵנוּ וַהֲקִימֵנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. ר רַחֲמֶיךָ יְקַדְּמוּ וַעֲמָּךְ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנֵנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. תִּתְרוֹמַם מִנְּשׂוּאֵי רַחֲמֶיךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ:

קו שִׁמְךָ אֵל לְבָבֵנוּ. יְחוּדְךָ יַחַד חֲנָעֲמֵנוּ:

ק אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ר וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר: קו יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ: ר לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

כִּי מַקְדִּישֶׁיךָ בִּקְדֻשָּׁתְךָ (כ"ף כערוך) קְדֻשָּׁתָ. נָאֶה לְקָדוֹשׁ פְּאֵר מְקֻדָּשִׁים. וּבֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ.

אליך Zu Dir schauen harrend unsere Augen, Ewiger, unser Herr! der Du gepriesen wirst in den Versammlungen Deines Volkes; wie mächtig ist Dein Name! Erlöse uns abermals aus unsern Qualen, Ewiger, unser Herr! Bewohner jener Himmelshöhen, wie mächtig ist Dein Name! Dich allein preisen wir, Ewiger, unser Herr! wo gibt es ein Volk, das so Deinen Namen erhöht? wie mächtig ist Dein Name! denke an den Bund mit unsern Urvätern, Ewiger, unser Herr! Du allein bist ewiglebend, kein Fremder mit Dir; wie mächtig ist Dein Name! Reiner, erwirb uns Deinem Ruhme! Ewiger, unser Herr! Alleinrichter des Weltalls! wie mächtig ist Dein Name! Zeige die Größe Deiner Kraft, o König, Ewiger, unser Herr! unser Herz dichtet Deiner Erhabenheit! wie mächtig ist Dein Name! Dein Arm hat uns aus Noph (Ägypten) befreit, Ewiger, unser Herr! Dich loben wir wie die Engel Deiner Himmel: wie mächtig ist Dein Name! sei unser Schirm, unsere Stütze, Ewiger, unser Herr! antworte uns, dann danken Deinem Namen wir: wie mächtig ist Dein Name! Erlöse uns, sei uns gnädig, Ewiger, unser Herr! Schöpfer aller Welten ist Dein Name, wie mächtig ist Dein Name! Richte uns auf und erhalte uns, Ewiger unser Herr! laß Deine Barmherzigkeit Deinem Zorn zuvorkommen! wie mächtig ist Dein Name. Vernimm die Stimme unseres Flehens, Ewiger, unser Herr! hoch preist Dich eine Nation, die Du liebevoll erhoben; wie mächtig ist Dein Name!

Deinen Namen, Allmächtiger, herzen wir;
huldigen in Wonne Deiner Einheit!

Gem. Allmächtiger, unsere Macht! Ewiger, unser Herr! wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde! Einst wird der Ewige König sein über die ganze Erde, an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger.

Vorb. Und in Deinen heiligen Worten heißt es:

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit heiligen wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du.

כי Die Dich heiligen, hattest Du mit Deiner Heiligkeit geheiliget, darum ziemt der Heiligen Ruhm dem Allheiligen. Und so werde Deines Namens Heiligkeit, Ewiger,

עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירֶךָ. וְעַל צִיּוֹן
מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. וְעַל
מְכוֹנְךָ וְהֵיכָלֶךָ: עוֹד יִוָּכֵר־לָנוּ אַהֲבַת אֵיתָן. אֲדוֹנֵנוּ.
וּבְבֵן הַנֶּעָקָד יַשְׁבִּית מְרִיבֵנוּ. וּבְזוֹכוּת הַתָּם יוֹצִיא
אָיוֹם (נ"ל היום) לְצֶדֶק דִּינֵנוּ. כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאֲדֹנֵינוּ:
בְּאֵין מֵלִיץ יְשָׁר מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע. תַּגִּיד לְיַעֲקֹב
דָּבָר חֹק וּמִשְׁפָּט. וְצַוַּתָּנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט:

פותחים הארון. חזן. ע"ס א"ב כפול. קהל.

הָאוֹחֵז בְּיָד מִדַּת מִשְׁפָּט: וְכֹל מַאֲמִינִים שֶׁהוּא אֶמוּנָה:
הַבּוֹחֵן וּבוֹרֵק גְּנָזֵי נִסְתָּרוֹת: וְ"מַ שֶּׁהוּא בּוֹחֵן כְּלָיוֹת:
הַגּוֹאֵל מִמָּוֶת וּפוֹדֶה מִשַּׁחַת: וְ"מַ שֶּׁהוּא גּוֹאֵל חָזָק:
הַדָּן יְחִידִי לְבָאֵי עוֹלָם: וְ"מַ שֶּׁהוּא דַּיָּן אֱמֶת:
הֲגָגוּ, בְּאָהֱיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה: וְמַ"שֶּׁהָיָה (והוה) וְיִהְיֶה:
הַוּוֹבֵר לְמַזְכִּירָיו טוֹבוֹת זִכְרוֹנוֹת: וְ"מַ שֶּׁהוּא זוֹכֵר הַבְּרִית:
הַחוֹתֵךְ חַיִּים לְכָל־חָי: וְ"מַ שֶּׁהוּא חַי וְקַיָּם:
הַטּוֹב וּמֵטִיב לָרָעִים וְלַטּוֹבִים: וְ"מַ שֶּׁהוּא טוֹב לַכֹּל:
הַיּוֹצֵר יֵצֶר כָּל יְצוּרִים: וְ"מַ שֶּׁהוּא יוֹצְרָם בַּבֶּטֶן:
הַכֹּל יוֹדֶה וְכֻלָּם יַחַד: וְ"מַ שֶּׁהוּא כֹּל יוֹכֵל:
הַלָּן בְּסֵתֶר בְּצֵל, שַׁדַּי: וְ"מַ שֶּׁהוּא לְבַדּוֹ הוּא:
הַמַּמְלִיךְ מְלָכִים וְלוֹ הַמְּלוּכָה: וְ"מַ שֶּׁהוּא מֶלֶךְ עוֹלָם:
הַנּוֹהֵג בְּחַסְדּוֹ כָּל־דּוֹר: וְ"מַ שֶּׁהוּא נוֹצֵר חֶסֶד:
הַסּוֹבֵל וּמַעֲלִים עַיִן מִסּוֹרְרִים: וְ"מַ שֶּׁהוּא סוֹלֵחַ פֶּלֶה:
הָעֶלְיוֹן, וְעֵינוֹ אֶל יִרְאָיו: וְ"מַ שֶּׁהוּא עוֹנֶה לֶחָשׁ:

unser Gott, verbreitet über Dein Volk Israel, über Deine Stadt Jerusalem, über Deine herrliche Residenz Zion, über das Reich der Nachkommen Deines Gesalbten David und über Deinen Wohnsitz und Deinen Palast. Auch gedenke uns, Herr, der Liebe des Mächtigen (Abraham), und durch den gebundenen Sohn beseitige die uns verdammen, und durch das Verdienst des Frommen fälle, o Furchtbarer, unser Urteil zum Guten, da dieser Tag unserm Herrn geheiliget ist. Verteidiget keiner das Recht gegen den Sündenankläger, so spreche Du dem Hause Jakob das Recht, rechtfertige Du uns im Gerichte, o König des Rechtes.

(Vorb.) הואהו Er ists, der das Recht mit Allmacht handhabt,
Gem. und jeder glaubt, daß Er ein Gott der Treue ist.
Er prüft und durchforscht die verborgensten Geheimnisse,
und jeder glaubt, daß Er des Menschen Innerstes prüft.
Er erlöst vom Tode und befreit aus der Gruft,
und jeder glaubt, daß Er ein mächtiger Erlöser ist.
Er ist der Alleinrichter aller Weltgeschöpfe,
und jeder glaubt, daß Er ein treuer Richter ist.
Er wird das unveränderliche, ewige Wesen genannt,
und jeder glaubt, daß Er war, ist und sein wird.
Er ists, dessen Ruhm Seinem Namen gleicht,
und jeder glaubt, daß außer Ihm keiner ist.
Er hält im besten Andenken, die Seiner gedenken,
und jeder glaubt, daß Er des Bundes gedenkt.
Er ists, der allen Lebenden das Leben zumißt,
und jeder glaubt, daß Er ewig lebt und währt.
Er ist allgütig, ein Wohltäter den Bösen und den Guten,
und jeder glaubt, daß Er gütig ist gegen alle.
Er kennt die Neigung aller Geschöpfe,
und jeder glaubt, daß Er sie im Mutterschoße schon gebildet hat.
Er ist allvermögend und allumfassend,
und jeder glaubt, daß Er allmächtig ist.
Er wohnt in geheimnisvoller Verborgenheit, der Allmächtige,
und jeder glaubt, daß Er der Alleinige ist.
Er setzt Könige ein, Ihm allein ist die Herrschaft,
und jeder glaubt, daß Er ein ewiger König ist.
Er läßt Seine Huld walten über alle Geschlechter,
und jeder glaubt, daß Er die Huld bewahret.
Er ist den Widerspenstigen gelassen und nachsichtsvoll,
und jeder glaubt, daß Er auf ewig verzeiht.
Er ist der Allerhöchste, und Seine Augen merken auf seine
Frommen, und jeder glaubt, daß Er Gebete erhört.

מון קהל

הַפּוֹתֵחַ פְּתֹחוֹ לְדוֹפְקֵי בִתְשׁוּבָה: וְ֝מַ֗ שֶּׁהוּא פְּתוּחָה יָדוֹ:
הַצּוֹפֶה לָרָשָׁע וְחָפֵץ בְּהַצְדִּיקוֹ: וְ֝מַ֗ שֶּׁהוּא צַדִּיק וְיָשָׁר:
הַקָּצַר בְּזַעַם וּמַאֲרִיךְ אַף: וְ֝מַ֗ שֶּׁהוּא לִכְעוֹס:
הָרַחוּם, וּמַקְדִּים רַחֲמִים לְרִגְזוֹ: וְ֝מַ֗ שֶּׁהוּא רַךְ לְרָצוֹת:
הַשָּׁוֶה, וּמַשְׁוֶה קָטוֹן וְגָדוֹל: וְ֝מַ֗ שֶּׁהוּא שׁוֹפֵט צֶדֶק:
קו״ף הַתָּם וּמְתֻמָּם עִם תְּמִימִים: וְ֝מַ֗ שֶּׁהוּא תָּמִים פָּעֳלוֹ:

סוגרים המחזן.

ע״פ תשר״ק וְכֻלָּן כֻּלָּם תְּהַלֶּלְיָהּ הַלְלוּיָהּ:

מ׳ וְאֵיזוֹ תְהִלָּה כְּפִי גְּדֻלָּךְ. ק׳ שֶׁאַתָּה אָדוֹן וְהַכֹּל שֶׁלָּךְ:
מ׳ וְאֵיזוֹ רִנָּה כְּמִדַּת פָּעֳלָךְ. ק׳ קֶרֶם מְעוֹנָה אַתָּה וּמָעוֹן אוֹתָךְ:
מ׳ וְאֵיזוֹ צְפִירַת תִּפְאֶרֶת תְּכַלְכְּלֶךָּ. ק׳ פָּרוֹשׁ וְעָמוֹק אֵיךְ יְכַלְכְּלֶךָּ:
מ׳ וְאֵיזוֹ עֶצֶם תֻּחֶשָּׁה מִלְּמַלְּלֶךָּ. ק׳ סוֹבֵל וְרוֹעוֹת עוֹלָם בְּמִלּוּלֶךָ:
מ׳ וְאֵיזוֹ נְשָׁמָה לְאַתְּהַלְלֶךָּ. ק׳ מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים וְהַמַּלְכוּת יָאֲתָה לָךְ:
מ׳ וְאֵיזוֹ לֵב לֹא יֵצָפֶה לְמוּלֶךָ. ק׳ כֹּחַ וּגְבוּרָה תְּסַלְסְלֶךָּ:
מ׳ וְאֵיזוֹ יָד מַמְחָה בְּגִנְּרַת מֶמְשָׁלֶךָ. ק׳ מְפוּחַ הֲדוֹם וְשׁוֹכְנָיו יְצַלְצָלֶךָּ:
מ׳ וְאֵיזוֹ חָכָם לֹא יְזַכּוֹר מַעֲלָלֶךָ. ק׳ וְחֹלִים מְגַאֲוָתְךָ אַבִּירֵי זְבוּלֶךָ:
מ׳ וְאֵיזוֹ וְהוּא יוֹדֵעַ חֵילֶךָ. ק׳ הַנָּשֹׂא אֲדוֹן כָּל בְּנוֹחֲלֶךָּ:
מון נקו׳ל וְאֵיזוֹ דַּעַת תָּבִין לְפַלֶּלֶךָ. קו״ף גְּדוֹל הָעֵצָה מִי יְכִילֶךָּ:
וְאֵיזוֹ בִינָה תִּתְקַיֵּם לְמוּלֶךָ. יְיָ אֱלֹהַי מְאוֹד אֲעַלֶּךָּ:

ע״פ א״ת ב״ש. וְכֻלָּן וּלְךָ הַכֹּל יַאְדִּירוּ:

מ׳ לְךָ יַאְדִּיר נִשְׁמַת כָּל יְצִיר. ק׳ כִּי תַחַת יָדְךָ נִשְׁמַת כָּל תַּאֲצִיר:
מ׳ לְךָ יְבָרֵךְ כָּל בָּשָׂר. ק׳ כִּי שִׂלְּךָ הֵם וְאֶחָד מֵהֶם לֹא יֶחְסָר:
מ׳ לְךָ יְגַדֵּל כָּל גּוּף וָרוּחַ. ק׳ כִּי רְאִית עַיִן אַתָּה

Er öffnet den Bußfertigen Seine Pforte, wenn sie daran pochen,
und jeder glaubt, daß Er sie mit offenen Armen empfängt.
Er hat Nachsicht mit dem Frevler, wünscht, daß er sich bekehre,
und jeder glaubt, daß Er gerecht und redlich ist.
Er ist kurz im Zorne und langmütig,
und jeder glaubt, daß Er schwer zu erzürnen ist.
Er ist erbarmungsvoll; die Erbarmung wird dem Zorne vorgezo-
und jeder glaubt, daß Er leicht zu besänftigen ist. [gen,
Er ist gerecht; klein und groß sind ihm vollkommen gleich,
und jeder glaubt, daß Er ein gerechter Richter ist.
Er ist vollkommen, und treugesinnt den Treugesinnten,
und jeder glaubt, daß Sein Tun ohne Fehl ist.

ובכן Fürwahr, was nur Odem hat, lobe den Herrn!

ואיך Welcher Ruhm ist Deiner Größe gemäß? Du bist Herr, Dein ist das Weltall! Welches Lob ist Deinen Taten angemessen? Du bist Besitzer der Unendlichkeit, die Himmel sind Dein Zelt! Welche Prachtkrone ist Dir passend? Wie können Flächen oder Tiefen Dich umfassen! Welches Wesen schweigt, Dich anzubeten? Dein Spruch trägt des Weltalls Pfeiler! Wessen Seele preist Dich nicht! Dir, aller Könige König, ziemt das Reich! Wessen Herz harret nicht zu Dir? selbst die Allgewalt und Allmacht fröhnen Deiner Hoheit! Welche Gewalt vermag den Verhängnissen Deiner Regierung Einhalt zu tun! Himmel und Erde, und was sie bewohnt, stehen unter Deiner Obhut! Welcher Weise staunt nicht ob Deiner Taten? selbst die Mächte der Himmel schreckt Deine Hoheit! Wo und wer ist der Kenner Deiner Heere? Hocherhaben bist Du, Herr des Weltalls, unter Deinen Eigenen! Wessen Kenntnis weiß Dich gehörig anzubeten? des Rates Größter, wer begreift Dich! Wessen Weisheit hält Stand vor Dir? Ewiger, mein Gott, wie sehr schätze ich Dich!

ובכן Fürwahr, Dich verherrlicht alles!

לך Dich schätzt die Seele eines jeden Geschöpfes, denn in Deiner Hand sind alle Seelen aufbewahrt. Dir lobsingt alles Fleisch, denn sie sind die Deinen allesamt. Dich achtet jeder Körper und jeder Geist, denn Du bist es, der aller Augen

מַוְרִיחַ: ס לְךָ יְדֹרוּשׁ כָּל לֵב וְקָרֵב. ק כִּי קְדֻשָּׁתְךָ הִיא רְחוּקִים לְקָרֵב: ס לְךָ יְהַלֵּל כֹּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ. ק כִּי צָרַתְּ בְּאָמֵר לְאַתְרְפּוֹ: ס לְךָ יוֹדוּ וְתֹאמַרְנָה כָּל הָעֲצָמוֹת. ק כִּי כְּעַלְתָּם בְּעוֹ וְתַעֲצוּמוֹת: ס לְךָ יְזַמֵּר הֲמוֹן אֶרֶץ וְכֹל אֲשֶׁר עָלֶיהָ. ק כִּי עַל מַאֲמַר תְּלוּיִים כָּל אֲצִילֶיהָ: ס לְךָ יְחַדְּשׁוּ אֵדֶר יַמִּים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם. ק כִּי שַׁמְתָּ חֲנִיתָךְ עַל גַּבֵּיהֶם: ס לְךָ יַטִּיפוּ הֲמוֹן מַיִם רַבִּים. ק כִּי נִצְּחָךְ לְעוֹלָם יוֹשֵׁב הַכְּרוּבִים: ס נקוד לְךָ יְיַחֵד יְרוֹמֵם כָּל פֶּה. קו"ף כִּי מָרוֹם וָעָמֹק אַתָּה צוֹפֶה: לְךָ תְכַבֵּד בְּהֶמְהָ (חַיָּה וָרֶמֶשׂ) וְצִפּוֹר כָּל־כָּנָף. כִּי לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים מַלְכוּתְךָ תֶּצֱנָף:

וּבְכֵן נַיַּחֵד שִׁמְךָ בְּעוֹלָמֶךָ:

ע"פ א"ב.

ס הָאֶחָד בְּעוֹלָמוֹ וְאֵין שֵׁנִי לוֹ. ק הַבּוֹרֵא וְעֹשֶׂה כֹּל בְּשִׁיחָ מְלוּלוֹ: ס הַגּוֹזֵר וְאוֹמֵר וְאֵין מִי לְהַפִּילוֹ. ק הַדָּבָר וַיִּקְרָא אֶרֶץ לְהַדּוֹם רַגְלוֹ: ס הַחֹרְקִי עַוְיָתַחְדּוֹק לְשֶׁבֶת אָהֳלוֹ. ק הַיּוֹעֵד וְנֹצֵב בַּעֲדַת קְהָלוֹ: ס הַיּוֹכֵר בֶּן שָׁלֹשׁ שָׁנִים יְדָעוֹ מֵאֵילוֹ. ק הַחֲשָׁקוֹ בֶּן תִּשְׁעִים וָתֵשַׁע בְּהֶמּוֹלוֹ: ס הַטָּעֲנוֹ בֶּן מֵאָה פְּרִי לֶגֶדְלוֹ. ק הַיִּדְעוֹ בְּבְרִית שְׁמִינִי וְבֶן מָלוֹ: ס הַכְּבוֹנוֹ בְּנֶסַע שִׁירֵי לְעוֹלָה לְהַעֲלוֹ. ק הַלְּבָבוֹ בֶּן שְׁלֹשִׁים וָשֵׁבַע וְעָלוֹ: ס הַמְּבֻטָּן הַתְּמִימִים תָּם וּמִילָה כְּלִלוֹ. ק הַנֶּהֱגוֹ מִנְּעַר וּבִישִׁיבַת אֻהָלִים הֱאֶהִילוֹ: ס הַשָּׁרִיגִים שְׁנַיִם עָשָׂר בְּמַטּוֹת הִגְדִּילוֹ. ק הַעֲלָה שְׁלִישִׁי בִּשְׁמוֹנָה לְכֹהֵן אָהֳלוֹ: ס הַפּוֹרֵשׁ עֲשָׂרָה בָּעֲשׂוֹר שָׁם גָּדְלוֹ. ק הַצָּנוּעַ בְּעֶשְׂרִים וְשִׁבְעָה וּבְהָגְלוֹתוֹ יָנַלוֹ: ס נקוד הַקָּבַע

erleuchtet. Dich sucht jedes Herz und jeder Gedanke; denn Deine Heiligkeit ist auch dem Fernen nahe. Dich rühmt jeder, dem Du eine Seele eingehaucht, denn Du hast ihn gebildet mit der Verheißung, ihn nicht fallen zu lassen. Dir sprechen und danken alle Glieder, denn Du hast sie mit Stärke und Kraft ausgerüstet. Dir singt die ganze Erde und was sie bewohnt, denn ihre Angeln hangen an Deinem Ausspruch. Dir dichten Lieder die Meere und was sie füllet, denn über ihnen hast Du Dein Zelt ausgespannt. Dir rauschen Ruhm die Fluten mächtiger Gewässer, denn Du bleibst ewig der Cherubimthroner, Dich, Einziger, preist jeder Mund, denn Du schaueſt über Höhen und Tiefen! Dich verehrt selbst das Vieh, das Gewild, Gewürm und Geflügel aller Art, denn immer und ewig bleibt Dein Reich gekrönt.

וּבְכֵן Fürwahr, wir erkennen Deinen Namen als einzigen, in Deiner Welt.

הָאֶחָד Er ist einzig in seinen Welten, kein zweites Wesen neben Ihm, Er schuf und machte alles durch den Ausdruck seines Wortes, Er verhängt, beschließt und Niemand vermags zu hindern, Er redete, und rief die Erde hervor zu seiner Füße Schemel, Er dehnte und breitete die Himmel aus zu seines Sitzes Zelt, Er erscheint und findet sich ein unter der Versammlung seiner Gemeinde, Er gedenkt des Frommen (Abraham), der als dreijähriger Knabe seine Gottheit schon erkannte, Er liebte ihn, als er zu neun und neunzig Jahren den göttlichen Befehl, sich zu beschneiden, vollzog, Er verhieß ihm zu hundert Jahren einen Sohn, Er weihte ihn ein in den Bund am achten (מִילָה) durch die Beschneidung des Sohnes (Isaak) am achten Tage seiner Geburt, Er erprobte ihn durch eine zehnte Versuchung und befahl, den Sohn zu opfern, Er liebte den sieben und dreißigjährigen, zum Opfer bereitwilligen Sohn, Er hatte den Vollkommenen (Jakob) von seinem Entstehen an vervollkommnet und ihn mit dem Bundeszeichen geziert, Er war sein Führer von Kindheit an und setzte ihn in Zelte der Lehre, Er ließ seinen Stamm zwölf Äste treiben, nach Anzahl der Himmelszeichen, Er erhob den dritten seines Stammes (Levi) zur Priesterwürde und bekleidete ihn als Oberpriester mit acht Gewändern, Er ließ durch ihn (den Oberpriester) am Zehnten zehnmal den Namen Seines hohen Wesens aussprechen, der jetzt unter den sieben und zwanzig (Buchstaben) verheimlicht ist, aber einst kund werden wird mit der Erscheinung

עָשׂוֹר לְאֵם עֲשִׁירָיָה לְעַלּוֹ: קו״ף הָרוֹצֶה אַרְבַּע עֲבוֹדוֹת
עָמוֹ בְּפִלָּלוֹ: הַשְׁמַע סָלַחְתִּי לְנֻם סְלַח נָא וַיְחַלּוֹ·
הַתּוֹהָה עַל הָרָעָה וְהוּא הִלּוּלוֹ:

וּבְכֵן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

ע״פ א״ב.

ק הָאוֹמְרִים אֶחָד אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ· ק׳ הַבּוֹטְחִים בְּךָ
עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ק׳ הַגְּרוּרִים כַּמַּיִם אַחֲרֶיךָ אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ·
ק׳ הַדְּבֵקִים בְּךָ עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ק׳ הַהוֹגִים בְּדָתְךָ אוֹמְרִים יְיָ
אֱלֹהֵינוּ· ק׳ הַוְּעוּדִים כִּי הֵם עֲרֵיךָ עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ק׳ הַוּוֹכִים
בְּמִצְוֹת אֲבוֹתָם אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ· ק׳ הַחֲתוּמִים בְּמִילַת
בְּרִיתְךָ עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ק׳ הַטְּבוּלִים מִמְּקוֹרְךָ אוֹמְרִים יְיָ
אֱלֹהֵינוּ· ק׳ הַיְחִידִים וּמְיַחֲדִים שִׁמְךָ עוֹנִים יְיָ אֶחָד:
ק׳ הַכְּלוּלִים בְּמִצְוֹתֶיךָ אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ· ק׳ הַלְּקוּחִים
בַּשּׁוֹשַׁן מֻחוֹתָם עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ק׳ הַמַּאֲמִינִים בְּנֵי
מַאֲמִינִים אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ· ק׳ הַנְּתוּנִים כַּחוֹתָם עַל
לִבְּךָ עוֹנִים יְיָ אֶחָד: ק׳ הַסְּגוּלִים לְךָ מִכָּל עָם אוֹמְרִים
יְיָ אֱלֹהֵינוּ· ק׳ הָעֲמוּסִים מִבֶּטֶן עוֹנִים יְיָ אֶחָד:
ק׳ הַפְּלוּטִים מֵרֶחֶם אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ· ק׳ הַצֹּאן
הַטְּבוּחָה עָלֶיךָ עוֹנִים יְיָ אֶחָד: מין נקוד הַקְּרוּאִים שְׁמָם
בְּשִׁמְךָ אוֹמְרִים יְיָ אֱלֹהֵינוּ· קו״ף הָרְשׁוּמִים וּמְצֻיָּנִים
בְּךָ עוֹנִים יְיָ אֶחָד: הַשּׁוֹנְנִים בְּדָתוֹתֵיהֶם אוֹמְרִים
יְיָ אֱלֹהֵינוּ· הַתְּלוּיִים בְּךָ כְּעַל יָתֵד עוֹנִים יְיָ אֶחָד:

נ״פ״ד״ם מתמילים ובכן תן פחדך וא״ש לא חשנב ולא ככתוב.

(קו״ף תְּשַׁגֵּב לְבָבְךָ וְתַמְלוֹךְ עַל כֹּל בְּיִחוּד:)
(כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל
הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:)

seiner göttlichen Majestät, Er hat den zehnten Tag bestimmt zum Besten der erhobenen Nationen-Zehnten (Israel), Er zeigte Wohlgefallen an den vier Gebetsverrichtungen seines Volkes (am Versöhnungstag), Er ist es der einst dem um Vergebung Betenden (Mosche) Verzeihung verhieß und den Beschluß des verhängten Übels zurücknahm — und dies ist Ihm Ruhm.

ובכן Und nun höre Israel, der Ewige ist unser Gott, der Ewige ist einzig!

האומרים Die Deiner Einheit huldigen, rufen: der Ewige ist unser Gott! Die Dir vertrauen, antworten: der Ewige ist einzig! Die Dir nachrinnen wie Wasserströme, rufen: der Ewige ist unser Gott! Deine Anhänger antworten: der Ewige ist einzig! Die sich Deines Gesetzes befleißigen, rufen: der Ewige ist unser Gott! Die Zeugen Deiner Einheit antworten: der Ewige ist einzig! Die den Geboten ihrer Väter folgen, rufen: der Ewige ist unser Gott! Die mit Deines Bundes Schnitt besiegelt sind, antworten: der Ewige ist einzig! Die sich in Deiner Quelle gebadet, rufen: der Ewige ist unser Gott! Die Einzigen, die der Einheit Deines Namens huldigen, antworten: der Ewige ist einzig! Die mit Deinen Geboten Gekrönten, rufen: der Ewige ist unser Gott! Die Du Dir einst wie eine Rose aus den Dornen gepflückt, antworten: der Ewige ist einzig! Die Treuen, Söhne der Treuen, rufen: der Ewige ist unser Gott! Die wie ein Siegel Deinem Herzen aufgedrückt sind, antworten: der Ewige ist einzig! Die Du Dir aus allen Völkern erkoren, rufen: der Ewige ist unser Gott! Die Du von Mutterleibe an hochgeachtet, antworten: der Ewige ist einzig! Die Du von ihrer Mutterschoße an gerettet, rufen: der Ewige ist unser Gott! Lämmer, die sich Deinetwegen schlachten lassen, antworten: der Ewige ist einzig! Die, deren Namen mit dem Deinen verwandt ist, rufen: der Ewige ist unser Gott! Die Du mit Deinem Merkmale bezeichnet hast, antworten: der Ewige ist einzig! Die sich Deine Lehre einschärfen, rufen: der Ewige ist unser Gott! Die sich an Dich anklammern, antworten: der Ewige ist einzig!

תשגב Sei erhaben, Du allein, und herrsche über alles in Deiner Einheit. Wie es heißt durch Deinen Propheten: „Der Ewige wird König sein über die ganze Erde; an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger."

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־
מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־
הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב
שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ
וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ
וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ
וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ: וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלְזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ וְכָל־הָרִשְׁעָה
כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ:

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן
כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ
יִמְלֹךְ יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ: כַּכָּתוּב
וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת יוֹם השבת הזה
לקדושה ולמנוחה ואת יום הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה
וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחַל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ
באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ
וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ
בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו מִפְּנֵי הַיָּד
שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ
גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי
כָּל חָי וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי
אֶרֶץ וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית
מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת קָרְבְּנוֹת
חוֹבוֹתֵינוּ תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם:
וְאֶת מוּסַף יוֹם השבת הזה ואת מוסף יום (צום) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה
נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ
עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ כָּאָמוּר:
לנצח וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה
בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ:
וּבֶעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם
וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם כָּל מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם
עֹלָה לְרֵיחַ נִיחֹחַ פַּר בֶּן בָּקָר אֶחָד אַיִל אֶחָד, כְּבָשִׂים
בְּנֵי שָׁנָה שִׁבְעָה, תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם: וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם
כְּמִדְבָּר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר, שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל,
וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ, וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ וּשְׁנֵי שְׂעִירִים לְכַפֵּר, (ר"ח ושעיר
לכפר מלבד הטאת הכפורים) וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:
לנצח יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג: עַם מְקַדְּשֵׁי
שְׁבִיעִי, כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ וְהַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ
וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

בעלינו פותחים בתורה, בשלא שם חלקנו סוגרים בתורה, בואנחנו כורעים פותחים בתורה.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל, לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית,
שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה
שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים
וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל, וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא
אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד. אֱמֶת מַלְכֵּנוּ, אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב
בְּתוֹרָתוֹ, וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא
הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

Während die Gem. הוא אלהינו usw. betet, spricht der Vorb. folgendes leise:

אַתָּה הָרְאֵתָה לָדַעַת כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְבַדּוֹ:
וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל לְבָבֶךָ כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל
וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד: שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד: הֵן
לַיְיָ אֱלֹהֶיךָ הַשָּׁמַיִם וּשְׁמֵי הַשָּׁמַיִם הָאָרֶץ וְכָל אֲשֶׁר בָּהּ: כִּי יְיָ
אֱלֹהֵיכֶם הוּא אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא פָנִים וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד: כִּי שֵׁם יְיָ אֶקְרָא
הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

סוגרים בתורה.

הש"ץ קומר בקול רם הוא אלהינו וכו'.

הש"ץ קומר בקנון.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֱיֵה עִם פִּיפְיוֹת שִׂלּוּחֵי
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. הָעוֹמְדִים לְבַקֵּשׁ תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים
מִלְּפָנֶיךָ עַל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל: הוֹרֵם מַה שֶּׁיֹּאמְרוּ,
הַבִּינֵם מַה שֶּׁיְּדַבְּרוּ, הַשִּׁיבֵם מַה שֶּׁיְּשִׁיבוּ. יַדְּעֵם
הֵיךְ יְפָאֲרוּ: בְּאוֹר פָּנֶיךָ יְהַלְּכוּן, בֶּרֶךְ לְךָ יִכְרְעוּן,
עַמְּךָ בְּפִיהֶם יְבָרְכוּן, וּמִבְּרְכוֹת פִּיךָ כֻּלָּם יִתְבָּרְכוּן:
עַמְּךָ לְפָנֶיךָ יַעֲבִירוּן, וְהֵם בַּתָּוְךָ יַעֲבוֹרוּן: עֵינֵי

Die heilige Lade wird geöffnet.

עלינו Uns ist es Pflicht, zu preisen den Herrn des Weltalls, zu verkünden die Größe des Weltenschöpfers, der uns nicht den Völkern der Erde gleichgestellt und uns nicht werden ließ wie die Geschlechter des Erdkreises, der uns nicht gleichen Anteil mit ihnen und nicht gleiches Los mit dem ihrer Scharen beschieden. Darum beugen wir das Knie, neigen uns und legen Bekenntnis ab vor dem König aller Könige, dem Heiligen, gelobt sei Er! Er ist es, der den Himmel ausgespannt und die Erde gegründet, dessen Herrlichkeit thronet im Himmel oben und dessen Allmacht waltet in den höchsten Höhen. Er allein ist unser Gott — sonst Keiner! Das ist die Wahrheit! Er ist unser König — Niemand außer ihm! Wie in seiner Lehre geschrieben steht: „Erkenne es heute, und nimm es wohl zu Herzen, daß der Ewige allein der wahre Gott ist, oben im Himmel und unten auf der Erde — sonst Keiner!"

אתה Dir ist es gezeigt worden, auf daß du erkennest, daß der Ewige allein der wahre Gott ist. Keiner mehr außer ihm. Erkenne es heute, und nimm es wohl zu Herzen, daß der Ewige allein der wahre Gott ist, oben im Himmel und unten auf der Erde — sonst Keiner! Höre Israel, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen. Siehe, dem Ewigen, deinem Gotte, ist der Himmel und der Himmel Himmel, die Erde und alles was darauf ist. Ja, der Ewige, euer Gott, Er ist Gott der Götter, und Herr der Herren, der große, mächtige und furchtbare Gott, der kein Ansehen begünstigt und keine Bestechung nimmt. — So will ich rufen den Namen des Ewigen, huldiget unserem Gotte! Gelobt sei des Ewigen Namen von nun an bis in Ewigkeit!

Die heilige Lade wird geschlossen.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter! sei Du mit dem Munde der Abgesandten Deines Volkes Israel, die vor Dir im Gebete stehen, um für Dein Volk Israel Erbarmung zu erflehen. Lehre Du sie, wie sie reden sollen, gib ihnen die Einsicht für das, was sie aussprechen, willfahre ihren Wünschen und unterweise sie, wie sie Dich lobpreisen. Laß sie wandeln im Lichte Deines Antlitzes! sie beugen vor Dir das Knie, ihr Mund segnet Dein Volk. O, segne sie alle mit den Segnungen Deines Mundes! Sie führen Dir Dein Volk vor,

עַמְּךָ בָּם תְּלוּיוֹת. וְעֵינֵיהֶם לְךָ מְיַחֲלוֹת: גְּשִׂים
מוּל אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ בְּאֵימָה. לְשַׁבֵּךְ קַעַס וְחֵימָה. וַעֲמָדְךָ
מַסְבִּירִים אוֹתָם בַּחוֹמָה. וְאַתָּה מִן הַשָּׁמַיִם
תַּשְׁגִּיחַ, אוֹתָם לְרַחֲמָה: עַיִן נוֹשְׂאִים לְךָ לַשָּׁמַיִם. לֵב
שׁוֹפְכִים נָכְחֲךָ בַּמַּיִם. וְאַתָּה תִּשְׁמַע מִן הַשָּׁמַיִם:
שֶׁלֹּא יִכָּשְׁלוּ בְּלָשׁוֹנָם. וְלֹא יִנָּקְשׁוּ בְּשִׂנּוֹנָם. וְלֹא יֵבוֹשׁוּ
בְּמַשְׂעֲנָם. וְלֹא יִכָּלְמוּ בָּם שִׂעוֹנָם. וְאַל יֹאמַר פִּיהֶם
דָּבָר שֶׁלֹּא כִרְצוֹנֶךָ: כִּי חַנּוֹנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְדָּה
חַנּוּנִים. וּמְרֻחֲמֶיךָ חֶמְדָּה מְרֻחָמִים: כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ אֶת אֲשֶׁר תָּחֹן יוֹחֵן. וְאֶת אֲשֶׁר תְּרַחֵם
יְרַחֵם: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וְחַנֹּתִי אֶת אֲשֶׁר אָחֹן.
וְרִחַמְתִּי אֶת אֲשֶׁר אֲרַחֵם:

נכפ"מ לין חומרים ונאמר.

וְנֶאֱמַר אַל יֵבוֹשׁוּ בִי קוֶּיךָ אֲדֹנָי אֱלֹהִים צְבָאוֹת.
אַל יִכָּלְמוּ בִי מְבַקְשֶׁיךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

פותחים המרון.

אוֹחִילָה לָאֵל. אֲחַלֶּה פָּנָיו.
אֶשְׁאֲלָה מִמֶּנּוּ. מַעֲנֵה לָשׁוֹן:
אֲשֶׁר בְּקַהַל עָם. אָשִׁירָה עֻזּוֹ:
אַבִּיעָה רְנָנוֹת. בְּעַד מִפְעָלָיו:
לְאָדָם מַעַרְכֵי לֵב. וּמֵיְיָ מַעֲנֵה לָשׁוֹן:
יְיָ שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי

סוגרים המרון.

und in deſſen Mitte treten ſie auf; Deines Volkes Blick hanget an ihnen, und ihre Augen ſchauen harrend zu Dir. Blicke gnädig auf ſie aus Deinen Höhen, ſie richten das Auge zum Himmel empor, rufen aus vollem Herzen Dich an. So erhöre ſie aus Deinen Himmeln, daß ſie nicht ſtraucheln mit ihrer Zunge, nicht anſtoßen mit ihrer Rede, daß ſie nicht getäuſcht werden in ihrem Hoffen und nicht durch ſie zu Schanden werde ihre Gemeinde. O möchte ihr Mund kein Wort ausſprechen, das nicht wäre nach Deinem Willen. Denn nur Deine Günſtlinge, Ewiger, unſer Gott, ſind begünſtiget, nur Deine Begnadigten ſind begnadigt; wir wiſſen es, Ewiger, unſer Gott, daß nur der begnadigt iſt, den Du begnadigſt, nur der begünſtigt iſt, den Du begünſtigſt. Wie geſchrieben ſteht in Deiner Lehre: „Ich werde gewogen ſein, wem ich gewogen bin, und mich erbarmen, deſſen ich mich erbarme."

ואמר Ferner heißt es (Pſ. 69, 6): „Laß nicht durch mich beſchämt ſein, die Dir vertrauen, Herr, Gott Zebaoth! laß nicht in mir zu Schanden werden, die nach Dir fragen, Gott Israels!"

אוחילה Ich bete zu Gott, flehe Ihn an und erbete mir einen einnehmenden Vortrag. Unter dieſer Verſammlung will ich ſeine Herrlichkeit beſingen, und ſeiner Taten Ruhm ſoll von meinen Lippen fließen. Der Menſch ordnet ſeine Gedanken, Gott aber gibt der Zunge den Ausdruck. Herr, öffne meine Lippen, daß Deinen Ruhm mein Mund verkünde! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöſer!

ע"פ א"ב וכסוף תתוס זס המחבר משלם בירבי קלונימוס חזק.
סדר.

קַ֭דְמִין כֹּחַ בַּבִּיר וְרַב אוֹנִים׃ אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה
כְּמַעֲשׂ גְּבוּרוֹתֶיךָ׃ אִמֶּץ עֲלִיּוֹת קֶרְיָתָ עַל קָרִים׃ אַף
יִסַּרְתָּ תֵּבֵל עַל בְּלִימָה׃ בְּהִיּוֹת עוֹלָם חִשֶּׁךָ וְצַלְמָוֶת
וְעֵיפָה׃ בְּמַעֲטֵה לְבוּשְׁךָ אוֹר בֹּקֶר הַנַּהְתָּ׃ בֵּין
זֵדוֹנִים חַצָּתָ בְּקֶרַח הַנּוֹרָא׃ בְּצוּל הֲקֻוִּיתָם לְבַל
יְכַסּוּן חָלָד׃ גִּלִּיתָ פְּנֵי נָשִׁי וְהֵנִיצָה תְנוּבָה׃ גַּן מִקֶּדֶם
טַעְתָּ לְשַׁעֲשׁוּעַ מַאֲמִירֶיךָ׃ גְּדֶל מְאוֹרוֹת תַּתָּה בְּרִקְיַע
עֻזֶּךָ׃ גַּם צָבָא מָרוֹת עִמָּם צִוִּיתָ׃ דֵּי שָׂחִים וְרוֹאִים
מְשַׁעֵל צַרְתָּ׃ דִּמְיוֹן בָּרִיחַ לְבִירַת יוֹשְׁבֵי גַּנִּים׃
דְּבוּקַת רָגְבִים הוֹצִיאָה רוֹמְשִׁים וְשׁוֹאֲפִים׃ דָּר קָנָה
וּבְצָה לַאֲרוּחַת קְרוּאֶיךָ׃ הֻכַּנְתָּ טֶבַח וּמֶסֶךְ וְסוֹעֵד
אָיִן׃ הִקְרַצְתָּ גֹּלֶם מֵחֹמֶר בְּתַבְנִית חוֹתָמֶךָ׃ הַפַּחְתָּ
בְּחָלְדּוֹ טֹהַר נֶשֶׁם מְזֻבּוּלֶךָ׃ הֶרְדֵּם וּמִצַּלְעוֹ עֶזֶר לוֹ
יַעֲדָתָה׃ וְצִוִּיתוֹ בְּלִי לְעוֹט מֵעֵץ הַדָּעַת׃ וְהֵפֵר צִוּוּי
כְּפָתִי בְּהַשָּׂאַת זוֹחֵל׃ וָעֵנַשׁ בְּזַעַת אַף לְמָרוֹחַ חֻקּוֹ׃
וְאוֹלֶת בְּצִירִים וָעֳרוּם עָפָר לַחְמוֹ׃ זֵרוּי רַבְעוֹ הַקְּפִיתָ
בְּבֶטֶן חוֹמֶרֶת׃ זָרְעָה וְהוֹלִידָה אִבָּר וְרוֹעֶה צֹאן׃ זֶבַח
וְשַׁי הִגִּישׁוּ לְמוּלְךָ יַחַד׃ זָעַמְתָּ בָּרַב וְשַׁעְתָּ תְּשׁוּרַת
צָעִיר׃ חֶמֶל רַחֲמָיו שָׂחֵת וְעָרַף אָח׃ חִלָּה פָּנֶיךָ
וְשַׁמְתָּ לוֹ אוֹת׃ חָלוּ שָׁלִישִׁים קְרֹא בְשִׁמְךָ לַסֶּמֶל׃
חַיִל נוֹזְלִים קָרָאתָ וּשְׁטָפוּם וָאֲבָרוּ׃ טָעוּ גֵּאִים וּפָצוּ
כוּר לְנֶגְדֶּךָ׃ טָרְפוּ בָּחֹם הוֹמִים וְזָרְבוּ נִצְמָתוֹ׃ טָעַן
גֶּפֶר נוֹשַׁע כְּסַגְרְתָּ בַּעֲדוֹ׃ טִפּוּלָיו הִפְרִיתָ וּמָלְאוּ פְּנֵי

אתּה O, Allgewaltiger und Allmächtiger, wer kann so mächtig wie Du wirken! die mächtigen Söller wölbtest Du auf Eis, auf Nichts gründetest Du die Erde. Als die Erde in dunkle Finsternis gehüllt war, brach durch Dein Licht-Gewand das Morgenlicht hervor. Du teiltest durch die Himmel das Gewässer, das Du in der Tiefe versammeltest, damit es den Erdball nicht bedecke, der nun zum Vorschein kam und Früchte brachte. Östlich legtest Du einen Garten zum Vergnügen Deiner Gepriesenen an; gabst die großen Leuchten am Himmel, fügtest den Tierkreis hinzu; erschufst aus dem Wasser viele Fische und Vögel, wie auch den für die Frommen bestimmten Livjathan[1]). Aus Erdschollen brachtest Du das Gewürm hervor, so wie den in Schilf und Sumpf wohnenden Farren[2]) bestimmt zur Nahrung für Deine Gäste. Mahl und Trank waren bereitet, bevor ein Verzehrer war. Du bildetest dann eine Form aus Ton nach Deinem Ebenbilde, ließest einen reinen Geist in sie fahren, und es entstand der Adam. Dieser schlief ein und Du bestimmtest aus seiner Rippe eine Gehülfin ihm. Du befahlst ihm, vom Baume der Erkenntnis nicht zu essen, was er aber, von der Schlange verleitet, töricht übertreten hatte. Seine Strafe war, sich im Schweiße zu ernähren, die törichte Eva mußte Schmerzen dulden und die listige Schlange mußte Staub fressen. Darauf gebar Eva einen Landmann und einen Schafhirten. Beide brachten Dir Opfer; über den Ältern zürntest Du, des Jüngern Gabe nahmst Du an; da unterdrückte jener sein Mitleidsgefühl und tötete den Bruder; er flehte dann zu Dir, und Du gabst ihm ein Sicherheits-Zeichen. Das dritte Geschlecht legte den Götzen Deinen Namen bei, darauf ließest Du durch Wasser sie vernichten. Gefehlt haben die Hochmütigen, indem sie sagten, Gott ist gewichen, und sie mußten in heißer Wasserflut umkommen. Der mit der Arche Beauftragte aber wurde gerettet, als Du ihn abgeschlossen[3]). Seine Kinder

1) Nach Talmud Baba bathra 74, b. das größte Meerungeheuer.
2) Siehe Midr. Vajikra Abschnitt 13 und 22.
3) 1. B. M. 7, 16.

צִיָּה: יָעֲצוּ נֶאֱחָדִים לָרוּם עַד לַשַּׁחַק. יָקְשׁוּ גָּפְצוּ
בְּרוּחַ סוֹעָה וָסָעַר. יָדִיד אֲתוּי עֵבֶר יְדֶעָךְ בָּעוֹלָם.
יְחוּם וְקוּנָיו הֶעֱלָה לְךָ לְכָלִיל: כְּשֵׂה תָּמִים בֶּחַר אִישׁ
תֹּם. בְּחָשַׁק יְשִׁיבַת אֹהָלִים וְנִמְשַׁךְ אַחֲרֶיךָ. כְּשֵׂר
חֲנִיטֵי יְהֹ הוֹצֵאתָה מֵחֲלָצָיו. כֶּלוּ זֶרַע אֱמֶת וְאֵין דְּפִי:
לְשָׁרֶתְךָ אִוִּיתָה לֵוִי אִישׁ חֲסִידֶךָ. לְהַבְדִּיל מִגְּוֹעַ
מֻקְדָּשׁ קֹדֶשׁ קָדָשִׁים. לִקְשׁוֹר נֵזֶר קֹדֶשׁ וְלַעֲטוֹת
אוּרִים. לֵישֵׁב כְּכֻבְדָּה פְּנִימָה יָמִים שִׁבְעָה: מַחֲזִיקֵי
אֲמָנָה שָׁבוּעַ קֹדֶם לֶעָשׂוֹר. מַפְרִישִׁים כֹּהֵן הָרֹאשׁ
כְּדָת הַמִּלְּאִים: יוֹן מַזִּים עָלָיו מֵי חַטָּאת לְטַהֲרוֹ.
זוֹרֵק מַקְטִיר וּמֵטִיב לְהִתְרַגֵּל בַּעֲבוֹדָה:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. כַּאֲשֶׁר עָשָׂה בְיוֹם הַזֶּה צִוָּה יְיָ לַעֲשׂוֹת
לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:

ז׳ נִלְוִים אֵלָיו נְבוֹנִים יְשִׁישֵׁי שַׁעַר. נוֹאָמִים לוֹ
קָרָא נָא בְּפִיךָ. נִגַּהּ תְּשִׁיעִי יַעֲמִידוּהוּ בְּשַׁעַר קָדִים.
נוֹי זִבְחֵי יוֹם לָקָנָיו יַעֲבִירוּ: סָמְכוּ בִּיאַת שָׁמֶשׁ צֵידוֹ
יַמְעִיטוּ. סַאַב לְבֶן פֶּן בְּרֶדֶם יִקְרְדוּהוּ. סָבֵי שִׁבְטוֹ
לְלַמֵּד חֻפֶּן יוֹלִיכוּהוּ. סַמִּים לְתַמֵּר בְּפָנִים אוֹתוֹ
יַשְׁבִּיעוּ: סָמַר בְּשָׂרוֹ וְהָדְמִיעַ כִּי נֶחְשַׁד. סָרוּ גַּם הֵם
וּבָהּ הִגִּירוּ. שִׂיחַ מִדְרָשׁ בְּפֶה וּבְכָתָב הֲגָיוֹן. סְבִיבָיו
יָשַׁבְנוּ לְעוֹרְרוֹ עַד חֲצוֹת: עָלְצוּ תְּרוֹם דֶּשֶׁן בְּפַיִם
רִאשׁוֹן. עוֹד יָפִיסוּ לְדַשּׁוֹן פְּנִימִי וּמְנוֹרָה. עֻקַּב קְטֹרֶת
פַּיִם חֲדָשִׁים יְשַׁלְּשׁוּ. עֲרוֹךְ נְתָחִים יַחַד פַּיִם הָרְבִיעִי:
עָלָה בְּרֶק הַשַּׁחַר כְּנֶם הַצּוֹפֶה. עָלָיו פֶּרְשׁוּ זוּ מָסָךְ

waren fruchtbar und füllten die Erde. Vereint beschlossen sie, den Himmel zu ersteigen[1]), und wurden wie Stoppeln vom Sturme zerstreut. Der von jenseits des Stromes gekommene Liebling (Abraham), machte Deinen Namen in der Welt bekannt, und brachte Dir die Frucht seines Alters zum Opfer. Der wie ein fehlerfreies Lamm fromme Mann (Jakob) wurde von Dir erwählt, weil er das Häusliche geliebt und Dir zugetan war; fromme, anmutsvolle und lasterfreie Nachkommen ließest Du von ihm entstehen. Zu Deinem Dienste wähltest Du den frommen Levi, von dessen Nachkommen einer zum allerheiligsten Dienste erkoren wurde[2]), daß er das heilige Diadem[3]), und die Urim trage, und zu seiner Einweihung sich sieben Tage vorbereite. Diesem Einweihungsgesetze zufolge, bereitete man den Hohenpriester eine Woche vor dem Zehnten (Versöhnungstage) vor: reinigte ihn mit dem Entsündigungswasser, und er sprengte das Opferblut, räucherte, und putzte die heilige Lampe, um im Tempeldienste sich zu üben. Wie es auch in Deiner Lehre heißt: So wie man an diesem Tage getan, gebot der Ewige ferner zu tun, um für euch zu sühnen (III. M. 8, 34).

Ihm (dem Hohenpriester) gesellten sich die ältesten Richter, sprachen zu ihm: Wiederhole die Dienstregeln[4])! Mit Anbruch des Neunten (in Tischri) stellten sie ihn an das östliche Tor, führten ihm die Opfertiere (des kommenden Tages) vor. Schon vor Sonnenuntergang wurde ihm wenig Speise gereicht, damit ihm im Schlafe keine Verunreinigung zustoße. Seines Stammes Älteste unterwiesen ihn im Räuchern, und beschworen ihn[5]); von Schauer überfallen, brach er in Tränen aus, daß er im Verdacht sei; auch sie (die Ältesten) entfernten sich und weinten. Sodann wurden ihm Stellen aus der heiligen Schrift bis Mitternacht vorgelesen, damit er wach bleibe. Mit Freuden wurde zuerst gelost, um die Asche zu entfernen[6]); dann loste man, wer den inneren Altar und die Lampe entaschen soll; das dritte Mal wurde um das Räuchern und das vierte Mal um das Ordnen der Opferstücke gelost. Der Wächter kündigte dann

1) Beim Turmbau 1. B. M. 11. 2) Der Hoheprieſter; vergl. 1. Chronik 23, 13.
3) Das goldne Stirnblech, Exod. 8, 9. 4) Welche im 3. B. M. Kap. 16 enthalten sind und von den Richtern dem Hohenpriester vorgelesen wurde.
5) Daß er nicht nach Art der Saducäer opfere. 6) Nämlich die vom Opferaltar.

בוץ לְהָצְנֵעַ. עֵרָה סוּתוֹ טָבַל וָעָט וְהָבִים. עָמַד וְקִדֵּשׁ וְקֶרֶן תָּמִיד הַשַּׁחַר: פִּקֵּד לְמָרְקוֹ וְהוּא קִבֵּל וָרַק. פֵּרַשׁ הִקְטִיר וְהֵטִיב הִקְרִיב וְנִסֵּךְ. פָּעֲלַת כָּלִיל הִשְׁלִים וָעָשׂ בַּסֵּדֶר. פֵּרְשׁוּ סָדִין לָבָן עוֹד כְּבָראשׁוֹנָה. פָּרְנָה בַּקֹּדֶשׁ שָׁם קִדֵּשׁ וּפָשַׁט. פָּסַע וְטָבַל לְבָנִים עָט וְקִדֵּשׁ. פְּלוּסִים עֶרְכָּם מָנִים שְׁמוֹנָה עָשָׂר. פְּאוּרִים לָשֶׂרֶת בָּם לְמֶלֶךְ הַכָּבוֹד. פָּרוּ מָצָב בֵּין אוּלָם לַמִּזְבֵּחַ. פָּנָיו יָמָּה וְרֹאשׁוֹ נֶגְבָּה מַעֲקֹם: ס פָּנַשׁ, וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁוֹ. פְּשָׁעָיו הוֹדָה וּבְחִבּוֹ לֹא טָמָן:

סו״ץ וְכָךְ הָיָה אוֹמֵר. אָנָּא הַשֵּׁם. חָטָאתִי. עָוִיתִי. פָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי: אָנָּא בַּשֵּׁם. כַּפֶּר נָא. לַחֲטָאִים. וְלַעֲונוֹת. וְלִפְשָׁעִים. שֶׁחָטָאתִי. וְשֶׁעָוִיתִי. וְשֶׁפָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי. כַּבָּתוּב בְּתוֹרַת משֶׁה עַבְדֶּךָ. מִפִּי כְבוֹדֶךָ. כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ:

סו״ף וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם הָעוֹמְדִים בָּעֲזָרָה. כְּשֶׁהָיוּ שׁוֹמְעִים אֶת הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא מְפֹרָשׁ יוֹצֵא מִפִּי כֹהֵן גָּדוֹל בְּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה. הָיוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם. וְאוֹמְרִים בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

den Tagesanbruch an, eine leinene Scheidewand zwischen Priester und Volk wurde aufgestellt, er (der Hohepriester) entkleidete und badete sich und legte das Goldgewand an, wusch sich Hände und Füße und schlachtete das Morgenopfer. Er befahl (einem andern Priester), das Schlachten zu vollenden; doch fing er das Blut auf und sprengte es. Darauf entfernte er sich, räucherte, putzte die Lampe, opferte und goß den Opferwein auf den Altar aus. Als dieses Morgen-Opfer zu Ende war, wurde wieder wie zuvor das weiße Tuch ausgebreitet. In der Kammer des Parwah, im Heiligtume, dort nahm er Waschung und Bad vor, entkleidete sich, legte dann das weiße Gewand an und wusch sich abermals. Dieses leinene Gewand war vom feinsten ägyptischen Byssus gewebt und achtzehn Minen*) wert, daher man es auch beim Tempeldienst vorgezogen. Zwischen Halle und Altar war sein Opferstier gestellt mit dem Angesicht nach Osten, der Kopf aber war nach Süden gebogen. Er (der Hohepriester) trat heran, legte seine Hand ihm auf das Haupt, und bekannte ohne Hehl seine Sünden.

Und sprach: O Herr! ich habe gesündigt, gefrevelt und gefehlt vor Dir, ich und mein Haus. O Herr! verzeihe die Sünden, die Missetaten und Vergehungen, die ich und mein Haus begangen vor Dir, wie es in der von Dir geoffenbarten Lehre Deines Dieners Mosche heißt: Denn an diesem Tage wird er euch entsühnen, euch zu reinigen von allen euren Sünden vor dem Ewigen.

Gem. Als Priester und Volk im Vorhof den ehrwürdigen und furchtbaren Namen Gottes hörten, den der Hohepriester deutlich in Heiligkeit und Reinheit ausgesprochen, beugten sie das Knie und warfen sich nieder, bekannten ihn und fielen nieder auf ihr Angesicht, und riefen: Gelobt sei der Name Seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

*) Circa 1400 Mark. Indessen gab es auch Hohepriester, deren Priesterhemd noch teuerer war; so hatte Rabbi Ismael, Sohn Pabis, ein Oberhemd, das hundert Minen, und Rabbi Elieser, Sohn Charßoms, eins, das gar 2000 Minen gekostet haben soll.

ט וְאַתָּה הוּא הָיָה מַתְכִּין לְגַמּוֹר אֶת הַשֵּׁם כְּנֶגֶד הַמְבָרְכִים וְאוֹמֵר
לָהֶם תִּטְהָרוּ: וְאַתָּה בְּטוּבְךָ מְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְסוֹלֵחַ לְאִישׁ חֲסִידֶךָ:

ז צָעַד לֵילֵךְ לוֹ לְמִזְרַח עֲזָרָה. עֲמֹד שְׁעִירִים שָׁם
מֵהוֹן עֵדָה. צְמוּדִים אֲחוּזִים שָׁוִים בְּתֹאַר וּבְקוֹמָה.
צָגִים לְכַפֵּר עָוֹן בַּת הַשּׁוֹבָבָה. צֶהוּב חֲלָשִׁים טָרַף
וְהֶעֱלָה מֵקַלְפֵּי. צָנַח וְהִגְרִיל לְשֵׁם גָּבוֹהַּ וְלַצּוֹק. צָעַק
בְּקוֹל רָם לַיָּי חַטָּאת. צוֹתָתָיו עָנוּ לוֹ וּבֵרְכוּ אֶת הַשֵּׁם.
צָבַע וְהוֹרִית קָשַׁר בְּרֹאשׁ הַמִּשְׁתַּלֵּחַ. צָנָתוֹ אִמֵּן נֶגֶד
בֵּית שִׁלּוּחַ: ח צָלַח וּבָא אֶצֶל פָּרוֹ שֵׁנִית. צַחֲנָתוֹ
וְשֶׁלְמַטֵּהוּ פְּנֵי צוּר הִתְוַדָּה:

ט״ז וְכַךְ הָיָה אוֹמֵר. אָנָּא הַשֵּׁם. חָטָאתִי.
עָוִיתִי. פָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אַהֲרֹן
עַם קְדוֹשֶׁךָ: אָנָּא בַשֵּׁם. כַּפֶּר נָא. לַחֲטָאִים.
וְלַעֲוֹנוֹת. וְלִפְשָׁעִים. שֶׁחָטָאתִי. וְשֶׁעָוִיתִי.
וְשֶׁפָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ אֲנִי וּבֵיתִי וּבְנֵי אַהֲרֹן עַם
קְדוֹשֶׁךָ: כַּכָּתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי
כְבוֹדֶךָ. כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר
אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ:

י״ז וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם הָעוֹמְדִים בָּעֲזָרָה. כְּשֶׁהָיוּ
שׁוֹמְעִים אֶת הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא מְפוֹרָשׁ יוֹצֵא
מִפִּי כֹּהֵן גָּדוֹל בְּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה. הָיוּ כּוֹרְעִים
וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם. וְאוֹמְרִים
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

Er (der Hohepriester) dehnte den heiligen Namen, bis sie vollendet hatten, und sprach alsdann: „Ihr sollt rein sein!“ Und Du, o Allgütiger, habe Erbarmen und vergib Deinen Frommen.

Dann ging er nach der Ostseite des Vorhofes, wo zwei Böcklein der Gemeinde gestanden, die gleiche Gestalt und gleiche Höhe hatten und zur Sündenvergebung bestimmt waren, mischte die goldenen Lose, nahm sie aus der Büchse und warf sie, für Gott und für Asasel und rief laut: Hier ein Sündopfer, dem Ewigen geweiht! Die ihn vernahmen, erwiderten seinen Ruf mit dem Lobe des Herrn. Darauf knüpfte er eine Purpurschnur an den Kopf des wegzuschickenden Böcklein (Asasel), das er türwärts (wo es wegzuführen war) gestellt. Nun schritt er abermals zu seinem Stiere, und bekannte seine und seines Stammes Sünden vor Gott.

Und sprach: O Herr! ich habe gesündigt, gefrevelt und gefehlt vor Dir, ich und mein Haus, und die Söhne Aharons unter Deinem geheiligten Volke. O Herr! verzeihe die Sünden, die Missetaten und Vergehungen, die ich begangen vor Dir, ich und mein Haus, und die Söhne Aharons unter Deinem geheiligten Volke; wie es in der von Dir geoffenbarten Lehre Deines Dieners Mosche heißt: Denn an diesem Tage wird er euch entsühnen, euch zu reinigen von allen eueren Sünden vor dem Ewigen.

Gem. Als Priester und Volk im Vorhof den ehrwürdigen und furchtbaren Namen Gottes hörten, den der Hohepriester deutlich in Heiligkeit und Reinheit ausgesprochen, beugten sie das Knie und warfen sich nieder, bekannten ihn und fielen nieder auf ihr Angesicht, und riefen: Gelobt sei der Name Seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

טז וְאַתָּה הוּא הָיָה מִתְכַּוֵּן לְגַמּוֹר אֶת הַשֵּׁם כְּנֶגֶד הַמְבָרְכִים
וְאוֹמֵר לָהֶם תִּטְהָרוּ: וְאַתָּה בְּטוּבְךָ מְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְסוֹלֵחַ
לְשֵׁבֶט מְשֻׁרַתֶיךָ:

יז קָח מַאֲכֶלֶת חַדָּה וּשְׁחָטוֹ כַּמִּדָּר. קַבֵּל דָּם בְּמִזְרָק
וּנְתָנוֹ לַמְמָרֵס. קָרִישָׁתוֹ יַמַּס עַד עֵת הַזָּיָה. קָפוּי פֶּן יְהִי
וְתָעֳרַר סְלִיחָה. קוֹחַ לוֹחֲשׁוֹת חָת בְּמַחֲתַת פַּרְוִים. קַלָּה
וְגֶלֶד רַךְ וַאֲרֻכַּת יָד. קָרַר לְתוֹכָהּ שְׁלִשֶׁת קַבִּין גֶּחָלִים.
קָרְבוּ לוֹ בָּזָךְ וּגְרוּשַׁת דַּקָּה. קָלַט וְחָפַן וְהֵרִיק לְתוֹךְ בָּזָךְ.
קָפַץ מַחְתָּה בִּימִין וּבָזָךְ בִּשְׂמֹאל. קִישׁ צְעָדָיו לְפָרֻכוֹת
וְקֶרֶב לַבַּדִּים: קְטֹרֶת שָׂם בֵּינֵימוֹ וְעָשָׁן וַיַּעַל: רוֹבֶה
מְמָרֵס מֵנוּ נָטַל דָּם. רַצֵּף וְנִכְנַס וְקָם בֵּין שָׁדַיִם. יז רְצוּי
הַזָּיוֹת טָבַל וְהִצָּלִיף בְּמִנְיָן. רוּם מַעְלָה אַחַת וּמַטָּה שֶׁבַע:

יז וְכֻלְּךָ הָיָה מוֹנֶה. אַחַת. אַחַת וְאַחַת.
אַחַת וּשְׁתַּיִם. אַחַת וְשָׁלֹשׁ. אַחַת וְאַרְבַּע.
אַחַת וְחָמֵשׁ. אַחַת וְשֵׁשׁ. אַחַת וְשֶׁבַע:

יז רָץ וְהִנִּיחוֹ בַּכֶּן וְשָׁחַט שָׂעִיר רָצָה וְקִבֵּל דָּמוֹ בַּאֲגַן
קֹדֶשׁ: יז רִגֵּל וְעָמַד מְקוֹם וְעוּד אָרוֹן. רְצָה הַזָּיוֹת
בְּמַעֲשֵׂה דַם פָּר:

יז וְכֻלְּךָ הָיָה מוֹנֶה. אַחַת. אַחַת וְאַחַת.
אַחַת וּשְׁתַּיִם. אַחַת וְשָׁלֹשׁ. אַחַת וְאַרְבַּע.
אַחַת וְחָמֵשׁ. אַחַת וְשֵׁשׁ. אַחַת וְשֶׁבַע:

יז רָהַט וְהִנִּיחוֹ וְדַם פָּר נָטַל. רִגְלָיו חֵרִיץ וְצָג חוּץ
לְבוּדָלֶת. יז רִקְמֵי פָּרֹכֶת יָו כְּמִשְׁפַּט כַּפֻּרֶת. רָגַשׁ
וְשָׁנָה וְהָזָה מִדַּם שָׂעִיר:

Er (der Hohepriester) dehnte den heiligen Namen, bis sie vollendet hatten, und sprach alsdann: „Ihr sollt rein sein!“ Und Du, o Allgütiger, habe Erbarmen und vergib dem Dir dienenden Stamme.

קח Er nahm das geschärfte Schlachtmesser und schlachtete den Stier gehörig, fing das Blut in einem Becken auf und gab es zum Umrühren, um es in Fluß zu erhalten, bis es gesprengt ward, damit es nicht durchs Gerinnen zum Versöhnen unbrauchbar werde; nahm dann brennende Kohlen in eine goldene Pfanne, die leicht und dünn und mit langem Stiel versehen war, und scharrte drei Maß Kohlen hinein. Man reichte ihm dann eine mit Räucherpulver gefüllte Schale, wovon er zwei Hände voll nahm und es in eine andere Schale schüttete. Nun nahm er die Pfanne mit seiner Rechten und die Schale mit der Linken, und schritt sogleich zum Vorhange (beim Allerheiligtum), näherte sich den Stangen der Bundeslade, stellte das Räucherwerk dazwischen, und entfernte sich, nachdem es verdampft war. Darauf nahm er das Blut von dem jungen Umrührer*), ging eilends zwischen die Stangen, tauchte zur Versöhnung den Finger ins Blut, und sprengte nach oben ein Mal und nach unten sieben Mal.

Und zählte dabei folgender Art: Eins, eins und eins, eins und zwei, eins und drei, eins und vier, eins und fünf, eins und sechs, eins und sieben.

Schnell setzte er das Becken auf ein Gestell, schlachtete den Ziegenbock, fing das Blut in ein heiliges Becken auf, stellte sich wie vor zur Lade hin, und verrichtete die Sprengungen wie mit dem Blute des Stiers.

Und zählte folgender Art: Eins, eins und eins, eins und zwei, eins und drei, eins und vier, eins und fünf, eins und sechs, eins und sieben.

Er eilte nun zurück, nahm des Stiers Blut, stellte sich eilends vor den Vorhang, den er nun wie den Deckel besprengte, ging dann abermals hin zum Gestell, sprengte auf den Vorhang vom Blute des Ziegenbockes.

*) D. h. von dem ihm zur Bedienung gegebenen Priesterknaben.

טו וְכַךְ הָיָה מוּנֶה. אֶחָת. אֶחָת וְאֶחָת. אֶחָת וּשְׁתַּיִם. אֶחָת וְשָׁלֹשׁ. אֶחָת וְאַרְבַּע. אֶחָת וְחָמֵשׁ. אֶחָת וָשֵׁשׁ. אֶחָת וָשֶׁבַע:

טז שָׁב וּבָלָם וְחִטֵּא מִזְבֵּחַ סָגוּר. שֶׁבַע עַל מְהָרוֹ וּבִקְרָנָיו אַרְבַּע. יז שָׁקַד וּבָא אֶצֶל הַשָּׁעִיר הֶחָי. שְׁגִיוֹן עַם וְדוֹנוֹ יוֹדֶה לָאֵל:

יח וְכַךְ הָיָה אוֹמֵר. אָנָּא הַשֵּׁם. חָטְאוּ. עָווּ. פָּשְׁעוּ. לְפָנֶיךָ עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. אָנָּא בַשֵּׁם. כַּפֶּר נָא. לַחֲטָאִים. וְלַעֲונוֹת. וְלִפְשָׁעִים. שֶׁחָטְאוּ. וְשֶׁעָווּ. וְשֶׁפָּשְׁעוּ לְפָנֶיךָ עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. כַּכָּתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ. כִּי בַיּוֹם הַזֶּה וְכַפֶּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ:

יט וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם הָעוֹמְדִים בָּעֲזָרָה. כְּשֶׁהָיוּ שׁוֹמְעִים אֶת הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא מְפֹרָשׁ יוֹצֵא מִפִּי כֹהֵן גָּדוֹל בְּקְרֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה. הָיוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים וְנוֹפְלִים עַל פְּנֵיהֶם. וְאוֹמְרִים בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

כ וְאַף הוּא הָיָה מִתְכַּוֵּן לְגַמּוֹר אֶת הַשֵּׁם כְּנֶגֶד הַמְבָרְכִים וְאוֹמֵר לָהֶם תִּטְהָרוּ: וְאַתָּה בְּטוּבְךָ מְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְסוֹלֵחַ לַעֲדַת יְשֻׁרוּן:

כא שִׁגְּרוֹ בְּיַד אִישׁ עִתִּי לְמִדְבָּר עָזּ. שֶׁמֶץ כִּתְמֵי זוּ שְׁאֵת לַגֶּזֶרָה. שֵׁן סֶלַע הַדָּפוֹ וְגִלְגַּל וָיָרַד. שֶׁבְּרוּ עֲצָמָיו כְּבֶצֶק כְּלִי יוֹצֵר: שְׁחוּזָה אָחוֹ פָּר וְשָׂעִיר קָרֵעַ. שָׁלַח אֱמוּרִים

Und zählte folgender Art: Eins, eins und eins, eins und zwei, eins und drei, eins und vier, eins und fünf, eins und sechs, eins und sieben.

Darauf mischte er das Blut des Stiers und des Ziegenbocks und entsündigte damit den goldenen Altar, auf dessen Oberfläche er sieben Mal, und auf die vier Ecken vier Mal spritzte. Nun begab er sich zum lebenden Ziegenbock, und dem Herrn die Vergehungen und Frevel der Nation zu bekennen.

Und sprach also: O Herr! Dein Volk Israel hat gesündigt, gefrevelt und gefehlt vor Dir. O Herr! verzeihe die Sünden, Frevel und Vergehungen, die das Haus Israel vor Dir begangen; wie es in der von Dir geoffenbarten Lehre Deines Dieners Mosche heißt: Denn an diesem Tage wird er euch entsühnen, euch zu reinigen von allen euren Sünden vor dem Ewigen.

Gem. Als Priester und Volk im Vorhof den ehrwürdigen und furchtbaren Namen Gottes hörten, den der Hohepriester deutlich in Heiligkeit und Reinheit ausgesprochen, beugten sie das Knie und warfen sich nieder, bekannten ihn und fielen nieder auf ihr Angesicht, und riefen: Gelobt sei der Name Seiner glorreichen Majestät immer und ewig!

Er (der Hohepriester) dehnte den heiligen Namen, bis sie vollendet hatten, und sprach alsdann: „Ihr sollt rein sein!" Und Du, o Allgütiger, habe Erbarmen und vergib der Gemeinde Jeschurun.

שגרו Hernach schickte er den Bock durch einen dazu bestellten Mann in die Wüste, damit er des Volkes Sünden in eine abgesonderte Gegend bringe; dort stürzte er ihn von einer Felsenspitze hinab, wodurch dessen Knochen beim Hinunterrollen wie irdenes Geschirr zersplittert wurden. Nun griff der Hohepriester nach dem Messer und schlitzte den Stier und den andern Ziegenbock auf, nahm die Eingeweide heraus, und schlang die Körper dieser beiden Tiere in einander, daß man

וּגְוִיּוֹת קָלַע לִשְׁרוֹף׃ שָׁאַג סִדְרֵי יוֹם קִדֵּשׁ וּפָשַׁט שִׁלֵּשׁ
וָטָבַל פַּיִּים עָט וְקִדֵּשׁ׃ תָּבַךְ וָעָשׂ אֵילוֹ וְאֵיל עָם׃ תָּרַב
חַטָּאת וּמוֹסָפִים הִקְרִיב בַּחַק׃ תָּר וְקִדֵּשׁ פָּשַׁט טָבַל
וְקִדֵּשׁ׃ תַּבְרִיךְ בַּדִּים עָט וְנִכְנַס לְדָבִיר׃ תְּכוּנַת כְּלֵי
קְטֹרֶת הוֹצִיא וְקִדֵּשׁ׃ תִּלְבֹּשֶׁת מַדָּיו הִפְשִׁיט וְגָנַז נָצַח׃
תִּרְגַּל וָטָבַל חֲרוּצִים עָט וְקִדֵּשׁ׃ תָּמִיד הִסְדִּיר וְתָמַר
וְגֵרוֹת הֶעֱלָה׃ תָּכֶל עֲבוֹדוֹת יַד וֶרֶגֶל קִדֵּשׁ׃ תֻּמִּם טְבִילוֹת
חָמֵשׁ וְקִדּוּשִׁים עֲשָׂרָה׃ תֹּאַר מְגַמָּתוֹ כְּצֵאת הַשֶּׁמֶשׁ
בִּגְבוּרָה׃ תָּקַף וָדָץ וָעָטָה בִּגְדֵי הוֹנוֹ׃ תַּמָּה תְּלַוֶּה צִיר
נֶאֱמָן לַבַּיִת׃ תָּגֵל בְּהִתְבַּשֵּׂר חֶשְׁלַג אָדֹם תּוֹלָע׃ תַּעֲרָה
יֶשַׁע תַּעֲטֶה מְעִיל צְדָקָה׃ תָּפִיק צָהֳלָה תַּבִּיעַ דִּין וְחֶדְוָה׃
תְּלוּלִים רוֹם הֶרְעִיפוּ וַרְזִיף טַלָּם׃ תַּלְמִי שָׂדַיִךְ וּתֵת יְבוּלָם׃
תּוֹדָה נָתְנוּ אוֹסְפֵי זֶרַע שָׁלוֹם׃ תְּהִלָּה בְּשִׂרוֹנוֹ שִׁאֵי אֲלָמוֹת
בָּרֶנֶן׃ תַּחֲתִיּוֹת אֶרֶץ צְבִי זֶמֶר שִׁמְעוּ׃ תְּנוּ צַדְקוֹתָיו חֲצַץ
הוֹלְכֵי נְתִיבוֹת׃ תְּקוֹת שׁוֹלְחָיו אֱמוּנָה אַכְזָב׃ תּוֹחֲלָתָם
כְּצִנַּת שֶׁלֶג בְּיוֹם קָצִיר׃ מְצוֹאָתָם רֵחָצוּ מִטֶּנֶף צַחֲנָתָם
זַבּוּ׃ שְׁלֵמִים תְּמִימִים בְּבוֹר בַּפִּימוֹ זְכוּכוּ׃ לְהַגִּיד כִּי
מְסַהֲרָם מְקוֹר מַיִם חַיִּים׃ מִקְוֵה יִשְׂרָאֵל מְנַקֵּם מַיִם
נֶאֱמָנוּ׃ בְּטַהֵר וּבְנַקְיוֹן יְנַקּוּ וְיִטְהָרוּ׃ יְחַדְּשׁוּ בַּחֲדָשֵׁי
בָקָרִים מִכֶּתֶם יְצֻחָצָחוּ׃ רוֹמְמוֹת אֵל יֶהֱגוּ בְּגִרוֹנָם׃
בִּלְשׁוֹנָם רוֹנְנוּ בְּפִימוֹ שִׁיר חָדָשׁ׃ יָגִילוּ בְרַעַד יַעְבְּרוּ בְּיִרְאָה׃
קְדוֹשִׁים יִשְׂרָאֵל מְקֻדָּשִׁים׃ לְשַׁנְּנוֹ לְרַנֵּן לְתוֹפֵף וּלְצַלְצֵל׃
וּלְנַצֵּחַ בִּנְגִינוֹת וּלְהַנְעִים זֶמֶר׃ נֶחֱבָקִים בְּעוֹ יָמִין רוֹמְמָה׃
יַחַד נִתְמָכִים בִּמְלֹאָה צֶדֶק׃ מְשׁוּכִים לָבֹא שְׁעָרָיו בְּרִנָּנָה׃

sie außerhalb Jerusalem verbrenne. Dann las er aus der Thora die für diesen Tag bestimmten Verordnungen (3. B. M. K. 16; 23, 26—32), wusch sich Hände und Füße, entkleidete und badete sich zum dritten Male, legte wieder das goldene Gewand an und wusch Hände und Füße. Sogleich opferte er seinen Widder und den des Volkes, sodann das Fett des Sünden- und des Mussaf-Opfers; eilends wusch er nun Hände und Füße, entkleidete und badete sich, und wusch wieder Hände und Füße, legte dann sein leinenes Gewand an, ging ins Allerheiligste, holte von da das Räucherzeug und wusch Hände und Füße, legte dann das leinene Gewand ab, und verwahrte es für immer (d. h. um es nicht mehr zu tragen). Darauf badete er sich wie gewöhnlich, legte das goldene Gewand an, wusch Hände und Füße; opferte das tägliche Abend-Opfer, räucherte und zündete die Lichter an, und wusch zum Beschluß Hände und Füße. Er badete sich also fünf Mal und wusch Hände und Füße zehn Mal. Sein herrliches Aussehen war dann wie die hochstehende Sonne, seine Freude war groß, und er legte nun seine gewöhnlichen Kleider an. Israel begleitete den treuen Diener nach Hause, und frohlockte mit der Nachricht, daß der rote Faden weiß geworden[1]), und sah einem glücklichen und freudenvollen Jahre entgegen. Die Himmel träufelten Tau, wodurch die Felder bewässert und fruchtbringend geworden sind. Die ihre Saat glücklich geerntet, zollten Dank, die ihre Garben jubelnd heim getragen, verkündeten Gottes Ruhm. Aus den Tiefen des trefflichen Landes (Palästina) ertönte das Lied, die in Sandwüsten Wandernden priesen Seine Wohltaten. Israels Wunsch war erfüllt, blieb nicht aus, seine Hoffnung ist labend, wie Schneekühlung am heißen Erntetag. Von ihren Flecken waren sie nun rein gewaschen, durch seiner (des Hohenpriesters) Hände Reinheit wurden die wahrhaft Frommen geläutert, wodurch bezeugt wird, daß Er (Gott), welcher sie reiniget, Urquell des lebendigen Wassers ist[2]), Er ist Israels Hoffnung, der nie versiegende Born ihres Heils. Durch Sittenreinheit und Unschuld werden sie gereiniget, wie der Morgen verjüngt und von Flecken befreit. Sie preisen Gottes Hoheit, singen Ihm ein neues Lied, frohlocken zitternd und beten ehrfürchtig. Der Heilige Israels heiligt nur Heilige[3]), daß man Ihm zu Ehren spiele und singe. Von der erhabenen Rechten sind sie mächtig umschlungen, stützen sich insgesamt auf den Allgerechten, sehnen sich in seine Pforten jubelnd einzurücken, daß sie

[1]) Das ein Zeichen der Sündenvergebung war. [2]) D. h. nur durch Gott und nicht durchs Wasser ist eine Entsündigung möglich.
[3]) 3. M. 19, 2.

וְשָׂשׂוֹן וְשִׂמְחָה יַשִּׂיגוּ נָעַח: שָׂשִׂים וְגָלִים בְּשִׂמּוֹ כָּל הַיּוֹם.
חָדִים בְּשִׂמְחָה אֶת פָּנָיו. ס זִיו אוֹרָם כַּשַּׁחַר יִבָּקַע. קוֹלָם
יִשְׂאוּ וְיָרֹנּוּ בִּגְאוֹן צוּר עוֹלָמִים: אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה
לּוֹ. אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

וְיוֹם טוֹב הָיָה עוֹשֶׂה כֹּהֵן גָּדוֹל לְכָל אוֹהֲבָיו כְּשֶׁנִּכְנַס בְּשָׁלוֹם
וְיָצָא בְשָׁלוֹם בְּלִי פֶּגַע: וְכֵן הָיְתָה תְּפִלָּתוֹ שֶׁל כֹּהֵן גָּדוֹל בְּיוֹם
הַכִּפּוּרִים בְּצֵאתוֹ מִבֵּית קֹדֶשׁ הַקָּדָשִׁים בְּשָׁלוֹם בְּלִי פֶּגַע:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתְּחַדֵּשׁ
הַשָּׁנָה הַזֹּאת הַבָּאָה עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל:

ס שְׁנַת אוֹצָרְךָ הַטּוֹב תִּפְתַּח לָנוּ. ס שְׁנַת אֹפֶם. שְׁנַת
בְּרָכָה. ס שְׁנַת גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת מִלְּפָנֶיךָ. ס שְׁנַת דָּגָן תִּירוֹשׁ
וְיִצְהָר: ס שְׁנַת הַרְוָחָה וְהַצְלָחָה וְקַיָּמִים. ס שְׁנַת וְעוֹד
בֵּית מִקְדָּשֶׁךָ. ס שְׁנַת זוֹל. ס שְׁנַת חַיִּים טוֹבִים מִלְּפָנֶיךָ.
ס שָׁנָה טְלוּלָה וּגְשׁוּמָה אִם שְׁחוּנָה. ס שְׁנַת יַמְתִּיקוּ
מְגָדִים אֶת תְּנוּבָתָם. ס שְׁנַת כַּפָּרָה עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ.
ס שְׁנַת לַחֲמֵנוּ וּמֵימֵינוּ תְּבָרֵךְ. ס שְׁנַת מַשָּׂא וּמַתָּן.
ס שְׁנַת נָבוֹא לְבֵית מִקְדָּשֵׁנוּ. ס שְׁנַת שָׂבַע. ס שְׁנַת עֹנֶג.
ס שְׁנַת פְּרִי בִטְנֵנוּ וּפְרִי אַדְמָתֵנוּ וְתָבֹרֶךְ. ס שְׁנַת צֵאתֵנוּ
וּבוֹאֵנוּ תְּבָרֵךְ. ס שְׁנַת קְהָלֵנוּ תוֹשִׁיעַ. ס שְׁנַת רַחֲמֶיךָ
יִכְמְרוּ עָלֵינוּ. ס שְׁנַת שָׁלוֹם וְשַׁלְוָה. (ס שָׁנָה שֶׁתּוֹלִיכֵנוּ
קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ. שָׁנָה שֶׁלֹּא תַפְקִיל אִשָּׁה אֶת פְּרִי
בִטְנָהּ:) ס ניקל שְׁנַת תַּעֲלֵנוּ שְׂמֵחִים לְאַרְצֵנוּ. קו"ס שָׁנָה
שֶׁלֹּא יִצְטָרְכוּ עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל זֶה לָזֶה וְלֹא לְעַם
אַחֵר בְּתִתְּךָ בְּרָכָה בְּמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם:

Freude und Wonne für immer erlangen. Nur mit Seinem Namen wollen ſie ſich ſtets freuen, nur mit ihm wollen ſie ſich ergötzen.

Wenn ihr Licht einſt wie die Morgenröte hervortreten wird, werden ſie laut und jubelnd dem Weltſchöpfer zurufen: Heil dem Volke, dem es ſo ergehet! Heil dem Volke, deſſen Gott der Ewige iſt!

ויום טוב Der Oberprieſter pflegte immer ein Freudenfeſt für ſeine Freunde anzuſtellen, wenn ſein Ein- und Auszug aus dem Allerheiligſten glücklich und ohne einen widrigen Zufall abgelaufen war. Im Herausgehen aus dem Allerheiligſten am Verſöhnungstage betete der Oberprieſter folgendes Gebet:

יהי רצון Möge es Dein Wille ſein, Ewiger, unſer Gott und Gott unſerer Väter, daß dieſes künftige Jahr für uns und ganz Israel ſei:

שנת Ein Jahr, in welchem Du uns den Behälter Deines Segens öffneſt. Ein volles und ſegenreiches Jahr. Ein Jahr glücklicher Ereigniſſe. Ein getreide-moſt- und ölreiches Jahr. Ein Jahr des Vergnügens, des Glückes und des Wohlbefindens. Ein Sammeljahr im Hauſe Deines Heiligtums. Ein Jahr des Überfluſſes. Ein glückſeliges Jahr. Ein Jahr des Taues und des häufigen Regens bei anhaltender Hitze. Ein fruchtreifendes Jahr. Ein Jahr zur Vergebung unſerer Sünden. Ein an Speiſe und Getränke geſegnetes Jahr. Ein Jahr des Gewerbs. Ein Sammeljahr im Hauſe unſeres Heiligtums für die geſamte Nation*). Ein Jahr der Erſprießlichkeit. Ein ergötzliches Jahr. Ein Jahr voller Segen für die Frucht unſeres Leibes und unſeres Erdreiches. Ein für unſer Gehen und Kommen glückliches Jahr. Ein Jahr zum Heil unſerer Gemeinde. Ein an göttlicher Huld reiches Jahr. Ein Jahr des Friedens und der Behaglichkeit. Ein Jahr, an welchem Du uns alle freudig hinaufführeſt nach unſerem Lande, ein Jahr, an welchem Du alle Händearbeit Deines Volkes Israels ſegnen mögeſt, damit keiner von ihnen der Hilfe ſeines Bruders oder eines Fremden bedürfe.

*) Bekanntlich hat ein großer Teil der Nation keinen Anteil am zweiten Tempel genommen, weil er nie frei und unabhängig war, daher auch viele in fremden Ländern zurückblieben, ohne mehr den Tempel zu beſuchen.

וְעַל אַנְשֵׁי הַשָּׁרוֹן הָיָה אוֹמֵר, יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁלֹּא יֵעָשׂוּ בָּתֵּיהֶם קְבָרֵיהֶם:

מ׳ אֱמֶת מַה נֶּהְדָּר הָיָה כֹּהֵן גָּדוֹל בְּצֵאתוֹ מִבֵּית קָדְשֵׁי הַקָּדָשִׁים בְּשָׁלוֹם בְּלִי פֶּגַע:

ע״ס א״ב. מון קהל

כְּאֹהֶל הַנִּמְתָּח בְּדָרֵי מַעְלָה. מַרְאֵה כֹהֵן:
כִּבְרָקִים הַיּוֹצְאִים מִזִּיו הַחַיּוֹת. מַרְאֵה כֹהֵן:
כְּגֹדֶל גְּדִילִים בְּאַרְבַּע קְצָוֹת. מַרְאֵה כֹהֵן:
כִּרְמוֹת הַקְּשֻׁת בְּתוֹךְ הֶעָנָן. מַרְאֵה כֹהֵן:

In Frankfurt a. M. und in mehreren Gemeinden wird dieses nicht gebetet:

ובמיץ לוערים נה.

כָּהוֹד אֲשֶׁר הִלְבִּישׁ צוּר לַיְצוּרִים. מַרְאֵה כֹהֵן: כְּעֶרֶד הַנָּתוּן בְּתוֹךְ גִּנַּת חֶמֶד. מַרְאֵה כֹהֵן: כְּזֵר הַנָּתוּן עַל מֵצַח מֶלֶךְ. מַרְאֵה כֹהֵן: כְּחֶסֶד הַנִּתָּן עַל פְּנֵי חָתָן. מַרְאֵה כֹהֵן: כְּטַהֲר הַנָּתוּן בְּצַנִּיף טָהוֹר. מַרְאֵה כֹהֵן: כְּיוֹשֵׁב בְּסֵתֶר לְחַלּוֹת פְּנֵי מֶלֶךְ. מַרְאֵה כֹהֵן: כְּכוֹכָב הַנִּגָּה בְּגִבּוּל מִזְרָח. מַרְאֵה כֹהֵן: כְּלִבּוּשׁ מְעִיל וּכְשִׁרְיוֹן צְדָקָה. מַרְאֵה כֹהֵן: כְּמַלְאָךְ הַנִּצָּב עַל רֹאשׁ דֶּרֶךְ. מַרְאֵה כֹהֵן: כְּנֵר הַמַּזְרִיחַ מִבֵּין הַחַלּוֹנוֹת. מַרְאֵה כֹהֵן: כְּשָׂרֵי צְבָאוֹת בְּרֹאשׁ עַם קָדֵשׁ. מַרְאֵה כֹהֵן: כְּעוֹז אֲשֶׁר הִלְבִּישׁ טָהוֹר לַמִּטַּהֵר. מַרְאֵה כֹהֵן: כְּפַעֲמוֹנֵי זָהָב בְּשׁוּלֵי הַמְּעִיל. מַרְאֵה כֹהֵן: כְּצוּרַת הַבִּירָה וּפְרָכֶת הָעֲדוּת. מַרְאֵה כֹהֵן: כְּקִילָה מְכֻסָּה תְּכֵלֶת וַאַרְגָּמָן. מַרְאֵה כֹהֵן:

מון In Frankfurt a. M. fängt man hier an. קהל

כְּרוֹאֶה זְרִיחַת שֶׁמֶשׁ עַל הָאָרֶץ. מַרְאֵה כֹהֵן:
כְּשׁוֹשַׁנַּת גַּן בֵּין הַחוֹחִים. מַרְאֵה כֹהֵן:
כְּתַבְנִית כְּסִיל וְכִימָה מְתֻימָן. מַרְאֵה כֹהֵן:

מ׳ כָּל אֵלֶּה בִּהְיוֹת הַהֵיכָל עַל יְסוֹדוֹתָיו. וּמִקְדַּשׁ הַקֹּדֶשׁ עַל מְכוֹנוֹתָיו. וְכֹהֵן גָּדוֹל עוֹמֵד וּמְשָׁרֵת. דּוֹרוֹ רָאוּ וְשָׂמְחוּ:

Für die Scharon-Bewohner*) hat er folgendes gebetet: Möge es Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, daß nicht einst die Häuser der Scharon-Bewohner ihre Gräber werden.

Wahrlich! wie herrlich sah der Hohepriester aus, als er aus dem Allerheiligsten wohlbehalten und unverletzt kam!

Wie jenes Zelt, ausgespannt über den Bewohnern der Höhe, war der Anblick des Hohenpriesters.

Wie die blitzenden glänzenden Chajoth, war der Anblick des Hohenpriesters.

Wie der blaue Faden an den Enden des Gewandes, war der Anblick des Hohenpriesters.

Wie die Farbe des Bogens in den Wolken, war der Anblick des Hohenpriesters.

In Frankfurt am Main und in mehreren Gemeinden wird dieses nicht gebetet.

Wie der Glanz, mit welchem der Schöpfer die Schöpfung umhüllte, war der Anblick des Hohenpriesters. — Wie eine Rose, prangend im Lustgarten, war der Anblick des Hohenpriesters. — Wie eine Krone, strahlend an königlicher Stirn, war der Anblick des Hohenpriesters. — Wie die Anmut auf dem Antlitz des Bräutigams, war der Anblick des Hohenpriesters. — Wie die Reinheit der Kopfbinde des Reinen (Hohenpriesters), war der Anblick des Hohenpriesters. — Wie der im Verborgenen Weilende zum Weltenkönig Betende, war der Anblick des Hohenpriesters. — Wie der Morgenstern im Osten, war der Anblick des Hohenpriesters. — Wie ein Oberkleid, wie ein glänzender Panzer, war der Anblick des Hohenpriesters! — Wie der Engel, der sich an der Wegecke aufgestellt (IV. M. 22, 22), war der Anblick des Hohenpriesters! — Wie ein Licht, das durch die Fenster leuchtet, war der Anblick des Hohenpriesters! — Wie die Heeranführer an der Spitze des heiligen Volkes, war der Anblick des Hohenpriesters! — Wie die Wonne, mit welcher der reinigende Priester den Reinzusprechenden erfüllte, war der Anblick des Hohenpriesters! — Wie die goldenen Glöckchen am Saume des Obergewandes, war der Anblick des Hohenpriesters! — Wie das Aussehen des Tempels, wie der Vorhang des Zeugnisses, war der Anblick des Hohenpriesters! — Wie ein Baldachin aus blauen- und purpur-wollenen Decken, war der Anblick des Hohenpriesters!

In Frankfurt a. M. fängt man hier an.

Wie die Sonne, wenn sie aufgeht über die Erde, war der Anblick des Hohenpriesters!

Wie eine Lilie unter Dornen, war der Anblick des Hohenpriesters!

Wie die Gestalt des Orions, der Plejaden und der Gestirne des Südens, war der Anblick des Hohenpriesters!

כן Dies alles hatten wir, als der Tempel noch auf seinem Fundamente, das Allerheiligste auf seinem Grunde stand, und der Hohepriester den Dienst darin versah; seine Zeitgenossen sahen solches und freuten sich.

*) Scharon war ein Tal im Süden Palästinas, woselbst die Häuser beständig der Gefahr des Einsturzes ausgesetzt waren.

ע"פ א"ב.

י אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה כָּל אֵלֶּה. ז הֲלֹא לִמְשַׁמַּע אֹזֶן דָּאֲבָה
נַפְשֵׁנוּ: י אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה אֲהֻלֵנוּ בִּשְׁמָחַת קְהָלֵנוּ.
ז הֲלֹא לִמְשַׁמַּע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ: י אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה
גִּילֵנוּ. דִּיצַת קְהָלֵנוּ. ז הֲלֹא לִמְשַׁמַּע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ:

In Frankfurt a. M. u. in mehreren Gem. wird dieſes und alles Folgende, welches mit kleiner Schrift gedruckt iſt, nicht gebetet: ובמק' פוטרים זה.

אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה הַמְשׁוֹרְרִים. וְכָל מִינֵי שִׁירִים. הֲלֹא
לִמְשַׁמַּע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ: אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה זְבוּל הַמְּתֻקָּן.
חַי בּוֹ שָׁכָן. הֲלֹא לִמְשַׁמַּע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ:

(אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה טִירוֹת כְּגֻלָּף. וּנְקִי כֹּהֲנִים עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה
אֶלֶף. הֲלֹא לִמְשַׁמַּע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ: אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה כְּבוֹד
מְנוּרוֹת. לְאַחַת עֶשְׂרֵה מְכוּנוֹת. הֲלֹא לִמְשַׁמַּע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ:
אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה מִזְבַּח מִקְטָר קְטֹרֶת. נָזֶר עָלָיו כַּעֲטָרֶת. הֲלֹא
לִמְשַׁמַּע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ:) אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה שִׁמְחַת בֵּית
הַשּׁוֹאֵבָה: עִם שׁוֹאֶבֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ רוּחַ נְדִיבָה. הֲלֹא לִמְשַׁמַּע
אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ: אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה פְּרִישַׁת כֹּהֵן בְּרָשָׁם.
צוֹעֵק אָנָא הַשֵּׁם. הֲלֹא לִמְשַׁמַּע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ: אַשְׁרֵי
עַיִן רָאֲתָה קְהַל קְדוֹשִׁים. רוֹגְשִׁים בְּבֵית קָדְשֵׁי הַקָּדָשִׁים.
הֲלֹא לִמְשַׁמַּע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ:

י אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה שָׁנִי הַמַּלְבֵּן מִשְּׁעִיר הַמָּקְרָבָן.
ז הֲלֹא לִמְשַׁמַּע אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ: י אַשְׁרֵי עַיִן רָאֲתָה
תְּמִידִים קְרֵבִים. בְּשַׁעַר בַּת רַבִּים. ז הֲלֹא לִמְשַׁמַּע
אֹזֶן דָּאֲבָה נַפְשֵׁנוּ:

In den meiſten Gemeinden wird dieſes ſo wie alles Folgende, welches mit kleiner Schrift gedruckt iſt, nicht gebetet:

אֲבָל עֲוֹנוֹת אֲבוֹתֵינוּ הֶחֱרִיבוּ נָוֶה. וְחַטֹּאתֵינוּ הֵאֱרִיכוּ קִצּוֹ. אֲבָל
זִכְרוֹן דְּבָרִים תְּהִי סְלִיחָתֵנוּ. וְעָנוּי נַפְשֵׁנוּ תְּהִי כַּפָּרָתֵנוּ. עַל כֵּן
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים נָתַתָּ לָנוּ אֶת יוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. אֶת יוֹם מְחִילַת
הֶעָוֹן הַזֶּה לִסְלִיחַת עָוֹן וּלְכַפֶּרֶת פָּשַׁע: יוֹם אָסוּר בַּאֲכִילָה. יוֹם
אָסוּר בִּשְׁתִיָה. יוֹם אָסוּר בִּרְחִיצָה. יוֹם אָסוּר בִּסְיכָה: יוֹם אָסוּר
בְּתַשְׁמִישׁ הַמִּטָּה. יוֹם אָסוּר בִּנְעִילַת הַסַּנְדָּל. יוֹם שִׂמְחַת אַהֲבָה

אשרי Heil dem Auge, das dies alles gesehen! Wahrlich bloß vom Hörensagen betrübt sich unsere Seele. Heil dem Auge, das unsern Tempel voll des frohen Volkes gesehen! Wahrlich! bloß vom Hörensagen betrübt sich unsere Seele. Heil dem Auge, das unsere Freude, die Wonne unserer Gemeinde gesehen! Wahrlich! bloß vom Hörensagen betrübt sich unsere Seele.

In Frankfurt am Main und in mehreren Gemeinden wird dieses und alles Folgende, welches mit kleiner Schrift gedruckt ist, nicht gebetet:

אשרי Heil dem Auge, das die Sänger und die verschiedenen Spielinstrumente gesehen! Wahrlich! bloß vom Hörensagen betrübt sich unsere Seele. Heil dem Auge, das die eingerichtete Residenz, darin der Ewiglebende residirte, gesehen! Wahrlich! bloß vom Hörensagen betrübt sich unsere Seele.

Heil dem Auge, das die grotesken Paläste und die vierundzwanzig Tausend jungen Priester gesehen! Wahrlich! bloß vom Hörensagen betrübt sich unsere Seele. Heil dem Auge, das die herrlichen Lampen, auf deren elf Fußgestellen gesehen! Wahrlich! bloß vom Hörensagen betrübt sich unsere Seele. Heil dem Auge, das den Räucheraltar mit seinem kronenförmigen Rand gesehen! Wahrlich! bloß vom Hörensagen betrübt sich unsere Seele.

Heil dem Auge, das die Freuden des Wasserfestes gesehen, wo die Nation von heiliger Begeisterung durchdrungen war! Wahrlich! bloß vom Hörensagen betrübt sich unsere Seele. Heil dem Auge, das die besondere Auszeichnung des Priesters gesehen, als er ausrief: „O Herr!“ Wahrlich! bloß vom Hörensagen betrübt sich unsere Seele. Heil dem Auge, das die heilige Versammlung beim Allerheiligtume gesehen! Wahrlich! bloß vom Hörensagen betrübt sich unsere Seele.

Heil dem Auge, so es gesehen, wie der rote Faden des Sündenbocks sich in weiß verwandelte! Wahrlich! bloß vom Hörensagen betrübt sich unsere Seele. Heil dem Auge, das die täglichen Opfer gesehen am Tor im Gedränge der Menge! Wahrlich! bloß vom Hörensagen betrübt sich unsere Seele.

אבל Allein die Sünden unserer Ahnen verödeten die Wohnung, und unsere Frevel verlängern das Ziel. Es sei jedoch die Erinnerung zu unserer Vergebung und unser Fasten zur Versöhnung; deshalb gabst Du uns in Deiner Allbarmherzigkeit diesen Versöhnungstag, daß mit diesem Tage die Sünden vergeben und die Vergehungen verziehen werden; einen Tag, an dem untersagt ist: das Essen, das Trinken, das Baden, das Salben, der eheliche Umgang und die Fußbekleidung; einen Tag,

וְרָעוּת. יוֹם עֲזִיבַת קִנְאָה וְתַחֲרוּת. יוֹם שֶׁתִּמְחַל לְכָל עֲוֹנוֹתֵינוּ:
וּבָעֵת וּבָעוֹנָה הַזֹּאת גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ וְלִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ. שְׁאֵין
לָנוּ לֹא מְנַהֵל כַּיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים. לֹא כֹהֵן גָּדוֹל לְהַקְרִיב קָרְבָּן.
וְלֹא מִזְבֵּחַ לְהַעֲלוֹת עָלָיו כָּלִיל: וּמֵרֹב עֲוֹנֵינוּ אֵין לָנוּ לֹא אִשִּׁים.
וְלֹא אָשָׁם. לֹא בַּדִּים. וְלֹא בְּלוּלוֹת. לֹא גּוֹרָל וְלֹא נַחֲלֵי אֵשׁ: לֹא
דְּבִיר. וְלֹא דָּקָה. לֹא הֵיכָל. וְלֹא הָזָיָה. לֹא וִדּוּי. וְלֹא פַּר חַטָּאת.
לֹא זָבַח. וְלֹא זְרִיקָה. לֹא חַטָּאת. וְלֹא חֲלָבִים. לֹא טְבִילָה. וְלֹא
טָהֳרָה. לֹא יְרוּשָׁלַיִם. וְלֹא יַעַר הַלְּבָנוֹן. לֹא כִּיּוֹר. וְלֹא כֵנּוֹ. לֹא
לְבוֹנָה. וְלֹא לֶחֶם הַפָּנִים. לֹא מִזְבֵּחַ. וְלֹא מְנָחָה. לֹא נִיחוֹחַ. וְלֹא
נְסָכִים. לֹא סֹלֶת. וְלֹא סַמִּים. לֹא עֶרֶךְ. וְלֹא עוֹלָה. לֹא פָּרֹכֶת. וְלֹא
כַּפֹּרֶת. לֹא צִיּוֹן. וְלֹא צִיץ הַזָּהָב. לֹא קְטֹרֶת. וְלֹא קָרְבָּן. לֹא רוּחַ.
וְלֹא רֵיחַ נִיחוֹחַ. לֹא שִׁי. וְלֹא שְׁלָמִים. לֹא תּוֹדָה. וְלֹא תְּמִידִים:

כִּי בַּעֲוֹנוֹתֵינוּ וּבַעֲוֹנוֹת אֲבוֹתֵינוּ חָסַרְנוּ כָּל אֵלֶּה:

וּבָעֵת וּבָעוֹנָה הַזֹּאת גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ וְלִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדֶךָ שֶׁאֵין לָנוּ כַּיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים:

לֹא אַרְמוֹן עַל מִשְׁפָּטוֹ. וְלֹא בְּרִית כְּהֻנִּים לְהַבְדִּיל. לֹא גְּזִית
לְבִקּוּר כְּהֻנִּים. וְלֹא דְּבִיר לְכֹהֵן עֲבוֹדָה. לֹא קְטֹרֶת דָּקָה
לְעַשֵּׁן. וְלֹא רְחִיצַת חָמֵשׁ לְטַהֵר. לֹא שְׁלוּם קְדוּשׁ עֲשָׂרָה.
וְלֹא תְּפִאֶרֶת שְׁלוּחַ בְּטוּב לֵב:

וְלֹא כֹהֵן גָּדוֹל לְהַקְרִיב קָרְבָּן. וְלֹא מִזְבֵּחַ לְהַעֲלוֹת
עָלָיו עֹלָה וְכָלִיל. וְלֹא אַהֲרֹן וּבָנָיו מְבֹרָכִים לָעָם,
וְכֻלָּם הַמְשָׁרְתִים בְּדְבִיר בֵּיתֶךָ: הָשֵׁב כְּהֻנִּים
לַעֲבוֹדָתָם, וְתֵן בְּרָכָה לַעֲדַת יְשׁוּרוּן:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וַיִּשָּׂא אַהֲרֹן אֶת יָדָיו אֶל הָעָם
וַיְבָרְכֵם וַיֵּרֶד מֵעֲשׂוֹת הַחַטָּאת וְהָעֹלָה וְהַשְּׁלָמִים:

וּמֵעֵת חָסַרְנוּ כָּל אֵלֶּה.

ע"פ חשר"ק כפול.

וְתָכְפוּ (נ"ו הקפו) עָלֵינוּ צָרוֹת, וְתָלְאוֹת עָבְרוּ
רֹאשֵׁנוּ: שִׁחֲרֵנוּ יְשׁוּעָה וָאָיִן. שָׁלוֹם וְהִנֵּה קִפָּדָה:

an dem Liebe und Freundschaft gestiftet, Neid und Zank aber beseitiget werden soll; einen Tag, an dem Du unsere Sünden vergibst. Es ist Dir offenbar und bekannt, daß wir jetzt keinen Führer wie früher, daß wir weder einen Hohenpriester haben, der opfere, noch einen Altar, worauf geopfert werden soll.

ומרוב Durch unsere Sünden Menge haben wir weder Feuer- noch Schuldopfer, weder Stangen der Bundeslade noch Mehlopfer, weder Priesterlosungen noch Altarkohlen, weder ein Allerheiliges noch Räucherpulver, weder Tempel noch Besprengung, weder Bekenntnis des Hohenpriesters noch Sühnstier, weder Schlachtopfer noch das Spritzen mit dessen Blut, weder Sühneopfer noch Unschlitt, weder Baden noch Reinigen, weder Jerusalem noch den Libanon-Wald, weder Waschbecken noch dessen Gestell, weder Weihrauch noch Schaubrot, weder Altar noch Speiseopfer, weder angenehmen Duft des Räucherwerks noch Trankopfer, weder Opfermehl noch Gewürz, weder das Ordnen auf dem Altar noch Ganzopfer, weder Vorhang noch Deckel, weder Zion noch das goldene Stirnblech, weder Räucherwerk noch Opfer, weder einen, der das Räucherwerk zubereitet noch den angenehmen Duft des Räucherwerks, weder Geschenk noch Freudenopfer, weder Dank- noch tägliche Opfer.

Denn durch unsere Laster, so wie durch unserer Ahnen entbehren wir dies alles.

ובעת Aber jetzt — Dir ist es bewußt — in diesen Zeiten — es ist vor dem Throne Deiner Herrlichkeit wohl bekannt, daß wir nichts mehr, so wie in jenen ersten Tagen haben,

weder den schön eingerichteten Tempel, noch die abgesonderte Priesterkaste, weder die Quaderhalle zur Untersuchung der Priester, noch das Chor zum Opferdienste, weder die feinen Gewürze zum Räuchern, noch die fünfmalige Reinigung im Bade, weder das zehnmalige Waschen, noch die Pracht des freudigen Abgesandten,

weder einen Hohenpriester, Opfer zu bereiten, noch einen Altar, darauf zu opfern! wir haben keinen Aharon mehr, keinen seiner Söhne, der das Volk zu segnen vermag! sie ist dahin, die ganze Dienerschaft Deines heiligen Tempels! — O, setze sie wieder ein, die Priester, in ihre Ämter, und erteile den Segen wieder der Gemeinde Jeschuruns!

Wie es in Deiner Lehre geschrieben steht: Und Aharon erhob seine Hände gegen das Volk und segnete es. Er stieg herab, nachdem er geopfert hatte das Sühn-, das Brand- und die Freudenopfer.

ומעת Seitdem wir dies alles entbehren müssen, sind unsre Leiden mächtig angewachsen! Viele Widerwärtigkeiten sind uns über das Haupt gestiegen! Wir fleheten um Hilfe, sie kam nicht! um Frieden — da kam Zerrüttung!

רַבּוּ הַקָּמִים עָלֵינוּ. רָמוּ וְגַם נָשְׂאוּ רֹאשׁ: קָצְנוּ בְּעֹל עֲלִילוֹת. קְשֶׁה
עָלֵינוּ סִבְלָם: צְבִי אֶרֶץ חָנְפָה עָלֵינוּ. צָמְחָה וְלֹא לִבְרָכָה: פָּנִינוּ
לְהַרְבֵּה וְהִנֵּה מְעַט. פֹּה נָפֹשׁ בָּא בָּאַסְמֵינוּ: עָשְׂקוּ זֵרִים שַׁמְנָם.
עֲשׂוֹתָם וְלֹא מָלְאוּ סָפֵק: סְמָדַר אִם רַבָּה כָּרֶם. סְבָאוּ לֹא יַשְׂפִּיעַ
יָקֶב: נָאֲרְרוּ אֲבִי שָׂדֶה. נִלְקְחוּ מַטְעַמֵּי אֹכֶל: מִמַּכְלָאוֹת צֹאן עֲדָרִים
דָּלְלוּ. מִגְּדוּ מִמְּרִיזוּ וּמֵהֲרָיוֹן: לְזָנָב וְלֹא לְרֹאשׁ הוֹשַׁתָּנוּ. לַעֲבוֹט וְלֹא
הָעֲבָט לָנוּ: כִּחֲנוּ לָרִיק וּבְהָלָה. כָּלָה מִבְּלִי שָׂכָר: יַד כָּל־עָמֵל
בְּכִשָּׁרוֹן. וְרָדָה וְאֵין מִי יַחֲזִיק: טָלְטַלְנוּ מִיָּם וְעַד יָם. טָרָפָם
וְלֹא מָצְאוּ סָפֵק. (ע״פ טָרְפָם לֹא סָפֵק לָמוֹ): חֲשֵׁכָה לְעֵין מִשְׁתַּבֵּר.
חָשַׁב שִׁכְרוֹ לְמַפָּח: זַעֲמוּ מַלּוֹת וְלוֹוֶה: זֶה כָּזֶה שְׁלָחוּ מַעֲתָּה:
וְנָלְאוּ יְדֵי מַמְצִיאֵי יָד. וְעָשִׁיר לֹא חוֹנֵן רָשׁ: הֵן אֶרֶץ נִמְכְּרָה
בְּיַד רָעִים. הֲמוֹן בָּהּ לֹא מָצְאוּ רֶוַח: דְּבִיר בֵּית אֱלֹהֵינוּ שָׁמֵם.
דְּרָכֵינוּ מֵאֲנוּ לְהַצְלִיחַ: גִּיל נָוֶה שָׁבַת. גִּילָה לִלְבָבֵינוּ מַה נַּעַל:

מ״ז נקול בְּאֵין אֲרֻחַת אָב תָּמִיד. ק״ו בְּבֶן בֶּטֶן בָּנִים
תֶּחֱסַר. אֲדוֹן בַּיִת בְּאוֹרֵחַ בַּמָּלוֹן. אֵיפֹא נִמְצָא מָנוֹחַ:

ע״ס חשר״ק. וּמִשָּׁחֳרֵב בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ.

מ׳ תַּנּוֹת צָרוֹת לֹא נוּכַל. ז׳ שֶׁבֶר בְּכָל יוֹם וַאֲנָחָה:
מ״ו רָבְתָה בָּנוּ חַלְחָלָה. ק״ן קֶרֶן יָרְדָה עַד עָפָר:
צָרֵי עַיִן מָצְאוּ יָד. פּוֹעֲלֵי שֶׁקֶר חַיִל עָשׂוּ: עוֹשֵׂי צְדָקָה לֹא
נִרְאוּ. שׁוֹנְאֵי בָצַע לֹא עָמְדוּ: נִדְמִינוּ כִּכְלִי רִיק. מִכֹּל נִשְׁאַרְנוּ
עֲרוּמִים: לֹא נָבִיא וְלֹא חָזוֹן בָּנוּ. כָּעוּרִים נִגַּשׁ וְנֵלֵךְ. יוֹם
יוֹם נֹאמַר מַה בְּסוֹפֵנוּ. טוֹב מָוֶת מֵחַיִּים אָמָרְנוּ: חַיֵּינוּ תְּלוּיִם
מִנֶּגֶד. זָרִים לְרֹאשׁ וַאֲנַחְנוּ לְזָנָב: וּמַה נַּעֲשֶׂה וַחֲטָאֵינוּ עָשׂוּ. הֵן
אָנוּ כָּלָה הָיִינוּ: דַּלִּים נִבְזִים וּשְׁפָלִים. גְּעוּלִים מְאוּסִים וּבְזוּיִם:

מ׳ נקול בְּנֵי נֵבֶר מָשְׁלוּ בָּנוּ. ק״ו אָמְרוּ נִגְזַרְנוּ אָבַדְנוּ: אֲדוֹן
הַכֹּל עָלֵינוּ. וּשְׁלַח יֶשַׁע לְנָאֳלֵנוּ: וּמֵרֹב עֲוֹנֵינוּ.

ע״ס חשר״ק. מ׳ תַּאֲוַת לֵב לֹא הִשְׂגָּנוּ. ז׳ שָׁקְטוּ קִוִּינוּ וַיָּבוֹאוּ רָגֶז. מ׳ רוּם
קֶרֶן וְהִנֵּה שְׁפָלָה. ק״ן קְרָבָה יְשׁוּעָה אָמָרְנוּ וְנִתְרַחֲקָה:

רבו Viele standen gegen uns auf, erhoben hoch ihr Haupt, so daß wir des Lebens überdrüssig wurden ob des schweren Joches, das die Feinde uns aufgelegt. Das gelobte Land wurde uns untreu, sein Ertrag gedieh uns nicht zum Segen; wir erwarteten vieles, und nur wenig gabs, und Betrübnis füllte unsere Speicher. Die Ölbäume versagten ihr Öl, was sie trugen, genügte nicht. War der Weinberg noch so blühend, der Kelter entfloß dennoch kein Wein; auf den Feldfrüchten ruhte der Fluch, die Speisen verloren ihren Geschmack. Die Heerden schwanden aus den Hürden, es verschwand ihr Wolle, Milch und Vermehrung. An den untersten Platz wurden wir verwiesen, wurden ausgepfändet und hatten doch nichts erborgt; fruchtlos war unsre Bemühung, wir sahen sie nicht belohnt, die fleißigste Hand sank und niemand unterstützte sie. Von Meer zu Meer getrieben, mangelte die Nahrung uns; wer sich vermietet hatte, sah düsterer Zukunft entgegen, denn der Lohn, auf den er gerechnet, blieb ihm aus. Schuldner wie Gläubiger wurden beunruhigt, beide mußten leer ausgehen; so erschlafften die Hände der Unterstützer, der Reiche beachtete den Armen nicht mehr. Das Land wurde Tyrannen verkauft, seine Bevölkerung genoß kein Recht mehr darin. Das Heiligtum unsres Gottes ist verwüstet, und unsre Wege fliehet das Glück; der Jubel des Tempels hat aufgehört, wie könnte da unser Herz fröhlich werden?

באין Die täglichen Speiseopfer, dem himmlischen Vater bestimmt, sind nicht mehr, — dies ists, warum die Kinder darben; Gott, der Hausherr, hat seine Wohnung (den Tempel) verlassen, — wie sollen denn wir einen Ruheplatz finden?

ומשחרב Seitdem unser heiliger Tempel zerstört ist, ach, was wir gelitten? unzählbar, täglich neues Unglück, neue traurige Begebenheiten! unsre Betrübnis ist mächtig gestiegen, unsere Hoheit zur Erde gesunken!

צרי Mißgünstige haben die Oberhand gewonnen, Übeltäter sind stark geworden, Tugendhafte sind nicht zu sehen, Uneigennützige haben keinen Bestand mehr. Ach, wir sind einem leeren Gefäße gleich, sind entblößt von allem, sind ohne Propheten und ohne Prophezeihung, und tappen wie Blinde umher. Täglich sprechen wir: was wird das Ende sein? sprechen: besser den Tod als solches Leben, das jeder Augenblick bedroht? Barbaren wurden erhöhet und wir erniedrigt — doch was wollen wir murren, da unsre Sünden nur dies alles bewirkt haben? So wurden wir dem Nichtsein gleich, arm, verachtet, erniedrigt, verworfen, geschmäht und geplündert;

Barbaren haben uns beherrscht! da dachten wir: nun ist es aus mit uns, wir sind verloren! — Erleichtere uns das Joch, o Herr, und sende uns das Heil unserer Erlösung!

ומרב Ja, unsere Sündenlast ist schuld daran, daß wir unseres Herzens Wunsch nicht erreichen, daß Verdrießlichkeiten eintreffen, wenn wir uns nach Ruhe sehnen. Hoch war unser Glückshorn — es ist tief gesunken! Oft dachten wir, es kann nicht mehr fern sein, unser Heil, aber — wie weit! —

צְפִינוּ לְטוֹבָה וּבְרָחָה מִמֶּנּוּ: פַּח נֶפֶשׁ בָּא בַּאֲמָמֵינוּ: עִצָּבוֹן
כְּמִשְׁלַח יָדֵינוּ. שִׁמְחָה עָרְבָה מֵאָרֶץ: נֶאֶרְחוּ יְבוּלֵי שָׂדֶה
(בְּרָכוֹתֶיהָ). מְעַט מֵהַרְבֵּה נָבִיא: לַחְמָהּ לָרָזוֹן וְלֹא לְשֹׂבַע.
כֹּחָהּ לֹא תוֹסִיף תֵּת: וְדֵי עֲמָלָהּ מוֹטָטוּ. טֶרֶף לֹא יִמְצְאוּ
בָהּ: חֵלֶב מִשְׁמַנֶּיהָ לְזָרִים. זְמוֹרוֹת עֲדָנֶיהָ לְנָכְרִים: וְנִמְכְּרָה
אֶרֶץ בְּיַד רָעִים. הוֹן בָּצַע לֹא מָצְאוּ בָהּ:

פ׳ נקוד דָּמֵינוּ גַּם מִמְצוֹא יָד. קו״פ גָּלָה שִׁכַּר הַיְצוּרִים.
בַּעֲוֹנֵינוּ בֵּית מִקְדָּשׁ אֵל חָרֵב. אֻסַּף חֶסֶד מִכָּל־אֱנוֹשׁ:

וְהֵן אָנוּ עַתָּה.

ע״פ השר״ק.

פ׳ כְּתוֹעִים וְאֵין לְבַקֵּשׁ. ק׳ כִּשְׁבוּיִם וְאֵין לְשׁוֹבֵב:
פ׳ כְּרֵעֲבִים וְאֵין לְהַאֲכִיל. ק׳ כְּקִנּוּיִם וְאֵין לְקָנוֹת:
כְּצִמָּאִים וְאֵין לְהַשְׁקוֹת. כְּפִתָּאִים וְאֵין לְלַמֵּד: כְּעֻרְפִּים וְאֵין
לְהָשִׁיב. כִּשְׁנוּאִים וְאֵין לְאֵהוֹב: כְּנֶהֱדָפִים וְאֵין לְקָרֵב. כִּמְנֻדָּדִים וְאֵין
לְהַתִּיר: כִּלְקוּחִים וְאֵין אַדְנִים. כִּכְפוּפִים וְאֵין לְזַקֵּף. כִּיתוֹמִים
וְאֵין לָהֶם אָב. כִּטְמֵאִים וְאֵין לְטַהֵר: כַּחֲסֵרִים וְאֵין לְמַלֵּאת.
כַּזָּנוּחִים וְאֵין לְזַכּוֹר: כְּהוֹמִים וְאֵין לָהֶם מְנוּחָה. כִּדְלִים וְאֵין לְחָנְנָם:

פ׳ נקוד כְּגֵרִים וְאֵין לְקַבֵּל. קו״פ כְּבָזוּיִם וְאֵין לְכַבֵּד.
כַּאֲבֵלִים וְאֵין לְמַנְחֵם. כַּאֲנוּסִים וְאֵין מָנוֹס:

וְאַתָּה (נ״פ וְעַתָּה) אֱלֹהֵינוּ.

ע״פ השר״ק.

פ׳ אִם תָּעִינוּ לֹא תַתְעֵנוּ. ק׳ אִם שָׁגָגְנוּ לֹא תַשְׁלֵנוּ:
פ׳ אִם רָחַקְנוּ קָרֵב נָא. ק׳ אִם קָרַבְנוּ לֹא תִרְחָק:
אִם צָעַקְנוּ לֹא תַעֲלִים. אִם פָּשַׁעְנוּ לֹא תִפְרָע: אִם עָוִינוּ לֹא תִטּוֹר.
אִם סָרְנוּ לֹא תָסוּר: אִם נָקַמְנוּ לֹא תִלְחָם. אִם טָרִינוּ לֹא תַמְרִנוּ: אִם
לַצְנוּ לֹא תִלְחַץ. אִם כָּחַשְׁנוּ לֹא תְכַלֶּה: אִם רָדַדְנוּ לֹא תַטְבִּיעַ.
אִם טָעִינוּ לֹא תְטַאטְאֵנוּ: אִם חָבַלְנוּ לֹא תַחְבּוֹל. אִם זָדְנוּ
לֹא תַזְכּוֹר: אִם וָכַחְנוּ לֹא תוֹכִיחַ. אִם הִרְשַׁעְנוּ לֹא תֶהֱדוֹף:

פ׳ נקוד אִם דָּפַקְנוּ לֹא תְרָחֵם. קו״פ אִם נָעַלְנוּ לֹא תִגְעַל.
אִם בָּאנוּ לֹא תְמָאֵס. אִם אָשַׁמְנוּ לֹא תְאַבֵּד:

צפינו Wir erwarteten das Bessere, und es floh von uns, Unruhe bemächtigte sich unseres Körpers, Leiden, unseres Gewerbes! Geschwunden ist die Freude vom Lande (Palästina); Fluch ist in ihren Feldfrüchten; vom vielen ernten wir wenig, das Brot ist zum Verhungern und nicht zum Sättigen, es giebt keine Kraft, die tätigen Hände wanken, erreichen ihren Bedarf nicht! Fremden wurde das Beste zu Teil, Ausländern die herrlichen Reben, das Land ist an Barbaren verkauft, die selbst wenig Vorteil daraus ziehen.

Wir sind abgeschnitten! Niemand reicht uns die Hand! die Erkenntlichkeit ist verbannt von den Sterblichen! Leider ist zerstört der heilige Tempel Gottes und alle Tugend verschwunden aus dem Geschlechte der Menschen!

והן Nun sind wir wie Verirrte, die keiner sucht, wie Gefangene ohne Annehmer, wie Darbende, die keiner labt, wie Sklaven, die niemand löst!

כצמאים Wie Dürstende ohne Trunk; wie Unwissende ohne Unterricht; wie Ermüdete, die nicht einkehren können; wie Gehaßte, die keiner liebt; wie Verstoßene ohne Annehmer; wie Verbannte, die niemand löst; wie Gekaufte ohne Herrn; wie Gebeugte, die keiner aufrichtet; wie Waisen ohne Vater; wie Unreine, die keiner reiniget; wie Beschädigte ohne Ersatz; wie Verworfene, deren niemand gedenkt; wie Beunruhigte ohne Ruhestätte; wie Dürftige, die keiner begünstiget.

Wie Fremdlinge, die keiner aufnimmt; wie Verabscheute, die niemand achtet; wie Trauernde ohne Tröster; wie Bedrängte ohne Zuflucht!

אלהינו Unser Gott!

אם Wir haben uns verirrt, laß uns nicht in unserer Irre; wir haben uns vergangen, o, verwirf uns nicht; wir haben uns von Dir entfernt, o bringe uns Dir wieder nahe; und wenn wir uns durch Buße Dir nähern, o, bleibe nicht fern.

אם Wenn wir schreien sei nicht verborgen; haben wir gefehlt, vergilt uns nicht? Haben wir gefrevelt, so räche nicht; sind wir gewichen, weiche Du nicht! Haben wir Rache geübt, o, bekämpf uns nicht; sind wir abgefallen, falle Du nicht ab von uns! Haben wir gespottet, o, verdränge uns nicht; haben wir geheuchelt, vertilge uns nicht! Sind wir gesunken, versenke Du uns nicht; haben wir geirrt, fege uns nicht weg; Haben wir gepfändet, pfände Du nicht! waren wir mutwillig, o, gedenk es nicht! Haben wir widersprochen, o, strafe nicht; waren wir boshaft, o, verstoße nicht!

Weise uns nicht ab, wenn wir an Deine Pforten pochen; verachte uns nicht, wenn wir uns verächtlich gemacht; verstoße uns nicht, wenn wir zurückkehren, und richte uns nicht zu Grunde, weil wir uns vergangen haben.

וּמֵרֹב עֲוֹנֵינוּ׃

ע"פ חשר"ק.

פ׳ תָּעִינוּ מֵאֲחֲרֶיךָ׃ ק׳ שָׂגַגְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ׃ פ׳ רָחַקְנוּ מִבֵּית חַיֵּינוּ׃ ק׳ קִלְקַלְנוּ אָרְחוֹת עוֹלָם׃

צָעַדְנוּ לֹא יִשַּׁרְנוּ פָּשַׁעְנוּ לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ׃ עָזַבְנוּ תוֹרָתֶךָ׃ סָרְנוּ מֵאִמְרֵי פִיךָ׃ נֶאֱצְנוּךָ בְּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ׃ מָרִינוּ וּמָרַדְנוּ בָךְ׃ לֹא הִקְשַׁבְנוּ לְדִבְרֵי נְבִיאֶיךָ׃ כִּעַסְנוּךָ וְלֹא בִקַּשְׁנוּךָ׃ וְרָאָתְךָ מָלֵב שָׂכַחְנוּ׃ טָהֳרָתְךָ בְּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ טִמֵּאנוּ׃ חָטָאנוּ לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃ יָעַמְנוּךָ בְּרֹב עֲוֹנֵינוּ׃ וְאִמַּצְנוּ אֶת־לְבָבֵנוּ׃ הִקְשִׁינוּ אֶת־עָרְפֵּנוּ׃

*) פ׳ דָּבָרְךָ אָחוֹר הִשְׁלַכְנוּ׃ ק׳ גְּרָלְתְּךָ לֹא הִגַּדְנוּ׃

פ׳ בִּירְתְּךָ נֶחֱרַם בַּעֲוֹנֵינוּ׃ ק׳ אוֹיִבְךָ נָתַץ בַּחֲטָאֵינוּ׃

פ׳ מַה נְּדַבֵּר וּמַה נִּצְטַדָּק׃ ק׳ וּמַה נַּעֲנֶה לְמַמֶּנּוּ מַעֲנֶה׃

פ׳ גְּמָלָנוּ טוֹבוֹת וְשִׁלַּמְנוּ רָעוֹת׃ ק׳ וּמַה יֶּשׁ־לָּנוּ עוֹד צְדָקָה לְזָעוֹק פְּנֵי הַמֶּלֶךְ׃ מ"ן נקו"ל אֶבֶל שַׂק וָאֵפֶר וְצוֹם וְזַעֲקָה׃ ק"פ שַׁוְעָה׳ וְהוֹדָיָה בָּם אָנוּ מִתְוַדִּים לְפָנֶיךָ׃ וְאַתָּה תִּשְׁמַע מִן הַשָּׁמַיִם בְּיוֹם צוֹם הַכִּפּוּרִים הַזֶּה׃ בְּיוֹם סְלִיחַת עֲוֹנֵינוּ׃ כִּי לְכַפָּרָה נָתַתּוֹ לָנוּ׃ וְלִמְחִילַת חֵטְא׃ וְלִסְלִיחַת עָוֹן׃ וּלְכַפָּרַת פֶּשַׁע׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃

ע"פ חשר"ק.

פ׳ תִּתֶּן אַחֲרִית לְעַמֶּךָ׃ ק׳ תָּשִׁיב מְקֻדָּשׁ לְתוֹכֵנוּ׃

פ׳ תְּרוֹמֵם הַר מְרוֹם הָרִים׃ ק׳ תְּקוֹמֵם קֶרֶן גְּדוֹעָה׃

תַּצְהִיר מַחֲשַׁכֵּי אוּוִי׃ תְּפָאֵר יוֹשֶׁבֶת בָּדָד׃ תַּעֲטֶה בָהּ מְלוּכָה לְבַדֶּךָ׃ תָּסִיר חֶרְפָּה מֵעִיר׃ תְּנַעֵר זָדִים מִזְּבוּלֶךָ׃ תַּמְצִיא צְדָקָה לַעֲדָתֶךָ׃ תְּלַבֵּב אֶת־רַעְיָתֶךָ׃ תִּכְרוֹת לָהּ בְּרִית חֲדָשָׁה׃ תְּיַקֵּר נַפְשָׁהּ בְּעֵינֶיךָ׃ תַּטְהֲרֶנָּה בְּמַיִם טְהוֹרִים׃ תַּחֲנֶה בְּעִיר חָנָה דָוִד׃ תַּזְקִיף קוֹמַת תְּמָרָה׃ תּוֹדִיעַ לְכָל־אֲהֻבָתֶיהָ׃ תְּהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחֲנוֹתֶיהָ׃

*) In Metz fängt man erſt mit dem folgenden גמלנו טובות an.

ומרוב Allein viel sind unsere Sünden! wir sind irrig von Dir gewichen, haben uns um Deine Gebote nicht bekümmert, darum wurden wir vom Hause unsres Lebens entfernt; wir haben dem Weg der Sittlichkeit zuwider gehandelt.

צעדינו Unsere Schritte waren nicht gerade, wir sind Deinem heiligen Namen untreu geworden, haben Deine Lehre verlassen, sind abgewichen von den Worten Deines Mundes und haben durch unsere Taten Dich erzürnt. Wir waren ungehorsam und treulos, haben den Worten Deiner Propheten nicht getraut, wir haben Dich aufgebracht und Dich nicht gesucht. Wir haben die Gottesfurcht von Herzen vergessen, und das Reine durch unsere Taten verunreinigt. Wir haben vor Dir gesündigt, Ewiger, unser Gott, haben Dich erzürnt durch unserer Sünden Menge. Wir waren verstockt und halsstarrig.

Dein Wort haben wir nicht beachtet, Deine Herrlichkeit nicht verkündet. Der Tempel Deiner Heiligkeit ist zerstört durch unsere Sündigkeit, das Haus Deiner Wonne zertrümmert durch unsere Vergehungen.

Was sollen wir reden, wie uns rechtfertigen, was Ihm erwidern? Er hat uns so viele Wohltaten erzeigt, und wir, wir haben mit Bösem vergolten! Mit welcher Tugend können wir des Königs Angesicht anbeten? In Trauerkleider und Asche gehüllt, fastend, betend, flehend und reuevoll treten wir vor Dein Angesicht und bekennen unsere Sünden. Und Du — Du wirst uns erhören aus Deinen Himmeln, an diesem Versöhnungstag, am Tage der Sündenverzeihung! Du hast ihn uns zur Versöhnung bestimmt, zur Vergebung der Sünden, zur Verzeihung der Missetaten und zum Erlaß der Frevel.

Unser Gott und Gott unserer Väter!

תתן O, gewähre Deinem Volke eine glückliche Zukunft! setze ihn wieder ein, den heiligen Tempel, in unsere Mitte! führe ihn hoch auf, auf jener Anhöhe der hohen Gebirge! laß es hoch wachsen, das abgebrochene Horn!

תצהיר Erleuchte das verdunkelte Zion; verherrliche die Einsame; bestimme sie zu Deiner Residenz; entferne die Schande der Stadt; entferne die Barbaren aus Deiner Wohnung; laß Deiner Gemeinde Gerechtigkeit widerfahren; liebe Deine Freundin (Israel), und erneue ihr den Bund. O möge sie Dir wert sein, damit Du sie reinigest! Residiere in Davids Stadt; richte auf, die hohe Palme; mache unsere Liebe bekannt und wandle unter uns!

מ׳ נקול תְּדֹרוֹשׁ גְּאֻלָּה לְגָלוּתֵנוּ. קו״ף תְּגַלֶּה קֵץ לְקִנּוּתֵנוּ:
תָּבוֹא מְהֵרָה לְרַחֲמֵנוּ. תַּאֲמִירֵנוּ לְךָ וְנַאֲמִירְךָ לָנוּ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

ע״פ א״ח ב״ש.

מ׳ אַל־תַּעַשׂ עִמָּנוּ כָּלָה. ק׳ תֹּאחֲזוּ יָדְךָ בַּמִּשְׁפָּט.
מ׳ בְּבוֹא תוֹכֵחָה לְנֶגְדֶּךָ. ק׳ שְׁמֵנוּ מִסְפָּרְךָ אַל תִּמָּחֵ:
גִּשְׁתְּךָ לַחֲתוֹם מוּסָר. רַחֲמֶיךָ יְקַדְּמוּ רָגְזֶךָ: דִּלּוּת מַעֲשִׂים
בְּשׁוּרֶךָ. קָרֵב צֶדֶק מֵאֵלֶיךָ: הוֹרֵנוּ מַה שֶּׁנִּצְטַעֵק לְפָנֶיךָ. צַוֵּה
יְשׁוּעָתֵנוּ בְּמַפְגִּיעַ: וְתָשִׁיב שְׁבוּת אָהֳלֵי תָם. פְּתָחָיו רְאֵה כִּי
שָׁמֵמוּ: זְכוֹר שִׂחָתָה לֹא תִשְׁכַּח. עֲדוּת מִפִּי זַרְעוֹ: חוֹתָם תְּעוּדָה
תַּתִּיר. סוֹדְךָ שִׂים בְּלִמּוּדָה: טַבּוּר אַגַּן הַסַּהַר. נָא אַל יֶחְסַר הַמָּזֶג:

מ׳ נקול יְדַע אֶת אֲשֶׁר יָדָעְתָּ. קו״ף מַגֵּר עַם לֹא יָדָעְתָּ.
כִּי תָשִׁיב לְבְצָרוֹן. לְכוּדִים אֲסִירֵי הַתִּקְוָה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

ע״פ א״ב.

מ׳ תֹּאמַר לְמָחוֹת אַשְׁמֵינוּ. ק׳ תָּבוֹא לְחַדֵּשׁ יָמֵינוּ.
מ׳ תְּגַלֶּה שְׁנַת שְׁלוֹמֵנוּ. ק׳ תַּדְגִּיל לְגַדֵּל אֶת־שְׁמֵנוּ:
תַּהֲדוּךְ מְהֻדָּרוֹם מִתְקוֹמְמֵינוּ. תּוֹפִיעַ מְמָרוֹם לְרוֹמְמֵנוּ: תִּזְכּוֹר
רַחֲמֶיךָ לְרַחֲמֵנוּ. תָּחִישׁ מְנַחֵם לְנַחֲמֵנוּ: תְּטַהֵר שִׁמְצַת גְּוִיֵּינוּ.
תֵּדַע כִּי אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ: תְּכַפֵּר עָוֹן זְדוֹנֵנוּ. סְלִיחָה תִּתֵּן
לְהַחֲיֵינוּ. תִּמְחַל עִקְּשׁוּת מְרִיֵּנוּ. תְּנָאוֹם לְהַעֲצִים פְּדְיֵינוּ: תַּסְכִּית
שְׁפִיכַת שִׂיחֵנוּ. תַּעֲנֶה עֶתֶר פְּצִיחֵנוּ: תִּפְנֶה לְקוֹמֵם מִזְבְּחֵנוּ.
תַּצְדִּיק נִיב שְׂפָתֵינוּ:

מ׳ נקול תָּקָרֵב קֵץ מְשִׁיחֵנוּ. קו״ף תְּרֶצֶה רֵיחַ נִיחוֹחֵנוּ:
תְּשׁוֹבֵב מְקֻצָּוֹת נִדָּחֵנוּ. תִּתְמְכֵנוּ וְכָאֲוִוֹר תַּדְבִּיקֵנוּ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

ע״פ א״ב.

מ׳ אוֹרְךָ תַּוְרִיחַ לַחֲשֵׁכָה. ק׳ בְּרַחֲמִים גְּדוֹלִים תָּשׁוּב
אֵלֵינוּ: מ׳ גַּלֵּה לָהּ יוֹם נָקָם בְּלֵב. ק׳ דְּבָרְךָ תִּשְׁלַח וְתִרְפָּאֵנוּ:

Bringe uns Erlösung aus dem Elend, laß es erscheinen, das bestimmte Ziel, zu unserer Wiederaufnahme! Besuche uns bald mit Deiner Barmherzigkeit, erhebe uns, wie wir Dich erheben!

Unser Gott und Gott unserer Väter!

אל O reibe uns nicht gänzlich auf! laß Deine Hand den Rechtsspruch zurückhalten, wenn schon das Urteil gesprochen! O, streiche ihn nicht aus, unsren Namen, aus Deinem Buche!

גשתך Kommst Du, die Strafe zu vollziehen, so laß Deine Barmherzigkeit Deinem Unwillen vorangehen; sind unsere Taten auch armselig, so führe Du Gerechtigkeit herbei! Belehre uns, wie wir vor Dir flehen sollen, damit Du durch den Betenden unser Heil beförderst. Stelle des Frommen Wohnung wieder her, siehe seine verödeten Eingänge! Gedenke was Du gesprochen, daß bei dessen Nachkommen das Zeugnis (die Thora) nicht vergessen werde. Löse das Siegel Deiner Lehre, offenbare uns deren Geheimnis; laß aber auch den Körper keine Not leiden!

Kenne, die Dich erkennen, und verwirf, die Dich leugnen! Führe zurück nach ihrer Burg sie, die gefesselt zu Dir Hoffenden!

Unser Gott und Gott unserer Väter!

תאמר O sprich, daß unsere Sünden verschwinden! komme, unsere Tage zu erneuern! laß es erscheinen, das Jahr unseres Friedens! laß ihn groß werden, unsren Namen!

תהדוף Verstoße unsere Gegner; schaue herab, uns zu erheben! Gedenke Deiner Barmherzigkeit, Dich unser zu erbarmen, beschleunige den Tröster zu unserem Troste! Reinige unsere Flecken; mache bekannt, daß Du unser Gott bist! Vergib unsere mutwilligen Sünden; verzeihe, damit wir leben bleiben! Verzeihe unsere Halsstarrigkeit; verheiße uns Fruchtbarkeit! Vernimm unser Flehen, erhöre unser inbrünstiges Gebet! Kehre um, unseren Altar zu errichten, laß unser Gebet gerecht vor Dir erscheinen.

Führe ihn herbei, den Zeitpunkt unseres Messias! mögen unsere Gebete Dir Wohlgerüche sein! O, sammle unsere Zerstreuten aus allen Enden! sei uns Stütze und schließe uns wie einen Gurt an Deine Lenden!

Unser Gott und Gott unserer Väter!

אורך O, leuchte mit Deinem Lichte ihr, die im Finstern wandelt! besuche sie mit Deiner großen Barmherzigkeit! offenbare ihr den Rachetag, den Du im Herzen hast! schicke Dein Wort, das uns heilt!

הָאֵר פָּנֶיךָ אֵלֵינוּ. וְאַל תִּשְׁכָּחֵנוּ לָנֶצַח: זְכוּת הַרְרֵי קֶדֶם זְכוֹר. חַטֹּאת נְעוּרִים אַל תִּזְכּוֹר: טֶמְאָה מֵעָלֵינוּ תָּסִיר. וְדִידוּת נַפְשְׁךָ אַל תִּשְׁכָּח: כְּלוּלוֹת אַהֲבָתֵנוּ תִּזְכּוֹר. לָכֵן תְּנוּ אַהֲרֶיךָ בַּמִּדְבָּר: מְשִׁכֵנוּ וְנָרוּצָה אַחֲרֶיךָ. נְחֵנוּ וְהָבִיאָנוּ אֶל הַדָּרֶיךָ: סְעָדֵנוּ וְסָמְכֵנוּ וְנִהְיֶה. עֵת כִּי תַשְׁמִיעֵנוּ קוֹלֶךָ: פְּצֵנוּ מִשְׁאוֹן גַּלִּים. צוּלָה תַּחֲרִיב בְּאַפֶּךָ: קוּמָה בַּחֲרוֹנֶךָ עַל גֵּאִים. רוּמָה עֻזֶּךָ וְרוֹמֵם שְׁפָלִים: שְׁבוֹר זְרוֹעַ רָשָׁע. תִּמְלוֹךְ לְבַדְּךָ בְּקִרְאֵי שְׁמֶךָ:

מזן נקוד תּוֹדִיעַ לְעֵין כָּל־אֻמִּים. קו״מ כִּי אֵין אֱלֹהַּ בִּלְעָדֶיךָ:
כִּי תְבִיאֵנוּ לְהַר קָדְשֶׁךָ. וְתַשְׂמְחֵנוּ בְּבֵית מִקְדָּשֶׁךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

ע״פ א״ב משולש.

א׳ אֶפֶל אַלְמָנָה תָּאִיר. ב׳ בְּהוּ בוֹכְיָה תַּבְהִיק: ג׳ גִּיל גַּלְמוּדָה תַּגִּישׁ. ד׳ דֶּלֶף דִּמְעָתָהּ תַּדְמִים: ה׳ הַר הַשָּׁמֶם תְּהַדֵּר. ו׳ וָתָשׁוּב וְאָלָיו תּוֹפִיעַ: ז׳ זָהַר זְבוּלֵךְ תַּזְרִיחַ. ח׳ חֶדֶר חֻפָּתֵךְ תְּחַדֵּשׁ: ט׳ מֶגֶן טְמָאָתָהּ תְּטַהֵר. י׳ יְפִי יְקָרַת תְּיַסְּדָהּ: כ׳ כַּדְכֹּד כְּבוֹדָהּ תְּכוֹנְנָהּ. ל׳ לְאוֹרָהּ לְאֻמִּים תְּלַוֶּה: מ׳ מֶלֶךְ מִכְבּוֹדֵךְ תְּמַלְּאֶהָ. נ׳ נֶצַח נְצָחִים תְּנוֹסְסָהּ: ס׳ שְׂבַע שְׂמָחוֹת תַּשְׂבִּיעֶנָּה. ע׳ עֲנַן עָשָׁן תְּעַטְּרֶנָּה: פ׳ פְּנַת פִּתָּחֶיהָ תְּפָאֵר. צ׳ צֶֽמַח צְנוּעִים תַּצְמִיחַ: ק׳ קָמֵי קְהָלֶיהָ תָּקִיא. ר׳ רֶגֶשׁ רְגָלִים תָּרִיץ: ש׳ נקוד שְׂבָטִים שָׂכַחְתְּ תְּשׁוֹבֵב. קו״מ תִּקְרָא תִּשְׂרוֹק וְתִתְקַע: כִּי תְבִיאֵם לְהַר קָדְשֶׁךָ. וְתַשְׂמְחֵם בְּבֵית תְּפִלָּתֶךָ:

בְּכָתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וַהֲבִיאוֹתִים אֶל הַר קָדְשִׁי וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל הָעַמִּים:

(Hier fängt man סליחות an.)

ראה Laß Dein Antlitz uns leuchten, und vergesse uns nicht auf immer! Gedenke das Verdienst der Ahnen, nicht aber die jugendlichen Fehler! Entferne die Unreinheit von uns, vergiß Deiner Liebe nicht! Gedenke unserer Anhänglichkeit, als wir Dir in die Wüste gefolgt sind! Ergreife uns, wir eilen Dir nach; leite und bringe uns in Deine Gemächer (Tempel)! Erhalte uns, damit wir zur Zeit, wo Deine Stimme sich uns ankündigen wird, noch seien! Rette uns von den tobenden Wellen; vertrockene die Tiefen durch Deinen Zorn! Mache Dich auf im Grimm gegen die Hochmütigen; erhebe Deine Macht, und erhöre die Erniedrigten! Breche die Macht der Barbaren, und beherrsche die Deinen Namen anrufen.

Mache es vor den Augen aller Völker kund, daß es keinen Gott gibt außer Dir! bringe uns nach Deinem heiligen Berge, und erfreue uns in Deinem Heiligtume!

Unser Gott und Gott unserer Väter!

אופל O, heitere sie auf, die betrübte Witwe! verkläre der Weinenden Düsternheit! führe ihre Freude herbei, der Verlassenen! heiße ihn versiegen, den Strom ihrer Tränen! gib ihm seine Herrlichkeit wieder, jenem öden Berg! besuche und bestrahle ihn wieder! laß ihn weit leuchten, den Abglanz Deines Tempels! erneuere die Zimmer Deiner Halle! reinige sie von aller Unreinheit! begründe ihrer Schönheit Glanz! befestige ihrer Herrlichkeit Pracht! laß Nationen wandeln im Strahl ihres Lichtes! erfülle sie ganz mit Deiner Majestät, o König! erhalte sie auf ewige Zeiten! sättige mit Wonne sie! kröne sie mit Wolken der Räucherwerke! verherrliche ihrer Tore Pfosten! laß sie wieder aufblühen, die tugendhaft Redlichen! verbanne die Widersacher ihrer Gemeinde! führe sie wieder an, die Wallfahrer der festlichen Feier! bringe sie heim, die zurückgelassenen Stämme! rufe, pfeife und blase sie zusammen! führe sie hinauf nach Deinem heiligen Berge und erfreue sie in Deinem Bethause!

Wie niedergeschrieben ist durch Deinen Propheten (Jes. 56,7): „Ich werde sie hinleiten nach meinem heiligen Berge, werde sie erfreuen in meinem Bethause; ihre Brandopfer, und Speiseopfer werden angenehm sein auf meinem Altar! denn mein Haus wird ein Bethaus sein für alle Völker."

(Hierauf folgen die Selichoth).

In manch. Gem. beginnt man mit סלח לנו אבינו usw. wie bei שחרית.

אֵל מֶלֶךְ · יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים · מִתְנַהֵג בַּחֲסִידוּת מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ · מַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן · מַרְבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים · עוֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל בָּשָׂר וְרוּחַ · לֹא כְרָעָתָם תִּגְמוֹל לָהֶם : אֵל שֶׁהוֹרֵיתָנוּ לוֹמַר (מִדּוֹת) שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה · זְכֹר־לָנוּ הַיּוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה · כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם · וְכֵן כָּתוּב, וַיֵּרֶד יְהוָה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָה · (וְשָׁם נֶאֱמַר)

וַיַּעֲבֹר יְהוָה ׀ עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא

יְהוָה ׀ יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת : נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה ׀ וְנַקֵּה ׀ : וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ : סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ : כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ :

In vielen Gemeinden werden nur folgende סליחות gebetet, u. s. w. איך אשא ראש, אני הוא השואל, אהבת עוזי, פומן

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי : אֵין לָנוּ פֶּה לְהָשִׁיב וְלֹא מָצָח לְהָרִים רֹאשׁ · כִּי הִנֵּה אוֹיְבֶיךָ יֶהֱמָיוּן וּמְשַׂנְאֶיךָ נָשְׂאוּ רֹאשׁ : לַאדֹנָי אֱלֹהֵינוּ הָרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת כִּי מָרַדְנוּ בּוֹ : דִּבְּרֵי עֲוֹנֹת גָּבְרוּ מֶנּוּ פְּשָׁעֵינוּ אַתָּה תְכַפְּרֵם : לֹא כַחֲטָאֵינוּ תַּעֲשֶׂה לָנוּ וְלֹא כַעֲוֹנֹתֵינוּ תִּגְמֹל עָלֵינוּ : כִּי כִגְבֹהַּ הַשָּׁמַיִם עַל הָאָרֶץ הִגְבִּיר

zum Mussafgebet für den Versöhnungstag.

אל מלך Allmächtiger! König! der Du auf dem Throne der Barmherzigkeit sitzest und Gnade übest, der Du die Missetaten Deines Volkes vergibst und nach und nach hinwegnimmst, der Du Sündern viel Vergebung und Frevlern Verzeihung gewährest und allem Fleisch und Geist Wohltat erzeigst — o vergilt ihnen nicht nach ihrer Bosheit! Allmächtiger! der Du uns gelehrt hast, Dich nach Deinen dreizehn Gnadentiteln anzuflehen*), gedenk uns heute den Bund dieser dreizehn, wie Du es einst dem Demütigen (Mosche) kund getan; denn so steht geschrieben (II. M. 34, 5): „Der Ewige ließ sich in der Wolke herab, stellte sich zu ihm hin und rief den Namen: Ewiger!"

Es zog nämlich der Ewige ihm vorüber und rief:

„Der Ewige, der Ewige, allmächtig, allbarmherzig und allgnädig, langmütig und groß an Gnade und Wahrheit, der die Gnade dem tausendsten Geschlechte aufbewahrt, der da vergibt Missetat, Frevel und Sünde und der rein macht!" — Vergib unsere Missetat und unsere Sünde und laß uns Dein Eigentum bleiben! Verzeihe uns, unser Vater, denn wir haben gesündigt; vergib uns, unser König, denn wir haben gefrevelt! denn Du, Herr! bist gütig und verzeihend und groß an Gnade allen, die Dich anrufen. —

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Wir haben nicht Sprache, uns zu verantworten, nicht die Kühnheit, das Haupt zu erheben. Siehe! Deine Feinde toben und Deine Hasser erheben das Haupt. Dem Herrn, unserem Gotte, ist die Barmherzigkeit und die Verzeihung, obgleich wir ihm ungehorsam waren. Die Missetaten übermannen uns — Du sühnest unsere Frevel. Tue uns nicht nach unsern Sünden, vergilt uns nicht nach unseren Missetaten; sondern wie hoch der Himmel ist über der Erde, so mächtig laß Deine

*) Die im II. M. 34, 6. 7. vorkommenden Worte, mit welchen Gott dem Mosche seine allwaltende Gnade in 13 verschiedenen Benennungen (מדות) bekannt machte, und (nach der Tradition) ihm dabei zugleich die Versicherung gab, daß jeder Bußfertige, der diese 13 Gnadentitel in seinem Gebete erwähnt, Verzeihung erlangen soll. (Talmud Rosch hasch. 17 b.)

חַסְדְּךָ עָלֵינוּ: כְּרַחֵק מִזָּרָח מִמַּעֲרָב תַּרְחִיק מִמֶּנּוּ אֶת פִּשְׁעֵינוּ:
כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים תְּרַחֵם יְיָ עָלֵינוּ: כִּי אַתָּה עַם עָנִי תּוֹשִׁיעַ
וְעֵינֶיךָ עַל רָמִים תַּשְׁפִּיל: כִּי אַתָּה נֵרֵנוּ יְיָ וַיְיָ יַגִּיהַּ חָשְׁכֵּנוּ:

לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶּלָה:
יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה
הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: כִּי לֹא עַל צִדְקֹתֵינוּ
אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ · כִּי עַל
רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה
אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר · לְמַעַנְךָ
אֱלֹהַי, כִּי־שִׁמְךָ נִקְרָא עַל־עִירְךָ וְעַל־עַמֶּךָ:

ע"פ א"ב כפול וכפוף מתוס שמעון חוק.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ ·

פ אֵיךְ אֶשָּׂא רֹאשׁ וְאָרִים פָּנִים · ק אָבְדוּ חֲסִידֵי
נְשׂוּאֵי פָּנִים · פ בָּרֵי לֵבָב יָקָרִים מִפְּנִינִים · ק בְּדָמֵי
כַּפָּרָה נִכְנָסִים לִפְנִים: גְּדוֹלֵי כְהֻנָּה מְשׁוּחֵי מֶרֶקָחִים ·
גִּבּוֹרֵי כֹחַ מְלֻמְּדֵי לְקָחִים · דְּבִירָה פְּנִימָה נִפְרָשִׁים
נִלְקָחִים · דָּתֵי הַיּוֹם לַעֲרוֹךְ מְפַקְּחִים: הֵאִיר הָעָשׁוֹר
הִבְרִיק הַשַּׁחַר · הָטְהַר מַהֵר מֵאַחִים נִבְחַר · וְהָלְכוֹת
הַתָּמִיד לֹא אֻחַר · וּבָטְלוּ הַפָּסוֹת בְּצוֹם הַמֻּכְחָר: זָבַח
הַשָּׂעִיר לְשֵׁם עֹלָה · זֶהוֹם הַטְּמָאָה מֵגִין וְתוֹלָה · חֻטְאוֹ
בְּסוֹף שׁוֹגֵג יַעֲלֶה · חוֹבָתוֹ נוֹדַע בְּיוֹרֵד וְעוֹלֶה: טָעָה
בַּתְּחִלָּה וְנוֹדַע בְּסוֹפָהּ · טְרֵיתוֹ חִיצוֹן וְכִפּוּר לְתִרוּפָהּ ·

Gnade über uns walten! So fern der Osten ist vom Westen entferne von uns unsere Frevel; wie ein Vater sich erbarmt über Kinder, so erbarme Dich, Ewiger, über uns! Denn dem armen Volke stehst Du bei, Du blickest auf die Stolzen und erniedrigst sie. Denn Du bist unsere Leuchte, Gott; Gott erhellet unsere Finsternis.

לי׳ הישועה Beim Ewigen ist die Hilfe; Deinen Segen über Dein Volk! Sela! Der Ewige Zebaoth sei mit uns unsere Zuflucht der Gott Jakobs! Sela! Ewiger Zebaoth, Heil dem Manne, der Dir vertraut! Ewiger, hilf! o König, antworte uns am Tage unseres Flehens! Denn nicht um unserer Tugenden willen legen wir unsere Bitten Dir vor, sondern im Vertrauen auf Deine große Barmherzigkeit! Herr, erhöre! Herr, verzeihe! Herr, vernimm und willfahre, säume nicht! um Deinetwillen, mein Gott! denn nach Deinem Namen wird Deine Stadt und Dein Volk genannt.

איך Wie kann ich das Haupt erheben? wie kann ich aufblicken? Dahin sind meine Frommen und Angesehenen, die lautern Herzens und werter als Perlen waren, die mit dem Versöhnungsblute ins Allerheiligste traten. Diese gesalbten Hohenpriester, diese Helden und Gesetzgelehrten hielten sich einige Tage vor dem Versöhnungstage abgesondert im Innern des Tempels auf, um sich im Dienste dieses Tages genau zu unterrichten. Sobald dann der Morgen des Zehnten (des Monats Tischri) leuchtete, eilte der Auserwählte (Hoheprieſter) ins Reinigungsbad und brachte hierauf unverzüglich das tägliche Opfer dar; keine Verlosung der Opferhandlungen fand an diesem hehren Fasttage statt [1]). Das Opfer des Ziegenbockes, der als dem Ewigen heilig darzubringen war, war bestimmt, solche von der Strafe zu schützen, deren Sünde darin bestand, daß sie ihre Unreinheit vergessend das Heiligtum betreten hatten; doch mußten sie, sobald sie sich an ihre Schuld erinnerten, noch ein auf- und absteigendes Opfer [2]) bringen. Wußten sie bei ihrem Betreten des Heiligtums nichts davon, daß sie unrein seien und wurden erst später darüber belehrt, so diente

1) Weil am Versöhnungstage der ganze Opferdienst vom Hohenpriester allein gerichtet wurde.

2) D. h. ein größeres der Reiche, ein geringeres der Arme. III. M. 5,1—14.

יְוַדַּע בַּפָּרָתוֹ נְכוֹנָה וּצְרוּפָה. יְשֻׁרֵהּ לְנִכְנַם לְפָנִים
פְּרוּפָה: כֹּהֲנֵי גְבוֹהַּ אֵינָם מִתְכַּפְּרִים. כַּפָּרַת סָאַב
בִּדְמֵי צְפִירִים. לְבַד כְּלִיתָתָם בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים. לְדִמֵי
הַפָּר בְּהַנָּיוֹת מְסַפְּרִים. מָרַד הַנָּר וְנִכְנַס בְּטֻמְאָה.
מְקוֹם טָהֳרָה וּפְרִישׁוּת יִרְאָה. נִתְכַּפֵּר לוֹ בְּשָׁעִיר
הַרָּצָאָה. נִמְחַל זְדוֹנוֹ בְּדִמֵי הַנָּאָה: סוֹלֵחַ וּמוֹחֵל פִּשְׁעֵי
יֶרֶאיו. סְלִיחָה יְמִין לַעֲמוּסֵי מְקָרָאָיו. עֵת מִשְׁתַּלֵּחַ
נִדְחַף לַאֲחוֹרָיו. עֲוֹנוֹת נִמְחָלִים לִבְנֵי בְחִירָיו: פִּיפִיּוֹת
חֶרֶב חֵץ נָחוּץ. פּוֹלֵט וּמַפְלִיט שֶׁבֶת חוּץ. צָרֵי וּמָזוֹר
קַלְקוּלוֹ רָחוּץ. צוֹבֵר דְּבִירָה פְּנִימָה וָחוּץ: קְדוֹשׁ עֲטָיוֹת
בַּדִּים לְבָנִים. קְשׁוּטָם כַּפָּרַת אָבוֹת וּבָנִים. רְצוּי עֲבוֹדָתָם
בָּהֶם מִתְלַבְּנִים. רֶשַׁע וָעָוֹן וְחֵטְא סָרְבָנִים: שַׁעֲרוּרִיָּה
מְיוֹם הוּשַׁמָּה עִירִי. שָׁבַת מְשׂוֹשִׂי וְנִשְׁתַּק שִׁירִי. תְּשׁוּרוֹת
חָדְלוּ מֵאַהֲבַי לְיוֹצְרִי. תְּרוּפָה בַּמֶּה אֶמְצָא וַצְרִי: שְׁחַרְנוּף
מֶלֶךְ בְּנָפְשׁוֹת בַּעֲנוֹת. מְצַפְצְפִים וּמִתְוַדִּים שְׁגָגוֹת
וְזִדּוֹנוֹת. עָנְוּ כְּנִתְרַצֵּיתָ וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנוֹת. וּבְיוֹם זֶה
הוֹרֵיתָ חַנּוֹת: נ׳ נקו׳ נִתְבַּשֵּׂר מִלְּפָנֶיךָ כַּאֲשֶׁר הָחֳנַן.
קו״י חֶסֶד הִבְטַחְתּוֹ וּבְרִית שָׁנַן. זָכְרֵנוּ הַיּוֹם מְהוֹת
כְּתִקּוּנָן. קְרִיאָתֵנוּ רְצֵה כְּיוֹם רְדָתְךָ בֶּעָנָן: אל מלך יושב וכו׳.

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: לְמַעַן
שִׁמְךָ יְיָ וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ כִּי רַב הוּא: כִּי רַבּוּ מְשׁוּבוֹתֵינוּ לְךָ
חָטָאנוּ: לְךָ לְבַדְּךָ חָטָאנוּ וְהָרַע בְּעֵינֶיךָ עָשִׂינוּ: חָטָאנוּ עִם
אֲבוֹתֵינוּ הֶעֱוִינוּ הִרְשָׁעְנוּ: כִּי עֲוֹנֹתֵינוּ רַבּוּ מִלְמָנוֹת וְחַטֹּאתֵינוּ
עָצְמוּ מִסְפָּר: כִּי עֲוֹנֹתֵינוּ רַבּוּ לְמַעְלָה רֹאשׁ וְאַשְׁמָתֵנוּ גְּדְלָה
עַד לַשָּׁמָיִם: ליו הישועה וכו׳.

ihnen der andere im Vorhof geopferte Ziegenbock nebst dem Versöhnungstage zum sühnenden Heilmittel, und war die Versöhnung auf solche erkannte Unreinheit vollständig und bewährt und jener gleich, die das innerhalb des Vorhanges (ins Allerheiligste) gebrachte Blut bewirkte. Die Priester des Höchsten aber konnten auf Unreinheiten nicht mittelst des Blutes der Ziegenböcke gesühnt werden; sie erlangten ihre Verzeihung durch die Sprengungen des Blutes der Stiere. Ein Fremder, der unrein freventlich das Heiligtum, den Ort der Reinheit und besonderer Ehrfurcht betreten hatte, erhielt Verzeihung durch die Opferung des Ziegenbocks, sein Mutwillen wurde durch das gesprengte Blut vergeben. Er, der die Sünden seiner Verehrer vergibt, Er hält die Verzeihung bereit für seine liebevolle Berufenen; sobald der weggeschickte Bock den Berg hinabgestürzt war, waren auch die Vergehungen der Gotterwählten vergeben. Wer mit dem zweischneidigen Schwerte, dem scharfen Pfeile der Verleumdung sich versündigt hatte, so daß er die Strafe der Ausstoßung aus der Gemeinde verdiente, er fand ein Balsam und Heilmittel zu seinem Gebrechen an dem im Allerheiligsten und außen auf dem goldenen Altar aufgelegten Räucherwerke. Die heiligen Anzüge von weißen Linnen und ihre Verzierungen waren Sühne den Vätern und Kindern, durch den wohlgefälligen Opferdienst bleichten die Frevel, Missetaten und Sünden der Abgewichenen. — Seitdem aber meine Stadt verödet worden ist, meine Wonne zerstört und mein Lied verstummt ist, und die Opfergaben, die mich beliebt bei meinem Schöpfer machten, aufgehört haben, wo soll ich nun den heilenden Balsam finden? Mit gedemütigten Seelen ersuchen wir Dich darum, o König! und bekennen flehend unsere unvorsätzlichen und vorsätzlichen Sünden. Wie Du dem Demütigen (Mosche) wohlwollend Verzeihung der Sünden versprochen und ihm diesen Tag als den der Begnadigung bezeichnet hast, so mögen auch wir, wie er, mit Deiner Huld begünstigt werden, mit der Gnade, die Du ihm verheißen und dem Bunde, den Du mit ihm geschlossen hast: gedenke uns heute und nimm unser Anrufen Deiner dreizehn Gnadennamen wohlgefällig an, wie Du es an jenem Tage getan, da Du Dich in einer Wolke herabließest!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Um Deines Namens willen, Herr verzeihe unsere Missetat! Denn groß ist sie, denn viel sind unsere Ausschweifungen; Dir haben wir gesündigt. Dir allein haben wir gesündigt, und was böse in Deinen Augen ist, haben wir getan. Wir sündigten nebst unseren Vätern, wir fehlten und frevelten. Ja unsere Vergehungen sind zuviel, um gezählt werden zu können, unsere Sünden übersteigen jede Zahl. Unsere Vergehungen sind uns über den Kopf gewachsen und unsere Schuld steigt bis zum Himmel.

ע"ס א"ב ונסוף מתוס בניסן.
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

שנייה.

פ אֲבָל אֲנַחְנוּ חַטָּאִים וַאֲשֻׁמִים. ק בַּמֶּה יִתְכַּפְּרוּ עֲוֹנוֹתֵינוּ הָעֲצוּמִים: פ גָּלָה כָבוֹד וְגַטַל תִּפְאָרָה. ק מֵאָז אֵין סְלִיחָה וְכַפָּרָה: דִּירַת הַקֹּדֶשׁ כְּנִבְנָה עַל מְכוֹנוֹ. הַחוֹטֵא מֵבִיא קָרְבָּן וְנִסְלַח לַעֲוֹנוֹ: וְאִם לֹא הִשִּׂיג בְּמֶרְבָּה תַּקָּנָתוֹ בְּמָעֵט. כִּי אֵין לַיָּי מַעְצוֹר לְהוֹשִׁיעַ בְּרַב אוֹ בְּמָעֵט: זַמַּנְתָּ שְׁמֹנָה עֲדָיִים לְכֹהֵן גָּדוֹל הַמְכַפֵּר. חַטָּאֵי עַמְּךָ בָּהֶם לְהִתְכַּפֵּר: טַהֵר בְּתִנַּת אַרוּגָה פְּשִׁתִּים וָצֶמֶר. חֻטָּא זְרִיעַת כִּלְאַיִם לְכַלּוֹת וְלִגְמֹר: יְפִי מִכְנְסֵי בַד מְפָתְנַיִם עַד יְרֵכַיִם. כִּפֶּר לְגִלּוּי עֲרָיוֹת חֲמוּקֵי יְרֵכַיִם: לְבוּדָה וְתוּנָה מְצֻנֶּפֶת בְּרֹאשׁ. לְגַסּוּת הָרוּחַ גְּדֻלָּה לְמַעְלָה רֹאשׁ: מְלֹאכֶת הָאַבְנֵט נָבוּב וְחָלוּל בְּלוֹ. נִקֵּה יְנַקֵּה עַל גִּוֵּב וּמַחֲבִיא פָּעָלוֹ: סָדוּר עַל לִבּוֹ חֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט. לְכַפֵּר וּלְהָפֵר עִוּוּת דִּין וּמִשְׁפָּט: עֲנִיבַת הָאֵפוֹד בְּשָׁנִי וְשֵׁשׁ מָשְׁזָר. כַּפָּרָה עַל פֶּשַׁע עֲבוֹדַת זָר: פַּעֲמוֹנֵי פָז וְרִמּוֹנֵי אַרְגָּמָן. צְחָצוּחַ רֶשַׁע מְלֹשְׁנִי וְכָם יְמַבֵּעַ וְיִטְמָן: קָבוּעַ עַל מִצְחוֹ צִיץ נֵזֶר מְפֻתָּח בְּשֵׁם. רְצוּי סְלִיחָה לְחִלּוּל הַשֵּׁם: שְׁחַתְנוּ דֶּרֶךְ וְאִבַּדְנוּ אֱלֶה וָאֵלֶּה. תַּמְנוּ וְנִשְׁאַרְנוּ רֵיקִים מֵאֵלֶּה וּמֵאֵלֶּה: תַּקִּיף תּוֹמֵךְ שְׁפָלִים נִקְרָא שִׁמְךָ מֵעוֹלָם. בִּיטָה בְּשִׁפְלוּתֵנוּ וּבַמֻּצָּר אַל תִּתְעַלָּם: נַפְשֵׁנוּ חָלְצָה כִּי שָׁחָה עַד עָפָר. יָהּ הָקִימֵנוּ וְנַעֲרֹנוּ מֵעָפָר: פ נִקּוּל מְדֹרֵת הַמּוֹן רַחֲמֶיךָ

אבל Wahrlich, wir haben uns versündigt und verschuldet, und wissen nicht, womit wir unsere schwere Schulden sühnen sollen; unsere Würde ist verschwunden, unsere Herrlichkeit uns hinweggenommen, und wir haben keine Versöhnungsopfer mehr. Als die heilige Wohnung noch auf ihrem Grunde stand, brachte der Sünder ein Opfer und seine Schuld wurde verziehen; war er nicht vermögend, viel zu opfern, so half ihm auch das Wenige, denn Gott hält nichts ab, zu helfen mit Viel oder Wenigem. Du bestimmtest acht Kleidungsstücke für den sühnenden Hohenpriester, um durch dieselben die Sünden Deines Volkes zu versöhnen. — Sein heiliges Oberhemd, ein aus Leinen und Wolle verfertigtes Gewebe, nahm die Sünde der Saatvermischungen hinweg. Die schönen leinenen Beinkleider, von den Lenden bis an die Schenkel reichend, dienten als Sühne der Blutschande. Der Kopfbund, der ihm auf dem Haupte saß, versöhnte den Übermut und Stolz. Der künstlich inwendig hohl gearbeitete Gürtel, diente als Reinigung dem Diebe, der geheim sein Werk treibt. Das Rechtsschild, welches der Priester auf dem Herzen trug, sühnte die Rechtsverdrehung. Der Knoten des Schulterkleides aus roten Schnüren und gezwirntem Byssus war eine Versöhnung der Sünde des Götzendienstes. Die Glöckchen aus Gold und die Äpfelchen aus hochroter Wolle an dem Saum des Oberkleides hoben den Frevel der Verleumdung auf, durch sie wurde er versenkt und getilgt. An seiner Stirne glänzte das goldene Schaublatt, worin der heilige Gottesname eingegraben war, als Verzeihungsmittel für den, der den göttlichen Namen entweihet hatte. — Wir verdarben unseren Weg, darum haben wir alles dieses verloren, wir vergingen und sind nun von all diesem entblößt. Allgewaltiger! Der Du Dich von Ewigkeit her Unterstützer der Erniedrigten nennest, schaue doch auf unsere Gesunkenheit, wende Dich nicht ab von unserer Bedrängnis, rette unsere zu Staub gebeugte Seele, richte uns auf, o Gott, erhebe uns aus dem Staube! Möge Deine allerbarmungsvolle Weise heute unser Beistand sein, uns verteidigen und uns Ver-

תְּהֶיֶה לָנוּ הַיּוֹם לְעֶזְרָה. קו״י יֹשֶׁר לְהָלִין וּמְחִילָה
לְבַשְׁרָה. נִיב שְׂפָתֵינוּ יְקַבֵּל וְיֵעָרֵב לְפָנֶיךָ. נָא אַל
תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ: אל מלך יושב וכו׳.

אַל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: לַאדֹנָי
אֱלֹהֵינוּ הָרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת כִּי מָרַדְנוּ בּוֹ: דִּבְּרֵי עֲוֹנֹת גָּבְרוּ מֶנּוּ
פְּשָׁעֵינוּ אַתָּה תְכַפְּרֵם: כִּי כְגֹבַהּ הַשָּׁמַיִם עַל הָאָרֶץ הַגְבֵּר חַסְדֶּךָ
עָלֵינוּ: כְּרַחֵק מִזָּרָח מִמַּעֲרָב תַּרְחִיק מִמֶּנּוּ אֶת פְּשָׁעֵינוּ: כְּרַחֵם אָב
עַל בָּנִים תְּרַחֵם יְיָ עָלֵינוּ: כִּי אַתָּה עִם עָנִי תּוֹשִׁיעַ וְעֵינֶיךָ עַל
רָמִים תַּשְׁפִּיל: כִּי אַתָּה נֵירֵנוּ יְיָ וַיְיָ יַגִּיהַּ חָשְׁכֵּנוּ: ליי הישועה וכו׳.

ע״פ א״ב וחתום בו אליעזר ברבי נתן.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

י׳ אֲכַפְּרָה פְּנֵי מֶלֶךְ רַב הִנֵּה נָא אָאֵל. י׳ אֲשַׁלְּמָה שָׁפָה
בְּעַד קָרְבָּנוֹת קְרֵבִים הַרְאֵל. י׳ בְּכָל יוֹם כִּפּוּר בְּעוֹד
עַמְּנוּ אֵל. ק׳ בִּקְרוֹת הַגֶּבֶר נִתְמַלֵּאת עֲזָרָה מִישְׂרָאֵל:
גְּדוֹל כְּהֻנָּה כָּל עֲבֹדַת הַיּוֹם עָלָיו. לְטָבְלַת חוֹל מַשְׁכִּים
וְלָבַשׁ וְקִדֵּשׁ יָדָיו וְרַגְלָיו. דֵּי קַרְנֵי אַיֶּלֶת כְּהַפְצִיל נָם
הַצּוֹפֶה מִלָּיו. דָּץ וְקֶרֶץ הַתָּמִיד וְלָקַח הַדָּם אֵלָיו:
חָטִיב וְזָרַק וְהִקְטִיר וְהֶעֱלָה וְקִדֵּשׁ וּפָשַׁט פַּסִּים. יָרַד
בַּקֹּדֶשׁ וְטָבַל וְקִדֵּשׁ וְעָטַ פְּלוּסִים. וּבָא אֶצֶל פָּרוֹ וּפָרַט
עָלָיו מַעֲשִׂים. וְכִפֶּר בְּעַדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ בְּאָנָא וּבְפִיּוּסִים:
זָרַז אֶצֶל שְׂעִירֵי עָם בְּפוּר חֶלְשׁוֹ. עָלָה בִּימִין הַגִּבְּהַ
אָמַר סָגַן לְאִישׁוֹ. חַטָּאת לַשֵּׁם צָרַח בְּכָתְבוֹ וּפֵרוּשׁוֹ.
חָזַר לְפָרוֹ וְכִפֶּר עַל בְּנֵי אַהֲרֹן קְדוֹשׁוֹ: טָשׁ וּשְׁחָטוֹ
וְקִבֵּל הַדָּם הוּא בְעַצְמוֹ. זְמָנוֹ לְמָמְרֵס בּוֹ שֶׁלֹּא יִקְרַשׁ
דָּמוֹ. יָרִיץ בְּמַחְתַּת פַּרְוִים קַלָּה לַמּוֹבֵחַ לְמְרוֹמוֹ.
יְחַתֶּה לוֹחֲשׁוֹת בְּמַעֲנֹבוֹ וְהוֹרִיד עִמּוֹ: כַּף קַלָּה וַאֲרֻכַּת

gebung verkündigen; nimm das Wort unserer Lippen wohlgefällig auf, und laß uns doch nicht leer von Dir zurückkehren!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Dem Herrn, unserm Gotte, ist die Barmherzigkeit und die Verzeihung, obgleich wir ihm ungehorsam waren. Die Missetaten übermannen uns — Du sühnest unsere Frevel. Wie hoch der Himmel ist über die Erde, so mächtig laß Deine Gnade über uns walten! so fern der Osten ist vom Westen, entferne von uns unsere Frevel! wie ein Vater sich erbarmet über Kinder, so erbarme Dich, Ewiger, über uns! Denn dem armen Volke stehst Du bei, Du blickest auf die Stolzen und erniedrigst sie. Denn Du bist unsere Leuchte, Gott; Gott erhellet die Finsternis.

אכפרה Mit dem großen Könige mich auszusöhnen will ich mich bestreben, will mit den Lippen die Opfer ersetzen, die einst auf den Altar gebracht wurden. — Damals, als Gott noch unter uns residierte, war an jedem Versöhnungstage schon mit dem Hahnenruf der Tempelvorhof voll von Israeliten. Der Hohepriester, der an diesem Tage den ganzen Opferdienst selbst zu verrichten hatte, nahm in aller Frühe ein gewöhnliches Bad, dann legte er die Dienstkleider an und wusch sich die Hände und Füße. Sobald der Morgen erstrahlte, verkündete es ihm ein Wächter, worauf er freudig eilte, das tägliche Morgenopfer zu schlachten; er empfing das Blut, putzte die Lichter, sprengte das Blut und ließ die Opferstücke in Rauch aufgehen. Nun wusch er sich, zog die golddurchwirkte Kleidung aus, badete sich an heiliger Stätte, wusch abermals Hände und Füße und legte die pelusischen Kleider an[1]). Dann ging er zu dem für seine Familie bestimmten Stier, bekannte dort seine und seines Hauses Sünden und versöhnte sie, bat zu Gott und flehte. Hierauf eilte er zu den zwei für das Volk bestimmten Ziegenböcken hin, um über sie das Los zu ziehen[2]). Traf das Los „Für den Herrn!" den Ziegenbock, der ihm zur Rechten stand, so rief der beigeordnete Priester ihm zu: „Erhebe Deine Rechte!" Er rief alsdann: „Das Sündopfer dem Ewigen!" indem er dabei den Namen Gottes buchstäblich aussprach, und kehrte wieder zu seinem Stier zurück, um die heilige Nachkommenschaft Aharons zu versöhnen. Er schlachtete diesen Stier, empfing mit eigener Hand das Blut und reichte es einem Priester hin, der es umrührte, damit es nicht gestehe. Dann eilte er mit einer leichten Kohlenpfanne aus rötlichem Golde zum Altar hinauf, scharrte von dessen Herd glühende Kohlen in die Pfanne und ging damit hinunter. Jetzt wurde ihm ein leichter Löffel mit einem langen Stiele nebst einer Pfanne mit feinst gestoßenem Räucherwerk gereicht! er griff hinein und faßte vorschriftsmäßig beide Hände voll Räuchergewürz und tat

1) Aus Pelusium, eine Stadt an der Grenze Ägyptens, wo zu jener Zeit sehr feine Leinwand verfertigt wurde. 2) Welcher von beiden als Sündopfer geschlachtet und welcher nach der Wüste geschickt werden sollte.

יָד אֲלֵיו הוֹצִיאוּ. רָצוּף לָהּ מַחְתָּה דַּקָּה מִן הַדַּקָּה הַמְצִיאוּ. לְתוֹכָהּ קֶדֶר וְחָפַן וּכְמַדָּתָהּ הֵבִיאוּ. לְבַף נָתַן וְהִשְׁמִאיל וְהֵימִין הָאִישׁ וְהֵבִיאוּ: מְהַלֵּךְ בֵּין הַפָּרְכוֹת עַד בּוֹאוֹ לְדָבִיר. בֵּין בַּדָּיו מַחְתַּת הָאִישׁ הֶחָבִיר. נָתַן אֶת הַקְּטֹרֶת וְחוּצָה לוֹ הִצְבִּיר. הִתְפַּלֵּל קְצָרָה בְּצֵאתוֹ מִן הַדְּבִיר: סָר אֶל הַמְמֻרָס וְנָטַל דַּם הַפָּר. רָגַשׁ וְשָׁנָה בְּדָבִיר וּכְמַצְלִיף שְׁמֹנָה סְפָר. עַד הַשָּׁעִיר בָּא וּשְׁחָטוֹ וְקִבֵּל דַּם בְּכָפָר. עַל עָמְדוֹ עָמַד וְחִטְּאוֹ כָּרִאשׁוֹן וְכָפָר: פָּרְטֵי כְּמִשְׁפַּט בַּפֶּרֶת וַעֲשִׂיתָיו: בָּא לַמִּזְבֵּחַ סָגוּר וְטִהֲרוֹ וְכִלֵּל קַרְנוֹתָיו. צָרַת חֲלָבִים וְהַחַי הִטְעִין שְׁגֻגַת עָם וַעֲוֹנוֹתָיו. צָוָה לְעָתִי לַעֲשׂוֹת לוֹ כָּל חֻקּוֹתָיו: קָרָא פָּרָשָׁה בִּכְתָב וּבָעֲשׂוֹר בְּעַל פֶּה. יְקֻדַּשׁ וּפָשַׁט וְטָבַל וּשְׁמֹנָה לָבַשׁ לְמוּסָפָיו. רָחַץ וְטָבַל וְקִדֵּשׁ בְּהִנְּדוּיִין עָט לְהַתִּיפָּה. רָץ לַמִּצְנַע וּכְלֵי קְטֹרֶת הוֹצִיא לְתָרְפָּה: שָׁלַח מַדָּיו בַּקֹּדֶשׁ וְהִגְנִיזָם נֶצַח. נָחַץ וְטָבַל וְקִדֵּשׁ וְצִיץ נָתַן עַל הַמֶּצַח. שָׁחַט הַתָּמִיד וְאֵבָרָיו הִקְטִיר וְהֶעֱלָה לְצַח. שָׁלַם עֲבוֹדָתוֹ וְקִדֵּשׁ וּפָשַׁט וּבְגְדֵי חוֹל צָחָצַח: תַּמְתִּי לְפָרֵשׁ בַּפֶּה עֲבֹדַת יוֹם כַּפָּרָה. תְּחִי אַזְכָּרָתָם כְּהַקְרָבָתָם בְּבֵית הַבְּחִירָה. תִּשָּׂא חֲטָאֵינוּ וְכַשֶּׂלֶג וְכַצֶּמֶר תַּצְהִירָה. כְּאָז עַל גַּב שָׁלוּחַ בְּיַד אִישׁ עִתִּי הַמְדֻבָּרָה: ס׳ נקוד תַּרְנוּ לְמָצוֹא כַּפָּרָה וְאֵין בַּמֶּה לְהִתְכַּפֵּר. קו״ף נִתְבַּטְּלוּ קָרְבָּנוֹת וּפַסּוּ מַכְשִׁיר וּמְכַפֵּר. תַּמְצִיאֵנוּ כֹּפֶר וְטַהֲרֵנוּ כְּכָל הַכָּתוּב בַּסֵּפֶר. כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר: אל מלך יושב וגו׳.

es in den Löffel, hielt diesen in der linken und die Pfanne in der rechten Hand und ging so innerhalb des Vorhanges ins Allerheiligste, bis er an die heilige Lade kam; dort setzte er die Pfanne zwischen die beiden Stangen der Lade nieder, schüttete das Räucherwerk darauf, und zwar immer abwärts von seiner Hand, und verrichtete, während er wieder aus dem Allerheiligsten sich entfernte, ein kurzes Gebet. Hierauf begab er sich zu dem Priester hin, der das Blut des Stieres flüssig hielt, nahm es ihm aus der Hand, kehrte wieder ins Allerheiligste zurück und sprengte mit dem Blut achtmal gegen den Deckel der heiligen Lade. Nun ging er zu dem Ziegenbock, schlachtete ihn, fing das Blut in einem Becken auf und verrichtete die Entsündigung und Versöhnung wie vorher (mit dem Blute des Stieres), er sprengte damit gegen den Vorhang, wie er gegen den Deckel gesprengt hatte, ging alsdann zum goldenen Altare und reinigte ihn rings um seine Ecken. Nach diesem ließ er das Opferfett verbrennen, belud den lebendigen Bock mit den Sünden des Volkes [1]) und befahl einem dazu bestimmten Manne, ganz nach Vorschrift mit dem Bocke zu verfahren [2]). Hierauf las der Hohepriester einen Abschnitt aus der Gesetzrolle inwendig vor und den Abschnitt „Und am Zehnten" (IV. M. 29, 7) sprach er auswendig her, wusch sich dann Hände und Füße, zog die linnene Kleidung aus, badete sich und legte seinen aus acht Stücken bestehenden Ornat an, um das Zugabsopfer darzubringen. Nachher badete und wusch er sich abermals, hüllte sich in die Kleider aus indischem Leinen, eilte in das Allerheiligste, nahm das Räuchergerät heraus, zog die Kleidung aus und ließ sie auf ewig in einer heiligen Stelle aufbewahren. Er badete und wusch sich dann eilend wieder, legte das goldene Diadem auf seine Stirne schlachtete das tägliche Abendopfer und ließ dessen Stücke dem Herrn in Rauch aufgehen. Wenn nun der Dienst des Tages beendigt war, so wusch er sich, zog die festliche Kleidung aus und legte seine gewöhnliche Kleidung an. Hiermit schließe ich die mündliche Schilderung des Opferdienstes am Versöhnungstage, o möchte uns dessen Erwähnung wie einst die wirkliche Ausübung angerechnet werden; o möchtest Du unsere Sünden vergeben, und sie weiß wie Schnee und Wolle werden lassen, wie damals, als sie auf dem durch einen bestimmten Mann geführten Bocke in die Wüste getragen wurden. Wir sehen uns nach Versöhnung um und haben keinen Sühnmittel, denn die Opfer haben aufgehört und reinigende Priester sind nicht mehr; o reiche Du uns Versöhnung und reinige uns, ganz wie in Deinem Gesetzbuche steht [3]): „An diesem Tage wird euch Gott versöhnen!"

1) Er bekannte die Sünden des Volkes mit Auflegung seiner Hand auf den Bock. 2) Ihn in die Wüste zu führen und dort von einem Berge hinabzustürzen. 3) III. M. 16, 30.

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: אֵלֶיךָ
יְיָ שִׁוְּעָנוּ וּבְבֹקֶר תְּפִלָּתֵנוּ תְקַדְּמֶךָּ: נִשָּׂא לִבֵּנוּ אֶל כַּפֵּינוּ
אֶל אֵל בַּשָּׁמָיִם: אֵלֶיךָ נָשָׂאנוּ אֶת עֵינֵינוּ הַיּוֹשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:
אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מִקֶּדֶם פֹּעַל יְשׁוּעוֹת בְּקֶרֶב הָאָרֶץ: הוֹשִׁיעֵנוּ
אֱלֹהִים כִּי בָאוּ מַיִם עַד נָפֶשׁ: הוֹשִׁיעָה יְיָ כִּי גָמַר חָסִיד כִּי פַּסּוּ
אֱמוּנִים מִבְּנֵי אָדָם: הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן
הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ: ליי הישועה וכו׳.

ע״פ א״כ. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

פ׳ אָפְסוּ אֹשִׁים וּבָטְלוּ קָרְבָּנוֹת. ק׳ בַּמֶּה נְקַדֵּם וְנִכָּפֵף
פְּנֵי שׁוֹכֵן מְעוֹנוֹת. פ׳ גֶּבֶר הָגוּן בְּקִרְבֵּנוּ אֵין לְרַצּוֹתְךָ
בְּתַחֲנוֹת. ק׳ דְּרוֹשׁ רַחֲמִים בַּעֲדֵנוּ לְהַמְצִיא לָנוּ
חֲנִינוֹת: הֲלֹא מִקֶּדֶם כְּשָׁגוּ חוֹרִים לְפָנֶיךָ. וַדַּי אָשָׁם
וְחַטָּאת מְכַפְּרִים פָּנֶיךָ. וֶבַח וּמִנְחָה סָלָקוּ וְנֶהֱרָם
בֵּית מְעוֹנֶךָ. חֲלוֹת פָּנֶיךָ לֹא נוּכַל לְהָשִׁיב חֲרוֹנֶךָ:
מָגֵן שְׁמָצָתֵנוּ בַּמֶּה נָדִים וְנַרְחִיץ פֶּשַׁע. יַחַד קָרֵב
וּמַקְרִיב קַצְתָּ מִלִּישַׁע. כַּפָּרָה אִם אֵין מֵאַיִן יֵשַׁע.
לְמֻלָּכִים בְּכָל יוֹם בְּחֵטְא וּבְרֶשַׁע: מְשׁוֹגָתֵנוּ אִתָּנוּ
תָלִין בְּאֶפֶס תָּמִיד וּמִנְחַת עֶרֶב. נִיחוֹחֵי שַׁחַר
גַּם הֵם פַּסּוּ הַמַּצְדִּיקִים שְׁגִגַת עֶרֶב. סַרְחוֹנוֹת יוֹם
יוֹם נוֹסִיף וְלֹא נִגְרַע מִקֶּרֶב. עֲוֹנוֹתֵינוּ רַבּוּ וְגָבְרוּ הֶרֶב:
פַּסּוּ כָּל אֵלֶּה וְנִשְׁאַרְנוּ רֵקִים. צוֹם קָבַעְנוּ לְמַעַט דָּם
וָחֵלֶב תְּמוּר חֵלֶב וָדָם הַנִּזְרָקִים. קוֹמָה נִכַּף בְּתַחַן
שְׁתַּיִם תְּמוּר עֲקֵדַת כֶּבֶשׂ בִּשְׁנֵי פְּרָקִים. רֹאשׁ נָשׂוֹחַ
וְצַוָּאר נִפְשׁוֹט תְּמוּר קְרִיצָה וּמְלִיקָה וְקִבּוּל דָּם
בַּמִּזְרָקִים: פ׳ נקול שַׁדַּי שׁוּר בְּמַעֲרִימִים כָּל זֹאת
לְחַלּוֹתֶךָ. ק״פ שְׁעֵה שַׁוְעָתָם וְתַרְבֶּה לָמוֹ מְחִילָתֶךָ.

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Zu Dir, Herr! flehen wir, jeden Morgen tritt unser Gebet vor Dich. Wir erheben unser Herz samt den Händen zu Gott im Himmel. Zu Dir erheben wir unsere Augen, der Du im Himmel thronest! Du bist unser König von jeher, der Hilfe schaffet inmitten des Landes! Hilf uns, Gott! denn das Wasser dringt ans Leben. Hilf, o Ewiger! denn die Frommen haben geendet, denn die Redlichen unter den Menschen sind dahin. Hilf uns, Gott unseres Heils! bringe uns zusammen und rette uns aus den Völkern, daß wir Deinem heiligen Namen danken und uns Deines Lobes rühmen!

אפסו Dahin sind die Feueropfer, aufgehoben die Opfergaben; womit können wir vortreten, womit uns beugen vor dem Bewohner der Höhen? Kein würdiger Mann ist unter uns, der durch Gebete Dich zu besänftigen, durch sein Flehen uns Gnade auszuwirken im Stande wäre. Wenn vormals unsere Eltern vor Dir fehlten, so söhnten sie sich mittels Schuld- und Sündopfer wieder mit Dir aus: jetzt aber haben Schlacht- und Mehlopfer aufgehört, Deine heilige Wohnung ist zerstört, und unser Flehen vermag nicht Deinen Zorn abzuwenden. Womit sollen wir unseren Sündenschmutz abspülen, womit unsere Frevel waschen, da Du Dich nicht mehr zu Opfernden wie Geopfertem wendest? Entbehren wir solcher Sühnmittel, woher soll da die Hilfe kommen den tagtäglich mit Sünden und Frevel sich Befleckenden? Unsere Verirrungen während des Tages müssen mit uns übernachten, aus Mangel des sühnenden täglichen Abendopfers, und unsere Verirrungen des Nachts können nicht gereinigt werden, da auch die Morgenopfer verschwunden sind. So nehmen unsere Fehler mit jedem Tage zu, statt sich zu vermindern, unsere Missetaten steigen immer höher. Ja, alles ist dahin, von allem sind wir entblößt! — Darum fasten wir heute, um unser Blut und Fett zu vermindern und damit das Opferfett und das gesprengte Opferblut zu ersetzen, wir verbeugen uns im zweimaligen Gebete[1]), zum Ersatze der Opferlämmer zu den zwei Tageszeiten; wir krümmen unser Haupt und strecken den Hals vor, zum Ersatze des Schlachtens der Opfer und Auffangen ihres Blutes in die Becken. Allmächtiger! schaue auf die, welche alles dies in der Absicht tun, Dich zu erbitten; wende Dich zu ihrem Flehen und laß ihnen

1) Des Morgens und des Nachmittags.

תַּרְאֶה לְעַמְּךָ יְשֻׁעָתֶךָ וְאַבְרָתָךָ. תַּחַת כִּי הֵם עַמֶּךָ וְנַחֲלָתֶךָ: אל מלך יושב וכו'.

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: הַאֲזִינָה יְיָ תְּפִלָּתֵנוּ הַקְשִׁיבָה בְּקוֹל תַּחֲנוּנוֹתֵנוּ: הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעָנוּ מַלְכֵּנוּ וֵאלֹהֵינוּ כִּי אֵלֶיךָ נִתְפַּלָּל: יְיָ בֹּקֶר תִּשְׁמַע קוֹלֵנוּ בֹּקֶר נַעֲרֹךְ לְךָ וְנִצְפֶּה: אֵלֶיךָ יְיָ שִׁוַּעְנוּ וּבַבֹּקֶר תְּפִלָּתֵנוּ תְקַדְּמֶךָ: תְּכוֹן תְּפִלָּתֵנוּ קְטֹרֶת לְפָנֶיךָ מַשְׂאַת כַּפֵּינוּ מִנְחַת עָרֶב: בְּקָרְאֵנוּ עֲנֵנוּ אֱלֹהֵי צִדְקֵנוּ בַּצַּר הִרְחַבְתָּ לָּנוּ חָנֵּנוּ וּשְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ: קוֹלֵנוּ אַל יְיָ נִקְרָא וַעֲנֵנוּ מֵהַר קָדְשׁוֹ סֶלָה: ליי הישועה וכו'.

ע"פ א"ב וכפוף מתוס שמעון בר יצחק חזק.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

פ אָפֵס מַזִּיחַ מְחַבֵּב וּמְכַפֵּר. ק בָּטֵלוּ תְּמִידֵי עֶרֶב וָצֶפֶר. פ גֶּחָלִים לוֹחֲשׁוֹת עָמְמוּ לְהֶחָפֵר. ק דְּמִים וֵאֱמוּרִים פַּסּוּ מִלְּכַפֵּר: הַמָּשׁוּחַ פַּס וּבְגָדִים מְרֻבֶּה. וְאֵין מְרַצֶּה וְתִפְלָה מַרְבֶּה. זְדוֹנוֹת וּשְׁגָגוֹת עָצְמוּ לְהַרְבֵּה. חֶבְלָה רוּחֵנוּ וּמְאוֹרֵנוּ כָּבֶה: טִירַת מִקְדָּשֵׁנוּ מֵעֵת חָרְבָה. יוֹם יוֹם הוֹסַפְנוּ חוֹבָה. כָּשַׁל כֹּחֵנוּ מִשְׁמוֹעַ דִּבָּה. לוּלֵי רַחֲמֶיךָ וְתוֹרָתְךָ הָרְחָבָה: מַסֹּרֶת בְּיָדֵינוּ מִימוֹת אָבוֹת. נְהוֹג לְפָנֶיךָ תַּחַן לְהַרְבּוֹת. שִׂיחוֹת נְעִימוֹת וְתַחֲנוֹת עֲרֵבוֹת. עֲצָרָה לִקְרֹא וְאוֹהֲבֶם נְדָבוֹת: פֶּלֶל לְהַסְדִּיר כְּרָגִיל וְשָׁלֵם. צוֹם לְקַבּוֹעַ שְׁפָתַיִם לְשַׁלֵּם. קַדֵּם לִקְרָאתְךָ הִכּוֹן לְהִשְׁתַּלֵּם. רְוָחָה לְהַמְצִיא לְיוֹנַת אֵלֶם: שַׁעַר פָּתוּחַ הֲבַנְתָּ לַשָּׁבִים. תַּבְנִית יָד מִתַּחַת לַכְּרוּבִים. שַׁבְּנוּ עָרֶיךָ נְעָרִים וְשָׁבִים. מְקַוִּים לַהֲמוֹן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: עֵינֵינוּ כָּלוּ לְיֵשַׁע צִדְקוֹתֶיךָ. וְאַף רוּחֵנוּ בְּקִרְבֵּנוּ לְתַאֲוָתֶךָ.

Dein volles Verzeihen angedeihen, zeige ihnen Dein Heil und Deine Liebe, weil sie Dein Volk und Dein Erbteil sind.

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Höre, Ewiger, unser Gebet, vernimm unseres Flehens Stimme. Vernimm die Stimme unserer Klagen, unser König und Herr, denn zu Dir beten wir. Erhöre, Herr, jeden Morgen unser Rufen, jeden Morgen wo wir uns zu Dir schicken und harren! Zu Dir, Herr! flehen wir, jeden Morgen tritt unser Gebet vor Dich. Unser Gebet gelte Dir für Weihrauchduft, die Erhebung unserer Hände wie ein Abendopfer! So wir rufen, erhöre uns, Gott unseres Heils! schaffe uns Raum in der Bedrängnis! sei uns gnädig und erhöre unser Gebet! Laut rufen wir zum Ewigen, und Er erhöret uns von seinem heiligen Berge. Sela!

אפס Sie sind nicht mehr, die das Unglück abwandten, die beliebt machten und versöhnten, die täglichen Abend- und Morgenopfer haben aufgehört, die glühenden Kohlen auf dem Altare sind zu unserer Schande erloschen, Blut und Opferstücke versöhnen nicht mehr, der gesalbte, mit vielen Kleidern ausgezeichnete Hohepriester ist nicht mehr, und Niemand weiß durch andächtiges Gebet Dich zu erflehen; die Frevel und Vergehen haben mächtig zugenommen, und unser Gemüt ist niedergeschlagen, unser Licht verloschen. Seitdem unser heiliger Palast zerstört ist, vermehrt sich täglich unsere Schuld, unsere Kraft wäre schon längst ermattet vor der feindseligen Rede, wenn nicht Deine Barmherzigkeit und Dein tröstliches Gesetz uns erhielten. Von unseren Voreltern haben wir die Überlieferung, vor Dich zu treten mit vielem Gebete, lieblichen Reden und einnehmenden Bitten, mit Enthaltsamkeit und den Spenden milder Gaben. So haben wir unsere Gebete aufs Beste geordnet, haben ein Fasten eingesetzt und erscheinen vor Dir, mit unseren Lippen die Opfer ersetzend; o möchtest Du der duldenden Taube (Israel) Rettung verschaffen! Der Du eine geöffnete Pforte für die Reuigen bestimmt, der Du von den Cherubim herab ihnen Deine Hand reichest, wir kehren jung und alt zu Dir zurück, auf Deine große Barmherzigkeit vertrauend, nach Deinem Heil und Deiner Milde schmachtend

גְּנֹזֶךָ תַּאֲוָתֵנוּ וְדַמְעָתֵנוּ בְּסִפְרָתֶךָ. בְּךָ מִבְטַחֵנוּ
וְשַׂעֲשׁוּעֵנוּ תּוֹרָתֶךָ: רְצֵה תְפִלָּתֵנוּ כְּאַוְפָרַת קְטֹרֶת,
יֶעֱרַב שִׂיחֵנוּ לְהִטָּהֵר מִשָּׁמֶץ. צַדְּקֵנוּ וּבְךָ נִתְהַלֵּל
וְנִרְאַמֵּץ. חַטֵּאנוּ בְּאָזוֹב וְנִסְרִיחַ אִמֵּץ: פ נקו׳ קַוֵּה אֶל יְיָ
חַנּוּן וּמְרַחֵם, קו״ח חָבוּשׁ שִׁבְרֵנוּ אֲבֵלֵינוּ לְנַחֵם,
וַעֲקֹתֵנוּ קְשׁוּב מֵרָעָה לְהָנָחֵם. אַשֶּׁר בְּךָ יָתוֹם
מְתְרַחֵם: אל מלך יושב וכו׳.

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: חַטָּאנוּ
וָעָוִינוּ הֶרְשַׁעְנוּ וּמָרַדְנוּ וְסוֹר מִמִּצְוֹתֶךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ: בְּךָ בָּטְחוּ
אֲבוֹתֵינוּ בָּטְחוּ וַתְּפַלְּטֵמוֹ: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא עָזַבְתָּ
דֹּרְשֶׁיךָ יְיָ: דִּרְשׁוּ יְיָ בְּהִמָּצְאוֹ קְרָאֻהוּ בִּהְיוֹתוֹ קָרוֹב: קָרוֹב
יְיָ לְנִשְׁבְּרֵי לֵב וְאֶת דַּכְּאֵי רוּחַ יוֹשִׁיעַ: קָרוֹב יְיָ לְכָל קֹרְאָיו
לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת: ליי הישועה וכו׳.

ע״פ א״ב ונסוף מתוס גרשם בן יהודה חוק.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

פ׳ אָמְנָם אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ וְהֶעֱוִינוּ. ק׳ בָּגוֹד בָּגַדְנוּ בְּךָ
אָבִינוּ. פ׳ גָּלִינוּ מִבְּלִי דַעַת וְנָרַוִינוּ. ק׳ דְּחוּיִים וּדְחוּפִים
וְלִישׁוּעָתְךָ קְוִינוּ: הֶעֱבֵר אָדוֹן עָוֹן עֲבָדֶיךָ. וְאַל תַּט
בְּאַף זַרְעַ חֲסִידֶיךָ: זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ. חֶסֶד
וֶאֱמֶת תֵּן כְּנִשְׁבַּעְתָּ לֵידִידֶיךָ. טֹרְחָ וְעָנוּי מָמָרֵק
פְּשָׁעִים. יְסוּרֵי תוֹכָחוֹת שְׁמָנָה וְתִשְׁעִים, כָּרַתָּ
וְהִכְתַּבְתָּ לְאֵיִם פּוֹשְׁעִים. לֹא תָשִׂים עַל עָם בְּךָ
נוֹשָׁעִים: מִפֶּשַׁע רַב נַקֵּה בָנֶיךָ. נִכְנָעִים וְשָׁבִים
וּמִתְחַנְּנִים לְפָנֶיךָ. סָרְחָן כְּתָמָם לַבֵּן כְּהַעֲבָרַת
סַמְמָנֶיךָ. עֲוֹנָם תְּכַבֵּשׁ וְתַשְׁלִיךְ בְּצוּל שְׁאוֹנֶךָ: פְּקַח
קוֹחַ קְרָא אֲסִירֶיךָ לְהַתֵּר. צַחֵן שְׁמְצָתֵנוּ הַעֲבֵר

und in unserem Geiste nach Dir sich sehnend. Du kennest unsere Wünsche, unsere Tränen sind vor Dir gezählt; auf Dich ist unser Vertrauen, Deine Lehre ist unsere Lust. O habe Wohlgefallen an unserem Gebete, wie einst an den Mehlopfern, laß unser Wort Dir angenehm sein, uns von den Flecken zu reinigen, rechtfertige uns, daß wir Deiner uns rühmend getrosten Mutes sind, entsündige uns wie mit Ysop, daß wir zunehmen an Kraft! Wir harren Deiner, allgnädiger und allbarmherziger Gott! verbinde unsere Wunden, tröste unsere Trauernden, vernimm unser Flehen um Abwendung des Übels, Du, bei dem Erbarmen findet der Verwaiste!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Wir haben gefehlt, gesündigt und gefrevelt, wir waren widerspenstig und sind abgewichen von Deinen Geboten und Rechten. Dir vertrauten unsere Väter, vertrauten, und Du rettest sie, Dir vertrauen, die Deinen Namen kennen. Denn Du verlässest sie nicht, die Dich suchen Ewiger! Nahe ist der Ewige gebrochenen Herzen, er hilft zerknirschten Gemütern. Nahe ist der Ewige allen, die ihn anrufen, allen, die ihn aufrichtig anrufen.

אמנם Wahrlich, wir haben gesündigt und gefehlt, wir waren untreu Dir, unser Vater! Durch unsere Unvernunft traf uns Exil und Schmerz; doch verstoßen und vertrieben hoffen wir noch immer auf Deine Hilfe. Entferne, Herr, die Schuld Deiner Diener, und wende Dich im Zorne nicht von der Nachkommenschaft Deiner Frommen! Gedenke, Ewiger, Dein Erbarmen und Deine Huld, laß Deine Gnade und Treue walten, wie Du Deinen Geliebten zugeschworen! Zerrüttung und Leiden zur Austilgung der Frevel, die achtundneunzig Strafgerichte*), die Du in Deiner Lehre zum Schrecken der Sünder verzeichnen ließest, o lege sie nicht auf, dem Volke, das von Deiner Hilfe abhängt! Reinige von den vielen Sünden Deine Kinder, die demütig und reuig vor Dir flehen, wasche ihre Fehler und Flecken weiß mit Deinen Reinigungssalben, unterdrücke ihre Schuld und wirf sie in die rauschenden Fluten. Verkündige Befreiung Deinen Gefangenen, löse ihre Banden;

*) In dem Strafabschnitte V. M. 28, 15. ff.

כְּבַנְתֵּר · קְרַע שִׁמְרֵנוּ וְחוֹבוֹתֵינוּ וַחֲטֹר · רַחֵם תְּזוֹבֵר
פָּנִים בְּהֶסְתֵּר: שְׁבוּעָה זָכוֹר וּבְרִית קַדְמוֹנִית · תָּחֹן
זְכוּת אָבוֹת מְנוּיֵי אֲחוֹרַנִּית · גְּדֶרֶת הַגִּינָה וּמְלֵאכֶת
הַתָּכְנִית · רְצֵה לְהַחֲזִיר חִבָּה רִאשׁוֹנִית: שָׁפְטָה
מִשְׁפָּטֵנוּ מְזֻרִים עוֹשְׁקִים · מֵאֵנוּ לְשַׁלְּחֵנוּ וּבָנוּ
מַחֲזִיקִים · בְּנֵי יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל הָעֲשׁוּקִים · יָהּ שׁוּב
שְׁבִיתֵנוּ כְּבַנֶּגֶב אֲפִיקִים: הַבֵּט מִשָּׁמַיִם וּרְאֵה מְזוּבוּל
מְרוֹמֶיךָ · וְגֹל יִתְגַּלְּלוּ חֲמוֹן מֵעֶיךָ וְרַחֲמֶיךָ · הַי
תֹּאמַר לְיִסּוּרֵי בְחִירֶיךָ נְעִימֶיךָ · הֱיִטִיבָה בִרְצוֹנְךָ
עִירֶךָ וְעַמֶּךָ: ס׳ נקוד חַטֹּאתֵינוּ בִּמְצֻלוֹת יָם תַּצְלִיל ·
קו״ס וְבוֹל קָדְשְׁךָ בִּמְרוֹם הָרִים תַּתְלִיל · קְנִוְיֶיךָ יֵלְכוּ
בְּשִׂמְחַת לֵבָב וְחָלִיל · אָז תַּחְפֹּץ זִבְחֵי צֶדֶק עוֹלָה
וְכָלִיל: אל מלך יושב וכו׳.

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: אַל תַּשְׁלִיכֵנוּ
לְעֵת זִקְנָה כִּכְלוֹת כֹּחֵנוּ אַל תַּעַזְבֵנוּ: וְחֶסֶד יְיָ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם
עַל יְרֵאָיו וְצִדְקָתוֹ לִבְנֵי בָנִים: לְמַעַן שִׁמְךָ יְיָ תְּחַיֵּנוּ בְּצִדְקָתְךָ
תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁנוּ: אֱלֹהִים צְבָאוֹת שׁוּב נָא הַבֵּט מִשָּׁמַיִם
וּרְאֵה וּפְקֹד גֶּפֶן זֹאת: נִפְלָה נָא בְיַד יְיָ כִּי רַבִּים רַחֲמָיו: אָדָם
וְלוּד אִשָּׁה קְצַר יָמִים וּשְׂבַע רֹגֶז: אָדָם לַהֶבֶל דָּמָה יָמָיו כְּצֵל
עוֹבֵר: וְהוּא לְקִבְרוֹת יוּבַל וְעַל גְּדִישׁ יִשְׁקוֹד: ליי הישועה וכו׳.

ע״פ א״ב ונעזקל ה׳ ה׳ תנועות ונפוץ מתוס ברוך בר שמואל.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ·

מון נכנון.

אֲנִי הוּא הַשּׁוֹאֵל · בְּעַד בֵּית יִשְׂרָאֵל · אֲנִי אֲדָרוֹשׁ
אֶל אֵל · וְאָשִׁים דִּבְרָתִי: בְּקִרְוֹת הַלְּבָבוֹת · אַנְחוֹתַי
רַבּוֹת · לְבָבִי אִיךְ סַבּוֹת · לֵאלֹהַי צוּר יְשׁוּעָתִי: גְּבוּרוֹתָיו

schaffe unsere Beschmutzungen wie mit Seife hinweg, zerreiße unseren Schuldschein und erlasse uns unsere Schulden, gedenke Deines Erbarmens, selbst wenn Du Dein Antlitz verbirgst! Gedenke des Schwures und des Bundes mit den Frühern, begnadige uns, wegen des Verdienstes jener drei Stammväter, und stelle die zierliche Mauer und den Grund des Tempels liebevoll wie ehemals wieder her! Nimm Dich unserer Rechtssache gegen die unterdrückenden Frevler an, die uns festhalten und uns keinerlei Freiheit gestatten. O Gott, bringe Du die Gedrückten und verbannten Kinder Judas und Israels zurück, wie frische Quellen in dürres Land! Schaue vom Himmel, siehe von dem Wohnsitz Deiner Höhe herab, und laß Deine unendliche Barmherzigkeit über uns walten, sprich zu den Leiden Deiner holden Erwählten: „Genug!" und tue wieder Gutes in Deinem Wohlgefallen Deiner Stadt und Deinem Volke. Versenke unsere Sünden in die Fluten des Meeres; errichte wieder Deinen heiligen Wohnsitz auf jener Bergeshöhe (Zion), daß Deine Erworbenen wieder freudigen Herzens dorthin wallen und Du wieder Wohlgefallen hast an den Opfern der Gerechtigkeit, an den Ganz- und Brandopfern.

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Verwirf uns nicht zur Zeit des Alters, wenn unsere Kraft dahin schwindet, verlaß uns nicht! Die Gnade Gottes walte von Ewigkeit zu Ewigkeit über seine Verehrer, und seine Gerechtigkeit über Kindeskinder! Um Deines Namens willen, Ewiger! erhalte uns am Leben, in Deiner Gerechtigkeit befreie aus der Angst unsere Seele! Gott Zebaoth! kehre doch wieder, schaue vom Himmel und siehe und nimm dieses Weinstockes Dich wieder an! Laßt uns fallen in die Hand des Ewigen, denn groß ist sein Erbarmen. Der Mensch, vom Weibe geboren, ist kurz an Tagen, satt an Unruhe. Der Mensch ist einem Hauche gleich, seine Tage wie ein Schatten der vorüber eilt. Er wird zu den Gräbern gebracht und eilet hin zum Erdhaufen.

Der Vorbeter:

אני הוא Ich bitte für das Haus Israel, ersuche Gott und lege ihm meine Worte vor. Aus dem Innersten meines Herzens seufze ich auf; wie soll mein Herz ich wenden zu meinem Gotte, meines Heiles Fels? — Einst zeigte Gott, der Herr,

הַפְלִיא. אֱלֹהִים אֲדֹנָי חֵילִי. וְעָשָׂה מִשְׁבָּן לִי. וְנָגַעְתִּי
וּמָצָאתִי: דְּבָרוֹ גַּם מִלָּא. אֱלֹהַי אֵשׁ אוֹכְלָה. וְהֶעֱלִיתִי
עוֹלָה. וְגַם שָׁעָה לְמִנְחָתִי: הַזְוִיתַי בָּחַר. בְּיוֹם וֶה
הַגְּבָהַר. בְּתָמִיד הַשַּׁחַר. בְּכֹהֵן רֹאשׁ הַחֲלוֹתִי: וְאַחֲרָיו
הָעֲבוֹדוֹת. סְדוּרוֹת נִכְבָּדוֹת. וְעָנָן הַתּוֹדוֹת. בָּאָנָא
הַשֵּׁם הוֹדֵיתִי: וְהִירִים וּטְהוֹרִים. בְּיוֹם וֶה מִתְכַּפְּרִים.
בְּדַם פָּר וּשְׂעִירִים. בְּהָעִיר עָם רַבָּתִי: חֲתִיַּת גֶּחָלִים.
פְּרַקְלִיט לַמּוּלִים. וּבִשְׁנֵי הָאֵילִים. בְּבֵן לָאָב בָּאתִי:
מְבִילוֹת וְקִדּוּשִׁים. בְּמִשְׁפָּטָם נַעֲשִׂים. לְשׁוֹכֵן
תַּר שִׁישִׁים. עֲבוֹדַת יוֹם הַכִּיפּוּרִים: יְדִידוּת הַשִּׁירִים.
בְּקוֹלוֹת וְזִמְרִים. בְּשָׁמְעִי קוֹל מְרִים. אֲנִי יָדֵי הֲרִימוֹתִי:
כְּנִיסַת הַקְּטֹרֶת. פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת. בְּקִרְבִּי תִּפְאֶרֶת.
וְהִזַּרְמְתִּי וְהוֹנַפְתִּי: לְפָנִים הָיְתָה וְאֹת. וַעֲתָה בִּרְגָזוֹת.
לְלַעֵג וּלְבוּזוֹת. אֲשֶׁר מַעֲשַׂי קִפַּחְתִּי: מְאֹד תָּרוּ עֵינַי.
וְהִכְבַּדְתִּי אָזְנַי. צַדִּיק הוּא יְיָ. כִּי פִיהוּ מָרִיתִי: גְּלוּזִים
אָהַבְתִּי. וְזֵדֶק שָׁגִאתִי. וּמַעֲשֵׂי קִלְקַלְתִּי. הֲרֵעוֹתִי אֲשֶׁר
עָשִׂיתִי: סְלַח נָא לַעֲוֹנוֹת. אֱלֹהִים מִמַּעֲוֹנוֹת. רְאֵה
נְפָשׁוֹת בַּעֲנוֹת. הַגֵּה נָא נָקַנְתִּי: עֲשֵׂה נָא נִפְלָאוֹת.
אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת. עֲנֵנוּ נוֹרָאוֹת. וְאַל תֶּחֱרַשׁ לְדִמְעָתִי:
פְּתַח יָד הָרָמָה. לְאֹם לֹא רָחָמָה. בְּלֹא שִׁפְתֵי
מְרָמָה. הַאֲוִינָה תְּפִלָּתִי: צְפֵה אֶל עֶלְבּוֹנִי. וְאַל נָא
לַעֲוֹנִי. עֲשֵׂה אֶל דִּין עָנְיִי. וְאַל אֶרְאֶה בְּרָעָתִי: קְרָאתִיךָ
גוֹחִי. וְדִבַּרְתִּי שִׂיחִי. בְּהִתְעַטֵּף רוּחִי. אָת יְיָ וָכַרְתִּי:
רְאֵה גַּאֲלִי מִכְיִי. שְׁמַע נָא קוֹל בְּכְיִי. וְגַם תִּדְרֹשׁ דְּכְיִי.

meine Macht, seine mächtigen Wunder, Er bestimmte seinen Wohnsitz bei mir, und ich fand Erholung nach meiner Mühe. — Seine Verheißung vollführte mein Gott, der ein verzehrendes Feuer ist, und ich brachte ihm meine Ganzopfer, Er wandte sich zu meinen Speiseopfern und nahm meine Blutsprengungen an dem heutigen auserwählten Tage wohlgefällig auf. Mit dem täglichen Morgenopfer begann der Hohepriester an diesem Tage den Dienst, darauf verrichtete er die übrigen erhabenen Verrichtungen, wie sie auf einander folgten, nebst den Sündenbekenntnissen, deren Anfang „Ach, Ewiger!" lautete. An diesem Tage wurde auf die Gottergebenen mit dem Blute des Stieres und der Ziegenböcke gesühnt in jener volkreichen Stadt. Das Einscharren der Kohlen war eine Fürsprache für die Erkornen, mit den zwei Widdern erschien ich vor dem Vater. Mit vorschriftsmäßigem mehrmaligem Baden und Waschen bereitete ich mich vor zum Dienste vor dem Throner in den Himmelsspähren; vernahm ich die lieblichen Lieder und Gesänge, so erhob ich meine Hände zum Gebete, und wenn das Räucherwerk vor der heiligen Lade duftete, so fühlte ich mich in voller Herrlichkeit hoch erhoben. — So war es vormals. Jetzt aber lebe ich in Kummer, Spott und Schmach, meiner üblen Handlungen wegen. Meine Augen schweiften nur nach dem Bösen umher, meine Ohren waren verstopft; gerecht ist er, der Ewige, denn widerspenstig war ich ihm. Ich liebte die Verkehrtheiten, haßte das Recht, verdarb meine Sitten und übte Schlechtigkeiten. O, verzeihe die Missetaten, Gott der Höhe! o schaue die demütigen Seelen, o siehe, wie ich gealtert bin! Zeige uns Wunder, Gott Zebaoth! antworte uns mit Deinen Allmachtstaten, schweige nicht zu unseren Tränen! Tue Deine erhabene Hand dem verstoßenen Volke auf, erhöre unser Gebet mit Lippen ohne Falsch; schaue auf unsere Schmach, und nicht auf unsere Schuld, führe Gott die Streitsache der Armen und laß uns nicht ferner Unheil sehen! Dich, mein Erzeuger, rufe ich an, Dir bringe ich schmachtenden Gemütes meine Worte vor: Dein, o Herr! gedenke ich. Siehe, Erlöser, meine Erniedrigung, höre doch mein lautes Weinen und forsche nach

וְאַל תִּדְרֹשׁ לְחַטָּאתַי: שְׁמַע אֵת קוֹל נְאוּמִי · וְתִדְרֹשׁ
אֵת שְׁלוֹמִי · מַה בֵּצַע בְּדָמִי · אֵלֵי שַׁחַת בְּרִדְתִּי:
תְּהַלָּתְךָ אֲסַפֵּר · וְחַטֹּאתַי כַּפֵּר · דְּבָרַי אַל תָּפֵר · וְהָקֵם
נָא אֲלָמָתִי · בְּנָךְ נִמְכַּר גְּאָלוֹ · וּבָרֵךְ אֵת חֵילוֹ · וּמָתַי
תֹּאמַר לוֹ · יָדַעְתִּי בְנִי יָדַעְתִּי · רְאִיתִיךָ סוֹבֵל · בְּצָרוֹת
מִתְחַבֵּל · שְׁמַעְתִּיךָ קוֹבֵל · וְנֶאֱלַחְתִּי וְהִצַּלְתִּי: וַעֲתָה
גְּאֲלִי שׁוּר · בְּשַׁלְשְׁלָאוֹת קָשׁוּר · וּבֶקֶשׁ הֶחָשׁוּר · כְּשֵׂה
אוֹבֵד תָּעִיתִי: כְּלִילַת תִּפְאָרָה · נְפוּלָה וּשְׁבוּרָה ·
וּמְנִי נֶעֱדָרָה · וַיֵּצֵא הָאֶחָד מֵאִתִּי: בְּרִיחַי הֵן שָׁבָר ·
וְעָלַי הִתְעַבָּר · וְדוֹד חָמַק עָבָר · וּכְעֵרַע נִשְׁאַרְתִּי:
שְׁעָרַי גַּם טָבְעוּ · וְדָלְיוֹתַי רָעוּ · וְנָדוּ גַּם נָעוּ · וּבִשְׁתִּי
וְגַם נִכְלַמְתִּי: מְלִיצַי נֶאֱלָמוּ · מְנַאֲצַי הוֹרָמוּ · וְהָעֶלֶם
יַעְלִימוּ · מְנוּחָתִי וְטוֹבָתִי: אֱלֹהִים אֲדָנַי חֵילִי · אֱזֹן
וּשְׁמַע קוֹלִי · עֲנֵנִי וֶאֱמָר־לִי · קַח נָא אֵת בִּרְכָתִי:
חֲזֵה אֵת שִׁפְלוּתִי · וְרַחֵם עַל עֲדָתִי · וְנַפְשִׁי יְחִידָתִי ·
וְטוֹב אוֹתָהּ לָךְ תִּתִּי: קְנֵה שְׁנִית בְּנְךָ · רְאֵה
וּפְקַח עֵינֶךָ · וְאַל תַּעְלֵם אָזְנֶךָ · לְרַוְחָתִי לְשַׁוְעָתִי:

אל מלך יושב וכו׳

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: מָה אֱנוֹשׁ
כִּי תִזְכְּרֶנּוּ וּבֶן אָדָם כִּי תִפְקְדֶנּוּ: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מִקֶּדֶם פּוֹעֵל
יְשׁוּעוֹת בְּקֶרֶב הָאָרֶץ: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ אֱלֹהִים צַוֵּה יְשׁוּעוֹת
יַעֲקֹב: חָנֵּנוּ אֲדֹנָי כִּי אֵלֶיךָ נִקְרָא כָּל הַיּוֹם: חַי הוּא יוֹדֶךָ כָּמֹנוּ
הַיּוֹם אָב לְבָנִים יוֹדִיעַ אֶל אֲמִתֶּךָ: מַה בָּצַע בְּדָמֵנוּ בְּרִדְתֵּנוּ אֶל
שַׁחַת הֲיוֹדְךָ עָפָר הֲיַגִּיד אֲמִתֶּךָ: כִּי תִבְקֹשׁ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ
תִּדְרוֹשׁ: וַתִּפְקְדֵנוּ לִבְקָרִים לְרָגָעִים תִּבְחָנֵנוּ: לִי הִישׁוּעָה וכו׳

meinem Leid, nicht nach meinen Sünden! Erhöre meine Worte und befördere mein Wohl! was nützt Dir mein Blut, mein Hinabfahren in die Gruft? Deinen Ruhm laß mich verkünden! Versöhne meine Sünden, verwirf meine Worte nicht, und richte meine Gemeinde wieder auf! Dein Sohn ist verkauft, erlöse ihn und segne seine Habe! wann wirst Du zu ihm sagen: „Ich weiß es, mein Sohn, ich weiß es; ich sehe dich schwere Leiden tragen, ich höre dich klagen; ich erlöse und errette dich!" So schaue doch, Erlöser, auf die in Banden Geschlagenen und suche die Verfinsterten, wie verlorene Schafe Verirrten wieder auf! — Die Krone der Herrlichkeit ist gefallen und zerschlagen, ist mir entrissen, und der Einzige verließ mich. Er zerbrach meine Riegel in seinem Zorne über mich, mein Freund entwich, verbarg sich mir, und einsam blieb ich zurück. Meine Tore versanken, meine Türen wurden zertrümmert, alles wurde flüchtig und mich deckte Scham und Schande. Meine Verteidiger verstummten, meine Lästerer erhoben sich und raubten mir Ruhe und Glück — Gott! Herr! Du, meine Macht! vernimm und höre meine Stimme, erhöre und sprich: „Nimm meinen Segen!" Schaue meine Erniedrigung und erbarme Dich meiner Gemeinde und meiner Seele, die ich ganz Dir weihe! Erwirb Dir zum zweitenmal Deine Kinder! siehe, öffne Deine Augen und entziehe nicht Dein Ohr, wenn ich um meine Rettung zu Dir flehe!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Was ist der Mensch, daß Du sein gedenkest, was der Erdensohn, daß Du Acht auf ihn hast? Du bist unser König von jeher, der da Hilfe schafft inmitten des Landes! Du bist unser König, Gott! ordne Hilfe an für Jakob! Sei uns gnädig, Herr! denn zu Dir rufen wir alle Tage. Wer da lebet, dankt Dir, wie wir heute; der Vater tut den Söhnen Deine Treue kund. Was nützt Dir unser Blut, so wir sinken in die Gruft? kann Staub Dir danken, Deine Treue verkünden? daß Du suchest nach unserer Schuld und forschest nach unserer Sünde? daß Du uns musterst mit jedem Morgen, uns prüfest mit jedem Augenblick?!

ע"פ א"ב ונסוף מתוס יצחק הכהן החבר חזק ואמץ.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

שנייה.

פ׳ אָרוֹן, בְּפָקְדְךָ אֱנוֹשׁ לִבְקָרִים. ק׳ בְּמִצְוִי הַדִּין אַל תִּמְהַח: גּוּף וּנְשָׁמָה אִם תְּרִיבֵם. דַּחוּ וְלֹא יָכְלוּ קוֹם: הֲיוּכַל גֶּבֶר לְזַכּוֹת בַּמִּשְׁפָּט. וְאִם יֵשׁ בְּיָדוֹ מַעַשׂ לְהִצְטַדֵּק: זֵרוּי יְחוּמוֹ מִלֶּחֶד סְרוּחָה. חֲבוּי אוֹרְבוֹ בְּקִרְבּוֹ מֵעֵת הִוָּלְדוֹ: טָמוּן הוּא כְּרֶשֶׁת לְרַגְלָיו: יְסִיתֶהוּ בְּכָל יוֹם לַשַּׁחַת לְהַפִּילוֹ: כֹּחַ וּגְבוּרָה בְּגוּף אָיִן. לְפָנָיו לַעֲמוֹד וּלְהִתְיַצֵּב: מְיוּם עָמְדוֹ עַל רַגְלוֹ. נַפְשׁוֹ יָשִׂים בְּכַפּוֹ לְהָבִיא לַחְמוֹ: שָׂבֵעַ כָּל יָמָיו וְיִגְיַע כַּעַס וּמַכְאוֹבֹת. עַד שׁוּבוֹ לַעֲפָרוֹ לֹא יִשְׁקוֹט: פְּנֵה אָרוֹן בְּעִצְבוֹן רוּחַ. צָפֵה בְּשִׁבְרוֹן לֵב: קָרוֹב אַתָּה לָרְחוֹקִים. רוֹצֶה תְּשׁוּבַת רְשָׁעִים: שַׁדַּי הַמָּצָא לְדוֹרְשֶׁיךָ. תֹּאמַר הַגִּנִּי לְמְבַקְשֶׁיךָ: יְבָשְׂרוּ סָלַחְתִּי קוֹרְאֵי בִשְׁמֶךָ. צַדֵּק בְּמִשְׁפָּט עִם מְיַחֲדֶיךָ: חֲסוֹם מָגֵנּוּל מִלְּהַרְשִׁיעַ. קְצוֹף בְּמִשְׁטַן מִלְּהַשְׂטִין: הָקֵם לָנוּ מֵלִיץ יֹשֶׁר. כִּפֶּר מָצָאתִי תַּשְׁמִיעַ לַשּׂוֹבָעִים: הַשְׁלַכְנוּ עָלֶיךָ יְהֻבֵנוּ. נָא אַתָּה תְּכַלְכְּלֵנוּ: הֶעָרֵב לָנוּ בְּתִפְלָּתֵנוּ. חָפְצֵנוּ וּבָקָשָׁתֵנוּ מַלֵּא בְּרַחֲמִים: מזן יקוֹל בְּךָ תָּלִינוּ בְּטַחוֹנֵנוּ.

קו"י רַחֲמֶיךָ מְהֵרָה יְקַדְּמוּנוּ: חָזָק וְאַמִּיץ שִׁמְךָ לֹא שָׁכַחְנוּ. אָנָּא לָנֶצַח אַל תִּשְׁכָּחֵנוּ: אל מלך יושב וכו׳.

אַל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט עִמָּנוּ. כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: עַנֵּנוּ יְיָ כִּי טוֹב חַסְדֶּךָ. כְּרֹב רַחֲמֶיךָ פְּנֵה אֵלֵינוּ: כִּי אַתָּה יְיָ מִשְׁגָּב לָדָךְ. מִשְׁגָּב לְעִתּוֹת בַּצָּרָה: אַל יָשֹׁב דַּךְ נִכְלָם. עָנִי וְאֶבְיוֹן יְהַלְלוּ שִׁמֶךָ: וַאֲנַחְנוּ עֲנִיִּים וְכוֹאֲבִים יְשׁוּעָתְךָ אֱלֹהִים תְּשַׂגְּבֵנוּ: ליי הושיעה וכו׳.

אדון Herr! der Du jeden Morgen die Menschen musterst, beurteile sie nicht nach strengem Rechte; denn wolltest Du mit Körper und Seele nach der Strenge verfahren, so müßten sie stürzen, ohne sich wieder zu erheben. Kann der Mensch rein im Gericht erscheinen, da keine Taten zu seiner Rechtfertigung sprechen? Im Schmutz gezeugt und gekeimt, sitzt von seiner Geburt an schon der Auflaurer*) versteckt in seinem Innern und legt ihm heimlich die Schlinge und lockt ihn täglich an, um ihn ins Verderben zu stürzen; der Körper aber hat nicht die Kraft, solcher Verlockung immer zu widerstehen. Auch hat der Mensch, sobald er zu Verstand gekommen, sein ganzes Leben daran zu setzen, um sich sein Brot zu verschaffen und ist so alle Tage mit Mühe, Verdruß und Schmerzen belastet; er hat keine Ruhe, bis er zum Staub zurückkehrt. — O wende Dich, Herr, zu dem betrübten Gemüte, schaue auf das gebrochene Herz! Der Du den Fernen nahe bist und die Buße der Frevler willst, Allmächtiger! laß Dich finden von denen, die Dich suchen; sprich zu Deinen Bittenden: „Hier bin ich!" Die Deinen Namen anrufen, beglücke mit dem Worte: „Ich habe verziehen!" das Volk, das Deine Einheit preist, rechtfertige es beim Gerichte. Laß den verhaßten Verführer verstummen, daß er uns nicht ferner beunruhige, verscheuche den Ankläger und Verhinderer; setze uns einen Fürsprecher und versichere die Abtrünnigen Deiner Versöhnung. Dir stellen wir unser Anliegen anheim, versorge Du uns! laß Dich von uns erbitten und gewähre erbarmungsvoll unsere Wünsche. Auf Dich setzen wir unser Vertrauen, komme uns mit Deinem Erbarmen bald zuvor; Allgewaltiger! wir vergessen Deinen Namen nicht, o vergiß auch Du uns ewiglich nicht!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Erhöre uns, o Gott, denn wohltuend ist Deine Huld; nach Deiner großen Barmherzigkeit wende Dich zu uns! Denn Du, Ewiger, bist eine Veste für den Bedrängten, eine Veste in den Zeiten der Not. Laß den Gedrückten nicht beschämt zurück von Dir kehren, auf daß Arme und Dürftige Deinen Namen preisen. Wir sind elend und schmerzgebeugt; Deine Hilfe, Gott, erhebe uns.

*) Die böse Begierde.

ע"פ א"ב. מתנו שלמה הבבלי.
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
שנייה.

מ׳ אַךְ בְּךָ לַדַּל מָעוֹ. ק׳ בַּצַּר לוֹ מְצוֹא סֵתֶר: גּוֹנֵנוּ חֵטְא גּוֹעֵל רֶשַׁע. דָּן לְזְכוּת מְחַפֵּשׂ עָרֶךְ: הַכֵּל לְךָ מְפָרָשׁ שֶׂכֶל. וּבַל תַּחְפֹּץ הַרְחִבוֹנֵן אָוֶן: זֹאת דַּעְתֵּנוּ כִּי כֵן דַּרְכֶּךָ. חֲסוֹת בְּצִלְךָ הַנֶּה בָאנוּ: טוֹב, חָנֵם תּוֹשִׁיט לָנוּ. יְמִין סַעַד פְּרוּסַת פֶּתַח: כְּהַקִּישׁ רָשׁ שׁוֹאֵל חֶסֶד. לוֹ קַח טוֹב תַּעַן: מְדָתְךָ כִּי בֵן שָׁבַח. נָעוּר וָרֶק מַחֲזִיק מָלֵא: סְמוֹךְ נוֹפֵל לֹא תַכֶּנָּה. עֲנוּת עָנִי קְרֵבוֹת תֹּרֶץ: פְּנֵקֶס חוֹב יְמָרֵק חֶסֶד. צַו סוֹפֵר כְּרוֹב שׁוֹבֵר: קוֹל תַּקֵּל יַחֲלִיף קָשֶׁה. רָצוֹן יוֹצֵר תְּכוֹף יִצֶּר: ש׳ נִקּוֹל שַׁוְּהּ לְכַף שִׁית הַקֶּרֶב. ת״ק שְׁלוֹךְ שֶׁרֶץ טְבִילָה תַּעַל. תְּבָעֵר רַע תַּעֲבִיר טָמֵא. תֹּת טָהוֹר לֶכֶת חֶקֶךְ: אל מלך יושב וכו׳.

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: לָמָּה יְיָ תַּעֲמֹד בְּרָחוֹק תַּעֲלִים לְעִתּוֹת בַּצָּרָה: לָמָּה פָנֶיךָ תַּסְתִּיר תִּשְׁכַּח עָנְיֵנוּ וְלַחֲצֵנוּ: אַל תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מֵעַבְדֶּיךָ כִּי צַר לָנוּ מַהֵר עֲנֵנוּ: קוֹמָה יְיָ בְּאַפֶּךָ הִנָּשֵׂא בְּעַבְרוֹת צוֹרְרֵי וְעוּרָה אֵלַי מִשְׁפָּט צִוִּיתָ: קוֹמָה עֶזְרָתָה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ: ליי הישועה וכו׳.

ע"פ א"ב כפול ונסוף מתוס אליעזר.
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

מ׳ אֲרִיאֵל בְּהֵיוֹתוֹ עַל מְכוֹנוֹ וּמוֹסָרוֹ. ק׳ אָדָם לֹא לָן בְּשָׁלֵם וַעֲוֹנוֹ בְיָדוֹ. ת׳ בְּהַעֲוֹתוֹ לַיְלָה תָּמִיד הַשַּׁחַר פּוֹקְדוֹ. ק׳ בְּהִכָּשֵׁל בְּיוֹם תָּמִיד הָעֶרֶב מְנַדְּדוֹ: גְּבוּלִים יִשְׁבִים בְּשֶׁל עַצְמָם מְתַכְּפִרִים. גִּלְגּוּל הָעֵלָה עַל עֲשֵׂה מְחַוְּרִים. דְּדוּי אַשְׁמַת זָדוֹן אַרְבָּעָה מְכַפְּרִים. דֶּרֶךְ

אך בך Nur in Dir findet der Arme eine Schutzwehr, eine Zuflucht in seiner Bedrängnis! Du verbirgst die Sünde, schaffest weg den Frevel, richtest nach Unschuld, suchest die Tugend; alles liegt Dir klar und deutlich vor und doch willst Du das Unrecht nicht bemerken. Wir wissen es, dies ist Deine Weise; darum kommen wir, um in Deinem Schutze uns zu bergen. Allgütiger! Unverdient reichest Du uns Deine Rechte, wie man den Armen an der Türe mit Brot erquickt: klopft der Gnadesuchende wie ein Dürftiger bei Dir an, so antwortest Du ihm: „Hier nimm das Gute!" Dies ist Deine gepriesene Eigenschaft; dem Ausgeschüttelten und Leeren gibst Du vollauf, Du unterstützest den Fallenden, verschmähest nicht des Armen Klage, ihn Dir zu nähern ist Deine Lust. — So lösche in Deiner Gnade unsere Schuld aus Deinem Buche, laß den Schreiber einen Tilgungsschein ausstellen. Unseres leisen Gebetes Stimme möge das harte Verhängnis ändern. Deinen Willen, Schöpfer, laß unsere Begierde sich anschmiegen, laß unser Inneres mit dem Händeerheben (dem Gebete) übereinstimmen. Verbanne von uns alles unserer Reinigung Hinderliche, räume aus die bösen und unreinen Triebe und gib uns ein reines Herz, auf daß wir stets in Deinen Gesetzen wandeln!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Warum, Ewiger! stehst Du so ferne, entziehest Dich zur Zeit der Not? Warum verbirgst Du Dein Angesicht, vergissest unser Elend und Drangsal? Verbirg nicht Dein Angesicht vor Deinen Dienern, denn wir sind bedrängt: eile, erhöre uns! Erhebe Dich, Ewiger, in Deinem Zorne, erhebe Dich ob meiner Dränger Wut; wache über mich, Recht hast Du ja geordnet! Erhebe Dich zu unserem Beistand und erlöse uns, um Deiner Gnade willen!

אריאל Als der Altar noch auf seinem festen Grunde stand, übernachtete Niemand in Schalem*) mit einer Sünde belastet; denn was er des Nachts gesündigt hatte, machte das tägliche Morgenopfer wieder gut, und was er bei Tag Unrechtes getan, beseitigte das Abendopfer. Die Bewohner der Ortschaften wurden durch ihre eigenen Opfer versöhnt. Die Darbringung des Ganzopfer geschah auf Vernachlässigung eines Gebotes. Um frevelhafte Verschuldungen zu entfernen, fand eine vierfache Sühne statt. Das Sündopfer sühnte solche Vergehen,

*) D. i. Jerusalem 1. M. 14, 18. Ps. 76, 3.

חַמָּאוֹת שִׁגְגַת כָּרֵת מְבָרְרִים: הָעֲלָה וְיוֹרֵד מַטְמֵאַת
מִקְדָּשׁ מְכַפֵּר. הֲלֹא גַּם עָוֹן שְׁבוּעוֹת מֵפֵר. וְלֹא יָדַע
בְּסוֹף וְחָדַל מְכַפֵּר. וְשָׁעִיר הַפָּנִימִי תּוֹלָה וְיוֹם מְכַפֵּר:
וְדִין הַטְּמֵאָה גַּם הֵם מְבַטְּלִים. וָמוֹן חִיצוֹנִי לַאֲשֶׁר
מִתְחַלָּה מַעֲלִים. חָתוּם מֵעוֹלָם שְׁעִירֵי חֲדָשִׁים
וְרָגָלִים. חַמָּאת מְכַפְּרִים וְעַד עוֹלָם מְכַלְכְּלִים: מְנוּחַ
שְׁאָר עֲבֵרוֹת יְדוּעוֹת וְלֹא יְדוּעוֹת. טָהֳרַת מִשְׁתַּלַּחַ
וְעָלָיו לָצוּק מַגִּיעוֹת. יוֹם כִּפּוּר עִמּוֹ נוֹשֵׂא לְהַשְׁעוֹת.
יוֹדֵעַ שׁוּב וְנִחַם עַל הָרָעוֹת: כַּפָּרַת סַמִּים וּמְעִיל עֲלֵי
מְלָשְׁנִים. בְּתִנֵּת מְפֻיֶּסֶת חֵן בָּרָק מְשַׁנְּנִים. לְרָצוֹן
עַל מֵצַח לְעִוֵּרֵת פָּנִים. לַאֲפֻדַּת זָרָה חֹשֶׁב הָאֵפוֹד
מְלַבְּנִים: מְצֻנֶּפֶת צוֹנֶפֶת בְּעַד רָמֵי קוֹמָה. מְכַנְּסַיִם
מְחַפֶּה אֶת קְלָקוֹל הַזּוֹמָה. נוֹשֵׂא חֹשֶׁן עַל לֵב לָשׁוֹמָה.
נוֹשֵׂא עִוּוֹת מִשְׁפָּט וְעֵינַיִם מְסַמָּא: סְדוּר אַבְנֵט וְעִקּוּמוֹ
כְּנֶגֶד עַקְמָנִים. סְלִיחָתוֹ גַּם מֵלִין לְאָב וּבָנִים: עֲרוּבַת
כָּל אֱלֹה עִם הַתְּשׁוּבָה נְכוֹנִים. עִם יוֹם כִּפּוּר בְּצֵרוּף
נִמְנִים: פְּקֻדַּת הָעִיר מֵעֵת נָבַל פּוּר. פַּסּוּ כָל אֱלֹהַּ
וְחָמַרְנוּ מִכִּפּוּר: צָפָה אָדוֹן לֹא נוֹתַר בְּסִפּוּר. צָפוּי
לְבַד הַתְּשׁוּבָה וְיוֹם כִּפּוּר: קָרְבְנוּ בִּתְשׁוּבָה בְּיוֹם זֶה.
קָרְבֵנוּ אֵלֶיךָ וְעֲנוֹתֵנוּ לֹא תְבֻזֶה. רְאֵה וְהַבֵּט כִּי אָפֵס
מַזֶּה. רַחוּם סְלַח לַעֲוֹנֵינוּ בְּיוֹם זֶה: ס' נקוד שְׁעֵה
תְּשׁוּבָתֵנוּ אֵלֶיךָ לָשׁוּבָה. ק"ף עֶרֶךְ שְׁפָתֵינוּ פָּרִים
לְהֻחָשֶׁבָה. זְרוֹעֵינוּ קְבִץ נָוֵינוּ לְיַשְׁבָה. הַשִּׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ
וְנָשׁוּבָה: אל מלך יושב וכו׳

auf welche die Strafe der Ausrottung steht; das auf- und absteigende Opfer versöhnte solche, die in Unreinheit das Heiligtum betreten oder mit Schwören sich versündigt hatten. Hatte man bei Betreten des Heiligtums nicht an die Unreinheit gedacht, also jenes Opfer noch nicht gebracht, so bewirkte der Bock, dessen Blut innerhalb des Allerheiligsten gesprengt wurde, nebst dem Versöhnungstage einen Aufschub der Strafe. Auf mutwillige Verunreinigung versöhnten ebenfalls jener Bock und der Versöhnungstag. Der außerhalb (im Tempelvorhof) zu opfernde Bock sühnte auf jene, die anfangs gar nicht wußten, daß sie unrein seien und erst später darauf aufmerksam wurden. Wem endlich seine Sünde der Verunreinigung ganz unbekannt geblieben war, auf den versöhnten die an den Neumonds- und Festtagen als Sündopfer dargebrachten Ziegenböcke und verschafften ihm Vergebung auf immer. Befleckung mit andern Sünden, sowohl bewußten als unbewußten, reinigte der fortgeschickte Bock, er trug sie zu dem Felsen der Wüste. Der Versöhnungstag half mit versöhnen, wenn man nur seine Sünden erkannte, umkehrte und von ihnen abließ. Die Räuchergewürze und der priesterliche Obermantel, sie sühnten die Sünde der Verleumdung, das Priesterhemd stumpfte die scharfen Pfeile der üblen Nachrede, das des Priesters Stirn zierende goldene Schaublatt hob die Strafe der Frechheit auf, das Gürtelband des Schulterkleides machte die Sünde des Götzendienstes weiß, der Kopfbund band den Hochmut ein, die Beinkleider deckten die Schuld der Unzucht zu, das auf dem Herzen liegende Rechtsschild vergab die Sünde der Rechtsverdrehung und augenblendenden Bestechung, die geflochtene Arbeit des Gürtels sühnte auf die Betrüger und war eine Fürsprache, um die Sünden der Kinder gegen Eltern zu verzeihen. Diese allesamt nebst der Buße und dem Versöhnungstage waren zur Sühne bestimmt. — Seitdem aber das Los des bösen Verhängnisses die Stadt ereilte, haben alle diese aufgehört und müssen wir deren Sühne entbehren. Schaue, Herr! von all dem Erwähnten blieb uns nichts übrig; bloß auf die Buße und den Versöhnungstag hoffen wir noch. Bußfertig nähern wir uns Dir darum an diesem Tage; o, bringe uns Dir näher und verschmähe unsere Bitte nicht! Siehe, der sprengende Priester ist nicht mehr; verzeihe Du, Allbarmherziger, heute unsere Sünden, wende Dich zu unserer reuigen Rückkehr zu Dir, achte den Vortrag unserer Lippen den Opferstieren gleich! Sammele unsere Zerstreuten wieder, setze uns wieder in unsere Wohnung ein; bringe uns zurück zu Dir, o Ewiger, laß uns zurückkehren!

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: רַבַּת צָרָרוּנִי מִנְּעוּרָי. יֹאמַר נָא יִשְׂרָאֵל: רַבַּת צָרָרוּנִי מִנְּעוּרָי. גַּם לֹא יָכְלוּ לִי: עַל גַּבֵּי חָרְשׁוּ חֹרְשִׁים הָאֲרִיכוּ לְמַעֲנִיתָם: יְיָ צַדִּיק קִצֵּץ עֲבוֹת רְשָׁעִים: יֵבֹשׁוּ וְיִסֹּגוּ אָחוֹר. כֹּל שֹׂנְאֵי צִיּוֹן: לוּלֵי יְיָ שֶׁהָיָה לָנוּ. בְּקוּם עָלֵינוּ אָדָם: אֲזַי חַיִּים בָּלָעוּנוּ. בַּחֲרוֹת אַפָּם בָּנוּ: אֲזַי הַמַּיִם שְׁטָפוּנוּ. נַחְלָה עָבַר עַל נַפְשֵׁנוּ: אֲזַי עָבַר עַל נַפְשֵׁנוּ. הַמַּיִם הַזֵּידוֹנִים: בָּרוּךְ יְיָ שֶׁלֹּא נְתָנָנוּ טֶרֶף לְשִׁנֵּיהֶם: לִיי הִישׁוּעָה וכו׳.

ע״פ א״ב וכסוף מתוס דויד בר שמואל הלוי חזק ואמץ.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

פ יְיָ אֱלֹהַי רַבַּת צָרָרוּנִי מִנְּעוּרַי. ק בְּקַשְׁתִּיךָ אַמַּצְתָּ לִבִּי בְּהִיוֹתְךָ בְּעוֹזְרִי. גָּבְרוּ עָתָּה וְגַם עָתָּקוּ שׁוֹבְרִי. הוֹבְרִים בִּי רָעֲדוּ כָּל אֲבָרִי: הָיִיתִי חֶרְפָּה בֵּינֵיהֶם מָשָׁל וְשִׁנְינָה. וַיַּדּוּ אֶבֶן בִּי וְהָאֲרִיכוּ עָלַי מַעֲנָה. וְזֵדִים הֵלִיצוּנִי בְּפִיהֶם וּלְשׁוֹנָם שַׁתּוּ כְּחֶרֶב שְׁנוּנָה. חוֹשְׁבִים עָלַי מַחְשְׁבוֹת רָשַׁע בְּלִי חֲנִינָה: טוּבְךָ וּמִדַּת רַחֲמֶיךָ יָגְלוּ עָלֵינוּ. יְשׁוּעָתְךָ אֱלֹהִים תְּשַׂגְּבֵנוּ. כָּלְתָה נַפְשֵׁנוּ לִישׁוּעָתְךָ לֵאמֹר מָתַי תְּנַחֲמֵנוּ. לְמַעַן שִׁם קָדְשְׁךָ עֲשֵׂה, לֹא לָנוּ יְיָ לֹא לָנוּ: מִדַּת טוּבְךָ. וַחֲסָדֶיךָ הַגְּבֵר עַל צָאן מַרְעִיתֶךָ. נַעֲנוּ לְךָ מְחַל רַבֵּה סְלִיחוֹתֶיךָ וּמְחִילָתֶךָ. סְעָדֵנוּ וְנִוָּשְׁעָה וְהַט לִבֵּנוּ לְנָתִיבוֹתֶיךָ. עֲנֵנוּ יְיָ עֲנֵנוּ כִּי טוֹב חַסְדְּךָ וֶאֱמוּנָתֶךָ: פְּדֵה וְהַצֵּל עַמְּךָ וְרָעְיָתְךָ מִכַּף מְתָקוֹמְמֵיהֶם. צוּר צַדִּיק גָּדוֹל גִּבּוֹר וְנוֹרָא אֵל מוֹשִׁיעָהֶם. קַדֵּשׁ קָדֻשַׁת שִׁמְךָ עֶלְיוֹן קָרֵב מַצְדִּיקֵהֶם. רַחֲמֶיךָ יִכְמְרוּ עֲלֵיהֶם וְעַל בְּנֵיהֶם: שַׁחֲרֵנוּךָ בְּתַחֲנָה

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Sehr haben sie mich gedrängt von meiner Jugend an, spricht Israel, sehr haben sie mich gedrängt von meiner Jugend an; doch vermochten sie nichts über mich. Auf meinem Rücken pflügten die Pflüger und zogen lang ihre Furchen, Gott aber, der Gerechte, zerschnitt der Frevler Seil. Es werden beschämt und weichen zurück alle Feinde Zions. Wäre Gott nicht mit uns gewesen, als sich Menschen gegen uns erhoben, dann hätten sie lebendig uns verschlungen, da ihr Zorn gegen uns entbrannte, dann hätten die Wasser uns überflutet, Ströme wären über unser Leben gegangen, dann wären die wilden Wasser über unser Leben gegangen. Gelobt sei der Ewige, der uns ihren Zähnen nicht zum Raube gegeben!

יי אלהי Ewiger, mein Gott! Sehr oft ward ich bedrängt von meiner Jugend an; ich suchte Dich, Du stärktest mein Herz und warst mir zum Beistand. Jetzt sind meine Zerstörer übermächtig; so daß, wenn sie gegen mich reden, schon alle meine Glieder zittern. Zur Schande ward ich unter ihnen, zum Sprichwort und zum Spott, sie werfen mich mit Steinen, ziehen auf mir lange Furchen; mit messerscharfer Zunge höhnen Freche mich und brüten unbarmherzig böse Gedanken wider mich. — O daß Deine Güte und barmherzige Weise über uns walte, daß Deine Hilfe, Gott, uns erhebe! Unsere Seele schmachtet nach Deiner Hilfe, sprechend: wann wirst Du uns trösten? Deines heiligen Namens willen tue es, nicht unsertwegen, Gott! nicht unsertwegen, laß Deine Güte und Gnade groß sein über die Schafe Deiner Weide! Wir haben gefehlt gegen Dich! o verzeihe, zeige Dich groß in Deiner Vergebung! Unterstütze Du uns, dann ist uns geholfen, lenke Du unser Herz zu Deinen Pfaden! Erhöre uns, Ewiger, erhöre uns; denn schön ist Deine Gnade, Deine Treue! Befreie, rette Dein trautes Volk aus der Hand seiner Gegner, Du, unser gerechter und großmächtiger Fels! Du, ehrfurchtbarer Gott und Beistand! Heilige Deinen heiligen Namen, Höchster! sei als Rechtfertiger Deinem Volke nahe, laß über sie und ihre Kinder Dein Erbarmen rege sein. Wir ersuchen Dich mit unserer Bitte, vernimm sie, unser

הַקְשִׁיבָה אֱלֹהֵינוּ מַלְכֵּנוּ וּקְדוֹשֵׁנוּ. שָׁלוֹם רָב תַּרְבֶּה לְסֻגַּלָּתֶךָ כְּבוֹדֵנוּ וּמֵרִים רֹאשֵׁנוּ. תַּבְעֶנָּה שְׂפָתֵינוּ תְּהִלָּתֶךָ כִּי תַצִּילֵנוּ מֵרוֹשְׁשֵׁינוּ. תּוֹרָתְךָ וְעֵדוֹתֶיךָ שַׁעֲשׁוּעֵנוּ וּבָם תְּחִי נַפְשֵׁנוּ. דֶּבֶב שְׂפָתַי וְקוֹל תַּחֲנוּנַי שְׁמָעָה וַהֲאֵינָה. וְשִׂיחוֹת דְּבָרַי לְפָנֶיךָ יֶנְעָמוּ וְכִקְטֹרֶת רֵצֶה נָא. יְדִידֶיךָ יַעֲלוּ וְיַעֲלוּ לְצִיּוֹן בְּרִנָּה. דְּבִיר קָדְשְׁךָ וְאַרְמוֹנְךָ עַל מִשְׁפָּטוֹ לְכוֹנְנָה: בְּךָ תּוֹחַלְתִּי וְשָׂבְרִי רָם וְנִשָּׂא גֵּאֶה גָּדוֹל וְנוֹרָא. רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ אֲבַקֵּשׁ וְלִישׁוּעָתְךָ תָּמִיד אֲשַׂבֵּרָה. שְׁפָטָה מִשְׁפָּטִי וּנְקוֹם נִקְמַת דַּם עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ בְּעֶבְרָה. מַגֵּר מִתְקוֹמְמֶיךָ וְשַׁלַּח בָּם חֲרוֹן אַף וָזַעַם וְצָרָה: וְאַתָּה קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל גּוֹאֲלָם מַלְכָּם וְגוֹאֲלָם. אֲשׁוּרָם אִם הָטוּ וְלִבָּם הָלַךְ אַחַר עֵינָם. לַעֲמַל יְגוֹנָם וּלְכֶבֶד עַל גְּלוּתָם הַכֵּבֶד מָגִנָּם. הַכֵּבֶד לַבְּרִית וְהַמָּלֵא רַחֲמִים עַל פְּלֵיטַת שְׁאוֹנָם: מ״נ קוֹל לְעֶזְרָתִי חוּשָׁה וְהַחֲזֵק נָשָׁק לִקְרַאת צָרַי וְאוֹיְבַי. קו״ף וְיִשְׂמְחוּ וְיִרַנְּנוּ חוֹסֵי בָךְ כִּי תַחֲבוֹשׁ מַכְאוֹבַי. יֵבוֹשׁוּ וְיַחְפְּרוּ וְיִסֹּגוּ אָחוֹר חֲפֵצֵי קָרְבִי. חֲזֵק וְאַמֵּץ מַאֲמִינֶיךָ גּוֹאֲלִי וְצוּר יְשׁוּעָתִי אֵל אֱלֹהֵי אָבִי: אל מלך יושב וכו׳

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: בְּךָ בָּטְחוּ אֲבוֹתֵינוּ בָּטְחוּ וַתְּפַלְּטֵמוֹ: אֵלֶיךָ זָעֲקוּ וְנִמְלָטוּ בְּךָ בָּטְחוּ וְלֹא בוֹשׁוּ: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא עָזַבְתָּ דֹּרְשֶׁיךָ יְיָ: וְאַתָּה יְיָ אַל תִּרְחַק אֱלוּתִי לְעֶזְרָתִי חוּשָׁה: אַל תִּרְחַק מִמֶּנּוּ כִּי צָרָה קְרוֹבָה כִּי אֵין עוֹזֵר: שְׁמַע יְיָ וְחָנֵּנוּ יְיָ הֱיֵה עֹזֵר לָנוּ: רַחֵם אָב עַל בָּנִים תְּרַחֵם יְיָ עָלֵינוּ: ליו הישועה וכו׳

Gott, unser König und Heiligster! und schenke vollkommenen Frieden Deinen Auserkornen, setze uns zu Ehren und hebe unser Haupt empor! Unsere Lippen werden von Deinem Ruhme überströmen, wenn Du uns von unseren Plünderern erretetest; Deine Lehre und Deine Zeugnisse werden unser Labsal, die Erquickung unserer Seelen sein. Das Wort meiner Lippen, die Stimme meines Bittens höre und vernimm, meine Reden seien Dir angenehm und wohlgefällig wie Weihrauchduft! Mögen Deine Geliebten frohlocken und in Jubel nach Zion ziehen, um Deinen heiligen Tempelpalast nach seinem Rechte wieder herzustellen. — Du bleibst meine Hoffnung und Zuversicht, Du Hocherhabener, Großer und Furchtbarer! Deine Barmherzigkeit und Gnade erbitte ich, warte immer auf Deine Hilfe. Richte Du mein Recht, rächend das grausam vergossene Blut Deiner Diener, stürze Deine Widersacher und schütte über sie aus grimmige, wütende Strafe! — Du, Heiliger Israels, ihr Erlöser, König und Stolz! sind auch vom geraden Wege sie abgewichen und ist ihr Herz gefolgt den Augen, so erwäge ihren schmerzlichen Zustand und das drückende Joch ihrer Dienstbarkeit, und sei ihr Schild; schaue auf den Bund und sei erbarmungsvoll über den Überrest ihrer Menge! Eile, mir beizustehen, ergreife die Waffe gegen meine Dränger und Feinde, daß sie sich freuen und jauchzen die Dir vertrauen, wenn meine Wunde Du verbindest. Die mein Unglück wollen, lasse beschämt und in Schanden zurückweichen; die Dir glauben, stärke und kräftige Du, mein Erlöser und Fels meines Heils! Allmächtiger! Gott meiner Väter!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Dir vertrauten unsere Väter, vertrauten, und Du errettetest sie. Zu Dir schrieen sie und wurden gerettet, vertrauten Dir und wurden nicht zu Schanden. Es vertrauten Dir, die Deinen Namen erkennen, denn Du verlässest nicht, o Ewiger, die nach Dir forschen. Du, Ewiger, sei nicht fern; meine Stärke, eile zur Hilfe mir! Entferne Dich nicht von uns! denn die Not ist nahe und niemand hilft. Ach, höre, Gott, und sei uns gnädig! Gott sei unser Beistand! Wie ein Vater sich erbarmet über Kinder, so erbarme Dich, Ewiger, über uns!

ע"פ א"ב ונסוף ממוס בניסן בן זרח חוק.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

עקידה.

ר' אַהֲבַת עִוּוִי וְתַקֵּף חַבָּה. ר' בְּרִית נְעוּרִים זְכֹר וְחֶסֶד
תַּאֲוָה: גָּדֵר מְשׂוּכָה בְּמַסְלוּל נְתִיבָה. דָּרַךְ אָב וְדַרַךְ
בְּפְרִישׁוּת אַהֲבָה: הוֹעֵר מְקֻדָּם וּמְמֻזָּח הוּבָא. וְצֶדֶק
לְרַגְלָיו נִקְרָא וְנִתְוָה: זֶהֶר תּוֹעִים מְדֻרָּךְ תּוֹעֲבָה.
חֲשֻׁבָם מֵאֵשׁ וּמַלֻּהָבָה: טִירוֹת בָּתִּים מָאַס מִלַּיְשָׁבָה.
יְתֵדוֹת אֹהָלִים הִסִּיעַ בֶּעֳרָבָה: כָּלוּ רֹב יָמָיו בְּאֶפֶס
תִּקְוָה. לְמֶשֶׁךְ בֶּן בַּיִת כְּזֵקֶן בֵּיתוֹ לְהִתְחַשְׁבָה: מַאֲמָר
בְּבוֹא וּפָקִידָה בְּהִתָּקְרְבָה. נֶחֱנַט שְׂרִיג יֶשֶׁר וּמִשְׁעֶנֶת
שֵׁיבָה: שֶׁבֶר הוֹחַלְתּוֹ מִמְּךָ לֹא נִכְזָבָה. עֶשֶׂת
מַחְשַׁבְתּוֹ אֵלֶיךָ הוּשָׁבָה: פֶּקֶד בְּחִינָתוֹ בְּעֵת לְפָנֶיךָ
קָרְבָה. צִוִּיתוֹ עַל חֵשֶׁק תַּאֲוָתוֹ לְךָ לְהַקְרִיבָה: קַח נָא
אֶת בִּנְךָ אֶת יְחִידְךָ וְהַעֲלֵהוּ לְנֵדָבָה. רְצִיתִיו חֲשַׁקְתִּיו
לְרֵיחַ נִיחֹחַ לְהִתְעָרְבָה: שִׂיחַ פְּעִירָתוֹ בְּרֶגֶן וּתְנוּאוֹת
לֹא הֻרְבָּה. תַּעַן מְזוֹמֹתָיו לֹא הֵשִׁיב בְּתִשּׁוּבָה: בְּקַע
עֵצִים וּמַעֲרֶכֶת שְׁוֵה. נִין עָקֵד בְּרָצוֹן תַּאֲוָה: יָדָיו
וְרַגְלָיו קָשַׁר בְּעִנּוּד וַעֲנִיבָה. פֶּן בְּפִרְכּוּס יִפָּסֵל עֹלַת
חוֹבָה: מַאֲכֶלֶת לִשְׁחָטוֹ יָד כְּשָׁלַח בְּנֶפֶשׁ רָוָה. נַעַר
אַל תִּשְׁחַט קוֹל אֵלָיו בָּא: בִּי נִשְׁבַּעְתִּי עֵקֶב אֲשֶׁר עַל
יְחִידְךָ נַפְשְׁךָ לֹא עָצְבָה. זַרְעֲךָ אָשִׁית כְּצִמְחֵי רְבָבָה:
חַי הוּא וְאָפְרוֹ לְפָנַי צָבוּר וּמוּבָא. חָשׁוּב הוּא לְפָנַי
כְּטָבוּחַ בְּמוֹקֵד אַהֲוָה: זְכוּתוֹ הַמְצִיאֵנוּ בַּהֲרִיחֲךָ קְטֹרֶת

אהבת Gedenke, Herr, Deiner überschwenglichen Liebe, Deines gnädigen Wohlwollens, Deines Bundes den Du in unserer Jugendzeit mit uns geschlossen, als unser Stammvater (Abraham), sich ganz in Liebe Dir weihend, die rechte Bahn Deines umzäunten Gesetzes betrat und verfolgte. Von Morgen her ward er erweckt, von Osten hergebracht und Heil begegnete und folgte jedem seiner Schritte. Er warnte die Verirrten vor den abscheulichen Wegen und bewahrte sie vor den Höllenflammen. Er verschmähte es, in prächtigen Häusern zu wohnen, sondern zog mit seinen Zelten in den Ebenen umher. Ohne Hoffnung auf Kinder verbrachte er die meisten seiner Jahre und betrachtete seinen ältesten Hausdiener als Sohn. Als endlich die Verheißung kam und Gott ihn bedachte, da reifte ihm ein edler Sprößling, eine Stütze für sein Greisenalter; sein festes Vertrauen zu Dir wurde nicht getäuscht, sein starker Glaube an Dich bewährte sich ihm. — Dann kam die Zeit seiner Prüfung heran, in dem Du ihm befahlst, seinen teuern Liebling Dir darzubringen: „Nimm doch deinen einzigen Sohn und bringe ihn als freiwilliges Opfer; ich habe Wohlgefallen und Lust an ihm, er diene mir zum Wohlgeruche!“ Und er tat seinen Mund nicht auf, um zu murren oder sich zu weigern, er machte nicht den geringsten Einwand, sondern spaltete das Holz und ordnete den Altar und band mit williger Freude sein Kind; Hände und Füße knüpfte er zusammen, damit nicht durch ein etwaiges Zucken das Ganzopfer untauglich werde, und streckte frohen Mutes die Hand mit dem Messer aus, um ihn zu schlachten. Aber da erscholl ihm die Stimme: „Schlachte nicht den Knaben! Bei mir schwöre ich, weil sich deine Seele nicht wegen deines Einzigen betrübte, so will ich deine Nachkommen wie die Pflanzenmenge vermehren! Er lebe! doch die Asche (des statt seiner geopferten Widders) liege aufgehäuft vor mir! Er ist vor mir so betrachtet, als wäre er geopfert im Feuerbrande!“ — O laß uns seines Verdienstes teilhaftig werden, indem Du den

חֲעַרְבָה׃ קֶצֶף שִׁפְךָ וְחֵמָה תַּשְׁבִּית מִבַּת הַשּׁוֹבָבָה׃
ח׳ נקו׳ וְכַאֲשֶׁר בָּבְשׁוּ יָצָר וּשְׁנֵיהֶם עָקְרוּ לֵב הַתַּאֲוָה׃
קו״ח בֵּן יִכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת כַּעַסְךָ מִמְּשׁוּבָה׃ וּכְרַחֲמִים
גְּדֹלִים אֵלֶיהָ שׁוּבָה׃ וְתֹאמַר שׁוּבָה מְשׁוּבָה׃

אל מלך יושב וכו׳

טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו׃ טוֹב יְיָ לְקַוָּו לְנֶפֶשׁ
תִּדְרְשֶׁנּוּ׃ טוֹב וְיָחִיל וְדוֹמָם לִתְשׁוּעַת יְיָ׃ אֹהֵב צְדָקָה
וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְיָ מָלְאָה הָאָרֶץ׃ וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט׃
וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה׃ צֶדֶק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאֶךָ׃
חֶסֶד וֶאֱמֶת יְקַדְּמוּ פָנֶיךָ׃ לְמִשְׁפָּטֶיךָ עָמְדוּ הַיּוֹם כִּי
הַכֹּל עֲבָדֶיךָ׃ מִלְּפָנֶיךָ מִשְׁפָּטֵנוּ יֵצֵא עֵינֶיךָ תֶּחֱזֶינָה
מֵישָׁרִים׃ וַיְיָ לְעוֹלָם יֵשֵׁב כּוֹנֵן לַמִּשְׁפָּט כִּסְאוֹ׃ וְהוּא
יִשְׁפֹּט תֵּבֵל בְּצֶדֶק יָדִין לְאֻמִּים בְּמֵישָׁרִים׃ כִּי יְיָ שׁוֹפְטֵנוּ
יְיָ מְחֹקְקֵנוּ יְיָ מַלְכֵּנוּ הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ׃ נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז
מֵעוֹלָם אָתָּה׃ אֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט׃ חֶסֶד יְיָ מָלְאָה
הָאָרֶץ׃ בְּקוּם לַמִּשְׁפָּט אֱלֹהִים לְהוֹשִׁיעַ כָּל עַנְוֵי אֶרֶץ
סֶלָה׃ הָעִירָה וְהָקִיצָה לְמִשְׁפָּטֵנוּ׃ אֱלֹהֵינוּ וַאדֹנֵינוּ
לְרִיבֵנוּ׃ וְהוֹצִיא כָאוֹר צִדְקֵנוּ וּמִשְׁפָּטֵנוּ כַּצָּהֳרָיִם׃
כִּי עָשִׂיתָ מִשְׁפָּטִי וְדִינִי יָשַׁבְתָּ לְכִסֵּא שׁוֹפֵט צֶדֶק׃

לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶלָה׃ יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ
מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה׃ יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם
בֹּטֵחַ בָּךְ׃ יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ׃ כִּי
לֹא עַל צִדְקֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ׃

lieblichen Duft aufnimmst; beschwichtige den Zorn und verscheuche den Grimm von der verwilderten Tochter (Israel). Wie jene beiden ihr Gefühl aufhielten und das liebende Herz bezwangen, so möge Deine Barmherzigkeit Deinen Zorn von der Verirrten (Israel) zurückhalten; mit großem Erbarmen kehre Dich wieder zu ihr, sprechend: Kehre zurück, Verirrte!

טוב ה' לכל Allen ist der Ewige wohltätig, erbarmt sich seiner Werke aller. Gütig ist Gott den auf ihn Hoffenden, der Seele, die ihn sucht. Gut ists, zu hoffen und zu warten auf die Hilfe des Ewigen. Er liebet Gerechtigkeit und Recht, die Erde ist voll des Ewigen Gnade. Groß ist der Ewige Zebaoth im Gerichte, der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit. Gerechtigkeit und Recht sind Deines Thrones Stütze, Gnade und Wahrheit weilen vor Deinem Antlitz. Vor Deinem Gerichte stehen wir heute, denn alle sind Deine Diener. Von dir gehe unser Urteil aus, denn untrüglich schauen Deine Augen. Ewiglich herrscht der Ewige, fest steht zum Gericht sein Thron, und er richtet die Welt nach Gerechtigkeit, entscheidet über Nationen nach Billigkeit. Ja, Gott ist unser Richter, Gott unser Gesetzgeber, Gott unser König, Er wird uns helfen. Fest steht Dein Thron von jeher, von Ewigkeit her bist Du! Du liebest Gerechtigkeit und Recht, die Erde ist voll des Ewigen Gnade. Du erhebst Dich zum Gerichte, Gott, zu helfen allen Duldern auf Erden, Sela. Ermuntere Dich und erwache für unser Recht, unser Gott und Herr! für unseren Streit, und lasse gleich dem Lichte unsere Unschuld leuchten und unser Recht wie Mittagshelle! Denn Du führest mein Recht und mein Gericht, setzest Dich auf den Thron, gerechter Richter!

ליי הישועה Beim Ewigen ist die Hilfe; Deinen Segen über Dein Volk! Sela! Der Ewige Zebaoth sei mit uns unsere Zuflucht der Gott Jakobs! Sela! Ewiger Zebaoth, Heil dem Manne, der Dir vertraut! Ewiger, hilf! o König, antworte uns am Tage unseres Flehens! Denn nicht um unserer Tugenden willen legen wir unsere Bitten Dir vor,

כִּי עַל־רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדֹנָי שְׁמַע אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי
הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי שִׁמְךָ
נִקְרָא עַל־עִירְךָ וְעַל־עַמֶּךָ:

פומון. ע"פ א"כ.

מי קְאֲדֹנָי שְׁמַע אֲדֹנָי סְלָחָה. אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה
וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר. לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי
שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ:

מי אִם עֲבַרְנוּ תּוֹרוֹת. וְחָלַפְנוּ חֻקִּים. בִּיטָּה
בְּבְרִית שְׁלֹשֶׁת מְצוּקִים. גַּוַּע כָּאֲוֹר בְּךָ דַּבְקִים.
דָּפְיָם תַּשְׁלִיךְ בְּעִמְקֵי אֲרָקִים: הֲגֵנוּ אָתָּאנוּ לְךָ שׁוֹעִים
וַדַּלִּים. וְעוֹדִים לְשַׁלֵּם שָׁפָה תְּמוֹר אֵילִים. זַעַם אֹם
נָצָא בְּרוֹעַ מַעֲלָלִים. חָסְדְּךָ יְקַדְּמוּנוּ אֵל אֲלִים:
טֶרֶם תֹּאבַד שְׁאֵרִית עַמֶּךָ. יֶחֱמוּ עָלֵינוּ מֵעֶיךָ וְרַחֲמֶיךָ.
כִּי כָלִינוּ מִפְּנֵי זַעְמֶךָ. לְחָנֵנוּ חָפֵן מִשְׁמֶיךָ: מֵרֹב
פְּשָׁעִים הָלַכְנוּ קְדֹרָנִית. נַתְּנוּ בְיַד מַאֲרִיבֵי מַעֲנִית.
סַבּוּנוּ כְּרַבּוּרִים מוֹשְׁכֵי קֶשֶׁת וַחֲנִית. עָלֶיךָ הֲרַגְנוּ
שְׁמָאלִית וִימָנִית: פְּקוֹד הַיּוֹם גֶּפֶן יְמִינְךָ נָטָעָה. צָקוֹן
לַחֲשָׁה הַקְשִׁיבָה וּשְׁמָעָה. קַלַּע בְּיוֹן מְצוּל כְּבַד פְּשָׁעָה.
רוֹמְמוּתְךָ נֶצַח בְּפִיהָ לְהַבִּיעָה: שְׁפְטֵנוּ בְּצִדְקָתְךָ הַמֶּלֶךְ
הַמִּשְׁפָּט. שִׁבְתְּךָ עַל כִּסֵּא דִין וּמִשְׁפָּט. תּוֹכוֹר נָם לֹא
נַעֲשָׂה מִשְׁפָּט. תְּגוֹנֵן פְּרָחָיו הַיּוֹם בַּמִּשְׁפָּט. לְמַעַנְךָ
אֱלֹהַי כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ:

אֲדֹנָי שְׁמַע אֲדֹנָי סְלָחָה. אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר.
לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ:

sondern im Vertrauen auf Deine große Barmherzigkeit! Herr, erhöre! Herr, verzeihe! Herr, vernimm und willfahre, säume nicht! um Deinetwillen, mein Gott! denn nach Deinem Namen wird Deine Stadt und Dein Volk genannt.

אדני Herr, erhöre! Herr, verzeihe! Herr, vernimm und willfahre, säume nicht! um Deinetwillen, Gott! denn nach Deinem Namen wird Deine Stadt und Dein Volk genannt! — Haben wir die Lehren übertreten und die Gesetze überschritten, o so schaue auf den Bund mit den drei Stammvätern, und wirf die Fehler des an Dir fest anhangenden Stammes in die Tiefen der Erde! Wir erscheinen vor Dir, Reiche wie Arme, bereit, mit unseren Lippen die Opfertiere zu ersetzen; sollte ob unserer Taten Bosheit der Zorn ausbrechen wollen, so komme uns mit Deiner Gnade zuvor, Gott aller Götterwesen! daß der Überrest Deines Volkes nicht untergehe, laß Deine Liebe und Barmherzigkeit rege über uns sein; wir vergehen sonst vor Deinem Zorne. O wende Dich darum von Deinen Himmeln und sei uns gnädig! Trübsinnig gehen wir umher wegen unserer Sündenmenge, sind in die Hände solcher gegeben, die lang die Furchen über uns ziehen; Bogen- und Lanzenträger umringen uns wie Bienenschwärme und wir werden auf allen Seiten Deinetwegen getötet. O bedenke heute den Weinstock, den Deine Rechte gepflanzt, vernimm und höre das andächtige Gebet Deines Volkes und schleudere seine schwere Frevel in den Abgrund, auf daß es immerdar von Deiner Erhabenheit erzähle. Nach Deiner Gerechtigkeit richte uns, König des Rechtes! Wenn Du auf dem Throne des Gerichts und Rechtes sitzest, so gedenke doch des Stammvaters, der vor Dir um Schonung bat*) und schütze dessen Sprößlinge heute beim Gerichte, um Deinetwillen, Gott! denn nach Deinem Namen wird Deine Stadt und Dein Volk genannt!

*) Nämlich Abraham, der für die sündhaften Städte Sedom und Amorah betete (I. M. 18, 23—33).

אֵל מֶלֶךְ, יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים, מִתְנַהֵג בְּחֶסְדוּת מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ, מַעֲבִיר רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן, מַרְבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה לְפוֹשְׁעִים, עוֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם־כָּל־בָּשָׂר וְרוּחַ, לֹא כְרָעָתָם תִּגְמוֹל לָהֶם; אֵל שֶׁהוֹרִיתָנוּ לוֹמַר (מִדּוֹת) שָׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה, זְכָר־לָנוּ חֲיוֹם בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה, כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו מִקֶּדֶם, וְכֵן כָּתוּב, וַיֵּרֶד יְהוָה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה. (וְשָׁם נֶאֱמַר)

וַיַּעֲבֹר יְיָ עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא

יְהוָה יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה: וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ: סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ, מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ, כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ: וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ: אַתָּה תָקוּם תְּרַחֵם צִיּוֹן כִּי עֵת לְחָנְנָהּ כִּי בָא מוֹעֵד: וְכִחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה לֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכֶּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה: הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת צִיּוֹן, תִּבָּנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם: אָז תַּחְפֹּץ זִבְחֵי צֶדֶק עוֹלָה וְכָלִיל, אָז יַעֲלוּ עַל מִזְבַּחֲךָ פָּרִים:
וְעַתָּה יְיָ אָבִינוּ אָתָּה, אֲנַחְנוּ הַחֹמֶר וְאַתָּה יֹצְרֵנוּ וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כֻּלָּנוּ: אַתָּה יְיָ לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנּוּ, חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנוּ: זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה: זָכְרֵנוּ יְיָ בִּרְצוֹן עַמֶּךָ, פָּקְדֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ: זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם גָּאַלְתָּ

אל מלך Allmächtiger! König! der Du auf dem Throne der Barmherzigkeit sitzest und Gnade übest, der Du die Missetaten Deines Volkes vergibst und nach und nach hinwegnimmst, der Du Sündern viel Vergebung und Frevlern Verzeihung gewährest und allem Fleisch und Geist Wohltat erzeigst — o vergilt ihnen nicht nach ihrer Bosheit! Allmächtiger! der Du uns gelehrt hast, Dich nach Deinen dreizehn Gnadentiteln anzuflehen, gedenk uns heute den Bund dieser dreizehn, wie Du es einst dem Demütigen (Mosche) kund getan; denn so steht geschrieben (II. M. 34, 5): „Der Ewige ließ sich in der Wolke herab, stellte sich zu ihm hin und rief den Namen: Ewiger!"

Es zog nämlich der Ewige ihm vorüber und rief:

„Der Ewige, der Ewige, allmächtig, allbarmherzig und allgnädig, langmütig und groß an Gnade und Wahrheit, der die Gnade dem tausendsten Geschlechte aufbewahrt, der da vergibt Missetat, Frevel und Sünde und der rein macht!" — Vergib unsere Missetat und unsere Sünde und laß uns Dein Eigentum bleiben! Verzeihe uns, unser Vater, denn wir haben gesündigt; vergib uns, unser König, denn wir haben gefrevelt! denn Du, Herr! bist gütig und verzeihend und groß an Gnade allen, die Dich anrufen. —

ואתה קדוש Du, Allheiliger, thronst unter Lobgesängen Israels! Du bist, und Deine Jahre enden nie! Du erhebst Dich, erbarmst Dich Zions, wenn gekommen ist die Zeit, daß Du ihr gnädig bist. Ein göttlich Opfer ist ein zerknirschtes Gemüt; ein zerknirschtes und demütiges Herz, o Gott, verschmähest Du nicht! Tue Zion wohl in Deiner Huld, erbaue die Mauern Jerusalems! dann werden Opfer der Gerechtigkeit, Brand- und Ganzopfer Dir gefallen, dann wird man Stiere darbringen auf Deinem Altar.

Aber jetzt, o Ewiger — doch Du bist unser Vater! wir sind der Ton und Du unser Bildner, Deiner Hände Werk sind wir alle. Du, o Ewiger, wirst Deine Barmherzigkeit uns nicht entziehen; Deine Liebe und Treue werden uns stets bewahren.

Gedenke Deiner Barmherzigkeit, o Ewiger, und Deiner Gnade; denn sie sind von Ewigkeit her. Gedenke, Herr, auch unser, wenn Du Dein Volk begnadigst, suche uns heim mit Deiner Hilfe! Gedenke Deiner Gemeinde, die Du vormals Dir erworben, Deines Erbstammes, den Du befreiet, Zions

שֵׁבֶט נַחֲלָתֶךָ הַר צִיּוֹן זֵה שָׁכַנְתָּ בּוֹ: זְכֹר יְיָ חִבַּת יְרוּשָׁלָיִם
אַהֲבַת צִיּוֹן אַל תִּשְׁכַּח לָנֶצַח: זְכֹר יְיָ לִבְנֵי אֱדוֹם אֶת יוֹם
יְרוּשָׁלָיִם הָאֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוֹד בָּהּ: זְכֹר לְאַבְרָהָם
לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בָּךְ וַתְּדַבֵּר
אֲלֵהֶם אַרְבֶּה אֶת זַרְעֲכֶם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמָיִם: וְכָל הָאָרֶץ
הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֶתֵּן לְזַרְעֲכֶם וְנָחֲלוּ לְעֹלָם: זְכֹר
לַעֲבָדֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב. אַל תֵּפֶן אֶל קְשִׁי
הָעָם הַזֶּה וְאֶל רִשְׁעוֹ וְאֶל חַטָּאתוֹ:
אַל נָא תָּשֵׁת עָלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר נוֹאַלְנוּ וַאֲשֶׁר חָטָאנוּ:
חָטָאנוּ צוּרֵנוּ · סְלַח לָנוּ יוֹצְרֵנוּ:

חתום גלגזי הזמרוזים גרשם בר יהודה יזכה לחיי עד אמן.

יְגֹהַל עוֹנִי וְלַחֲטוֹא הוֹסַפְתִּי: הוֹסַפְתִּי אַשְׁמָה
וַתֶּרֶב רָעָתִי · רָעָתִי רַבָּה וְלִלְקוֹת חוֹבְתִי · חָבַבְתִּי
גָלוּת וְרִבְצִי שָׁכַחְתִּי: שָׁכַחְתִּי מִפְעָלוֹת יְיָ עוֹשִׂי · עוֹשֵׂי
נָמַשְׁנִי וְנָתָנַנִי בְּיַד מְעַשַּׁי · יְיָ מַעֲשַׂי וְשׂוֹמִי בְרַגְלִי
חַמָּה רָמָסִי · רָמָסִי וְדָרְסִי וְכִגְּרָן בְּסָסִי: יְיָ בָּסָסִי שֵׁדַד
וּמִיתָרַי נִתָּקוּ · נִתְּקוּ בָנַי וּמֵעַל גְּבוּלָם רָחָקוּ · רָחֲקוּ
מֵעָלַי וְנֶאֱקַת חֲלָלִים נָאָקוּ · נָאָקוּ וְנֶאֶנְחוּ וּמִכְאֵב לֵב
יִצְעָקוּ: יַצְעָקוּ בְּצַר לָמוֹ אֶל אֱלֹהֵי עֶלְיוֹן · עֶלְיוֹן
הוֹשִׁיעָה עַמְּךָ הָאֲבִיוֹן · יְיָ הָאֲבִיוֹן עַתָּה וְלָעָנִים מָגֵן
עֶלְיוֹן · עֶלְיוֹן חוּשָׁה לְעֶזְרַת עָנִי וְאֶבְיוֹן: יְיָ וְאֶבְיוֹן הַמְחֻלָּל
בְּפָשַׁע וּבְעוֹן מֻרְדָּא · מֻרְדָּא וּמְבֻכָּה אֶת שָׁפֵל וְאֶת
הַכָּפֵא · הַכָּפֵא וְשָׁפֵל הַנֶּאֱחָז בְּסִבָּה · בְּסִבָּה הַעֲלֵה

Berg, den Du bewohnt! Gedenke, Herr, Deiner Lust an Jerusalem, vergiß nicht Deine Liebe zu Zion! Gedenke auch, Herr, den Söhnen Edoms den Tag Jerusalems, als sie da schrieen: „Verheeret! verheeret bis auf den Grund!" Gedenke Deiner Diener, Abrahams, Isaaks und Israels, was Du ihnen bei Dir zugeschworen und ihnen zugesagt hast: Ich will eure Nachkommen so viel lassen werden wie die Sterne des Himmels, und dieses ganze Land, wovon ich gesprochen, will ich eueren Nachkommen geben und sie sollen es ewig als Erbgut besitzen. Gedenke Deiner Diener, Abrahams, Isaaks und Jakobs, kehre Dich nicht an die Hartnäckigkeit, den Frevel und die Sünde dieses Volkes! Rechne es uns doch nicht zum Verbrechen, daß wir töricht gewesen und gesündigt haben!

חטאנו Wir haben gesündigt, unser Schutz! verzeihe uns, unser Schöpfer!

גדול Groß ist mein Vergehen, ich häufte Schuld auf Sünden, und meine Laster nahmen zu; der Geißelzucht und der Vertreibung ward ich schuldig und mußte meine Wohnung vergessen. Die Werke Gottes, meines Schöpfers, hatte ich verlassen, darum verstieß er mich und übergab mich der Hand meiner Unterdrücker, die mich plündern, mit Füßen treten und wie in der Tenne auf mir dreschen. Mein Zelt ist zerstört und alle Stricke sind zerrissen, weggerissen meine Kinder, entfernt von ihrer Grenze, von ihrem Gotte entfernt. Es stöhnen und seufzen die Geschlagenen und schreien in ihrem Herzeleid und Drangsal zu Gott, dem Höchsten auf: „Höchster, hilf Deinem dürftigen Volke, das einst so hoch gewesen und jetzt so erniedrigt ist, eile, Höchster, den Armen und Leidenden beizustehen, den von Frevel Zerschlagenen, von Sünden Gebeugten, die im Netze gefangen sind!" Ja im Netze wurde die einst edle, zarte Nation gefangen, sie liegt darnieder in tiefer

חֲעֻגָּה וְרַבָּה: הָרַכָּה וְשִׁבָּה לָאָרֶץ בִּשְׁבָלָה. בְּשִׁפְלָה
הַשְׁפָּלָה וְהִשְׁמִיעָה קוֹל יְלָלָה. יו״ר יְלָלָה הֵילִילָה
וּבְמַר נֶפֶשׁ מְיַלֶּלָה. מְיַלֶּלָה יָיַ הַבִּימָה כִּי הָיִיתִי וּוֹלֶלָה:
יו״ר וּוֹלֶלָה הָיִתָה נִבְכָּרוֹת מָרְרָה בָּהּ. בָּהּ נִשְׁקָה אֵשׁ וְגֶרֶה
בָּהּ. בָּהָה גֵּרֶי וּמְאוֹרֵי נֶחְבָּא. נֶחְבָּא כְּבוֹדִי בְּבוֹא
הָוֶה עַל הָוֶה: הָוֶה מוֹעֲקָה מָלְאָה מָתְנֵינוּ. מָתְנֵינוּ
חָלָחֲלוּ וְנִשְׁבַּר לִבֵּנוּ. יו״ר לִבֵּנוּ דָוָה מִכְּבֶד עֲנִיֵּנוּ.
עֲנִיֵּנוּ זְכֹר וְרְאֵה אֶת חֶרְפָּתֵנוּ: יו״ר חֶרְפָּתֵנוּ חַעֲבֹר
וְחוֹסֶיךָ לֹא יְכַלְמוּ. יְכַלְמוּ הַנֶּחֱרִים בָּךְ וְיִפָּלוּ וְלֹא
יָקוּמוּ. יָקוּמוּ סַגְגֹרֵי, וְקַטֵּגֹרֵי יְדַמְּמוּ. יְדַמְּמוּ וְעַל
פֶּה יָד יָשִׂימוּ: יָשִׂימוּ לַיָּיַ כָּבוֹד וּתְהִלָּה. וּתְהִלָּה
וְרִנָּה בְּאַבּוּד בְּנֵי עֻוָּלָה. קו״ר עֻוָּלָה וְחַטָּאָה אַל
תַּחְשֹׁב לְסֻגָּלָה. סְגֻלָּה הוֹשִׁיעָה אַף עַל פִּי שֶׁבַּמְצוֹת
דַּלָּה: יו״ר דַּלָּה וְאֶמְלָלָה תְּנָה לָשֵׁם וְלִתְהִלָּה. תְּהִלָּה
תַּעֲטֶה בְּהַוְרִיחֵךְ קֶרֶן אֲפֵלָה. אֲפֵלָה הָאֵר וְרַחֲמֶיךָ לֹא
תִּכְלָא. תִּכְלָא עֲוֹנֵינוּ וְהַמְצֵא לָנוּ מְחִילָה: מְחִילָה
הַיּוֹם נִמְצָא לְפָנֶיךָ. לְפָנֶיךָ תָּבוֹא בְּרִית שָׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה
אֲשֶׁר כָּרַתָּ לְגֶאֱמָנֶיךָ: יו״ר נֶאֱמָנֶיךָ זְכֹר וּסְלַח נָא לַעֲוֹן
בָּנֶיךָ. בָּנֶיךָ בְּנֵי בְחוּנֶיךָ אַל תָּשִׁיבֵם רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ:

זְכָר־לָנוּ בְּרִית אֲבוֹת כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ:
וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי
יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר
וְהָאָרֶץ אִזְכֹּר:

Erniedrigung, laut heulend und bitter jammernd: „Schaue, o Gott, wie verachtet ich bin!" Verachtet ist die Stadt, in der Herrliches geredet wurde, das Feuer verbrannte sie und mein Glanz erlosch, mein Licht entwich, meine Herrlichkeit entfloh, da Unfall auf Unfall traf. Fesseln drücken unsere Lenden, daß sie wanken, unser Herz ist gebrochen von schwerem Elend; o gedenke des Elends und siehe unsere Schande! Räume die Schande weg und laß die auf Dich Vertrauenden nicht beschämt werden; die Dich erzürnen, sie mögen erröten und fallen, ohne sich wieder zu erheben. Laß meine Verteidiger sich erheben, meine Ankläger aber die Hand auf den Mund legen und schweigen! — Ehre, Ruhm und Lobgesang sei Dir, Ewiger, geweihet, wenn die Gewalttätigen verschwinden! — O rechne Deinen Auserkornen kein Unrecht und Vergehen an; hilf ihnen, wenn sie auch arm an Verdienste sind! Verschaffe den Armen und Verkommenen wieder Namen und Ruhm und erleuchte ihre Dunkelheit, Du, dessen Erbarmen nie endet! nimm unsere Schulden weg und gewähre uns Vergebung! Ja laß uns heute Vergebung vor Dir finden, laß den dreizehnfachen Gnadenbund, den Du Deinem Getreuen (Mosche) versichert*), sich bewähren! Deiner Treuen gedenkend, verzeihe Deiner Kinder Schuld; sie sind ja Deine Kinder, Kinder Deiner Geprüften, laß sie nicht leer von Dir zurückkehren!

זכר לנו ברית Gedenke uns den Bund der Stammväter, wie Du versprochen hast: „Ich werde meines Bundes mit Jakob, meines Bundes mit Isaak und meines Bundes mit Abraham gedenken und das Land bedenken."

*) Siehe oben S. 421.

זְכָר־לָנוּ בְּחֻקֵּי רִאשׁוֹנִים בַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ וְזָכַרְתִּי
לָהֶם בְּרִיתִי רִאשׁוֹנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ
עֲשֵׂה עִמָּנוּ כְּמוֹ שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ · וְאַף גַּם זֹאת בִּהְיוֹתָם
בְּאֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים לְכַלֹּתָם
לְהָפֵר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיהֶם:

In Frankfurt a. M. und einigen Gemeinden wird statt רחם dieses gebetet.

קַבֵּץ נִדָּחֵינוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב·
אִם יִהְיֶה נִדַּחֲךָ בִּקְצֵה
הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יְקַבֶּצְךָ יְיָ
אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקָּחֶךָ: הָשֵׁב
שְׁבוּתֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב· וְשָׁב יְיָ אֱלֹהֶיךָ
אֶת־שְׁבוּתְךָ וְרִחֲמֶךָ· וְשָׁב
וְקִבֶּצְךָ מִכָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר
הֱפִיצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה:
רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב· כִּי אֵל רַחוּם
יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא
יַשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־
בְּרִית אֲבֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לָהֶם: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ לְמַעַנְךָ
כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ· אָנֹכִי אָנֹכִי

רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב· כִּי אֵל רַחוּם
יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא
יַשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־
בְּרִית אֲבֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לָהֶם: כַּלֵּנוּ וְכַצֵּמֶר כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב·
לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה יֹאמַר יְיָ

הוּא

אִם

אִם יִהְיוּ חַטָּאֵיכֶם כַּשָּׁנִים
כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ אִם יַאְדִּימוּ
כַּתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ: זְרֹק
עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: וְזָרַקְתִּי
עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים
וּטְהַרְתֶּם מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם
וּמִכֹּל גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר
אֶתְכֶם: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ
לְמַעַנְךָ כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ:
אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה
פְּשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ
לֹא אֶזְכֹּר: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ
כָּעָב וְכֶעָנָן כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ:
מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן
חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי
גְאַלְתִּיךָ: כִּי בַיּוֹם
הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם
לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל
חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ:
הַלְבֵּן חַטָּאֵינוּ כַּשֶּׁלֶג וְכַצֶּמֶר
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה
יֹאמַר יְיָ אִם יִהְיוּ חַטֹּאֵיכֶם
כַּשָּׁנִים כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ אִם
יַאְדִּימוּ כַתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ:
אֲמָרֵינוּ הַאֲזִינָה יְיָ בִּינָה הַגִיגֵנוּ: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי
פִינוּ וְהֶגְיוֹן לִבֵּנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרֵנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ: כִּי לְךָ יְיָ
הוֹחַלְנוּ · אַתָּה תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ:

הוּא מִחֵה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי ·
וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: מְחֵה
פְשָׁעֵינוּ כָּעָב וְכֶעָנָן כַּאֲשֶׁר
אָמַרְתָּ מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ
וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי
כִּי גְאַלְתִּיךָ: זְרֹק עָלֵינוּ
מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב · וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם
מַיִם טְהוֹרִים וְטִהַרְתֶּם
מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכֹּל
גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם:
כַּכָּתוּב בְּיוֹם הַזֶּה
וְטִהֲרֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב · כִּי
בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם
לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל
חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ:
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב · לְכוּנָא וְנִוָּכְחָה
יֹאמַר יְיָ אִם יִהְיוּ חַטֹּאֵיכֶם
כַּשָּׁנִים כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ אִם
יַאְדִּימוּ כַתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אַל תַּעַזְבֵנוּ וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ.
וְאַל תַּכְלִימֵנוּ. וְאַל תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ. קָרְבֵנוּ
לְתוֹרָתֶךָ. לַמְּדֵנוּ מִצְוֹתֶיךָ. הוֹרֵנוּ דְרָכֶיךָ. הַט לִבֵּנוּ
לְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ. וּמוֹל אֶת לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָתֶךָ.
וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ בֶּאֱמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם. וּלְמַעַן שִׁמְךָ
הַגָּדוֹל תִּמְחוֹל וְתִסְלַח (ו״ח ותכפר) לַעֲוֹנֵינוּ כַּכָּתוּב
בִּדְבְרֵי קָדְשֶׁךָ לְמַעַן שִׁמְךָ יְיָ וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנִי כִּי
רַב הוּא:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְחַל וְסְלַח לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם
השבת הזה וביום הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. וְהַעֲתֵר־לָנוּ בְּתִפְלָתֵנוּ.

In Frankfurt a. M. wird hier das Folgende gebetet:
שֶׁאָנוּ עַזֵּי פָנִים וְאַתָּה רַחוּם וְחַנּוּן. אָנוּ קְשֵׁי עֹרֶף
וְאַתָּה אֶרֶךְ אַפַּיִם. אָנוּ מְלֵאֵי עָוֹן וְאַתָּה מָלֵא
רַחֲמִים. אָנוּ יָמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ
לֹא יִתָּמּוּ: מְחַה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ.
וְכוֹף אֶת יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֵּד לָךְ. וְהַכְנַע עֲרָפֵנוּ
לָשׁוּב אֵלֶיךָ. וְחַדֵּשׁ כִּלְיוֹתֵינוּ לִשְׁמוֹר פִּקּוּדֶיךָ.
וְתִתְלַבֵּשׁ בְּצִדְקוֹתֶיךָ. וְתִתְכַּסֶּה בְּרַחֲמֶיךָ.
וְתִתְעַטֵּף בְּחַנִּינוֹתֶיךָ. וְתִתְאַזֵּר בֶּחֱמִידוּתֶךָ. וְתָבֹא
לְפָנֶיךָ מִדַּת טוּבְךָ וְעַנְוָתָנוּתֶךָ. וְתַעֲשֶׂה עִמָּנוּ
כְּמִדַּת רַחֲמָנוּתֶךָ וּכְרוֹב חַסְדֶּיךָ. וּמוֹל אֶת לְבָבֵנוּ
לְאַהֲבָה (ולירא) אֶת שְׁמֶךָ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וּמָל
יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת לְבָבְךָ וְאֶת לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת
יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ:

מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. וְכוֹף אֶת יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֵּד לָךְ. וְהַכְנַע עֲרָפֵנוּ לָשׁוּב אֵלֶיךָ. וְחַדֵּשׁ כִּלְיוֹתֵינוּ לִשְׁמוֹר פִּקּוּדֶיךָ. וּמוֹל אֶת לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה (ולירא) אֶת שְׁמֶךָ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וּמָל יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת לְבָבְךָ וְאֶת לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃

סְלַח לָנוּ׃ מְחַל לָנוּ׃ כַּפֶּר לָנוּ׃

חון קהל.

כִּי אֲנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה אֱלֹהֵינוּ׃ אֲנוּ בָנֶיךָ וְאַתָּה אָבִינוּ׃
אֲנוּ עֲבָדֶיךָ וְאַתָּה אֲדוֹנֵנוּ׃ אֲנוּ צֹאנֶךָ וְאַתָּה רוֹעֵנוּ׃
אֲנוּ כַרְמֶךָ וְאַתָּה שׁוֹמְרֵנוּ׃ אֲנוּ נַחֲלָתֶךָ וְאַתָּה חֶלְקֵנוּ׃
אֲנוּ קְהָלֶךָ וְאַתָּה מוֹשִׁיעֵנוּ׃ אֲנוּ פְעֻלָּתֶךָ וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ׃
אֲנוּ סְגֻלָּתֶךָ וְאַתָּה קְרוֹבֵנוּ׃ אֲנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה מַלְכֵּנוּ׃
אֲנוּ רֵעֶיךָ וְאַתָּה דוֹדֵנוּ׃ אֲנוּ מַאֲמִירֶיךָ וְאַתָּה מַאֲמִירֵנוּ׃

In Frankfurt a. M. fängt man hier an לפניך אנא תבא u. s. w.

אֲנוּ עַזֵּי פָנִים וְאַתָּה רַחוּם וְחַנּוּן׃ אֲנוּ קְשֵׁה עֹרֶף וְאַתָּה
אֶרֶךְ אַפַּיִם׃ אֲנוּ מְלֵאֵי עָוֹן וְאַתָּה מָלֵא רַחֲמִים׃ אֲנוּ
יָמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר׃ וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃ (נ״ת אָנָּא)

תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ
עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ׃

אָשַׁמְנוּ׃ בָּגַדְנוּ׃ גָּזַלְנוּ׃ דִּבַּרְנוּ דֹפִי׃ הֶעֱוִינוּ׃
וְהִרְשַׁעְנוּ׃ זַדְנוּ׃ חָמַסְנוּ׃ טָפַלְנוּ שֶׁקֶר׃ יָעַצְנוּ
רָע׃ כִּזַּבְנוּ׃ לַצְנוּ׃ מָרַדְנוּ׃ נָאַצְנוּ׃ סָרַרְנוּ׃
עָוִינוּ׃ פָּשַׁעְנוּ׃ צָרַרְנוּ׃ קִשִּׁינוּ עֹרֶף׃ רָשַׁעְנוּ׃
שִׁחַתְנוּ׃ תָּעַבְנוּ׃ תָּעִינוּ׃ תִּעְתָּעְנוּ׃

סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ׃ וְאַתָּה
צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ׃

וְהַחֲשַׁעְנוּ וּפָשַׁעְנוּ. לָכֵן לֹא נִשָּׂאנוּ. וְתֹהוּ בָּלְבָּבֵנוּ
לַעֲוֹם דֶּרֶךְ רֶשַׁע. וְתִישׁ לָנוּ יֶשַׁע: בַּכָּתוּב עַל יַד
נְבִיאֶךָ. יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבֹתָיו וְיָשׁוּב
אֶל יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ:
הַזְּרוֹנוֹת וְהַשְׁגָּגוֹת אַתָּה מַפְקִיד. הַדָּעוֹת וְהָאֱמֶת.
הַגְּלוּיִים. וְהַנִּסְתָּרִים. לְפָנֶיךָ חָם גְּלוּיִם וִידוּעִים. מָה
אֲנוּ. מָה חַיֵּינוּ. מֶה חַסְדֵּנוּ. מַה צִּדְקֵנוּ. מַה יְשׁוּעָתֵנוּ:
מַה כֹּחֵנוּ. מַה גְּבוּרָתֵנוּ. וּמַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָּל הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי
הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי
הַשְׂכֵּל כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ.
וּמוֹתַר הָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם. וּמַה נְסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן
שְׁחָקִים. הֲלֹא כָּל הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם. וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל
חָי: אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל חַדְרֵי בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב:
אֵין דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָּ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

יו"ע שִׁמְךָ מְעוֹלָם עוֹבֵר עַל פָּשַׁע.
שׁוֹעָתֵנוּ תַּאֲזִין בְּעַמְּדֵנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְפִלָּה:
תַּעֲבוֹר עַל פֶּשַׁע לָעָם שָׁבֵי פָּשַׁע.
תְּמִחָה אַשְׁמָתֵנוּ (יו"ע פְּשָׁעֵינוּ) מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁתִּסְלַח לָנוּ עַל כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִמְחַל לָנוּ
עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וּתְכַפֵּר לָנוּ עַל כָּל פִּשָּׁעֵינוּ:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֹנֶס וּבְרָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָּעַת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְטוּי שְׂפָתַיִם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסֵּתֶר:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדֵעָת וּבְמִרְמָה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוֹר הַלֵּב:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת רֵעַ:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִעִּירַת זְנוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבְשִׁגָּגָה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְשׁוּת פֶּה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתַיִם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע:

וְעַ֖ל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בְּיוֹדְעִ֥ים וּבְלֹא יוֹדְעִֽים׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ׃
עַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בְּכַפַּ֥ת שְׁחַֽד׃
וְעַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בְּקַלְּח֥וּת וּבְכָזָֽב׃
עַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בְּלִשׁ֥וֹן הָרָֽע׃
וְעַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בְּלָצ֥וֹן׃
עַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בְּמַשָּׂ֥א וּבְמַתָּֽן׃
וְעַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בְּמַאֲכָ֥ל וּבְמִשְׁתֶּֽה׃
עַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בְּנֶ֥שֶׁךְ וּבְמַרְבִּֽית׃
וְעַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בִּנְטִ֥ית גָּרֽוֹן׃
עַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בְּשִׁקּ֥וּר עָֽיִן׃
וְעַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בְּשִׂ֥יחַ שִׂפְתוֹתֵֽינוּ׃
עַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בְּעֵינַ֥יִם רָמ֖וֹת׃
וְעַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בְּעַזּ֥וּת מֵֽצַח׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ׃
עַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בִּפְרִיקַ֥ת עֹֽל׃
וְעַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בִּפְלִילֽוּת׃
עַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בִּצְדִיַּ֥ת רֵֽעַ׃
וְעַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בִּצְרוּת עָֽיִן׃
עַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בִּקְלּ֥וּת רֹֽאשׁ׃
וְעַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בִּקְשִׁיּ֥וּת עֹֽרֶף׃
עַל חֵ֣טְא שֶׁחָטָ֑אנוּ לְפָנֶ֖יךָ בִּרְיצַ֥ת רַגְלַ֖יִם לָהָֽרַע׃

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת שָׁוְא׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁנָאַת חִנָּם׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׁוּמֶת יָד׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִמְחוּן לֵבָב׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ׳ מְחַל־לָנוּ׳ כַּפֶּר־לָנוּ׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלָה וְיוֹרֵד׃

In Frankf. a. M. u. mehreren Gemeinden wird hier das Untenstehende gebetet.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּי וְתָלוּי׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמַיִם׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי (נ״ו ועירות)׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ׳ מְחַל־לָנוּ׳ כַּפֶּר־לָנוּ׃

In Frankfurt a. M. u. mehreren Gemeinden wird nach dieser Ordnung gebetet.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם תָּלוּי׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמַיִם׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת׃ ועל כלם וכו׳.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין׃
סְקִילָה׃ שְׂרֵפָה׃ הֶרֶג׃ וְחֶנֶק׃ עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה
וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה׃ בֵּין שֶׁיֵּשׁ בָּהּ קוּם עֲשֵׂה׃
וּבֵין שֶׁאֵין בָּהּ קוּם עֲשֵׂה׃ אֶת שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־
שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ׃ אֶת שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ כְּבָר
אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ׃ וְהוֹדִינוּ לְךָ עֲלֵיהֶם׃ וְאֶת־
שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים׃
כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר הַנִּסְתָּרֹת לַיי אֱלֹהֵינוּ׃ וְהַנִּגְלֹת
לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד־עוֹלָם׃ לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
הַתּוֹרָה הַזֹּאת׃

וְאַתָּה רַחוּם מְקַבֵּל שָׁבִים וְעַל הַתְּשׁוּבָה
מֵרֹאשׁ הִבְטַחְתָּנוּ וְעַל הַתְּשׁוּבָה עֵינֵינוּ
מְיַחֲלוֹת לָךְ׃

וָדִוד עַבְדְּךָ אָמַר לְפָנֶיךָ שְׁגִיאוֹת מִי יָבִין
מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי׃ נַקֵּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִכָּל־
פְּשָׁעֵינוּ וְטַהֲרֵנוּ מִכָּל־טֻמְאוֹתֵינוּ וְזָרֹק עָלֵינוּ
מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ׃ כַּכָּתוּב עַל יַד
נְבִיאֶךָ וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים
וּטְהַרְתֶּם, מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם
אֲטַהֵר אֶתְכֶם׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲשִׁיבֵנוּ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם · שׁוּבֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְהָפֵר כַּעַסְךָ עִמָּנוּ · כִּי אַתָּה רוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה וְעַל הַתְּשׁוּבָה מֵרֹאשׁ הִבְטַחְתָּנוּ · כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְיָ אֱלֹהֶיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ בַּעֲוֹנֶךָ · וְנֶאֱמַר קְחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְיָ אִמְרוּ אֵלָיו כָּל תִּשָּׂא עָוֹן וְקַח טוֹב וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ:

וְנֶאֱמַר יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבֹתָיו
וְיָשֹׁב אֶל יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

וּמֵאַהֲבָתְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁאָהַבְתָּ אֶת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ · וּמֵחָמְלָתְךָ מַלְכֵּנוּ שֶׁחָמַלְתָּ עַל בְּנֵי בְרִיתֶךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת (יום השבת הזה ואת) יוֹם (צום) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילַת חֵטְא וְלִסְלִיחַת עָוֹן וּלְכַפָּרַת פֶּשַׁע:

Unser Gott und Gott unserer Väter! O, führe uns zu Dir zurück, laß uns heimkehren! erneuere unsere Tage wie in vorigen Zeiten! Tröste uns, Gott, unser Heil, laß ab von Deiner Ungnade gegen uns! Dir gefällt ja die Buße wohl, Du hast uns sie schon am Anbeginn verheißen. So wurde durch Deinen Propheten (Hosea 14, 2) niedergeschrieben: „O kehre zurück, Israel, hinauf zum Ewigen, deinem Gott, denn du bist sehr gefallen durch deine Sünde.“ Ferner heißt es: „Bringt nur Gebete mit, und kehrt zum Ewigen zurück! sagt Ihm: Du vergibst die Sünde gänzlich, wenn wir Besserung annehmen, und unserer Lippen Dank statt Farren Dir opfern!“

Ferner heißt es: „Es verlasse der Frevler seinen Weg, der Mann des Unrechts seine Gedanken, und kehre um zu dem Ewigen, daß Er sich seiner erbarme, zu unserm Gotte, denn Er verzeihet viel.“

ומאהבתך Und um Deiner Liebe willen, die Du, Ewiger, unser Gott, Deinem Volke Israel zugewendet, und um Deine Huld, o König, die Du Deinen Bundeskindern erwiesen, hast Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott, diesen (Sabbat und diesen) Versöhnungstag zur Vergebung unserer Vergehungen, zur Verzeihung der Sünden und zur Versöhnung der Missetaten.

פ' יוֹם אָתָא לְכַפֵּר פִּשְׁעֵי יְשֵׁנָה·

ק' הַיּוֹם בִּיאָתוֹ אַחַת בַּשָּׁנָה:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וְהָיְתָה זֹאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם
לְכַפֵּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל חַטֹּאתָם אַחַת
בַּשָּׁנָה· וַיַּעַשׂ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה:

פ' יוֹם גִּשְׁתֶּנוּ בְּחַנּוּנִים לַעֲמוֹד·

ק' הַיּוֹם דָּפְיֵנוּ אִם תִּשְׁמוֹר מִי יַעֲמוֹד:

כַּכָּתוּב בִּדְבְרֵי קָדְשֶׁךָ אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמָר־יָהּ אֲדֹנָי מִי יַעֲמוֹד:

פ' יוֹם הֲגִיגֵנוּ תַּאֲזִין וְתָבִין·

ק' הַיּוֹם וְהוּגֵנוּ תִּשְׁמַע וְחַטֹּאתֵינוּ תִּלְבֵּן:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה יֹאמַר יְיָ אִם יִהְיוּ חַטָּאֵיכֶם
כַּשָּׁנִים כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ אִם יַאְדִּימוּ כַּתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ:

פ' יוֹם זֶה נִתַּן תְּעוּדָה לָעָם זֶה·

ק' הַיּוֹם חַל בּוֹ צִיר סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה
לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד הֵנָּה: וְשָׁם נֶאֱמַר· וַיֹּאמֶר יְיָ סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ:

קו"מ בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַמֻּצָּא לָנוּ
מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ סְלַח נָא לְמַעַן שִׁמֶךָ:

פ' יוֹם טוֹב מֵאֵלֶּה הוֹרִיתָ לְעַמְּךָ·

ק' הַיּוֹם יְוַדַּע כִּי עַמְּךָ הַפְלִיטָה לְמַעַן תִּוָּרֵא:

כַּכָּתוּב בִּדְבְרֵי קָדְשֶׁךָ כִּי עַמְּךָ הַפְלִיטָה לְמַעַן תִּוָּרֵא:

פ' יוֹם בּוֹנְתָךְ לְהַצְלִיל כְּתָמִים·

ק' הַיּוֹם לְמָחוֹת כָּעָב פָּשַׁע בְּחוּרֵי מֵעַמִּים:

Vorb. יום Der Tag ist gekommen, die Missetaten Israels zu vergeben. Gem. Ein Tag, der nur einmal im Jahre kommt. Wie geschrieben steht in Deiner Lehre (Levit. 16, 34): „Dieses sei euch ein ewiges Gesetz, die Kinder Israel wegen aller ihrer Sünden zu entsühnen einmal im Jahre. Man tat, wie der Ewige dem Mosche befohlen."

V. Ein Tag, an welchem wir mit Gebet vor Dir stehen. G. Heute können wir nicht bestehen, wenn Du uns Sünden willst zurechnen. So steht in Deinen heiligen Worten geschrieben: „So Du Sünden willst zurechnen, Herr! wer kann bestehen?

V. Ein Tag, an welchem Du unser Anliegen horchst und vernimmst. G. Heute nimmst Du unsere Reue an und reinigst uns von Sünden. So wurde durch Deinen Propheten (Jes. 1, 18) geschrieben: „Kommt laßt uns rechten, spricht der Ewige: so euere Sünden wie Scharlach sind, sollen sie weiß werden wie der Schnee; wenn sie rot sind wie Purpur, sollen sie gleich der Wolle werden!"

V. An diesem Tage wurde dem Volke das Zeugnis gegeben. G. Heute bat der treue Bote (Mosche): „O, vergib doch diesem Volke!" Wie geschrieben steht in Deiner Lehre: „So verzeihe doch die Missetat dieses Volkes, nach Deiner großen Gnade, und wie Du von Ägypten aus bis jetzt schon so oft Nachsicht mit dieser Nation gehabt." Dabei heißt es ferner: „Der Ewige sprach: ich verzeihe, wie Du gesagt hast."

V. u. G. בעבור Um Deines glorreichen Namens willen, willfahre uns, der Du verzeihest und vergibst! O vergib doch um Deines Namens willen.

V. Einen Tag, frommender als tausend Opfer, hast Du Deinem Volke zugeteilt. G. Heute machst Du kund, daß bei Dir Vergebung steht. So steht in Deinen heiligen Worten geschrieben: „Vergebung steht allein bei Dir, auf daß man Dich ehrfürchte."

V. Einen Tag, den Du bestimmt zur Reinigung der Sündenbefleckten. G. Heute schwinden wie Wolken dahin die Missetaten des auserwählten Volkes.

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ
וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ׃

יוֹם מְחִילָה בִּשְׂרָתָ לְצִיר בְּרֶשֶׁם׃

קְרִיאַת בְּשֶׁם׃

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וַיֵּרֶד יְיָ בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְיָ׃
וַיַּעֲבֹר יְיָ עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב
חֶסֶד וֶאֱמֶת׃ נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה׃

קוֹ״פ בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הִמָּצֵא לָנוּ
רַחוּם וְחַנּוּן רַחֵם נָא לְמַעַן שִׁמֶךָ׃

יוֹם שַׁמְתּוֹ לִסְלִיחָה מוֹחֵל׃

קְרִיאַת חֵל׃

כַּכָּתוּב בִּדְבָרֶי קָדְשֶׁךָ יַחֵל יִשְׂרָאֵל אֶל
יְיָ כִּי עִם יְיָ הַחֶסֶד וְהַרְבֵּה עִמּוֹ פְּדוּת׃

יוֹם פְּשָׁעֵינוּ בְלֵב־יָם תְּמַצֶּה׃

קְרִיאַת תְּחַפֵּשׂ וָעוֹן לֹא יִמָּצֵא׃

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ בַּיָּמִים הָהֵם וּבָעֵת הַהִיא
נְאֻם יְיָ יְבֻקַּשׁ אֶת עֲוֹן יִשְׂרָאֵל וְאֵינֶנּוּ וְאֶת חַטֹּאת
יְהוּדָה וְלֹא תִמָּצֶאינָה כִּי אֶסְלַח לַאֲשֶׁר אַשְׁאִיר׃

יוֹם קְרִיאַת (נ״פ קָרָאתָ) תַּחֲנוּנִים לְסַפֵּר׃

קְרִיאַת רִשְׁעֲנוּ בּוֹ יְתַכַּפֵּר׃

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם
לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ׃

יוֹם שְׁמָמוֹת הֵיכָלְךָ הַבְּיטָה׃

קְרִיאַת הַיּוֹם תַּחַן אָוֶן הַטֵּה לָנוּ לְהַבְּיטָה׃

So wurde durch Deinen Propheten (Jes. 44, 22) geschrieben: „Ich lasse sie wie Wolken hinschwinden, deine Missetaten, und wie Dunst deine Vergehungen; kehre zurück zu mir, ich erlöse dich."

Vorb. An diesem Tage verkündetest Du durch Deinen Boten die frohe Botschaft der Verzeihung. Gem. Heute stand er bei Dir, und Du riefst mit Namen. Wie geschrieben steht in Deiner Lehre: „Der Ewige ließ sich in der Wolke herab, stellte sich zu ihm hin, und rief den Namen Ewiger — nämlich die Erscheinung des Ewigen zog an Mosche vorüber und rief: „Ewiger, Ewiger, Gott, barmherzig und gnädig, „langmütig, reich an Huld und Treue, der bewahret Huld bis „in das tausendste Geschlecht, der vergibt Missetat, Frevel „und Sünde, und befreit von Strafe."

V. u. G. בעבור Um Deines glorreichen Namens willen willfahre uns, Gnädiger und Barmherziger! sei uns doch gnädig, um Deines Namens willen.

V. Ein Tag, den Du zur Vergebung bestimmt. G. Heute findet Erlösung bei Ihm, der Ihm vertraut. So steht in Deinen heiligen Worten geschrieben: „Vertraue, Israel, dem Herrn! denn bei dem Herrn ist Güte, und der Erlösung viel bei Ihm."

V. Ein Tag, an welchem unsere Missetaten in des Meeres Tiefe sinken. G. Heute suche nur Tugenden, laß die Sünden unfindbar werden! So wurde durch Deinen Propheten (Jeremias 50, 20) geschrieben: „In jenen Tagen und in jener Zeit — spricht der Ewige — wird man Israels Sünden suchen, aber nicht treffen, und Jehudahs Vergehungen werden nicht zu finden sein; denn ich werde dem Überreste (Israel) verzeihen."

V. Ein Tag bestimmt zu Gebeten. G. Heute werden unsere Übeltaten verziehen. Wie geschrieben steht in Deiner Lehre: „Denn an diesem Tage wird er euch entsühnen, euch zu reinigen; von allen euern Sünden vor dem Ewigen sollt ihr rein werden!"

V. An diesem Tage schaue herab auf Deinen Tempel, er ist verwüstet! G. Heute neige Dein Ohr zu unserm Gebete!

כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ וּשְׁמַע פְּקַח עֵינֶיךָ
וּרְאֵה שִׁמְמוֹתֵינוּ וְהָעִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שִׁמְךָ עָלֶיהָ. כִּי לֹא עַל
צִדְקֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים: אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה
אַל תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ:

קו״ף בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַמֻּצָּא לָנוּ שׁוֹמֵעַ
תְּפִלָּה שְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

ע״פ א״ב. מון קסג

אַדִּיר וְנָאוֹר. בּוֹרֵא דֹק וְחָלֵד. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
גּוֹלֶה עֲמוּקוֹת. דּוֹבֵר צְדָקוֹת. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
הָדוּר בִּלְבוּשׁוֹ. וְאֵין זוּלָתוֹ. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
וֹזֵקֵף כְּפוּפִים. חוֹנֵן דַּלִּים. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
טָהוֹר עֵינַיִם. יוֹשֵׁב שָׁמַיִם. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
כּוֹבֵשׁ עֲוֹנוֹת. לוֹבֵשׁ צְדָקוֹת. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
מֶלֶךְ מְלָכִים. נוֹרָא וְנִשְׂגָּב. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
סוֹמֵךְ נוֹפְלִים. עוֹנֶה עֲשׁוּקִים. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
פּוֹדֶה וּמַצִּיל. צוֹעֶה בְּרֵב כֹּחוֹ. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
קָרוֹב לְקוֹרְאָיו. רָם וּמֻאָזִּין שַׁוְעָה. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. תּוֹמֵךְ תְּמִימִים. מִי אֵל כָּמוֹךָ:
נִשָּׂא עָוֹן. וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע. מִי אֵל כָּמוֹךָ:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ

מִי אֵל כָּמוֹךָ נִשָּׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ
לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ
יִכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם: וְכָל־

So steht in Deinen heiligen Worten geschrieben: „Neige Dein Ohr, o Herr, und höre, öffne Deine Augen und siehe unsere Zerrüttung und die Stadt, die nach Deinem Namen genannt ward. Denn nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unsere Bitten vor Dir nieder, sondern im Vertrauen auf Deine große Barmherzigkeit. Herr, erhöre! Herr, verzeihe! Herr, vernimm! willfahre, zögre nicht! um Deinetwillen, mein Gott! denn nach Deinem Namen wird Deine Stadt und Dein Volk genannt."

V. u. G. בעבור Um Deines glorreichen Namens willen, willfahre uns, Erhörer des Gebets! O, erhöre unser Gebet um Deines Namens willen.

אדיר Allmächtig und allwissend, der Himmel schuf und Erde —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!
Der Verborgenheit enthüllet, Gerechtigkeit verkündet —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!
Glänzend im Majestätsgewande, Keiner ist außer Ihm —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!
Der aufrichtet die Gebeugten, begünstiget die Dürftigen —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!
Lautren Blickes, im Himmel thronend —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!
Vergehen unterdrückend, in Milde gehüllt —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!
König der Könige, ehrfurchtgebietend und erhaben —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!
Der stützet die Fallenden, erhöret die Bedrückten —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!
Erlöser und Befreier, daherschreitend in der Fülle seiner Kraft —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!
Der nahe den Ihn Anrufenden, hoch thronet, doch das Flehen höret
Wer ist, o Gott, Dir gleich!
Waltend in Himmelshöhen, Unschuldige stützend —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!
Der Sünde vergibt, Missetat verzeiht —
Wer ist, o Gott, Dir gleich!

מי Wer ist, o Gott, wie Du, der Sünden vergibt und Missetaten erläßt dem Überreste Seines Erbes! Er läßt Seinen Zorn nicht ewiglich dauern, denn Er ist gütig. Er wird sich abermals unser erbarmen und unsere Sünden unterdrücken. Ja, Du wirst all ihre Sünden versenken in die Tiefe des Meeres. Und all die Sünden Deines Volkes, des Hauses

חַטֹּאת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל תַּשְׁלִיךְ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר לֹא־יִוָּכְרוּ וְלֹא־יִפָּקְדוּ וְלֹא־יֵעָלוּ עַל־לֵב לְעוֹלָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְחַל לְעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (השבת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ (וְחַטֹּאתֵינוּ) מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְּשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא־אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמְחָלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ (אלא אתה). בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה. מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (השבת ו) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

Israel, wirst Du versenken an einen Ort, wo ihrer nicht erwähnt und gedacht wird, und sie ewiglich nicht in den Sinn kommen. Erzeige Jakob Treue, Abraham Huld, wie Du ihnen — unseren Voreltern — in den Tagen der Vorwelt zugeschworen hast.

אא"א Unser Gott und Gott unserer Väter! Vergib unsere Sünden an diesem (Sabbat und) Versöhnungstage; tilge, laß verschwinden vor Deinen Augen unsere Missetaten und Vergehungen, nach jener Verheißung: „Ich, ja ich tilge deine Missetaten um meinetwillen, und deiner Vergehungen gedenke ich nicht." Ferner heißt es: „Ich lasse wie Wolke hinschwinden deine Missetaten und wie Dunst deine Vergehungen; kehre zurück zu mir, ich erlöse dich!" Ferner: „Denn an diesem Tage wird er euch entsühnen, euch zu reinigen; von allen eueren Sünden vor dem Ewigen sollt ihr rein werden." (Am Sabbat: Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe!) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Anteil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch deine Hilfe; (Am Sabbat: laß uns o Ewiger, unser Gott, in Liebe und Wohlgefallen Deinen heiligen Sabbat genießen, daß an ihm ruhe Israel, das Deinen Namen heiligt;) läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen! Denn Du bist Israel vergebend und verzeihend den Stämmen Jeschuruns in allen Geschlechtern; wir haben außer Dir keinen König, verzeihend und vergebend, wie Du. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der unsere Sünden und die Sünden seines Volkes, des Hauses Israel, verzeiht und vergibt, und so alljährlich unsere Verschuldungen hinwegnimmt — König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbat,) Israel und den Versöhnungstag!

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

*) וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר:

*) מין ספר"ם ספריכט דיא געווינדע והערב, וואהרענד דיא כהנים נוסח דוכן געהען.

וְתֶעֱרַב עָלֶיךָ שִׂיחָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּקְטֹרֶת. אָנָּא רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים חָשֹׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָם. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

סה"ס עכ"פ מודים וגו'. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שְׁאוֹתְךָ לְבַדְךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

*) ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unsrer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertrauet sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohltaten, die Du uns zu jeder Zeit — des Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist, unser Schöpfer, Schöpfer von Anbeginn. Benedeiung und Dank Deinem großen und heiligen Namen, der Du uns am Leben und aufrecht erhalten! So laß uns ferner leben und erhalte uns, sammle unsere Vertriebenen zu den Vorhöfen Deines Heiligtums, Deine Gesetze zu befolgen, nach Deinem Willen zu handeln und Dir mit ganzem Herzen zu dienen, da wir Dir dankbar sind. Gelobt sei Gott, dem allein der Dank gebühret. —

ועל Für all dies sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכתוב O, schreibe zum glücklichen Leben ein alle Deine Bundeskinder!

וכל Und alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe! Sela! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, segne uns mit dem dreifachen Segen, welcher in der durch Deinen Diener Mosche geschriebenen Lehre enthalten ist, und welcher gesprochen wurde durch Aharon und seine Söhne, die **Priester**, Dein heiliges Volk, wie es heißt:

---

*) In Frankfurt a. M. spricht die Gemeinde ותערב, während die כהנים zum דוכן gehen.

ותערב Nehme unser Flehen wohlgefällig auf, wie ehedem die Ganz- und Brandopfer! O Erbarmungsvoller, in Deiner großen Barmherzigkeit stelle Deine Wohnung in Zion, den Opferdienst in Jerusalem wieder her. Laß unsre Augen es schauen, wenn Du in Barmherzigkeit nach Zion zurückkehrst, und in Ehrfurcht werden wir dort Dir wieder dienen, wie in den Tagen der Vorzeit, wie in den früheren Jahren. Gelobt seist Du, Ewiger, dem allein wir in Ehrfurcht dienen!

והכהנים מברכים.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בִּקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל־אַהֲרֹן, וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

הש"ץ מקרא. הקהל עונה.

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

יְיָ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה־אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ:

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמְרֵנִי אֵ כִּי חָסִיתִי בָךְ: כשהכהנים מנגנים וישמרך חומרי זה.

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה הוּא אֵיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיְּהֵיוּ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלַי אִם טוֹבִים הֵם חַזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמַרְיָם הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרִחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת קִלְלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל לְטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וּתְחָנֵנִי וְתִרְצֵנִי: אָמֵן.

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו אִתָּנוּ סֶלָה:

יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת:

פָּנֵיו פְּנֵה־אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי־יָחִיד וָעָנִי אָנִי:

אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

וְיִחֻנֶּךָּ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ: ר"ש"ע.

יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ. וּמְצָא־חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:

יְיָ חָנֵּנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים אַף־יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:

Die Prieſter ſprechen:

ברוך Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, unſer Gott, Weltregent, der Du uns mit der Heiligkeit Aharons geheiligt und uns befohlen haſt, Dein Volk Israel liebevoll zu ſegnen!

Die Prieſter:	Die Gemeinde:
Es ſegne dich	Es ſegne dich von Zion aus der Herr, der Himmel ſchuf und Erde!
Der Ewige	Ewiger, unſer Herr, wie mächtig iſt Dein Name auf der ganzen Erde!
Und behüte dich!	Behüte mich, Herr! denn Dir habe ich mich anvertraut!
Es laſſe leuchten	Gott ſei uns gnädig, gib uns ſeinen Segen und laſſe uns ſein Antlitz leuchten! Sela.
Der Ewige	Der Ewige, der Ewige, Gott, barmherzig und gnädig, langmütig und voller Huld und Treue.
Sein Antlitz	O wende Dich zu mir, ſei mir gnädig, denn einſam und bedrängt bin ich.
Dir	Zu Dir, Ewiger, erheb' ich meine Seele!
Und ſei dir gnädig!	Wie Knechte ſchauen auf die Hand ihres Herrn, wie eine Magd auf die Hand ihrer Gebieterin, ſo ſchauen unſere Augen hin zu unſerm Gotte, bis er uns gnädig iſt.
Es erhebe	Er empfange Segen vom Ewigen, gerechten Lohn vom Gotte ſeines Heils und finde Gunſt und Wohlwollen in den Augen Gottes und der Menſchen.
Der Ewige	Ewiger, ſei uns gnädig! wir harren Dein; mit jedem Morgen leiſte uns neuen Beiſtand, ſei Hilfe uns, in Zeiten der Not!

פָּנָיו אַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר לִי הַטֵּה־
אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא מַהֵר עֲנֵנִי:

אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת־עֵינַי הַיּשְׁבִי בַּשָּׁמָיִם:

וְיָשֵׂם וְשָׂמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲנִי אֲבָרֲכֵם:

לְךָ לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח
וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה
וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:

שָׁלוֹם שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו:

בזערי ליון כתוב זלץ יזמר אלל שלום הרבנן רק יזמר זה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן חֶרְשַׁת חַסְדֶּיךָ
וְגָדֵל רַחֲמֶיךָ הַפְּשׁוּטִים וּלְמַעַן טָהֳרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
בֶּן־עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת הַיּוֹצֵא מִפְּסוּקִים שֶׁל־בִּרְכַּת כֹּהֲנִים
הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדֻשֶּׁךָ שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב לִי בְּקָרְאִי לָךְ
וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי וְאַנְקָתִי תָּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֶנְקַת יַעֲקֹב תְּמִימֶךָ
הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם. וְתַצִּילֵנִי וּלְכָל־נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנָתֵנוּ וּשְׂרֵידָתֵנוּ בְּרֵוָח
וְלֹא בְּצָמְצוּם בְּהֶתֵּר וְלֹא בְּאִפּוּר בְּנַחַת וְלֹא בְּצַעַר מִתּוֹךְ יָדְךָ הָרְחָבָה
כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ פַּסַּת לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבֶגֶד לְלְבּוֹשׁ לְיַעֲקֹב אָבִינוּ הַנִּקְרָא אִישׁ
תָּם. וְתִתְּנֵנוּ לַאֲהֻבָה וּלְחֶן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאֵינוּ. וְיִחְיוּ דְבָרַי
נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ. כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקֶךָ בְּשָׁעָה שֶׁהִלְבִּישׁוֹ
אָבִיו כְּתֹנֶת פַּסִּים לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו.
וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלָאוֹת וְנִסִּים וּלְטוֹבָה אוֹת. וְתַצִּילֵנִי בְּדַרְכִּי וְתֵן בְּלִבִּי
בִּינָה לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיךָ.
וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת וּתְטַהֵר רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְתַאֲרִיךְ יָמַי
(וִימֵי אִשְׁתִּי, וּבָנַי, וּבְנוֹתַי) (וִימֵי אָבִי וְאִמִּי)
בְּטוֹב וּבְנְעִימוּת בְּרֹב עֹז וְשָׁלוֹם. אָמֵן סֶלָה:

ויכוין לסיים עם הכהנים כדי שיענו הקהל אָמֵן:

Sein Antlitz Verbirg nicht Dein Antlitz vor mir, am Tage meiner Angſt neige Dein Ohr mir zu, am Tage, da ich Dich rufe, eile, erhöre mich!

Dir Zu Dir erheb' ich meine Augen, der Du im Himmel throneſt!

Und gebe Sie ſollen meinen Namen über die Kinder Israels ausſprechen, und ich werde ſie ſegnen.

Dir Dir, Ewiger! gehört die Größe und die Macht und der Ruhm und der Sieg und die Majeſtät, ja alles im Himmel und auf Erden! Dein, Ewiger, iſt das Reich, und Du biſt das Haupt über alles!

Frieden! Friede! Friede dem Fernen und dem Nahen, ſpricht der Ewige; ich habe ihm ausgeholfen!

Nachdem die Prieſter den Segen beendigt, ſpricht die Gemeinde:

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה.
אַתָּה שָׁלוֹם וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם.
יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ
וְעַל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים
וּבְרָכָה לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

Herr, der Du mit Allmacht im Himmel throneſt; bei Dir iſt Friede und mit Deinem Namen Friede. O möchte es Dein Wille ſein, uns und Deinem ganzen Volke Israel zu ſchenken Leben, Segen und immerdauernden Frieden! —

וכל הנים מחזירים פניהם כלפי ההיכל ואומרים:

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים, עָשִׂינוּ מַה שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ. הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתָתָּ לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

Vorb. שִׂים שָׁלוֹם וכו'.

הכהנים יזהרו בנעילת שלש מנעליהם שלא יגעו בם בידיהם ואם נגעו יחזרו ליטול ידיהם.

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם.

וְנֵאָמַר כִּי בִי יִרְבּוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים: לְחַיִּים טוֹבִים תִּכְתְּבֵנוּ: אֱלֹהִים חַיִּים. כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים: בִּכְתָב וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פותחים הארון.

הַיּוֹם תְּאַמְּצֵנוּ: אמן

הַיּוֹם תְּבָרְכֵנוּ: אמן

הַיּוֹם תְּגַדְּלֵנוּ: אמן

הַיּוֹם תְּרַחֲשֵׁנוּ לְטוֹבָה: אמן

הַיּוֹם תִּשְׁמַע שַׁוְעָתֵנוּ: אמן

הַיּוֹם תְּקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ: אמן

(הַיּוֹם תִּתְמְכֵנוּ בִּימִין צִדְקֶךָ: אמן)

הַיּוֹם תְּמַחֵל וְתִסְלַח לְכָל עֲוֹנוֹתֵינוּ: אמן

קוברים הארון.

כְּהַיּוֹם הַזֶּה תְּבִיאֵנוּ שְׂשִׂים וּשְׂמֵחִים בְּבִנְיַן שָׁלֵם. בַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וַהֲבִיאוֹתִים אֶל הַר קָדְשִׁי. וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי. עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחִי. כִּי בֵיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל הָעַמִּים:

שים Verleihe Frieden, Glück, Segen, Gunſt, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, alle wie einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabſt Du uns, Ewiger, unſer Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil, Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu ſegnen.

בספר O, laß im Buche des Lebens, des Segens, des Friedens und des ehrbaren Auskommens uns erwähnt und verzeichnet ſein vor Dir, daß wir und Dein ganzes Volk Israel gelangen zu glückſeligem Leben und zum Frieden.

ונאמר Ferner heißt es: Denn durch mich häufen deine Tage ſich; deine Lebensjahre werden dir verlängert. — O verzeichne uns zum glücklichen Leben, lebendiger Gott! o ſchreibe uns ein in das Buch des Lebens; wie geſchrieben ſteht: Ihr aber, die ihr anhanget dem Ewigen, euerm Gotte, ihr lebet alleſamt heute.

Heute möchteſt Du uns Kraft verleihen. Amen.
Heute möchteſt Du uns ſegnen. Amen.
Heute möchteſt Du uns emporheben. Amen.
Heute möchteſt Du nach uns ſchauen zum Heile. Amen.
Heute möchteſt Du unſer Flehen erhören. Amen.
Heute möchteſt Du in Erbarmen und Wohlgefallen unſer Gebet vernehmen. Amen.
(Heute möchteſt Du uns ſtützen mit Deiner ſiegreichen Rechten. Amen.)
Heute möchteſt Du all unſere Sünden vergeben und verzeihen. Amen.

Am heutigen Tage wirſt Du uns freudig und fröhlich hineinführen in den Tempel Schalem, wie es niedergeſchrieben iſt durch Deinen Propheten (Jeſaias 56, 7): „Ich werde ſie hinleiten nach meinem heiligen Berge, werde ſie erfreuen in meinem Bethauſe; ihre Brandopfer und Speiſeopfer werden angenehm ſein auf meinem Altar! denn mein Haus wird ein Bethaus ſein für alle Völker.“

וְנֶאֱמַר וְיַצַּוְּנוּ יְיָ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לְיִרְאָה אֶת יְיָ אֱלֹהֵינוּ. לְטוֹב לָנוּ כָּל הַיָּמִים לְחַיֹּתֵנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְנֶאֱמַר וּצְדָקָה תִּהְיֶה לָּנוּ כִּי נִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ: וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם יִהְיֶה לָּנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל עַד הָעוֹלָם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עוֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:

זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק' קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק' יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק' עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:

Ferner heißt es (5. B. M. 6, 26): „Da gebot uns der Ewige, alle dieſe Satzungen auszuüben, Ihn, den Ewigen, unſern Gott, zu fürchten, auf daß es uns zu allen Zeiten wohlergehe, und wir leben mögen, wie heutigen Tages.“ Ferner heißt es daſelbſt: „Auch wird es uns dabei zur Gottſeligkeit gerechnet, wenn wir vor dem Ewigen, unſerm Gott, alle die Gebote befolgen, wie Er ſie uns vorgeſchrieben hat.“ Gerechtigkeit, Segen, Erbarmen, Leben und Frieden wird uns und ganz Israel beſchieden werden in Ewigkeit. Gelobt ſeiſt Du, Ewiger, Stifter des Friedens!

ויעתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen haſt! Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je geweſen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach ſeinem Willen erſchaffen hat. Möge er herbeiführen ſein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und beim Leben des ganzen Hauſes Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf ſprechet:

Amen! ſein großer Name ſei geprieſen in alle Ewigkeit!

Gelobt und geprieſen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt ſei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgeſprochen worden! — Darauf ſprechet: Amen!

Gem. O, nimm in Barmherzigkeit und Wohlgefallen unſer Gebet an!

Möge das Gebet und Flehen von ganz Israel gnädig aufgenommen werden vor dem Vater im Himmel! — Darauf ſprechet: Amen!

Gem. Gelobt ſei der Name Gottes von nun an bis in Ewigkeit!

Des Friedens Fülle und Glückſeligkeit komme vom Himmel über uns und ganz Israel! — Darauf ſprechet: Amen!

Mein Heil kommt vom Ewigen, dem Schöpfer des Himmels und der Erde!

Er der Frieden ſtiftet in ſeinen Höhen, er ſtifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! — Darauf ſprechet: Amen!

סדר הוצאת ספר התורה
למנחה של יום כפור.

Bei dem Ausheben der Thora:

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר־יְיָ מִירוּשָׁלָם:

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

In Frankfurt am Main und vielen Gemeinden wird weder das ברוך שמה noch שמע ישראל gebetet, sondern der Vorbeter beginnt mit גדלו.

בָּרוּךְ שְׁמֵהּ דְּמָרֵא עָלְמָא בְּרִיךְ כְּתָרָךְ וְאַתְרָךְ. יְהֵא רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם. וּפָרְקָן יְמִינָךְ אַחֲזִי לְעַמָּךְ בְּבֵית מַקְדְּשָׁךְ וּלְאַמְטוּיֵי לָנָא מְטוּב נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא לְמִרְחַם עֲלַי וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל־דִּי לִי וְדִי לְעַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן לְכָלָּא וּמְפַרְנֵס לְכָלָּא. אַנְתְּ הוּא שַׁלִּיט עַל־כָּלָּא. אַנְתְּ הוּא דְּשַׁלִּיט עַל־מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא דִּילָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּסָגִדְנָא קַמֵּהּ וּמְקַמָּא הֵיכָר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל־עִדָּן וְעִדָּן. לָא עַל אֱנָשׁ רָחֵצְנָא. וְלָא עַל־בַּר־אֱלָהִין סָמְכְנָא. אֶלָּא בֶּאֱלָהָא דִּשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט. וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט. וּמְסַגֵּא לְמֶעְבַּד טָבָן וּקְשׁוֹט. בֵּהּ אֲנָא רָחִץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא יַקִּירָא אֲנָא אֲמַר תּוּשְׁבְּחָן. יְהֵא רַעֲוָא קָדָמָךְ דְּתִתְפְּתַח לִבִּי בְּאוֹרַיְתָא וְתַשְׁלֵם מִשְׁאֲלִין דִּלִבִּי. וְלִבָּא דְכָל־עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. לְטָב וּלְחַיִּין וּלְשָׁלָם:

(הש"ץ חומר בקול רם) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵנוּ קָדוֹשׁ (וְנוֹרָא) שְׁמוֹ:

Der Vorbeter, die Thorarolle vor sich haltend, spricht:

גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי. וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו:

Die Gemeinde antwortet:

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ:

רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא:

רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Während der Vorbeter die Thora zum Vorlesepult bringt, spricht die Gemeinde:

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם עַם עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית
אֲבָנִים וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן־הַשָּׁעוֹת הָרָעוֹת וְיִגְעַר
בְּיֵצֶר הָרַע מִן הַנִּשּׁוּאִים וְיָחֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵיטַת עוֹלָמִים
וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Die Thora wird auf den Vorlesepult gelegt und aufgerollt, worauf der Vorbeter den Cohen zur Vorlesung aufruft indem er spricht:

וְתִגְלֶה וְתֵרָאֶה מַלְכוּתוֹ עָלֵינוּ בִּזְמַן קָרוֹב וְיָחֹן פְּלֵיטָתֵנוּ
וּפְלֵיטַת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְרָצוֹן
וְנֹאמַר אָמֵן: הַכֹּל הָבוּ גֹדֶל לֵאלֹהֵינוּ וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה: כֹּהֵן
קָרֵב יַעֲמֹד (ר״פ ב״פ הכהן) בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה
מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה
מְאִירַת עֵינָיִם: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם: הָאֵל
תְּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ צְרוּפָה · מָגֵן הוּא לְכֹל הַחוֹסִים בּוֹ:

Die Gemeinde antwortet:

וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

כהֵ = ברכה חיבער דיח ספר תורה.

Vor der Vorlesung aus der Thora spricht der Aufgerufene:

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד: Gem.

Der Aufgerufene wiederholt dies, und fährt dann fort:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר־בָּנוּ מִכָּל־
הָעַמִּים, וְנָתַן לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

כהֵ = ברכה חיבער דיח ספר תורה.

Nach dem betreffenden Abschnitt der Vorlesung spricht der Aufgerufene:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת
וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

ויקרא י"ח.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: כְּמַעֲשֵׂה אֶרֶץ מִצְרַיִם
אֲשֶׁר יְשַׁבְתֶּם־בָּהּ לֹא תַעֲשׂוּ וּכְמַעֲשֵׂה אֶרֶץ־כְּנַעַן אֲשֶׁר
אֲנִי מֵבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה לֹא תַעֲשׂוּ וּבְחֻקֹּתֵיהֶם לֹא
תֵלֵכוּ: אֶת־מִשְׁפָּטַי תַּעֲשׂוּ וְאֶת־חֻקֹּתַי תִּשְׁמְרוּ לָלֶכֶת
בָּהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־חֻקֹּתַי וְאֶת־
מִשְׁפָּטַי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתָם הָאָדָם וָחַי בָּהֶם אֲנִי
יְהוָה: ע"כ כהן. ס אִישׁ אִישׁ אֶל־כָּל־שְׁאֵר
בְּשָׂרוֹ לֹא תִקְרְבוּ לְגַלּוֹת עֶרְוָה אֲנִי יְהוָה: ס עֶרְוַת
אָבִיךָ וְעֶרְוַת אִמְּךָ לֹא תְגַלֵּה אִמְּךָ הִוא לֹא תְגַלֵּה
עֶרְוָתָהּ: ס עֶרְוַת אֵשֶׁת־אָבִיךָ לֹא תְגַלֵּה
עֶרְוַת אָבִיךָ הִוא: ס עֶרְוַת אֲחוֹתְךָ בַּת־אָבִיךָ
אוֹ בַת־אִמֶּךָ מוֹלֶדֶת בַּיִת אוֹ מוֹלֶדֶת חוּץ לֹא תְגַלֶּה
עֶרְוָתָן: ס עֶרְוַת בַּת־בִּנְךָ אוֹ בַת־בִּתְּךָ לֹא
תְגַלֶּה עֶרְוָתָן כִּי עֶרְוָתְךָ הֵנָּה: ס עֶרְוַת בַּת־
אֵשֶׁת אָבִיךָ מוֹלֶדֶת אָבִיךָ אֲחוֹתְךָ הִוא לֹא תְגַלֶּה
עֶרְוָתָהּ: ס עֶרְוַת אֲחוֹת־אָבִיךָ לֹא תְגַלֶּה שְׁאֵר
אָבִיךָ הִוא: ס עֶרְוַת אֲחוֹת־אִמְּךָ לֹא תְגַלֶּה כִּי־
שְׁאֵר אִמְּךָ הִוא: ס עֶרְוַת אֲחִי־אָבִיךָ לֹא תְגַלֶּה
אֶל־אִשְׁתּוֹ לֹא תִקְרָב דֹּדָתְךָ הִוא: ס עֶרְוַת כַּלָּתְךָ לֹא
תְגַלֶּה אֵשֶׁת בִּנְךָ הִוא לֹא תְגַלֶּה עֶרְוָתָהּ: ס עֶרְוַת
אֵשֶׁת־אָחִיךָ לֹא תְגַלֶּה עֶרְוַת אָחִיךָ הִוא: ס עֶרְוַת
אִשָּׁה וּבִתָּהּ לֹא תְגַלֶּה אֶת־בַּת־בִּנָּהּ וְאֶת־בַּת־בִּתָּהּ
לֹא תַקַּח לְגַלּוֹת עֶרְוָתָהּ שַׁאֲרָה הֵנָּה זִמָּה הִוא: וְאִשָּׁה

אֶל־אֲחוֹתָהּ לֹא תְקָרֵב לְגַלּוֹת עֶרְוָתָהּ עָלֶיהָ בְּחַיֶּיהָ:
וְאֶל־אֵשֶׁת עַמִּיתְךָ לֹא־תִתֵּן שְׁכָבְתְּךָ לְזָרַע לְטָמְאָה־
בָהּ: וּמִזַּרְעֲךָ לֹא־תִתֵּן לְהַעֲבִיר לַמֹּלֶךְ וְלֹא תְחַלֵּל אֶת־
שֵׁם אֱלֹהֶיךָ אֲנִי יְהוָה:

ע"כ לוי; ולזליטי קורסים לאומר הפטרה וקורא:

וְאֶת־זָכָר לֹא תִשְׁכַּב מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה תּוֹעֵבָה
הִוא: וּבְכָל־בְּהֵמָה לֹא־תִתֵּן שְׁכָבְתְּךָ לְטָמְאָה־
בָהּ וְאִשָּׁה לֹא־תַעֲמֹד לִפְנֵי בְהֵמָה לְרִבְעָהּ תֶּבֶל
הִוא: אַל־תִּטַּמְּאוּ בְּכָל־אֵלֶּה כִּי בְכָל־אֵלֶּה נִטְמְאוּ
הַגּוֹיִם אֲשֶׁר אֲנִי מְשַׁלֵּחַ מִפְּנֵיכֶם: וַתִּטְמָא הָאָרֶץ וָאֶפְקֹד
עֲוֹנָהּ עָלֶיהָ וַתָּקִא הָאָרֶץ אֶת־יֹשְׁבֶיהָ: וּשְׁמַרְתֶּם אַתֶּם
אֶת־חֻקֹּתַי וְאֶת־מִשְׁפָּטַי וְלֹא תַעֲשׂוּ מִכֹּל הַתּוֹעֵבֹת
הָאֵלֶּה הָאֶזְרָח וְהַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכְכֶם: כִּי אֶת־כָּל־הַתּוֹעֵבֹת
הָאֵל עָשׂוּ אַנְשֵׁי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם וַתִּטְמָא הָאָרֶץ:
וְלֹא־תָקִיא הָאָרֶץ אֶתְכֶם בְּטַמַּאֲכֶם אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר קָאָה
אֶת־הַגּוֹי אֲשֶׁר לִפְנֵיכֶם: כִּי כָּל־אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִכֹּל
הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה וְנִכְרְתוּ הַנְּפָשׁוֹת הָעֹשֹׂת מִקֶּרֶב עַמָּם:
וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־מִשְׁמַרְתִּי לִבְלְתִּי עֲשׂוֹת מֵחֻקּוֹת
הַתּוֹעֵבֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ לִפְנֵיכֶם וְלֹא תִטַּמְּאוּ בָהֶם אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם: פ (חין תומרים קדיש).

מי שברך. ומנהיגין וגוללין. כשמגביהין ס"ת מכיעין כנד הכתב של ס"ת ואומרין:
וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד־
מֹשֶׁה: עֵץ־חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־
נֹעַם וְכָל־נְתִיבֹתֶיהָ שָׁלוֹם: אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד:
יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

קודם קריאת ההפטרה ואחר זמר הגדל, יגיד המפטיר הברכה זו:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְּדִבְרֵיהֶם
הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר
בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי
הָאֱמֶת וָצֶדֶק:

(ספר יונה הנביא).

וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־יוֹנָה בֶן־אֲמִתַּי לֵאמֹר:
קוּם לֵךְ אֶל־נִינְוֵה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וּקְרָא
עָלֶיהָ כִּי־עָלְתָה רָעָתָם לְפָנָי: וַיָּקָם יוֹנָה
לִבְרֹחַ תַּרְשִׁישָׁה מִלִּפְנֵי יְהוָה וַיֵּרֶד יָפוֹ
וַיִּמְצָא אֳנִיָּה ׀ בָּאָה תַרְשִׁישׁ וַיִּתֵּן שְׂכָרָהּ
וַיֵּרֶד בָּהּ לָבוֹא עִמָּהֶם תַּרְשִׁישָׁה מִלִּפְנֵי
יְהוָה: וַיהוָה הֵטִיל רוּחַ גְּדוֹלָה אֶל־הַיָּם
וַיְהִי סַעַר־גָּדוֹל בַּיָּם וְהָאֳנִיָּה חִשְּׁבָה
לְהִשָּׁבֵר: וַיִּירְאוּ הַמַּלָּחִים וַיִּזְעֲקוּ אִישׁ אֶל־
אֱלֹהָיו וַיָּטִלוּ אֶת־הַכֵּלִים אֲשֶׁר־בָּאֳנִיָּה אֶל־
הַיָּם לְהָקֵל מֵעֲלֵיהֶם וְיוֹנָה יָרַד ׀ אֶל־יַרְכְּתֵי
הַסְּפִינָה וַיִּשְׁכַּב וַיֵּרָדָם: וַיִּקְרַב אֵלָיו רַב
הַחֹבֵל וַיֹּאמֶר לוֹ מַה־לְּךָ נִרְדָּם קוּם קְרָא
אֶל־אֱלֹהֶיךָ אוּלַי יִתְעַשֵּׁת הָאֱלֹהִים לָנוּ וְלֹא
נֹאבֵד: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ ׀ אֶל־רֵעֵהוּ לְכוּ וְנַפִּילָה

Segensspruch vor der Haftara:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, der Du die herrlichen Propheten erwählt und Wohlgefallen fandest an ihren Worten, gesprochen in Wahrheit; gelobt seist Du, Ewiger, der Du erkoren die Thora und Mosche, Deinen Knecht, und Israel Dein Volk, und die Propheten der Wahrheit und Gerechtigkeit.

Haftara.

(Das Prophetenbuch Jonah.)

Dem Jonah, Sohn Amithais, ward das Wort des Ewigen also: Mache dich auf, gehe nach Nineve, jener großen Stadt, und halte ihr eine Predigt; denn ihr Laster ist vor mich gestiegen. Jonah machte sich auf, nach Tarschisch zu flüchten, um der Erscheinung des Ewigen zu entgehen; er reiste nach Japho hinab und fand daselbst ein Schiff, das eben nach Tarschisch segeln wollte, er bezahlte das Fahrgeld und stieg hinein, um mit ihnen nach Tarschisch zu reisen, fern von der Erscheinung des Ewigen. Aber der Ewige stieß einen starken Wind ins Meer, es entstand ein heftiger Sturm auf der See, und das Schiff drohte zu scheitern. Hierüber gerieten die Schiffsleute in Furcht, so daß jeder zu seinem Gotte rief; auch warfen sie die Schiffsladung ins Meer, um sich zu erleichtern. Jonah aber ging in einen Winkel des Schiffes hinab, legte sich nieder und entschlief. Da ging des Schiffes Oberster zu ihm hin und sprach: Was ist dir, Schläfer? auf! rufe zu deinem Gott! vielleicht bekümmert deine Gottheit sich um uns, daß wir nicht untergehen! Nun sprach einer zum andern: Kommt, laßt uns losen und erfahren,

גּוֹרָלוֹת וְנִרְעָה בְּשִׂלְמֵי חֲרָעָה הַזֹּאת לָנוּ
וַיַּפִּלוּ גּוֹרָלוֹת וַיִּפֹּל הַגּוֹרָל עַל־יוֹנָה: וַיֹּאמְרוּ
אֵלָיו הַגִּידָה־נָּא לָנוּ בַּאֲשֶׁר לְמִי־הָרָעָה
הַזֹּאת לָנוּ מַה־מְּלַאכְתְּךָ וּמֵאַיִן תָּבוֹא מָה
אַרְצֶךָ וְאֵי־מִזֶּה עַם אָתָּה: וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם
עִבְרִי אָנֹכִי וְאֶת־יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם אֲנִי
יָרֵא אֲשֶׁר־עָשָׂה אֶת־הַיָּם וְאֶת־הַיַּבָּשָׁה:
וַיִּירְאוּ הָאֲנָשִׁים יִרְאָה גְדוֹלָה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו
מַה־זֹּאת עָשִׂיתָ כִּי־יָדְעוּ הָאֲנָשִׁים כִּי־מִלִּפְנֵי
יְהוָה הוּא בֹרֵחַ כִּי הִגִּיד לָהֶם: וַיֹּאמְרוּ
אֵלָיו מַה־נַּעֲשֶׂה־לָּךְ וְיִשְׁתֹּק הַיָּם מֵעָלֵינוּ
כִּי הַיָּם הוֹלֵךְ וְסֹעֵר: וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם שָׂאוּנִי
וַהֲטִילֻנִי אֶל־הַיָּם וְיִשְׁתֹּק הַיָּם מֵעֲלֵיכֶם כִּי
יוֹדֵעַ אָנִי כִּי בְשֶׁלִּי הַסַּעַר הַגָּדוֹל הַזֶּה
עֲלֵיכֶם: וַיַּחְתְּרוּ הָאֲנָשִׁים לְהָשִׁיב אֶל־
הַיַּבָּשָׁה וְלֹא יָכֹלוּ כִּי הַיָּם הוֹלֵךְ וְסֹעֵר
עֲלֵיהֶם: וַיִּקְרְאוּ אֶל־יְהוָה וַיֹּאמְרוּ אָנָּא
יְהוָה אַל־נָא נֹאבְדָה בְּנֶפֶשׁ הָאִישׁ הַזֶּה
וְאַל־תִּתֵּן עָלֵינוּ דָּם נָקִי כִּי־אַתָּה יְהוָה
כַּאֲשֶׁר חָפַצְתָּ עָשִׂיתָ: וַיִּשְׂאוּ אֶת־יוֹנָה
וַיְטִלֻהוּ אֶל־הַיָּם וַיַּעֲמֹד הַיָּם מִזַּעְפּוֹ: וַיִּירְאוּ
הָאֲנָשִׁים יִרְאָה גְדוֹלָה אֶת־יְהוָה וַיִּזְבְּחוּ־

wesentwegen uns dieses Übel betroffen! Sie losten, und das Los traf Jonah. Da sprachen sie zu ihm: Sage uns doch — da notwendig dieses Übel einem von uns zuzumessen ist — was ist dein Tun? woher kommst du? wie ist dein Land beschaffen und von welcher Nation bist du? Er antwortete ihnen: Ich bin aus dem Stamme Eber, ich verehre den Ewigen, den Gott des Himmels, den Schöpfer des Meeres und des Landes. Die Männer gerieten in große Furcht und sagten zu ihm: Was hast du getan! — Sie wußten nun, daß er der Erscheinung des Ewigen ausgewichen, denn er hatte es ihnen erzählt. Sie sagten ferner zu ihm: Was sollen wir tun, damit das Meer uns ruhig werde? denn es wird immer stürmischer! er antwortete: Fasset und werft mich ins Meer, so wird es euch ruhig werden; denn ich weiß, daß euch dieser schreckliche Sturm nur meinetwegen getroffen. Die Leute ruderten, um ans Ufer zu kommen, konnten aber nicht, denn das Meer stürmte ihnen immer heftiger entgegen. Da riefen sie zum Ewigen und sprachen: O Ewiger, laß uns doch nicht untergehen, dieses Mannes halben, und rechne es uns nicht als unschuldig vergossenes Blut zu! Du bist ja das ewige Wesen, Du hast getan, wie es Dir gefallen! Hierauf ergriffen sie Jonah, warfen ihn ins Meer, und das tobende Meer stand still. Die Männer bezeigten dem Ewigen große Ehrfurcht,

זֶבַח לַיהוָה וַיִּדְרוּ נְדָרִים: וַיְמַן יְהוָה דָּג
גָּדוֹל לִבְלַע אֶת־יוֹנָה וַיְהִי יוֹנָה בִּמְעֵי הַדָּג
שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לֵילוֹת: וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה
אֶל־יְהוָה אֱלֹהָיו מִמְּעֵי הַדָּגָה: וַיֹּאמֶר קָרָאתִי
מִצָּרָה לִי אֶל־יְהוָה וַיַּעֲנֵנִי מִבֶּטֶן שְׁאוֹל
שִׁוַּעְתִּי שָׁמַעְתָּ קוֹלִי: וַתַּשְׁלִיכֵנִי מְצוּלָה
בִּלְבַב יַמִּים וְנָהָר יְסֹבְבֵנִי כָּל־מִשְׁבָּרֶיךָ
וְגַלֶּיךָ עָלַי עָבָרוּ: וַאֲנִי אָמַרְתִּי נִגְרַשְׁתִּי
מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ אַךְ אוֹסִיף לְהַבִּיט אֶל־הֵיכַל
קָדְשֶׁךָ: אֲפָפוּנִי מַיִם עַד־נֶפֶשׁ תְּהוֹם
יְסֹבְבֵנִי סוּף חָבַשׁ לְרֹאשִׁי: לְקִצְבֵי הָרִים
יָרַדְתִּי הָאָרֶץ בְּרִחֶיהָ בַּעֲדִי לְעוֹלָם
וַתַּעַל מִשַּׁחַת חַיַּי יְהוָה אֱלֹהָי: בְּהִתְעַטֵּף
עָלַי נַפְשִׁי אֶת־יְהוָה זָכָרְתִּי וַתָּבוֹא אֵלֶיךָ
תְּפִלָּתִי אֶל־הֵיכַל קָדְשֶׁךָ: מְשַׁמְּרִים הַבְלֵי־
שָׁוְא חַסְדָּם יַעֲזֹבוּ: וַאֲנִי בְּקוֹל תּוֹדָה
אֶזְבְּחָה־לָּךְ אֲשֶׁר נָדַרְתִּי אֲשַׁלֵּמָה יְשׁוּעָתָה
לַיהוָה: וַיֹּאמֶר יְהוָה לַדָּג וַיָּקֵא אֶת־יוֹנָה
אֶל־הַיַּבָּשָׁה: וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֶל־יוֹנָה שֵׁנִית
לֵאמֹר: קוּם לֵךְ אֶל־נִינְוֵה הָעִיר הַגְּדוֹלָה
וּקְרָא אֵלֶיהָ אֶת־הַקְּרִיאָה אֲשֶׁר אָנֹכִי
דֹבֵר אֵלֶיךָ: וַיָּקָם יוֹנָה וַיֵּלֶךְ אֶל־נִינְוֵה

opferten ihm und taten Gelübde. Der Ewige beschied einen großen Fisch, um Jonah zu verschlingen, und Jonah war im Leibe des Fisches drei Tage und drei Nächte lang. Jonah betete nun zum Ewigen, seinem Gott, aus dem Leibe des Fisches; er sprach: „Oft habe ich aus der Not den Ewigen angerufen, und er hat mir geantwortet, geschrieen aus Höllenschlund hinauf, Du hast meine Stimme vernommen. Nun schleuderst Du in eine Tiefe, in das Innere des Meeres mich — vom Strudel bin ich umgeben, Deine Wellen alle, Deine Wogen stürzen über mich! Ich sollte wähnen, verstoßen wäre ich von Deinen Augen! aber — ich schaue ihn wieder, dem Tempel Deiner Heiligkeit! Schon sind Gewässer um und um ans Leben gedrungen, der Abgrund hat mich ganz umfangen, und Geschilf mein Haupt umschlungen; zu der Berge Wurzeln bin ich hinabgesunken, schon hat die Erde Riegel für ewig um mich geschoben — Du schwingst es wieder aus der Gruft heraus, mein Leben, Ewiger, mein Gott! Während meine Seele in Gram sich hüllt, denke ich an den Ewigen — mein Gebet kommt vor Dich, vor den Tempel Deiner Heiligkeit. Der Wächter Fleiß ist eitler Tand, sie verfehlen ihren Zweck. Ich aber bringe Opfer des lautesten Dankes Dir, bezahle, was ich gelobt! — Rettung ist nur beim Ewigen!" — Der Ewige befahl dem Fische, und er spieh Jonah aufs Land. Das Wort Gottes ward dem Jonah zum Zweitenmale, wie folgt: Auf gehe nach Nineve, jener großen Stadt und rufe ihr den Ruf zu, den ich dir sage! Jonah machte sich auf und ging nach Nineve,

כִּדְבַר יְהוָה וְנִינְוֵה הָיְתָה עִיר־גְּדוֹלָה
לֵאלֹהִים מַהֲלַךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים: וַיָּחֶל
יוֹנָה לָבוֹא בָּעִיר מַהֲלַךְ יוֹם אֶחָד
וַיִּקְרָא וַיֹּאמַר עוֹד אַרְבָּעִים יוֹם וְנִינְוֵה
נֶהְפָּכֶת: וַיַּאֲמִינוּ אַנְשֵׁי נִינְוֵה בֵּאלֹהִים
וַיִּקְרְאוּ־צוֹם וַיִּלְבְּשׁוּ שַׂקִּים מִגְּדוֹלָם
וְעַד־קְטַנָּם: וַיִּגַּע הַדָּבָר אֶל־מֶלֶךְ נִינְוֵה
וַיָּקָם מִכִּסְאוֹ וַיַּעֲבֵר אַדַּרְתּוֹ מֵעָלָיו וַיְכַס
שַׂק וַיֵּשֶׁב עַל־הָאֵפֶר: וַיְזַעֵק וַיֹּאמֶר בִּנְינְוֵה
מִטַּעַם הַמֶּלֶךְ וּגְדלָיו לֵאמֹר הָאָדָם
וְהַבְּהֵמָה הַבָּקָר וְהַצֹּאן אַל־יִטְעֲמוּ מְאוּמָה
אַל־יִרְעוּ וּמַיִם אַל־יִשְׁתּוּ: וְיִתְכַּסּוּ שַׂקִּים
הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה וְיִקְרְאוּ אֶל־אֱלֹהִים
בְּחָזְקָה וְיָשֻׁבוּ אִישׁ מִדַּרְכּוֹ הָרָעָה וּמִן
הֶחָמָס אֲשֶׁר בְּכַפֵּיהֶם: מִי־יוֹדֵעַ יָשׁוּב
וְנִחַם הָאֱלֹהִים וְשָׁב מֵחֲרוֹן אַפּוֹ וְלֹא
נאבֵד: וַיַּרְא הָאֱלֹהִים אֶת־מַעֲשֵׂיהֶם כִּי־
שָׁבוּ מִדַּרְכָּם הָרָעָה וַיִּנָּחֶם הָאֱלֹהִים עַל־
הָרָעָה אֲשֶׁר־דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת לָהֶם וְלֹא
עָשָׂה: וַיֵּרַע אֶל־יוֹנָה רָעָה גְדוֹלָה
וַיִּחַר לוֹ: וַיִּתְפַּלֵּל אֶל־יְהוָה וַיֹּאמַר אָנָּה
יְהוָה הֲלוֹא זֶה דְבָרִי עַד־הֱיוֹתִי עַל־

nach des Ewigen Befehl. Nineve war dem Herrn eine große Stadt von drei Tagereisen. Jonah machte eine Tagereise in die Stadt und rief und sprach: „Noch vierzig Tage, und Nineve wird zerstört sein!“ Nineves Einwohner vertrauten der Gottheit, stellten einen Bußtag an und kleideten sich in Sack (Trauerkleider) von Groß bis Klein. Als die Verkündigung bis zum König von Nineve gelangte, stand er von seinem Throne auf, zog seinen Hermelin aus, hüllte sich in Sack, setzte sich in Asche und ließ in Nineve Folgendes ausrufen: „Auf des Königs und seiner Großen Befehl: Mensch und Vieh, Rind und Schaf, Niemand soll etwas genießen, nicht weiden noch Wasser trinken; Alles, Mensch und Vieh, soll sich in Sack hüllen und ernstlich zu Gott rufen: Jeder soll von seinem bösen Wandel ablassen und von seiner Hände Frevel! Wer sich Schuldig weiß, der kehre zurück! dann wird der Allmächtige andern Sinnes werden, seinen brennenden Zorn fahren lassen, und wir werden nicht untergehen.“ Als der Allmächtige ihre Handlungen sah, daß sie von ihrem bösen Wandel zurückgekehrt waren, da änderte der Allmächtige den Ratschluß des Übels, den er über sie beschlossen hatte, und vollführte ihn nicht. Jonah hatte ein Übel, ein großes Übel getroffen, worüber er sich gegrämt. Er flehte zum Ewigen und sprach: Ach Ewiger, war nicht dieses mein Wort, als ich noch in meinem Vaterlande

אַרְמָתִי עַל־בֵּן קִדַּמְתִּי לִבְרֹחַ תַּרְשִׁישָׁה
כִּי יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה אֵל־חַנּוּן וְרַחוּם אֶרֶךְ
אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וְנִחָם עַל־הָרָעָה: וְעַתָּה
יְהוָה קַח־נָא אֶת־נַפְשִׁי מִמֶּנִּי כִּי טוֹב
מוֹתִי מֵחַיָּי: וַיֹּאמֶר יְהוָה הַהֵיטֵב חָרָה לָךְ:
וַיֵּצֵא יוֹנָה מִן־הָעִיר וַיֵּשֶׁב מִקֶּדֶם לָעִיר
וַיַּעַשׂ לוֹ שָׁם סֻכָּה וַיֵּשֶׁב תַּחְתֶּיהָ בַּצֵּל עַד
אֲשֶׁר יִרְאֶה מַה־יִּהְיֶה בָּעִיר: וַיְמַן יְהוָה
אֱלֹהִים קִיקָיוֹן וַיַּעַל מֵעַל לְיוֹנָה לִהְיוֹת
צֵל עַל־רֹאשׁוֹ לְהַצִּיל לוֹ מֵרָעָתוֹ וַיִּשְׂמַח
יוֹנָה עַל־הַקִּיקָיוֹן שִׂמְחָה גְּדוֹלָה: וַיְמַן
הָאֱלֹהִים תּוֹלַעַת בַּעֲלוֹת הַשַּׁחַר לַמָּחֳרָת
וַתַּךְ אֶת־הַקִּיקָיוֹן וַיִּבָּשׁ: וַיְהִי כִּזְרֹחַ
הַשֶּׁמֶשׁ וַיְמַן אֱלֹהִים רוּחַ קָדִים חֲרִישִׁית
וַתַּךְ הַשֶּׁמֶשׁ עַל־רֹאשׁ יוֹנָה וַיִּתְעַלָּף
וַיִּשְׁאַל אֶת־נַפְשׁוֹ לָמוּת וַיֹּאמֶר טוֹב
מוֹתִי מֵחַיָּי: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־יוֹנָה
הַהֵיטֵב חָרָה־לְךָ עַל־הַקִּיקָיוֹן וַיֹּאמֶר
הֵיטֵב חָרָה־לִי עַד־מָוֶת: וַיֹּאמֶר יְהוָה
אַתָּה חַסְתָּ עַל־הַקִּיקָיוֹן אֲשֶׁר לֹא־עָמַלְתָּ
בּוֹ וְלֹא גִדַּלְתּוֹ שֶׁבִּן־לַיְלָה הָיָה וּבִן־לַיְלָה
אָבָד: וַאֲנִי לֹא אָחוֹס עַל־נִינְוֵה הָעִיר

war, weßhalb ich mich eilte, nach Tarschisch zu flüchten? Ich weiß es ja, daß Du ein allgnädiger, allbarmherziger, langmütiger und huldreicher Gott bist, der sich des Übels leicht bedenkt! So nimm es denn hin, mein Leben, Ewiger! der Tod ist mir besser als das Leben! Worauf der Ewige zu ihm sagte: Verdrießt dich dies so sehr? — Jonah hatte nämlich die Stadt verlassen, sich außerhalb derselben zur Morgenseite einen Sitz gewählt, eine Hütte dort aufgeschlagen und sich unter deren Schatten gesetzt, um zu sehen, was in der Stadt geschehen würde. Gott, der Herr, hatte ihm einen Kikajon hieher beschert, der über ihn emporwuchs, um sein Haupt zu beschatten und ihn vor Ungemach zu retten. Jonah freute sich des Kikajon sehr. Allein des Morgens darauf beim Anbruche des Tages, beschied Gott einen Wurm dahin, der den Kikajon anstach, so daß er verwelkte. Als nun die Sonne aufging, da beschied Gott einen heißen Ostwind, die Sonne stach Jonah aufs Haupt, und er ward ohnmächtig. Hier wünschte er sich den Tod und sprach: „Der Tod ist mir besser als mein Leben!“ Hierauf sprach Gott zu ihm: Verdrießt es dich wegen des Kikajons so sehr? „Sehr, antwortete er, verdrießt es mich, zum Sterben!“ Da sprach der Ewige: Siehe, du forderst Schonung für den Kikajon, den du nicht gewartet, nicht gezogen hast — er war einer einzigen Nacht Geburt, und der Sohn einer Nacht war es, was zu Grunde gegangen; und ich, ich sollte Ninevehs, der großen

הַגָּדוֹל אֲשֶׁר יֶשׁ־בָּהּ הַרְבֵּה מִשְׁתֶּה־ עֶשְׂרֵה רִבּוֹ אָדָם אֲשֶׁר לֹא־יָדַע בֵּין יְמִינוֹ לִשְׂמֹאלוֹ וּבְהֵמָה רַבָּה׃

In Frankfurt a. M. und mehreren Gemeinden wird hier geschlossen, in Mainz und einigen Gemeinden aber noch das Folgende hinzugesetzt.

מִי־אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל־פֶּשַׁע לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא־הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי־חָפֵץ חֶסֶד הוּא׃ יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבֹּשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל־חַטֹּאתָם׃ תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם׃

המפטיר יברך ברכות אחרונות.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וְצֶדֶק׃ נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא־יָשׁוּב רֵיקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו׃

רַחֵם עַל־צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ׃

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ׃ עַל־כִּסְאוֹ לֹא־יֵשֵׁב זָר וְלֹא־יִנָּחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ׃ כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שֶׁלֹּא־יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד׃

(ו״ו על התורה.)

Stadt, nicht schonen, in welcher über zwölfmal zehntausend unschuldige Menschen sind, und Tiere, unaussprechlich viel! —

Wer ist, o Gott, wie Du, der Sünden vergibt und Missetaten erläßt dem Überreste Seines Erbes! Er läßt Seinen Zorn nicht ewiglich dauern; den Er ist gütig, Er wird sich abermals unser erbarmen und unsere Sünden unterdrücken. Ja, Du wirst alle Sünden versenken in die Tiefe des Meeres! Erzeige Jakob Treue, Abraham Huld, wie Du ihnen — unsern Voreltern — in den Tagen der Vorwelt zugeschworen hast.

Nach der Haftara spricht der Vortragende:

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltregent, Fels aller Ewigkeiten, Allgerechter in allen Zeitaltern, wahrhaftiger Gott, der Du redest und es hältst, sprichst und es erfüllst, dessen Worte alle wahr und gerecht sind.

נאמן Wahrhaftig bist Du, Ewiger, unser Gott, wahrhaftig sind Deine Worte, deren nie auch nur ein einziges unerfüllt bleibt; denn Du, o Gott, bist ein wahrhaftiger und allbarmherziger König. Gelobt seist Du, Ewiger, der in allen Deinen Worten wahrhaftige Gott!

רחם O erbarme Dich über Zion, denn das ist das Haus unseres Lebens! sie, die Seelengebeugte, mögest Du bald, in unseren Tagen, befreien! Gelobt seist Du, Ewiger, der Du Zion in ihren Kindern erfreust!

שמחנו Erfreue uns, o Ewiger, unser Gott, durch den Propheten Eliahu, Deinen Diener, und durch das Reich des Hauses Davids, Deines Gesalbten, der recht bald kommen und unser Herz froh machen möge! Kein Fremder wird dann mehr auf seinem Throne ruhen, nicht wieder werden andere seine Herrlichkeit in Besitz nehmen; denn bei Deinem heiligen Namen hast Du ihm geschworen, daß sein Licht nimmermehr verlöschen soll. Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Davids!

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְהוָה כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ׃

Die Gemeinde antwortet:

הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם׃ וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃

כד לְדָוִד מִזְמוֹר לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ׃ כִּי־
הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ׃ מִי יַעֲלֶה בְהַר
יְהוָה וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ׃ נְקִי כַפַּיִם וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר
לֹא־נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה׃ יִשָּׂא בְרָכָה
מֵאֵת יְהוָה וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ׃ זֶה דּוֹר דֹּרְשָׁו מְבַקְשֵׁי
פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי
עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְהוָה עִזּוּז
וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה׃ שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשָׂאוּ
פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבוֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד׃ מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה׃

Beim Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְהוָה רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל׃ קוּמָה
יְהוָה לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ׃ כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק
וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ׃ בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ׃
כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל־תַּעֲזֹבוּ׃ עֵץ־חַיִּים
הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם
וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם׃ הֲשִׁיבֵנוּ יְהוָה אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה
חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃

Der Vorbeter trägt die Thora nach der heiligen Lade zurück und ruft laut:

Es lobe alles den Namen des Ewigen, denn sein Name allein ist hocherhaben!

Die Gemeinde antwortet:

Seine Herrlichkeit waltet über Erde und Himmel. Er erhöhet seines Volkes Glück; er ist der Ruhm aller seiner Frommen, der Kinder Israel, des ihm nahen Volkes. Hallelujah!

(Psalm 24.) Ein Psalm von David. Des Ewigen ist die Erde und was sie füllet, Welt und Bewohner sind sein! er hat über Meere sie festgestellt, über Ströme sie gebaut! Wer darf den Berg des Ewigen besteigen, wer seine heilige Stätte betreten? Wer reiner Hände, lautern Herzens ist, wer Meineid nie beteuert, zum Truge nie geschworen; er wird empfangen Segen vom Ewigen, und Huld vom Gotte seines Heils. Das ist das Geschlecht, das Gott verehrt, Dein Angesicht zu schauen sich sehnt, das ist Jakobs Geschlecht! Selah. Erhebet, ihr Tore, das Haupt, erschließet euch, ewige Pforten—es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige, gewaltig und stark, der Ewige, ein Held im Streit. Erhebet, ihre Tore, das Haupt, erschließet die ewigen Pforten — es kommt der König der Ehre! Wer ist der König der Ehre? Der Ewige Zebaoth, Er ist der König der Ehre! Selah.

Beim Einheben der Thorarolle in die heilige Lade:

ובנוחה Wenn die Lade niedergesetzt ward, sprach er: „Ruhe nunmehr, o Ewiger, unter der Menge der Tausende Israels!" Ziehe ein, o Ewiger, in Deine Ruhestätte, Du und die Lade Deiner Herrlichkeit. Laß Tugend Deine Priester kleiden, laß Deine Heiligen frohlocken! Um Davids, Deines Dieners willen, verweigere nicht, was Dein Gesalbter fleht! „Eine herrliche Lehre habe ich euch gegeben; meine Thora verlasset nicht! Sie ist ein Baum des Lebens denen, die an ihr festhalten, und die sie erfassen, sind selig zu preisen. Ihre Wege sind Wege der Wonne, und alle ihre Pfade Frieden." Führe uns zu Dir zurück, o Ewiger, und laß uns heimkehren; verjünge unsre Tage wie vormals!

Gebet für den Vorbeter siehe Seite 316.

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃
וְזֹכֶר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה׃

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי
אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.
זָכְרֵנוּ לַחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְכָתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים.
לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

Gebet für den Vorbeter siehe Seite 317.

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn, wie Du verheißen hast. Gedenke Deiner Huld, o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und beim Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Herr, öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und ehrfurchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohltaten erzeiget in Güte, als Beherrscher des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! —

וכרנו Gedenke unser zum Leben, o König, der Du Wohlgefallen hast am Leben; schreibe uns ein in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, lebendiger Gott, König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Toten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Toten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tötet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt.

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לַחַיִּים בְּרַחֲמִים.
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:
אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה:
וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־
מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִרָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־
הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב
שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשָּׁלְטָן לְפָנֶיךָ עוֹ בְּיָדְךָ
וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ:
וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ
וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ
וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:
וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלְזוּ וַחֲסִידִים
בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָה תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ
כָּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן הָאָרֶץ:
וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן
כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ
יִמְלֹךְ יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַ מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב
וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:
אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

מי Wer ist wie Du, o Vater des Erbarmens, der seiner Geschöpfe zum Leben gedenkt in Erbarmen! Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Toten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Toten belebt!

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeden Tag. Selah!

ובכן So verbreite denn, Ewiger, unser Gott, die Furcht vor Dir, über alle Deine Werke und die Ehrfurcht vor Dir über alles, was Du erschaffen, daß Dich alle Werke ehrfürchten und alle Geschöpfe vor Dir sich niederwerfen, daß sie alle in einen Bund zusammentreten, um gemeinschaftlich Deinen Willen mit aufrichtigem Herzen zu erfüllen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott, daß Dein die Herrschaft ist, in Deiner Hand Sieg, in Deiner Rechten Stärke, und daß Dein Name erhaben ist über alles, was Du erschaffen.

ובכן So gieb denn, o Ewiger, Deinem Volke Ehre, Deinen Verehrern Ruhm, und Hoffnung denen, die Dich suchen, und das freie Wort denen, die auf Dich harren, Freude Deinem Lande und Wonne Deiner Stadt; laß emporwachsen das Glückshorn Deines Dieners David und hell leuchten das Licht des Sohnes Isais, Deines Gesalbten, bald, in unseren Tagen.

ובכן Dann werden die Frommen es sehen und sich freuen, die Redlichen frohlocken, die Gerechten in Jubel ausbrechen, und das Laster wird verstummen und der Frevel gänzlich wie Rauch hinschwinden, wenn Du des Übermuts Gewalt von der Erde tilgen wirst.

ותמלוך Du, o Ewiger, wirst allein regieren über alle Deine Werke, auf dem Berge Zion, dem Throne Deiner Herrlichkeit, und in Jerusalem, der Residenz Deiner Heiligkeit, wie es in Deiner heiligen Schrift geschrieben steht: „Der Ewige regiert ewiglich, Dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!“

קדוש Heilig bist Du, ehrfurchtbar ist Dein Name, und außer Dir ist kein Gott! So lautet auch jener Spruch: „Groß wird sein der Ewige Zebaoth im Gericht, und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit!“ Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת יוֹם השבת הזה
לקדושה ולמנוחה ואת יום הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה
וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחָל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ
באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְחַל ׀ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת
הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ (וְחַטֹּאתֵינוּ)
מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְּשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי
וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן
חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה
יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ
תִּטְהָרוּ: (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ. וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ
וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת.
כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחְלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר
וָדוֹר וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ (אלא אתה).

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, diesen (Sabbat und diesen) Tag der Versöhnung zur Vergebung, Verzeihung und Versöhnung, um an ihm alle unsere Sünden zu vergeben; einen Tag der Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Ägypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, es möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden das Andenken an uns und die Erinnerung an uns — das Andenken unserer Väter, das Andenken an Messias, den Sohn Davids, Deines Dieners, das Andenken an Jerusalem, Deine heilige Stadt, und das Andenken an Dein ganzes Volk, das Haus Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden, an diesem Versöhnungstage. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

או"א Unser Gott und Gott unserer Väter! Vergib unsere Sünden an diesem (Sabbat und) Versöhnungstage; tilge, laß verschwinden vor Deinen Augen unsere Missetaten und Vergehungen, nach jener Verheißung: „Ich, ja ich tilge deine Missetaten um meinetwillen, und deiner Vergehungen gedenke ich nicht." Ferner heißt es: „Ich lasse wie Wolke hinschwinden deine Missetaten und wie Dunst deine Vergehungen; kehre zurück zu mir, ich erlöse dich!" Ferner: „Denn an diesem Tage wird er euch entsühnen, euch zu reinigen; von allen eueren Sünden vor dem Ewigen sollt ihr rein werden." (Am Sabbat: Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe!) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Anteil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch deine Hilfe; (Am Sabbat: laß uns o Ewiger, unser Gott, in Liebe und Wohlgefallen Deinen heiligen Sabbat genießen, daß an ihm ruhe Israel, das Deinen Namen heiligt;) läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen! Denn Du bist Israel vergebend und verzeihend den Stämmen Jeschuruns in allen Geschlechtern; wir haben außer Dir keinen König, verzeihend

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה · מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים :

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתְפִלָּתָם · וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ ·

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן :

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ · וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם · הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ :

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד :

וּכְתוֹב לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ :

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וְיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת :

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם · וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ ·

und vergebend, wie Du. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der unsere Sünden und die Sünden seines Volkes, des Hauses Israel, verzeiht und vergibt, und so alljährlich unsere Verschuldungen hinwegnimmt — König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbat,) Israel und den Versöhnungstag!

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertraut sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich, für die unaussprechlichen Wohltaten, die Du uns zu jeder Zeit — des Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für all dies sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכתוב O, schreibe zum glücklichen Leben ein alle Deine Bundeskinder!

וכל Und alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe! Selah! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

שים Verleihe Frieden, Glück, Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, alle wie einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil, Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen.

בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב
לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עוֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ, וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ
עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דְפִי. הֶעֱוִינוּ.
וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר. יָעַצְנוּ
רַע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נָאַצְנוּ. סָרַרְנוּ.
עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף. רָשַׁעְנוּ.
שִׁחַתְנוּ. תִּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ: וְאַתָּה
צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם. וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן
שְׁחָקִים. הֲלֹא כָּל הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם. וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל־
חָי: אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל חַדְרֵי בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב:
אֵין דָּבָר נָעְלָם מִמֶּךָּ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
שֶׁתִּסְלַח לָנוּ עַל כָּל חַטֹּאתֵינוּ. וְתִמְחַל לָנוּ
עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ. וּתְכַפֵּר־לָנוּ עַל כָּל פְּשָׁעֵינוּ:

בספר O, laß im Buche des Lebens, des Segens, des Friedens und des ehrbaren Auskommens uns erwähnt und verzeichnet sein vor Dir, daß wir und Dein ganzes Volk Israel gelangen zu glückseligem Leben und zum Frieden. Gelobt seist Du, Ewiger, Stifter des Friedens!

או"א Unser Gott und Gott unsrer Väter, o, laß doch vor Dich kommen unser Gebet, entziehe Dich unsrem Flehen nicht! Wir sind nicht so dreist und verstockt, um Dir, o Ewiger, unser Gott und Gott unsrer Väter, zu sagen, wir seien rechtschaffen und sündenfrei; nein — wir haben wahrlich gesündigt!

אשמנו Wir haben vieles verschuldet. Wir waren treulos, haben unsren Nächsten beeinträchtigt und verleumdet, wir haben gefehlt und gefrevelt, wir waren mutwillig und haben Gewalttaten ausgeübt, wir haben Unwahrheit erdichtet, schädliche Ratschläge gegeben, getäuscht und gehöhnt, wir waren ungehorsam und haben geschmäht, wir waren ausgelassen und haben Sünden und Missetaten begangen, wir haben beleidigt, wir waren hartnäckig, wir waren boshaft, wir sind ausgeartet, wir übten Greueltaten, wir verirrten uns und leiteten andre irre.

סרנו Wir sind von Deinen Geboten und guten Verordnungen abgewichen, und es hat uns nicht gefrommt. Du, Allgerechter in allem, was uns betroffen, Du hast treulich gehandelt, wir aber — wir haben gefrevelt.

מה Was sollen wir Dir, Bewohner jener Höhen, sagen? was Dir erzählen, Himmelsthroner? weißt Du doch alle verborgenen Dinge sowie die offenbaren! —

אתה Du kennst alle Geheimnisse der Welt, das tief Verborgene aller Lebenden! Du durchschaust alle Gemächer unsres Innern und prüfst Nieren und Herz; kein Ding ist vor Dir geheim, und nichts bleibt Deinem Blick verborgen! —

ובכן O, möge es doch Dein Wille sein, Ewiger unser Gott und Gott unsrer Väter, alle unsre Sünden zu vergeben, alle unsre Vergehungen zu verzeihen und uns alle unsre Missetaten zu erlassen!

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֹנֶס וּבְרָצוֹן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָּעַת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְטוּי שְׂפָתַיִם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסֵּתֶר:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדַעַת וּבְמִרְמָה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוֹר הַלֵּב:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת רֵעַ:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּוְעִידַת זְנוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבִשְׁגָגָה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּזְלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְשׁוּת פֶּה:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתַיִם:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיִוּדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים:
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַפַּת שֹׁחַד:

על חטא Die Sünde, die wir begangen unwillkürlich oder willkürlich,
und die, welche wir begangen durch Herzensverstocktheit;
die Sünde, die wir begangen in Unwissenheit,
und die, welche wir begangen durch Worte, die unsren Lippen entfahren;
die Sünde, die wir begangen öffentlich oder heimlich,
und die, welche wir begangen durch Unsittlichkeit;
die Sünde, die wir begangen durch Rede des Mundes,
und die, welche wir begangen durch vorsätzlichen Betrug;
die Sünde, die wir begangen durch böse Gedanken,
und die, welche wir begangen durch Hintergehung des Nächsten;
die Sünde, die wir begangen durch Scheinbuße,
und die, welche wir begangen durch Verletzung der Keuschheit;
die Sünde, die wir begangen mit Absicht oder im Irrtum,
und die, welche wir begangen durch Geringschätzung der Eltern und Lehrer;
die Sünde, die wir begangen durch Gewalttätigkeit,
und die, welche wir begangen durch Entheiligung des göttlichen Namens;
die Sünde, die wir begangen durch törichte Reden,
und die, welche wir begangen durch unlautere Worte;
die Sünde, die wir begangen durch die Gewalt böser Leidenschaften,
und die, welche wir begangen, wissend oder unwissend —
Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —
Die Sünde, die wir begangen durch Bestechung,

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּבַחַשׁ וּבְכָזָב:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּלְשׁוֹן הָרָע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלָצוֹן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנֶשֶׁךְ וּבְמַרְבִּית:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׁקּוּר עַיִן:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׂיחַ שִׂפְתוֹתֵינוּ:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינַיִם רָמוֹת:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעַזּוּת מֵצַח:
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ · מְחַל־לָנוּ · כַּפֶּר־לָנוּ:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְרִיקַת עֹל:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּפְלִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּצָּרוּת עַיִן:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַלּוּת רֹאשׁ:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּקְשִׁיוּת עֹרֶף:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרִיצַת רַגְלַיִם לְהָרַע:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת:
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת שָׁוְא:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׂנְאַת חִנָּם:

und die, welche wir begangen durch Lügen und Betrügen;
die Sünde, die wir begangen durch Verleumdung,
und die, welche wir begangen durch Spötterei;
die Sünde, die wir begangen im Handel und Wandel,
und die, welche wir begangen durch Essen und Trinken;
die Sünde, die wir begangen durch Zinsen und Wucher,
und die, welche wir begangen durch hochmütiges Gebahren;
die Sünde, die wir begangen durch den Blick der Augen,
und die, welche wir begangen durch Plauderei;
die Sünde, die wir begangen durch stolzes Blicken,
und die, welche wir begangen mit frecher Stirne —
Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —
Die Sünde, die wir begangen durch Abwerfung des Joches*),
und die, welche wir begangen durch Urteilen;
die Sünde, die wir begangen durch Nachstellung unsres Nächsten,
und die, welche wir begangen durch Mißgunst;
die Sünde, die wir begangen durch Leichtfertigkeit,
und die, welche wir begangen durch Hartnäckigkeit;
die Sünde, die wir begangen durch Eilfertigkeit zum Bösen,
und die, welche wir begangen durch Verleumdung;
die Sünde, die wir begangen durch Meineid,
und die, welche wir begangen durch grundlosen Haß;

*) Das Joch abwerfen heißt, sich seinen Pflichten entziehen.

עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְשׁוּמַת יָד:
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִמְהוֹן לֵבָב:
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁח עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלָה וְיוֹרֵד:

In Frankf. a. M. u. mehreren Gem. wird hier das Untenſtehende gebetet.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁח עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּי וְתָלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁח עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁח עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁח עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמַיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁח עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירִי (נ"א ועריות):
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁח עֲלֵיהֶם אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין
סְקִילָה· שְׂרֵפָה· הֶרֶג· וְחֶנֶק· עַל מִצְוַת עֲשֵׂה

In Frankf. a. M. u. mehreren Gem. wird nach dieſer Ordnung gebetet.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם תָּלוּי:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירוּת:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמַיִם:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים:
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת: ועל כלם וכו'.

die Sünde, die wir begangen durch Veruntreuung des Anvertrauten,
und die, welche wir begangen aus Herzenstaumel —
Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —
Auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Ganzopfer;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Sündenopfer;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem steigenden oder sinkenden Opfer;
*) auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Schuldopfer für gewisse oder unentschiedene Schuld;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu Schlägen der Züchtigung;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu vierzig Schlägen;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zum Tode durch Gottes Hand;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zur Ausrottung und Vereinsamung —
Für alle diese Sünden, verzeihender Gott, vergieb, verzeihe, und sühne uns! —
Auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu den vier gerichtlichen Todesstrafen:
Steinigen, Verbrennen, Enthaupten und Erwürgen —
es seien gebietende oder verbietende Gesetze, solche, zu

*) In Frankfurt a. M. und mehreren Gem. wird nach folg. Ordnung gebetet.
Auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Schuldopfer;
auch jene Sünden, wegen welcher wir verschuldet wären zu einem Schuldopfer für unentschiedene Schuld;
a. j. S., w. welcher wir verschuldet wären zur Ausrottung und Vereinsamung;
a. j. S., w. w. wir verschuldet wären zum Tode durch Gottes Hand;
a. j. S., w. welcher wir verschuldet wären zu vierzig Schlägen;
a. j. S., w. welcher wir verschuldet wären zu Schlägen der Züchtigung — — Für alle diese ꝛc. ꝛc. wie oben.

וְעַל מִצְוַת לֹא תַעֲשֶׂה. בֵּין שֶׁיֵּשׁ בָּהּ קוּם עֲשֵׂה. וּבֵין שֶׁאֵין בָּהּ קוּם עֲשֵׂה. אֶת הַגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ. אֶת הַגְּלוּיִם לָנוּ כְּבָר אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ. וְהוֹדִינוּ לְךָ עֲלֵיהֶם. וְאֶת שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים. כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר הַנִּסְתָּרֹת לַיי אֱלֹהֵינוּ. וְהַנִּגְלֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם. לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל דִּבְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת: כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל דּוֹר וָדוֹר וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ (אלא אתה):

אֱלֹהַי. עַד שֶׁלֹּא נוֹצַרְתִּי אֵינִי כְדַאי. וְעַכְשָׁו שֶׁנּוֹצַרְתִּי כְּאִלּוּ לֹא נוֹצַרְתִּי. עָפָר אֲנִי בְּחַיָּי. קַל וָחֹמֶר בְּמִיתָתִי. הֲרֵי אֲנִי לְפָנֶיךָ כִּכְלִי מָלֵא בּוּשָׁה וּכְלִמָּה. יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ייָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁלֹּא אֶחֱטָא עוֹד. וּמַה שֶּׁחָטָאתִי לְפָנֶיךָ מָרֵק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. אֲבָל לֹא עַל יְדֵי יִסּוּרִים וַחֳלָיִם רָעִים:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם. וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ ייָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ ייָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיי מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

deren Ausübung wir angehalten sind, oder solche, zu deren Ausübung wir nicht angehalten sind, die uns bekannt und die uns unbekannt sind! Die wir wissen, haben wir hergerechnet und vor Dir bekannt, und die uns unbekannt geblieben, sind doch Dir offenbar und bewußt — sowie geschrieben steht: „Verborgene Dinge sind dem Ewigen, unserem Gotte, vorbehalten; was aber offenbar wird, geht uns und unsere Kinder an, daß wir tun alle Worte dieser Lehre." Du bist Israel vergebend, und verzeihend den Stämmen Jeschuruns in allen Geschlechtern; wir haben außer Dir keinen König, verzeihend und vergebend wie Du!

אלהי Mein Gott, ein Nichts war ich vor meinem Entstehen, und jetzt nach meinem Entstehen bin ich noch ebendasselbe; Staub nur bin ich lebend, um wie viel mehr nach meinem Hinschwinden! Siehe, hier stehe ich vor Dir, ein Wesen voller Schmach und Scham! O, möge es Dein Wille sein, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, mich nie mehr sündigen zu lassen und meine schon begangenen Sünden zu tilgen, durch Dein grenzenloses Erbarmen — nicht aber durch Schmerzen oder bösartige Krankheiten!

אלהי Mein Gott bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Betrüglichreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen jeden geduldig sein, wie Staub der Erde! Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken! Tue es um Deines Namens willen, tue es um Deiner Rechten, tue es um Deiner Heiligkeit, tue es um Deiner Lehre willen! Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! Darauf sprechet Amen:

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, den heiligen Tempel bald, in unseren Tagen, wieder zu erbauen, daß jeder seinen Anteil an Deinem Gesetze nehme!

פותחים המזון.

בָּ֣אֵי אֵ֔ל אֱלֹהֵ֥י אַבְרָהָ֖ם אֱלֹהֵ֣י יִצְחָ֑ק וֵאלֹהֵ֣י יַעֲקֹ֗ב הָאֵ֤ל הַגָּדוֹל֙ הַגִּבּ֣וֹר וְהַנּוֹרָ֔א אֵ֖ל עֶלְי֑וֹן גּוֹמֵ֤ל חֲסָדִים֙ טוֹבִ֔ים וְקֹנֵ֥ה הַכֹּ֖ל וְזוֹכֵ֣ר חַסְדֵּ֣י אָבוֹת֮ וּמֵבִ֣יא גּוֹאֵל֒ לִבְנֵ֣י בְנֵיהֶ֔ם לְמַ֥עַן שְׁמ֖וֹ בְּאַהֲבָֽה׃

מְפוֹד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים. וּמְלֻמָּד דַּעַת מְבִינִים. אֶפְתְּחָה פִּי בִּתְפִלָּה וּבְתַחֲנוּנִים. לְחַלּוֹת וּלְחַנֵּן פְּנֵי מֶלֶךְ (מָלֵא רַחֲמִים) מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנִים׃ סוגרים המזון.

ע"ס א"ב.

ק' אֵיתָן הָבֵ֣ן אֱמוּנָתֶ֑ךָ׀ בְּדוֹר֙ לֹא יָדָ֣עוּ לְרָצוֹתֶ֔ךָ׀ גָּ֥הַץ בְּךָ֖ וְיֵדַ֣ע יִרְאָתֶ֑ךָ׀ דִּ֣ין לְהוֹדִ֔יעַ לַכֹּ֖ל הַדָּרָתֶ֑ךָ׀ הַדְרִ֣יךְ תּוֹעִ֔ים בִּנְתִיבָתֶ֑ךָ׀ וְנַקְרֵ֣א אָ֔ב לְאֻמָּתֶ֑ךָ׀ זְהֵ֣ר לַעֲשׂוֹת֙ רְבָרָתֶ֔ךָ׀ חָפֵ֣ץ לַחֲסוֹת֔ בְּצֵ֖ל שְׁכִינָתֶ֑ךָ׀ טְעֵ֣ם לָעוֹבְרִ֔ים בַּלְבָבָתֶ֑ךָ׀ יְדַ֣ע לַשָּׁבִ֔ים כִּי־אֵ֥ין בִּלְתֶּ֖ךָ׀ כִּי־הֵ֣אֱמִ֔ין בְּךָ֖ לְחַלּוֹתֶ֑ךָ׀ לְטַ֣ע אֵ֔שֶׁל וְלַחֲזִ֖יר גְּבוּרוֹתֶ֑יךָ׀

ק' צְדָקָה֮ הֶחְשֵׁ֣ב לָ֒נוּ֒ בְּצֶדֶ֣ק אָ֔ב סְלַ֖ח לָ֑נוּ׀ ר' רְאֵ֣ה לֹא֮ כַחֲטָאֵ֒ינוּ֒ תַּעֲשֶׂ֣ה לָ֔נוּ׀ מָגֵ֣נָּנוּ כִּ֔י לְךָ֖ יְחָלְנוּ׃

פותחים המזון.

זָכְרֵ֣נוּ לַחַיִּ֔ים׀ מֶ֖לֶךְ חָפֵ֣ץ בַּחַיִּ֑ים׀ וְכָתְבֵ֣נוּ בְּסֵ֔פֶר הַחַיִּ֖ים׀ לְמַעַנְךָ֣ אֱלֹהִ֔ים חַיִּ֑ים׀ מֶ֖לֶךְ עוֹזֵ֣ר וּמוֹשִׁ֔יעַ וּמָגֵ֑ן׀ בָּר֣וּךְ אַתָּ֔ה יְיָ֖ מָגֵ֥ן אַבְרָהָֽם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׀ מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und ehrfurchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohltaten erzeiget in Güte, als Beherrscher des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! —

מסור Nach dem Rate der Weisen und Verständigen, nach dem Unterrichte und der Meinung der Gelehrten, öffne ich den Mund mit Beten und Flehen, und nähere mich dem Angesichte des Weltenkönigs, der erbarmungsvoll Sünden vergibt und verzeiht.

איתן Der Tapfere (Abraham) hat Deinen Glauben kund gemacht in einem Zeitalter, wo man nicht wußte, Dir gefällig zu sein. Sein Vergnügen war, die Gottesverehrung zu predigen, und seine Lust, Deine Majestät allenthalben kund zu machen. Verirrte hat er auf die rechte Bahn geleitet und wurde der Vater der Rechtgläubigen genannt. Er war beflissen, das zu tun, was Du ihn geheißen, und wünschte nur Schutz unter dem Schatten Deiner Majestät. Den Wanderer labte er mit Deiner Kost, gab den Reisenden den Unterricht, daß außer Dir alles Tand sei; nur Du warst sein Glaube, Dich allein hat er angebetet. Er hat einen אשל*) gepflanzt und darunter Deine Allmacht gepredigt. O, laß uns dessen Tugend genießen! verzeihe den Söhnen um des Vaters Tugenden willen! nicht nach unsern Sünden verfahre mit uns! O Schutz, wir harren auf Dich!

וכרנו Gedenke unser zum Leben, o König, der Du Wohlgefallen hast am Leben; schreibe uns ein in das Buch des Lebens, um Deinetwillen, lebendiger Gott, König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Toten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Toten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine

*) אשל, Name eines Baumes, den Abraham gepflanzt, um Wanderer darunter zu bewirten und ihnen den wahren Glauben zu predigen.

לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: סוגרים סלמון.

ק׳ מָאָהַב וְיָחִיד לְאַמּוֹ. נַפְשׁוֹ לָטֶבַח בְּהַשְׁלִימוֹ.
שְׂרָפִים צָעֲקוּ מִמְּרוֹמוֹ. עוֹנִים חוֹסָה לָאֵל
מְרַחֲמוֹ: פּוֹדֶה וּמַצִּיל רַחֲמוֹ. צְוָה שֵׁה תְּמוּרָה
בְּמָקוֹמוֹ. קָשַׁב אַל תִּשְׁפּוֹךְ דָּמוֹ. רְחֵפוּ רַחוּם
לְרוֹמָמוֹ: שָׁמְרוּ וְקִימוּ לִשְׁמוֹ. שְׁפֹר תָּאָרוֹ
כְּנַגַּהּ יוֹמוֹ. ק׳ תְּרָאֵהוּ הַיּוֹם כְּשָׂרוּף בְּאוּלָמוֹ.
תְּזוֹר עֲקֵדָתוֹ וְתָחֹן (ק״ת וְתַעֲוֹר) עַמּוֹ:

ק׳ לְפָנָיו יְקִימֵנוּ וְנִחְיֶה. בְּצֶדֶק אָב נִחְיֶה.
ק״ו מֵמִית וּמְחַיֶּה. בְּטַלְלָיו רְדוּמִים יְחַיֶּה:

כותבים סלמון.

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לַחַיִּים בְּרַחֲמִים.
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

חתום זס המחנך אליה ברבי מרדכי. סוגרים סלמון.

אֲרִאֵלִים בְּשָׁם תָּם מַמְלִיכִים. לְמֶלֶךְ מַלְכֵי
הַמְּלָכִים. יָפִיו לָשׁוּר בַּכֹּם הוֹלְכִים. יְלָדָיו
הַיּוֹם צָגִים כְּמַלְאָכִים: הַמַּקְדִּישִׁים וְתַחַן
עוֹרְכִים. בְּיוֹם זֶה אֵיכָה מַשְׁלִיכִים. יַחַד בְּשֵׁם
אֲבִיהֶם מְבָרְכִים. רָם לְרָצוֹת בִּדְבָרִים רַכִּים:
בְּזוֹכוּת תָּם יָצִיץ מֵחֲרָכִים. יָהּ יָאִיר עֵינֵי
חֲשֵׁכִים. מֶלֶךְ נִצָּב בַּעֲדַת בְּרוּכִים. רוֹצֶה בְּעַמּוֹ
יְפָאֵר נְמוּכִים: הוֹפְקִים בִּתְפִלָּה לְחַשְּׁבִים.

Zusage jenen, die im Staube schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tötet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt.

מאהב Der Geliebte, seiner Mutter Einziger (Isaak) gab freiwillig sich zum Opfern hin. Da riefen die himmlischen Seraphim: „O schone, Allmächtiger, Deines Lieblings!" Der Erlöser und Retter erbarmte sich sein; Er befahl — da stand ein Widder auf der Stelle, und eine Stimme rief: „Vergieße nicht des Jünglings Blut!" Der Allbarmherzige schwang ihn hinauf in den Himmel und bewahrte ihn auf ewig; sein Bildnis glänzt daselbst wie Tages Glanz. O, schaue heute dessen in Deinem Tempel aufbewahrte Asche! Gedenke des Gebundenen und sei gnädig seiner Nation!

לפניו Ja, Er wird uns am Leben erhalten, wir werden leben um des Vaters Tugenden willen! Der Ewige tötet und belebet auch wieder; Er wird die in der Erde Schlummerden wieder beleben durch Seinen allbelebenden Tau!

מי Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der seiner Geschöpfe zum Leben gedenket in Erbarmen! Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Toten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Toten belebt!

אראלים Die Mächte im Himmel huldigen dem Könige aller Könige und nennen Ihn Jakobs Gott. Sie kommen, die Schönheit Jakobs, dessen Bild, in göttlichen Throne zu schauen. Heute stehen die Abkömmlinge Jakobs wie Engel des Himmels, heilig und gebetfertig; heute haben sie alle Uneinigkeit aus ihrer Mitte entfernt, sie segnen einmütig den heiligen Namen, den ihr Vater verehrt hat, und suchen durch sanfte Worte den Unwillen des Allerhöchsten zu besänftigen. Um des frommen Vaters willen wird Er aus seinen Himmeln herabschauen, und erleuchten die Augen der Betrübten. Er selbst, der König, findet sich ein in der Gemeinde der Gesegneten (Israel); Er ist Seinem Volke gnädig und krönt die Unterdrückten. Denen, die sich früh anschicken, vor Ihm

בְּטוּב וְסַלָּח עָמָּם סַכִּים · ק׳ יַשְׁמִיעַ, לֹא תַבְוִשׁוּ
דַּכִּים · יֵאָמֵר לָכֵן לְבֵית הַמְחַכִּים:
יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא:
קו״ף מִיכָאֵל מִיָּמִין מְהַלֵּל · וְגַבְרִיאֵל מִשְּׂמֹאל מְמַלֵּל ·
בַּשָּׁמַיִם אֵין כָּאֵל · וּבָאָרֶץ מִי כְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל:
*) ק׳ וּבְנֵי שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ:
ע״ס א״ב.
ק׳ אֲרֶאֱלֵי הוֹד פּוֹצְחִים הִלּוּלוֹ · בְּרֶתֶת וְזִיעַ מְפָאֲרִים
סִלְסוּלוֹ · גְּשִׁים וּבָאִים בְּשִׁנּוּן פְּלוּלוֹ:
ק׳ שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ:
ק׳ דָּגוּל מֵרְבָבָה הוּא בְּלִי כַחַד · הַמַּבְדִּיל לָאָרֶץ וַתִּרְעַד
וַתִּפְחַד · וְעִמּוֹ צָבָא הַמְשֻׁל וָפַחַד (י״פ וּסְבִיבָיו סוּפָה וּסְעָרָה
וְפַחַד): ק׳ שֵׁשׁ כְּנָפַיִם שֵׁשׁ כְּנָפַיִם לְאֶחָד:
ק׳ זִקִּים וּבְרָקִים מַרְעִידִים לְפָנָיו · חֲרָדִים לְהַרְעִיד
בְּכָל פְּנָיו · טָסִים בְּאַרְבַּע פְּנוֹת מַצְפּוּנָיו (י״פ פְּנִינָיו):
ק׳ בִּשְׁתַּיִם יְכַסֶּה פָּנָיו:
ק׳ יְרֵאִים וַחֲרֵדִים גְּדוּדֵי חֵילָיו · כָּל מַלְאָכָיו וַחֲיָלֵי
דָגָלָיו · לְמוּלוֹ יָרוּצוּ לְגַדְּלוֹ בְּשַׁכְלוּלָיו:
ק׳ וּבִשְׁתַּיִם יְכַסֶּה רַגְלָיו:
ק׳ מִיָּם וְעַד יָם בְּרֶגַע מְעוֹפֵף · נוֹרָא בְּלִי יְכוֹלִים
לָשׁוּר וּלְצוֹפֵף · סְבִיבוֹת כְּסֵא מִתְחוֹפֵף:
ק׳ וּבִשְׁתַּיִם יְעוֹפֵף:

*) במיץ אין מוסיפים המלוי ובנו שרפים.

zu beten, verzeiht Er nach seiner Allgüte, läßt sie vernehmen den Ausspruch: „Ihr sollt nicht beschämt werden, Bedrängte! wahrlich, euch wird man nennen das Haus der Hoffnungsvollen!“

ימלך Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!

ואתה So throne doch, Du Allheiliger, Allmächtiger, unter den Lobgesängen Israels!

Gem. Michael lobt zur Rechten, Gabriel spricht zur Linken: Im Himmel ist Keiner dem Herrn gleich, und auf Erden wer gleicht dir, o Israel?!

ובכן Die Seraphim umgeben ihn!

Die herrlichen Erelim sprechen Sein Lob; zitternd und bebend lobpreisen sie Ihn, nähern sich Ihm im Gebete!

Gem. Die Seraphim umgeben ihn!

Ununterbrochen über Myriaden erhaben ist Er, der zur Erde blickt und sie erbebt; ein furchtbares Heer umgibt Ihn!

Gem. Jeder von ihnen hat sechs Flügel!

Die dem Blitze gleichenden Engel zittern vor Ihm, erbeben in jedem Winkel, schweben in den verborgenen vier Ecken.

Gem. Mit zweien bedeckt er sein Antlitz!

Seine mächtigen Heere fürchten und zittern; Seine sämtlichen Engel eilen ihm entgegen, um Ihn in Seiner Residenz zu lobpreisen!

Gem. Und mit zweien bedeckt er seine Füße!

Der Furchtbare schwebt im Nu von einem Meere zum andern, so daß es Niemand sehen kann, umhüllt sich beim Throne!

Gem. Und mit zweien schwebt er!

פ עוֹרְכִים עִנְיַן עִוּוּוֹ לוֹמַר. פְּאֵר פְּקוּד פֶּלֶל לְגַמֵּר.
צַפְצוּף צַהַל צֶדֶק בְּנֶאֱמַר:

פ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר:

פ קְלוֹם קְדֻשׁוֹת קָדוֹשׁ קוֹרְאוֹת. רִבּוֹא רִבְבָן עֵינַיִם
מְלֵאוֹת. שׁוֹבָן עַד מַעֲרִיצִים בִּיצִיאוֹת:

פ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת:

פ תַּקִּיף מֵרֻבָּה מְפָאֲרִים לְסַלְדוֹ. תִּלֵּי תִלִּים עוֹמְדִים
לְבַבְּדוֹ. תֵּבֵל וְכָל דָּרֶיהָ מַקְדִּישִׁים הוֹדוֹ:

פ״פ מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

פ״פ מִיכָאֵל מִימִין מְהַלֵּל: וְגַבְרִיאֵל מִשְּׂמֹאל מְמַלֵּל.
בַּשָּׁמַיִם אֵין כָּאֵל. וּבָאָרֶץ מִי כְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל:

פ וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה קְרֻשָּׁה כִּי אַתָּה
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ:

פ כִּי רְכוּבוֹ בֶּעֱרָבוֹת. וְעָוּז בַּשְּׁחָקִים. וְזֵרוֹעוֹ בְּמַעֲנָה.
וְקִדּוּשׁוֹ בְּזִבּוּל. וְאֵימָתוֹ בֶּעֱרַפֶּל: וּמוֹרָאוֹ בְּשָׁמֵי שָׁמַיִם.
וְקַשְׁתּוֹ בַּשָּׁמַיִם. וְקוֹלוֹ עַל הַמַּיִם. וּמוֹשְׁבוֹ בְּרוּם. וּמַבָּטוֹ
בְּהַתָּת. מְמַעֲלָה קָדוֹשׁ. וּמִמַּטָּה בָּרוּךְ. מִמַּיִם אַדִּיר.
וּמִנְּהָרוֹת קוֹל. וּמֵאָרֶץ זֶמֶר. וּמֵעֲצִים רֶנֶן. וּמֵהָרִים רָקֶד.
וּמִגְּבָעוֹת שִׁיר. וּמִכָּל בְּרִיָּה תִּקֶּף. וּמִכָּל רֹאשׁ כֶּפֶף.
וּמִכָּל עַיִן רָמָה. וּמִכָּל אֹזֶן שֹׁמַעַת. וּמִכָּל פֶּה הוֹדָיָה. וּמִכָּל
לָשׁוֹן שֶׁבַח. וּמִכָּל גָּרוֹן רֹן. וּמִכָּל לֵב רַחַשׁ. וּמִכָּל כָּרֵב
הַגְיוֹן. וּמִכָּל בֶּרֶךְ כְּרִיעָה. וּמִכָּל קוֹמָה הִשְׁתַּחֲוָיָה.
וּמְזֻקָּפִים כָּבוֹד. וּמֵאֲנָשִׁים וְנָשִׁים שִׁיר. וּמִצְּחוֹרִים
וּבְתוּלוֹת הַלֵּל. וּמֵעוֹלְלִים וְיוֹנְקִים עֹז. וּמִזָּקֵן לָדוֹר

Sie schicken sich an, Seine Allmacht zu verkünden, den Vorzug Seines Gesetzes im Gebete auszusprechen: fröhlich besingen sie die Allgerechtigkeit, wie folgt!

Gem. Und es ruft einer dem andern zu und spricht!

Das heilige Lob verkünden die mit Myriaden Augen Überfüllten, preisen von höchsten Thronen beim Entfernen!

Gem. Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth!

Myriaden rühmen den Allmächtigen, eine unendliche Menge sucht ihn zu verehren; die Welt und ihre Bewohner heiligen Seine Herrlichkeit!

Gem. u. Vorb. Voll ist die ganze Erde Seiner Herrlichkeit!

Michael lobt zur Rechten, Gabriel spricht zur Linken: Im Himmel ist keiner, dem Herrn gleich, und auf Erden wer gleichet dir, o Israel?!

ובכן Und so möge denn zu Dir aufsteigen die Heiligung; denn Du, unser Gott, bist ein vergebender und verzeihender König!

כי Denn Seine Residenz ist ערבות[1]), Seine Allmacht in שחקים, Seine Gewalt in מעונה, Seine Heiligkeit in זבול, Sein Schrecken in ערפל, Seine Furchtbarkeit im Himmel aller Himmel; Sein Regenbogen im Himmel; Seine Stimme beim Gewässer; Sein Sitz oben; Sein Blick nach unten; Oben ist Er geheiliget, unten gepriesen; vom Wasser ertönts mächtig, von den Strömen, eine Stimme; von der Erde, ein Lied; vom Gehölz, ein Gesang; Berge hüpfen, Hügel singen. Jedes Geschöpf beweist die Allmacht; jedes Haupt neigt sich; jedes Auge winkt; jedes Ohr horcht auf; jeder Mund lobt; jede Zunge preist; jede Kehle frohlocket; jedes Herz wallet; jedes Innere dichtet; jedes Knie beugt sich; jede aufrechte Gestalt wirft sich nieder. Von Greisen erfolgt Ehre! von Männern und Frauen Gesang; von Jünglingen und Jungfrauen Lob; von Kindern und Säuglingen Macht; von jeder Geschlechtsfolge Tapferkeit; von Ewig-

[1]) Hier werden die verschiedenen Namen der sieben Himmeln aufgezählt, wovon ערבות der erste ist. S. Tr. Chagiga 12.

גְּבוּרָה. וּמֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם בְּרָכָה: כִּי כֻלָּם בָּרָאתָ לְמַעַנְךָ. יְקָרְאוּ זֶה לָזֶה. וַיַּעֲנוּ זֶה לָזֶה. וְיֹאמְרוּ זֶה לָזֶה. גּוֹשׁוּ עוֹשׁוּ חוֹשׁוּ. וְנַעֲרִיץ לְמֶלֶךְ הַכָּבוֹד. הָאֵל הַנַּעֲרָץ וְהַנִּקְדָּשׁ בַּקֹּדֶשׁ:

מ׳ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר.

קו״מ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

מ׳ כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה
אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעָמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קו״מ בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

מ׳ מִמְּקוֹמוֹ הוּא יָפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ
עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

קו״מ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

מ׳ אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא
יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָּל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

קו״מ אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

כַּפַּ״ם מִן סוּמְרִין כְּמוֹ אַדִּיר אַדִּירֵנוּ.

ק׳ אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה
יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ע״כ א״ב.

ק׳ אֵלֶיךָ תְּלוּיוֹת עֵינֵינוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. בָּרוּךְ בְּמַקְהֲלוֹת עַמֶּךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: גְּאָלָנוּ שֵׁנִית מִמְּעֵינֵינוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. דָּר בִּשְׁמֵי מְרוֹמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: הֵן לְךָ הֶאֱמַרְנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. וּמִי כָעָם מְרוֹמְמֵי שִׁמְךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: זְכוֹר בְּרִית אֶתֱנֵינוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. חַי כִּי אֵין זָר עִמָּךְ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: טָהוֹר לְשִׁמְךָ קְנֵנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. יְחִידִי הַדָּן בְּעוֹלָמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: כְּחָךְ יִגְדַּל מַלְכֵּנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. לְבֵנוּ רָחַשׁ לְרוֹמְמֶךָ. מָה

keit zu Ewigkeit Benedeien. Denn diese alle hast Du Deinetwegen erschaffen. Sie rufen einer dem andern zu, sie erwidern sich gegenseitig und sagen einer zum andern: kommt, versammelt euch eilends, wir wollen den König der Ehre preisen! der Herr ist gerühmt und geheiligt im Heiligtume!

Vorb. Wie geschrieben steht durch Deinen Propheten: Und einer rief dem andern zu und sprach:

G. u. B. Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth,
voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!

Gem. Seiner Herrlichkeit voll ist die Welt! — Seine Diener fragen einer den andern: „Wo ist seiner Herrlichkeit Wohnung?" Ihnen gegenüber tönt die Erwiderung: „Gelobt!"

G. u. B. „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!"

Gem. Von seiner Stätte aus wende er sich erbarmungsvoll und begnadige das Volk, das seiner Einheit Namen täglich zweimal, abends und morgens, voll Liebe huldigt, rufend: „Höre Israel!"

Gem. u. Vorb. „Höre Israel, der Ewige, unser
Gott, der Ewige ist einzig!"

Gem. Einzig ist er, unser Gott, er ist unser Vater, er ist unser König, er ist unser Befreier, und er wird uns zum zweiten Male in seiner Allbarmherzigkeit vor aller Lebenden Augen vernehmen lassen: Ich will euer Gott sein!

Gem. u. Vorb. „Ich bin der Ewige, euer Gott!"

אלי Zu Dir schauen harrend unsere Augen, Ewiger, unser Herr! der Du gepriesen wirst in den Versammlungen Deines Volkes; wie mächtig ist Dein Name! Erlöse uns abermals aus unsren Qualen, Ewiger, unser Herr! Bewohner jener Himmelshöhen, wie mächtig ist Dein Name! Dich allein preisen wir, Ewiger, unser Herr! wo gibt es ein Volk, das so Deinen Namen erhöht? wie mächtig ist Dein Name! denke an den Bund mit unsren Urvätern, Ewiger, unser Herr! Du allein bist ewiglebend, kein Fremder mit Dir; wie mächtig ist Dein Name! Reiner, erwirb uns Deinem Ruhme! Ewiger, unser Herr! Alleinrichter des Weltalls! wie mächtig ist Dein Name! Zeige die Größe Deiner Kraft, o König, Ewiger, unser Herr! unser Herz dichtet Deiner Erhabenheit!

אַדִּיר שִׁמְךָ: מְנוֹף בְּוֹרֵעַ גְּאַלְתָּנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. נֶהְלָלְךָ בְּאֵילֵי מְרוֹמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: סְעָדֵנוּ וְסָמְכֵנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. עֲנֵנוּ וְנוֹדֶה לְשִׁמְךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: פְּדֵנוּ וְחָנֵּנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. צוּר עוֹלָמִים שִׁמְךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: קוֹמֲמֵנוּ וַהֲקִימֵנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. רַחֲמֶיךָ יְקַדְּמוּ וַעֲמֶּךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנֵנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. תִּתְרוֹמַם מְנַשּׂוֹאֵי רַחֲמֶיךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ:

וי״ס שִׁמְךָ אֵל לְבַבֵנוּ. יְחוּדְךָ יַחַד הַגְעֲמֵנוּ:

ק׳ אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

פ׳ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר: קו״י יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ: פ׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

כִּי מַקְדִּישֶׁיךָ בִּקְדֻשָּׁתְךָ (נ״פ כעיכו) קְדַשְׁתָּ. נֶאְדָּר לְקָדוֹשׁ פְּאֵר מְקֹדוֹשִׁים. בְּאֵין מֵלִיץ יְשָׁר. מוּל מַגִּיד פֶּשַׁע. תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דָּבָר חק וּמִשְׁפָּט. וְצִוִּיתָנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט: עוֹד יִזְכָּר־לָנוּ אַהֲבַת אֵיתָן, אֲדֹנֵינוּ. וּבֵן הַנֶּעֱקָד יַשְׁבִּיר מְדַיְּנֵנוּ. וּבְזְכוּת הַתָּם יוֹצִיא אָיוֹם (נ״פ היום) לְצֶדֶק דִּינֵנוּ. כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאֲדֹנֵינוּ: וּבֶן יִתְקַדֵּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. וְעַל יְרוּשָׁלַם עִירֶךָ. וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ. וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ. וְעַל מְכוֹנְךָ וְהֵיכָלֶךָ:

wie mächtig ist Dein Name! Dein Arm hat uns aus Noph (Ägypten) befreit, Ewiger, unser Herr! Dich loben wir wie die Engel Deiner Himmel: wie mächtig ist Dein Name! sei unser Schirm, unsere Stütze, Ewiger, unser Herr! antworte uns, dann danken Deinem Namen wir: wie mächtig ist Dein Name! Erlöse uns, sei uns gnädig, Ewiger, unser Herr! Schöpfer aller Welten ist Dein Name, wie mächtig ist Dein Name! Richte uns auf und erhalte uns, Ewiger, unser Herr! laß Deine Barmherzigkeit Deinem Zorn zuvorkommen! wie mächtig ist Dein Name. Vernimm die Stimme unseres Flehens, Ewiger, unser Herr! hoch preist Dich eine Nation, die Du liebevoll erhoben; wie mächtig ist Dein Name!

Deinen Namen, Allmächtiger, herzen wir;
huldigen in Wonne Deiner Einheit!

Gem. Allmächtiger, unsere Macht! Ewiger, unser Herr! wie mächtig ist Dein Name auf der ganzen Erde! Einst wird der Ewige König sein über die ganze Erde, an jenem Tage wird der Ewige einzig sein und sein Name: Einiger.

Vorb. Und in Deinen heiligen Worten heißt es:

Gem. u. Vorb. „Der Ewige regieret ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

Vorb. Von Geschlecht zu Geschlecht verkünden wir Deine Größe, und in alle Ewigkeit heiligen wir Deine Heiligkeit. Dein Lob, o Gott, weiche nicht aus unserem Munde immer und ewig; denn Gott, König, groß und heilig bist Du.

כי Die Dich heiligen, hattest Du mit Deiner Heiligkeit geheiliget, darum ziemt der Heiligen Ruhm dem Allheiligen. Verteidiget keiner das Recht gegen den Sündenankläger, so spreche Du dem Hause Jakob das Recht, rechtfertige Du uns im Gerichte, o König des Rechtes! Auch gedenke uns, Herr, der Liebe des Mächtigen (Abraham), und durch den gebundenen Sohn beseitige die uns verdammen, und durch das Verdienst des Frommen fälle, o Furchtbarer! unser Urteil zum Guten, da dieser Tag unsrem Herrn geheiliget ist. Und so werde Deines Namens Heiligkeit, Ewiger, unser Gott, verbreitet über Dein Volk Israel, über Deine Stadt Jerusalem, über Deine herrliche Residenz Zion, über das Reich der Nachkommen Deines Gesalbten David und über Deinen Wohnsitz und Deinen Palast.

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיֵרָאוּךָ כָּל־
הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים
וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ
בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן
לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ
נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה
לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה
לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ
וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלְזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָהּ תִּקְפָּץ־פִּיהָ׃
וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר
מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ

כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם השבת הזה לקדושה ולמנוחה ואת יום הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחַל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנֹתֵינוּ באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵיטָה וְלִטּוֹבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה · וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה · וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה׃

(Hier fängt man סליחות an.)

פ סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ · כִּי חָטָאנוּ · מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ · כִּי פָשָׁעְנוּ ·
ק מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ · כִּי רָבוּ עֲוֹנֵינוּ :

פ אֵל אֶרֶךְ אַפַּיִם אָתָּה וּבַעַל הָרַחֲמִים נִקְרֵאתָ · ק וְרַבְתָּ
תְּשׁוּבָה הוֹרֵיתָ : פ גָּדַלְתָּ רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ · ק תִּזְכֹּר הַיּוֹם
וּבְכָל־יוֹם לְזֶרַע יְדִידֶךָ : פ תֵּן אֱלֹהֵינוּ בְּרַחֲמִים · ק כִּי אַתָּה
הוּא בַּעַל הָרַחֲמִים : פ בְּתַחֲנוּן וּבִתְפִלָּה פָּנֶיךָ נְקַדֵּם ·
ק כְּהוֹרַעְתָּ לָּעָנִי מִקֶּדֶם : פ מֵחֲרוֹן אַפְּךָ שׁוּב · ק כְּמוֹ
בְתוֹרָתְךָ כָּתוּב : פ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ נֶחְסֶה וְנִתְלוֹנָן · ק כְּיוֹם
וַיֶּרֶד יְיָ בֶּעָנָן : פ הַעֲבֵר עַל פֶּשַׁע וְתִמְחֶה אָשָׁם · ק כְּיוֹם
וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם : פ הַאֲזִין שַׁוְעָתֵנוּ וְתַקְשִׁיב מִמֶּנּוּ מַאֲמָר ·
ק כְּיוֹם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְיָ · וְשָׁם נֶאֱמַר

וַיַּעֲבֹר יְיָ ׀ עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא

יְהוָה ׀ יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת :
נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה ·
וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ :
סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ · מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ ·
כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ :

In vielen Gemeinden werden nur folgende סליחות gebetet,
u. s. w. משאת כפי, מאתך תהלתי, אלהים אל דמי, פומון

בְּקָרְאֵנוּ עֲנֵנוּ אֱלֹהֵי צִדְקֵנוּ · בַּצַּר הִרְחַבְתָּ לָּנוּ · חָנֵּנוּ וּשְׁמַע
תְּפִלָּתֵנוּ : אֲדֹנָי שִׁמְעָה בְקוֹלֵנוּ : תִּהְיֶינָה אָזְנֶיךָ קַשֻּׁבוֹת לְקוֹל
תַּחֲנוּנֵינוּ : שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנֵינוּ בְּשׁוּבֵנוּ אֵלֶיךָ · בְּנִשְׁאֵנוּ יָדֵינוּ אֶל
דְּבִיר קָדְשֶׁךָ : שְׁמַעְנוּ יְיָ וְחָנֵּנוּ יְיָ הֱיֵה עֹזֵר לָנוּ : שְׁמַע יְיָ קוֹלֵנוּ נִקְרָא ·
חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ : וְעַתָּה שְׁמַע אֱלֹהֵינוּ אֶל תְּפִלַּת עַבְדֶּךָ וְאֶל תַּחֲנוּנֵיהֶם
וְהָאֵר פָּנֶיךָ עַל מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמֵם לְמַעַן אֲדֹנָי :

zum Minchagebet für den Versöhnungstag.

סלח לנו Verzeihe uns, Vater! denn in unserer großen Torheit haben wir gefehlt; vergib uns König! denn viel sind unsere Missetaten. —

אל ארך Allmächtiger! Du bist langmütig, Herr des Erbarmens wirst Du genannt! Du selbst hast den Weg zur Bekehrung angewiesen. O, so gedenke heute und alle Tage den Nachkommen Deines Lieblings Deine große Barmherzigkeit und Gnade! Wende Dich mit Erbarmen zu uns; Du bist ja der Herr des Erbarmens! Wir kommen vor Dich mit Bitte und Gebet, wie Du es einst dem Demütigen (Mosche) bekannt gemacht — o, so laß ab von Deinem Zorne, wie es dort in Deiner Lehre geschrieben steht! Laß uns unter Deiner Flügel Schatten Schutz und Schirm finden, wie an jenem Tage, wo Du, Herr, Dich in einer Wolke herabgelassen! Nimm weg die Frevel, tilge die Schuld, wie an jenem Tage, wo Du Dich zu ihm (Mosche) hingestellt! Merke auf unser Flehen, vernimm unsere Rede, wie an jenem Tage, wo Du, Herr, Deinen Namen riefst; wie es dort heißt:

Es zog der Ewige ihm vorüber und rief:

" „Der Ewige, der Ewige, allmächtig, allbarmherzig und allgnädig, langmütig und groß an Gnade und Wahrheit, der die Gnade dem tausendsten Geschlechte aufbewahrt, der da vergibt Missetat, Frevel und Sünde und der rein macht!" — Vergib unsere Missetat und unsere Sünde und laß uns Dein Eigentum bleiben! Verzeihe uns, unser Vater, denn wir haben gesündigt; vergib uns, unser König, denn wir haben gefrevelt! Denn Du, Herr, bist gütig und verzeihend und groß an Gnade allen, die Dich anrufen. —

בקראנו ענני So wir rufen, erhöre uns, Gott unseres Heils! schaffe uns Raum in der Bedrängnis! Sei uns gnädig und höre unser Gebet! Herr, höre unsere Stimme, Dein Ohr merke auf unser lautes Flehen! Höre die Stimme unseres Flehens, wenn wir zu Dir rufen, wenn wir unsere Hände erheben zu Deinem heiligen Palaste! Höre, Gott, und sei uns gnädig! Gott, sei unser Beistand! Höre! Gott, wir rufen laut; sei uns gnädig und antworte uns! Erhöre nun, unser Gott, Deiner Knechte Gebet und Flehen, und laß Dein Antlitz über Dein zerstörtes Heiligtum leuchten, Deinethalben, Herr!

לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶּלָה:
יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה
הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: כִּי לֹא עַל צִדְקֹתֵינוּ
אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ · כִּי עַל
רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה
אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר · לְמַעַנְךָ
אֱלֹהַי, כִּי־שִׁמְךָ נִקְרָא עַל־עִירְךָ וְעַל־עַמֶּךָ:

ע"פ א"ב כפול. אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ ·

א אֱזוֹן תַּחַן וַהַסְכֵּת עַתִּירָה · ב אַף הָפֵר וְשַׁכֵּךְ עֶבְרָה ·
ג בְּאֵי לְחַלּוֹתְךָ בְּנֶפֶשׁ מָרָה · ד בְּשִׁמְךָ הַגָּדוֹל יִמְצְאוּ
עֶזְרָה: גַּעֲיַת נֶאֱנָחִים עֲנוּתָם חֲזֵה · הֲחִינַת קוֹמָתָם לֹא
תְּבֻזֶּה · וְרוֹשׁ עֶלְבּוֹנָם מְצָר בּוֹזֶה · וּוֹרְדֵי גַּת וְנִצְחָם יַזֶּה:
הֲלֹא אַתָּה הָיִיתָ וְהֶנֶּךָּ · הָיֹה תִּהְיֶה בַּהֲדַר גְּאוֹנֶךָ · וְנִמְתָּ
יְכוֹן עֶרַע אֱמוּנֶיךָ · וְהִנָּם כֵּלִים מִתְּגָרַת חֲרוֹנֶךָ: וַעֲמוּ
בְּעוּוֹתָם וּמַאֲוַיָּם נִסָּחוּ · זֹרוּ בָּאֲפָסִים וְלֹא נָחוּ · חֻבְּלָה
רוּחָם וְלֶעָפָר שָׁחוּ · חָרְשׁוּ חֹרְשִׁים וּמַעֲנִית הִמְתִּיחוּ:
מָבְעוּ בַבֹּץ וְאֵין פּוֹצֶה · טוֹרְפֵיהֶם שָׁלוּ מַקָּצֶה לָקָצֶה ·
יוֹם יוֹם לוֹחֲמָם מְנַצֶּה · יַד פּוֹרְשִׁים מִלַּחַץ לֵיצֵא: כָּלוּ
חַיֵּיהֶם בְּיָגוֹן וַאֲנָחָה · כִּשֵּׁל רַבָּה וְעַרְבָה שִׁמְחָה · לְיֵשַׁע
חוֹכִים וְחִנָּה צְוָחָה · לְבָטוּם קָמִים וְכָרוּ שׁוּחָה: מֵעֲרִימִים
סוֹד מִמְּךָ לְהַדִּיחָם · מַכְבִּידִים עַל לְהַכְשִׁיל כֹּחָם ·
נֹאֲקִים אֵלֶיךָ בְּהִתְעַטֵּף רוּחָם · נַחַת לְמְצוֹא מְכֹבָד

ליי הישועה Beim Ewigen ist die Hilfe; Deinen Segen über Dein Volk! Sela! Der Ewige Zebaoth sei mit uns unsere Zuflucht der Gott Jakobs! Sela! Ewiger Zebaoth, Heil dem Manne, der Dir vertraut! Ewiger, hilf! o König, antworte uns am Tage unseres Flehens! Denn nicht um unserer Tugenden willen legen wir unsere Bitten Dir vor, sondern im Vertrauen auf Deine große Barmherzigkeit! Herr, erhöre! Herr, verzeihe! Herr, vernimm und willfahre, säume nicht! um Deinetwillen, mein Gott! denn nach Deinem Namen wird Deine Stadt und Dein Volk genannt.

אזן תחן Vernimm die Bitte, erhöre das Flehen, wende ab den Zorn und stille den Grimm! Die mit betrübtem Gemüte zu Dir beten, laß in Deinem großen Namen Hilfe finden! Das Wimmern der Seufzenden, ihr Elend schaue, ihr gebeugtes Haupt beachte; fordere ihre Schmach von dem schmähenden Dränger, der ihre Kelter tritt und ihren Lebenssaft verspritzt! Siehe, der Du warst, bist Du noch und bleibst ewig in Deiner hohen Majestät! Du verhießest, daß die Nachkommenschaft Deiner Getreuen fortbestehen soll; — dennoch schwindet sie nun vor der Strenge Deines Zornes dahin. Ihrer Vergehen wegen zürntest Du ihnen und rissest sie weg vom Orte ihrer Lust! In die Ferne zerstreut, ruhelos und getrübten Geistes sind sie zur Erde gebeugt und die Pflüger pflügen über sie und ziehen lang die Furchen. Sie sind in den Schlamm versunken und niemand rettet, während ihre Verderber alle friedlich leben; ihre Gegner necken sich immerfort mit ihnen und vergebens suchen sie der Drangsal zu entkommen. In Kummer und Unmut schwindet ihr Leben, das große Unglück trübt jede Freude, der Jammer verkümmert ihnen jede Hoffnung. Gegner ermüden sie und graben ihnen die Grube, schmieden heimlich Ränke, um sie von Dir abwendig zu machen, machen schwer das Joch, um sie zu entkräften. Und sie, sie schreien zu Dir mit schmachtendem Geiste, um Ruhe zu finden von

טָרְחָם. שִׂיחַ צוֹעֲקִים בְּמַעֲמַד צָפוּף. סְלִיחָה מְבַקְּשִׁים
בְּקָדְקֹד בָּפוּף. עוֹשְׁקֵיהֶם יַקְנִיאוּם וּנְתָנוּם לְשִׁסּוּף.
עוּעִים יִמָּסְכוּ וַיִּהְיוּ לְסִפּוּף: פְּרֵה דֶּבֶק מֵחֶרֶץ וְכִלּוּי.
פַּלְּטֵם מִצּוֹרֵר וּתְנֵם לְעִלּוּי. צַוַּחַ יְשׁוּעוֹת מְשַׁחֲרֶיךָ
בְּחִלּוּי. צוּר עוֹלָמִים הוֹשִׁיעֵנוּ בְּגָלּוּי: קָנוֹא וְנוֹקֵם קַנֵּא
לְשִׁמְךָ. קַצֵּץ סְמָלוֹנִים מִצַּוָּאר עַמֶּךָ. רְאֵה עֲמָלֵנוּ וְשׁוּב
מַעֲמָסֶךָ. רִיבָה רִיבֵנוּ לְמַעַן חַסְדֶּךָ: ס' נקוד שְׁבִינָתְךָ הָשֵׁב
לְחֵיק אַרְמוֹנַי. קו"ף שַׁאֲנַן הוֹשֵׁב לְוַיַּי וְכָהֲנַי. תַּשְׁוֶה
אָזְנְךָ לְקוֹל תַּחֲנוּנַי תְּרַצֵּנִי בְּקָרְאִי יְיָ יְיָ:

אֵל מֶלֶךְ. יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים. מִתְנַהֵג
בַּחֲסִידוּת מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ. מַעֲבִיר רִאשׁוֹן
רִאשׁוֹן. מַרְבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה
לְפוֹשְׁעִים. עוֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל בָּשָׂר וְרוּחַ.
לֹא כְרָעָתָם תִּגְמוֹל לָהֶם: אֵל שֶׁהוֹרֵיתָנוּ
לוֹמַר (מִדּוֹת) שָׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. זְכֹר לָנוּ הַיּוֹם
בְּרִית שָׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו
מִקֶּדֶם. וְכֵן כָּתוּב, וַיֵּרֶד יְהוָה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב
עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָה. (וְשָׁם נֶאֱמַר)

וַיַּעֲבֹר יְהוָה ׀ עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא

יְהוָה ׀ יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־
חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן
וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה ׀ וְנַקֵּה: וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ

ihren schweren Leiden, beten zu Dir in gedrängter Versammlung und bitten gesenkten Hauptes um Verzeihung; denn ihre Bedrücker haben sie gekränkt und zerrissen und zum Wahnsinn gebracht, wie eine Türschwelle wurden sie getreten. O befreie Deine Anhänger von der gänzlichen Vernichtung, rette sie vom Feinde und erhebe sie wieder, sende Hilfe denen, die Dich flehentlich suchen: ewiger Fels, hilf Du uns öffentlich! Eiferer und Rächer, eifere für Deinen Namen! Zerschneide die Jochriemen vom Halse Deines Volkes; siehe unser Elend, laß ab von Deinem Zorne, streite für unsere Sache, um Deiner Gnade willen! Laß Deine Majestät wieder im Innersten meines Tempels residieren, laß meine Leviten und Priester dort wieder ruhig wohnen! Neige Dein Ohr zu der Stimme meines Flehens und willfahre, wenn ich rufe, Ewiger, mein Gott!

אל מלך Allmächtiger! König! der Du auf dem Throne der Barmherzigkeit sitzest und Gnade übest, der Du die Missetaten Deines Volkes vergibst und nach und nach hinwegnimmst, der Du Sündern viel Vergebung und Frevlern Verzeihung gewährest und allem Fleisch und Geist Wohltat erzeigst — o vergilt ihnen nicht nach ihrer Bosheit! Allmächtiger! der Du uns gelehrt hast, Dich nach Deinen dreizehn Gnadentiteln anzuflehen*), gedenk uns heute den Bund dieser dreizehn, wie Du es einst dem Demütigen (Mosche) kund getan; denn so steht geschrieben (II. M. 34, 5): „Der Ewige ließ sich in der Wolke herab, stellte sich zu ihm hin und rief den Namen: Ewiger!"

Es zog nämlich der Ewige ihm vorüber und rief:

„Der Ewige, der Ewige, allmächtig, allbarmherzig und allgnädig, langmütig und groß an Gnade und Wahrheit, der die Gnade dem tausendsten Geschlechte aufbewahrt, der da vergibt Missetat, Frevel und Sünde und der rein macht!" — Vergib unsere Missetat und unsere Sünde und laß uns

*) Die im II. M. 34, 6. 7. vorkommenden Worte, mit welchen Gott dem Mosche seine allwaltende Gnade in 13 verschiedenen Benennungen (מדות) bekannt machte, und (nach der Tradition) ihm dabei zugleich die Versicherung gab, daß jeder Bußfertige, der diese 13 Gnadentitel in seinem Gebete erwähnt, Verzeihung erlangen soll. (Talmud Rosch hasch. 17 b.)

וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלָּתֵנוּ: סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ: כִּי־אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: אָנָּא יְיָ אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם תִּכּוֹן תְּפִלָּתֵנוּ קְטֹרֶת לְפָנֶיךָ: וְהוֹצִיא כָאוֹר צִדְקֵנוּ וּמִשְׁפָּטֵנוּ כַּצָּהֳרָיִם: תִּכּוֹן תְּפִלָּתֵנוּ קְטֹרֶת לְפָנֶיךָ מַשְׂאַת כַּפֵּינוּ מִנְחַת עָרֶב: תָּבוֹא לְפָנֶיךָ אָנְקַת אָסִיר כְּגֹדֶל זְרוֹעֲךָ הוֹתֵר בְּנֵי תְמוּתָה: לִפְקֹחַ עֵינַיִם עִוְרוֹת לְהוֹצִיא מִמַּסְגֵּר אַסִּיר מִבֵּית כֶּלֶא יֹשְׁבֵי חֹשֶׁךְ: וָהּ עָנִי קָרָא וַיְיָ שָׁמֵעַ וּמִכָּל צָרוֹתָיו הוֹשִׁיעוֹ:

ליי הישועה וכו'.

מתוס נרפזי המרווים מרדכי בר שבתי ארוך.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ·

י׳ מִשְׁאַת כַּפַּי מִנְחַת עֶרֶב רְצֵה נָא בְּכִשָּׁר· ק׳ תִּכּוֹן תְּפִלָּתִי קְטֹרֶת לְפָנֶיךָ בְתֹם וּבְיֹשֶׁר· י׳ בְּקָרְאִי עֲנֵנִי צוּרִי חַיּוֹם· וּפְנֵה בַּאֲשֶׁר ק׳ בָּרִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּנְחָה: רֵיחַ נִיחֹחַ אִמְרֵי פִי לְפָנֶיךָ צוּר עוֹלָמִים· חֶלְבִּי וְדָמִי הַנִּמְעָט בְּצוֹמִי תְּמוּר חֲלָבִים וְדָמִים· קַבֵּל הֲגִיוֹן לִבִּי אֲשֶׁר עָרַכְתִּי וְהַעֲשֶׂרֶת הַיָּמִים· כַּחַטָּאת כָּאָשָׁם וְכַמִּנְחָה: דָּרַשְׁנָא בְיוֹם זֶה דּוֹרְשֶׁיךָ וְהַדְרֵשׁ לָהֶם בְּנִיב שְׂפָתַיִם· שְׁעֵה לְמַעֲמָדָם וְטַהֲרֵם כַּבֶּסֶף מְזֻקָּק שִׁבְעָתַיִם· וּרְצֵה שִׂיחָתָם כְּשֵׂה אַחַת מִן הַצֹּאן מִן הַמָּאתַיִם· מְמַשְׁקֶה יִשְׂרָאֵל לַמִּנְחָה: בָּלִיל וְעוֹלָה תְּחִנָּתִי תֶּחְשַׁב וּמַשְׁטִינִי רִיב תָּרִיב· וְהוֹצִיא כָאוֹר צִדְקִי מֵרֵם יָבֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְיָעֵרִיב· שָׁפַךְ כַּמַּיִם לִבּוֹ בְּתִפְלָתוֹ כָּל אִישׁ חָסִיד וְהַקְרֵיב הַמַּקְרִיב קָרְבָּנוֹ לַיְיָ מִנְחָה· יְשָׁרוּן עַמְּךָ יָשִׁיר

Dein Eigentum bleiben! Verzeihe uns, unser Vater, denn wir haben gesündigt; vergib uns, unser König, denn wir haben gefrevelt! denn Du, Herr! bist gütig und verzeihend und groß an Gnade allen, die Dich anrufen. —

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Ach, Ewiger, Gott im Himmel, möge unser Gebet wie Weihrauchduft Dir gelten, daß Du wie das Licht unsere Unschuld, wie Mittagshelle unser Recht hervorgehen lässest. Unser Gebet gelte Dir wie Weihrauchduft, die Erhebung unserer Hände wie ein Abendopfer! Das Seufzen der Gefesselten komme vor Dich, nach Deines Armes Größe befreie die dem Tode Geweiheten! Öffne die blinden Augen, führe die Gefesselten aus dem Kerker, aus dem Gefängnisse die, die im Dunkel wohnen. Der Arme ruft, Ewiger, erhöre ihn und hilf ihm aus allen seinen Nöten!

משאת Möge doch die Erhebung meiner Hände zur Abendzeit Dir wohlgefällig sein, möge mein andächtiges Gebet wie Weihrauchduft Dir gelten; erhöre mich, mein Hort! wenn ich heute zu Dir rufe, wende Dich mir zu, wie damals, als die Kinder Israel Dir das Abendopfer brachten. Laß meines Mundes Worte zum Wohlgeruch Dir werden, Weltenschöpfer! mein eigenes Fett und Blut, das ich durch Fasten verlor, diene statt des Opfer-Fettes und -Blutes; meines Herzens Regung, die ich jetzt schon zehn Tage vor Dir äußere, nimm wie Sünd-, Schuld- und Speiseopfer an! O nimm Dich heute derer an, die Dich suchen, laß Dich von der Rede ihrer Lippen erbitten; wende Dich zu ihrem Gebete und reinige sie wie siebenfach geläutertes Silber und habe Wohlgefallen an ihrem Worte, wie an jenem aus zweihundert der wohlgenährtesten Schafe Israels ausgewählten einem Lamme zum Abendopfer! Möge mein Flehen wie Ganz- und Brandopfer beachtet werden, rechte Du mit meinen Widersachern und laß, bevor die Sonne untergehet und es Abend wird, meine Unschuld wie das Licht hervortreten. Jeder von uns schüttet sein Herz im Gebete aus, und opfert so sein bestes Opfer dem Ewigen zur Abendzeit. Dein Volk Jeschurun besinget Deine Huld mit wohlgewählten

חַסְדְּךָ בְּטוּב לֶקַח. חַטֵּה אֵלָיו אָזְנְךָ וּשְׁמַע וְעֵינֶיךָ פְּקַח.
וּרְאֵה כִּי טוֹב מִתְּחוֹפֵף בְּשַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ, וּזְקַח מִן הַבָּא
בְּיָדוֹ מִנְחָה: בְּרֹב רַחֲמֶיךָ אֲמָרַי הַאֲזִינָה יְיָ הַגִּיגִי בִינָה.
וְאִם נָא מָצָאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אֱלֹהֵי קֶדֶם מְעָנָה. וְלָקַחְתָּ
מִנְחָתִי מִיָּדִי אֲשֶׁר הֵבֵאתִ לְךָ בְּתְחִנָּה. וַיְהִי בְּעָלוֹת
הַמִּנְחָה: שַׁדַּי לֹא מָצָאנוּךָ שַׁגִּיא כַּח לָעֲדָה מְקֻדָּם
קָנִיתָ. אֶחָד הַמְּרַבֶּה וְאֶחָד הַמַּמְעִיט בָּשׁוּבוֹ נַפְשׁוֹ
רָצִיתָ. אַךְ יְכֻוַּן לִבּוֹ לְפָנֶיךָ בְּמִנְחָתוֹ בְּעֵת הַקָּרֵב אוֹתָהּ.
וְאֵת תּוֹרַת הַמִּנְחָה: בְּהֵיוֹת מִזְבְּחִי וּמִקְדָּשִׁי עַל מְכוֹנוֹ
וּגְבוּלוֹ. הָיוּ מְכַפְּרִים עָלֵינוּ בַּשְּׁעִירִים הָעוֹלִים לְגוֹרָלוֹ.
וְעַתָּה בְּאַשְׁמָתֵנוּ לוֹ חָפֵץ יָיְ לַהֲמִיתֵנוּ, לֹא לָקַח מִיָּדֵינוּ
עֹלָה וּמִנְחָה: תַּחֲנוּנִים יְדַבֵּר עִמָּךְ יַבְקֵשׁ סְלִיחָה בְּלֵב
מַר. הִנּוֹ מִתְיַצֵּב עַל מָצוֹר וְעוֹמֵד עַל הַמִּשְׁמָר. מְחַלֶּה
פָּנֶיךָ לְעֵת מִנְחַת עֶרֶב וּמְצַפֶּה כְּפֶר כִּי אָמַר. אֲכַפְּרָה
פָּנָיו בַּמִּנְחָה: יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּנֵה וְעָרֶיהָ מְקֻצָּה.
אֲסוּרִים רְצוּצִים פְּתַח וְלַחֹפֶשׁ הוֹצֵא: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחָתָם
כִּימֵי עוֹלָם וְתָשׁוּב וְתִרְצֶה. עוֹד פְּנוֹת אֶל הַמִּנְחָה:

פ' נקול ונפוצות יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּץ, יָדְךָ שְׁנִית תּוֹסֵף.
קו"פ כְּפִרְעֵה עֲדָרוֹ תְּרֵעֵם בְּנָוֶה טוֹב תַּאֲסֵף. וְיָשַׁב
מְצָרֶךָ וְטִהַר אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּזָּהָב וְכַכֶּסֶף. וְהָיוּ לַיְיָ
מַגִּישֵׁי מִנְחָה: אל מלך יושב וכו'.

אַל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִזְדַּכֶּה לְפָנֶיךָ כָּל חָי: תָּבוֹא לְפָנֶיךָ
תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ: אֲדֹנָי תַּחְפֹּץ זִבְחֵי צֶדֶק עוֹלָה וְכָלִיל
אָז יַעֲלוּ עַל מִזְבַּחֲךָ פָּרִים: תָּשׁוּב תְּרַחֲמֵנוּ תִּכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתַשְׁלִיךְ
בִּמְצֻלוֹת יָם כָּל חַטֹּאתֵינוּ: בְּמָקוֹם אֲשֶׁר לֹא יִזְכְּרוּ וְלֹא יִפָּקְדוּ וְלֹא

Worten; o, neige Dein Ohr ihm zu und höre, öffne Deine Augen und siehe, wie die Guten sich an die Tore Deiner Barmherzigkeit drängen und jeder was er besitzt darbringt als Abendopfer! Höre meine Worte, Herr! in Deinem Erbarmen, merke auf meine Rede; laß mich Gnade vor Dir finden, o Zuflucht, Gott der Vorzeit! und nimm die Gabe an, die ich mit meinem Gebete vor Dich bringe zu der Zeit, wo sonst aufstieg das Abendopfer! Allmächtiger! Unerreichbarer! Du zeigst Deine große Kraft der Gemeinde, die Du in der Vorzeit Dir erwarbst; Du nimmst den Reuigen wohl auf, er bringe viel oder wenig dar, wenn er nur andächtigen Herzens mit seiner Gabe vor Dich kommt; denn dies ist ja die wahre Lehre des Opfers. Als noch Altar und Heiligtum an Ort und Stelle waren, wurden wir mittelst jener durch das Los bestimmten Ziegenböcke entsühnt; aber jetzt, wollte der Herr ob unserer Schuld uns jetzt verderben, so könnten wir ihm weder Ganz- noch Speiseopfer bringen. Gebete nur sind es, die Dein Volk vorzubringen hat, betrübten Herzens flehet es um Verzeihung; wie auf dem Walle, wie auf der Warte steht es da, zur Abendzeit vor Dir flehend und auf Versöhnung hoffend, indem es spricht: Besänftigen will ich seinen Zorn mit meinem Abendgebete. O erbaue wieder Deine Stadt Jerusalem nebst allen Städten um sie her, entfessele die Gefangenen und Gedrückten und befreie sie; laß ihre Gaben Dir wie ehemals angenehm sein, wende Dich wieder wohlgefällig zu ihrem Abendopfer! Möge Deine allmächtige Hand zum zweiten Male die Zerstreuten Israels sammeln, leite Du sie wie ein Hirt seine Herde, und tue sie ein in ihre schöne Wohnung; läutere und reinige die Kinder Israels wie Gold und Silber, auf daß sie sündenrein Dir, Ewiger, die Opfer bringen!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. O laß doch vor Dich kommen unser Gebet, entziehe Dich unserem Flehen nicht! Dann werden Opfer der Gerechtigkeit, Brand- und Ganzopfer Dir gefallen, dann wird man Stiere darbringen auf Deinem Altar. O erbarme Dich unser wieder, unterdrücke unsere Vergehungen und versenke all unsere Sünden in die Tiefe des Meeres, an einen Ort, wo ihrer nicht mehr gedacht und nicht mehr erwähnt wird

יַעֲלוּ עַל לֵב לְעוֹלָם: כִּי אָדָם אֵין צַדִּיק בָּאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יֶחֱטָא: שׁוּב מֵחֲרוֹן אַפֶּךָ וְהִנָּחֵם עַל הָרָעָה לְעַמֶּךָ:

לוי הישועה וכו׳

ע״פ א״ל ב״ם וכל נתיו אל כ׳ כ׳ מכנים ונסוף מתוס מאיר בר יצחק מאיר.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ:

עקידה:

ק׳ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֶסֶד וְהַשְּׁבוּעָה: ק׳ לְאַבְרָהָם אָבִינוּ בְּהַר הַמֹּרִיָּה קִבּוּעָה: ק׳ בָּהּ אָנוּ נֶאוֹתִים וּשְׁאֶלָתֵנוּ תְּבוּעָה: ק׳ מְחִילָה וּסְלִיחָה בְּתִפְלַת הַיּוֹם רְבוּעָה: גֶּזַע הַלּוּלִים מְאֹד נֶחְמָד לְמַרְאֶה: נִכְשַׁר לְגַבֵּי מִזְבֵּחַ לְהַעֲלוֹתוֹ בְּיִרְאָה: דְּבַר מֶלֶךְ שִׁלְטוֹן וָקֶן מִשְׁתָּאֶה: סִגֵּל מִצְוָתוֹ שְׁנֵיָה מֵרִאשׁוֹנָה לְהִתְנָאֶה: הִנֵּנִי לְכָהֳנָה וּלְמַלְכוּת וְלִשְׁתֵּיהֶן זָכָה: עֶרֶךְ עֲלֵיהֶן שָׁבַר קִימָה וַהֲלִיכָה: וּבְיוֹם הַשְּׁלִישִׁי מִשָּׁלֹשׁ בְּוֵכִיוֹת סָכָה: פְּאֵר הַשְּׁכִינָה מְקוֹם מָרוֹת סוֹבְכָה: זְכוּת הִשְׁתַּחֲוָיָה עַד כֹּה פְּשׁטָה: צְבִי לַצַּדִּיק חֲוָרָתוֹ לְשָׁלוֹם לְקַשְׁטָה: חֲמוּדוֹ כְּהֶטְעִין קְרִיאָתוֹ לְרַחֲמִים הוֹשָׁטָה: קָרֵב חֲלוּפוֹ וְלֹא מָחֲלָפַת הַשְּׁטָה: טָהוֹר בָּנָה מִזְבֵּחַ וּמַעֲרֶכְתּוֹ הֶעֱמִיד: רֶגֶל וְיָד עֲקָדוֹ כִּטְלֵה הַתָּמִיד: יָד לְצַוָּאר בְּמַכְשֶׁרֶת אָכְלִין כְּהַעֲמִיד: שָׁלִיחַ בּוּרְיוּת לָשׁוֹן חִבָּה הֶחֱמִיד: כְּנִבְחַן צַדִּיק בְּצִדְקָתוֹ מִשָּׁמַיִם נִשְׁקַף: כָּפְרוֹ מִבֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת בַּסְּבַךְ מְקַף: תְּמוּר יְחִידוֹ הִתְקָרֵב וּבְטַלִּיתוֹ תָּקַף: תַּחְתָּיו דָּמוֹ זָרַק וֶאֱמוּרָיו זָקַף: מְקוֹם גְּבוּרוֹת לַהֲוֹרוֹת חִין עָרֵךְ: אָנָּא הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַמְּכֻבָּד: יִרְאֶה יֵרָאֶה בְּרֹאשׁ בֵּית הַדֶּרֶךְ: יִצְחָק יְחִידוֹ אֶפְרוֹ צָבוּר וּמְכֻרָךְ: ק׳ נקול מוֹשִׁיטִים לְשֵׁם וְקֶנֶם וּמִתְפָּאֲרִים

und sie in Ewigkeit nicht mehr aufsteigen. Denn kein Mensch ist auf Erden so gerecht, daß er nur das Gute tue und nicht sündige. O laß ab von Deinem entbrannten Zorne und ändere den Ratschluß wegen des Übels gegen Dein Volk!

את הברית Wir vertrauen dem Bunde, der Treue und dem Eidschwur, den Du unserem Vater Abraham auf dem Berge Moriah zugesichert; auf diese uns stützend, bringen wir heute unsere Bitte um Vergebung und Sühne in unserem viermaligen Beten vor Dich. Unseres Stammvaters hochgeschätzter, anmutiger Sprößling (Isaak), er wurde wert befunden, als ein Opfer der Frömmigkeit den Altar zu besteigen; staunend wohl vernahm der Greis den Befehl des Weltbeherrschers, doch zeigte sich sein Gehorsam bei diesem zweiten Gebote noch glänzender als bei dem ersten (der Beschneidung). Für beides ward ihm Priester- und Fürstenwürde zuteil; überdies wurde ihm sein rüstiges Benehmen als besondere edle Tat angerechnet, und am dritten Tage, als es zum Berg Moriah kam, gelangte er zum dritten Glücke, daß er den Abglanz der göttlichen Majestät schaute, welcher jenen erhabenen Ort bedeckte. Die willige Unterwerfung dieses Frommen machte ihn unendlichen Lohnes würdig, machte, daß sein Wunsch in Frieden wieder heimzukehren zur Wahrheit wurde; der Ausruf, den er tat, als er seinem Liebling das Opferholz auflegte[1]), gereichte ihm zum Erbarmen, daß Gott ihm später die Weisung gab: „Opfere einen Widder statt deines Sohnes und verwechsle nicht meinen Befehl!“ — Der Reingesinnte hatte nämlich schon den Altar gebaut, das Holz geschichtet, seinen Sohn wie ein Opferlamm an Händen und Füßen gebunden und schon das Messer über dessen Hals geschwungen, — da rief ihm schnell ein Engel Gottes „Halt ein!“ mit liebevoller Stimme zu. Des Gerechten Frömmigkeit wurde erprobt im Himmel gefunden und als ablösendes Opfer zeigte sich ihm im Gebüsch der von den Schöpfungstagen her dazu bestimmte Widder. Diesen Widder opferte Abraham statt seines einzigen Sohnes, sprengte das Blut und brachte die Stücke auf den Altar und betete an jener geweihten Stätte für die künftigen Geschlechter: „Erhabener, hochgepriesener Gott! möge an Deines herrlichen Tempels Höhe die Asche meines einzigen Sohnes Isaak stets aufgehäuft erscheinen!“ — Die sich auf solche Ahnen berufen, solcher

[1]) Indem er ihm die zweideutige Antwort gab: „Gott wird sich das Lamm zum Opfer ausersehen, mein Sohn.“

בַּאֲבוֹתָם. יז״י אַשְׁרֵיהֶם מִי מְסַתְּרָם וּמַעֲבִיר חֹבוֹתָם.
יוֹצְרָם שֶׁבַּשָּׁמַיִם מְקַוֶּה יִשְׂרָאֵל וַנַּאֲוָתָם. רְצוֹנָם יָפִיק
לְמַלְאוֹת לָטוֹבָה תַּאֲוָתָם: אל מלך יושב וכו׳.

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא וְצַדֵּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: וְגַּם אַל
בְּאַפְּךָ תוֹכִיחֵנוּ וְאַל בַּחֲמָתְךָ תְיַסְּרֵנוּ: אַל תַּעַזְבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אַל
תִּרְחַק מִמֶּנּוּ: אַל תִּרְחַק מִמֶּנּוּ כִּי צָרָה קְרוֹבָה כִּי אֵין עוֹזֵר: אַל
תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מֵעַבְדֶּךָ כִּי צַר לָנוּ מַהֵר עֲנֵנוּ: לוי הישועה וכו׳.

ע״פ א״ב כפול וכל נתיו כ׳ לנכיס ונכוף מתוס משה בר שמואל חזק.
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

יז׳ אַל יִמְעַט לְפָנֶיךָ אֵת כָּל הַתְּלָאָה. יז׳ אֲשֶׁר אֲיָמָתְךָ
מָיְמֵי קֶדֶם מָצָאָה: יז׳ בְּאֵין צָרֵי וְלֹא תְעָלָה וְרִפּוּאָה.
יז׳ בְּקָקוּם בּוֹקְקִים בְּלַחַץ וְרֹב בִּיאָה: גָּבְרוּ עֲוֹנוֹתַי
וּתְרִיבֵנִי כְּפִיהֶם בְּסַאסְאָה. גָּמַלְתִּי רָע וְשִׁלַּמְתִּי סָאָה
בְּסָאָה: דִּמִּיתִי בְּרֹב חֲטָאַי לְסְדוֹם הַחַטָּאָה. דִּירָתִי
חָרְבָה וְגָלִיתִי מֵאֶרֶץ נוֹרָאָה: הֲנֵנִי עֲוּבָרָ וְנִטּוּשָׁרָ
גְּעוּלָה וּשְׁנוּאָה. הוֹנוּנִי מוֹנֵי הוֹן גְּנָאָלָה וּמוֹרָאָה:
וַתּוֹנַח מִשָּׁלוֹם נַפְשִׁי מִיגִיעַת לֵאָה. וַתְּהִי לִי דִמְעָתִי
לֶחֶם תְּבוּאָה: זָכְרִי יָמִים מִקֶּדֶם הָיִיתִי פְּלִיאָה. זְבוּדָה
זָר וּמְקֻשָּׁטָה כְּכַלָּה נָאָה: חָפַרְתִּ מִשּׁוּשִׁי הֶאֱכַלְתִּי
בְּוּלְלָה וְסוֹבְאָה. חִלַּלְתִּי נִזְרִי בְּמוֹעֲלַת אֲשֶׁר נִטְמָאָה:
טָהֲרֵנִי בְּאַהֲבָתוֹ וְיֶעֱדַנִי עוֹד לְנַשְּׁאָה. מַנַּפְתִּי מַעֲשַׂי
וְלִעַבְתִּי הִבְרִי גְבוּאָה: יוֹקַשְׁתִּי אַחֲרֵי בֶן וְנִלְבַּדְתִּי בְּיוֹם
שׁוֹאָה. יָגַעְתִּי בְּרֵעָה אַחַר רָעָה בָּאָה: כָּמַהְתִּי לְאִישִׁי
הָרִאשׁוֹן וְנַפְשִׁי לוֹ צָמְאָה. כִּי אָז מַעֲתָּה הָיִיתִי בְּרִיאָה:
לְאַהֲבָתוֹ חָמַדְתִּי חַיּוֹת בְּכִנְפָיו חֲבוּאָה. לוֹ אֶחֱיֶה אִם

Stammväter sich rühmen können, Heil ihnen! Wer ists, der sie reinigt und ihre Schuld wegschaffet? Ihr Schöpfer im Himmel ists! Er ist Israels Trost und Stolz. Er möge ihre Bitte gewähren, ihre Wünsche zu ihrem Heil erfüllen! —

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Ewiger, strafe uns nicht in Deinem Zorne, züchtige uns nicht in Deinem Grimme! Verlaß uns nicht, Ewiger, unser Gott! entferne Dich nicht von uns. Entferne Dich nicht von uns, denn die Not ist nahe und niemand hilft. Verbirg Dein Antlitz nicht vor Deinen Dienern, denn wir sind bedrängt; eile, erhöre uns!

אל ימעט Laß nicht geringe vor Dir sein all die Mühseligkeit, die von früher Zeit an Deine Nation betroffen hat! kein Balsam und Pflaster heilet die Wunden, welche die drängenden und drückenden Plünderer ihnen geschlagen. — Meine Missetaten nahmen überhand und Du bestrafteſt mich, wie ich es verdiente; weil ich Gutes mit Bösem vergolten, wurde mir nach Gebühr bezahlt. Ich glich in meiner Sündenmenge dem lasterhaften Sedom, darum wurde meine Wohnung zerstört und ich vom heiligen Boden vertrieben; so bin ich nun verlassen, verstoßen, verachtet und verhaßt und meine Höhner rufen: „Wehe der Besudelten und Befleckten!“ Mein Geist verzweifelt am Frieden vor ermüdendem Mühsal, meine Tränen sind meine tägliche Nahrung. — Ich gedenke der früheren Tage, wo ich so ausgezeichnet gekrönt, wie eine Braut geziert gewesen; allein unter dem Freudenzelte schwelgte ich in Unmäßigkeit, entweihte meine Krone und verunreinigte mich durch Ausschweifungen. Doch der Liebevolle reinigte mich wieder und nahm mich wieder auf unter seinen Schutz. Ich aber befleckte abermals meine Taten und spottete der Propheten Worte; darum wurde ich verstrickt und gefangen am Tage des Verderbens und stürzte von einem Unglück in das andere. Nun schmachte ich nach meinem ersten Gemahle, nun sehnt sich meine Seele nach ihm; denn wohler war mir damals als jetzt. Ich begehre noch seiner Liebe, möchte mich wieder unter seinen Fittigen bergen, selbst in Todesbanden hoffe ich noch auf ihn. Was

יְקַטְלֵנִי בִּכְלָאָה: מַה בֶּצַע בְּדָמִי בִּהְיוֹת לְמִשְׁוָאָה· מִי כָמוֹנִי לַיַּחֲדֶךָ בְּאַהֲבָה וְיִרְאָה: נוֹרָא וְאָיוֹם נַפְשִׁי לְךָ קוֹרְאָה· נִרְכּוֹת פִּי רִצָּה בְּקָרְבָּן הַעֲלָאָה: שִׂיחַ שַׁוְעִי יֵרָצֶה לְפָנֶיךָ כְּהַרְצָאָה· שִׂים מְעוּט דָּמִי כְּדָם הַמְּצָאָה: עֲרוֹךְ חֶלְבִּי שְׁעֵה כְּחֵלֶב הַקְּלָאָה· עֲנֵנִי וְחָנֵּנִי רָם נְאוֹת גְּאָה: פְּדוֹ חֲרוֹנְךָ עַל מַקְנִיאֶיךָ בְּקִנְאָה· פְּקוֹ פְּלִילָה בְּרֹב גְּאוֹן וְגֵאָה: צָמְתוּ חַיַּי בְּמֵימֵי רָפֶשׁ וְצוֹאָה· צַחֲנָתָם הֶאֱכִילוּנִי עֲבוּר טָהֳרָתִי לְמַמָּאָה: קְצִינֵי נֶחֱנָקוּ עַל קְדוּשׁ הַיִּרְאָה· קוֹעֵי וְנִכְבְּדֵי גֵּרְרוּ בְּטִיט וּבְצוֹאָה· רוּחִי רָפְתָה עַל תּוֹרָתְךָ הַמְסֻלָּאָה· רְאִיתִיהָ פְּרוּעָה וּקְרוּעָה וּבָאֵשׁ קְלוּאָה: שָׁבַת מְשׁוֹשׁ לִבִּי וְהָיִיתִי נִדְכָּאָה· שַׁחוֹתִי נַעֲוֵיתִי בְּדִרְיַסַּת בְּנֵי לְבִיאָה: תָּעָה לְבָבִי וּפַלָּצוּת בְּרָתָת וְהַדְהָאָה· תָּעִיתִי כְּשֵׂה אוֹבֵד מִפְּאָה לְפָאָה: מֹרֶב צַעַר וְקֶצֶף רוּחַ נְכֵאָה· שׁוֹאֶגֶת וְנוֹהֶמֶת לְךָ נֶחְלָתְךָ הַנֶּהֱלָאָה: הָסֵר נָא מוֹעָקָה וַהֲעֲבֵר חֶלְאָה· בָּרֵךְ יֵי חֵילָהּ כְּחָךְ לְהַרְאָה: שִׁמְעָה חִנּוּנָהּ וּרְאֵה כָּל הַתְּלָאָה· מְצָאתָהּ מֵעֵת אֲשֶׁר מֵאַרְצָהּ נָצְאָה: וַהֲכִיתוּבָהּ עֲלֵיהָ מֵהֲרֵה תִּקְרַב וְתָבוֹאָה· אֲיֻמָּתְךָ עַל כָּל אֹם לְנַשְּׂאָה: ח' נקוד לְהוֹדִיעַ לַכֹּל שֶׁעַל חַי נְשָׂאָה· קו"ח חָזָק גּוֹאֲלָהּ וְעַל אֲבֶרֶת יִשְׂאָה· זְבוּל קָדְשׁוֹ בִּשְׁמַחַת עוֹלָם יְבִיאָה· קִנְיַן כָּל טוֹב לְהַשְׁבִּיעָה וּלְמַלְאָה: אל מלך יושב וכו'

אַל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: וְיֹאמַר צַדִּיק דַּרְכּוֹ וְטָהֳרֵי יָדַיִם יִסַּף אֹמֶץ: וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כֹּחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר: אֲדֹנָי אֱלֹהִים אַל תַּשְׁחֵת עַמְּךָ וְנַחֲלָתְךָ אֲשֶׁר פָּדִיתָ בְּגָדְלְךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מִמִּצְרַיִם בְּיָד חֲזָקָה: אֲדֹנָי אֱלֹהִים וַעֲזָר לָנוּ עַל כֵּן

nützte Dir auch mein Blut, wenn ich ins Verderben stürze? Und wer noch sonst, wie ich, erkennet Deine Einheit mit Liebe und Ehrfurcht an? Furchtbar Erhabener! zu Dir ruft meine Seele; nimm die Gabe meines Mundes wie Opfer wohlgefällig an! Laß mein flehentliches Gebet Dir angenehm sein, laß die Verminderung meines Blutes wie Opferblut, die Hingabe meines Fettes[1]) wie Opferfett Dir gelten und erhöre und begnadige mich, Hocherhabenster! Gieße Deinen Zorn aus über die, so gegen Dich eifern und in ihrem Übermute alles Recht verletzen, die mich in Schlamm und Kot versenkten, die mich mit Ekel speisten, um mich zu verunreinigen. Meine Edeln wurden erwürgt wegen ihres standhaften Glaubens an Deine Heiligkeit, meine Fürsten und Vornehmen wurden in Schmutz und Kot herumgeschleift; ach, mein Geist wird schwach, wenn ich Deine kostbare Lehre entweihet, zerrissen und vom Feuer verzehrt sehe. Dahin ist meine Herzensfreude, ich bin zerknirscht, gebeugt, gekrümmt, von Löwenbrut gepackt; mir schwindet der Sinn, Zittern und Grauen beugt mich nieder und wie ein verlorenes Schaf irre ich von Winkel zu Winkel umher. Vor großem Kummer und Niedergeschlagenheit jammert und wimmert Dein vertriebenes Erbe; o nimm den Druck von ihm und schaffe seine Flecken weg! Segne, Ewiger, sein Vermögen, zeige Dich ihm in Deiner Kraft! Erhöre sein Bitten, schaue all die Mühseligkeit, die es betroffen hat, seitdem es aus seinem Lande ziehen mußte! Bringe baldigst Deinem Volke die ihm in der Schrift verheißene glückliche Zukunft herbei, wo Du es wieder über alle Nationen erhebst, und alle Welt erkennen lässest, daß Du der mächtige Erlöser des Volkes bist, das Dein Joch Ewiglebender trägt; Du wirst es auf Deinen Fittigen tragen, nach Deiner heiligen Wohnung zur ewigen Freude bringen und es dort mit dem Besitz alles Guten sättigen!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Der Gerechte halte fest an seinem Wege, und der reiner Hände ist nehme zu an Stärke. O, daß sich jetzt groß zeige Deine Kraft, Herr, wie Du geredet hast! Herr, Gott! verderbe nicht Dein Volk und Dein Eigentum, welches Du erlöset mit Deiner Größe, welches Du aus Ägypten geführt mit starker Hand! Gott, der Herr, helfe uns, auf

[1]) Durch das Fasten.

לֹא נִכְלְמְנוּ: יְיָ אַל בְּאַפְּךָ תּוֹכִיחֵנוּ וְאַל בַּחֲמָתְךָ תְיַסְּרֵנוּ: יְיָ אֱלֹהֵי גָּדַלְתָּ מְאֹד הוֹד וְהָדָר לָבָשְׁתָּ: יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת: יְיָ יִשְׁמְרֵנוּ מִכָּל רָע וְיִשְׁמֹר אֶת נַפְשֵׁנוּ: יְיָ יִשְׁמָר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: לְיְיָ הַיְשׁוּעָה וְכוּ׳:

ע״כ א״ב וסתכל יוסף.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

יְיָ׳ אֱמֶת יוֹסִיף טָהֳרָה רַחֲמִים וְכוֹחוֹ יְגַדֵּל וְיוֹשֵׁר. יְיָ׳ בְּמִקְרָא אֵלְמָלֵא תָּבוֹב לֶאֱמֹרוֹ אוֹ אֶפְשָׁר. יְיָ׳ נִגְאֵה נְתַעֲטֵהוּ כְּשֶׁלְחַ צְבוֹר וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַכְּשֵׁר. יְיָ׳ דִּבְּרַת יְקָרוֹ הֶעֱבִיר וְהֶרְאָה לְמֹשֶׁה קֶשֶׁר הַמְקֻשָּׁר: הַוְהִירוֹ וְאָמַר לוֹ כָּל זְמַן שֶׁחוֹטְאִים בָּנַי. וְכַסֵּדֶר הַזֶּה יִהְיוּ עוֹשִׂים לְפָנַי. וְזֶה הִיא הַמִּדָּה לְסַלּוֹחַ אֲנִי יְיָ. חַנּוּן קֹדֶם שֶׁיֶּחֱטָא וְאַחַר שֶׁיֶּחֱטָא וְיָשׁוּב אֵלֶיךָ דְּרָכַי וְעָנֵנִי: טוֹב וְסַלָּחָ וְרַב חֶסֶד כְּלַפֵּי חֶסֶד מַגְבִּיר. וְשׁוּב יְרַחֵם כּוֹבֵשׁ וְנוֹשֵׂא פָּנִים מַסְבִּיר. כָּךְ הִיא הַמִּדָּה רִאשׁוֹן רִאשׁוֹן מַעֲבִיר. לִמְחוֹל וְלִסְלוֹחַ רַחֲמָיו וַחֲסָדָיו לְהַגְבִּיר: מִי כָמוֹךָ מוֹרֶה תַּחְבּוּשֶׁת חֶסֶד וְרוֹפֵא אָמָן. לְפִי מַכָּה גְּדוֹלָה אִסְפְּלָנִיתְךָ תְּזוֹמָן. מְעַטִּים דָּמִים הַבָּא אֶצְלְךָ לְדוֹ וְמָן. נִשְׁתַּיֵּר לוֹ מִשֶּׁלְךָ חִנָּם חָגְגוּ נֶאֱמָן וְרַחֲמָן: סַמָּךְ סַם חַיִּים רִסְיָה מְפֻלָּאָה לְמַלָּנִית. עִקְרֵי כוֹסֶךָ יָפִים וְקִלּוּרֵי מַטְלָנִית. פְּתוֹחַ בֵּיזָן בְּיָדְךָ נַרְתֵּק הָאִסְפְּלָנִית. צָרֵי לְהַתְעִיל מַחַץ חִבַּת חוֹלָנִית: פּוֹעֵל עִם בַּעַל הַבַּיִת עֹשֶׂה וּבָאֻמָּנָה נוֹהֵג בּוֹ. צוֹפֶה לְתֵת שְׂכָרוֹ מַה שְׁבָחוֹ וּמַה טּוּבוֹ. קַלְקֵל וְנִתְעַצֵּל בְּמַלַּאכְתּוֹ שָׁבַת רַפּוֹ אִם קִרְבּוֹ. לַאדֹנֵינוּ אֱלֹהֵינוּ רַחֲמִים וְהַסְלִיחוֹת כִּי מָרַדְנוּ בּוֹ: יְיָ׳ יְקוֹל קוֹשְׁטָ מְדוֹרֶיךָ תְּרוּמוֹרֶת וַחֲגוֹנוֹרֶת.

daß wir nicht beschämt werden! Ewiger, strafe uns nicht in Deinem Zorne, züchtige uns nicht in Deinem Grimme! Herr, mein Gott! Du bist sehr groß! in Majestät und Pracht kleidest Du Dich! Der Ewige, der Ewige, er ist allmächtig, allbarmherzig und allgnädig, langmütig und groß an Gnade und Wahrheit! Der Ewige behüte uns vor allem Übel, behüte unsere Seele! Der Ewige behüte unseren Ausgang und unseren Eingang von nun an bis in Ewigkeit!

אמן Bewähre immer mehr Deine Macht, o Allerreinster! laß die Größe Deiner Kraft sich zeigen! Stände es nicht in der heiligen Schrift, so würde es niemand auszusprechen wagen, daß der Erhabene wie ein Vorbeter sich umhüllte und seine dreizehn Gnadentitel ausrief, daß er seine Herrlichkeit an Mosche vorüber ziehen ließ und ihm die geheimnisvolle Verkettung der Geschicke zeigte. Gott belehrte ihn und sprach: Wenn meine Kinder gesündigt haben, so sollen sie nur nach dieser Ordnung vor mir beten und ich werde ihnen alsdann verzeihen nach meiner Weise, die da ist: ewig, unendlich und allgnädig bevor der Mensch sündigt und wenn er Buße tut, auch nachdem er gesündigt; dies sind die Wege meiner Weltregierung. — Ja, Er, der Gütige, Verzeihende und Huldvolle neigt die Wagschale der Gnade zu, er erbarmt sich wiederholt, unterdrückt und vergibt die Sünden und zeigt sich freundlich. So ist seine Weise; er nimmt die Sünden nach und nach hinweg, läßt seine Barmherzigkeit und Gnade vergebend und verzeihend vorwalten. — Wer vermag wie Du, die Heilmittel zu kehren? Du gnädiger und bewährter Arzt! Du hast nach der Größe der Wunder das Pflaster bereit, und reichst es dem Kranken für weniger Geld[1]) und bewahrest ihm noch von Deiner Güte auf; o Treuer und Barmherziger, schenke uns Deine Gnade! Dein Balsam ist Lebensbalsam, ein ausgezeichnetes Mittel gegen alle Wunden; trefflich sind Deine Salben und Arzneimittel alle, aus Deiner offenen, milden Hand sind sie unfehlbar, heilen alle Seelenkrankheiten. — Der Arbeiter, der seinem Herrn treu gedient, hat gerechten Anspruch auf seinen Lohn; der aber nachlässig in seiner Arbeit war, hat es nur der Großmut seines Herrn zu verdanken, wenn er ihm Lohn gibt. So ist bei dem Ewigen, unserem Gotte, Erbarmen und Nachsicht, obgleich wir ungehorsam gegen ihn sind; an seinen

[1]) Der Bußfertige erlangt Gnade, wenn er auch nur wenige Gutaten aufzuweisen hätte.

קו״י רָאִית דִּגְמָתְךָ לַמַּסְפִּיק לְמוֹרָדָיו מָזוֹנוֹת. שְׁאֵרִית יוֹסֵף מַקְוֵה סְלִיחָה מְצוֹא לַעֲוֹנוֹת. תְּגַמּוֹל הַטּוֹב כְּיוֹסְפָךְ לְאָחָיו רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ לְתַנּוֹת: אל מלך יושב וכו׳.

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: הַבֵּט מִשָּׁמַיִם וּרְאֵה מִזְּבֶל קָדְשֶׁךָ וְתִפְאַרְתֶּךָ אֵיֵה קִנְאָתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ הֲמוֹן מֵעֶיךָ וְרַחֲמֶיךָ אַל הִתְאַפָּקוּ: אֱלֹהִים צְבָאוֹת שׁוּב נָא הַבֵּט מִשָּׁמַיִם וּרְאֵה וּפְקֹד גֶּפֶן זֹאת: וְעַתָּה יְיָ אָבִינוּ אַתָּה אֲנַחְנוּ הַחֹמֶר וְאַתָּה יְצָרֵנוּ וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כֻּלָּנוּ: אַל תַּעְזְבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אַל תִּרְחַק מִמֶּנּוּ: אַל תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנּוּ בְּיוֹם צַר לָנוּ הַטֵּה אֵלֵינוּ אָזְנְךָ בְּיוֹם נִקְרָא מַהֵר עֲנֵנוּ: ליי הישועה וכו׳.

ע״פ א״ב, וכרסב מתוס אליעזר וכל נתי ספיוט על ל׳ ד׳ סנגיס:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

שנייה:

מ׳ צָאךְ בָּךְ לַדַּל עֻוָּרָה. ק׳ בְּיוֹם רָעָה תּוֹשִׁיעַ מָהֳרָה:
מ׳ גְּשׁ וֵה נְצָרֶךָ וְנִבְוֶה. ק׳ הְרוֹשׁ וּבַקֵּשׁ בְּצוֹם הֲכָוֶה:
הַטּוֹב תֵּרָאֶה וּפָשַׁע תִּמְחֶה. וְעָנִי הַבָּא בְּצֶדֶק תַּנְחֶה:
וְעֵקֶךְ בְּאֵימָה הַקְשֵׁב וּשְׁמַע. חַפֵּשׂ זְכוּת וְקַבֵּץ דֶּמַע:
מֶגֶף שְׁטוֹף מֵעַם מְחַבֶּה. יֶשַׁע הָחִישׁ לְנִשְׁבָּר וְנִרְפֶּה:
כְּנַשׂ מָקֹרֵב בַּקֵּשׁ רַחֲמֶיךָ. לִפְנֵי שְׁכִינָתְךָ בְּעַד עַמֶּךָ:
מַלֵּט וְהַצֵּל מִזַּעַם וֶעֱבְרָה. נֶגֶף עֲצוֹר וְקַבֵּל עֲתִירָה:
סְעוֹד וְסָמוֹךְ יְצִיר כַּפֶּיךָ. עֲצוֹר מֵהֶם חֲרוֹן אַפֶּךָ: פְּתַח פֶּתַח וְהַסְכֵּת תְּחִנָּה. צְעָקָה קְשׁוֹב שַׁוְּעָתָן מְעוֹנָה:
מ׳ נְקוֹל קַבֵּץ פְּזוּרֵי צֹאן מַרְעִיתֶךָ. ק״י רְעֵה בְשִׁבְטְךָ עַם נַחֲלָתֶךָ: שַׁכְלֵל הֲדוֹם בְּמָרוֹם הָרִים. תְּמַהֵל לְעַמְּךָ לוֹבֵשׁ תְּמִים וְאוּרִים: אל מלך יושב וכו׳.

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: עֲרֹב נָבֵךְ וְצָהֳרַיִם נָשִׂיחָה וְנֶהֱמָה וְיִשְׁמַע קוֹלֵנוּ: אֵלֶיךָ יְיָ שִׁוְּעָתֵנוּ וּבְבֹקֶר

erhabenen, würdigen Eigenschaften sehen wir ein Beispiel, wie man auch den Ungehorsamen speisen solle. — Die Überreste Josephs harren auf Vergebung der Sünden; o vergilt ihnen Gutes, wie Joseph einst seinen Brüdern getan, und wir werden Deine Huld und Liebe ewig preisen.

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Schau herab vom Himmel und siehe von Deiner heiligen, herrlichen Wohnung! Wo ist Dein Eifer und Deine Stärke? Die Regung Deines Innern und Deiner Barmherzigkeit halten sich zurück gegen mich. Gott Zebaoth! kehre doch wieder, schaue vom Himmel und siehe und nimm Dich Deines Weinstocks wieder an! Und nun, o Ewiger, Du unser Vater! wir sind der Ton und Du unser Bildner und Deiner Hände Werk sind wir alle. Verlaß uns nicht, Ewiger, unser Gott! entferne Dich nicht von uns! Verbirg nicht Dein Antlitz vor uns am Tage unserer Not; neige Dein Ohr uns zu, eile, erhöre uns am Tage unseres Rufens!

אך בך Nur in Dir findet der Arme Hilfe, am Tage der Not hilfst Du schnell. Dürftige und Elende treten vor Dich hin; o nimm Dich ihrer an, an dem heutigen Fasttage, siehe auf ihre Guttaten, verlösche die Frevel und leite mildevoll die Armen! Vernimm und erhöre sie, die ehrfurchtsvoll Dich anrufen, suche das Verdienst, sammle die Tränen, entferne den Schmutz von dem zu Dir harrenden Volke, sende baldigst Hilfe den Gebrochenen und Zerknirschten! Wenn der Vorbeter vor Deine Herrlichkeit tritt, um für Dein Volk Dein Erbarmen anzuflehen, so befreie und rette vor dem Zorn und Grimm, halte die Plage zurück und nimm die Bitte an! Unterstütze die Gebilde Deiner Hand, halte Deinen strafenden Zorn ab von ihnen, öffne die Pforte, daß ihr Gebet Eingang finde; vernimm ihr Rufen, Throner in der Höhe! Sammle die zerstreuten Schafe Deiner Herde, leite mit Deinem Hirtenstabe Dein geliebtes Volk; gründe wieder Deinen Sitz auf jener Bergeshöhe und setze baldigst wieder Deinem Volke den Hohepriester in seinem vollen Schmucke ein!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Abends, Morgens und Mittags flehen und klagen wir, und er hört unsere Stimme. Zu Dir, Herr! flehen wir, jeden

תְּפִלָּתֵנוּ תִּקַּדְּמֶךָ: אֵלֶיךָ יַעֲקוֹ וְנִמָּלְטוּ בְּךָ בָּטְחוּ וְלֹא בֹשׁוּ: בְּךָ בָּטְחוּ אֲבוֹתֵינוּ בָּטְחוּ וַתְּפַלְּטֵמוֹ: קוֹלֵנוּ אֶל יְיָ נִקְרָא וּיַעֲנֵנוּ מֵהַר קָדְשׁוֹ סֶלָה: לַיְיָ הַיְשׁוּעָה וכו׳.

מתוס נו מרדכי הסון (הוס מרדכי בר שבתי הכהן).

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

יְיָ מֵאִתְּךָ תְּהִלָּתִי שְׁמַע עַתִּירָה וְשַׁוְּעָה. יְיָ וּבְךָ תִּקְוָתִי לְהַעֲבִיר מַעֲשֵׂה הָרָעָה. יְיָ בְּרַחֲמֶיךָ תִּשְׁפּוֹט עַם חֲנֵנְךָ בְּתִשְׁעָה לַחֹדֶשׁ יְיָ בָּעֶרֶב מֵעֶרֶב עַד עֶרֶב: עֶרֶב רָגֵשׁ אַרְבַּע תְּפִלּוֹת שְׁעָה וְהַטֵּה אָזְנְךָ. וְצִדְיִק נֶחֱלַק עָלָיו לַיְלָה וְכוֹר וּפְקַח עֵינֶיךָ. תִּכּוֹן תְּפִלָּתִי קְטֹרֶת לְפָנֶיךָ. מַשְׂאַת כַּפַּי מִנְחַת עֶרֶב: עֶרֶב הַיְנִי הוֹצֵא כָאוֹר יוֹשֵׁב בַּשַּׁחַק. שִׁמְצָה וּנְאָצָה הָסֵר וְתוֹרָה כַּשַּׁחַק. וְתִרְצֶה שִׂיחָתִי בַּיּוֹם וַיֵּצֵא וְצָחַק לָשׂוּחַ בַּשָּׂדֶה לִפְנוֹת עֶרֶב: עֶרֶב כְּמַה לְךָ בְּשָׂרִי וְלִבִּי לַהֲלֵלְךָ קָדַם. וְלִקְרַאת חַסְדֶּיךָ בְּצוֹמוֹ יָצָא וְלֹא רָדַם. בְּיוֹמוֹ תִּתֵּן שְׂכָרוֹ וַיֵּצֵא אָדָם לְפָעֳלוֹ וְלַעֲבוֹדָתוֹ עֲדֵי עֶרֶב: עֶרֶב יוֹם וְאִישׁוֹן לַיְלָה נָשָׂא עָמָּךְ עֵינָיו וְנָחַץ. פְּגִיעָתוֹ כְּפִגִיעַת יַעֲקֹב וּרְפָא הַמַּחַץ. בְּבוֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְרוֹק עָלָיו מַיִם טְהוֹרִים וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָהֵר בָּעֶרֶב: עֶרֶב הָיָה כְּטַל לְיִשְׂרָאֵל וְיִפְרַח כַּשּׁוֹשַׁנָּה. וּרְאֵה צוֹמוֹ אֲשֶׁר צָם וְנַפְשׁוֹ עִנָּה. חֲתוֹם אוֹתוֹ בְּסֵפֶר חַיִּים כִּי פָנָה הַיּוֹם כִּי נָטוּ צִלְלֵי עֶרֶב: עֶרֶב סְלִיחוֹתֶיךָ מְקַוֶּה וּבְרַחֲמֶיךָ יְנַעֵם. תֵּן לוֹ תִּקְוָתוֹ וְהַעֲבֵר רִשְׁעָתוֹ וְזַעֵם. אַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת. וְכָל טָעֵם נִצַּב עָלֶיךָ מִן בֹּקֶר עַד עֶרֶב: עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרַיִם אָשִׂיחָה לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן מְעוֹנִי. רַחֲשִׁי וְלַחֲשִׁי יֶעֱרַב כִּקְטֹרֶת נִקְטֶרֶת לְפָנִים וְלִפְנֵי. עֲשֵׂה

Morgen tritt unser Gebet vor Dich. Zu Dir schrieen sie und wurden gerettet, vertrauten Dir und wurden nicht zu Schanden. Dir vertrauten unsere Väter, vertrauten, und Du errettest sie. Laut rufen wir zum Ewigen, und er erhöret uns von seinem heiligen Berge. Sela!

מאתך Von Dir kommt mein Ruhm, Erhörer der Bitten und Gebete! auf Dich setze ich meine Hoffnung, daß Du meine Übeltaten beseitigen, daß Du mit Erbarmen richten wirst Dein Volk, das zu Dir flehet vom Neunten dieses Monats an vom Abend bis zum Abend. Am Abend des Tages, an welchem ich viermal zu Dir bete, wende Dich und neige Dein Ohr mir zu; dem Gerechten (Abraham), dem die Nacht sich teilte[1]) sei eingedenk und blicke gnädig wie auf Weihrauchduft auf mein Gebet, auf die Erhebung meiner Hände zur Abendzeit! Am Abend laß wie das Licht mein Recht hervorgehen, Himmelsthroner! entferne Schmach und Schimpf, daß sie wie Staub verfliegen, nimm wohlgefällig auf mein Gebet, wie das des Isaak, als er auf dem Felde betete zur Abendzeit[2]). Am Abend sehnt sich mein Herz nach Dir, am frühen Morgen schon trat ich fastend vor Deine Gnade hin, um unermüdet Dich zu loben; o gewähre mir Lohn an diesem Tage, gleich einem Arbeiter, der rüstig an die Arbeit geht und daran bleibt bis zum Abend. Am Abend des Tages, beim Grauen der Nacht erhebt Dein Volk seine Augen und betet flehentlich vor Dir, wie Jakob betete; o heile die Wunden, besprenge es beim Sonnenuntergange mit Deinem Reinigungswasser, daß es lauter und rein ist am Abend! Am Abend sei wie Tau für Israel, auf daß es wie eine Rose blühe! siehe auf sein Fasten und die Kasteiung seiner Seele, und besiegele sein Urteil im Buche des Lebens jetzt, wo der Tag sich wendet und sich neigen die Schatten des Abends! Am Abend hofft es auf Deine Verzeihung, freut sich Deines Erbarmens; o gewähre ihm seine Hoffnung, schaffe seine Frevel hinweg, Du, Heiliger, der unter Lobgesängen thronet; Siehe, das ganze Volk steht vor Dir von Morgen bis Abend. Abends, morgens und mittags flehe ich vor Dir, Throner in der Höhe! mögen meine Herzensregungen Dir wie Räucherwerk angenehm sein, das

1) Siehe Raschi zu 1. M. 14, 5.
2) Siehe Raschi zu 1. M. 24, 63.

עִמִּי אוֹת לְטוֹבָה וְיוֹדֵעַ לַיי. לְאִיּוֹם וְלֹא לַיְלָה וְהָיָה לְעֵת עֶרֶב: ר' נקוֹל עֶרֶב נִיב שְׂפָתַי רְצֵה מֵרֹם אֶקְרָא תְּהִי נִמְצָא. קוֹ' וְלַעֲנוֹת וְלִפְנוֹת הָוָה וְעָלָה מִן הַרַּחֲצָה. שַׁעֲרֵי סְלִיחָה פְּרַח לוֹ נָנָקִי וְצַדִּיק יִמְצָא. וְדַשַּׁעַר לֹא יִסָּגֵר עַד הָעֶרֶב: אל מלך יושב וכו׳

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל שְׁמוֹר שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל: כִּי הוּא וַכְאִיב וְיַחְבֹּשׁ וּמְחַיֶּה וְדָיו תִּרְפֶּינָה: כִּי לֹא יִזְנַח לְעוֹלָם אֲדֹנָי: כִּי אִם הוֹדָה וְרַחֵם כְּרֹב חֲסָדָיו: כִּי הוּא יָדַע וְצִוָּנוּ זָכוֹר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ: כִּי הוּא יָדַע מִתֵּי שָׁוְא וַיַּרְא אָוֶן וְלֹא יִתְבּוֹנָן: כִּי בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָּטָחְנוּ: יְהִי חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ: ליי הישועה וכו׳

ע"פ א"ב וכל כתיו של שד שד מנניס וכסוף מתוס אליה בר שמעיה חוק.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

ר' אֵיכָכָה אֶפְצֶה פֶּה וְאֵיךְ אָרִים עַיִן. ק' כִּי אֵין מַעֲשׂ וּבְיָדִי זְכוּת אַיִן. ר' גָּעִיתִי הָיִיתִי כְּשִׁכּוֹר וּכְגֶבֶר עֲבָרוֹ יַיִן. ק' דָּמִיתִי לְגִבּוֹר שֶׁאֵין בְּיָדוֹ כְּלֵי זַיִן: הָחָרַד לֵב דַּל וְחָדַל הַהוֹקֵם סַרְסוּר. וּמַה יִפְעַר נִבְעַר מְדַעַת וּמְבִין חָסוּר. זְרוֹנוֹ בְּחִבּוֹ טָמוּן וְאָוֶן בְּקִרְבּוֹ אָסוּר. חוֹמֵא רַב מָרִי בְּיַד מָנוֹל מָסוּר: טוֹרַד לֵב נִבְזֶה הַלָּזֶה הַבָּא לְבַקֵּשׁ. יָשָׁר הֶעָוָה תּוֹכָחוֹת קָץ פְּתַלְתּוֹל וְעִקֵּשׁ. כְּשֵׁל בִּרְכָיו וְאִשְׁמָתוֹ וַצַּחֲנָתוֹ לוֹ לְמוֹקֵשׁ. לִבּוֹ אָוֶן חוֹרֵשׁ בְּפִעַל כַּפָּיו נוֹקֵשׁ: מַעַן טַעַן בְּפוֹצֶה לְהָשִׁיב מָה אֶמְצָא. נָתַעֲבְתִּי וְנֶאֱלַחְתִּי כִּי מָלֵאתִי דִפְי וְשִׁמְצָה. סֵפֶק מֵימַי לֹא נֶאֱמָנוּ כְּאַכְזָב מוֹצָא. עַצְרוֹתַי אָוֶן וּמִרְמָה וְצוֹמוֹתַי לְרִיב וּמַצָּה: פֶּשַׁע מְחֵה וָעוֹן שָׂא וְאָשָׁם כַּפֵּר. צָעַקְתִּי מְצָרָה לִי נִכְלַם בּוּשׁ

im Allerheiligsten duftete! Gib mir ein Zeichen zum Guten, daß jener nur Dir, Ewiger, allein bekannter Tag bald eintreffe, der nicht Tag ist und nicht Nacht, zur Zeit des Abends[1])! Am Abend nimm die Rede meiner Lippen wohlgefällig auf; noch ehe ich rufe, laß Dich erhörend finden! Ja, wende Dich erhörend, besprengend und reinigend uns zu, öffne die Pforten der Verzeihung, daß wir schuldlos und gerecht werden; verschließe die Pforte nicht bis Abend! —

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir! Hüter Israels! behüte den Überrest Israel! — Denn er verwundet und verbindet, er schlägt und seine Hände heilen. Denn nicht auf immer verläßt der Herr, sondern er betrübt und erbarmt sich gnadenvoll wieder. Denn er kennt unseren Trieb, ist eingedenk, daß nur Staub wir sind. Denn er kennt die Leute der Falschheit, durchblickt das Unrecht, wenns niemand merkt. Ja, sein erfreut sich unser Herz, denn wir vertrauen auf seinen heiligen Namen. Deine Güte, Ewiger, walte über uns, wie wir auf Dich harren!

איככה Wie kann den Mund ich öffnen, wie das Auge erheben, da ich keine Tat und kein Verdienst aufzuweisen habe? Ich seufze, bin einem Betrunkenen, vom Wein Verwirrten gleich, bin wie ein Kriegsmann ohne Waffen. Das Herz des Armen zittert, der als Vermittler Hingestellte zagt, was vermag der Unwissende, der Vernunftlose vorzubringen, in dessen Brust der Frevel sich birgt, in dessen Innern das Unrecht nistet? Der widerspenstig so oft gefehlt, der der bösen Begierde Heimgefallene mit seinem verkehrten Herzen, wie kann dieser Verächtliche es wagen vor Gott zu bitten? Er hat das Gerade krumm gemacht, die Ermahnungen verachtet, ist verkehrt und verstockt; darum wanken seine Knie, seine Sündenschuld ist ihm zum Anstoß, und er ist verstrickt in seinen Taten, die seines Herzens Tücke ausgebrütet. Wo finde ich Worte der Entschuldigung? Ich bin besudelt, befleckt, bin voller Schmach und Schimpf; meine Wassergüsse sind unbeständig, ihr Quell ist trügerisch[2]), Trug und List sind meine Zusammenkünfte, mein Fasten zu Streit und Hader. O tilge den Frevel, vergib die Missetat, verzeihe die Schuld! rufe ich errötend und schamerfüllt zu Dir in

1) D. i. der einstige Tag der Erlösung, nach Secharja 14, 7.
2) D. h. ich habe keine festen Grundsätze.

וָחֹפֶר׃ קֶצֶף שַׁבָּךְ וְרִגְּזוּ הַנַּח וְכַעַס הָפֵר׃ רָצָה מְרֻצֶּה
וּמְחֻבָּב וְעֲרֻבָּב גּוּמְץ חוֹפֵר׃ שִׁבְטֵי פְלֵימֵי יִשְׂרָאֵל הַכּוֹנוּ
בְּלֵב נָבָר׃ תֹּם הַחֲזִיקוּ תַּחַן הָפִיקוּ נַשְּׁקוּ בַר׃ אֶת יְיָ
בְּהִמָּצְאוֹ לְדָרְשׁוֹ חַיִל יְגִבָּר׃ לֹא בָזָה וְלֹא שִׁקֵּץ עֱנוּת עָנִי
וְנִשְׁבָּר׃ יוֹם יְשׁוּעָה וְעֵת רָצוֹן אֶמְצָא לְפָנֶיךָ׃ הָגוֹן וְרָאוּי
וְשָׁלֵם וָרָצוּי אֶחָשֵׁב לְפָנֶיךָ׃ בְּעָמְדִי לְהִתְפַּלֵּל וּלְבַקֵּשׁ
רַחֲמִים עַל בָּנֶיךָ׃ רָצִיתִי אֶתְכֶם הַשְׁמִיעֵנִי קַלָּחָתִי
נִתְבַּשֵּׁר מִמְּעוֹנֶךָ׃ שִׁקְּדוּ נָא בְּנֵי עֶלְיוֹן וּמִלּוּ קְשׁוֹת׃
מְכֻשׁוֹל הָרִימוּ פְּנוּ דֶּרֶךְ יַשְּׁרוּ מַעֲקֻשׁוֹת׃ עָוֹן עִזְבוּ
וְהִתְוַדּוּ וְאַל תּוֹסִיפוּ לְהַקְשׁוֹת׃ יוֹדֵעַ יָרָצֶה׃ יִקַּח
כְּבוּשִׁים וּבַקָּשׁוֹת׃ מ׳ נִקּוּל הַקְּשִׁיבָה חַנּוּן חָנּוּן הַאֲזִינָה
עֶרֶךְ שַׁוְּעָתִי׃ קו״ח וַעֲקִי רָצָה הִתְרַצָּה וְהִתְפַּיֵּס לְקוֹל
תְּחִנָּתִי׃ קָרָאתִיךָ מִמֵּצַר קָרֵב אֵלַי וּלְכָה לִישׁוּעָתִי׃
חוּשָׁה לֶעֱזָרָתִי אֲדֹנָי תְּשׁוּעָתִי׃ אל מלך יושב וכו׳

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי׃ רַבַּת צָרָרוּנִי
מִנְּעוּרָי׃ יֹאמַר נָא יִשְׂרָאֵל׃ רַבַּת צָרָרוּנִי מִנְּעוּרָי׃ גַּם לֹא יָכְלוּ לִי׃
עַל גַּבִּי חָרְשׁוּ חֹרְשִׁים הֶאֱרִיכוּ לְמַעֲנִיתָם׃ יְיָ צַדִּיק קִצֵּץ עֲבוֹת
רְשָׁעִים׃ וְבוּשׁוּ וְיִסֹּגוּ אָחוֹר׃ כֹּל שֹׂנְאֵי צִיּוֹן׃ לוּלֵי יְיָ שֶׁהָיָה לָנוּ׃
בְּקוּם עָלֵינוּ אָדָם׃ אֲזַי חַיִּים בְּלָעוּנוּ׃ בְּחֳרוֹת אַפָּם בָּנוּ׃ אֲזַי הַמַּיִם
שְׁטָפוּנוּ׃ נַחְלָה עָבַר עַל נַפְשֵׁנוּ׃ אֲזַי עָבַר עַל נַפְשֵׁנוּ׃ הַמַּיִם
הַזֵּדוֹנִים׃ בָּרוּךְ יְיָ שֶׁלֹּא נְתָנָנוּ טֶרֶף לְשִׁנֵּיהֶם׃ ליו״ד הישועה וכו׳

ע״פ א״ב וכסוף פתוס דויד כר שמואל הלוי חוק ואמץ.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃

מ׳ יְיָ אֱלֹהַי רַבַּת צָרָרוּנִי מִנְּעוּרָי׃ ק׳ בַּקְּשָׁתִיךָ אַמֵּצָתָ
לַבִּי בְּהִיוֹתְךָ בְּעוֹזְרִי׃ גָּבְרוּ עָתָּה וְגַם עָתָּקוּ שׁוֹבְרֵי׃
הוֹבְרִים בֵּינָעֲדוֹ כָּל אֲבָרַי׃ הָיוֹתִי חֶרְפָּה בֵּינֵיהֶם מָשָׁל

meiner Not. Stille den Zorn, beschwichtige den Unwillen und störe den Verdruß, nimm den Fürbitter liebevoll auf; Jenen aber, der uns die Grube gräbt, verwirre! — Ihr Stämme des Überrestes Israels, bereitet euch ein lauteres Herz, ergreifet die Tugend, lasset Gebete strömen, bewaffnet euch mit Reinheit und strebet mit aller Andacht, den Herrn zu suchen, da er sich finden läßt; denn er verachtet und verschmähet nicht die Klage des Armen und Zerknirschten. — Laß mich einen Tag des Heils und der Gnade vor Dir finden, achte mich wie einen Würdigen und Vollkommenen, wenn ich vor Dir stehe, um für Deine Kinder zu beten und zu bitten." Ich habe euch gnädig aufgenommen, ich habe verziehen!" laß uns aus Deiner Wohnung vernehmen! — Beeilt euch, Kinder des Allerhöchsten, und beschneidet die harten Herzen! Schaffet hinweg den Anstoß, räumet den Weg, ebnet das Krumme, lasset die Sünde und bekennet sie und seid nicht ferner hartnäckig! Wer Einsicht hat, kehre zurück und besänftige Gott mit rührenden Worten und Gebeten! — Vernimm, Allgnädiger! höre die Bitte den Vortrag meines Flehens! habe Wohlgefallen an meinem Gebete, sei geneigt und gewogen meines Flehens Stimme! Ich rufe Dich an in der Not, nähere Dich mir zur Hilfe; eile mir zum Beistande, Herr meines Heils!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Sehr haben sie mich gedrängt von meiner Jugend an, spricht Israel, sehr haben sie mich gedrängt von meiner Jugend an; doch vermochten sie nichts über mich. Auf meinem Rücken pflügten die Pflüger und zogen lang ihre Furchen. Gott aber, der Gerechte, zerschnitt der Frevler Seil. Es werden beschämt und weichen zurück alle Feinde Zions. Wäre Gott nicht mit uns gewesen, als sich Menschen gegen uns erhoben, dann hätten sie lebendig uns verschlungen, da ihr Zorn gegen uns entbrannte, dann hätten die Wasser uns überflutet, Ströme wären über unser Leben gegangen, dann wären die wilden Wasser über unser Leben gegangen. Gelobt sei der Ewige, der uns ihren Zähnen nicht zum Raube gegeben!

יי אלהי Ewiger, mein Gott! Sehr oft ward ich bedrängt von meiner Jugend an; ich suchte Dich, Du stärktest mein Herz und warst mir zum Beistand. Jetzt sind meine Zerstörer übermächtig; so daß, wenn sie gegen mich reden, schon alle meine Glieder zittern. Zur Schande ward ich unter ihnen,

וּשְׁנִינָה. וַיְהִי אֶבֶן בִּי וְהֶאֱרִיכוּ עָלַי מַעֲנָה. זֵדִים הֵלִיצוּנִי בְּפִיהֶם וּלְשׁוֹנָם שַׁתּוּ בְּחֶרֶב שְׁנוּנָה. חוֹשְׁבִים עָלַי מַחְשְׁבוֹת רֶשַׁע בְּלִי חֲנִינָה: טוּבְךָ וּמִדַּת רַחֲמֶיךָ גָּלוּ עָלֵינוּ. יְשׁוּעָתְךָ אֱלֹהִים תְּשַׂגְּבֵנוּ. כָּלְתָה נַפְשֵׁנוּ לִישׁוּעָתְךָ לֵאמֹר מָתַי תְּנַחֲמֵנוּ. לְמַעַן שִׁם קָדְשֶׁךָ עֲשֵׂה, לֹא לָנוּ יְיָ לֹא לָנוּ: מִדַּת טוּבְךָ וַחֲסָדֶיךָ הַגְּבֵר עַל צַאן מַרְעִיתֶךָ. נַעֲנוּ לְךָ מְחַל רַבֵּה סְלִיחוֹתֶיךָ וּמְחִילָתֶךָ. סָעֲדֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה וַחֲטֹב לְבֵנוּ לְנָתִיבָתֶיךָ. עֲנֵנוּ יְיָ עֲנֵנוּ כִּי טוֹב חַסְדְּךָ וֶאֱמוּנָתֶךָ: פְּדֵה וַחֲצֵל עַמְּךָ וְרֵעֲיָתְךָ מִכַּף מִתְקוֹמְמֵיהֶם. צוּר צַדִּיק גְּדוֹל גִּבּוֹר וְנוֹרָא אֵל מוֹשִׁיעֵם. קַדֵּשׁ קְרֻשַּׁת שִׁמְךָ עֶלְיוֹן קָרֵב מַצְדִּיקֵם. רַחֲמֶיךָ יִכְמְרוּ עֲלֵיהֶם וְעַל בְּנֵיהֶם: שַׁחֲרֵנוּךָ בְּתַחֲנָה הַקְשִׁיבָה אֱלֹהֵינוּ מַלְכֵּנוּ וְקַדּוֹשֵׁנוּ. שָׁלוֹם רָב תַּרְבֶּה לְסֻגַּלָּתֶךָ כְּבוֹדֵנוּ וּמֵרִים רֹאשֵׁנוּ. תַּבְעֲנָה שְׂפָתֵינוּ תְּהִלָּתֶךָ כִּי תַצִּילֵנוּ מֵרוֹשְׁשֵׁינוּ. תּוֹרָתְךָ וְעֵדוֹתֶיךָ שַׁעֲשׁוּעֵנוּ וְבָם תְּחִי נַפְשֵׁנוּ. דָּבֵב שְׂפָתַי וְקוֹל תַּחֲנוּנַי שְׁמָעָה וְהַאֲזִינָה. וְשִׂיחוֹת דְּבָרַי לְפָנֶיךָ יִנְעָמוּ וְכִקְטֹרֶת רָצָה נָא. יְרִידֶךָ יַעֲלוּ וְיַעֲלוּ לְצִיּוֹן בִּרְנָה. דְּבִיר קָדְשְׁךָ וְאַרְמוֹנְךָ עַל מִשְׁפָּטוֹ לְכוֹנֵנָה: בְּךָ תּוֹחַלְתִּי וְשִׂבְרִי רָם וְנִשָּׂא גֵּאֶה גָּדוֹל וְנוֹרָא. רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ אֲבַקֵּשׁ וְלִישׁוּעָתְךָ תָּמִיד אֲשַׂבֵּרָה. שְׁפָטָה מִשְׁפָּטִי וּנְקוֹם נְקַמַת דַּם עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ בָּעֶבְרָה. מַגֵּר מִתְקוֹמְמֶיךָ וְשַׁלַּח בָּם חֲרוֹן אַף וָעֵם וָצָרָה: וְאַתָּה קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל גּוֹאֲלָם מַלְכָּם וְגוֹאֲלָם. אֲשׁוּרָם אִם חָטוּ וְלִבָּם הָלַךְ אַחַר עֵינָם.

zum Sprichwort und zum Spott, sie werfen mich mit Steinen, ziehen auf mir lange Furchen; mit messerscharfer Zunge höhnen Freche mich und brüten unbarmherzig böse Gedanken wider mich. — O daß Deine Güte und barmherzige Weise über uns walte, daß Deine Hilfe, Gott, uns erhebe! Unsere Seele schmachtet nach Deiner Hilfe, sprechend: wann wirst Du uns trösten? Deines heiligen Namens willen tue es, nicht unseretwegen, Gott! nicht unseretwegen, laß Deine Güte und Gnade groß sein über die Schafe Deiner Weide! Wir haben gefehlt gegen Dich! o verzeihe, zeige Dich groß in Deiner Vergebung! Unterstütze Du uns, dann ist uns geholfen, lenke Du unser Herz zu Deinen Pfaden! Erhöre uns, Ewiger, erhöre uns; denn schön ist Deine Gnade, Deine Treue! Befreie, rette Dein trautes Volk aus der Hand seiner Gegner, Du, unser gerechter und großmächtiger Fels! Du, ehrfurchtbarer Gott und Beistand! Heilige Deinen heiligen Namen, Höchster! sei als Rechtfertiger Deinem Volke nahe, laß über sie und ihre Kinder Dein Erbarmen rege sein. Wir ersuchen Dich mit unserer Bitte, vernimm sie, unser Gott, unser König und Heiligster! und schenke vollkommenen Frieden Deinen Auserkorenen, setze uns zu Ehren und hebe unser Haupt empor! Unsere Lippen werden von Deinem Ruhme überströmen, wenn Du uns von unseren Plünderern errettest; Deine Lehre und Deine Zeugnisse werden unser Labsal, die Erquickung unserer Seelen sein. Das Wort meiner Lippen, die Stimme meines Bittens höre und vernimm, meine Reden seien Dir angenehm und wohlgefällig wie Weihrauchduft! Mögen Deine Geliebten frohlocken und in Jubel nach Zion ziehen, um Deinen heiligen Tempelpalast nach seinem Rechte wieder herzustellen. — Du bleibst meine Hoffnung und Zuversicht, Du Hocherhabener, Großer und Furchtbarer! Deine Barmherzigkeit und Gnade erbitte ich, warte immer auf Deine Hilfe. Richte Du mein Recht, rächend das grausam vergossene Blut Deiner Diener, stürze Deine Widersacher und schütte über sie aus grimmige, wütende Strafe! — Du, Heiliger Israels, ihr Erlöser, König und Stolz! sind auch vom geraden Wege sie abgewichen und ist ihr Herz gefolgt den Augen, so erwäge ihren

לַעֲמַל יְגוֹנָם וּלְכִבֵּד עַל גְּלוּתָם חַבֵּט מָגִנָּם · חַבֵּט לַבְּרִית וְהַמָּלְאַרְחַמִּים עַל פְּלֵיטַת שְׁאוֹנָם: ק׳ נְקוֹל לְעֶזְרָתִי חוּשָׁה וְחַזֵּק נָשֵׁק לְקִרְאַת צָרַי וְאוֹיְבַי. קו״ח וְיִשְׁמְחוּ וְיָרֹנּוּ חוֹסֵי בָךְ כִּי תַחֲבוֹשׁ מַכְאוֹבַי · יָבוֹשׁוּ וְיַחְפְּרוּ וְיִסֹּגוּ אָחוֹר חֲפֵצֵי קָרְבִי · חַזֵּק וְאַמֵּץ מַאֲמִינֶיךָ גּוֹאֲלִי וְצוּר יְשׁוּעָתִי אֵל אֱלֹהֵי אָבִי: אל מלך יושב וכו׳.

אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: מִקּוֹל מְתָרֵף וּמְנַדֵּף · מִפָּנֶיךָ אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם: כִּי עָלֶיךָ הֹרַגְנוּ כָּל הַיּוֹם נֶחְשַׁבְנוּ כְּצֹאן טִבְחָה: כִּי אָכַל אֶת יַעֲקֹב וְאֶת נָוֵהוּ הֵשַׁמּוּ: הַעַל אַלָּה תִתְאַפַּק יְיָ תֶּחֱשֶׁה וְתַעֲנֵנוּ עַד מְאֹד: אֵל נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל עַל גֵּאִים: וְחָשַׁב לִשְׁכֵנֵינוּ שִׁבְעָתַיִם אֶל חֵיקָם חֶרְפָּתָם אֲשֶׁר חֵרְפוּךָ אֲדֹנָי: יְיָ כַּגִּבּוֹר יֵצֵא · כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָעִיר קִנְאָה יָרִיעַ אַף יִצְרִיחַ עַל אוֹיְבָיו יִתְגַּבָּר: ליי הישועה וכו׳.

ע״ס א״ב וכסוף מתום קלונימוס בר רבי יהודה חוק ואמץ.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

עקידה.

ק׳ אֶת הַקּוֹל קוֹל יַעֲקֹב נֹהֵם · ק׳ בִּידֵי רָשָׁע בָּהֶם מִתְלַהֵם · ק׳ גְּבִיר שַׁמְתּוֹ בָּאָרֶץ לֹא לָהֶם · ק׳ דְּכָאוּם בְּעַבְדוּת וְעָלָם מָטִילִים עֲלֵיהֶם: הוֹרְגִים תּוֹלִים מַשְׁמִידִים בְּכָל מִינֵי מַשְׁמֵד · וּבְכָל זֹאת עָלֶיךָ אוֹתָם לְהַצְמֵד · זְנוֹחַ אֶל חַי קִלְקוֹלָם לְלַמֵּד · חוֹבְטִים וְחוֹבְלִים בְּאֵין מָאֲמָר: טוֹמְנִים פַּח לְלָכוֹד בְּשַׁךְ יְקוּשִׁים · יְחוּדְךָ לְהָמִיר בְּבַעַל לְהַעֲשִׁים · כָּלָה לְגַמֵּר בְּעַם קְדוֹשִׁים · לֹא יְכֻבַּר שֵׁם יִשְׂרָאֵל לְהַרְשִׁים: מְזוּמוֹת נִבְלוּ תְעוּבָם בְּשַׁלְמוֹתָם לָצַיִן · נָטוּשׁ יְרָאָתְךָ בְּהַבְלֵיהֶם לָעַיִן · שִׂיחַ פּוֹצִים עִמְּךָ לְהַתְעַיֵּן · עַד מָתַי אֲהַבְנוּהוּ חֲצָצֶיךָ הַנְּדַעִין: פּוֹשְׁטִים צָוְאַר

schmerzlichen Zustand und das drückende Joch ihrer Dienstbarkeit, und sei ihr Schild; schaue auf den Bund und sei erbarmungsvoll über den Überrest ihrer Menge! Eile, mir beizustehen, ergreife die Waffe gegen meine Dränger und Feinde, daß sie sich freuen und jauchzen die Dir vertrauen, wenn meine Wunde Du verbindest. Die mein Unglück wollen, lasse beschämt und in Schanden zurückweichen; die Dir glauben, stärke und kräftige Du, mein Erlöser und Fels meines Heils! Allmächtiger! Gott meiner Väter!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Die Stimme des Schmähenden und Lästernden ertönt, des Feindes, des Racheschnaubenden. Man würgt uns täglich Deinetwegen, wir werden Schlachtvieh gleich geachtet. Jakob verzehren sie, verheeren seine Wohnung. Willst Du hierbei an Dich halten, o Ewiger? schweigen und uns so sehr niederdrücken? Gott der Rache, Ewiger, Gott der Rache, erscheine! Erhebe Dich, Richter der Erde, vergilt den Übermütigen! Gib siebenfach zurück in ihren eigenen Busen ihre Schmach, womit sie Dich schmähen, o Herr! Der Ewige ziehe aus wie ein Held, wie Kriegesheld wecke Er seinen Eifer, jauchze und erhebe Feldgeschrei und siege über seine Feinde! —

את הקול Die Stimme, die so wimmert, ist die Stimme von Jakobs Kindern, die von Frevler Händen geschlagen werden. Einst die Herren, werden sie jetzt in fremden Landen gedrückt durch Knechtschaft und durch das Joch, das man ihnen aufgelegt. Man würgt sie, hängt sie und vertilgt sie auf allerlei Art; doch um so fester hangen sie Dir an. Dich, lebendiger Gott! sollten sie verlassen und dafür den heidnischen Unfug lernen, deshalb wurden sie geschlagen ohne Maß und Ziel. Die Vogelfänger legten Schlingen und glaubten uns darin zu fangen, daß wir Deine Einheit gegen den Baals-Dienst vertauschen würden. Sie wollten ganz das heilige Volk vernichten, der Name I s r a e l sollte nicht mehr gedacht werden; darum hefteten sie in ihrer Arglist das Zeichen ihres Greuels an ihre Kleider, damit wir beim Anblick dieser Richtigkeit zum Abfall von Deiner Religion bewegt werden sollten; darum eröffneten sie Streitreden gegen Deinen Glauben. — Doch wir, bewaffnet mit Deinen Pfeilen[1]), erwiderten: „Wir bleiben unserem Gotte getreu

1) Überzeugt von der Wahrhaftigkeit Deiner Gebote.

לְאָבְחַת הֶרֶג רַב. צַדָּקָנִיּוֹת חָשׁוֹב קִנְיָנָן לְקֶרֶב. קָרְבָּן
כָּלִיל רֵיחַ הַנֶּעֱרָב. רוֹגְשִׁים לְקַדֵּם מְנָחָתָם לְהַעֲרִיב:
שׁוֹחֲטִים הָאָבוֹת בְּנֵיהֶם בְּדָמֵיהֶם מִתְבּוֹסְסִים: תְּבוּסָתָם
עֲלֵיהֶם בְּאַהֲב מִתְעַלְּסִים. קָצִים בְּחַיֵּיהֶם וְנַפְשׁוֹתָם
לֹא חָסִים. לְיַחֵד שִׁמְךָ דָּצִים וְשָׂשִׂים: וּמִתְאַשְּׁרִים
לְהַשְׁמִיעַ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּקִרְיָאָתָם. גּוֹהֵם פִּיהֶם בְּבִרְכַּת
זִבָּחָתָם. יַחַד אָבוֹת וּבָנִים חֲתָנִים וְכַלּוֹתָם. מְמַהֲרִים
לָטֶבַח כְּבַאֲפִרְיוֹן חֻפָּתָם: וְלָדֵי נָעֳמָךְ נִטְעֵי שַׁעֲשׁוּעִים.
סָפִים כֵּלִים גּוּוִעִים מְנוּעִים. בְּךָ נִשְׁבַּעְתָּ בְּעֵקֶר הָרוֹעִים.
רָבוֹת זֶרַע כְּכוֹכְבֵי רְקִיעִים: רָאוֹ תִרְאֶה עֲקֵדוֹת אֵלֶּה
נֶעֱקָדוּ. בְּחַיֵּיהֶם נֶאֱהָבוּ וּבְמוֹתָם לֹא נִפְרָדוּ. יְחוּד שִׁמְךָ
לָקֳדֵם שָׁקָדוּ. יְדִידוּת יָשְׁרָם פִּקּוֹד כַּאֲשֶׁר נֶאֱחָדוּ: הָאֵל
זְכוֹר וְאַל תִּשְׁכַּח. וּשְׁאֵרִית הַפְּלֵיטָה מַכְאוֹב מוֹכֵחַ.
דּוֹרֵשׁ דָּמִים דְּרוֹשׁ לָהֲתוּבָּה. הוֹפִיעַ בְּנִקְמַת עַם נִשְׁבָּח:
חָפוּץ וּבְעַבְרוֹת צוֹרְרֵי הִנָּשֵׂא. וַעֲוֹנָה תָּשׂוּם מַפְרִיךְ
וְשׂוֹמֵה. קְנוֹיֶיךָ תָּחֹן בְּאֶבְרָתֶךָ מַחְסֶה. וְעַל כָּל פְּשָׁעֵימוֹ
אַהֲבָה תְּכַסֶּה: יין נקול אַמֵּץ וְשַׁגֵּב פְּלֵטַת שְׁרִידֶיךָ.
קוֹ מְיַחֲלִים לְחַסְדְּךָ זֶרַע חֲסִידֶיךָ. צֶאֱקָתָם קְשׁוֹב מְמָכוֹן
הוֹדֶךָ. וְכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ: אל מלך וכו׳
אַל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי: אֱלֹהִים אַל דֳּמִי
לָךְ אַל תֶּחֱרַשׁ וְאַל תִּשְׁקַט אֵל: אֱלֹהִים בָּאוּ גוֹיִם בְּנַחֲלָתֶךָ טִמְּאוּ
אֶת הֵיכַל קָדְשֶׁךָ שָׂמוּ אֶת יְרוּשָׁלַם לְעִיִּים: נָתְנוּ אֶת נִבְלַת עַבְדֶיךָ
מַאֲכָל לְעוֹף הַשָּׁמַיִם בְּשַׂר חֲסִידֶיךָ לְחַיְתוֹ אֶרֶץ: שָׁפְכוּ דָמָם כַּמַּיִם
סָבִיבוֹת יְרוּשָׁלַם וְאֵין קוֹבֵר: אֲלֻמָּנָה וְגֵר יַהַרְגוּ וְיִתּוֹמִים יְרַצָּחוּ:
שִׁלְחוּ בָאֵשׁ מִקְדָּשֶׁךָ לָאָרֶץ חִלְּלוּ מִשְׁכַּן שְׁמֶךָ: ליי הישועה וכו׳

bis in den Tod!" und streckten den Hals dem großen Schlachtmesser entgegen. Edle Frauen eilten und brachten ihre Kleinen her, daß sie als Opfer Dir bluten mögen, willig reichten sie dieselben als angenehme Gabe Dir. Väter, im eigenen Blute schwimmend, schlachteten ihre Kinder und sahen in freudiger Gottergebenheit das Blut zusammenfließen; um Deinen einzigen Namen zu erheben, schonten sie nicht ihr Leben, in seliger Begeisterung riefen sie bei ihrer Tötung als Segensspruch: „Höre Israel" [1]) Einstimmig eilten Eltern und Kinder, Bräutigame und Bräute hin zur Schlachtbank, wie zu ihrem Trauhimmel, und es endeten Deine holden Kinder, die lieblichen Pflänzlinge wurden aufgerieben. — Der Du bei Dir selbst den Stammvätern bei Isaaks Opferung zugeschworen hast, ihre Nachkommen wie die Sterne des Himmels zu vermehren, o siehe, siehe die vielen Opferungen Dieser, die im Leben Dich liebten und in ihrem Tode sich nicht von Dir trennten, die bereit waren, Deinen einzigen Namen zu verherrlichen! gedenke ihrer frommen, fest an Dir haltenden Liebe! Gedenke, o Gott, und vergiß nie den Überrest jener mit Schmerzen Heimgesuchten! Blutschuldforderer! fordere und rechte, erscheine zur Rache des vergessenen Volkes. Tue es, erhebe Dich ob meiner Dränger Wut, bringe zum Entsetzen die Bedrücker und Räuber! Nimm Dich schonend Deiner Erkorenen an, daß sie Schutz unter Deinen Fittigen finden; alle ihre Frevel bedecke Deine Liebe! Stärke und erhebe den Rest Deiner Geretteten, die Nachkommen Deiner Frommen, die Deiner Gnade harren; vernimm ihr Flehen vom Sitze Deiner Majestät aus, gedenke an Abraham, Isaak und Israel, Deine Diener!

אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Gott, sei nicht so still, schweige nicht und ruhe nicht, Allmächtiger! Gott! Völker drangen in Dein Erbe ein, verunreinigten Deinen heiligen Palast, machten Jerusalem zum Steinhaufen. Sie gaben die Leichen Deiner Knechte dem Vogel des Himmels zum Fraß, das Fleisch Deiner Frommen dem Gewild des Landes, ihr Blut vergossen sie wie Wasser rings um Jerusalem, und niemand vergrub es. Witwe wie Fremdling brachten sie um, Waisen töteten sie. Sie legten Feuer an Dein Heiligtum, entweihten zum Staube die Wohnung Deines Namens. —

1) Höre Israel u. s. w. (V. M. 6. 5), die feierliche Anerkennung der Einheit Gottes.

ע"פ א"ב כפול וכפוף מתוס דוד בירבי משלם הקטן חזק.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

עקידה.

פ' אֱלֹהִים אַל דָּמִי לָךְ מִי. ק' אַל תֶּחֱרַשׁ וְאַל תִּשְׁקֹט לְמִתְקוֹמְמִי. ר' בְּקִשְׁהוּ דָּרְשֵׁהוּ מְיַד מַחֲרִימִי. ז' בַּל תְּכַסֶּה אֶרֶץ בְּכָל מָקוֹמִי: גּוֹל יְגֶלֶה לְפָנֶיךָ יִשְׁפֶּךְ וְיִזָּלֵף. גַּם בְּפוֹרְפָּרְךָ מָלֵא גְוִיוֹת יִגָּלֵף. דּוֹן יָדוֹן שׁוֹפֵךְ חֶלֶף בְּחֶלֶף. דְּמֵי עַנְיֵךְ הַנִּשְׁפָּךְ כִּשְׁגָרֵי אָלָף: הִתְעַצּוּ יַחַד סוֹד סֻמָּךְ רַעַל. הַלּוֹט הַלּוֹט פְּנֵי כָל הָאָרֶץ לְהַעַל. וְלֹא יְוֻכַּר שֵׁם קָדֵשׁ הֶמְעַל. וְלֶכֶת אַחֲרֵי הַתֹּהוּ מְשָׁקָץ וּמְנֻעָל: וָרַע קֹדֶשׁ בָּנִים לֹא יְשַׁקְּרוּ. וָה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ זָעֲקוּ וְשׁוֹרְרוּ. חֶבֶל נַחֲלָתֵנוּ הוּא וּבוֹ נִתְאַמָּרוּ. חַיַּת יְחִידָתָם בְּצָרוֹר הַחַיִּים צָרָרוּ: טַף וְנָשִׁים יַחַד הִשְׁלִימוּ לְעֻקָּד. טָלָאִים הַמְבֻקָּרִים בְּלִשְׁבַּת בֵּירַת הַמּוֹקָד. יָחִיד וְנִשָּׂא עָלֶיךָ נֶהֱרָג וְנִשְׁקָד. יְחוּדוֹ נִיחַד לוֹ לְבַד רֹאשׁ לַיּוֹקָד: כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה לְעֹלָה תְּמִימִים. בְּבִשּׂוּ עוֹלוֹת כְּזִבְחֵי אֵמוּרֵי שְׁלָמִים. לָאֵמוֹתָם אוֹמְרִים לֹא תִכְמְרוּ רַחֲמִים. לְקָרְבַּן אִשֶּׁה לַיְיָ נִתְבַּקְּשָׁנוּ מִמְּרָמִים: מְפַרְפְּרִים הַיְלָדִים וָוֵה עַל וֵה מְפַרְכְּסִים. מְמַהֲרִים שְׁחוֹט אֲחֵרִים וּבְרֵמְיָהֶם מִתְבּוֹסָסִים. נָתוֹן עַל רֵבֶד הֵיכָלְךָ וְאַף לְמְמָרְסִים. נֶגֶד עֵינֶיךָ לָעַד יְהוּ תּוֹסָסִים: סַהֲרוּ לְפָנֶיךָ סְדוּר מַעֲרָכָה גְּדוֹלָה. סָבִיב וְגַם הַיְסוֹד קָמוֹן מְהֻכִּילָה. עוֹלָלִים וְיוֹנְקִים הַנִּזְבָּחִים כָּלִיל עוֹלָה. עוֹלָתְךָ יְרַשְּׁנָה יְזֻכַּר כָּל מִנְחָתֵיךְ סֶלָה: פְּנוֹת וַעֲרוֹת מָלְאוּ קְרָבָנַי זְבָחִים. פְּרָרִים וְאֻבָּרִים רֹאשׁ וְהָרַגְלַיִם

אלהים [1]) Gott! schweige nicht zu meinem Blute; schweige nicht, sei nicht still gegen meine Gegner; suche, fordere es von meinen Verderbern, die Erde decke es nirgends zu. Laß es Dir stets offenbar sein das vergossene, verspritzte Blut, die Erschlagenen seien stets an Deinem Purpur gezeichnet, auf daß Du Gleiches mit Gleichem vergeltend richtest wegen des Bluts Deiner Armen, das wie von geschlachteten Kälbern floß. In ihrem Rate beschlossen die Feinde, den Giftkelch mir zu mischen, die Wahrheit zu verhüllen auf der ganzen Erde; der heilige, erhabene Gottesname sollte nicht mehr gedacht werden, dem nichtigen, verwerflichen Greuel sollten wir nachwandeln. Aber die Kinder des heiligen Stammes verleugneten Dich nicht; sie riefen laut: „Er ist mein Gott, ihn will ich rühmen; Er ist das Los meines Erbes, ihn nur verehren wir!“ und gaben willig ihre Seele dem ewigen Leben hin. Kinder und Frauen waren einstimmig und ließen sich binden, den ausgesuchten Lämmern gleich, die einst auf dem Altar geopfert wurden, indem sie sprachen: „Einziger! Erhabener! Deinetwegen lassen wir uns töten und martern; Deine Einheit erkennen wir an, vor Dir nur beugen wir das Haupt!“ So wurden kleine, schuldlose Kinder wie Ganzopfer hingeschlachtet, wurden geknebelt, um sie wie das Opferfett zu verbrennen. Sie sprachen zu ihren Müttern: „Lasset doch euer Mitleid! sehet, wir sind ja vom Himmel als dem Ewigen wohlgefällige Feueropfer bestimmt!“ Haufenweise wurden die Kinder zusammengeworfen; noch zuckten diese, so wurden schon andere geschlachtet und Blut zu Blut gemischt. — O es liegt auf dem Estrich Deines Palastes, dort wird es umgerührt, daß es immerdar von Dir brause! — Eine große Opferstätte ordneten damals die Feinde an; der Altar samt seinem Grunde hätte nicht die Kinder und Säuglinge alle fassen können, die damals als Brand- und Ganzopfer geschlachtet wurden. Gedenke, Gott, jener Opferasche, jener Gaben immerfort! — Alle Winkel und Höfe füllten sie mit Geschlachteten, mit Zerstückten und Verstümmelten an; statt

1) Diese und ähnliche Selichoth stammen aus der Schreckenszeit der Kreuzzüge (Ende des 11. Jahrhunderts) und schildern die fürchterlichen Verfolgungen, denen damals die Juden ausgesetzt waren.

וּנְתָחִים · צְרֵדֵי מְנָחוֹת כַּמָּה עֶשְׂרֵנִי מִחִים צַדָּקָנִיּוֹת
קְנֵיהֶם הֲמָה עוֹלֲלֵי טִפְּחִים: קָרֵץ לַמִּזְבֵּחַ הֵם בְּנֵי בֵי רַב·
קָרְבַּן הָעָם לְכַפֵּר תַּלְמִיד עִם צוֹרֵב· רַחַשׁ מְרַכֵּךְ וֶה
מֵאָז לֹא נִקְרַב· רֵיחַ נִיחֹחַ מִנְחַת יְהוּדָה תֶּעֱרַב:
שָׂרְתֵי כְהֻנָּה כָּשְׁרוּ נָשִׁים בַּאֲנָשִׁים· שְׁחִיטָה וְרִיקָה
וְקַבָּלָה מַקְרִיבִים וּמַגִּישִׁים· תִּקְרֶבֶת מִנְחָה טְהוֹרָה
נַפְשׁוֹת הַקְּדוֹשִׁים· תְּנוּפַת חָזֶה וְשׁוֹק וּלְחָיֵי הָרָאשִׁים:
הָמָעוֹת מִפֶּה וּמִפֶּה נוֹבְעִים וּמְקַלְּחִים· וְשׁוֹחֲטִים
וְנִשְׁחָטִים אֵלּוּ עַל אֵלּוּ גִּנָּחִים· דְּמֵי אָבוֹת וּבָנִים נוֹגְעִים
וְטוֹפְחִים· בְּרֵכַת הַוֵּבַח שָׁמַע יִשְׂרָאֵל צוֹרְחִים: יְרֵאָה
יֶרֶאֶת פְּעֻלַּת בָּנוֹת בּוֹטְחוֹת· בְּחֹם הַיּוֹם עֲרֻמוֹת
לַשֶּׁמֶשׁ נִשְׁטָחוֹת· נָפָה בַּנָּשִׁים מְבֻקָּעוֹת בֶּרֶם וּמְפֻלָּחוֹת·
מִבֵּין רַגְלֵיהֶ שִׁלְיָה וָלָד מַפְרִיחוֹת: שָׁמוֹעַ הַנִּשְׁמַע אוֹ
אִם נִרְאָה· לְהַאֲמִין מִי יַאֲמִין גְּדוֹלָה פְּלִיאָה· מוֹלִיכִים
בְּנֵיהֶם לַטֶּבַח כִּלְחָפָּה נָאָה· הַעַל אֵלֶּה תִּתְאַפַּק רָם
נָאוֹת נָאָה: ס׳ נקוד קֶרֶם נִשְׁעַנּוּ וַתַּעֲמֹד עֶקְדַּת הַר מֹר·
קו״ם מְמוּנָה לְיֵשַׁע בְּכָל דּוֹר וָדוֹר לְשִׁמְרֵ· נְתוּסְפוּ אֵלֶּה
וָכָאֵלֶּה עַד בִּלְתִּי לֵאמֹר· חַי וְכוּחַ קָדוֹם תִּשְׁמָר־לָנוּ
וְעָרוֹתֵינוּ תְּגַמּוֹר: אל מלך יושב וכו׳

טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו: טוֹב יְיָ לְקַוָּו לָנֶפֶשׁ
תִּדְרְשֶׁנּוּ: טוֹב וְיָחִיל וְדוֹמָם לִתְשׁוּעַת יְיָ: טוֹב לַחֲסוֹת
בַּיְיָ מִבְּטֹחַ בָּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטֹחַ בִּנְדִיבִים: טוֹב
וְיָשָׁר יְיָ עַל כֵּן יוֹרֶה חַטָּאִים בַּדָּרֶךְ: טוֹב יְיָ לָמְעוֹז בְּיוֹם
צָרָה וְיֹדֵעַ חוֹסֵי בוֹ: כִּי הוּא יָדַע יִצְרֵנוּ זָכוֹר כִּי עָפָר

trockenem Mehlopfer lagen viele Maß Gehirn da; fromme Frauen brachten als Entbindungsopfer ihre Kleinen in den Windeln. Wie ein Zusatzopfer des Altars wurde die Schuljugend hingeworfen, wie ein Sühnopfer für die Gemeinde die Schüler samt den Gelehrten. Im Tiegel gesottene Opfer wurden seit der Tempelzerstörung nicht mehr dargebracht; so nimm jetzt dafür die dampfenden Stücke von Jehudas Kindern wohlgefällig auf! Wie Priester dienten da Männer wie Frauen, schlachteten, spritzten Blut, fingen es auf, brachten reine, heilige Leiber zum Opfer und machten Wendungen mit Bruststücken, Schenkeln und Kinnladen. Tränen flossen und rannen von allen Seiten, Schlächter wie Geschlachtete röchelten beide, das Blut der Väter und der Kinder floß zusammen, und als Segensspruch riefen sie: „Höre Israel!" Wurden je solche Taten gesehen? Sorglose Töchter wurden bei heißem Sonnenschein nackt hingestreckt, zarten Frauen die Leiber aufgeschlitzt und die Kinder herausgerissen. Wurde je solches gehört, je solches gesehen? scheint es nicht unglaublich, zum Verwundern? Eltern führten ihre Kinder selbst zur Schlachtbank hin wie zum Trauhimmel! Kannst Du dabei an Dich halten? Hocherhabener! Von jeher stützten wir uns auf die Opferung Isaaks auf dem Berge Moriah, daß sie uns beistehe, sie, die zum unserem Heile auf alle Geschlechter aufbewahrt bleibt; nun aber sind der Opferungen noch unzählige, viele, viele hinzugekommen, — Ewiglebender, bewahre uns das Verdienst jener Verklärten und endige unser Leiden!

טוב ה׳ לכל Allen ist der Ewige wohltätig, erbarmt sich seiner Werke aller. Gütig ist Gott den auf ihn Hoffenden, der Seele, die ihn sucht. Gut ists, zu hoffen und zu warten auf die Hilfe des Ewigen. Besser ists, dem Ewigen vertrauen, als auf Menschen sich verlassen; besser dem Ewigen vertrauen, als auf Fürsten sich verlassen. Gütig ist der Ewige und gerade, zeigt Irrenden die rechte Bahn. Gütig ist Gott, Zuflucht am Tage der Not; er kennet die auf ihn vertrauen. Denn er kennet unseren Sinn, gedenket, daß

אֲנַחְנוּ: כִּי טוֹב יְיָ לְעוֹלָם חַסְדּוֹ וְעַד דֹּר וָדֹר אֱמוּנָתוֹ:
לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: כִּי לֹא עַל צִדְקֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ · כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדָנָי שְׁמָעָה אֲדָנָי סְלָחָה אֲדָנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי · כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ:

פומון. זהמ"ץ אמחי מתוס נלחזי התרוזים.

מו"ק יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת · נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים · נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה · וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

מ' אֶזְכְּרָה אֱלֹהִים וְאֶהֱמָיָה · בְּרֹאותִי בָלֹה־עִיר עַל תִּלָּהּ בְּנוּיָה · וְעִיר הָאֱלֹהִים מְשֻׁפֶּלֶת עַד שְׁאוֹל תַּחְתִּיָּה · וּבְכָל זֹאת אָנוּ לָהּ וְעֵינֵינוּ לָהּ: מִדַּת רַחֲמִים עָלֵינוּ הִתְגַּלְגֵּלִי · וְלִפְנֵי קוֹנֵךְ תְּחַנָּתֵנוּ הַפִּילִי · וּבְעַד עַמֵּךְ רַחֲמִים שַׁאֲלִי · כִּי כָל־לֵבָב דַּוֵּי וְכָל־רֹאשׁ לָחֳלִי: תָּמַכְתִּי יְתֵדוֹתַי בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה תֵּיבוֹת · וּבְשַׁעֲרֵי דְמָעוֹת כִּי לֹא נִשְׁלָבוֹת · לָכֵן שָׂפַכְתִּי שִׂיחַ פְּנֵי בוֹחֵן לִבּוֹת · בְּטוּחַ אֲנִי בָּאֵלֶּה וּבִזְכוּת שְׁלֹשֶׁת אָבוֹת: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שׁוֹמֵעַ קוֹל בְּכִיּוֹת · שֶׁתָּשִׂים דִּמְעָתֵנוּ בְּנֹאדֶךָ לִהְיוֹת · וַתַּצִּילֵנוּ מִכָּל־גְּזֵרוֹת אַכְזָרִיּוֹת · כִּי לְךָ לְבַד עֵינֵינוּ תְּלוּיוֹת · וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ:

יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת · נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים · נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה · וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ: אל מלך יושב וכו'.

nur Staub wir sind. Ja, gütig ist der Ewige, ewig seine Gnade, seine Treue für und für.

לי הישועה Beim Ewigen ist die Hilfe; Deinen Segen über Dein Volk! Sela! Der Ewige Zebaoth sei mit uns, unsere Zuflucht der Gott Jakobs! Sela! Ewiger Zebaoth, Heil dem Manne, der Dir vertraut! Ewiger, hilf! o König, antworte uns am Tage unseres Flehens! Denn nicht um unserer Tugenden willen legen wir unsere Bitten Dir vor, sondern im Vertrauen auf Deine große Barmherzigkeit. Herr, erhöre! Herr, verzeihe! Herr, vernimm und willfahre, säume nicht! um Deinetwillen, mein Gott! denn nach Deinem Namen wird Deine Stadt und Dein Volk genannt.

יי יי Ewiger! Ewiger! der Du allmächtig, barmherzig und gnädig bist, langmütig und groß an Gnade und Wahrheit, der Du Gnade aufbewahrest dem tausendsten Geschlechte, Missetat, Frevel und Sünde vergibst und rein machest: o vergib unsere Missetat und unsere Sünde und laß uns Dein Eigentum bleiben! — Wehmutsvoll wird die Erinnerung mir, o Gott! wenn ich jede Stadt noch fest gebaut, nur die Gottesstadt so tief erniedrigt sehe; — aber unsere Hoffnung ist doch zu Gott, unser Auge doch auf Gott gerichtet. O göttliches Erbarmen, walte über uns! Laß unsere Bitte vor den Schöpfer kommen, erflehe Mitleid für Dein Volk; denn jedes Herz ist gramvoll und jedes Haupt erkrankt. Auf das dreizehnfache Gnadenwort[1]) ist meine Zuversicht gerichtet und auf den Glauben, daß Deine Pforten den Tränen nicht verschlossen sind; hierauf und auf die Frömmigkeit der drei Stammväter vertrauend, ergieße ich mein Gebet vor Dir, Herzensprüfer! o möge es Dein Wille sein, Erhörer der Weinenden Stimme, stets unserer Tränen eingedenk zu sein und uns vor allen harten Verhängnissen zu schützen; denn nur zu Dir allein sind unsere Augen gerichtet. O vergib unsere Missetat und unsere Sünde und laß uns Dein Eigentum bleiben! —

1) Siehe oben S. 549 die Note.

וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל: וְאַתָּה הוּא
וִשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ: אַתָּה תָּקוּם תְּרַחֵם צִיּוֹן כִּי עֵת
לְחָנְנָהּ כִּי בָא מוֹעֵד: זְכֹחִי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה לֵב
נִשְׁבָּר וְנִדְכֶּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה: הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ
אֶת צִיּוֹן · תִּבָּנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָם: אָז תַּחְפֹּץ זִבְחֵי
צֶדֶק עוֹלָה וְכָלִיל · אָז יַעֲלוּ עַל מִזְבַּחֲךָ פָּרִים:
וְאַתָּה יְיָ אָבִינוּ אָתָּה · אֲנַחְנוּ חֹמֶר וְאַתָּה יֹצְרֵנוּ וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כֻּלָּנוּ:
אַתָּה יְיָ לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנּוּ · חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנוּ:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה: זָכְרֵנוּ יְיָ בִּרְצוֹן
עַמֶּךָ · פָּקְדֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ: זְכֹר עֲדָתְךָ קָנִיתָ קֶדֶם גָּאַלְתָּ
שֵׁבֶט נַחֲלָתֶךָ הַר צִיּוֹן זֶה שָׁכַנְתָּ בּוֹ: זְכֹר יְיָ חִבַּת יְרוּשָׁלָם
אַהֲבַת צִיּוֹן אַל תִּשְׁכַּח לָנֶצַח: זְכֹר יְיָ לִבְנֵי אֱדוֹם אֵת יוֹם
יְרוּשָׁלָם הָאוֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיְסוֹד בָּהּ: זְכֹר לְאַבְרָהָם
לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בָּךְ וַתְּדַבֵּר
אֲלֵהֶם אַרְבֶּה אֶת זַרְעֲכֶם כְּכוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם: וְכָל הָאָרֶץ
הַזֹּאת אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֶתֵּן לְזַרְעֲכֶם וְנָחֲלוּ לְעֹלָם: זְכֹר
לַעֲבָדֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב · אַל תֵּפֶן אֶל קְשִׁי
הָעָם הַזֶּה וְאֶל רִשְׁעוֹ וְאֶל חַטָּאתוֹ:
אַל נָא תָּשֵׁת עָלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר נוֹאַלְנוּ וַאֲשֶׁר חָטָאנוּ:

חָטָאנוּ צוּרֵנוּ · סְלַח לָנוּ יוֹצְרֵנוּ:

ע"פ א"ב כפול.

פ אֵלֶיךָ צוּרִי בַּפִּי שִׂטַּחְתִּי · גֹּדֶל וְגַבֵּהּ לֵב הַנַּחְתִּי ·
אָבֵן רוּחַ נִשְׁבָּרָה זָבַחְתִּי · וַאֲנִי בְּשֵׁם קָדְשְׁךָ בָּטָחְתִּי:
בָּטַחְתִּי בְךָ וְלֹא בְזוֹן מְבָרְדָל · לְהָרֵג בְּנִמְסַרְתִּי רַב

ואתה קדוש Du, Allheiliger, thronst unter Lobgesängen Israels! Du bist, und Deine Jahre enden nie! Du erhebst Dich, erbarmst Dich Zions, wenn gekommen ist die Zeit, daß Du ihr gnädig bist. Ein göttlich Opfer ist ein zerknirschtes Gemüt; ein zerknirschtes und demütiges Herz, o Gott, verschmähest Du nicht! Tue Zion wohl in Deiner Huld, erbaue die Mauern Jerusalems! dann werden Opfer der Gerechtigkeit, Brand- und Ganzopfer Dir gefallen, dann wird man Stiere darbringen auf Deinem Altar.

Aber jetzt, o Ewiger — doch Du bist unser Vater! wir sind der Ton und Du unser Bildner, Deiner Hände Werk sind wir alle. Du, o Ewiger, wirst Deine Barmherzigkeit uns nicht entziehen; Deine Liebe und Treue werden uns stets bewahren.

Gedenke Deiner Barmherzigkeit, o Ewiger, und Deiner Gnade; denn sie sind von Ewigkeit her. Gedenke, Herr, auch unser, wenn Du Dein Volk begnadigst, suche uns heim mit Deiner Hilfe! Gedenke Deiner Gemeinde, die Du vormals Dir erworben, Deines Erbstammes, den Du befreiet, Zions Berg, den Du bewohnt! Gedenke, Herr, Deiner Lust an Jerusalem, vergiß nicht Deine Liebe zu Zion! Gedenke auch, Herr, den Söhnen Edoms, den Tag Jerusalems, als sie da schrieen: „Verheeret! verheeret bis auf den Grund!" Gedenke Deiner Diener, Abrahams, Isaaks und Israels, was Du ihnen bei Dir zugeschworen und ihnen zugesagt hast: Ich will euere Nachkommen so viel lassen werden wie die Sterne des Himmels, und dieses ganze Land, wovon ich gesprochen, will ich eueren Nachkommen geben und sie sollen es ewig als Erbgut besitzen. Gedenke Deiner Diener, Abrahams, Isaaks und Jakobs, kehre Dich nicht an die Hartnäckigkeit, den Frevel und die Sünde dieses Volkes! Rechne es uns doch nicht zum Verbrechen, daß wir töricht gewesen und gesündigt haben!

חטאנו Wir haben gesündigt, unser Schutz! verzeihe uns, unser Schöpfer!

אליך Zu Dir, Schöpfer, erhebe ich meine Hände, lege Stolz und Hochmut ab, und bringe Dir mein gebeugtes Gemüt zum Opfer dar, indem ich auf Deinen heiligen Namen vertraue. Auf Dich vertraue ich, nicht auf Stahl und Eisen, als man mich samt Lehrern und Oberhirten der Schlachtbank überlieferte. O

וְכַרְזָל. קו״ף בַּקֵּשׁ יוֹנַת אֵלֶם וְגוֹזָל. וְהָשִׁיב אֶת הַגְּוֵלָה
אֲשֶׁר גָּזָל: ף גָּאַל וְאָבַד חֲסִידֵי עֶלְיוֹן וִישִׁישָׁיו. וְחִלֵּל
בְּרִיתוֹ וְהֶחֱרִיב מִקְדָּשׁ וְקָדָשָׁיו. גִּדֵּר הַפְּרֻכוֹת וְהָרֵג
נְבִיאָיו וְכֹהֲנָיו וּקְדֹשָׁיו. וֶה הוֹר הִרְשָׁיו: הוֹרָשָׁיו דָּמָם
יְהִי כֹּפֶר וּפְדְיוֹם. לְפָנֶיךָ כְּמֹא כְבוֹדְךָ אָיוֹם. קו״ף דְּבוּקִים
אַחֲרֶיךָ כְּצָמִידִים וּתְיוֹם. כִּי עָלֶיךָ הַרַּגְנוּ כָּל הַיּוֹם:

כאן המקהלות מומרים כאן טהר ר׳ ישמעאל והוא לקוח מסליחת אלה אוכרה.
In Frankfurt a. M. und den meisten Gemeinden betet man hier רבי טהר ישמעאל. In einigen Gemeinden jedoch wird statt dessen mit dem folgenden היום כמה רבבות Seite 590 fortgefahren.

ף טָהֵר רַבִּי יִשְׁמָעֵאל עַצְמוֹ וְהִזְכִּיר אֶת הַשֵּׁם
בְּסִלּוּדִים. וְעָלָה לַמָּרוֹם וְשָׁאַל מֵאֵת הָאִישׁ לָבוּשׁ
הַבַּדִּים. וְנָם לוֹ קַבְּלוּ עֲלֵיכֶם צַדִּיקִים וִידִידִים.
כִּי שָׁמַעְתִּי מֵאֲחֲרֵי הַפָּרְגּוֹד כִּי בְּוֹאת אַתֶּם נִלְבָּדִים:
יָרַד וְהִגִּיד לַחֲבֵרָיו מַאֲמַר אֵל. וְצִוָּה הַבָּלְיַעַל
לְהָרְגָם בְּכֹחַ וְלָאֵל.

קו״ף וּשְׁנַיִם מֵהֶם הוֹצִיאוּ תְּחִלָּה שֶׁהֵם
גְּדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל. רַבִּי יִשְׁמָעֵאל כֹּהֵן גָּדוֹל
וְרַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל נְשִׂיא יִשְׂרָאֵל:

ף בְּרוֹת רֹאשׁוֹ תְּחִלָּה הָרָבָה לְבָעוֹן. וְנָם הָרְגֵנִי
תְּחִלָּה וְאַל אֶרְאֶה בְּמִיתַת מְשָׁרֵת לֶדֶר בְּמָעוֹן.
וּלְהַפִּיל גּוֹרָלוֹת צְוָה צְפָעוֹן. וְנָפַל הַגּוֹרָל עַל רַבָּן
שִׁמְעוֹן: לִשְׁפּוֹךְ דָּמוֹ מֵהֵר כְּשׁוֹר פָּר. וּכְשֶׁנִּחֲתַךְ
רֹאשׁוֹ נָטְלוֹ רַבִּי יִשְׁמָעֵאל וְצָרַח עָלָיו בְּקוֹל
מַר כַּשּׁוֹפָר:

suche wieder die verscheuchte Taube (Israel), führe die Geraubten wieder zurück! Der Feind[1]) raubte und vernichtete die Frommen und Erwählten des Höchsten, er entweihete seinen Bund, zerstörte seinen Tempel und seine Heiligtümer, durchstach die heiligen Vorhänge und ermordete die Propheten, Priester und Heilige, das ganze Geschlecht der Gottesverehrer. O möge das Blut Deiner Verehrer, vor Deinem herrlichen Throne, Erhabenster, als auslösende Sühne gelten für die, welche Dir unzertrennlich fest anhangen und sich jeden Tag für Dich töten lassen! —

טהר[2]) So hatte einst in aller Reinheit und Ehrfurcht Rabbi Ismael den heiligen Gottesnamen ausgesprochen, sich zur Höhe erhoben und den in Linnen gekleideten Engel über das ihm und seinen Gefährten bevorstehende schreckliche Schicksal befragt. „Gerechte und Geliebte!" erwiederte in dieser „nehmet die Strafe über euch hin; den ich habe es „hinter dem Vorhange vernommen, daß ihr dazu ausersehen „seid." — Der Priester kam und erzählte seinen Gefährten den Beschluß des Allmächtigen. Nun befahl der Tyrann sie mit aller Grausamkeit zu töten, und zwei von Israels Großen wurden zuerst hinaus auf den Richtplatz geführt, nämlich Rabbi Ismael, der Hohepriester, und Rabbi Simon Sohn Gamliels, der Fürst Israels. Enthauptet mich zuerst! bringt doch mich zuerst um! bat flehentlich der Letztere, damit ich nicht den Tod des Dieners des in der Höhe Wohnenden mit ansehen muß. Doch der Wüterich befahl das Los zu werfen und es fiel auf Rabbi Simon! Da fielen sie über ihn her, wie über einen Stier, um sein Blut zu vergießen. Als man ihm den Kopf abhieb, hob ihn Rabbi Ismael auf und rief mit jammernder Stimme:

1) Titus und seine Konsorten.

2) Hinsichtlich der geschichtlichen Begründung der hier aufgeführten 10 Märtyrer sei bemerkt, daß dieselben nicht gleichzeitig sondern in einem Zeitraum von etwa 70 Jahren — von der Zerstörung des zweiten Tempels bis zur Zerstörung Bathars — von verschiedenen römischen Machthaber hingerichtet wurden.

קי״ט אֵי הַלָּשׁוֹן הַמְמַהֶרֶת לְהוֹרוֹת אִמְרֵי שֶׁפֶר.
בְּעוֹנוֹת אֵיךְ עַתָּה לוֹחֶכֶת אֶת הֶעָפָר:

ק׳ מַה מְּאוֹד בָּכָה עָלָיו בַּחֲרָדָה, בַּת בִּלְעַל לָקוֹל בְּכִירַת רַבִּי יִשְׁמָעֵאל עָמָדָה, תֹּאַר יָפְיוֹ בִּלְבָּהּ חָמָדָה, וְשָׁאֲלָה מֵאֵת אָבִיהָ חַיָּתוֹ לְהַעֲמִידָהּ: נֹאֶזֶן בִּלְעַל דָּבָר זֶה לַעֲשׂוֹתוֹ, לְהַפְשִׁיט עוֹרוֹ מֵעַל פָּנָיו שָׁאֲלָה מֵאִתּוֹ.

קי״ט וְלֹא עִכֵּב דָּבָר זֶה לַעֲשׂוֹתוֹ, וּכְשֶׁהִגִּיעוּ לַמָּקוֹם תִּפְלִין צָרַח בְּקוֹל מַר לְיוֹצֵר נִשְׁמָרוֹ:

ק׳ שַׂרְפֵי מַעְלָה צָעֲקוּ בְּמָרָה, זוּ תּוֹרָה וְזוּ שְׂכָרָהּ עֹטֶה כַּשַּׂלְמָה אוֹרָהּ, אוֹיֵב מְנַאֵץ שִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא, וּמְחָרֵף וּמְגַדֵּף עַל דִּבְרֵי תוֹרָה: עָנְתָה בַת קוֹל מִשָּׁמַיִם, אִם אֶשְׁמַע קוֹל אַחֵר אֲהַפֵּךְ אֶת הָעוֹלָם לְמַיִם.

קי״ט לְהוֹ וָבֹהוּ אָשִׁית הַדּוֹמַיִם, גְּזֵרָה הִיא מִלְּפָנַי קַבְּלִיהָ מִשַּׁעֲשָׁעַי דֵּית יוֹמָם:

ק׳ פְּקִידִים נֶחֱרְגוּ מֵאַחֲרֵי שֶׁבֶת בָּתֵּי כְנֵסִיוֹת, מְלֵאֵי מִצְוֹת כָּרִמּוֹן וְכֻוִּיוֹת, וְהוֹצִיאוּ אֶת רַבִּי עֲקִיבָה הוֹרֵשׁ כִּתְרֵי אוֹתִיּוֹת, וְסָרְקוּ בְשָׂרוֹ בְּמַסְרְקוֹת פִּיפִיּוֹת: צִוָּה לְהוֹצִיא רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן תְּרַדְיוֹן מִבֵּית אוּלָמוֹ, וּבַחֲבִילֵי זְמוֹרוֹת שָׂרְפוּ גָּלְמוֹ.

קי״ט וְסִפּוֹגִין שֶׁל צֶמֶר שָׂמוּ עַל לִבּוֹ לְעַכֵּב עַצְמוֹ. וּכְשֶׁנִּסְתַּלְּקוּ מִיַּד נִשְׁרַף וְסֶפֶר תּוֹרָה עִמּוֹ:

„Wehe! die Zunge, die so geläufig die herrlichsten Lehren vortrug, soll jetzt den Staub lecken!“ und er weinte ohne Aufhören. Die Tochter des Tyrannen, den Rabbi Jismael so weinen sehend und in ihrem Herzen Mitleid über seine Schönheit hegend, bat ihren Vater, ihm doch das Leben zu lassen; aber er versagte ihr ihre Bitte. Da verlangte sie, daß man für sie die schöne Haut seines Angesichtes abziehen möge; dies zu tun verweigerte er ihr nicht. Sie zogen die Haut ab; als sie an die Stelle kamen wo die Tefillin hingelegt werden, schrie er bitterlich zum Schöpfer auf. Und die Serafim in der Höhe riefen jammernd: „Ist das die Lehre und ihr Lohn? Du im Lichtgewand Umhüllter! Darf der Feind Deinen großen und furchtbaren Namen so lästern und die Worte Deiner Lehre schmähen und verhöhnen?“ — „Schweigt!“ rief eine himmlische Stimme; „wenn ich noch eine Widerrede höre, so verwandle ich die Welt in Wasser, versetze den Erdball wieder in Nichts; mein Beschluß ist es so, die sich mit meiner Lehre beschäftigen, sollen ihn übernehmen!“ — Hierauf wurden die übrigen Vornehmen umgebracht, die allezeit in den Lehrhäusern sich aufgehalten hatten und so reich an Tugenden waren, wie der Granatapfel an Körnern ist. Rabbi Akiba, der jeden Buchstabenstrich des Gesetzes zu deuten wußte, wurde hinausgeführt und mit vielschneidigen Striegeleisen ihm das Fleisch vom Leibe gerissen. Dann wurde befohlen den Rabbi Chananja Sohn Teradjons aus seinem Lehrhaus vorzuführen. Er wurde in Bündel Reben gesteckt und diese angezündet und, um ihn recht lange zu martern, ihm nasse Baumwolle auf das Herz gelegt; als man diese wegnahm, verbrannte er alsbald sammt seiner Gesetzrolle.

פ׳ קוֹנְנוּ עַם לֹא אַלְמָן. כִּי עַל דָּבָר מְעַט נִשְׁפַּךְ דָּמָן לְקַדֵּשׁ שֵׁם שָׁמַיִם מָסְרוּ עַצְמָן. בַּהֲרִיגַת רַבִּי חוּצְפִּית הַמְתֻרְגְּמָן: רְעָדָה תֶּאֱחֹז כָּל שׁוֹמֵעַ שְׁמוּעַ. וְתוֹל כָּל עַיִן דְּמוּעַ.

קו״פ נֶהְפַּךְ לְאֵבֶל כָּל שַׁעֲשׁוּעַ. עַל הֲרִיגַת רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן שַׁמּוּעַ:

פ׳ שְׂחָתוּנִי צוֹרְרַי וּמְעַנַּי. וּמָלְאוּ כְרֵסָם מֶעֳדָנַי. וְהִשְׁקוּנִי מֵי רֹאשׁ וְלַעֲנַי. בַּהֲרִיגַת רַבִּי חֲנִינָא בֶּן חֲכִינַי: תָּקְפוּ עָלֵינוּ צָרוֹת מִצּוֹת לְהָפֵר. וּמְאַנּוּ לְקַחַת הוֹן וָכֶפֶר.

קו״פ כִּי אִם נִפְשׁוֹת הֲהוֹגוֹת אִמְרֵי שֶׁפֶר. כְּמוֹ רַבִּי יֶשֶׁבָב הַסּוֹפֵר:

פ׳ יְחָתוּנוּ בְּנֵי עֲדִינָה שׁוֹמֵמָה. הֵרְעוּ לָנוּ מִכָּל מַלְכֵי אַדָמָה. וְהָרְגוּ מֶנּוּ בַּמָּה וּבַמָּה. בַּהֲרִיגַת רַבִּי יְהוּדָה בֶּן דָּמָא: דִּבַּרְתָּ בֵּית יַעֲקֹב אֵשׁ וּבֵית יוֹסֵף לֶהָבָה. הֵן עַתָּה קַשׁ אוֹרֵם כָּבָה:

קו״פ חַיְּעַקִּי קְשׁוֹב וְקָרֵב בְּעוֹר יוֹם הַבָּא. כִּי הֻמָּה הִסְכִּימוּ לַהֲרוֹג עֲשָׂרָה צַדִּיקִים עִם רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בָּבָא:

פ׳ חֲסִידִים אֵלּוּ וַהֲרִיגָתָם. אַב הָרַחֲמִים זְכֹר אוֹתָם. זְכוּתָם וּזְכוּת אֲבוֹתָם. תַּעֲמֹד לִבְנֵיהֶם בְּעֵת צָרָתָם: צָרָתָם וְעֶלְבּוֹנָם שׁוּר מְמֹרוֹמִים. וְהָמֵלָּא עַל צֵאֱצָאֵימוֹ רַחֲמִים.

קו״פ זְכוּתָם זְכוֹר וּזְכוּת שְׁלֹשֶׁת הַקְּדוֹמִים. אֵל מֶלֶךְ, יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים:

Klage, Du unverwittwetes Volk, über das ohne Ursache vergossene Blut, über die Frommen, die sich zur Heiligung des göttlichen Namens hingaben, über die Ermordung des Gesetzerklärers Rabbi Chuzpith! Beben ergreife jeden, der es hört, jedes Auge rinne von Tränen, jede Freude wandle sich in Trauer, ob der Ermordung des Rabbi Elasar Sohn Schamuas. Meine Dränger und Peiniger haben mich zu Grunde gerichtet und mit meinen Schätzen sich gefüllt, und als hätten sie mit Gift und Wermut mich getränkt war es mir, als sie den Rabbi Chaninah Sohn Chachinais hinrichteten. Um uns von den Gesetzen abzuwenden, legten sie schweres Leid uns auf und nahmen kein Gut als Lösegeld an; aber die Personen nahmen sie weg, die mit dem herrlichen Gotteswort sich beschäftigen, wie den Gesetzschreiber Rabbi Jeschebab. Jene Wollüstige brachten uns tief in das Elend, verfuhren übler mit uns, als alle andern Reiche der Erde, sie brachten gar viele von uns um, wie auch den Rabbi Jehuda Sohn Damas. Herr! der Du sprachst: das Haus Jakobs solle dem Feuer, und das Haus Josephs der Flamme gleichen[1]), siehe jetzt das Feuer von nichtigen Stoppeln verlöscht! Lebendiger! vernimm unser Flehen und bringe den brennenden Vergeltungstag herbei[2]); denn einstimmig haben jene Grausamen zehn unserer Gerechten gemordet, darunter Rabbi Jehuda Sohn Babas war. Gedenke, barmherziger Vater, dieser Frommen und ihrer Ermordung und laß ihr Verdienst und das Verdienst ihrer Ahnen beistehen ihren Kindern zur Zeit der Not! Schaue vom Himmel herab auf die Verfolgung und die Schmach, die sie erlitten und erbarme Dich ihrer Nachkommen; gedenke ihrer Tugenden, so wie die der drei Stammväter, Du Allmächtiger! König! der Du auf dem Throne der Barmherzigkeit sitzest!

1) Obadia 18.
2) Nach Malachi 3, 19.

In Frankfurt a. M. und mehreren Gemeinden betet man hierauf וכור לנו ברית אבות u. s. w. In einigen Gemeinden wird erst noch Folgendes gebetet.

כוח המעוך של סליחת מלוך גורי.

יי הַיּוֹם כַּמָּה רַבָּבוֹת נָפְלוּ מֵעַמֶּךָ. וּמָסְרוּ עַצְמָם
עַל יִחוּד שְׁמֶךָ. הוֹצֵא לָאוֹר מִשְׁפָּטָם וְדִינָם מִמְּרוֹמֶךָ.
וְשָׁמַעְתָּ אֶל תְּפִלַּת עַבְדֶּךָ וְעַמֶּךָ: וַעֲמֶךָ שׁוֹלָלִים
וּבְוָזִים וְחֵילוֹ יָבוֹז. וּשְׁמֵחִים לְמַחְתָּה וּלְאֵד יַעֲלוֹז.
קוי מִי נָתַן לְמָשְׁפָּת יַעֲקֹב בְּקוֹל יַבְרִיזוּ. הֲלֹא יְיָ זוּ: יי זוּ
חֵטְא גָּרַם וְרוֹזֶה חֲבָטָנוּ. סַרְנוּ מִנִּי דֶּרֶךְ וְכַסְּרָה בָּעַטְנוּ.
וַעֲמָנוּ בְּמַדָּה וּכְרוֹעַ מַעֲלָלֵינוּ לָעַטְנוּ. לֵיָ אֱלֹהֵינוּ חָטָאנוּ:
חָטָאנוּ וְהֶעֱנִינוּ בְּאַשְׁמָה גְּדוֹלָה. לְלַעֲגָן וְקָלֶס נְתוּנִים בַּגּוֹלָה.
קוי חֲזוֹן הַמִּקְרָא עָלֵינוּ עָלָה. הִנֵּה יְיָ מְטַלְטֶלְךָ טַלְטֵלָה:
יי טַלְטֵלָה וְעִבְּטוֹן כִּי גָּבְרוּ וְעָצְמוּ. וְאֵבִי עֲרָבוֹת אָבְלוּ
הָמַמוּ. מְרָפּוּנוּ לַבֶּקֶר לֹא גָּרְמוּ. אַכְזָרִי הֵמָּה לֹא יְרַחֲמוּ:
יְרַחֲמוּ מִשְׁמַיִם עֲשׂוֹת נֵס. וְיָצִיל עֲנִיָּיו מִיַּד חָזָק וּמֵאֻמָּם.
קוי יְיִדִידוֹת מִשְׁכְּנוֹתָיו לְאַרְךְ וּרְחַב יְפָרְנֵם. כְּתֹרֶן בְּרֹאשׁ
הָהָר וְכַנֵּם: יי כַּנֵּם נוֹתָרָה שְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ. בְּעָלוּהָ אֲדוֹנִים
קָשִׁים וּזוֹלָתוֹ. בָּעֵת יֵאָמֵר לְיַעֲקֹב בֶּן מְהִילָתוֹ. בָּחַר לוֹ יָהּ
יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: לְסָגֻלָּתוֹ צַיְהִי דּוֹמֵם וְשׁוֹמֵם. כִּימֵי עוֹלָם
חָרְבוֹתָיו יְקוֹמֵם. קוי לְמַלְכוֹ יִתֵּן עֹז וְיָרוֹמֵם. מַשְׁפִּיל אַף
מְרוֹמֵם: יי מְרוֹמֵם יַרְאֵנִי בְּשׂוֹרָרַי. נִקְמָתוֹ וְנִקְמַת
בְּחִירַי. מוֹסַר בִּלְמָתִי לְעָרַי. כִּי נָשָׂאתִי חֶרְפַּת נְעוּרָי:
נְעוּרַי זָבַרְתִּי לָךְ אַהֲבַת כְּלוּלָה. לְעֵת זִקְנָה חָסֶד גְּמוּלָה.
קוי נָא תִּכּוֹן תְּפִלָּתֵנוּ כְּעוֹלָה. הַאֲזִינָה אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה:
יי סֶלָה לְקוֹלֵךְ הֱיֵה מַשְׁעָנָם. לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה אִם לֹא לְמַעֲנָם.

הים Die viele Tausende Gefallenen Deines Volkes, die ihr Leben zur Verherrlichung Deines einzigen Namens hingaben, lasse Du heute ihr Recht in klarem Lichte in Deiner Höhe erscheinen und erhöre ihretwegen das Gebet Deines Dir dienenden Volkes! Siehe, Dein Volk wird beraubt, seine Habe geplündert, man freut sich seines Sturzes und frohlockt bei seinem Unglücke; doch sie rufen laut: „Wer gab Jakob der Plünderung hin? Fürwahr, Er, der Ewige!" Unsere Sünde ist Schuld daran, das der Dränger uns geschlagen hat; wir wichen vom Tugendwege ab, schlugen verwildert aus, darum wurde uns nun nach ihrem Maße gemessen, und nach unseren schlechten Handlungen uns vergolten. Ja, wir haben gegen den Ewigen, unseren Gott, gesündigt, wir haben uns schwer verschuldet, darum sind wir dem Spott und Hohn in der Verbannung übergeben und jene Prophezeihung hat sich an uns erfüllt: Siehe, der Ewige schleudert dich weit weg*)! Die Vertreibung und der Schmerz nahmen mächtig überhand, Wölfe fielen heulend des Abends über uns her, zerrissen uns und ließen nichts auf den Morgen zum Benagen übrig; grausam waren sie, ohne Mitleid. O erbarme Dich im Himmel, tue Wunder und rette Deine Armen aus der Hand der gewaltigen Peiniger, stelle ihnen Deine liebliche Wohnung wieder her in ihrer vollen Größe als Herrzeichen und Panier auf des Berges Gipfel! Klein ist der übrige Rest Deines Erbteils, harte Herren haben seiner sich bemächtigt; o laß die Zeit erscheinen, wo Du Jakobs Kinder wieder verzeihend aufnimst, Gott! der Du Israel als Deine Erkornen erwählst! Sei nicht länger stille und schweigend! richte die Trümmer Deiner Erkornen wieder auf, daß sie werden wie in den frühern Tagen, verleihe Macht und Hoheit ihrem Könige, Du, der erniedrigt und erhöhet! Erhabener, lasse mich Deine Rache schauen, die Du für Deine Erwählten an meinen Auflauerern nehmen wirst, die Strafe welche meine Gegner trifft, die da mich beschimpft und von meiner Jugend an mich mit Schmach beladen haben. Sei eingedenk der treuen Liebe unserer Jugend und vergilt sie uns im Alter mit erneuerten Wohltaten; nimm unser Gebet wie Opfer an und erhöre uns, Gott Jakobs! Sela. Sei immerfort Stütze denen, die zu Dir hoffen, tue es Deinetwegen, wenn auch nicht ihretwegen!

*) Jesaia 22, 17.

שׂוֹטְנַי מוּ יְבַשּׁוּ וְיִכָּלְמוּ בְּמַעֲנָם. עַל יֵי וְלֹא עָנָם: עָנָם
לְיִשְׂרָאֵל וְיַחֲדוֹ. כִּי שַׂמְתָּ מֵעִיר לַגֶּל וְחַמְדוֹ. קו״ף עַל בֵּן
בָּאוּרִים כְּבָדוֹ. יֵי בַּצַּר פָּקַדוֹ: ס׳ פְּקָדוֹ פְּיוֹת פּוֹנוֹת לָךְ
לִקְרָא. חַלְּצֵם מֵעֲנֶשׁ וּמִגְזֵרָה חֲמוּרָה. פְּנֵה נָא אֶל הַרְנָה
וְהַעֲתִירָה. מָעֲנֵם בְּעֵת צָרָה: צָרָה וְצוּקָה הָסֵר מֵנִי מְחַלָּלִי.
וְשַׁעֲרֵי דְמָעוֹת לֹא יִנָּעֲלוּ בְּמַעֲלִי. קו״ף צְבוּרוֹת בְּנֹאֶךָ
הֲלֹא בְסִפְרָתֶךָ גוֹאֲלִי. שִׁוַּעְתִּי שָׁמַעְתָּ קוֹלִי: ס׳ קוֹלִי אָרִים
דֶּרֶךְ בַּקָּשָׁה. מִפְּנֵי עֲקֹת אוֹיֵב הַמַּרְעִישָׁה. קִפַּחְתָּנִי חֲמַת
הַמְּצִיק הַמְתַקְשָׁה. אֵם עַל בָּנִים רָטָשָׁה: רָטָשָׁה וְלָדֶיהָ
לְעֵינֶיהָ נִשְׁחָטִים. פָּנֶיהָ לִכְלִמּוֹת וּלְחָיֶיהָ לְמוֹרָטִים.
קו״ף רוֹזְנִים מִלְּשִׁבֵּרַת הַגָּוִית מִתְמַעֲטִים. שֶׁשָּׁם עָלוּ
שְׁבָטִים: ס׳ שְׁבָטִים תָּשִׁיב לִנְוֹת בַּיִת עֲטֶרֶת. לִהְיוֹת
שְׁאֵרִית מֻכְתֶּרֶת. תַּשְׁמִיעַ לְפֶלֵיטַת יְהוּדָה הַנִּשְׁאֶרֶת.
וְהָיִתָ עֲטֶרֶת תִּפְאָרֶת: תִּפָּאֶרֶת אֱמוּנֶיךָ עַם זוֹקַנְתָּ. לֹא
שִׁסַּצְתָּם קְרָאוֹךְ וְעָנִיתָ. קו״ף יָחִיד בְּקָרְאִי עֲנֵנִי מִשְׁבָּתְךָ
חֲבַנְתָּ. וְשָׁמַעְתָּ אֶת תְּפִלָּתָם וְאֶת תְּחִנָּתָם אֲשֶׁר הִתְחַנָּנְתָּ:
ס׳ הִתְחַנַּנְתָּ עַל בָּנֶיךָ שֻׁכָּלוּ. וּמֵעַל שֻׁלְחָן אֲבִיהֶם גָּלוּ.
אָמַרְתָּ רַחֲמִים עַל מִדּוֹתַי יִגָּלְלוּ. בַּיַּי יִצְדְּקוּ וְיִתְהַלָּלוּ:
וְיִתְהַלָּלוּ חוֹסֶיךָ תְּפִלָּתָם וּתְפִלָּתִי בַּנְּעִימִים. וְתִתְנַהֵג
עִמָּהֶם בְּמִדַּת צְדָקָה וְרַחֲמִים. קו״ף זַכּוּתְךָ קַדְּמֵם וְזָכוּת
שִׁלְשֶׁת קְרוּמִים. אֵל מֶלֶךְ, יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים:

זָכַרְתָּ לָנוּ בְּרִית אָבוֹת כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. וְזָכַרְתִּי
אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי יִצְחָק וְאַף
אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר:

laß ihre Widersacher beschämt und zu Schanden werden, wenn sie zu Dir rufen, antworte ihnen nicht! Aber Israel antworte, die stets Deine Einheit preisen, die an Dir festhielten, selbst als Du ihre Stadt in Schutthaufen verwandeltest, die selbst in Höhlen wohnend Dich verehrten, die bei aller Bedrängnis Dich, Ewiger, suchten! Zu Dir wenden sie sich auch jetzt und rufen Dich an; o errette sie vom Unheil und bösen Verhängnis, wende Dich zu ihrem Gesuch und Flehen, Du ihre Zuflucht zur Zeit der Not! Unser Schöpfer! entferne von uns Leid und Drangsal, laß wegen unserer Vergehen uns die Tränenpforte nicht verschlossen werden; Erlöser! sammele Du unsere Tränen in Deinen Schlauch, rechne sie uns an und erhöre unsere flehentliche Stimme! Bittend erheben wir unsere Stimme ob des gewaltigen Druckes des Feindes, der mich kahl gemacht, ob der heftigen Wut des Drängers, die Mutter samt Kindern zerschmetterte; die Kinder wurden vor den Augen der Mutter geschlachtet und sie selbst mußte ihr Gefühl der Schmach, ihre Wange des Raufern preis geben; die Großen, welche allen Stämmen das Gesetz erläuterten, wurden aus der Marmorvorhalle des Tempels verjagt. — Bringe Du den Überrest meiner Stämme geschmückt wieder zurück in die herrliche Wohnung, laß dem übrigen Reste Jehudas die erfreuliche Verkündigung werden: „Du sollst wieder in prachtvollem Glanze erscheinen!“ Ja, Du wirst Deine Getreuen, die Du zu Deiner Verherrlichung Dir erworben, nicht verwerfen, Du wirst ihnen antworten, so sie zu Dir rufen. Einziger! ich rufe Dich an, erhöre mich von Deinem Wohnsitze herab; erhöre das Gebet und die Bitte, womit Deine verwaisten Kinder, die von ihres Vaters Tisch vertrieben sind, Dich erflehen! Du versprachst uns, Deine Barmherzigkeit über Deine Gerechtigkeit vorwalten zu lassen; so laß uns durch Dich, Ewiger, gerechtfertigt werden und uns Deiner rühmen! Laß Deine Anhänger sich der wohlgefälligen Aufnahme ihres und meines Gebetes rühmen, leite Du sie nach Deiner milden und barmherzigen Weise, komme ihnen mit Deinem Verzeihen, mit dem Verdienste der drei Stammväter zu Hilfe, Allmächtiger! König! der Du auf dem Throne der Barmherzigkeit sitzest!

זכר Gedenke uns den Bund mit den Urvätern, wie Du gesprochen: „Ich werde an meinen Bund mit Jakob, an meinen Bund mit Isaak und an meinen Bund mit Abraham denken und das Land bedenken.“

וְכָרֹת־לָנוּ בְּרִית רִאשׁנִים כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. וְזָכַרְתִּי
לָהֶם בְּרִית רִאשׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ:
עֲשֵׂה עִמָּנוּ כְּמוֹ שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ. וְאַף גַּם זֹאת בִּהְיוֹתָם
בְּאֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים לְכַלֹּתָם
לְהָפֵר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיהֶם:

In Frankfurt a. M. und einigen Gemeinden wird statt רחם dieses gebetet.

רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. כִּי אֵל רַחוּם
יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא
יַשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־
בְּרִית אֲבֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לָהֶם: דָּשֵׁב שְׁבוּתֵנוּ
וְרַחֲמֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. וְשָׁב
יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־שְׁבוּתְךָ
וְרִחֲמֶךָ. וְשָׁב וְקִבֶּצְךָ מִכָּל־
הָעַמִּים אֲשֶׁר הֱפִיצְךָ יְיָ
אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה: קַבֵּץ נִדָּחֵנוּ
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. אִם יִהְיֶה
נִדַּחֲךָ בִּקְצֵה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם
יְקַבֶּצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם
יִקָּחֶךָ: הַלְבֵּן חֲטָאֵינוּ
כַּשֶּׁלֶג וְכַצֶּמֶר כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב.
לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה יֹאמַר יְיָ

אם

רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. כִּי אֵל רַחוּם
יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא
יַשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־
בְּרִית אֲבֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לָהֶם: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ לְמַעַנְךָ
בַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ. אָנֹכִי אָנֹכִי

הוא

אִם יִהְיוּ חַטָּאֵיכֶם כַּשָּׁנִים
כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ. אִם יַאְדִּימוּ
כַתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ: זְרֹק
עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ
כְּמוֹ שֻׁבָּתוּב. וְזָרַקְתִּי
עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים
וּטְהַרְתֶּם, מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם
וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר
אֶתְכֶם: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ
לְמַעַנְךָ כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ.
אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה
פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי. וְחַטֹּאתֶיךָ
לֹא אֶזְכֹּר: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ
כָּעָב וְכֶעָנָן כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ.
מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן
חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי
גְאַלְתִּיךָ: כַּפֶּר חֲטָאֵינוּ בַּיּוֹם
הַזֶּה וְטַהֲרֵנוּ כְּמוֹ שֻׁבָּתוּב. כִּי
בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם
לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל
חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ:
הַלְבֵּן חֲטָאֵינוּ כַּשֶּׁלֶג וְכַצֶּמֶר
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה
יֹאמַר יְיָ אִם יִהְיוּ חַטָּאֵיכֶם
כַּשָּׁנִים כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ. אִם
יַאְדִּימוּ כַתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ:

אֲמָרֵינוּ הַאֲזִינָה יְיָ. בִּינָה הַגִּיגֵנוּ: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי
פִינוּ וְהֶגְיוֹן לִבֵּנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרֵנוּ וְגֹאֲלֵנוּ: כִּי לְךָ יְיָ
הוֹחַלְנוּ. אַתָּה תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אַל תַּעַזְבֵנוּ וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ. וְאַל תַּבְלִימֵנוּ. וְאַל תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ. קָרְבֵנוּ לְתוֹרָתֶךָ. לַמְּדֵנוּ מִצְוֹתֶיךָ. הוֹרֵנוּ דְרָכֶיךָ. חַט לִבֵּנוּ לְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ. וּמוֹל אֶת לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָתֶךָ. וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ בֶּאֱמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם. וּלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל תִּמְחוֹל וְתִסְלַח (ג״פ ותכפר) לַעֲוֹנֵינוּ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ לְמַעַן שִׁמְךָ יְיָ וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנִי כִּי רַב הוּא:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְחַל וְסְלַח לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם השבת הזה וביום הַכִּפּוּרִים הַזֶּה. וְהַעֲתֵר־לָנוּ בְּתִפְלָתֵנוּ.

In Frankfurt a. M. wird hier das Folgende gebetet: שָׁאנוּ עָוֹן פָּנִים וַאֲתָה רַחוּם וְחַנּוּן. אָנוּ קְשֵׁי עֹרֶף וְאַתָּה אֶרֶךְ אַפַּיִם. אָנוּ מְלֵאֵי עָוֹן וְאַתָּה מָלֵא רַחֲמִים. אָנוּ יָמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ: מְחַה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. וְכוֹף אֶת יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֵּד לָךְ. וְהַכְנַע עָרְפֵּנוּ לָשׁוּב אֵלֶיךָ. וְחַדֵּשׁ כִּלְיוֹתֵינוּ לִשְׁמוֹר פִּקָּדֶיךָ. וְתִתְלַבֵּשׁ בִּצְדָקוֹתֶיךָ. וְתִתְכַּפֵּר בְּרַחֲמֶיךָ. וְתִתְעַטֵּף בַּחֲנִינוֹתֶיךָ. וְתִתְאַזֵּר בַּחֲסִידוּתֶךָ. וְתִכֹּא לְפָנֶיךָ מִדַּת טוּבְךָ וְעִנְוָתָנוּתֶךָ. וְתַעֲשֶׂה עִמָּנוּ כְּמִדַּת רַחֲמָנוּתֶךָ וּכְרוֹב חֲסָדֶיךָ. וּמוֹל אֶת לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה (ולְיִרְאָה) אֶת שְׁמֶךָ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וּמָל יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת לְבָבְךָ וְאֶת לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃

סְלַח לָנוּ׃ מְחַל לָנוּ׃ כַּפֶּר לָנוּ׃ (חזן. קהל.)

כִּי אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה אֱלֹהֵינוּ׃ אָנוּ בָנֶיךָ וְאַתָּה אָבִינוּ׃
אָנוּ עֲבָדֶיךָ וְאַתָּה אֲדוֹנֵנוּ׃ אָנוּ צֹאנֶךָ וְאַתָּה רוֹעֵנוּ׃
אָנוּ כַרְמֶךָ וְאַתָּה שׁוֹמְרֵנוּ׃ אָנוּ נַחֲלָתֶךָ וְאַתָּה חֶלְקֵנוּ׃
אָנוּ קְוֶיךָ וְאַתָּה מוֹשִׁיעֵנוּ׃ אָנוּ פְעֻלָּתֶךָ וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ׃
אָנוּ סְגֻלָּתֶךָ וְאַתָּה קְרוֹבֵנוּ׃ אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה מַלְכֵּנוּ׃
אָנוּ רֵעֶיתֶךָ וְאַתָּה דּוֹדֵנוּ׃ אָנוּ מַאֲמִינֶיךָ וְאַתָּה מַאֲמִירֵנוּ׃

In Frankfurt a. M. fängt man hier an לפניך אנא תבא u. s. w.

אָנוּ עַזֵּי פָנִים וְאַתָּה רַחוּם וְחַנּוּן׃ אָנוּ קְשֵׁה עֹרֶף וְאַתָּה
אֶרֶךְ אַפַּיִם׃ אָנוּ מְלֵאֵי עָוֹן וְאַתָּה מָלֵא רַחֲמִים׃ אָנוּ
יָמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר, וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ׃ (כ״ף אֲנָא)

תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ, וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ
עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ׃

אָשַׁמְנוּ׃ בָּגַדְנוּ׃ גָּזַלְנוּ׃ דִּבַּרְנוּ דְפִי׃ הָעֲוִינוּ׃
וְהִרְשַׁעְנוּ׃ זַדְנוּ׃ חָמַסְנוּ׃ טָפַלְנוּ שֶׁקֶר׃ יָעַצְנוּ
רַע׃ כִּזַּבְנוּ׃ לַצְנוּ׃ מָרַדְנוּ׃ נָאַצְנוּ׃ סָרַרְנוּ׃
עָוִינוּ׃ פָּשַׁעְנוּ׃ צָרַרְנוּ׃ קִשִּׁינוּ עֹרֶף׃ רָשַׁעְנוּ׃
שִׁחַתְנוּ׃ תָּעַבְנוּ׃ תָּעִינוּ׃ תִּעְתָּעְנוּ׃

סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ׃ וְאַתָּה
צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ׃ כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ׃

הַרְשַׁעְנוּ וּפָשַׁעְנוּ. לָכֵן לֹא נוֹשָׁעְנוּ. וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לַעֲזֹב דֶּרֶךְ רָשַׁע. וְחִישׁ לָנוּ יֶשַׁע: כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ, יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבֹתָיו וְיָשׁוֹב אֶל־יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל־אֱלֹהֵינוּ כִּי־יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ: הַזְּדוֹנוֹת וְהַשְּׁגָגוֹת אַתָּה מֵכִיר. הָרָצוֹן, וְהָאָנֶס. הַגְּלוּיִם, וְהַנִּסְתָּרִים, לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים. מָה אֲנוּ. מָה חַיֵּינוּ. מָה חַסְדֵּנוּ. מַה צִּדְקֵנוּ. מַה יְשׁוּעָתֵנוּ: מַה כֹּחֵנוּ. מַה גְּבוּרָתֵנוּ. וּמַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם, וּמַה נְסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא כָּל הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם. וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל־חָי: אַתָּה חוֹפֵשׂ כָּל חַדְרֵי בָטֶן וּבוֹחֵן כְּלָיוֹת וָלֵב: אֵין דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָּ. וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

קו״ף שִׁמְךָ מֵעוֹלָם עוֹבֵר עַל פֶּשַׁע.
שַׁוְעָתֵנוּ הַאֲזִין בְּעַמְּדֵנוּ לְפָנֶיךָ בִּתְפִלָּה:
תַּעֲבוֹר עַל פֶּשַׁע לְעַם שָׁבֵי פֶּשַׁע.
תְּמָחֶה אַשְׁמָתֵנוּ (ו״ פְּשָׁעֵינוּ) מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ:

וּבְנֵי בֵיתְךָ עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֵינוּ וְאַחֵי אֲבוֹתֵינוּ׃
שֶׁתִּסְלַח לָנוּ עַל כָּל־חַטֹּאתֵינוּ׃ וְתִמְחַל־לָנוּ
עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ׃ וּתְכַפֶּר־לָנוּ עַל כָּל־פְּשָׁעֵינוּ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאָנֶס וּבְרָצוֹן׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִמּוּץ הַלֵּב׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְלִי דָּעַת׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּבְטוּי שְׂפָתַיִם׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגָלוּי וּבַסֵּתֶר׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוּי עֲרָיוֹת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדִבּוּר פֶּה׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדֵעָה וּבְמִרְמָה׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהַרְהוֹר הַלֵּב׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהוֹנָאַת רֵעַ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוּי פֶּה׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִעִדַּת זְנוּת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזָדוֹן וּבְשִׁגָּגָה׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִלְזוּל הוֹרִים וּמוֹרִים׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחֹזֶק יָד׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִלּוּל הַשֵּׁם׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִפְשׁוּת פֶּה׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטֻמְאַת שְׂפָתַיִם׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיֵצֶר הָרָע׃

וְעַ֣ל שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בְּיוֹדְעִ֥ים וּבְלֹא יוֹדְעִֽים׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בִּכְפַּת־שַׁחַד׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בְּבַחַשׁ וּבְכָזָב׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בְּלָשׁוֹן הָרָע׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בְּלָצוֹן׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בְּמַשָּׂא וּבְמַתָּן׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בְּנֶ֫שֶׁךְ וּבְמַרְבִּית׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בִּנְטִיַּת גָּרוֹן׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בְּשִׁקּוּר עָיִן׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בְּשִׂיחַ שִׂפְתוֹתֵינוּ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בְּעֵינַיִם רָמוֹת׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בְּעַזּוּת מֵצַח׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ· מְחַל־לָנוּ· כַּפֶּר־לָנוּ׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בִּפְרִיקַת עֹל׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בִּפְלִילוּת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בִּצְדִיַּת רֵעַ׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בִּצְרוּת עָיִן׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בְּקַלּוּת רֹאשׁ׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בְּקַשְׁיוּת עֹ֫רֶף׃
עַ֣ל שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶ֑יךָ בִּרְיצַת רַגְלַיִם לְהָרַע׃

וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּרְכִילוּת׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בִּשְׁבוּעַת שָׁוְא׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׂנְאַת חִנָּם׃
עַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִשּׁוּמֶת יָד׃
וְעַל חֵטְא שֶׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִמְהוֹן לֵבָב׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ׃ מְחַל־לָנוּ׃ כַּפֶּר־לָנוּ׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם עוֹלָה׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם חַטָּאת׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם קָרְבָּן עוֹלָה וְיוֹרֵד׃

In Frankf. a. M. u. mehreren Gemeinden wird hier das Untenstehende gebetet.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם אָשָׁם וַדַּי וְתָלוּי׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמַיִם׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁחַ עֲלֵיהֶם כָּרֵת וְעֲרִירִי (כ״ף ועריות)׃
וְעַל כֻּלָּם אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת סְלַח־לָנוּ׃ מְחַל־לָנוּ׃ כַּפֶּר־לָנוּ׃

In Frankfurt a. M. u. mehreren Gemeinden wird nach dieser Ordnung gebetet.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם אָשָׁם תָּלוּי׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם כָּרֵת וַעֲרִירוּת׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מִיתָה בִּידֵי שָׁמַיִם׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַלְקוּת אַרְבָּעִים׃
וְעַל חֲטָאִים שֶׁאָנוּ חַיָּבִים עֲלֵיהֶם מַכַּת מַרְדּוּת׃ ועל כלם וכו׳.

וְעַל חֲטָאִים שֶׁחָטִינוּ לְפָנֶיךָ בְּאַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין׃
סְקִילָה׃ שְׂרֵפָה׃ הֶרֶג׃ וְחֶנֶק׃ עַל מִצְוַת עֲשֵׂה
וְעַל מִצְוַת לֹא תַעֲשֶׂה׃ בֵּין שֶׁיֵּשׁ־בָּהּ קוּם עֲשֵׂה׃
וּבֵין שֶׁאֵין בָּהּ קוּם עֲשֵׂה׃ אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ וְאֶת־
שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ׃ אֶת־שֶׁגְּלוּיִם לָנוּ כְּבָר
אֲמַרְנוּם לְפָנֶיךָ׃ וְהוֹדַעְנוּ לְךָ עֲלֵיהֶם׃ וְאֶת־
שֶׁאֵינָם גְּלוּיִם לָנוּ לְפָנֶיךָ הֵם גְּלוּיִם וִידוּעִים׃
כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר הַנִּסְתָּרֹת לַיי אֱלֹהֵינוּ׃ וְהַנִּגְלֹת
לָנוּ וּלְבָנֵינוּ עַד־עוֹלָם׃ לַעֲשׂוֹת אֶת־כָּל־דִּבְרֵי
הַתּוֹרָה הַזֹּאת׃

וְאַתָּה רַחוּם מְקַבֵּל שָׁבִים וְעַל הַתְּשׁוּבָה
מֵרֹאשׁ הִבְטַחְתָּנוּ וְעַל הַתְּשׁוּבָה עֵינֵינוּ
מְיַחֲלוֹת לָךְ׃

וְדָוִד עַבְדְּךָ אָמַר לְפָנֶיךָ שְׁגִיאוֹת מִי יָבִין
מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי׃ נַקֵּנוּ ייי אֱלֹהֵינוּ מִכָּל־
פְּשָׁעֵינוּ וְטַהֲרֵנוּ מִכָּל־טֻמְאוֹתֵינוּ וּזְרֹק עָלֵינוּ
מַיִם טְהוֹרִים וְטַהֲרֵנוּ׃ כַּכָּתוּב עַל יַד
נְבִיאֶךָ וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים
וּטְהַרְתֶּם, מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם
אֲטַהֵר אֶתְכֶם׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲשִׁיבֵנוּ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם · שׁוּבֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְהָפֵר כַּעַסְךָ עִמָּנוּ · כִּי אַתָּה רוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה וְעַל הַתְּשׁוּבָה מֵרֹאשׁ הִבְטַחְתָּנוּ · כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְיָ אֱלֹהֶיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ בַּעֲוֹנֶךָ · וְנֶאֱמַר קְחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְיָ אִמְרוּ אֵלָיו כָּל תִּשָּׂא עָוֹן וְקַח טוֹב וּנְשַׁלְּמָה פָרִים שְׂפָתֵינוּ:

וְנֶאֱמַר יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבֹתָיו
וְיָשֹׁב אֶל יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

וּמֵאַהֲבָתְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁאָהַבְתָּ אֶת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ · וּמֵחֶמְלָתְךָ מַלְכֵּנוּ שֶׁחָמַלְתָּ עַל בְּנֵי בְרִיתֶךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת (יום השבת הזה ואת) יוֹם (צום) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילַת חֵטְא וְלִסְלִיחַת עָוֹן וּלְכַפָּרַת פֶּשַׁע:

Unser Gott und Gott unserer Väter! O, führe uns zu Dir zurück, laß uns heimkehren! erneuere unsere Tage wie in vorigen Zeiten! Tröste uns, Gott, unser Heil, laß ab von Deiner Ungnade gegen uns! Dir gefällt ja die Buße wohl, Du hast uns sie schon am Anbeginn verheißen. So wurde durch Deinen Propheten (Hosea 14, 2) niedergeschrieben: „O kehre zurück, Israel, hinauf zum Ewigen, deinem Gott, denn du bist sehr gefallen durch deine Sünde." Ferner heißt es: „Bringt nur Gebete mit, und kehrt zum Ewigen zurück! sagt Ihm: Du vergibst die Sünde gänzlich, wenn wir Besserung annehmen, und unserer Lippen Dank statt Farren Dir opfern!"

Ferner heißt es: „Es verlasse der Frevler seinen Weg, der Mann des Unrechts seine Gedanken, und kehre um zu dem Ewigen, daß Er sich seiner erbarme, zu unserm Gotte, denn Er verzeihet viel."

ומאהבתך Und um Deiner Liebe willen, die Du, Ewiger, unser Gott, Deinem Volke Israel zugewendet, und um Deine Huld, o König, die Du Deinen Bundeskindern erwiesen, hast Du uns gegeben, Ewiger, unser Gott, diesen (Sabbat und diesen) Versöhnungstag zur Vergebung unserer Vergehungen, zur Verzeihung der Sünden und zur Versöhnung der Missetaten.

פ יוֹם אֲשֶׁר חוֹתַק לְכַפָּרָתֵנוּ׃

ק הַיּוֹם בַּשְּׁרֵנוּ צוּרֵנוּ תִּטְהָרוּ׃

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם
לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ׃

פ יוֹם גָּעוּל עֲוֹנֵינוּ יְכֻבָּם׃

ק הַיּוֹם דַּוּוֹת חַטָּאֵינוּ יִטְהָרוּ׃

כַּכָּתוּב בִּדְבְרֵי קָדְשֶׁךָ הָרֵב כַּבְּסֵנִי מֵעֲוֹנִי וּמֵחַטָּאתִי טַהֲרֵנִי׃

פ יוֹם הַכְּנַע יֵצֶר שׁוֹכְבִים׃

ק הַיּוֹם וְיִטְהָרוּ עֲוֹנָם בְּסָלְחֶךָ׃

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְטִהַרְתִּים מִכֹּל עֲוֹנָם אֲשֶׁר חָטְאוּ לִי
וְסָלַחְתִּי לְכָל עֲוֹנוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר חָטְאוּ לִי וַאֲשֶׁר פָּשְׁעוּ בִי׃

פ יוֹם זֶה יַחְמוֹל עָלֵינוּ כְּאָב עַל בָּנִים׃

ק הַיּוֹם חִטָּא זְדוֹנָם יְכַפֵּר וְיִסְלַח׃

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וְנִסְלַח לְכָל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכָם כִּי לְכָל הָעָם בִּשְׁגָגָה׃

פ יוֹם טוֹב גְּמוֹלֵנוּ אֵל לֹא יִשְׁבַּח׃

ק הַיּוֹם יְרַפֵּא וְיִסְלַח לְכָל תַּחֲלוּאֵי נַפְשֵׁנוּ׃

כַּכָּתוּב בִּדְבְרֵי קָדְשֶׁךָ הַסּוֹלֵחַ לְכָל עֲוֹנֵיכִי הָרוֹפֵא לְכָל תַּחֲלוּאֵיכִי׃

פ יוֹם כָּעֵב יִמְחוּ פְשָׁעֵינוּ׃

ק הַיּוֹם לְבַקֵּשׁ חַטֹּאתֵינוּ וְאֵינָם׃

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ בַּיָּמִים הָהֵם וּבָעֵת הַהִיא
נְאֻם יְיָ יְבֻקַּשׁ אֶת עֲוֹן יִשְׂרָאֵל וְאֵינֶנּוּ וְאֶת חַטֹּאת
יְהוּדָה וְלֹא תִמָּצֶאינָה כִּי אֶסְלַח לַאֲשֶׁר אַשְׁאִיר׃

פ יוֹם מַנְחִיל דָּת שׁוּעַ בְּעַד דּוֹר׃

ק הַיּוֹם נָשָׂא לוֹ בְּבַקְּשׁוֹ סָלַח נָא׃

Vorb. יום Ein Tag, bestimmt zu unserer Versöhnung.

Gem. Heute tust Du uns den Ausspruch kund: Ihr seid rein! — Wie geschrieben steht in Deiner Lehre: „Denn an diesem Tage wird er euch entsühnen, euch zu reinigen von allen euern Sünden vor dem Ewigen sollt ihr rein werden."

V. Ein Tag, an welchem unserer Missetaten Fleck weggewaschen wird. G. Heute werden wir vom Unflat unserer Sünden gereinigt. So steht in Deinen heiligen Worten geschrieben: „Wohl wasche mich von meinen Missetaten und reinige von meinen Sünden mich."

V. Ein Tag, an welchem Du die Begierden der Bußfertigen unterdrückst. G. Heute wird man rein von Missetaten, indem Du verzeihest. So wurde durch Deinen Propheten geschrieben: „Ich werde sie reinigen von allen ihren Missetaten, die sie aus Versehen begangen; ich werde verzeihen alle ihre Missetaten, die sie aus Versehen oder mutwilligerweise begangen."

V. Ein Tag, an welchem Er sich unser erbarmt, wie ein Vater seiner Söhne. G. Heute vergibt und verzeiht Er das Verbrechen seiner Söhne. Wie geschrieben steht in Deiner Lehre: „Der ganzen Gemeinde der Kinder Israels sowohl, als dem Fremden, der sich unter ihnen aufhält, sei es vergeben; denn es geschah der ganzen Gemeinde aus Irrtum."

V. Ein Tag, an welchem der Allmächtige nicht außer Acht kommen läßt das Gute, das wir gestiftet. G. Heute heilt Er durch Vergebung die Krankheit unserer Seele. So steht in Deinen heiligen Worten geschrieben: „Er vergibt alle deine Sünden und heilt deine Krankheiten alle."

V. Ein Tag, an welchem unsere Frevel dahinschwinden wie eine Wolke. G. Heute werden unsere Sünden vergebens gesucht werden. So wurde durch Deinen Propheten (Jerem. 50) geschrieben: „In jenen Tagen und in jener Zeit — spricht der Ewige — wird man Israels Sünden suchen, aber nicht treffen, und Jehudas Vergehungen werden nicht zu finden sein; denn ich werde dem Überreste (Israel) verzeihen."

V. Ein Tag, an welchem der Überlieferer des Gesetzes (Mosche) für sein Geschlecht geflehet. G. Heute wurde ihm willfahret, da er sprach: „O verzeihe!" Wie geschrieben steht

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ סְלַח נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חַסְדֶּךָ וְכַאֲשֶׁר נָשָׂאתָה לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד הֵנָּה: וְשָׁם נֶאֱמַר· וַיֹּאמֶר יְיָ סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ:

ק״ע בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַמֻּצָּא לָנוּ

מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ סְלַח נָא לְמַעַן שִׁמֶךָ:

ע׳ יוֹם סוֹלְחִי יָחִישׁ מִלְּשָׁמוֹר חָעוֹן·

ק׳ הַיּוֹם עִמָּנוּ הַשֵּׁנַע וְעִמְּךָ הַסְּלִיחָה:

כַּכָּתוּב בִּדְבְרֵי קָדְשֶׁךָ כִּי עִמְּךָ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּוָּרֵא:

ע׳ יוֹם פְּסַח פֶּסַח לְמְיַדְּעֶיךָ·

ק׳ הַיּוֹם צָעִיר וָרַב לְסוֹלֵחַ יַקִּירוּ:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְלֹא יְלַמְּדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת אָחִיו לֵאמֹר דְּעוּ אֶת יְיָ כִּי כֻלָּם יֵדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטַנָּם וְעַד גְּדוֹלָם נְאֻם יְיָ כִּי אֶסְלַח לַעֲוֹנָם וּלְחַטָּאתָם לֹא אֶזְכָּר עוֹד:

ע׳ יוֹם קוֹרְאֵי בְשִׁמְךָ יְכַלְּטוּ·

ק׳ הַיּוֹם רַחֵם עָלֵינוּ כְּאָז קָרָא בָשֵׁם:

כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וַיֵּרֶד יְיָ בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְיָ: וַיַּעֲבֹר יְיָ עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וֶאֱמֶת· נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה:

ק״ע בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַמֻּצָּא לָנוּ

רַחוּם וְחַנּוּן רַחֵם נָא לְמַעַן שִׁמֶךָ:

ע׳ יוֹם שַׁמָּמוֹת הֵיכָלֶיךָ תַּבִּיט·

ק׳ הַיּוֹם תַּעֲשֶׂה לְמַעַן שִׁמְךָ כְּנֶגֶם אִישׁ חֲמוּדוֹת:

כַּכָּתוּב בִּדְבְרֵי קָדְשֶׁךָ הַטֵּה אֱלֹהַי אָזְנְךָ וּשְׁמָע פְּקַח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שִׁמְמֹתֵינוּ וְהָעִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שִׁמְךָ עָלֶיהָ· כִּי לֹא עַל צִדְקֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:

ק״ע בַּעֲבוּר כְּבוֹד שִׁמְךָ הַמֻּצָּא לָנוּ שׁוֹמֵעַ

תְּפִלָּה שְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ לְמַעַן שִׁמֶךָ:

in Deiner Lehre: „So verzeihe doch die Missetat dieses Volkes, nach Deiner großen Gnade, und wie Du von Ägypten aus bis jetzt schon so oft Nachsicht mit dieser Nation gehabt.“ Dabei heißt es ferner: „Der Ewige sprach: ich verzeihe, wie du gesagt hast.“

V. u. G. בעבור Um Deines glorreichen Namens willen, willfahre uns, der Du verzeihest und vergibst! O vergib doch um Deines Namens willen.

V Ein Tag, an welchem er leicht vergibt und die Sünde nicht achtet. G. Heute ziemt uns das Flehen und Dir das Verzeihen. So steht in Deinen heiligen Worten geschrieben: „Vergebung steht allein bei Dir, auf daß man Dich erfürchte.“

V. Ein Tag, an welchem Du Deinen Verehrern die Pforte öffnest. G. Heute wird groß und klein den Vergeber erkennen. So wurde durch Deinen Propheten geschrieben: „Dann belehrt nicht mehr der Freund den Freund, der Bruder den Bruder, sprechend: „„Erkennet den Ewigen!““ sondern allesamt werden sie mich erkennen von klein bis groß, spricht der Ewige; denn ich werde ihre Missetat vergeben und ihrer Sünde nimmermehr gedenken.“

V. Ein Tag, an welchem alle errettet werden, die den Allmächtigen mit Namen anrufen. G. Heute sei uns gnädig, wie damals, beim Nennen des heiligen Namens! Wie geschrieben steht in Deiner Lehre: „Der Ewige ließ sich in der Wolke herab, stellte sich zu ihm hin, und rief den Namen Ewiger — nämlich die Erscheinung des Ewigen zog an Mosche vorüber und rief: „Ewiger, Ewiger, Gott, barmherzig „und gnädig, langmütig, reich an Huld und Treue, der be„wahret Huld bis in das tausendste Geschlecht, der vergibt „Missetat, Frevel und Sünde, und befreit von Strafe.“

V. u. G. בעבור Um Deines glorreichen Namens willen willfahre uns, Gnädiger und Barmherziger! sei uns doch gnädig, um Deines Namens willen.

V. Ein Tag, an welchem Du Deinen verwaisten Tempel mitleidig anschaueſt. G. Heute willfahre Deinethalben. So steht in Deinen heiligen Worten geschrieben: „Neige Dein Ohr, o Herr, und höre, öffne Deine Augen und siehe unsere Zerrüttung und die Stadt, die nach Deinem Namen genannt ward. Denn nicht im Vertrauen auf unsere Verdienste legen wir unsere Bitten vor Dir nieder, sondern im Vertrauen auf Deine große Barmherzigkeit.“

V. u. G. בעבור Um Deines glorreichen Namens willen, willfahre uns, Erhörer des Gebets! O, erhöre unser Gebet um Deines Namens willen.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְחַל ׀ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ (וְחַטֹּאתֵינוּ) מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְּשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. כִּי אַתָּה סַלָּחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמְחַלָּן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ (אלא אתה).

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה. מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתִפְלָתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר. נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִפֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

מודים אנחנו לך שאתה הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו לעולם ועד. צור חיינו מגן ישענו אתה הוא לדור ודור. נודה לך ונספר תהלתך על חיינו המסורים בידך ועל נשמותינו הפקודות לך ועל נפיך שבכל יום עמנו ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת ערב ובקר וצהרים. הטוב כי לא כלו רחמיך והמרחם כי לא תמו חסדיך מעולם קוינו לך:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וכתוב לחיים טובים כל־בני בריתך:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ

אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִכָּתֵב
לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עוֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

נק"ק מומרים זה.

וְנֶאֱמַר כִּי בְי יִרְבּוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים: לְחַיִּים
טוֹבִים תִּכְתְּבֵנוּ: אֱלֹהִים חַיִּים. כָּתְבֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים:
כַּכָּתוּב וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

וְעַתָּה יִגְדַּל־נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זָכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא
מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק' קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן
דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק' יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־
יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן: ק' עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־
כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן:

זמנה סמוך לתקיעת התקע בראש השלוחות, ויש להזכר שלא יתחיל להתפלל תוך הכלילה של סמוך לתקיעת התקע בענין שיסייעו תוכה עם כלות הכוכבים וזה סדרה.

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃
תְּהִלָּה לְדָוִד׃ אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה
שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃
דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ
יאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב־טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל־
חָסֶד׃ טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל־כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ
יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ
יאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ׃ לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו
וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃ מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים
וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה
נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ
וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד
בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ
בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן־יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע
וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־
הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־
בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נְאֻם יְיָ: וַאֲנִי זֹאת
בְּרִיתִי אֹתָם אָמַר יְיָ רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרַי אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי
בְּפִיךָ לֹא יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְיָ
מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל:
וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא
כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: וּמַקְבִּלִין דֵּן מִן־דֵּן וְאָמְרִין קַדִּישׁ
בִּשְׁמֵי מְרוֹמָא עִלָּאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ קַדִּישׁ עַל אַרְעָא עוֹבַד
גְּבוּרְתֵּהּ קַדִּישׁ לָעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא. יְיָ צְבָאוֹת מַלְיָא
כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ: וַתִּשָּׂאֵנִי רוּחַ וָאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל
רַעַשׁ גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: וּנְטָלַתְנִי רוּחָא
וְשָׁמְעֵת בַּתְרַי קָל זְיָע סַגִּיא דְּמְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין בְּרִיךְ
יְקָרָא דְיָ מֵאֲתַר בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ: יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
יְיָ מַלְכוּתֵהּ (קאם) לָעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא: יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
יִצְחָק וְיִשְׂרָאֵל אֲבֹתֵינוּ שָׁמְרָה־זֹּאת לְעוֹלָם לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת
לְבַב עַמֶּךָ וְהָכֵן לְבָבָם אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא
יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: כִּי־אַתָּה
אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ צֶדֶק
לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם
אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבֹתֵינוּ מִימֵי קֶדֶם: בָּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם
יַעֲמָס־לָנוּ הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב־
לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ:
יְיָ הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ הוּא אֱלֹהֵינוּ

ובא לציון Es wird ein Erlöser kommen für Zion und für bußfertige Sünder in Jakob, spricht der Ewige. — Ich bin es, der ihnen dieses zugesichert, es ist Gottes Verheißung: mein Geist, der auf dir ruht, und meine Worte, die ich dir in den Mund gelegt, sollen nie weichen aus deinem Munde und aus dem deiner Kinder und Kindeskinder, spricht der Ewige, von nun an bis in Ewigkeit. — Du Allheiliger, thronest unter den Lobgesängen Israels! Da ruft (im Seraphimchor einer dem andren zu: „Heilig, heilig, heilig ist der Ewige Zebaoth! voll ist die ganze Erde seiner Herrlichkeit!" Da*) nehmen sie gegenseitig Erlaubnis und vereint ertönt der Ruf: „Heilig im Himmel oben, dem Tempel seiner Majestät, heilig auf Erden, dem Werke seiner Allmacht, heilig in alle Ewigkeit der Ewigkeiten ist der Ewige Zebaoth! voll ist die ganze Erde vom Glanze seiner Herrlichkeit!" Da trug mich ein Wind (spricht der Prophet), und ich vernahm hinter mir die Stimme eines mächtigen Getöses: „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes von ihrer Stätte aus!" Da*) trug mich ein Wind, und ich vernahm hinter mir die Stimme eines mächtigen Getöses der Lobpreisenden, welche riefen: „Gelobt sei die Herrlichkeit Gottes, von der Stätte des Tempels seiner Majestät!" Der Ewige wird regieren immer und ewig! Des Ewigen Reich dauert immer und in alle Ewigkeit. Ewiger, Gott Abrahams, Isaaks und Israels, unsrer Väter, bewahre solche fromme Gesinnungen im Herzen Deines Volkes immerdar, und richte ihr Gemüt zu Dir empor. Er aber ist barmherzig, vergibt die Schuld und tilget nicht; oft wendet seinen Zorn er ab und weckt nicht seinen ganzen Grimm. Denn Du, o Herr, bist gütig und verzeihend und voller Huld gegen alle, die Dich anrufen. Deine Gerechtigkeit ist ewiges Recht, und Deine Lehre Wahrheit, Du erzeigst dem Jakob Treue, dem Abraham Güte, die Du diesen unsren Vätern in den Tagen der Vorzeit zugeschworen hast. Gelobt sei Gott, Tag für Tag! Was er uns auch auferlegt, der Allmächtige ist unser Heil, Sela! Der Ewige Zebaoth ist mit uns, Jakobs Gott, ist unsre Veste, Sela! Ewiger Zebaoth! Heil dem Menschen, der Dir vertraut. Ewiger, hilf! König, erhöre uns am Tage unsres Flehens! Gelobt sei unser Gott,

*) So lautet die chaldäische Übersetzung des Jonathan, die zur Zeit der Abfassung dieses Gebetes, da das Chaldäische Muttersprache war, für die des Hebräischen Unkundigen mit in den Text aufgenommen ward.

שֶׁבָּרָאנוּ לִכְבוֹדוֹ וְהִבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים וְנָתַן לָנוּ תּוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע בְּתוֹכֵנוּ. הוּא יִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ בְּלֵבָב שָׁלֵם לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק וְלֹא נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ בָּעוֹלָם הַזֶּה וְנִזְכֶּה וְנִחְיֶה וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם. יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיְיָ וְהָיָה יְיָ מִבְטַחוֹ: בִּטְחוּ בַיְיָ עֲדֵי־עַד כִּי בְיָהּ יְיָ צוּר עוֹלָמִים: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ כִּי לֹא־עָזַבְתָּ דֹרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

Gebet für den Vorbeter siehe Seite 316.

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:
יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בָרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.
יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא מִן־כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן:

der uns zu seiner Verherrlichung erschaffen, und uns von Irrgläubigen gesondert, der uns die wahre Lehre gegeben und das ewige Leben in uns gepflanzt. Er schließe unser Herz mit seiner Lehre auf und lege hinein die Liebe zu ihm und die Ehrfurcht vor ihm, auf daß wir seinen Willen üben und ihm mit ganzem Herzen dienen, damit nicht unsre Bemühungen dem Nichts, und unsre Kinder nicht dem Entsetzen verfallen. Möge es Dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und Gott unsrer Väter, daß wir Deine Gesetze hienieden beobachten, damit wir beseligt werden, zu erleben, zu sehen und Anteil zu nehmen an jenen glücklichen und gesegneten Zeiten in den Tagen des Messias und an dem Leben in der zukünftigen Welt, auf daß die verklärte Seele Dich ohne Unterlaß besinge: Ewiger, mein Gott, ewig danke ich Dir! Gesegnet sei der Mann, der auf den Ewigen vertraut, dessen Vertrauter der Ewige geworden! Vertraut, auf den Ewigen immerdar, denn in Jah, dem Ewigen, ist ein Hort der Ewigkeiten. Dir vertrauen, die Deinen Namen erkennen; denn Du verlässest nicht, die nach Dir fragen, Ewiger! — Der Ewige will, um seiner Güte willen, die Lehre groß machen und herrlich.

Gebet für den Vorbeter siehe Seite 317.

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast. Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und beim Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ זָכְרֵנוּ לַחַיִּים· מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים· וְחָתְמֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים· לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים· מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ· מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר· מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים· זוֹכֵר יְצוּרָיו לַחַיִּים בְּרַחֲמִים· וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים· בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה׃

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ וְיִירָאוּךָ כָּל־הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שֶּׁבָּרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

Herr, öffne meine Lippen, und mein Mund verkünde Deinen Ruhm!

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer, mächtiger und ehrfurchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohltaten erzeiget in Güte, als Beherrscher des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe. —

וזכרנו Gedenke unser zum Leben, o König, der Du Wohlgefallen hast am Leben; besiegle unser Los in dem Buche des Lebens, um Deinetwillen, lebendiger Gott, König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Toten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Toten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage jenen, die in der Erde schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tötet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt.

מי Wer ist wie Du, Vater des Erbarmens, der seiner Geschöpfe zum Leben gedenket in Erbarmen! Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Toten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Toten belebt!

אתה Du bist heilig, heilig ist Dein Name, und Heilige lobpreisen Dich jeden Tag. Sela!

ובכן So verbreite denn, Ewiger, unser Gott, die Furcht vor Dir, über alle Deine Werke und die Ehrfurcht vor Dir über alles, was Du erschaffen, daß Dich alle Werke ehrfürchten und alle Geschöpfe vor Dir sich niederwerfen, daß sie alle in einen Bund zusammentreten, um gemeinschaftlich Deinen Willen mit aufrichtigem Herzen zu erfüllen, wie wir es erkennen, Ewiger, unser Gott, daß Dein die Herrschaft ist, in Deiner Hand Sieg, in Deiner Rechten Stärke, und daß Dein Name erhaben ist über alles, was Du erschaffen.

ובכן So gieb denn, o Ewiger, Deinem Volke Ehre, Deinen Verehrern Ruhm, und Hoffnung denen, die Dich suchen, und das freie Wort denen, die auf Dich harren, Freude Deinem Lande und Wonne Deiner Stadt; laß emporwachsen das Glückshorn Deines Dieners David und hell leuchten das Licht des Sohnes Isais, Deines Gesalbten, bald, in unseren Tagen.

וּבְנֵי צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וְיָשָׁרִים יַעֲלוּ וַחֲסִידִים
בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָהּ תִּקְפָּץ־פִּיהָ. וְכָל־חֲרִשְׁעָה כֻּלָּהּ
כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ:

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן
כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ
יִמְלֹךְ יְהוָה לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַ מִבַּלְעָדֶיךָ. כַּכָּתוּב
וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת יוֹם השבת הזה
לקדושה ולמנוחה ואת יום הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה
וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחַל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ
באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.
וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה
וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים
הַזֶּה. זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בוֹ לְחַיִּים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:

ובכן Dann werden die Frommen es sehen und sich freuen, die Redlichen frohlocken, die Gerechten in Jubel ausbrechen, und das Laster wird verstummen und der Frevel gänzlich wie Rauch hinschwinden, wenn Du des Übermuts Gewalt von der Erde tilgen wirst.

ותמלוך Du, o Ewiger, wirst allein regieren über alle Deine Werke, auf dem Berge Zion, dem Throne Deiner Herrlichkeit, und in Jerusalem, der Residenz Deiner Heiligkeit, wie es in Deiner heiligen Schrift geschrieben steht: „Der Ewige regiert ewiglich, Dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!"

קדוש Heilig bist Du, ehrfurchtbar ist Dein Name, und außer Dir ist kein Gott! So lautet auch jener Spruch: „Groß wird sein der Ewige Zebaoth im Gericht, und der heilige Gott geheiligt in Gerechtigkeit!" Gelobt seist Du, Ewiger, heiliger König!

אתה בחרתנו Du hast uns aus allen Völkern erkoren; Du liebtest uns und fandest Wohlgefallen an uns; Du hast uns erhoben über alle Nationen, und uns geheiligt durch Deine Gebote. Du hast uns genähert, o König, Deinem Dienste und uns nach Deinem großen und heiligen Namen genannt.

ותתן לנו Und so gabst Du uns in Liebe, Ewiger, unser Gott, diesen (Sabbat und diesen) Tag der Versöhnung zur Vergebung, Verzeihung und Versöhnung, um an ihm alle unsere Sünden zu vergeben; einen Tag der Heiligkeitsverkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Ägypten.

אלהינו Unser Gott und Gott unserer Väter, es möge aufsteigen, vor Dich kommen und zu Dir gelangen, gefällig und angenehm aufgenommen werden das Andenken an uns und die Erinnerung an uns — das Andenken unserer Väter, das Andenken an Messias, den Sohn Davids, Deines Dieners, das Andenken an Jerusalem, Deine heilige Stadt, und das Andenken an Dein ganzes Volk, das Haus Israel — zur Rettung und zum Heile, zur Huld, zur Gnade und zum Erbarmen, zum Leben und zum Frieden, an diesem Versöhnungstage. Gedenke unser, Ewiger, unser Gott, zum Guten, erinnere Dich unser zum Segen und hilf uns zur Glückseligkeit! Begünstige und begnadige uns durch Verheißung von Heil und Erbarmen, erbarme Dich unser und hilf uns! — Auf Dich allein sind unsere Augen gerichtet, denn Du, o Gott, bist ein gnädiger und erbarmungsvoller König!

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · מְחַל ׀ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה · מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ (וְחַטֹּאתֵינוּ) מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ · כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְּשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא־אֶזְכֹּר : וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ : וְנֶאֱמַר כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ : (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ · שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ · וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת · כִּי אַתָּה סַלָּחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ בֵּית יִשְׂרָאֵל וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה · מֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים :

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתְפִלָּתָם · וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ ·

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים · בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן :

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שְׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ · וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ

אא"א Unser Gott und Gott unserer Väter! Vergib unsere Sünden an diesem (Sabbat und) Versöhnungstage; tilge, laß verschwinden vor Deinen Augen unsere Missetaten und Vergehungen, nach jener Verheißung: „Ich, ja ich tilge deine Missetaten um meinetwillen, und deiner Vergehungen gedenke ich nicht." Ferner heißt es: „Ich lasse wie Wolke hinschwinden deine Missetaten und wie Dunst deine Vergehungen; kehre zurück zu mir, ich erlöse dich!" Ferner: „Denn an diesem Tage wird er euch entsühnen, euch zu reinigen; von allen eueren Sünden vor dem Ewigen sollt ihr rein werden." (Am Sabbat: Unser Gott und Gott unserer Väter, zeige Wohlgefallen an unserer Ruhe!) Heilige uns durch Deine Gebote und gib uns unseren Anteil an Deiner Lehre, erquicke uns mit Deiner Güte und erfreue uns durch deine Hilfe; (Am Sabbat: laß uns o Ewiger, unser Gott, in Liebe und Wohlgefallen Deinen heiligen Sabbat genießen, daß an ihm ruhe Israel, das Deinen Namen heiligt;) läutere unser Herz, Dir in Wahrheit zu dienen! Denn Du bist Israel vergebend und verzeihend den Stämmen Jeschuruns in allen Geschlechtern; wir haben außer Dir keinen König, verzeihend und vergebend, wie Du. Gelobt seist Du, Ewiger, König, der unsere Sünden und die Sünden seines Volkes, des Hauses Israel, verzeiht und vergibt, und so alljährlich unsere Verschuldungen hinwegnimmt — König über die ganze Erde, der heiligt (den Sabbat,) Israel und den Versöhnungstag!

רצה Zeige Wohlgefallen, Ewiger, unser Gott, an Deinem Volke Israel und an seinem Gebete; stelle den Gottesdienst in den Hallen Deines Hauses wieder her; nimm Israels Opfer und seine Gebete mit Liebe und Wohlgefallen an, auf daß Dir fortwährend gefällig sein möge der Dienst Deines Volkes Israel.

ותחזינה Mögen unsere Augen sehen, wenn Du mit Erbarmen nach Zion zurückkehrst! Gelobt seist Du, Ewiger, der seine Majestät einst wieder in Zion thronen läßt!

מודים Wir bekennen Dir, daß Du, der Ewige, unser und unserer Väter Gott bist in Ewigkeit. Du bist der Hort unseres Lebens, der Schild unseres Heils für und für. Wir danken Dir und lobpreisen Dich für unser Leben, das in Deine Hand gelegt, für unsere Seelen, die Dir anvertraut sind, für die Wunder, die Du uns tagtäglich,

וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ
רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:
וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וַחֲתוֹם לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וְיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:
שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי
בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנִחָתֵם
לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עוֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ, וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ
עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ:

אָשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דְפִי. הֶעֱוִינוּ.
וְהִרְשַׁעְנוּ. זַדְנוּ. חָמַסְנוּ. טָפַלְנוּ שֶׁקֶר. יָעַצְנוּ
רַע. כִּזַּבְנוּ. לַצְנוּ. מָרַדְנוּ. נָאַצְנוּ. סָרַרְנוּ.
עָוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. צָרַרְנוּ. קִשִּׁינוּ עֹרֶף. רָשַׁעְנוּ.
שִׁחַתְנוּ. תָּעַבְנוּ. תָּעִינוּ. תִּעְתָּעְנוּ:

für die unaussprechlichen Wohltaten, die Du uns zu jeder Zeit — des Abends, Morgens und Mittags — erweisest. Allgütiger, Deine Barmherzigkeit hat keine Grenzen; Allbarmherziger, Deine Gnade geht nie zu Ende — auf Dich hoffen wir immerdar!

ועל Für all dies sei Dein Name, unser König, gelobt und hochgepriesen unaufhörlich und immerdar!

וכתוב O, besiegle ein glückliches Leben allen Deinen Bundeskindern!

וכל Und alles, was lebt, soll Dir danken und in Wahrheit preisen Deinen Namen; Allmächtiger, unser Heil und unsere Hilfe! Sela! Gelobt seist Du, Ewiger, Allgütiger ist Dein Name, und Dir allein gebühret Dank.

שים Verleihe Frieden, Glück, Segen, Gunst, Gnade und Erbarmen uns und Deinem ganzen Volke Israel! Segne uns, o Vater, alle wie einen, im Lichte Deines Antlitzes; denn im Lichte Deines Antlitzes gabst Du uns, Ewiger, unser Gott, die Lehre des Lebens, die Liebe zum Guten und dadurch Heil, Segen, Erbarmen, Leben und Frieden. Möge es Dir gefallen, Dein Volk Israel zu jeder Zeit und Stunde mit Deinem Frieden zu segnen.

בספר O, laß im Buche des Lebens, des Segens, des Friedens und des ehrbaren Auskommens uns erwähnt und besiegelt sein vor Dir, daß wir und Dein ganzes Volk Israel gelangen zu glückseligem Leben und zum Frieden. Gelobt seist Du, Ewiger, Stifter des Friedens!

אוא Unser Gott und Gott unserer Väter, o, laß doch vor Dich kommen unser Gebet, entziehe Dich unsrem Flehen nicht! Wir sind nicht so dreist und verstockt, um Dir, o Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, zu sagen, wir seien rechtschaffen und sündenfrei; nein — wir haben wahrlich gesündigt!

אשמנו Wir haben vieles verschuldet. Wir waren treulos, haben unsren Nächsten beeinträchtigt und verleumdet, wir haben gefehlt und gefrevelt, wir waren mutwillig und haben Gewalttaten ausgeübt, wir haben Unwahrheit erdichtet, schädliche Ratschläge gegeben, getäuscht und gehöhnt, wir waren ungehorsam und haben geschmäht, wir waren ausgelassen und haben Sünden und Missetaten begangen, wir haben beleidigt, wir waren hartnäckig, wir waren boshaft, wir sind ausgeartet, wir übten Greueltaten, wir verirrten uns und leiteten andre irre.

סֵרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ: וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּאָעָלֵינוּ. כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ:
מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם. וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא כָּל הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ:

אַתָּה נוֹתֵן יָד לְפוֹשְׁעִים וִימִינְךָ פְּשׂוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים. וַתְּלַמְּדֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהִתְוַדּוֹת לְפָנֶיךָ עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ לְמַעַן נֶחְדַּל מֵעֹשֶׁק יָדֵינוּ וּתְקַבְּלֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ כְּאִשִּׁים וְכִנִּיחוֹחִים לְמַעַן דְּבָרְךָ אֲשֶׁר אָמַרְתָּ: אֵין קֵץ לְאִשֵּׁי חוֹבוֹתֵינוּ וְאֵין מִסְפָּר לְנִיחוֹחֵי אַשְׁמוֹתֵינוּ. וְאַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁאַחֲרִיתֵנוּ רִמָּה וְתוֹלָעָה לְפִיכָךְ הָרְבֵּיתָ סְלִיחָתֵנוּ. מָה אֲנַחְנוּ מֶה חַיֵּינוּ מֶה חַסְדֵּנוּ מַה צִּדְקֵנוּ מַה יְשׁוּעָתֵנוּ מַה כֹּחֵנוּ מַה גְּבוּרָתֵנוּ מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי הַשְׂכֵּל כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ וּמוֹתַר הָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

אַתָּה הִבְדַּלְתָּ אֱנוֹשׁ מֵרֹאשׁ וַתַּכִּירֵהוּ לַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ: כִּי מִי יֹאמַר לְךָ מַה תִּפְעָל וְאִם יִצְדַּק מַה יִּתֶּן לָךְ: וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת

סרנו **Wir sind von Deinen Geboten und guten Verordnungen abgewichen, und es hat uns nicht gefrommt. Du, Allgerechter in allem, was uns betroffen, Du hast treulich gehandelt, wir aber — wir haben gefrevelt.**

מה Was sollen wir Dir, Bewohner jener Höhen, sagen? was Dir erzählen, Himmelsthroner? weißt Du doch alle verborgenen Dinge sowie die offenbaren! —

אתה Du reichst Missetätern die Hand, Deine Rechte ist ausgestreckt, um die Zurückkehrenden aufzunehmen! Du hast uns gelehrt, Ewiger, unser Gott, wie wir unsere Sünden alle bereuen sollen, und von Freveltaten abzulassen! Vollkommene Buße nimmst Du wie Feueropfer und Wohlgerüche auf, Deiner Verheißung gemäß. Unendlich viel wären die Feueropfer, nach dem Verhältnis unserer Verschuldungen, zahllos die Wohlgerüche, nach dem Verhältnis unserer Vergehen! Aber Du weißt, was uns am Ende erwartet — Wurm und Motte! — darum hast Du auch unsere Verzeihung vervielfältigt. Was sind wir, was ist unser Leben! Was ist unsere Frömmigkeit, was unsere Tugend! Was ist unsere Hilfe, was unsere Kraft, was unsere Stärke! Was können wir vorbringen vor Dir, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter? Sind nicht alle Helden vor Dir wie ein Nichts, und die Männer von Namen, als wären sie nie gewesen, und die Weisen wie ohne Wissen, und die Einsichtigen wie ohne Kenntnis? Denn die Menge ihrer Taten ist nur Tand und die Tage ihres Lebens sind eitel, und des Menschen Vorzug vor den Tiere ist nichts, denn alles ist eitel!

אתה Du hast den ersten Menschen verjagt, seiner Schwachheit halben; doch vergönntest Du ihm, vor Deinem Angesichte zu stehen. Wer darf Dir sagen, was Du zu tun habest? und sei er auch tugendhaft, was frommt er Dir? — In Liebe gabst Du uns, Ewiger,

יום (השבת הזה ואת יום) צוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה קֹץ
וּמְחִילָה וּסְלִיחָה עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ לְמַעַן נָחֵל
מֵעָשְׁקָיֵנוּ וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ
בְּלֵבָב שָׁלֵם: וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם
עָלֵינוּ כִּי לֹא תַחְפּוֹץ בְּהַשְׁחָתַת עוֹלָם. שֶׁנֶּאֱמַר
דִּרְשׁוּ יְיָ בְּהִמָּצְאוֹ קְרָאֻהוּ בְּהִיוֹתוֹ קָרוֹב:
וְנֶאֱמַר יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבֹתָיו
וְיָשֹׁב אֶל־יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל־אֱלֹהֵינוּ כִּי־יַרְבֶּה
לִסְלֹחַ: וְאַתָּה אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת חַנּוּן וְרַחוּם אֶרֶךְ־
אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וּמַרְבֶּה לְהֵטִיב וְרוֹצֶה
אַתָּה בִּתְשׁוּבַת רְשָׁעִים וְאֵין אַתָּה חָפֵץ
בְּמִיתָתָם. שֶׁנֶּאֱמַר אֱמֹר אֲלֵיהֶם חַי־אֲנִי נְאֻם
אֲדֹנָי יֱהוִה אִם־אֶחְפֹּץ בְּמוֹת הָרָשָׁע כִּי אִם־
בְּשׁוּב רָשָׁע מִדַּרְכּוֹ וְחָיָה. שׁוּבוּ שׁוּבוּ מִדַּרְכֵיכֶם
הָרָעִים וְלָמָּה תָמוּתוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל: וְנֶאֱמַר
הֶחָפֵץ אֶחְפֹּץ מוֹת רָשָׁע נְאֻם אֲדֹנָי יֱהוִה הֲלוֹא
בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכָיו וְחָיָה: וְנֶאֱמַר כִּי לֹא אֶחְפֹּץ
בְּמוֹת הַמֵּת נְאֻם אֲדֹנָי יֱהוִה. וְהָשִׁיבוּ וְחְיוּ:
כִּי אַתָּה סָלְחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמְחָלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר
וָדוֹר וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ (אלא אתה).

אֱלֹהַי. עַד שֶׁלֹּא נוֹצַרְתִּי אֵינִי כְדַאי. וְעַכְשָׁו שֶׁנּוֹצַרְתִּי כְּאִלּוּ
לֹא נוֹצַרְתִּי. עָפָר אֲנִי בְּחַיָּי. קַל וָחֹמֶר בְּמִיתָתִי. הֲרֵי אֲנִי

unser Gott, diesen Versöhnungstag, zur Beendigung, zur Verzeihung und Vergebung aller unserer Sünden, auf daß wir von unseren Freveltaten ablassen, zu Dir zurückkehren und mit ganzem Herzen uns den Gesetzen Deines Willens unterwerfen. O Du Erbarmungsvoller, erbarme Dich unser! Du hast ja keinen Wohlgefallen an dem Verderben der Welt. Wie es heißt (Jesaias 55, 6): „Suchet den Ewigen, er ist leicht zu finden, ruft ihn an, er ist nahe!" Ferner heißt es (daselbst): „Der Frevler verlasse seinen Weg, der Übeltäter seine Gedanken, und kehre zum Ewigen zurück, er wird sich seiner erbarmen, zu unserem Gotte, der gerne vergibt!" Du, Gott der Vergebung, bist gnädig und barmherzig, langmütig huldreich und sehr wohltätig; Dir gefällt die Bekehrung der Frevler, Du willst nicht, daß sie so hinsterben! Wie es heißt (Ezech. 33, 11): „Sprich zu ihnen: so war ich lebe, spricht Gott, der Herr, ich habe keinen Wohlgefallen am Tode des Frevlers, sondern, daß der Frevler von seinem Wandel umkehre und lebe! Kehret um, kehret um von eueren bösen Wegen! warum wollet ihr zu Grunde gehen, ihr von dem Hause Israels?" Ferner heißt es (Ezech. 18, 23): „Sollte ich Wohlgefallen haben an des Frevlers Tod, spricht Gott, der Herr, und nicht vielmehr, daß er umkehre von seinem Wege — und lebe?" Und es heißt (das. 18, 32): „Ich habe nicht Wohlgefallen am Tode des Todesschuldigen, spricht Gott, der Herr: so bekehret euch und lebet!" — Ja, Du bist Israel vergebend, und verzeihend den Stämmen Jeschuruns in allen Geschlechtern; wir haben außer Dir keinen König, verzeihend und vergebend wie Du!

אלהי Mein Gott, ein Nichts war ich vor meinem Entstehen, und jetzt nach meinem Entstehen bin ich noch ebendasselbe; Staub nur bin ich lebend, um wie viel mehr nach meinem

לְפָנֶיךָ כִּכְלִי מָלֵא בוּשָׁה וּכְלִמָּה. יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁלֹּא אֶחֱטָא עוֹד. וּמַה־שֶּׁחָטָאתִי לְפָנֶיךָ מָרֵק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. אֲבָל לֹא עַל־יְדֵי יִסּוּרִים וַחֲלָיִם רָעִים:

אֱלֹהַי. נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה: פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ:

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת:

חזרת התפלה לשליח צבור.

מנהגים הפרון.

בָּרְכוּ אֶת יְיָ הַמְבֹרָךְ. בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת וְקִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וַתְּקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ. וַתִּתֶּן לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת יוֹם הַכִּפּוּרִים הַזֶּה לִסְלִיחָה וְלִמְחִילָה וְלִכַּפָּרָה. לְמַעַן נִסְלַח לְכָל עֲוֹנֵינוּ בּוֹ בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים הַזֶּה לְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה כְּמִשְׁפָּט לְחֻקֵּי רְצוֹנֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפּוּרִים:

אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים וְכוֹתְבֵם בְּסֵפֶר הַחַיִּים. לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם וְעֶזְרַת שָׂרָה:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי. מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מוֹרִיד הַטַּל:

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד. מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים. סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דָּמֶה לָּךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה. חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה וְהַשְׂכֵּל:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת:

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה:

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ. מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ. כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

רְאֵה בְעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גּוֹאֵל חָזָק אָתָּה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה. וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל מַכּוֹתֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת כָּל מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה. וְתֵן בְּרָכָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁוֹנָה וְיוֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה וּמְלֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט:

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל תְּהִי תִקְוָה וְכָל הָרִשְׁעָה כְּרֶגַע תֹּאבֵד וְכָל אוֹיְבֶיךָ מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה תְעַקֵּר וְתָשְׁבֵר וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים:

עַל הַצַּדִּיקִים וְעַל הַחֲסִידִים וְעַל זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל פְּלֵיטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכָל הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם וְלֹא נֵבוֹשׁ כִּי בְךָ בָטָחְנוּ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁכֹּן בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ בִּנְיַן עוֹלָם וְכִסֵּא דָוִד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ תָּכִין:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם:

אֶת צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל הַיּוֹם:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה וּמִלְּפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל תְּשִׁיבֵנוּ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם וְהָשֵׁב אֶת הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים הפרון.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ. כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסֹף גָּלֻיּוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

עַל הַנִּסִּים וְעַל הַפֻּרְקָן וְעַל הַגְּבוּרוֹת וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַנֶּחָמוֹת וְעַל הַמִּלְחָמוֹת שֶׁעָשִׂיתָ לַאֲבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בַּזְּמַן הַזֶּה. בִּימֵי מָתִתְיָהוּ בֶן יוֹחָנָן כֹּהֵן גָּדוֹל חַשְׁמוֹנַאי וּבָנָיו כְּשֶׁעָמְדָה מַלְכוּת יָוָן הָרְשָׁעָה עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְשַׁכְּחָם תּוֹרָתֶךָ וּלְהַעֲבִירָם מֵחֻקֵּי רְצוֹנֶךָ. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים עָמַדְתָּ לָהֶם בְּעֵת צָרָתָם רַבְתָּ אֶת רִיבָם דַּנְתָּ אֶת דִּינָם נָקַמְתָּ אֶת נִקְמָתָם מָסַרְתָּ גִּבּוֹרִים בְּיַד חַלָּשִׁים וְרַבִּים בְּיַד מְעַטִּים וּטְמֵאִים בְּיַד טְהוֹרִים וּרְשָׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים וְזֵדִים בְּיַד עוֹסְקֵי תוֹרָתֶךָ. וּלְךָ עָשִׂיתָ שֵׁם גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ בְּעוֹלָמֶךָ וּלְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל עָשִׂיתָ תְּשׁוּעָה גְדוֹלָה וּפֻרְקָן כְּהַיּוֹם הַזֶּה. וְאַחַר כֵּן בָּאוּ בָנֶיךָ לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וּפִנּוּ אֶת הֵיכָלֶךָ וְטִהֲרוּ אֶת מִקְדָּשֶׁךָ וְהִדְלִיקוּ נֵרוֹת בְּחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ וְקָבְעוּ שְׁמוֹנַת יְמֵי חֲנֻכָּה אֵלּוּ לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

עשה שלום ק' א"ב.

אָב יָדַעְךָ מִנְעַר. בְּחַנְתּוֹ בְעֶשֶׂר כַּל עֲבוֹר בְּרֹאשׁ תַּעַר: פ גָּשׁ לְחַלּוֹתְךָ כְּנַעַר וְלֹא כְבַעַר. דָּגָלָיו לָבוֹא בְּזֶה הַשָּׁעַר:

פ אֲמוּנִים נְשׁוּ לְנַצְּחֲךָ אָיוֹם. נֶצַח כָּל חַיּוֹם:

פ עֲבוֹר כִּי פָנָה יוֹם. גּוֹנְנֵנוּ בְצֵל יְדֶיךָ שִׂבְּכִחַם חַיּוֹם:

Hinschwinden! Siehe, hier stehe ich vor Dir, ein Wesen voller Schmach und Scham! O, möge es Dein Wille sein, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter, mich nie mehr sündigen zu lassen und meine schon begangenen Sünden zu tilgen, durch Dein grenzenloses Erbarmen — nicht aber durch Schmerzen oder bösartige Krankheiten!

אלהי Mein Gott! bewahre meine Zunge vor Bösem, und meine Lippen vor Trugreden! Laß meine Seele gegen meine Lästerer gelassen und gegen jeden geduldig sein, wie Staub der Erde. Erschließe mein Herz durch Deine Lehre, damit meine Seele Deinen Geboten eifrig folge. Zerstöre die Pläne aller derer, die Böses wider mich sinnen und vereitle ihre Gedanken. Tue es um Deines Namens willen, tue es um Deiner Rechten, tue es um Deiner Heiligkeit, tue es um Deiner Lehre willen. Auf daß gerettet werden Deine Lieblinge, laß mir Deine Rechte beistehen und erhöre mich! Mögen wohlgefallen die Worte meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, Dir, o Ewiger, mein Hort und mein Erlöser! — Er, der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel; darauf sprechet: Amen!

Möge es Dein Wille sein, o Ewiger, unser Gott und Gott unsrer Väter, den heiligen Tempel bald, in unsren Tagen, wieder zu erbauen, daß jeder seinen Anteil an Deinem Gesetze nehme.

ברוך Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Väter, Gott Abrahams, Gott Isaaks und Gott Jakobs; großer mächtiger und ehrfurchtbarer Gott! Herr in den Höhen! der Wohltaten erzeiget in Güte, als Beherrscher des Weltalls, der gedenket der Frömmigkeit der Urväter, und ihren spätesten Enkeln einen Erlöser bringet, um seines Namens willen, in Liebe! —

מסור Nach dem Rate der Weisen und Verständigen, nach dem Unterrichte und der Meinung der Gelehrten, öffne ich den Mund mit Beten und Flehen, und nähere mich dem Angesichte des Weltenkönigs, der erbarmungsvoll Sünden vergibt und verzeiht.

אב Von Jugend an hatte Vater Abraham Deine Göttlichkeit erkannt. Du hast ihn durch zehn Versuchungen erprobt, er übertrat nicht ein Haar breit. Er war noch jung, doch wußte er schon durch Vernunft Dich anzubeten. Die Geschwornen seiner Fahne sind es, die heute vor Deinen Pforten stehen!

אמונים Es sind die Getreuen, Allfurchtbarer! die gewaltig mit Gebeten vor Dich dringen, heute den ganzen Tag! Nun hat er sich gekehrt, der Tag — o, nimm uns in Schutz um die Tugend Deß (Abraham), der harrend saß zur heißen Tageszeit.

פותחים המזון.

זָכְרֵנוּ לַחַיִּים. מֶלֶךְ חָפֵץ בַּחַיִּים. וְחָתְמֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים.
לְמַעַנְךָ אֱלֹהִים חַיִּים. מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: סוגרים המזון.

ק׳ הַנִּקְרָא לָאָב זָרַע. וְנִפְנֶה לָסוּר מִמּוֹקְשֵׁי
רַע. ר׳ זָעַק וְחָנַן וְשִׂיחָה לֹא נָרַע. חֶסֶן
בָּרְכָה בַּאֲשֶׁר זָרַע:

ק׳ יְהִי שִׁמְךָ בָּנוּ יֵעָרֵב. וְיֵשַׁעְךָ לָנוּ תְקָרֵב.
ר׳ גֵּא נָא מְקֻרָב. הַחֲיֵינוּ בְּטַל כְּשָׁח לִפְנוֹת עֲרֵב:

מִי כָמוֹךָ אַב הָרַחֲמִים. זוֹכֵר יְצוּרָיו לַחַיִּים בְּרַחֲמִים.
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

ק׳ טֶבַח זִיו תָּאֳרָה. יָהּ חֲקָקוֹ בְּכֶם יְקָרָה.
ר׳ בְּשָׂרָתָם מְקוֹם מַה נּוֹרָא. לְעֵת תָּקַע חָזַיְרָא:

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל נָא:

ט״ו ק׳ שְׁמַע נָא סְלַח נָא הַיּוֹם. עֲבוּר כִּי פָּנָה
יוֹם. וְנַהֲלֵלְךָ נוֹרָא וְאָיוֹם. קָדוֹשׁ:

זכרנו Gedenke unser zum Leben, o König, der Du Wohlgefallen hast am Leben; besiegle unser Los in dem Buche des Lebens, um Deinetwillen, lebendiger Gott, König, Helfer, Retter und Schild! Gelobt seist Du, Ewiger, Schild Abrahams!

אתה Mächtig bist Du in Ewigkeit, o Herr! Du belebst die Toten wieder, mächtiger Retter! Deine Gnade ernährt die Lebenden, Deine unendliche Barmherzigkeit läßt die Toten wieder aufleben. Du bist der Wankenden Stütze, der Kranken Heil und Befreier der Gefesselten. Du hältst treulich Deine Zusage jenen, die im Staube schlummern. Wer ist wie Du, allmächtiger Gott! Wer ist Dir ähnlich? König, der da tötet und wieder belebet und Heil aufkeimen läßt.

הנקרא Des Vaters ächter Sohn (Isaak) wandte sich, um den Fallstricken der Bosheit zu entkommen; er schrie und flehete und bat ununterbrochen, und mächtiger Segen kam in seine Saat.

יה Wir sind Deines Namens Verwandte, Gott! o sende bald uns Heil! erlöse aus der Zerstreuung uns! Laß uns wieder aufleben durch den allbelebenden Tau, wie Du hast aufleben lassen jenen Beter zur Abendzeit (Isaak)!

מי Wer ist wie Du, o Vater des Erbarmens, der seiner Geschöpfe zum Leben gedenket in Erbarmen! Deiner Verheißung getreu, belebst Du einst die Toten wieder! Gelobt seist Du, Ewiger, der die Toten belebt!

טבע Jenes prachtvoll glänzende Bild (Jakobs Bild) hat Gott in Seiner Majestät Thron eingegraben. Dort sah der Fromme jenen furchtbaren Ort, als er aus seinem Traume erwachte, und Furcht ergriff ihn.

ימלך Der Ewige regiert ewiglich, dein Gott, o Zion, von Geschlecht zu Geschlecht. Hallelujah!

ואתה So throne doch, Du Allheiliger, Allmächtiger, unter den Lobgesängen Israels!

שמע O, vernimm, vergib doch heute! schon hat der Tag sich gewendet — nun wollen wir dich preisen, Furchtbarer! Erhabener! Heiliger!

נגון אדר והוד.

ט מֵעֶרֶב וְעַד עֶרֶב אֲנַצְּחֶךָּ׃ נַאֲקֹתֵנוּ
שָׁמָעְתָּ וְסָלָחְתָּ׃ י כִּי עִמְּךָ הַסְּלִיחָה׃
יא סוֹרֲרֵינוּ תָּמַח וְתִסְלַח׃ עֲוֹנֵנוּ לָנוּ שְׁלַח׃
יב כִּי אַתָּה יְיָ טוֹב וְסַלָּח׃ יג פְּנֵיכֶם כְּזֹהַר
(הָרָקִיעַ) אַצְהִיר׃ צִדְקָכֶם כְּנַגְּהּ לְנֶגְדִּי יָאִיר׃
יד כִּי אֶסְלַח לַאֲשֶׁר אַשְׁאִיר׃ (שמע נא.) טו קַמְנוּ
בְּתַחַן, שְׁעֵנוּ׃ רוֹמָה אֵל וְחוֹשִׁיעֵנוּ׃ טז שׁוּבֵנוּ
אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ׃ יז שְׁמַע בְּרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ׃
שׁוּר נָא בְּעֶנְיֵנוּ וּבְשִׁפְלוּתֵנוּ׃ יח שׁוּבָה יְיָ אֶת
שְׁבִיתֵנוּ׃ יט חָנוּ בָנַי עַל לְבַבְכֶם׃ תְּשׁוּבַת
מַלְבְּכֶם׃ כ שׁוּבוּ אֵלַי וְאָשׁוּבָה אֲלֵיכֶם׃

כא שְׁמַע נָא סְלַח נָא הַיּוֹם׃ עֲבוּר כִּי
פָּנָה יוֹם׃ וְנַהֲלָלְךָ נוֹרָא וְאָיוֹם׃ קָדוֹשׁ׃

כב וּבְכֵן לְךָ תַּעֲלֶה קְדֻשָּׁה כִּי אַתָּה
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ׃

כג שַׁעֲרֵי אַרְמוֹן׃ מְהֵרָה תִּפְתַּח לְבוֹאֲרֵי (רת)
אָמוֹן׃ שַׁעֲרֵי גְּנוּזִים׃ מְהֵרָה תִּפְתַּח לְדָתְךָ
אֲחוּזִים׃ שַׁעֲרֵי הֵיכָל הַנֶּחֱמָדִים׃ מְהֵרָה
תִּפְתַּח לְוֹעֲדִים׃ שַׁעֲרֵי זְבוּל מַחֲנִים׃ מְהֵרָה
תִּפְתַּח לְחַכְלִילֵי עֵינַיִם׃ שַׁעֲרֵי טָהֳרָה׃ מְהֵרָה
תִּפְתַּח לְיָפֶה וּבָרָה׃ שַׁעֲרֵי כֶּתֶר הַמְּיֻחָן׃ מְהֵרָה
תִּפְתַּח לְלֹא אַלְמָן׃ וּבָהֶם תָּעֲרֹץ וְתִקָּדֵשׁ׃

מערב Von gestern Abend bis diesen Abend beten wir ununterbrochen, o vernimm unser Flehen und verzeihe; Vergebung steht ja bei Dir! o, verzeihe, vergib unsere Unbändigkeit und sende uns Heil! Du bist ja ein allgütiger und vergebender Gott! „Ja ich will es aufheitern, euer Angesicht, daß es leuchte wie das Firmament! euere Tugend nur soll mir entgegenstrahlen: ich werde dem Überreste meines Volkes verzeihen." Da stehen wir flehend — o, kehre Dich zu uns, zeige Dich großmütig, Allmächtiger, und hilf uns, führe uns heim, Gott unseres Heils, nimm mit Wohlgefallen unser Gebet auf! schaue, wir sind verarmt und sehr erniedrigt! ach, führe uns aus dem Elende, Herr! — „Nehmt euch zu Herzen, meine Söhne, eueres Königs Antwort: „„Kehrt zurück zu mir, dann kehre ich auch zu euch zurück.""

ובכן Und so möge denn zu Dir aufsteigen die Heiligung, denn Du, unser Gott und König, vergibst und verzeihest!

שערי Die Pforten Deines Heiligtums, o öffne sie denen, die sich mit Deinem heiligen Gesetze befassen! Die Pforten jener verborgenen Schätze, o öffne sie denen, die Deinen Geboten anhangen! Die Pforten Deines herrlichen Palastes, o öffne sie den in Andacht Versammelten! Die Pforten jener hohen Räume, o öffne sie baldigst denen, die mit tränenden Augen vor Dir stehen! Die Pforten der Reinheit, o öffne sie baldigst den Frommen und Reinen! Die Pforten Deiner hohen Gnade, o öffne sie baldigst der Nation, die Du nie verlassen, die Dich verherrlicht und heiligt!

(כְּסִדּוּר שִׂימִי שַׁרְפֵּי קֹדֶשׁ. הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ):

מ׳ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ. וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר.

קו״מ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

מ׳ כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם מְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה
אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קו״מ בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

ק׳ מִמְּקוֹמוֹ הוּא יֵפֶן בְּרַחֲמִים וְיָחוֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב
וָבֹקֶר בְּכָל יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

קו״מ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

ק׳ אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא
יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

קו״מ אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

כַּפַּ״ם מִן מוּמְרִין כְּמִן אַדִּיר אַדִּירֵנוּ.

ק׳ אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה
יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

ע״מ א״ב.

ק׳ אֵלֶיךָ תְּלוּיוֹת עֵינֵינוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. בָּרוּךְ בְּמַקְהֲלוֹת
עַמֶּךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: גְּאָלֵנוּ שֵׁנִית מִמְּעֵינֵינוּ. יְיָ
אֲדֹנֵינוּ. דָּר בִּשְׁמֵי מְרוֹמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: הֵן לְךָ
הָאֲמַרְנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. וּמִי כָעָם מְרוֹמְמֵי שִׁמְךָ. מָה
אַדִּיר שִׁמְךָ: זְכוֹר בְּרִית אֲתָנֵינוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. חַי כִּי אֵין
זָר עִמָּךְ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: טָהוֹר לְשִׁמְךָ קַנֵּנוּ. יְיָ
אֲדֹנֵינוּ. יְחִידִי הַדָּן בְּעוֹלָמֶךָ. מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: כֹּחֲךָ
יִגְדַּל מַלְכֵּנוּ. יְיָ אֲדֹנֵינוּ. לְבֵנוּ דָּחַשׁ לִרוֹמְמֶךָ. מָה

אַדִּיר שִׁמְךָ: מְנוֹף בְּזֹרַע גְּאֻלָּתֵנוּ · יְיָ אֲדֹנֵינוּ · נֶהְלָל בְּאֵילֵי מְרוֹמֶךָ · מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: סָעֲדֵנוּ וְסָמְכֵנוּ · יְיָ אֲדֹנֵינוּ · עֲנֵנוּ וְנוֹרָה לְשִׁמְךָ · מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: פְּדֵנוּ וְחָנֵּנוּ · יְיָ אֲדֹנֵינוּ · צוּר עוֹלָמִים שִׁמְךָ · מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: קוֹמֲמֵנוּ וַהֲקִימֵנוּ · יְיָ אֲדֹנֵינוּ · רַחֲמֶיךָ יְקַדְּמוּ וַעֲמֶךָ · מָה אַדִּיר שִׁמְךָ: שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנֵנוּ · יְיָ אֲדֹנֵינוּ · תְּתָרוֹמַם מְנֻשּׂוּאֵי רַחֲמֶיךָ · מָה אַדִּיר שִׁמְךָ:

קו״מ שִׁמְךָ אֵל לְבָבֵנוּ · יְחוֹדְךָ יַחַד הָגֶעְמֵנוּ:

ק׳ אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ: וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

מ׳ וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר: קו״מ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ: מ׳ לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה:

כִּי מַקְדִּישֶׁיךָ בִּקְדֻשָּׁתְךָ (כ״מ כערכו) קִדַּשְׁתָּ · נָאֶה לְקָדוֹשׁ פְּאֵר מְקֻדּוֹשִׁים · בְּאֵין מֵלִיץ יָשֶׁר · מוֹל מַגִּיד פֶּשַׁע · תַּגִּיד לְיַעֲקֹב דָּבָר חק וּמִשְׁפָּט · וַצְדַּקְנוּ בַּמִּשְׁפָּט הַמֶּלֶךְ הַמִּשְׁפָּט: עוֹד יְוֻכַּר־לָנוּ אַהֲבַת אֵיתָן, אֲדֹנֵינוּ · וּבֶן הַנֶּעֱקָד יַשְׁבִּית מְרֻדֵּינוּ · וּבְזֹאת הַתֹּם יוֹצִיא אָיוֹם (כ״מ היום) לְצֶדֶק דִּינֵנוּ · כִּי קָדוֹשׁ הַיּוֹם לַאֲדֹנֵינוּ: וּבֶן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ · עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ · וְעַל יְרוּשָׁלַם עִירֶךָ · וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ · וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ · וְעַל מְכוֹנְךָ וְהֵיכָלֶךָ:

וּבְכֵן תֵּן פַּחְדְּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
וְאֵימָתְךָ עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ וְיִרָאוּךָ כָּל־
הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ כָּל־הַבְּרוּאִים
וְיֵעָשׂוּ כֻלָּם אֲגֻדָּה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ
בְּלֵבָב שָׁלֵם כְּמוֹ שֶׁיָּדַעְנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשִּׁלְטָן
לְפָנֶיךָ עֹז בְּיָדְךָ וּגְבוּרָה בִּימִינֶךָ וְשִׁמְךָ
נוֹרָא עַל כָּל־מַה־שָּׁבָרָאתָ׃

וּבְכֵן תֵּן כָּבוֹד יְיָ לְעַמֶּךָ תְּהִלָּה לִירֵאֶיךָ וְתִקְוָה
לְדוֹרְשֶׁיךָ וּפִתְחוֹן פֶּה לַמְיַחֲלִים לָךְ שִׂמְחָה
לְאַרְצֶךָ וְשָׂשׂוֹן לְעִירֶךָ וּצְמִיחַת קֶרֶן לְדָוִד עַבְדֶּךָ
וַעֲרִיכַת נֵר לְבֶן יִשַׁי מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ׃

וּבְכֵן צַדִּיקִים יִרְאוּ וְיִשְׂמָחוּ וִישָׁרִים יַעֲלֹזוּ
וַחֲסִידִים בְּרִנָּה יָגִילוּ וְעוֹלָתָהּ תִּקְפָּץ־פִּיהָ·
וְכָל־הָרִשְׁעָה כֻּלָּהּ כְּעָשָׁן תִּכְלֶה כִּי תַעֲבִיר
מֶמְשֶׁלֶת זָדוֹן מִן־הָאָרֶץ׃

וְתִמְלוֹךְ אַתָּה יְיָ לְבַדֶּךָ עַל כָּל־מַעֲשֶׂיךָ
בְּהַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר
קָדְשֶׁךָ כַּכָּתוּב בְּדִבְרֵי קָדְשֶׁךָ יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם
אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ׃

קָדוֹשׁ אַתָּה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהַּ מִבַּלְעָדֶיךָ

כַּכָּתוּב וַיִּגְבַּהּ יְיָ צְבָאוֹת בַּמִּשְׁפָּט וְהָאֵל הַקָּדוֹשׁ נִקְדַּשׁ בִּצְדָקָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים · אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ · וְרָצִיתָ בָּנוּ · וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת · וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ · וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ · וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ׃

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם השבת הזה לקדושה ולמנוחה ואת יום הַכִּפֻּרִים הַזֶּה לִמְחִילָה וְלִסְלִיחָה וּלְכַפָּרָה וְלִמְחֹל־בּוֹ אֶת־כָּל־עֲוֹנֹתֵינוּ באהבה מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם׃

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ · וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ · וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ · וְזִכְרוֹן כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ · לִפְלֵיטָה וּלְטוֹבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה · זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה · וּפָקְדֵנוּ בּוֹ לִבְרָכָה · וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים · וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה׃

מו״ק פְּתַח לָנוּ שַׁעַר· בְּעֵת נְעִילַת שַׁעַר·
כִּי פָנָה יוֹם:

מו״ק *) הַיּוֹם יִפְנֶה· הַשֶּׁמֶשׁ יָבֹא וְיִפְנֶה·
נָבוֹאָה שְׁעָרֶיךָ:

מו״ק אֲנָא אֵל נָא· שָׂא נָא· סְלַח נָא·
מְחַל נָא· חֲמָל נָא· רַחֵם נָא· כַּפֶּר נָא·
בְּבוֹשׁ חֵטְא וָעֲוֹן:

---

*) In einigen Gemeinden wird vor היום יפנה dieses gebetet.

אָז לִפְנוֹת עֶרֶב, דָּפְקוּ הוֹמִים, עַל שַׁעֲרֵי מֶלֶךְ: בַּל יֵגָעֵלוּ: שַׁעֲרֵי רַחֲמִים, וּבְקִשָּׁה פְּנֵי מֶלֶךְ: גַּם בְּעֵת רָצוֹן, תַּעַל שַׁוְעָתֵנוּ, לְשַׁעַר הֵיכַל מֶלֶךְ: דּוֹדֵנוּ עֲטָתֵנוּ צְדָקָה, שִׂמְחָה וְשָׂשׂוֹן, כְּשָׁב לְשַׁעַר מֶלֶךְ: הִכּוֹן תְּפִלָּה, לִקְרַאת שׁוֹמֵעַ, בְּשַׁעַר מַצַּב מֶלֶךְ: וּמֵעֶרֶב וְעַד עֶרֶב, לֹא זָזְנוּ מִשַּׁעַר, מְסַלְסְלִים כְּבוֹד מֶלֶךְ: זֶה זְכוּת יַחֲפֹּשׂ· לְבָאֵי שְׁעָרָיו, וְלֹא יְאַחֵר מֶלֶךְ: חֵן וָחֶסֶד יוּצַק, בְּשִׂיחַ שִׂפְתֵינוּ, בְּרֵעֵהוּ מֶלֶךְ: טוֹב יוֹם מֵאֶלֶף, אֶמֶת לְהִסְתּוֹפֵף, בְּשַׁעַר מְנוּחַת מֶלֶךְ: יוֹם לְהִתְחַנֵּן, הַשְׁכֵּם וְהַעֲרֵב בְּשַׁעַר, מַחֲנֵה מֶלֶךְ: כְּסוֹלֵחַ יִסְלַח, לְבָאֵי שְׁעָרָיו, אֱלוֹהַ הַמֶּלֶךְ: לְבַל יָבֹא שֵׁמֶשׁ, לְשַׁעַר מְבוֹאוֹ, עַד יָחֹן מֶלֶךְ: מַבִּיעֵי חָטָאנוּ, וַאֲזִינוּ סָלַחְתִּי, מִשַּׁעֲרֵי שְׁמֵי מֶלֶךְ: נֶגֶד קְרִיאָתֵנוּ, בְּשִׁעַת פְּתִחוֹן פִּינוּ, יֶחֱמוּ רַחֲמֶיךָ מֶלֶךְ: סִלּוּ רְנָנוֹת, דִּגְלֵי צְבָאוֹת, וְנַבִּיעַ תּוֹדָה לַמֶּלֶךְ: עָמְדְנוּ יוֹם יָה, עֶרֶךְ בְּתַחֲנוּן, בְּשַׁעַר חַצְרוֹת מֶלֶךְ: יְשׁוּעָה וְיַבְשְׁרֵנוּ, כִּי נִרְצָה לָנוּ, אֱלֹהֵינוּ הַמֶּלֶךְ: יָקִים דְּבִירוֹ, וְכַנֵּס עֲדָרוֹ, לְאַרְמוֹן בֵּית הַמֶּלֶךְ: כְּמוֹ דַל נִצַּבְנוּ, שׁוֹאֲלֵי צְדָקָה, עַל שַׁעֲרֵי מֶלֶךְ: כָּרַעְנוּ קוֹמָה, בְּשִׂיחַ תַּחֲנוּנֵינוּ, לְרָם עַל כָּל מֶלֶךְ: בְּצִדְקוֹ יַעֲשֶׂה, וְיַעֲלֶה תְּפִלָּתֵנוּ, לְשַׁעַר כְּבוֹד מֶלֶךְ: לְעֵת הַשַּׁחַר הִשְׁכַּמְנוּ, עַד בֹּא הַשֶּׁמֶשׁ, מְרַחֲלִים פְּנֵי מֶלֶךְ: לְעֵת פָּנָה הַיּוֹם, רְבִיעִית עָרַכְנוּ תְּחִנָּה, לִפְנֵי מֶלֶךְ: נִשְׁתַּחֲוֶה בְּתַחֲנוּן,

פתח O öffne die Pforte uns zur Zeit des Torschlusses! schon hat sich der Tag gewendet!

היום*) Der Tag hat sich gewendet, die Sonne will untergehen; o, laß uns zu Deinen Toren ein!

אנא O Allmächtiger! habe doch Nachsicht, verzeihe doch, vergib, schone! — erbarme Dich, versöhne uns, beseitige Vergehen und Schuld!

---

*) In einigen Gemeinden wird vor היום יפנה dieses gebetet:

אז לפנות Nun zur Abendzeit klopfen seufzend wir an die Pforten des Königs. Möchten doch die Pforten des Erbarmens uns nicht verschlossen bleiben, wenn wir erbitten den König, möge eine Gnadenzeit es sein, wo unser Gebet aufsteigt zur hohen Pforte des Königs. Er sei uns Freund, umgebe uns mit Heil, Freud und Wonne, gleich einem immer Verkehrenden an den Pforten des Königs! Mit Gebeten halten wir uns bereit vor dem Allerhörer, stehen an den Pforten des Königs, und weichen nicht, von Abend bis Abend verherrlichend die Herrlichkeit des Königs. So möge Er denn Entschuldigung suchen den vor seine Pforten Tretenden, möge nicht säumen, Er, der König! Unsrer Lippen Worte seien anmutig und lieblich Ihm, er nehme sie freundlich auf, der König! — Besser als tausende sonst ists, ein Tag in wahrer Andacht zuzubringen an der Pforte der Residenz des Königs, ein Tag von früh des Morgens bis Abends spät in Versammlung zu flehen an den Pforten des Königs. Es verzeihet alsdann den vor seine Pforten Kommenden, Er, Gott, der König; ehe die Sonne in ihre nächtlichen Tore eingeht, begnadigt Er uns, der König; die da rufen: „wir haben gesündigt!" sie vernehmen das Verzeihungswort aus den himmlischen Pforten des Königs. Wir rufen Dich an: Laß in jetziger Stunde unseres Gebetes Dein Erbarmen rege sein, o König! Lobgesänge stimmen darob die Himmelsheere an und wir spenden Dank Dir, unser König! Diesen ganzen Tag standen wir im Gebet vor Dir an Deiner Pforte, König! Laß Heilsverkündigung uns werden, daß Du uns wohlgefällig aufnahmst, unser Gott und König, daß Du Deinen Tempel wieder aufrichten und Deine Herde wieder sammeln wirst in den Palast des Königs! Wie Bettler stehen wir da, Wohlwollen fordernd an den Pforten des Königs, beugen uns und bringen unsre Gesuche vor den Höchsten aller Könige. Nach seiner Güte willfahre Er, daß unser Gebet eindringe in die herrlichen Pforten des Königs! Früh morgens standen wir auf und flehen bis Sonnenuntergang vor dem Antlitze des Königs, und jetzt, da sich der Tag gewendet, tragen wir die vierte Bitte (das Neïla-Gebet) vor, dem König und werfen uns anbetend nieder vor dem Schöpfer aller Wesen, dem von Erelim verherrlichten

אֵל מֶלֶךְ · יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים · מִתְנַהֵג
בַּחֲסִידוּת מוֹחֵל עֲוֹנוֹת עַמּוֹ · מַעֲבִיר רִאשׁוֹן
רִאשׁוֹן · מַרְבֶּה מְחִילָה לְחַטָּאִים וּסְלִיחָה
לְפוֹשְׁעִים · עוֹשֶׂה צְדָקוֹת עִם כָּל בָּשָׂר וְרוּחַ ·
לֹא כְרָעָתָם תִּגְמוֹל לָהֶם: אֵל שֶׁהוֹרִיתָנוּ
לוֹמַר (מִדּוֹת) שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה · זְכֹר־לָנוּ הַיּוֹם
בְּרִית שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה · כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתָּ לֶעָנָו
מִקֶּדֶם · וְכֵן כָּתוּב, וַיֵּרֶד יְהוָה בֶּעָנָן וַיִּתְיַצֵּב
עִמּוֹ שָׁם וַיִּקְרָא בְשֵׁם יְהוָה · (וְשָׁם נֶאֱמַר)

וַיַּעֲבֹר יְהוָה · עַל־פָּנָיו וַיִּקְרָא

יְהוָה · יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־
חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן
וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה · וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ
וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ: סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי
חָטָאנוּ · מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשָׁעְנוּ: כִּי־אַתָּה
אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח וְרַב־חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ:

נָגֵד יוֹצֵר נָפֶשׁ. סְלוֹ בְּאֶרְאֶלִּי מֶלֶךְ: לְעֵת צִלְלֵי עֶרֶב, שִׁיחֵנוּ
לְךָ יֶעֱרַב, כְּרִיסַ מִנְחַת עֶרֶב, מֶלֶךְ: עֲרִיצֵי אֵל רָם, רוֹצֶה
תְּשׁוּבָה, צָעֲדוּ בְרִנָּה, לִקְרַאת מֶלֶךְ: קִדְּמוּ בְּרַחַשׁ, רַבִּיעִית
הַיּוֹם, שַׁעַר תְּעוּדָה לַמַּלְךָ:

קו״ף הַיּוֹם יִפְנֶה · הַשֶּׁמֶשׁ יָבֹא וְיִפְנֶה · נָבוֹאָה שְׁעָרֶיךָ:
קו״ף אָנָּא אֵל נָא · שָׂא נָא · סְלַח נָא · מְחַל נָא ·
חָמֹל נָא · רַחֵם נָא · כַּפֶּר נָא · כְּבוֹשׁ חֲטָא וָעֲוֹן:

siehe oben. אל מלך יושב

אל מלך Allmächtiger! König! der Du auf dem Throne der Barmherzigkeit sitzest und Gnade übest, der Du die Missetaten Deines Volkes vergibst und nach und nach hinwegnimmst, der Du Sündern viel Vergebung und Frevlern Verzeihung gewährest und allem Fleisch und Geist Wohltat erzeigst — o vergilt ihnen nicht nach ihrer Bosheit! Allmächtiger! der Du uns gelehrt hast, Dich nach Deinen dreizehn Gnadentiteln anzuflehen, gedenk uns heute den Bund dieser dreizehn, wie Du es einst dem Demütigen (Mosche) kund getan; denn so steht geschrieben (II. M. 34, 5): „Der Ewige ließ sich in der Wolke herab, stellte sich zu ihm hin und rief den Namen: Ewiger!"

Es zog nämlich der Ewige ihm vorüber und rief:

" „Der Ewige, der Ewige, allmächtig, allbarmherzig und allgnädig, langmütig und groß an Gnade und Wahrheit, der die Gnade dem tausendsten Geschlechte aufbewahrt, der da vergibt Missetat, Frevel und Sünde und der rein macht!" — Vergib unsere Missetat und unsere Sünde und laß uns Dein Eigentum bleiben! Verzeihe uns, unser Vater, denn wir haben gesündigt; vergib uns, unser König, denn wir haben gefrevelt! denn Du, Herr! bist gütig und verzeihend und groß an Gnade allen, die Dich anrufen. —

Könige. So möge nun zur Zeit der Abendschatten unser Wort angenehm wie Abendopfer sein — Dir, o König! Dir zum Preise, erhabener Gott, dem die Buße gefällt, tönten unsre Gesänge König; mit dem ersten Vierteil des Tages brachten wir schon unsre Wünsche zu Deinen Pforten, o König!

היום Der Tag hat sich gewendet, die Sonne will untergehen; o, laß uns zu Deinen Toren ein! O Allmächtiger! habe doch Nachsicht, verzeihe doch, vergib, schone! — erbarme Dich, versöhne uns, beseitige Vergehen und Schuld!

*) In mehreren Gemeinden, wie Metz, Mainz, Fürth, betet man hier die untenstehenden קדיש אדון כתקח מועד u. פסוקים אל תבוא במשפט In Frankfurt am Main jedoch werden dieselben nicht gebetet, sondern gleich mit dem hier folgenden טוב ה׳ לכל fortgefahren.

טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו: טוֹב יְיָ לְקַוָּו לְנֶפֶשׁ תִּדְרְשֶׁנּוּ: טוֹב וְיָחִיל וְדוֹמָם לִתְשׁוּעַת יְיָ: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטֹחַ בָּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ מִבְּטֹחַ בִּנְדִיבִים: טוֹב וְיָשָׁר יְיָ עַל כֵּן יוֹרֶה חַטָּאִים בַּדָּרֶךְ: טוֹב יְיָ לְמָעוֹז בְּיוֹם צָרָה וְיֹדֵעַ חוֹסֵי בוֹ: כִּי הוּא יָדַע יִצְרֵנוּ זָכוֹר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ: כִּי טוֹב יְיָ לְעוֹלָם חַסְדּוֹ וְעַד דֹּר וָדֹר אֱמוּנָתוֹ:

---

*) אַל תָּבוֹא בְמִשְׁפָּט עִמָּנוּ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חָי: הַאֲזִינָה יְיָ תְּפִלָּתֵנוּ וְהַקְשִׁיבָה בְּקוֹל תַּחֲנוּנוֹתֵינוּ: הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְּעֵנוּ מַלְכֵּנוּ וֵאלֹהֵינוּ כִּי אֵלֶיךָ נִתְפַּלָּל: עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרַיִם נָשִׂיחָה וְנֶהֱמָה וַיִּשְׁמַע קוֹלֵנוּ: קוֹלֵנוּ אַל יְיָ נִקְרָא וַיַּעֲנֵנוּ מֵהַר קָדְשׁוֹ סֶלָה: כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים תְּרַחֵם יְיָ עָלֵינוּ: ליי הישועה וכו׳.

ע״פ א״ב וכפוף מתוס יוסף בר יצחק.

ר׳ אָדוֹן, כְּתַקַּח מוֹעֵד לִשְׁפֹּט מֵישָׁרִים בְּתַעֲצוּמֶיךָ. ק׳ אָתְיַצְּבָה בְּפֶלֶץ לְחַלּוֹת פָּנֶיךָ לִרוֹמֲמֶךָ. בְּמַעֲשַׂי לֹא נִשְׁעַנְתִּי כִּי אִם בְּרַחֲמֶיךָ. יְיָ, עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ: גְּזוּז אֱמוּנִים גִּבּוֹרֵי כֹחַ בְּמָרָץ: גַּם גּוֹדְרֵי גָדֵר וְעוֹמְדִים בַּפָּרֶץ. דּוֹרְשֵׁי חָפְצָם בְּכֹחַ מְשׁוֹכֵן שְׁמֵי עֶרֶץ. אִבַּד חָסִיד מִן הָאָרֶץ: הֵן קִלּוֹתִי וּמָה אָשִׁיב בְּמוֹ פִי: הֶנֵּנִי צָעִיר וְכָאִין בְּמַפְעֲלוֹת כַּפַּי. וְאֵיךְ אֶקְוֶה וַאֲנִי רַב הִפַּי. הֱיוֹת לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי: זָחַלְתִּי וְאִירָא מֵחֲווֹת דֵּעִי. זְדוֹנַי יָגַרְתִּי וּמָרָד פִּשְׁעִי. חָנּוּן רַחֲמַנִי בְּהַתְוַדּוֹתִי וַעֲזוֹב רִשְׁעִי. שְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנַי אֵלֶיךָ בְּשַׁוְּעִי: טָעִיתִי וְהָנֵנִי שָׁב וּמִתְוַדֶּה לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ: טָהוֹר עֵינַיִם חָשְׁבֵנִי כְּשַׁלֵּם לְפָנֶיךָ. יָהּ, הַכָּנֵס לִי לִפְנִים מִשּׁוּרַת דִּינֶךָ. וְאַרְצֶךָ לְמַעַן אֶמְצָא חֵן בְּעֵינֶיךָ: כֹּחֵךְ יִגְדַּל נָא וּבְתִפְלָתִי הַתְנָאֶה. כְּתִפְלַת זָקֵן וְרָגִיל וּפְרִקוֹ נָאֶה. לְבָבִי הַנִּשְׁבָּר הַנִּדְכֶּה

*) In mehreren Gemeinden, wie Metz, Mainz, Fürth, betet man hier die untenstehende פסוקים אל תבוא בטשפט u. die סליחת אדון כתקח טועד In Frankfurt a. M. jedoch werden dieselben nicht gebetet, sondern gleich mit dem hier folgenden טוב ה׳ לכל fortgefahren.

טוב ה׳ לכל Allen ist der Ewige wohltätig, erbarmt sich seiner Werke aller. Gütig ist Gott den auf ihn Hoffenden, der Seele, die ihn sucht. Gut ists, zu hoffen und zu warten auf die Hilfe des Ewigen. Besser ists, dem Ewigen vertrauen, als auf Menschen sich verlassen; besser dem Ewigen vertrauen, als auf Fürsten sich verlassen. Gütig ist der Ewige und gerade, zeigt Irrenden die rechte Bahn. Gütig ist Gott, Zuflucht am Tage der Not; er kennet die auf ihn vertrauen. Denn er kennet unseren Sinn, gedenket, daß nur Staub wir sind. Ja, gütig ist der Ewige, ewig seine Gnade, seine Treue für und für.

---

*) אל תבוא Komme nicht ins Gericht mit uns, denn kein Lebender ist gerecht vor Dir. Höre, Ewiger, unser Gebet, vernimm unseres Flehens Stimme. Vernimm die Stimme unserer Klagen, unser König und Herr! denn zu Dir beten wir. Abends, Morgens und Mittags flehen und klagen wir, und Er hört unsere Stimme. Laut rufen wir zum Ewigen, und Er erhöret uns von seinem heiligen Berge. Sela! Wie ein Vater sich erbarmt über Kinder, so erbarme Dich, Ewiger, über uns!

אדון Herr! der Du zur bestimmten Zeit nach Gerechtigkeit richtest in Deiner Allgewalt, ich trete bebend vor Dein Antlitz, um zu flehen und Dich zu rühmen, nicht gestützt auf meine Taten sondern auf Deine Barmherzigkeit; o Ewiger, willfahre um Deines Namens willen! Dahin sind die Glaubenstreuen, die mächtigen Fürbitter, die die Lücke umzäunten und in den Riß sich stellten, die mit kräftigem Gebete ihre Wünsche vor Dir, Himmelsthroner, forderten; die Frommen sind von der Erde verschwunden. Siehe, ich bin zu geringe, was kann mein Mund hervorbringen? ich Winziger und ohne alle Taten, wie könnte ich bei meinen vielen Sünden hoffen, daß meines Mundes Worte wohl aufgenommen werden? Ich zittere und fürchte mich, meine Gedanken auszusprechen, fürchte mich, ob meiner Frevel und meines Ungehorsams. Allgnädiger! ich erkenne meine Bosheit und will sie verlassen; o erbarme Dich meiner und erhöre die Stimme meines Flehens! Ich habe gefehlt! Jetzt kehre ich reuevoll um, um Deinen Willen zu tun; Allereinster, achte mich einem Fehlerlosen gleich vor Dir! Gott, verfahre großmütig mit mir, laß mich Dich erkennen und Gnade in Deinen Augen finden. Zeige Dich groß in Deiner Kraft, daß mein Gebet Dir angenehm sei, wie das eines

לַיָּי הַיְשׁוּעָה עַל עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶּלָה: יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ
מִשְׂגָּב־לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶּלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם
בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: כִּי
לֹא עַל צַדְקֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ, כִּי
עַל רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים: אֲדֹנָי, שְׁמָעָה אֲדֹנָי, סְלָחָה אֲדֹנָי
הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר, לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי, כִּי־שִׁמְךָ
נִקְרָא עַל־עִירְךָ וְעַל־עַמֶּךָ:

וְהַנְּכֹאָה. הַבֵּט מִשָּׁמַיִם וּרְאֵה: מְרֻבִּים צָרְכֵי עַמְּךָ וְדַעְתָּם
קְצָרָה. מַחֲסוֹרָם וּמִשְׁאֲלוֹתָם בַּל יוּכְלוּ לְסַפְּרָה. נָא בִּינָה
הַגִּיגֵנוּ טֶרֶם נִקְרָא. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא: סָפוּ גַּם כָּלוּ
יוֹדְעֵי פְּגִיעָה. סֵדֶר תְּפִלּוֹת בְּמַעֲנֶה לְשׁוֹנָם לְהַבִּיעָה: עֲרֻמִּים
נוֹתַרְנוּ וְרֻבָּתָה בָנוּ הָרָעָה. עַל כֵּן לֹא הִשִּׁיגַתְנוּ וְשׁוּעָה: פָּנִים
אֵין לָנוּ פָּנֶיךָ לְחַלּוֹת. פָּשַׁעְנוּ וּמָרַדְנוּ וְעִקַּלְנוּ מִסְלּוֹת. צְדָקָה
מִמְּךָ נְבַקֵּשׁ בְּמַעֲרֵכִי תְהִלּוֹת. הָעוֹמְדִים בְּבֵית יְיָ בַּלֵּילוֹת:
קָדוֹשׁ, רְאֵה כִּי פִּם מֵלִיץ כְּשׁוּרָה. קַבֵּל נִיבִי כְּמַרְבִּית תְּשׁוּרָה.
רַנְּתִי הַיּוֹם תְּהִי בְּכִתְרְךָ קְשׁוּרָה. אֵל נָאֱזָר בִּגְבוּרָה: שַׁוְּעָתִי
שְׁעֵה וּתְפִלָּתִי תְּהִי נְעִימָה. שְׁמַע פְּגִיעָתִי כְּפִגִיעַת תָּמָה.
תְּחָקְקֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים וְתֵיטִיב לָנוּ הַחֲתִימָה. תְּלֵה אֶרֶץ עַל
בְּלִימָה: יָדְךָ פְּשׁוֹט וְקַבֵּל תְּשׁוּבָתִי בְּמַעֲמַדִי. סְלַח נָא וּמְחַל
רוֹעַ מַעֲבָדַי. פְּנֵה וַעֲסוֹק בְּטוֹבַת מְשַׁחֲרֶיךָ הוֹדִי וּמְעוֹדְדַי.
וְאַתָּה יְיָ מָגֵן בַּעֲדִי: בָּזֹה אַל תִּבְזֶה הוֹד מְלוּלִי. רוֹמַמְתִּי הוֹדְךָ
לְפִי עֲנִיּוּת שִׂכְלִי. מַלֵּא לְטוֹבָה תַּאֲוָתִי וּמִשְׁאֲלִי. אֱלֹהִים אֲדֹנָי
חֵילִי: חזן בקול נָעֳרַב נָא שִׂיחִי וְתַעֲתֻּר בְּתִפְלָה. קו"ע צְרוֹף
לְחֶשְׁבּוֹן כָּל־מִלָּה וּמִלָּה. חֲשׁוֹב קְדוֹשׁ מַעֲמַדִי כְּמִנְחָה בְלוּלָה.
הַאֲזִינָה אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶּלָה: אל מלך יושב וכו'.

טוב יי לכל u. s. w., wie auf dem vorhergehenden Blatte; hierauf die פזמונים, siehe folgendes Blatt. In Schwaben und in der Schweiz werden die פזמונים nach folgender Ordnung gebetet: במוצאי, אדני שמעה, לך אדני הצדקה, חנני יי, כי הנה כחמר, רועה ישראל, מלאכי רחמים, ישראל נושע, אם עונינו, אנקת מסלדיך, אדני האדנים, יי יי, המבריל.

ליי הישועה Beim Ewigen ist die Hilfe; Deinen Segen über Dein Volk! Sela! Der Ewige Zebaoth sei mit uns unsere Zuflucht der Gott Jakobs! Sela! Ewiger Zebaoth, Heil dem Manne, der Dir vertraut! Ewiger, hilf! o König, antworte uns am Tage unseres Flehens! Denn nicht um unserer Tugenden willen legen wir unsere Bitten Dir vor, sondern im Vertrauen auf Deine große Barmherzigkeit! Herr, erhöre! Herr, verzeihe! Herr, vernimm und willfahre, säume nicht! um Deinetwillen, mein Gott! denn nach Deinem Namen wird Deine Stadt und Dein Volk genannt.

---

erfahrenen, tugendgeschmückten Greises; schaue herab vom Himmel auf mein gebrochenes, zerknirschtes und gedrücktes Herz! Viel sind die Bedürfnisse Deines Volkes, aber seine Einsicht ist zu schwach, um recht fördern zu können alles, was ihm fehlt; merke darum auf unsere Gedanken, ehe wir noch rufen, Du, Allmächtiger, Großer, Starker und Furchtbarer! — Die Gebetskundigen, die mit wohlgeordnetem, einnehmenden Vortrage zu bitten verstanden, haben aufgehört, und wir blieben entblößt zurück, das Leiden nimmt zu und wir können uns nicht helfen. Dich anzuflehen, haben wir nicht den Mut, denn wir frevelten, waren widerspenstig und gingen auf krummen Wegen. Milde hoffen wir von Dir in unseren Gebetsversammlungen, die in Deinem Hause, Herr, des Nachts erscheinen. Heiliger! schaue auf sie, denn die rechten Fürsprecher sind dahin, nimm unser Wort, wie reichliche Gabe an! Möge mein Lobgesang heute sich Dir zur Krone winden, Allmächtiger, mit Macht Umgürteter! Wende Dich zu meinem Flehen, laß mein Gebet Dir lieblich sein, erhöre es, wie das vollkommenste Gebet. Verzeichne uns zum glücklichen Leben, siegle uns zum Guten ein, Allmächtiger, der Du den Erdball an nichts gehängt! Reiche Deine Hand und nimm meine bußfertige Andacht wohl auf; verzeihe, vergib meine Übeltaten! Beschäftige Dich mit dem Wohle derer, die Dich suchen, mein Freund und Unterstützer! Du, Herr, mein Schild! Verschmähe nicht mein Dich rühmendes Wort; ich rühmte Dich, nach meinem armen Verstande. So erfülle meine Wünsche und Bitten zum Guten, Herr, Gott, meine Macht! laß meine Rede Dir angenehm sein, vereinige die einzelnen Worte meines Flehens und erhöre mich! O achte, Allerheiligster, meine Andacht dem Opfer gleich, und merke darauf, Gott Jakobs! Sela!

נכתב לפני מומרים מדור זה מלך מתחילים ה'. ה'.

מו"ק בְּמוֹצָאֵי מְנוּחָה· קַדְּמְנוּךְ תְּחִלָּה· חַט
אָזְנְךָ מִמָּרוֹם יוֹשֵׁב תְּהִלָּה· לִשְׁמוֹעַ אֶל
הָרִנָּה וְאֶל הַתְּפִלָּה׃

מו"ק יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב
חֶסֶד וֶאֱמֶת· נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן
וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה· וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנֵנוּ
וּלְחַטָּאתֵנוּ וּנְחַלְתָּנוּ׃

מו"ק מַלְאֲבֵי רַחֲמִים מְשָׁרְתֵי עֶלְיוֹן· חַלּוּ נָא
פְּנֵי אֵל בְּמֵיטַב חָנָּיוֹן· אוּלַי יָחוֹס עַם עָנִי
וְאֶבְיוֹן· אוּלַי יְרַחֵם׃

מו"ק יִשְׂרָאֵל נוֹשַׁע בַּיְיָ תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים׃
גַּם הַיּוֹם יְוֻשְּׁעוּ מִפִּיךָ שׁוֹכֵן מְרוֹמִים· כִּי
אַתָּה רַב סְלִיחוֹת וּבַעַל הָרַחֲמִים׃

(נכתב מומרים אל מלך יושב עד ויקרא בשם ה׳.)

מו"ק רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל הַאֲזִינָה· נוֹהֵג כַּצֹּאן יוֹסֵף
יוֹשֵׁב הַכְּרוּבִים הוֹפִיעָה· אֲדֹנָי אֱלֹהִים סְלַח
נָא· מִי יָקוּם יַעֲקֹב כִּי קָטֹן הוּא׃

מו"ק חָנֵּנוּ יְיָ חָנֵּנוּ· עֲנֵנוּ יְיָ עֲנֵנוּ· עָזְרֵנוּ
אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ· כִּי עָלֶיךָ נִשְׂעָנּוּ׃

במוצאי Mit dem Schlusse des Ruhetags nahen wir Dir; der Du im Ruhme thronest, neige Dein Ohr aus den Höhen und erhöre unser Gebet und Flehen!

יי Ewiger, Ewiger, Gott, barmherzig und gnädig, langmütig, reich an Huld und Treue, der bewahret Huld bis ins tausendste Geschlecht, der vergibt Missetat, Frevel und Sünde, und befreit von Strafe — o verzeihe unsere Missetat und Sünde, und laß uns Dein Eigentum bleiben!

מלאכי Engel der Barmherzigkeit, Diener des Allerhöchsten! o flehet auch ihr von Gott in kraftvoller Sprache, daß er des armen, leidenden Volkes schone, daß er sich erbarme!

ישראל Israel findet bei dem Ewigen ewige Hilfe; o so laß ihm auch heute durch Deinen Ausspruch Hilfe werden, Bewohner der Höhen! denn Du bist groß im Verzeihen, Herr des Erbarmens!

רועה Vernimm, o Hirt Israels! der Du Joseph wie eine Herde leitest, der Du über Cherubim thronest, erscheine! Herr, Gott, verzeihe! wie kann sonst Jakob bestehen, das so geringe ist?

חננו Begnadige, Herr, begnadige uns! antworte, Herr, antworte uns! Hilf uns, Gott unseres Heils! denn auf Dich stützen wir uns.

מו"ק אֲדֹנָי שְׁמָעָה אֲדֹנָי סְלָחָה אֲדֹנָי הַקְשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אַל תְּאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהַי כִּי שִׁמְךָ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמֶּךָ׃

מו"ק לְךָ אֲדֹנָי הַצְּדָקָה תִּלְבְּשֶׁת כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וְלָנוּ הַבּשֶׁת וַתַּנְחֵנוּ הָרְשָׁעָנוּ וּבְפִינוּ אֲשֵׁמְנוּ נוֹאַלְנוּ חָטָאנוּ נָא לָנוּ אַל תָּשֶׁת׃

(נמיץ לומריס אל מלך יושב על ויקרא בשם ה׳.)

מו"ק אִם עֲוֹנֵינוּ עָנוּ בָנוּ עֲשֵׂה לְךָ וּבְשִׁמְךָ בָּאנוּ׃ כְּרַחֵם אָב תָּשׁוּב תְּרַחֲמֵנוּ כְּאִישׁ אֲשֶׁר אִמּוֹ תְנַחֲמֶנּוּ אַל בְּאַפְּךָ פֶּן תַּמְעִיטֵנוּ׃

מו"ק אֲדוֹנֵי הָאֲדוֹנִים הַשְׁקִיפָה מִמְּרוֹמִים וְרַחֵם אֶבְיוֹנִים כְּרַחֵם אָב עַל בָּנִים וְזָכוֹר בְּרִית אֲמוּנִים שִׁבְעַת אֵיתָנִים אַל תִּזְכָּר לָנוּ עֲוֹנוֹת רִאשׁוֹנִים׃

מו"ק אֶנְקַת מְסַלְּדֶיךָ תַּעַל לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת עַם מְיַחֲדֶיךָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת בָּאֵי עָדֶיךָ׃

יי Herr, erhöre! Herr, vergib! Herr, merke auf uns! Tue es bald, säume nicht um Deinetwillen, mein Gott! denn nach Deinem Namen wird Deine Stadt und Dein Volk genannt.

לך Dich, Herr, kleidet Gerechtigkeit, Dein Tun ist Wahrheit, unser aber ist die Scham! Wir haben gefrevelt — unser Mund selbst bekennt es — wir haben töricht gehandelt, gesündigt; o rechne es nur nicht an!

אם Wenn unsere Sünden wider uns zeugen, so kommen wir zu Dir, kommen in Deinem Namen; wie ein Vater wirst Du Dich unser wieder erbarmen, uns wieder trösten wie eine Mutter ihren Sohn, wirst uns in Deinem Zorne nicht vermindern.

אדוני Herr aller Herren! schaue herab aus Deinen Höhen und erbarme Dich der Leidenden, wie sich ein Vater über seine Kinder erbarmt! Gedenke Deines Bundes mit den Treuen, den sieben Glaubensstarken*)! gedenke uns nicht vergangener Sünden!

אנקת O laß das Seufzen Deiner Verehrer vor den Thron Deiner Herrlichkeit gelangen! Erfülle die Wünsche der Nation, die Dich als einzig anerkennt; erhöre das Gebet der sich Dir Nahenden!

---

*) Nämlich Abraham, Isaak, Jakob, Mosche, Aharon, David und Elijahu.

נמוק ח"מ מהו זה.

מו"ק מִי אֵל כָּמוֹךָ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע
לִשְׁאֵרִית נַחֲלָתוֹ לֹא הֶחֱזִיק לָעַד אַפּוֹ כִּי
חָפֵץ חֶסֶד הוּא:

מו"ק כִּי הִנֵּה כַחֹמֶר, בְּיַד הַיּוֹצֵר · בְּרִצוֹתוֹ
מֵרָחִיב, וּבְרִצוֹתוֹ מְקַצֵּר · כֵּן אֲנַחְנוּ בְיָדְךָ,
חֶסֶד נוֹצֵר · לַבְּרִית הַבֵּט, וְאַל־תֵּפֶן לַיֵּצֶר:

למוצאי שבת.

מו"ק הַמַּבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל · חַטֹּאתֵינוּ יְמָחוֹל ·
כַּסְּפֵנוּ וְזַרְעֵנוּ יַרְבֶּה כַּחוֹל · וְכַכּוֹכָבִים בַּלָּיְלָה:

ק' זָכַרְתָּ לָּנוּ בְּרִית אָבוֹת כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ ·
וְזָכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי יַעֲקוֹב וְאַף אֶת־בְּרִיתִי
יִצְחָק וְאַף אֶת־בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֶזְכֹּר
וְהָאָרֶץ אֶזְכֹּר:

סמ"ק גרשם בר יהודה חוק.

מו"ק זְכוֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק ·
וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ
לְמַעַן שְׁמֶךָ:

מו"ק אֲבָדְנוּ מֵאֶרֶץ טוֹבָה בְּחִפָּזוֹן · אָרְכוּ
הַיָּמִים וְדָבַר כָּל־חָזוֹן · בְּיִשְׂרָאֵל חָדְלוּ
פָּרָזוֹן · בְּמִשְׁמַנָּיו שְׁלַח רָזוֹן · וְשׁוּב בְּרַחֲמִים

מי Wer ist, o Gott, wie Du, der Sünden vergibt und Missetaten erläßt dem Überreste seines Erbes?! Du lässest Deinen Zorn nicht ewig dauern, Du willst nur Gnade üben!

כי Wie der Ton in der Hand des Töpfers, der ihn nach Belieben weit oder eng ausdehnt, so sind wir in Deiner Hand, Gnadenbewahrer! O schaue auf den Bund und merke nicht auf den Sündentrieb!

Am Sabbat.

המבדיל Er, der das Heilige vom Gemeinen schied, er verzeihe unsere Sünden uns, gebe Kinder uns und Reichtum in Menge, gleich dem Sande und den Sternen der Nacht.—

זכר Gedenke uns den Bund mit den Urvätern, wie Du gesprochen: „Ich werde an meinen Bund mit Jakob, an meinen Bund mit Isaak und an meinen Bund mit Abraham denken und das Land bedenken."

זכור Gedenke des Bundes mit Abraham und der Opferung Isaaks, bringe wieder zurück die Verbannten der Zelte Jakobs und stehe uns bei um Deines Namens willen.

אבדנו Gar bald verloren wir das schöne Land, lange dauert das uns prophezeihete Unglück, es fehlen die Führer in Israel, seine Edeln wurden weggerafft. O

עַל שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל. וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

זכור ברית וכו'.

פ גּוֹלָה אַחַר גּוֹלָה. גָּלְתָה יְהוּדָה כְּלָה. דָּוָה כָּל־הַיּוֹם וְכָלָה. הוֹרֵשׁ וּמְבַקֵּשׁ אֵין לָהּ: הָעִיר הַקֹּדֶשׁ וְהַמְּחוּזוֹת. חָיוּ לְחֶרְפָּה וְלִבְזוֹת. וְכָל־מַחֲמַדֶּיהָ נְטוּלוֹת וּגְנוּזוֹת. וְאֵין שִׁיּוּר רַק הַתּוֹרָה הַזֹּאת: גּוֹאֵל חָזָק לְמַעַנְךָ פְּדֵנוּ. רְאֵה כִּי אָוְלַת יָדֵנוּ. שׁוּר כִּי אָבְדוּ חֲסִידֵינוּ. מַפְגִּיעַ אֵין בַּעֲדֵנוּ: בְּרִית אָבוֹת וְאִמָּהוֹת וְהַשְׁבָטִים. רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ זְכֹר בְּרִבּוֹת עִתִּים. הָהּ זְכֹר לְמֻכִּים וְנִמְרָטִים. וְעָלֶיךָ כָּל הַיּוֹם נִשְׁחָטִים: הוֹרֵשׁ דָּמִים הוֹן דִּינֵנוּ. הָשֵׁב שְׁבוּתֵנוּ מֵחִיק מְעַנֵּינוּ. חָנֵּם נִמְכַּרְנוּ וְלֹא בְכֶסֶף פְּדֵנוּ. זְקוֹף בֵּית מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמֵם לְעֵינֵינוּ. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

ק זְכֹר בְּרִית אַבְרָהָם וַעֲקֵדַת יִצְחָק. וְהָשֵׁב שְׁבוּת אָהֳלֵי יַעֲקֹב וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ:

kehre wieder erbarmungsvoll zum Überreste Israels und stehe uns bei um Deines Namens willen.

גולה Von einer Gefangenschaft in die andere ward ganz Jehuda getrieben; es leidet jeden Tag und schmachtet, und Niemand nimmt sich seiner an. Die heilige Stadt und ihre Umgebung sind zur Schmach und Beute geworden; all ihre Schätze sind weg, verschwunden, nichts blieb uns übrig als unsere heilige Lehre. Allmächtiger Erlöser, befreie uns um Deinetwillen! Siehe unsere Kraft ist zerronnen, schaue, unsere Frommen sind dahin; Niemand ist, der uns vertrete! Deinen Bund mit den Stammvätern, Stammüttern! und den Stämmen, o gedenke seiner nach so langer Zeit in Deiner Barmherzigkeit und Gnade; o Gott, gedenke der Geschlagenen und Zerrissenen, die bereit sind, jeden Tag sich Deinetwegen töten zu lassen! Forderer des vergossenen Blutes, richte Du unsere Streitsache, bringe unsere Verbannten zurück aus der Dränger Gewalt! umsonst sind wir verkauft, kaufe ohne Geld uns wieder los; richte vor unseren Augen Dein zerstörtes Heiligtum wieder auf; bringe wieder zurück die Gefangenen der Zelte Jakobs und stehe uns bei um Deines Namens willen! —

זכור Gedenke des Bundes mit Abraham und der Opferung Isaaks, bringe wieder zurück die Verbannten der Zelte Jakobs und stehe uns bei um Deines Namens willen.

זָכַר־לָנוּ בְּרִית רִאשֹׁנִים כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ· וְזָכַרְתִּי
לָהֶם בְּרִית רִאשֹׁנִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לִהְיוֹת לָהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְיָ׃
עֲשֵׂה עִמָּנוּ כְּמוֹ שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ· וְאַף גַּם זֹאת בִּהְיוֹתָם
בְּאֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם לֹא מְאַסְתִּים וְלֹא גְעַלְתִּים לְכַלֹּתָם
לְהָפֵר בְּרִיתִי אִתָּם כִּי אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיהֶם׃

In Frankfurt a. M. und einigen Gemeinden wird statt רחם dieses gebetet.

רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב· כִּי אֵל רַחוּם
יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא
יַשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־
בְּרִית אֲבֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לָהֶם׃ הָשֵׁב שְׁבוּתֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב· וְשָׁב יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת־שְׁבוּתְךָ
וְרִחֲמֶךָ· וְשָׁב וְקִבֶּצְךָ מִכָּל־
הָעַמִּים אֲשֶׁר הֱפִיצְךָ יְיָ
אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה׃ קַבֵּץ נִדָּחֵנוּ
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב· אִם יִהְיֶה
נִדַּחֲךָ בִּקְצֵה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם
יְקַבֶּצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם
יִקָּחֶךָ׃ דַּלְּבֵן חֲטָאֵינוּ
כַּשֶּׁלֶג וְכַצֶּמֶר כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב·
לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה יֹאמַר יְיָ

אם

קַבֵּץ נִדָּחֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב·
אִם יִהְיֶה נִדַּחֲךָ בִּקְצֵה־
הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יְקַבֶּצְךָ יְיָ
אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקָּחֶךָ׃ הָשֵׁב
שְׁבוּתֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב· וְשָׁב יְיָ אֱלֹהֶיךָ
אֶת־שְׁבוּתְךָ· וְרִחֲמֶךָ· וְשָׁב
וְקִבֶּצְךָ מִכָּל־הָעַמִּים אֲשֶׁר
הֱפִיצְךָ יְיָ אֱלֹהֶיךָ שָׁמָּה׃
רַחֵם עָלֵינוּ וְאַל תַּשְׁחִיתֵנוּ
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב· כִּי אֵל רַחוּם
יְיָ אֱלֹהֶיךָ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא
יַשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת־
בְּרִית אֲבֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לָהֶם׃ מְחֵה פִּשְׁעֵינוּ לְמַעַנְךָ
בַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ· אָנֹכִי אָנֹכִי

הוא

אִם יִהְיוּ חַטָּאֵיכֶם כַּשָּׁנִים כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ, אִם יַאְדִּימוּ כַּתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ: זָרַק עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטִהַרְנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם, מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל־גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ לְמַעַנְךָ בַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ, אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי, וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא אֶזְכֹּר: מְחֵה פְשָׁעֵינוּ כָּעָב וְכֶעָנָן כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ, מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: זָרַק עָלֵינוּ מַיִם טְהוֹרִים וְטִהַרְנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, וְזָרַקְתִּי עֲלֵיכֶם מַיִם טְהוֹרִים וּטְהַרְתֶּם, מִכֹּל טֻמְאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם: כַּפֶּר חַטָּאֵינוּ בְּיוֹם הַזֶּה וְטַהֲרֵנוּ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ תִּטְהָרוּ: חַלְבֵּן חַטָּאֵינוּ כַּשֶּׁלֶג וְכַצֶּמֶר כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב, לְכוּ נָא וְנִוָּכְחָה יֹאמַר יְיָ אִם יִהְיוּ חַטֹּאֵיכֶם כַּשָּׁנִים כַּשֶּׁלֶג יַלְבִּינוּ, אִם יַאְדִּימוּ כַתּוֹלָע כַּצֶּמֶר יִהְיוּ:

אָמְרִינוּ הַאֲזִינָה יְיָ, בִּינָה הַגִיגֵנוּ: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִינוּ וְהֶגְיוֹן לִבֵּנוּ לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרֵנוּ וְגוֹאֲלֵנוּ: כִּי לְךָ יְיָ הוֹחָלְנוּ, אַתָּה תַּעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אַל תַּעַזְבֵנוּ וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ. וְאַל תַּכְלִימֵנוּ. וְאַל תָּפֵר בְּרִיתְךָ אִתָּנוּ. קָרְבֵנוּ לְתוֹרָתֶךָ. לַמְּדֵנוּ מִצְוֹתֶיךָ. הוֹרֵנוּ דְרָכֶיךָ. הַט לִבֵּנוּ לְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ. וּמוֹל אֶת לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָתֶךָ. וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ בֶּאֱמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם. וּלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל תִּמְחוֹל וְתִסְלַח (ותכפר) לַעֲוֹנֵינוּ כַּכָּתוּב בִּדְבָרֵי קָדְשֶׁךָ לְמַעַן שִׁמְךָ יְיָ וְסָלַחְתָּ לַעֲוֹנִי כִּי רַב הוּא:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מְחַל וְסְלַח לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם השבת הזה וביום הַכִּפּוּרִים הַזֶּה. וְהַעֲתֵר־לָנוּ בְּתִפְלָתֵנוּ.

In Frankfurt a. M. wird hier das Folgende gebetet: שֶׁאָנוּ עַזֵּי פָנִים וַאֲתָה רַחוּם וְחַנּוּן. אָנוּ קְשֵׁי עֹרֶף וְאַתָּה אֶרֶךְ אַפַּיִם. אָנוּ מְלֵאֵי עָוֹן וְאַתָּה מָלֵא רַחֲמִים. אָנוּ יְמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ: מְחֵה וְהַעֲבֵר פְּשָׁעֵינוּ מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. וְכוֹף אֶת יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֵּד לָךְ. וְהַכְנַע עָרְפֵּנוּ לָשׁוּב אֵלֶיךָ. וְחַדֵּשׁ כְּלָיוֹתֵינוּ לִשְׁמוֹר פִּקּוּדֶיךָ. וְתִתְלַבֵּשׁ בִּצְדָקוֹתֶיךָ. וְתִתְכַּפֵּר בְּרַחֲמֶיךָ. וְתִתְעַטֵּף בְּחַנִּינוֹתֶיךָ. וְתִתְאַזֵּר בַּחֲסִידוּתֶךָ. וְתָבֹא לְפָנֶיךָ מִדַּת טוּבְךָ וְעַנְוָתָנוּתֶךָ. וְתַעֲשֶׂה עִמָּנוּ כְּמִדַּת רַחֲמָנוּתֶךָ וּכְרוֹב חֲסָדֶיךָ. וּמוֹל אֶת לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה (וליראה) אֶת שְׁמֶךָ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ וּמָל יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֶת לְבָבְךָ וְאֶת לְבַב זַרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.

סְלַח לָנוּ. מְחַל לָנוּ. כַּפֶּר לָנוּ:

חון. קהל.
כִּי אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה אֱלֹהֵינוּ · אָנוּ בָנֶיךָ וְאַתָּה אָבִינוּ :
אָנוּ עֲבָדֶיךָ וְאַתָּה אֲדוֹנֵנוּ · אָנוּ צֹאנֶךָ וְאַתָּה רוֹעֵנוּ :
אָנוּ כַרְמֶךָ וְאַתָּה שׁוֹמְרֵנוּ · אָנוּ נַחֲלָתֶךָ וְאַתָּה חֶלְקֵנוּ :
אָנוּ קְוֶיךָ וְאַתָּה מוֹשִׁיעֵנוּ · אָנוּ פְעֻלָּתֶךָ וְאַתָּה יוֹצְרֵנוּ :
אָנוּ סְגֻלָּתֶךָ וְאַתָּה קְרוֹבֵנוּ · אָנוּ עַמֶּךָ וְאַתָּה מַלְכֵּנוּ :
אָנוּ רֵעֶיךָ וְאַתָּה דּוֹדֵנוּ · אָנוּ מַאֲמִינֶיךָ וְאַתָּה מַאֲמִירֵנוּ :

In Frankfurt a. M. fängt man hier an לפניך אנא תבא u. s. w.

אָנוּ עַזֵּי פָנִים וְאַתָּה רַחוּם וְחַנּוּן · אָנוּ קְשֵׁה עֹרֶף וְאַתָּה
אֶרֶךְ אַפַּיִם · אָנוּ מְלֵאֵי עָוֹן וְאַתָּה מָלֵא רַחֲמִים · אָנוּ
יָמֵינוּ כְּצֵל עוֹבֵר, וְאַתָּה הוּא וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמּוּ :

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ · (כ״פ אָנָּא)

תָּבֹא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ, וְאַל תִּתְעַלַּם מִתְּחִנָּתֵנוּ שֶׁאֵין אֲנַחְנוּ
עַזֵּי פָנִים וּקְשֵׁי עֹרֶף לוֹמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ אֲבָל אֲנַחְנוּ חָטָאנוּ :

אָשַׁמְנוּ · בָּגַדְנוּ · גָּזַלְנוּ · דִּבַּרְנוּ דְפִי · הֶעֱוִינוּ ·
וְהִרְשַׁעְנוּ · זַדְנוּ · חָמַסְנוּ · טָפַלְנוּ שֶׁקֶר · יָעַצְנוּ
רַע · כִּזַּבְנוּ · לַצְנוּ · מָרַדְנוּ · נָאַצְנוּ · סָרַרְנוּ ·
עָוִינוּ · פָּשַׁעְנוּ · צָרַרְנוּ · קִשִּׁינוּ עֹרֶף · רָשַׁעְנוּ ·
שִׁחַתְנוּ · תִּעַבְנוּ · תָּעִינוּ · תִּעְתָּעְנוּ :

סַרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ : וְאַתָּה
צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ · כִּי אֱמֶת עָשִׂיתָ וַאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעְנוּ :

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מָרוֹם · וּמַה נְּסַפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן
שְׁחָקִים · הֲלֹא כָּל הַנִּסְתָּרוֹת וְהַנִּגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ :

אַתָּה נוֹתֵן יָד לְפוֹשְׁעִים וִימִינְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים.
וַתְּלַמְּדֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְהִתְוַדּוֹת לְפָנֶיךָ עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ
לְמַעַן נֶחְדַּל מֵעֹשֶׁק יָדֵינוּ וּתְקַבְּלֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה
לְפָנֶיךָ כְּאִשִּׁים וּכְנִיחוֹחִים לְמַעַן דְּבָרֶיךָ אֲשֶׁר אָמַרְתָּ:
אֵין קֵץ לְאִשֵּׁי חוֹבוֹתֵינוּ וְאֵין מִסְפָּר לְנִיחוֹחֵי אַשְׁמוֹתֵינוּ.
וְאַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁאַחֲרִיתֵנוּ רִמָּה וְתוֹלַעָה לְפִיכָךְ הִרְבֵּיתָ
סְלִיחָתֵנוּ. מָה אֲנַחְנוּ מֶה חַיֵּינוּ מֶה חַסְדֵּנוּ מַה־צִּדְקֵנוּ
מַה יְשָׁעֵנוּ מַה כֹּחֵנוּ מַה גְּבוּרָתֵנוּ מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָּל־הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ
וְאַנְשֵׁי הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ וַחֲכָמִים כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי
הַשְׂכֵּל כִּי רֹב מַעֲשֵׂיהֶם תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל לְפָנֶיךָ
וּמוֹתַר הָאָדָם מִן־הַבְּהֵמָה אָיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל:

אַתָּה הִבְדַּלְתָּ אֱנוֹשׁ מֵרֹאשׁ וַתַּכִּירֵהוּ לַעֲמוֹד
לְפָנֶיךָ: כִּי מִי יֹאמַר לְךָ מַה תִּפְעָל וְאִם־יִצְדַּק מַה־
יִּתֶּן־לָךְ: וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה אֶת־יוֹם
הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת יוֹם) צוֹם הַכִּפֻּרִים הַזֶּה קֵץ וּמְחִילָה
וּסְלִיחָה עַל כָּל־עֲוֹנוֹתֵינוּ לְמַעַן נֶחְדַּל מֵעֹשֶׁק יָדֵינוּ
וְנָשׁוּב אֵלֶיךָ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם: וְאַתָּה
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ כִּי לֹא תַחְפּוֹץ בְּהַשְׁחָתַת
עוֹלָם. שֶׁנֶּאֱמַר דִּרְשׁוּ יְיָ בְּהִמָּצְאוֹ קְרָאֻהוּ בְּהְיוֹתוֹ
קָרוֹב: וְנֶאֱמַר יַעֲזֹב רָשָׁע דַּרְכּוֹ וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבֹתָיו
וְיָשֹׁב אֶל־יְיָ וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל־אֱלֹהֵינוּ כִּי־יַרְבֶּה לִסְלוֹחַ:
וְאַתָּה אֱלוֹהַּ סְלִיחוֹת חַנּוּן וְרַחוּם אֶרֶךְ־אַפַּיִם וְרַב־
חֶסֶד וּמַרְבֶּה לְהֵטִיב וְרוֹצֶה אַתָּה בִּתְשׁוּבַת רְשָׁעִים

וְאֵין אַתָּה חָפֵץ בְּמִיתָתָם. שֶׁנֶּאֱמַר אֱמֹר אֲלֵיהֶם חַי־
אֲנִי נְאֻם אֲדֹנָי יֱהוִה אִם־אֶחְפֹּץ בְּמוֹת הָרָשָׁע כִּי אִם־
בְּשׁוּב רָשָׁע מִדַּרְכּוֹ וְחָיָה. שׁוּבוּ שׁוּבוּ מִדַּרְכֵיכֶם הָרָעִים
וְלָמָּה תָמוּתוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל: וְנֶאֱמַר הֶחָפֹץ אֶחְפֹּץ מוֹת
רָשָׁע נְאֻם אֲדֹנָי יֱהוִה הֲלֹא בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכָיו וְחָיָה: וְנֶאֱמַר
כִּי לֹא אֶחְפֹּץ בְּמוֹת הַמֵּת נְאֻם אֲדֹנָי יֱהוִה. וְהָשִׁיבוּ וִחְיוּ:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מָחַל ׀ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ בְּיוֹם (הַשַּׁבָּת
הַזֶּה וּבְיוֹם) הַכִּפֻּרִים הַזֶּה. מְחֵה וְהַעֲבֵר פִּשָׁעֵינוּ (וְחַטֹּאתֵינוּ)
מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ. כָּאָמוּר אָנֹכִי אָנֹכִי הוּא מֹחֶה פְשָׁעֶיךָ לְמַעֲנִי
וְחַטֹּאתֶיךָ לֹא־אֶזְכֹּר: וְנֶאֱמַר מָחִיתִי כָעָב פְּשָׁעֶיךָ וְכֶעָנָן
חַטֹּאתֶיךָ שׁוּבָה אֵלַי כִּי גְאַלְתִּיךָ: וְנֶאֱמַר כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה
יְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם מִכֹּל חַטֹּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְיָ
תִּטְהָרוּ: (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ
בִּישׁוּעָתֶךָ. וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קָדְשֶׁךָ
וְיָנוּחוּ בָהּ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ) וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת.
כִּי אַתָּה סַלָּחָן לְיִשְׂרָאֵל וּמָחֳלָן לְשִׁבְטֵי יְשֻׁרוּן בְּכָל־דּוֹר
וָדוֹר וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ (אלא אתה).
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ לַעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלַעֲוֹנוֹת עַמּוֹ
בֵּית יִשְׂרָאֵל וּמַעֲבִיר אַשְׁמוֹתֵינוּ בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה. מֶלֶךְ
עַל כָּל־הָאָרֶץ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְיוֹם הַכִּפֻּרִים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתִפְלָּתָם. וְהָשֵׁב
אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

סדר דוכן siehe Seite 484.

וְתָחֵנֵנוּ עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹקֵינוּ וֵאלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וְחָתוֹם לְחַיִּים טוֹבִים כָּל־בְּנֵי בְרִיתֶךָ:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים עַם קְדוֹשֶׁךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ

אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בְּסֵפֶר חַיִּים בְּרָכָה וְשָׁלוֹם וּפַרְנָסָה טוֹבָה נִזָּכֵר וְנֵחָתֵם
לְפָנֶיךָ אֲנַחְנוּ וְכָל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם.

וְנֶאֱמַר כִּי בְי יִרְבּוּ יָמֶיךָ וְיוֹסִיפוּ לְךָ שְׁנוֹת חַיִּים: לְחַיִּים
טוֹבִים תַּחְתְּמֵנוּ: אֱלֹהִים חַיִּים. תַּחְתְּמֵנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים:
בַּכָּתוּב וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

פותחים הלחן.

הַיּוֹם תְּאַמְּצֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּבָרְכֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּגַדְּלֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּרַחֲשֵׁנוּ לְטוֹבָה: אמן
הַיּוֹם תִּשְׁמַע שַׁוְּעָתֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ: אמן
הַיּוֹם תְּמַחֵל וְתִסְלַח לְכָל עֲוֹנוֹתֵינוּ: אמן

סוגרים הלחן.

כְּהַיּוֹם הַזֶּה תְּבִיאֵנוּ שְׂשִׂים וּשְׂמֵחִים בְּבִנְיַן שָׁלֵם.
כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וַהֲבִיאוֹתִים אֶל הַר קָדְשִׁי.
וְשִׂמַּחְתִּים בְּבֵית תְּפִלָּתִי. עוֹלֹתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן
עַל מִזְבְּחִי. כִּי בֵיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקָּרֵא לְכָל הָעַמִּים:
וְנֶאֱמַר וַיְצַוֵּנוּ יְיָ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַחֻקִּים הָאֵלֶּה
לְיִרְאָה אֶת יְיָ אֱלֹהֵינוּ. לְטוֹב לָנוּ כָּל הַיָּמִים לְחַיֹּתֵנוּ
כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְנֶאֱמַר וּצְדָקָה תִּהְיֶה לָּנוּ כִּי נִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת
אֶת כָּל הַמִּצְוָה הַזֹּאת לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵינוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּנוּ:
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם יִהְיֶה לָּנוּ וּלְכָל
יִשְׂרָאֵל עַד הָעוֹלָם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ עוֹשֵׂה הַשָּׁלוֹם:

Die heilige Lade wird geöffnet.

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָטָאנוּ לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה עִמָּנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חַדֵּשׁ עָלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מֵעָלֵינוּ כָּל־גְּזֵרוֹת קָשׁוֹת׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ בַּטֵּל מַחְשְׁבוֹת שׂוֹנְאֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָפֵר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ כַּלֵּה כָל־צָר וּמַשְׁטִין מֵעָלֵינוּ׃
אָ׳מ כַּלֵּה דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב וּשְׁבִי וּמַשְׁחִית מִבְּנֵי בְרִיתֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְנַע מַגֵּפָה מִנַּחֲלָתֶךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁלַח רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְחוֹלֵי עַמֶּךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ סְלַח וּמְחַל לְכָל־עֲוֹנוֹתֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחֵה וְהַעֲבֵר פִּשָׁעֵינוּ מֶנֶּגֶד עֵינֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קָרַע רוֹעַ גְּזַר דִּינֵנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ מְחוֹק בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים כָּל־שִׁטְרֵי חוֹבוֹתֵינוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זְכוֹר כִּי עָפָר אֲנָחְנוּ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ זָכְרֵנוּ בְּזִכָּרוֹן טוֹב לְפָנֶיךָ׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָתְמֵנוּ בְּסֵפֶר חַיִּים טוֹבִים׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָתְמֵנוּ בְּסֵפֶר זְכִיּוֹת׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָתְמֵנוּ בְּסֵפֶר פַּרְנָסָה וְכַלְכָּלָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָתְמֵנוּ בְּסֵפֶר גְּאֻלָּה וִישׁוּעָה׃
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָתְמֵנוּ בְּסֵפֶר סְלִיחָה וּמְחִילָה׃

Die heilige Lade wird geöffnet.

אבינו Unser Vater und König, wir haben vor dir gesündigt!
Unser Vater und König, wir haben keinen König außer dir!
U. V. u. K., willfahre uns um deines Namens willen!
U. V. u. K., erneuere uns ein glückliches Jahr!
U. V. u. K., vernichte alle bösen Verhängnisse, die uns drohen!
U. V. u. K., vernichte die Entwürfe unserer Hasser!
U. V. u. K., zerstöre den Anschlag unserer Feinde!
U. V. u. K., beseitige jeden unserer Widersacher und Verleumder!
U. V. u. K., wende ab Pest, Schwert, Hungersnot, Gefangenschaft und Verderben von den Kindern deines Bundes!
U. V. u. K., halte jede Plage von deinem Erbe fern!
U. V. u. K., sende vollkommene Genesung den Kranken deines Volkes!
U. V. u. K., bringe uns durch vollkommene Buße zu dir zurück!
U. V. u. K., verzeihe und vergib alle unsere Sünden!
U. V. u. K., tilge und lasse schwinden unsere Missetaten vor deinen Augen!
U. V. u. K., zerreiße den über uns gefällten bösen Urteilsspruch!
U. V. u. K., lösche in deiner großen Barmherzigkeit alle Urkunden über unsere Verschuldungen aus!
U. V. u. K., sei dessen eingedenk, daß wir nur Staub sind!
U. V. u. K., halte uns in gutem Andenken vor dir!
U. V. u. K., besiegle unser Los in dem Buch des glücklichen Lebens!
U. V. u. K., besiegle unser Los in dem Buche verdienstlicher Taten!
U. V. u. K., besiegle unser Los in dem Buche der Nahrung und der Erhaltung!
U. V. u. K., besiegle unser Los in dem Buche der Erlösung und des Heils!
U. V. u. K., besiegle unser Los in dem Buche der Verzeihung und Vergebung!

אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הַצְמַח לָנוּ יְשׁוּעָה בְּקָרוֹב:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ הָרֵם קֶרֶן מְשִׁיחֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ שְׁמַע קוֹלֵנוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נָא אַל־תְּשִׁיבֵנוּ רֵיקָם מִלְּפָנֶיךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן הֲרוּגִים עַל־שֵׁם קָדְשֶׁךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן טְבוּחִים עַל־יִחוּדֶךָ:
אָ֫מַ עֲשֵׂה לְמַעַן בָּאֵי בָאֵשׁ וּבַמַּיִם עַל־קִדּוּשׁ שְׁמֶךָ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ נְקוֹם לְעֵינֵינוּ נִקְמַת דַּם־עֲבָדֶיךָ הַשָּׁפוּךְ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ אִם־לֹא־לְמַעֲנֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ עֲשֵׂה לְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ:
אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ חָנֵּנוּ וַעֲנֵנוּ כִּי אֵין בָּנוּ מַעֲשִׂים עֲשֵׂה עִמָּנוּ צְדָקָה וָחֶסֶד וְהוֹשִׁיעֵנוּ:

Die heilige Lade wird geschlossen.

וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:
וּיְתַגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן.

U. V. u. K., laß uns bald Heil erblühen!
U. V. u. K., erhebe das Glückshorn deines Volkes Israel!
U. V. u. K., erhebe das Glückshorn deines Gesalbten!
U. V. u. K., erhöre unsere Stimme, schone und erbarme dich unser!
U. V. u. K., nimm mit Erbarmen und Wohlgefallen unser Gebet auf!
U. V. u. K., laß uns doch nicht mit leeren Händen von dir zurückkehren!
U. V. u. K., willfahre uns um derer willen, die für deinen heiligen Namen in den Tod gegangen sind!
U. V. u. K., willfahre uns um derer willen, die für deine Einheit sich hinschlachten ließen!
U. V. u. K., willfahre uns um derer willen, die ins Feuer und durch Wasser gingen für die Heiligung deines Namens!
U. V. u. K., nimm vor unsern Augen Rache für das vergossene Blut deiner Diener!
U. V. u. K., willfahre uns um deinetwillen, wenn nicht um unsertwillen!
U. V. u. K., willfahre uns um deinetwillen und errette uns!
U. V. u. K., willfahre uns um deiner großen Barmherzigkeit willen!
U. V. u. K., willfahre uns um deines großen, mächtigen und furchtbaren Namens willen, der über uns genannt ist!
U. V. u. K., sei uns gnädig und erhöre uns, denn an uns ist kein Verdienst; erzeige uns Milde und Gnade und hilf uns!

Die heilige Lade wird geschlossen.

ועתה Nun werde erhoben die Allmacht des Herrn,
wie Du verheißen hast! Gedenke Deiner Huld,
o Herr, und Deiner Gnade, die von je gewesen!

יתגדל Verherrlicht und geheiligt werde Gottes großer Name in der Welt, die er nach seinem Willen erschaffen hat. Möge er herbeiführen sein Reich, bei euerem Leben und in eueren Tagen und beim Leben des ganzen Hauses Israel, bald und in naher Zeit! — Darauf sprechet:

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא׃
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא וּלְעֵלָּא
מִכָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן׃ ק׳ קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת תְּפִלָּתֵנוּ׃
תִּתְקַבַּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן
דִּי בִשְׁמַיָּא, וְאִמְרוּ אָמֵן׃ ק׳ יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם׃
יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן־שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־
יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן׃ ק׳ עֹזְרִי מֵעִם יְיָ עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ׃
עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל־
כָּל־יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אָמֵן׃

יחוד השם.

Nach dem Kaddisch-Gebet und dem völligen Eintritt der Nacht werden bei geöffneter heiligen Lade die folgenden Verse von Vorbeter und Gemeinde laut und mit größter Andacht gesprochen.

Der Vorbeter stimmt das „Schemia" an.

*) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה י אֶחָד׃

(Die Gemeinde wiederholt das Schema.)

Dreimal. בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ V. u. G.

Dreimal. יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים׃ V. u. G.

Hierauf wird die heilige Lade geschlossen und dann ein Schofarton Tekiah geblasen.

---

*) In Frankfurt a. M. wird zuerst ה׳ הוא האלהים siebenmal, dann שמע ישראל u. s. w. einmal von Vorbeter und Gemeinde laut, und hierauf das ברוך שם u. s. w. leise einmal gesprochen.

Amen! sein großer Name sei gepriesen in alle Ewigkeit!

Gelobt und gepriesen, gerühmt und erhoben, erhöhet, verherrlicht, angebetet und verehrt werde der Name des Allheiligen, gelobt sei er hoch über alles Lob und Lied, über jede Benedeiung und Verherrlichung, die je auf Erden ausgesprochen worden! — Darauf sprechet: Amen!

Gem. O, nimm in Barmherzigkeit und Wohlgefallen unser Gebet an!

Möge das Gebet und Flehen von ganz Israel gnädig aufgenommen werden vor dem Vater im Himmel! — Darauf sprechet: Amen!

Gem. Gelobt sei der Name Gottes von nun an bis in Ewigkeit!

Des Friedens Fülle und Glückseligkeit komme vom Himmel über uns und ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

Mein Heil kommt vom Ewigen, dem Schöpfer des Himmels und der Erde!

Er der Frieden stiftet in seinen Höhen, er stifte auch Frieden bei uns und bei ganz Israel! — Darauf sprechet: Amen!

Anerkennung der Einheit Gottes.

Nach dem Kaddisch-Gebet und dem völligen Eintritt der Nacht werden bei geöffneter heiligen Lade die folgenden Verse von Vorbeter und Gemeinde laut und mit größter Andacht gesprochen.

Der Vorbeter stimmt das „Schema" an.

Höre Israel, der Ewige, unser Gott, ist ein einiges ewiges Wesen!

(Die Gemeinde wiederholt das Schema.)

Vorb. u. Gem. Gelobt sei der glorreiche Name seiner Herrlichkeit immer und ewig! Dreimal

Vorb. u. Gem. **Der Ewige, Er ist Gott!** Dreimal.

Hierauf wird die heilige Lade geschlossen und dann ein Schofarton Tekiah geblasen.

מעריב למוצאי יום כפור.

Abendgebet

für den Ausgang des Versöhnungstages.

למוצאי יום כפור נהיכים להוסיף מחול על הקדש, אבל אין להאריך ולהתעכב יותר מכדצורך מפני החלצים ונזים מעוכרות ומניקות.

מתפללים ערבית כסדר מי"ט, ומתחילים והוא רחום ואומרים הכדלה בחונן הדעת.

וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: יְיָ הוֹשִׁיעָה,
הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ:

Während dessen betet die Gemeinde leise: Der Vorbeter ruft laut:

בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ: (קו"ח)
בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעֹלָם וָעֶד:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר
בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב עֲרָבִים
בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים
וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת־הַזְּמַנִּים
וּמְסַדֵּר אֶת־הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ
כִּרְצוֹנוֹ בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי־חֹשֶׁךְ
וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי־אוֹר. וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה
וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ.
אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

קו"ח יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר
וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל־מַלְכֵּנוּ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו
אֵין אֱלֹהִים קַלּוּ לְרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ
שְׁמוֹ וְעָלְזוּ לְפָנָיו. וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם
עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה:
בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעֹלָם וָעֶד:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ, תּוֹרָה
וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ, עַל־כֵּן יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ, וְנִשְׂמַח
בְּדִבְרֵי תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד, כִּי הֵם
חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה.
וְאַהֲבָתְךָ אַל־תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

Wer nicht mit der Gemeinde betet, spricht: אל מלך נאמן.

דברים ו׳ ד׳

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה י אֶחָד:
(leise) בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־
נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם
לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ
בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת
עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם
עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

דברים י״א י״ג

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר
אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל
נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה
וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ:

וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ
וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן יִפְתֶּה לְבַבְכֶם
וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־
הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן
אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ
הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־
דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם
וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת
בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר
בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ
וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם
עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם
לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

נמשכין ט"ו ט"ז. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת
עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת
הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת
וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה
וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם
וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם:

לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם
קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת
לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

Nach dem Worte אלהיכם folgt unmittelbar das Wort אמת.

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל־זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי
הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל
עַמּוֹ הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים מַלְכֵּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ
מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ הָעֹשֶׂה
גְּדֹלוֹת עַד־אֵין חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד־אֵין מִסְפָּר:
הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא־נָתַן לַמּוֹט רַגְלֵנוּ
הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל־בָּמוֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ
עַל־כָּל־שׂנְאֵינוּ: הָעֹשֶׂה־לָּנוּ נִסִּים וּנְקָמָה
בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאַדְמַת בְּנֵי־חָם:
הַמַּכֶּה בְּעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם וַיּוֹצֵא
אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם:
הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם־סוּף אֶת־
רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם בְּתְהֹמוֹת טִבַּע:
וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לִשְׁמוֹ וּמַלְכוּתוֹ
בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם· מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ
עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם·

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְיָ מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ
נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה פֶלֶא: מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ
בוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה זֶה אֵלִי עָנוּ וְאָמְרוּ:
יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־
יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ
לְחַיִּים וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה
טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ וְחָנֵּנוּ
בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב
וְיָגוֹן וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ
תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה כִּי אֵל
מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ
לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵר עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לָעַד:

בָּרוּךְ יְיָ לָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן
שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ: וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ
לְעוֹלָם וְיִמָּלֵא כְבוֹדוֹ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:
יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח יְיָ בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם יְיָ
מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם: כִּי לֹא יִטֹּשׁ יְיָ אֶת־
עַמּוֹ בַּעֲבוּר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כִּי הוֹאִיל יְיָ לַעֲשׂוֹת
אֶתְכֶם לוֹ לְעָם: וַיַּרְא כָּל־הָעָם וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם

וַיֹּאמְרוּ יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים: וְהָיָה
יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד: יְהִי חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ:
הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן־הַגּוֹיִם
לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ: כָּל
גּוֹיִם יְאֲשֶׁר עָשִׂיתָ יָבוֹאוּ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְפָנֶיךָ אֲדֹנָי
וְיכַבְּדוּ לִשְׁמֶךָ: כִּי־גָדוֹל אַתָּה וְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת
אַתָּה אֱלֹהִים לְבַדֶּךָ: וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ וְצֹאן מַרְעִיתֶךָ
נוֹדֶה לְךָ לְעוֹלָם לְדוֹר וָדוֹר נְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ:
בָּרוּךְ יְיָ בַּיּוֹם · בָּרוּךְ יְיָ בַּלַּיְלָה · בָּרוּךְ יְיָ בְּשָׁכְבֵנוּ ·
בָּרוּךְ יְיָ בְּקוּמֵנוּ: כִּי בְיָדְךָ נַפְשׁוֹת הַחַיִּים
וְהַמֵּתִים אֲשֶׁר בְּיָדוֹ נֶפֶשׁ כָּל־חַי וְרוּחַ כָּל־בְּשַׂר
אִישׁ: בְּיָדְךָ אַפְקִיד רוּחִי פָּדִיתָה אוֹתִי יְיָ אֵל
אֱמֶת: אֱלֹהֵינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם יַחֵד שִׁמְךָ וְקַיֵּם
מַלְכוּתְךָ תָּמִיד וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:

יְרָאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׂמַח לִבֵּנוּ וְתָגֵל נַפְשֵׁנוּ
בִּישׁוּעָתְךָ בֶּאֱמֶת בֶּאֱמֹר לְצִיּוֹן מָלַךְ אֱלֹהָיִךְ · יְיָ
מֶלֶךְ, יְיָ מָלָךְ, יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: כִּי הַמַּלְכוּת
שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד כִּי אֵין לָנוּ
מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמֶּלֶךְ בְּכָבוֹדוֹ
תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד וְעַל כָּל מַעֲשָׂיו:

Der Vorbeter spricht das halbe Kaddisch.

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃ מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ׃ מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃ וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה אַתָּה חוֹנַנְתָּנוּ מֵדַּע תּוֹרָתֶךָ׃ וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת בְּחֻקֵּי רְצוֹנֶךָ וַתַּבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל בֵּין אוֹר לַחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים

בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשִׁשֶּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה׃ אָבִינוּ
מַלְכֵּנוּ הָחֵל עָלֵינוּ הַיָּמִים הַבָּאִים לִקְרָאתֵנוּ
לְשָׁלוֹם חֲשׁוּכִים מִכָּל־חֵטְא וּמְנֻקִּים מִכָּל־עָוֹן
וּמְרֻבָּקִים בְּיִרְאָתֶךָ׃ וְחָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה בִּינָה
וְהַשְׂכֵּל׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן הַדָּעַת׃

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ וְקָרְבֵנוּ מַלְכֵּנוּ
לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ׃
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה׃

סְלַח־לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ מְחַל־לָנוּ מַלְכֵּנוּ
כִּי פָשָׁעְנוּ כִּי מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ׃

רְאֵה בְעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה
לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי גוֹאֵל חָזָק אָתָּה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל׃

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִוָּשֵׁעָה כִּי תְהִלָּתֵנוּ
אָתָּה׃ וְהַעֲלֵה רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל־מַכּוֹתֵינוּ
כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן אָתָּה׃ בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַשָּׁנָה הַזֹּאת
וְאֶת־כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ לְטוֹבָה וְתֵן

בָּרָכָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ וְקַבְּצֵנוּ יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁוֹנָה וְיוֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ יָגוֹן וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים וְצַדְּקֵנוּ בַּמִּשְׁפָּט. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט:

וְלַמַּלְשִׁינִים אַל תְּהִי תִקְוָה וְכָל עוֹשֵׁי רִשְׁעָה כְּרֶגַע יאבֵדוּ וְכֻלָּם מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ וְהַזֵּדִים מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ זֵדִים:

עַל הַצַּדִּיקִים וְעַל הַחֲסִידִים וְעַל זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְעַל פְּלֵטַת סוֹפְרֵיהֶם וְעַל גֵּרֵי הַצֶּדֶק וְעָלֵינוּ יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכָל הַבּוֹטְחִים בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת וְשִׂים חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם לְעוֹלָם וְלֹא נֵבוֹשׁ כִּי בְךָ בָּטָחְנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

וְלִירוּשָׁלַיִם עִירְךָ בְּרַחֲמִים תָּשׁוּב וְתִשְׁכּוֹן
בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב
בְּיָמֵינוּ בִּנְיַן עוֹלָם וְכִסֵּא דָוִד מְהֵרָה לְתוֹכָהּ
תָּכִין. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה יְרוּשָׁלָיִם:

אֶת־צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ וְקַרְנוֹ
תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל־הַיּוֹם.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ
וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אֵל
שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה. וּמִלְּפָנֶיךָ
מַלְכֵּנוּ רֵיקָם אַל־תְּשִׁיבֵנוּ. כִּי אַתָּה
שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבְתִפְלָּתָם.
וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ וְאִשֵּׁי
יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי
לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ אַתָּה
הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ עַל

חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם׃ הַטּוֹב כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ׃ וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד׃

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶּלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶּלָה׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת׃

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ׃ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם׃

אֱלֹהַי׃ נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה׃ פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי׃ וְכֹל הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה, מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ׃ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי׃ יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי־פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגֹאֲלִי׃ עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן׃ יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ׃

וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמֹנִיּוֹת׃

וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת׃

קדיש שלם, עלינו, קדיש יתום.

(Am Sabbat-Ausgang wird vor עלינו Folgendes eingeschaltet.)

וְיִתֶּן־לְךָ֣ הָאֱלֹהִ֗ים מִטַּל֙ הַשָּׁמַ֔יִם וּמִשְׁמַנֵּ֖י
הָאָ֑רֶץ וְרֹ֥ב דָּגָ֖ן וְתִירֹֽשׁ׃ יַעַבְדוּךָ֣ עַמִּ֑ים וְיִשְׁתַּחֲו֥וּ
לְךָ֖ לְאֻמִּ֑ים הֱוֵ֤ה גְבִיר֙ לְאַחֶ֔יךָ וְיִשְׁתַּחֲו֥וּ לְךָ֖ בְּנֵ֥י
אִמֶּ֑ךָ אֲרֻרֶ֣יךָ אָר֔וּר וּמְבָרֲכֶ֖יךָ בָּר֥וּךְ׃ וְאֵ֣ל שַׁדַּ֔י
יְבָרֵ֥ךְ אֹתְךָ֖ וְיַפְרְךָ֣ וְיַרְבֶּ֑ךָ וְהָיִ֥יתָ לִקְהַל־עַמִּֽים׃
וְיִתֶּן־לְךָ֖ אֶת־בִּרְכַּ֣ת אַבְרָהָ֑ם לְךָ֥ וּלְזַרְעֲךָ֖ אִתָּ֑ךְ
לָרִשְׁתְּךָ֗ אֶת־אֶ֙רֶץ֙ מְגֻרֶ֔יךָ אֲשֶׁר־נָתַ֥ן אֱלֹהִ֖ים
לְאַבְרָהָֽם׃ מֵ֚אֵל אָבִ֔יךָ וְיַעְזְרֶ֖ךָּ וְאֵ֣ת שַׁדַּ֔י וִיבָרְכֶ֑ךָּ
בִּרְכֹ֣ת שָׁמַ֗יִם מֵעָל֙ בִּרְכֹ֣ת תְּה֔וֹם רֹבֶ֖צֶת תָּ֑חַת
בִּרְכֹ֥ת שָׁדַ֖יִם וָרָֽחַם׃ בִּרְכֹ֥ת אָבִ֛יךָ גָּבְר֥וּ עַל־
בִּרְכֹ֖ת הוֹרַ֑י עַד־תַּאֲוַ֥ת גִּבְעֹ֖ת עוֹלָ֑ם תִּֽהְיֶ֙ינָה֙
לְרֹ֣אשׁ יוֹסֵ֔ף וּלְקָדְקֹ֖ד נְזִ֥יר אֶחָֽיו׃ וַאֲחֻבָּ֥ךְ וּבֵרַכְךָ֖
וְהִרְבֶּ֣ךָ וּבֵרַ֑ךְ פְּרִי־בִטְנְךָ֖ וּפְרִי־אַדְמָתֶ֑ךָ דְּגָנְךָ֖
וְתִירֹשְׁךָ֣ וְיִצְהָרֶ֔ךָ שְׁגַר־אֲלָפֶ֖יךָ וְעַשְׁתְּרֹ֥ת צֹאנֶֽךָ׃
עַל֙ הָאֲדָמָ֔ה אֲשֶׁר־נִשְׁבַּ֥ע לַאֲבֹתֶ֖יךָ לָתֶ֣ת לָֽךְ׃
בָּר֥וּךְ תִּֽהְיֶ֖ה מִכָּל־הָעַמִּ֑ים לֹא־יִֽהְיֶ֥ה בְךָ֖ עָקָ֥ר
וַעֲקָרָ֛ה וּבִבְהֶמְתֶּֽךָ׃ וְהֵסִ֨יר יְיָ֤ מִמְּךָ֙ כָּל־חֹ֔לִי
וְכָל־מַדְוֵי֙ מִצְרַ֣יִם הָרָעִ֔ים אֲשֶׁ֥ר יָדַ֖עְתָּ לֹ֣א
יְשִׂימָ֑ם בָּ֚ךְ וּנְתָנָ֔ם בְּכָל־שֹׂנְאֶֽיךָ׃

בָּר֥וּךְ אַתָּ֖ה בָּעִ֑יר וּבָר֥וּךְ אַתָּ֖ה בַּשָּׂדֶֽה׃ בָּר֥וּךְ
אַתָּ֖ה בְּבֹאֶ֑ךָ וּבָר֥וּךְ אַתָּ֖ה בְּצֵאתֶֽךָ׃ בָּר֥וּךְ טַנְאֲךָ֖

וּמִשְׁאַרְתֶּךָ׃ בָּרוּךְ פִּרְיְ־בִטְנְךָ וּפְרִי אַדְמָתֶךָ
וּפְרִי בְהֶמְתֶּךָ שְׁגַר אֲלָפֶיךָ וְעַשְׁתְּרוֹת צֹאנֶךָ׃
יְצַו יְיָ אִתְּךָ אֶת־הַבְּרָכָה בַּאֲסָמֶיךָ וּבְכֹל מִשְׁלַח
יָדֶךָ וּבֵרַכְךָ בָּאָרֶץ אֲשֶׁר־יְיָ אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לָךְ׃
יְקִימְךָ יְיָ לְךָ אֶת־אוֹצָרוֹ הַטּוֹב אֶת־הַשָּׁמַיִם
לָתֵת מְטַר־אַרְצְךָ בְּעִתּוֹ וּלְבָרֵךְ אֶת כָּל־
מַעֲשֵׂה יָדֶךָ וְהִלְוִיתָ גּוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה לֹא
תִלְוֶה׃ כִּי־יְיָ אֱלֹהֶיךָ בֵּרַכְךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר־
לָךְ וְהַעֲבַטְתָּ גּוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה לֹא תַעֲבֹט
וּמָשַׁלְתָּ בְּגוֹיִם רַבִּים וּבְךָ לֹא יִמְשֹׁלוּ׃ אַשְׁרֶיךָ
יִשְׂרָאֵל מִי כָמוֹךָ עַם נוֹשַׁע בַּיְיָ מָגֵן עֶזְרֶךָ
וַאֲשֶׁר־חֶרֶב גַּאֲוָתֶךָ וְיִכָּחֲשׁוּ אֹיְבֶיךָ לָךְ וְאַתָּה
עַל־בָּמוֹתֵימוֹ תִדְרֹךְ׃

יִשְׂרָאֵל נוֹשַׁע בַּיְיָ תְּשׁוּעַת עוֹלָמִים לֹא־תֵבֹשׁוּ
וְלֹא־תִכָּלְמוּ עַד־עוֹלְמֵי עַד׃ וַאֲכַלְתֶּם אָכוֹל
וְשָׂבוֹעַ וְהִלַּלְתֶּם אֶת־שֵׁם יְיָ אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־
עָשָׂה עִמָּכֶם לְהַפְלִיא וְלֹא־יֵבֹשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם׃
וִידַעְתֶּם כִּי בְקֶרֶב יִשְׂרָאֵל אָנִי וַאֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם
וְאֵין עוֹד וְלֹא־יֵבֹשׁוּ עַמִּי לְעוֹלָם׃ כִּי־בְשִׂמְחָה
תֵּצֵאוּ וּבְשָׁלוֹם תּוּבָלוּן הֶהָרִים וְהַגְּבָעוֹת יִפְצְחוּ
לִפְנֵיכֶם רִנָּה וְכָל־עֲצֵי הַשָּׂדֶה יִמְחֲאוּ־כָף׃ תַּחַת

אֵל יְשׁוּעָתִי אֶבְטַח וְלֹא אֶפְחָד כִּי עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ
יְיָ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה: וּשְׁאַבְתֶּם־מַיִם בְּשָׂשׂוֹן
מִמַּעְיְנֵי הַיְשׁוּעָה: וַאֲמַרְתֶּם בַּיּוֹם הַהוּא הוֹדוּ
לַיְיָ קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילֹתָיו הַזְכִּירוּ
כִּי נִשְׂגָּב שְׁמוֹ: זַמְּרוּ יְיָ כִּי גֵאוּת עָשָׂה מוּדַעַת
זֹאת בְּכָל־הָאָרֶץ: צַהֲלִי וָרֹנִּי יוֹשֶׁבֶת צִיּוֹן כִּי־
גָדוֹל בְּקִרְבֵּךְ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא
הִנֵּה אֱלֹהֵינוּ זֶה קִוִּינוּ לוֹ וְיוֹשִׁיעֵנוּ זֶה יְיָ קִוִּינוּ לוֹ
נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתוֹ:
בּוֹרֵא נִיב שְׂפָתַיִם שָׁלוֹם ׀ שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב
אָמַר יְיָ וּרְפָאתִיו: וְרוּחַ לֶבְשָׁה אֶת־עֶמְשֵׂי רֹאשׁ
חֲשָׁלִישִׁים לְךָ דָוִד וְעִמְּךָ בֶּן־יִשַׁי שָׁלוֹם ׀ שָׁלוֹם
לְךָ וְשָׁלוֹם לְעֹזְרֶךָ כִּי עֶזְרְךָ אֱלֹהֶיךָ וַיְקַבְּלֵם
דָּוִיד וַיְתִנֵם בְּרָאשֵׁי הַגְּדוּד: וַאֲמַרְתֶּם כֹּה לְחַי
וְאַתָּה שָׁלוֹם וּבֵיתְךָ שָׁלוֹם וְכֹל אֲשֶׁר־לְךָ שָׁלוֹם:
יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ ׀ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

קכח שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אַשְׁרֵי כָּל־יְרֵא יְהוָה הַהֹלֵךְ בִּדְרָכָיו:
יְגִיעַ כַּפֶּיךָ כִּי תֹאכֵל אַשְׁרֶיךָ וְטוֹב לָךְ: אֶשְׁתְּךָ כְּגֶפֶן פֹּרִיָה
בִּירְכְּתֵי בֵיתֶךָ בָּנֶיךָ כִּשְׁתִלֵי זֵיתִים סָבִיב לְשֻׁלְחָנֶךָ: הִנֵּה
כִי־כֵן יְבֹרַךְ גָּבֶר יְרֵא יְהוָה: יְבָרֶכְךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן וּרְאֵה בְּטוּב
יְרוּשָׁלָם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ: וּרְאֵה־בָנִים לְבָנֶיךָ שָׁלוֹם עַל־יִשְׂרָאֵל:

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ
כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם
וְגֹרָלֵנוּ כְּכָל הֲמוֹנָם. וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ
וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ
אֵין עוֹד· אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ· כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ
אֶל־לְבָבֶךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת, אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים מִן
הָאָרֶץ וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר
יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ· לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי אָרֶץ· יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל
כִּי לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן: לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ·
וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ· וְיַקַּבְּלוּ כֻלָּם אֶת־עֹל מַלְכוּתֶךָ· וְתִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם
מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד· כִּי הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד·
כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ יְהוָה· יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־
כָּל־הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

כמוצאי י"כ מנדילים על הכוס, ואין מנכיכים על הבשמים אם לא יהיה מוצאי שבת, (ובעל יוסף אומץ כתב שאפילו כמ"ש אין מנכיכים על הבשמים, לכן הקהלות חלוקות במנהגיהם). מנכיכים על המוך שבת מבעוד יום או שהודלק בהתר כגון למחלה, ועל הנר שהודלק מבס, או מנרות של נה"כ, אבל אין מנכיכים על הנר שהוציאו עתה, אם לא כיהל בשבת.

Beim Ausgang des Verſöhnungstages ſpricht man die Segnung Habdala über einem Glas Wein. Iſts nicht zugleich Sabbatausgang, ſo wird zur Habdala Gewürz בשמים nicht genommen. Man nimmt zu Habdala ein Licht, das ſchon von ערב י"כ her gebrannt hat.

נפטרים לבתיהם לשלום ופוקדים איש את רעהו לשלום כדרך שעושים בכניסת י"ט, ואוכלים ושותים ושמחים. והמדקדקים מתחילים מיד בעזית הסוכה לקיים ילכו מחיל אל חיל (יעב"ץ). ומהגים לקדש הלבנה.

Man begrüßt ſich gegenſeitig wie zum Eingang eines neuen Feſtes. Gern befaßt man ſich ſofort mit der Herſtellung der Laubhütte, um ſo die Freudigkeit bei Erfüllung der Gottesgebote zu zeigen. Auch pflegt man an dieſem Abend die Segnung über das Neuerſcheinen des Mondes zu ſprechen ברכת הלבנה.

ברכת הלבנה.

Segnung beim Neuerscheinen des Mondes.

הַלְלוּהָ֥ הַֽלְל֗וּ אֶת־יְהוָ֥ה מִן־הַשָּׁמַ֑יִם הַֽלְל֥וּהוּ בַּמְּרוֹמִֽים׃
הַֽלְל֥וּהוּ כָל־מַלְאָכָ֑יו הַֽלְל֥וּהוּ כָּל־צְבָאָֽיו׃ הַֽלְל֥וּהוּ שֶׁ֝מֶשׁ
וְיָרֵ֗חַ הַֽלְל֥וּהוּ כָּל־כּוֹכְבֵי־א֑וֹר׃ הַֽלְל֥וּהוּ שְׁמֵי־הַשָּׁמַ֑יִם וְהַמַּ֥יִם
אֲשֶׁ֥ר מֵעַ֗ל הַשָּׁמָֽיִם׃ יְהַֽלְל֗וּ אֶת־שֵׁ֣ם יְהוָ֑ה כִּ֤י הֽוּא־צִוָּ֥ה
וְנִבְרָֽאוּ׃ וַיַּעֲמִידֵ֥ם לָ֝עַ֗ד לְעוֹלָ֑ם חָ֥ק־נָ֝תַ֗ן וְלֹ֣א יַעֲבֽוֹר׃
כִּֽי־אֶרְאֶ֣ה שָׁמֶ֣יךָ מַעֲשֵׂ֣ה אֶצְבְּעֹתֶ֑יךָ יָרֵ֖חַ וְכוֹכָבִ֣ים אֲשֶׁ֣ר
כּוֹנָנְתָּ֔ה׃ מָֽה־אֱנ֥וֹשׁ כִּֽי־תִזְכְּרֶ֑נּוּ וּבֶן־אָ֝דָ֗ם כִּ֣י תִפְקְדֶֽנּוּ׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר
בְּמַאֲמָרוֹ בָּרָא שְׁחָקִים, וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־צְבָאָם,
חֹק וּזְמַן נָתַן לָהֶם, שֶׁלֹּא יְשַׁנּוּ אֶת־תַּפְקִידָם:
שָׂשִׂים וּשְׂמֵחִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹן קוֹנָם, פּוֹעֵל אֱמֶת
שֶׁפְּעֻלָתוֹ אֱמֶת, וְלַלְּבָנָה אָמַר שֶׁתִּתְחַדֵּשׁ
עֲטֶרֶת תִּפְאֶרֶת לַעֲמוּסֵי בֶטֶן, הָעֲתִידִים
לְהִתְחַדֵּשׁ כְּמוֹתָהּ, וְלִפְאֵר לְיוֹצְרָם עַל שֵׁם
כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ, בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַדֵּשׁ חֳדָשִׁים:

בָּרוּךְ יוֹצְרֵךְ, בָּרוּךְ עוֹשֵׂךְ, בָּרוּךְ קוֹנֵךְ, בָּרוּךְ בּוֹרְאֵךְ:
(3 mal)
ודוקר כנגד סלכנס ומופר ג'פ. (ויזהר שלא יכרע כנגדיו רק זוקף כמלכעותיו).

כְּשֵׁם שֶׁאֲנִי רוֹקֵד כְּנֶגְדֵּךְ, וְאֵינִי יָכוֹל לִגַּע
בָּךְ, כָּךְ לֹא יוּכְלוּ כָּל־אוֹיְבַי לִגַּע בִּי לְרָעָה:
(3 mal)
תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ יִדְמוּ כָּאָבֶן:
כָּאָבֶן יִדְמוּ זְרוֹעֲךָ בִּגְדֹל וָפַחַד אֵימָתָה עֲלֵיהֶם תִּפֹּל:
(3 mal)
דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיָּם:

שָׁלוֹם עֲלֵיכֶם: (3 mal) עֲלֵיכֶם שָׁלוֹם: (3 mal)

סְמָן טוֹב וּמַזָּל טוֹב יְהִי לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל אָמֵן:

(3 mal)

קוֹל דּוֹדִי הִנֵּה זֶה בָּא. מְדַלֵּג עַל הֶהָרִים. מְקַפֵּץ עַל הַגְּבָעוֹת: דּוֹמֶה דוֹדִי לִצְבִי אוֹ לְעֹפֶר הָאַיָּלִים. הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחַר כָּתְלֵנוּ. מַשְׁגִּיחַ מִן הַחַלֹּנוֹת מֵצִיץ מִן הַחֲרַכִּים:

תָּנָא דְּבֵי רַבִּי יִשְׁמָעֵאל. אִלְמָלֹא לֹא זָכוּ יִשְׂרָאֵל אֶלָּא לְהַקְבִּיל פְּנֵי אֲבִיהֶם שֶׁבַּשָּׁמַיִם פַּעַם אַחַת בַּחֹדֶשׁ דַּיָּם: אָמַר אַבַּי הִלְכָךְ צָרִיךְ לְמֵימְרָא מָעַשָּׂר:

מִי זֹאת עֹלָה מִן הַמִּדְבָּר מִתְרַפֶּקֶת עַל דּוֹדָהּ:

וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי לְמַלֹּאת פְּנִימַת הַלְּבָנָה. וְלֹא יִהְיֶה שׁוּם מְעוּט. וִיהִי אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחַמָּה. וּכְאוֹר שִׁבְעַת יְמֵי בְרֵאשִׁית. כְּמוֹ שֶׁהָיְתָה קֹדֶם מְעוּטָהּ. שֶׁנֶּאֱמַר אֶת־שְׁנֵי הַמְּאוֹרֹת הַגְּדֹלִים. וְיִתְקַיֵּם מִקְרָא שֶׁכָּתוּב וּבִקְשׁוּ אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיהֶם וְאֶת דָּוִיד מַלְכָּם אָמֵן:

שִׁיר לַמַּעֲלוֹת אֶשָּׂא עֵינַי אֶל־הֶהָרִים מֵאַיִן יָבֹא עֶזְרִי: עֶזְרִי מֵעִם יְהוָה עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: אַל־יִתֵּן לַמּוֹט רַגְלֶךָ אַל־יָנוּם שֹׁמְרֶךָ: הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: יְהוָה שֹׁמְרֶךָ יְהוָה צִלְּךָ עַל־יַד יְמִינֶךָ: יוֹמָם הַשֶּׁמֶשׁ לֹא־יַכֶּכָּה וְיָרֵחַ בַּלָּיְלָה: יְהוָה יִשְׁמָרְךָ מִכָּל־רָע יִשְׁמֹר אֶת־נַפְשֶׁךָ: יְהוָה יִשְׁמָר־צֵאתְךָ וּבוֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:

הַלְלוּיָהּ. הַלְלוּ־אֵל בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ: הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר: הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי־שָׁמַע הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ הַלְלוּיָהּ:

וּיִזְכְּרֵהוּ זְכוּת ג"כ לומר מזמור ס"ז, למנצח בנגינות וכו', ויכער זולי בגדיו.

Prayer for A Departed

God, full of mercy, who dwelleth on high, cause the soul of (here mention name of departed) which hath gone to its rest to find repose in the wings of the Shechinah, among the souls of the holy, and pure as the firmament of the skies, for they have offered charity for the memory of his soul; for the sake of this, conceal him in the mystery of thy wings forever, and bind up his soul in the bond of life; may the lord be his inheritance, and may he repose in his resting-place in peace, and let us say, Amen.

לזכר:

אֵל מָלֵא רַחֲמִים שׁוֹכֵן בַּמְּרוֹמִים. הַמְצֵא מְנוּחָה נְכוֹנָה תַּחַת כַּנְפֵי הַשְּׁכִינָה. בְּמַעֲלוֹת קְדוֹשִׁים וּטְהוֹרִים כְּזוֹהַר הָרָקִיעַ מַזְהִירִים. אֶת נִשְׁמַת (פלוני) שֶׁהָלַךְ לְעוֹלָמוֹ. בַּעֲבוּר שֶׁנָּדְבוּ לִצְדָקָה בְּעַד הַזְכָּרַת נִשְׁמָתוֹ. בָּזֶה עֵדֶן תְּהֵא מְנוּחָתוֹ. לָכֵן בַּעַל הָרַחֲמִים יַסְתִּירֵהוּ

בְּסֵתֶר כְּנָפָיו לְעוֹלָמִים. וְיִצְרוֹר בִּצְרוֹר הַחַיִּים אֶת־נִשְׁמָתוֹ. יְיָ הוּא נַחֲלָתוֹ. וְיָנוּחַ בְּשָׁלוֹם עַל מִשְׁכָּבוֹ וְנֹאמַר אָמֵן:

סדר הזכרת נשמות

פיר דעם פאטער

יִזְכּוֹר אֱלֹהִים נִשְׁמַת אַבָּא מוֹרִי (פב״ב) שֶׁהָלַךְ
לְעוֹלָמוֹ בַּעֲבוּר שֶׁאֲנִי נוֹדֵר צְדָקָה
בַּעֲדוֹ בִּשְׂכַר זֶה תִּהְיֶא נַפְשׁוֹ צְרוּרָה בִּצְרוֹר
הַחַיִּים עִם נִשְׁמַת אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב
שָׂרָה רִבְקָה רָחֵל וְלֵאָה וְעִם שְׁאָר צַדִּיקִים
וְצִדְקָנִיּוֹת שֶׁבְּגַן עֵדֶן וְנֹאמַר אָמֵן:

פיר דיא מוטטער

יִזְכּוֹר אֱלֹהִים נִשְׁמַת אִמִּי מוֹרָתִי (פ״פ) שֶׁהָלְכָה
לְעוֹלָמָהּ בַּעֲבוּר שֶׁאֲנִי נוֹדֵר צְדָקָה בַּעֲדָהּ
וּבִשְׂכַר זֶה תִּהְיֶא נַפְשָׁהּ צְרוּרָה בִּצְרוֹר הַחַיִּים עִם
נִשְׁמוֹת אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב שָׂרָה רִבְקָה רָחֵל
וְלֵאָה וְעִם שְׁאָר צַדִּיקִים וְצִדְקָנִיּוֹת שֶׁבְּגַן עֵדֶן
וְנֹאמַר אָמֵן:

The Memorial of Departed Souls

for the Father:

May God remember the soul of our honoured father (A. B.) who is gone to his repose; for that, I now solemnly offer charity for his sake; in reward of this, may his soul enjoy eternal life, with the souls of Abraham, Isaac, and Jacob; Sarah, Rebecca, Rachel, and Leah, and the rest of the righteous males and females that are in Paradise; and let us say, Amen.

for the Mother:

May God remember the soul of my honoured mother (C. D.) who is gone to her repose; for that I now solemnly offer charity for her sake; in reward of this, may her soul enjoy eternal life, with the souls of Abraham, Isaac, and Jacob; Sarah, Rebecca, Rachel, and Leah, and the rest of the righteous males and females that are in Paradise. and let us say, Amen.

Congregation B'nai Zion

Memorial Prayer

1928 —— 5689